

Giới thiệu Vương Gia Vương Phi Trèo Tường

Truyện Vương Gia Vương Phi Trèo Tường của tác giả Vũ Quý là câu chuyện thời cổ đại nhân vật chính chết đi lại trọng sinh vào người khác.

Nàng là con gái của thừa tướng đương triều nhưng dung mạo xấu xí bị chính hoàng tử chê bai lãng mạn nên đã tự vẫn. Khi tỉnh dậy nàng trọng sinh vào người con gái có sắc đẹp tuyệt trần. Nàng gặp được vương gia thì vương gia muốn cưới nàng.

Liệu nàng có đồng ý lấy vương gia và nàng có trả thù hoàng tử hay không? Mời quý vị theo dõi để có câu trả lời cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Làm nhục trước mặt mọi người

Tháng tư hoa đã hết mùa, hoa đào rụng rờ rạc cánh chùa mới nẩy.

Gió xuân thổi lất phất, hoa đào từ trên những nhánh cây tuôn rơi xuống, trong lúc nhất thời bay bay rục rờ, gió xuân vừa thổi đến, cánh hoa đào bay ra, quần quanh bên chân của một nam một nữ đang đứng sóng vai.

"Khuyển nhi! Nàng còn muốn ta chờ bao lâu!" Mở miệng chính là một người đáng tuổi tuấn mã, nam tử một thân bạch y, ngọc quan buộc tóc, mày như kiếm, mắt sáng như sao, da như mật, môi mím chặt, khẽ nhíu mày, trong mắt một mảnh thâm tình.

"Ành, chàng biết đó, ta, ta, ta. Ta vẫn chưa chuẩn bị tốt!" Cô nương được gọi là Khuyển nhi, mặc bộ sa y màu vàng nhạt, mặt trái xoan, mày liễu cong cong, mắt như thu ba, mũi cao thẳng, đôi môi hồng chum chím, như cánh liễu yếu đuối đưa theo gió, đẹp không sao tả xiết. Lúc này mặt xấu hổ, mặt bất đắc dĩ nhìn nam tử trước mắt, đôi mắt sáng lấp lánh giờ đã ngân ngấn nước, "Ành, thật xin lỗi, ta."

Nam tử tuấn mã kia động tác ôm ái đem cô gái ôm vào trong ngực, ngăn lại áy náy trong miệng cô gái, "Khuyển nhi, không sao, bao lâu ta cũng sẽ chờ!"

Cô gái khéo léo tựa vào trên vai nam tử, trong mắt có chút buồn bã ưu tư, ẩn chứa chút không cam lòng.

Mùa xuân tháng tư, hội hoa đào cứ ba năm một lần, hội chùa cứ đúng vào dịp này cử hành đầy vẻ khí thế, dân phong của Nguyệt quốc thông thoáng, nam nữ tự do yêu vốn là dễ hiểu, hội chùa lúc hoa đào nở rộ thế này, vốn là thời cơ tốt cho nam nữ chưa lập gia đình cầu duyên, hoa đào ngọc đầu năm của lễ hội chùa năm nay, điều là mục tiêu của ngàn vạn thiếu nữ chưa lập gia đình.

Đại Tiểu Thư Dạ Nguyệt Sắc của Dạ Tướng phủ dẫn theo nha hoàn Đỗ Quyên, sáng sớm đã đến Hoa Đào Tự, chỉ trông mong có thể đoạt được ngọc hoa đào năm nay, có thể cùng người yêu kết nhân duyên.

"Tiểu thư, ngọc hoa đào năm nay nhất định là của người!" Đỗ Quyên mặt hưng phấn nói: "Đến lúc đó người chính là Tứ hoàng phi rồi!"

"Tất nhiên, bản tiểu thư là ai, năm nay nhất định có thể đoạt được đầu tiên!" Dạ Nguyệt Sắc dương dương đắc ý nói, trên mặt tràn đầy tự tin chiến thắng.

Nói đến Đại Tiểu Thư tướng phủ này, năm nay tuổi đã tròn 18, mặc dù diện mạo thập phần xinh đẹp, nhưng đến nay không người nào đến hỏi cưới. Nguyên nhân chính là ở chỗ tính khí của vị tiểu thư này, thật sự là làm cho người ta nhìn mà sợ!

Đỗ Quyên nhìn tiểu thư nhà mình, nhớ năm trước công tử Vương Thượng thư ở Hoa Đào Tự thổ lộ với tiểu thư, tiểu thư khiến gia đình đem người ta hành hung một trận, sau đó khinh thường nói: "Bản tiểu thư là người mà người có thể thích sao? Bản tiểu thư nhất định sẽ là Tứ hoàng tử phi tương lai, người cũng không soi lại bộ dáng của mình, lại dám thích bản tiểu thư!"

Vẫn còn nhớ năm ngoái kia, hiệp khách giang hồ không biết chuyện kinh thành, bị Đại Tiểu Thư mê hoặc đầu óc choáng váng, lập chí muốn đem tiểu thư cưới về làm phu nhân, kết quả, ai, không đề cập tới cũng được, người nợ đến nay cũng không dám trở lại kinh thành nữa rồi.

Từ nay về sau, Đại Tiểu Thư tướng phủ Dạ Nguyệt Sắc danh vang kinh thành, cùng nổi danh với Tần Khuyển kinh thành nhất tuyệt, tên tuổi vang dội, chỉ bất quá, Tần Khuyển người ta là mang danh hiệu xinh đẹp, mà nàng là tiếng xấu mà thôi. Mà Đại Tiểu Thư vẫn ái mộ Tứ hoàng tử, người ta cần bản con mắt cũng không thèm nhìn tiểu thư nhà mình một cái, Đỗ Quyên trong lòng thở dài một tiếng.

"Tránh ra, tránh ra, tiểu thư nhà ta tới, các người mau mau nhường đường!" Trước mặt, gia đình tướng phủ hét lên, những người đang đứng nhận nhip trước Hoa Đào tự tự động tránh ra một con đường, ác bá tiểu thư này, không chọc nổi đâu, còn không mau trốn!

Dạ Nguyệt Sắc đi tới khoảng đất trống trước miếu Nguyệt lão, giống như trước kia Nguyệt lão mặt mũi hiền từ, mặt mỉm cười, trong tay cầm một ngọc hoa đào thượng hạng được điêu khắc từ Lam Điền Ngọc, đó chính là lộc của năm nay.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn ngọc hoa đào kia, trái lo phải nghĩ, phải làm sao mới có thể bắt được đóa hoa đào đó. Theo truyền thống của hội chùa nếu người có

duyên, chạm tới tay Nguyệt lão, tay Nguyệt lão cầm ngọc hoa đào sẽ buông ra, người nọ sẽ bắt được ngọc hoa đào, đưa cho người mến yêu, sẽ gặp một đoạn nhân duyên tốt thành đôi.

Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ thấy được cảnh tượng mình và Tứ hoàng tử ký kết lương duyên, ngáy ngồ nờ nự cười.

"Khuyh nhi, năm nay muốn đi thử một chút không?" Một giọng ôn hòa truyền đến, lập tức hấp dẫn lực chú ý của Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc lấy tốc độ ánh sáng quay đầu lại, nhìn thấy nam nhân mình thâm yêu trộm nhớ, ức chế không được chảy nước miếng, dùng ống tay áo lau một cái, then thùng dùng khăn tay che mặt, kêu một tiếng: "Tứ hoàng tử!"

Nam tử tuần mỹ kia chính là đương kim Tứ hoàng tử Nguyệt Lưu Ảnh, không nhận được nhủ nhủ mảy, con mắt cũng không thèm xem qua Dạ Nguyệt Sắc, tiêu điểm ánh mắt thủy chung chỉ dừng lại trên người cô gái tên Khuyh nhi.

Dạ Nguyệt Sắc trong lòng giận không kềm được, lớn tiếng mắng: "Lại là con hồ ly tinh này!"

Tần Khuyh, mặt hồ ly, luôn cùng nàng giành nam nhân.

"Tiểu thư. . . ." Tần Khuyh mặt đầy ủy khuất nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, nhẹ giọng tiếng gọi, "Ảnh!"

Hai tròng mắt Nguyệt Lưu Ảnh lạnh như băng liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trên gương mặt trang điểm xinh đẹp kia, cô gái si tình ngây dại, mặt tràn đầy vẻ chán ghét, nếu như không phải là con gái của Dạ tướng gia, lúc này sợ đã là vong hồn dưới đao rồi.

Phụ hoàng tựa hồ cố ý để cho hấn cưới Dạ Nguyệt Sắc, đây cũng là nguyên nhân vì sao hôm nay hấn vội vã muốn thổ lộ với Khuyh nhi, loại cô gái này, há có thể xứng với hấn!

"Người đâu, đem nữ nhân thô tục thô bỉ này đuổi ra khỏi Hoa Đào Tự! Tránh cho làm ô uế Nguyệt lão, làm trễ nải đồng đạo lương duyên!" Nguyệt Lưu Ảnh ra lệnh một tiếng, liền có thị vệ tiến lên chuẩn bị đem Dạ Nguyệt Sắc đuổi ra khỏi Hoa Đào Tự.

"Các người dám!" Dạ Nguyệt Sắc đáng vẻ hung hăng dữ tợn, đem bọn thị vệ hù dọa xanh mặt, Dạ Nguyệt Sắc nhân cơ hội đi tới trước mặt Tần Khuyh cùng Nguyệt Lưu Ảnh.

"Địa vị thấp kém, Hồ Ly Tinh trừ câu dẫn người quả nhiên cái gì cũng không biết!" Dạ Nguyệt Sắc hung hãn hướng về phía Tần Khuyh mắng: "Hồ ly dụ người, chẳng qua chỉ là con gái của một Thái Phó, lại dám vọng tưởng phát lên làm Phụng Hoàng, quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, si tâm vọng tưởng!"

Không thể không nói, mặc dù Đại Tiểu Thư Dạ gia, phách lối ngu dại một chút, nhưng mắng chửi người vẫn có thể không thua ai một câu Tần Khuyh quả thật là con gái của quan Thái Phó, thân phận địa vị so với Dạ Nguyệt Sắc đó là kém không chỉ một cấp bậc, đây cũng là nỗi đau của nàng ta. Nếu nói tâm cao ngất, làm gì hạ tiện!

"Ảnh, ta, chúng ta đi thôi!" Đôi mắt phượng hẹp dài của Tần Khuyh trong nhất thời đầy tràn nước mắt, muốn rơi không rơi, làm cho người triu mến. Đồng đạo nam tử tại chỗ này, thaya chính là kinh thành nhất tuyệt, Tần Khuyh người người ái mộ, thấy thế trong lòng tức giận bất bình, chỉ e sợ trước uy uyển của Dạ Nguyệt Sắc, không dám xuất đầu mà thôi.

Vậy mà Tứ hoàng tử vì ghét Dạ Nguyệt Sắc, nên đã không có gì cố kỵ, dù thế nào đi nữa hấn đã không muốn kết hôn cùng Dạ Nguyệt Sắc, vì vậy câu kinh chỉ trích nói: "Thân phận thấp thì như thế nào, dù sao cũng hơn loại thiên kim danh môn, vô tài thất học, ngôn ngữ thô bỉ, suốt ngày chỉ biết là hướng về phía nam nhân lộ vẻ háo sắc, quan trọng nhất là đáng đáp lại quá mức rất xấu xí, không ai thèm lấy, nam nhân bà!"

"Ha ha ha. . . ." Có vài người rút cuộc không nhận được khoái ý cười ra tiếng.

Dạ Nguyệt Sắc khi nào bị người làm nhục qua như thế, trong đôi mắt to nhất thời tràn đầy không tin, nhìn lại mọi người ở đây đã có rất nhiều người cười nhạo ra tiếng, mặt mũi Dạ Nguyệt Sắc thấy mất hết. Tứ hoàng tử mà nàng một lòng ái mộ thật không ngờ đối với nàng như thế, đều là lỗi của nữ nhân trước mắt này, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời xúc động phần nộ mắng to: "Hồ Ly Tinh, đều là lỗi tại ngươi, ta muốn liều mạng với ngươi!"

Nói xong, liền giống như người đàn bà chanh chua xông lên, nhưng chưa chạm được góc áo của Tần Khuyh, đã bị ống tay áo Nguyệt Lưu Ảnh vung lên, lực đạo khá mạnh, khiến cho Dạ Nguyệt Sắc giống như lá rụng, bay về phía sau.

Mỹ nhân mới vừa rồi còn lê hoa đài vũ, đem chân lui về phía sau đuổi một cái, phụng hướng Dạ Nguyệt Sắc nhào tới liền biến đổi, ngã về hướng tượng của Nguyệt lão.

"Tiểu thư!" Đỗ Quyên thét một tiếng kinh hãi, chỉ thấy cái ót của Dạ Nguyệt Sắc "Bùm" một tiếng đụng phải tay Nguyệt lão, tay Nguyệt lão cầm ngọc hoa đào buông lỏng, ngọc hoa đào liền văng vàng rơi xuống trong ngực Dạ Nguyệt Sắc.

"Oa, tiểu thư, người rút cuộc bắt được ngọc hoa đào rồi. . . ." Đỗ Quyên hưng phấn kêu lên.

Quả thật là chủ nhân thế nào thì sẽ có nhà hoàn thế ấy, vô tâm giống nhau.

Lúc này tiếng cười ngừng lại, bởi vì một mảnh đỏ tươi từ đầu Dạ Nguyệt Sắc quanh co chảy xuống, nhiễm đỏ hoa đào rơi xuống đầy đất.

Đỗ Quyên lúc này cũng ý thức được tình huống có cái gì không đúng, vội vàng chạy đến bên người Dạ Nguyệt Sắc, lay động nói: "Tiểu thư người sao rồi? Người đừng làm em sợ a."

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy đầu choáng váng, cái ót một trận đau đớn, nghĩ rằng nàng dùng sao cũng là “Tài” nữ của thế kỷ hai mươi mốt, lại bị người từ phía sau lưng đánh lén, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

(Oa oa oa, chị xuyên qua rồi nha, dù ki do hơi lãng một tý)

Mở ra tức giận mắt to, mắng to một tiếng: "Là ai dám ám toán lão nương!"

Nguyệt Lưu Ảnh thấy Dạ Nguyệt Sắc bị mình đẩy đến mức đỏ máu, trong lòng vốn có chút áy náy, nhưng nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc cũng không biết kiêng dè, ngược lại càng thêm thô bỉ, liền ác độc mắng: "Ta nói cho ngươi biết, cho dù tất cả cô nương ở Nguyệt quốc này đều chết sạch, ta cũng sẽ không cưới một người có dung mạo xấu xí như ngươi! Ta khuyên ngươi nên chết tâm đi!"

Xấu xí! Dạ Nguyệt Sắc kích động, sau ót đau đớn khiến Dạ Nguyệt Sắc đưa tay sờ thử. Nhìn thấy trong tay máu tươi đầm đìa, Dạ Nguyệt Sắc nổi giận, "Là ngươi ám toán lão nương!"

Đem ngọc hoa đào trong ngực ném mạnh xuống đất, lão đào đứng lên, đi tới trước mặt Nguyệt Lưu Ảnh, "Bản tiểu thư nhìn thấy đáng đáp của người chính là đáng người dạ chó, đương nhiên sẽ không nói tiếng người, bản tiểu thư cũng nói cho ngươi biết, dù lão nương ta có gả cho thái giám cũng không gả cho tên nhân yêu " trai bao" như ngươi!"

Nói xong còn không quên phun nước miếng trên mặt đất tỏ vẻ khinh thường, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh giơ lên ngón tay giữa (*), kêu một tiếng "Đồ Lesbian!" Đầu đau xót, lập tức ngã trên mặt đất.

(*) Chửi tục nhé....

Trên gương mặt tuần mỹ vô song của Nguyệt Lưu Ảnh lúc trắng lúc xanh, đang từ trắng chuyển xanh, từ xanh chuyển sang đen kịt, mườì phần tức giận.

Đỗ Quyên bị tiểu thư nhà nàng hù sợ, Tứ hoàng tử không phải là người mà tiểu thư vẫn ái mộ sao. Không đúng, tiểu thư nhà nàng đang hôn mê mà.

"Tiểu thư. Có ai không, mau đem tiểu thư khiêng về." Đỗ Quyên khóc ầm lên nói với gia đình theo hầu, tiểu thư lại gây họa, lão gia nhất định sẽ cắt đứt chân của nàng đấy! Hu hu.

Một nhóm người luống cuống tay chân mang Dạ Nguyệt Sắc đi, Nguyệt Lưu Ảnh đen hết mặt mũi "Hừ" một tiếng, mang theo Tần Khuynh rồi này đi, mọi người thấy không còn việc vui gì nữa, ngọc hoa đào cũng bị Dạ Nguyệt Sắc mang đi, không còn gì thú vị liên giải tán.

Sau khi mọi người tan hết, một nam tử sắc mặt tái nhợt, trên trán có một nốt ruồi chu sa đỏ như máu, một tay che ngực, khoe miệng nâng lên một nụ cười đầy ý nghĩa sâu xa.

Tựa hồ đã nhặt được một vật gì đó thật cao hứng, hân thế nhưng bật cười "Ha ha.", đột nhiên một ngụm máu tươi từ khoe miệng tràn ra, theo chiếc cằm trắng nõn trơn bóng chảy tới cổ, dần dần từ từ mất hẳn ở lồng ngực, hình ảnh kia đẹp đẽ vạn phần.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cha ta là”Lý Cương”

Trời có chút sáng rồi, Dạ Nguyệt Sắc lật người tiếp tục ngủ, nhưng tại sao nàng cảm thấy luôn có một cảm giác có một đồng ánh mắt đang quấy nhiễu giấc ngủ nàng, Dạ Nguyệt Sắc rót cuộc không thể nhìn được nữa từ trên giường ngồi dậy.

“Nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua mỹ nữ ngủ à!” Dạ Nguyệt Sắc không thể nhìn được nữa nhìn một người nam nhân trung niên trước mắt dần theo một đám nữ nhân mỗi người mỗi về, thấy nàng tỉnh lại, ánh mắt đang lo âu lại trở nên mừng rỡ như điên!

“Ai yêu, Sắc Sắc a, con gái yêu của cha, con rốt cuộc tỉnh rồi!” Lão nhân cảm đầu lập tức chạy đến trước giường, một vốc nước mũi một đồng lệ bắt đầu gào lên.

Phía sau một đám nữ nhân trang điểm xinh đẹp cũng vội vàng chạy lên phía trước, mở miệng gọi một tiếng”Sắc Sắc” rất thân mật, bộ dạng hỏi han ân cần, khiến Dạ Nguyệt Sắc có chút không chịu nổi.

“Ồ đâu ra lão đầu nhận loạn thân thích vậy!” Dạ Nguyệt Sắc đưa tay đẩy lão nhân già ra, không hiểu nổi nói.

“Ai yêu, Đỗ Quyên đâu, nha đầu chết tiệt kia, lăn ra đây cho ta, tiểu thư đã xảy ra chuyện gì, ngay cả Lão Tử cũng không nhận ra!” Đương triều Thừa tướng Dạ Thiên, cũng chính là phụ thân của Dạ Nguyệt Sắc, một tay vuốt trán, một tay che ngực, dáng vẻ như Tây Thi ôm ngực vì quá đau lòng, quát lớn với Đỗ Quyên đang đứng đối diện bên giường.

Đỗ Quyên cũng biết, tiểu thư xảy ra chuyện lớn thế này đã là bất hạnh của nàng rồi, lại thêm người nào đó cũng chịu nữ nhi, cũng chịu đến mức không phân rõ trắng vàng xanh đỏ như lão gia đó chính là bất hạnh trong Đại Bất Hạnh! Mỗi lần tiểu thư xảy ra chuyện gì, đều là nàng chịu phạt.

“Lão gia, không liên quan đến nô tỳ mà, đều là do Tứ hoàng tử nhục mạ tiểu thư, còn đẩy tiểu thư đầu đụng vào tượng Nguyệt lão, cho nên, cho nên. Tiểu thư mới biến thành như vậy!” Đỗ Quyên quỳ trên mặt đất, cố chút bảo vệ chủ nhân một cách không phân tốt xấu, cộng thêm thêm dầu thêm mỡ nói.

Tên Lesbian đó là Tứ hoàng tử sao, mắt Dạ Nguyệt Sắc đảo một vòng, nhìn lại cha mình giận đến mức râu mép vểnh lên, rất lấy lòng hỏi: “Phụ thân, chức vị của cha là gì ạ?”

“Ai yêu, Sắc Sắc, con gái ngoan của cha ơi, thật sự ngã đến hồng đầu rồi, cha chức gì con cũng quên mất rồi sao!” Một vị phu nhân đi tới trước mặt nhân Dạ Nguyệt Sắc, “, Nhị nương xem chút nào, lão gia à, Tứ hoàng tử kia cũng quá lớn lối đi, tại sao có thể khi dễ Sắc Sắc nhà ta như vậy, không nề mặt tăng cũng nên xem mặt phạt, ngay cả Thừa tướng như lão gia cũng không để ở trong mắt!”

Thừa tướng à, Dạ Nguyệt Sắc kích động, nhưng Thừa tướng cùng hoàng tử, không có gì có thể so sánh a, ai, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt Sắc nhất thời xụ xuống.

“Sắc Sắc, sao mất hứng thế con?” Tam nương chạy đến trước mặt, “Tên Tứ hoàng tử đó dám khi dễ Sắc Sắc nhà ta như thế, lão nương đây nhất định sẽ thiên hần!”

“Phụ thân ơi!” Dạ Nguyệt Sắc cất giọng nũng nịu gọi, Dạ Thiên chỉ cảm thấy trong nháy mắt hô hấp thông suốt, vui sướng lên tiếng:

“Cha cùng Tứ hoàng tử ai lớn hơn vậy? Ai, nhất định là Tứ hoàng tử rồi, người ta là con trai của hoàng đế, ai, đáng đời nữ nhi bị người khi dễ. Ai.”

“Cái gì?” Dạ Thiên mất hứng, râu ria giận đến mức vểnh ngược lên, “Hoàng đế đều phải nể mặt ta ba phần, huống chi là tên Tứ hoàng tử chưa dứt sữa đó! Ta nhất định vào cung cho hần biết mặt mới được.”

“Tốt, tốt!” Dạ Nguyệt Sắc vô cùng hưng phấn, cao hứng nói: “Con biết ngay là quan chức của phụ thân rất lớn mà!”

Dạ Thiên mặt đầy thỏa mãn ra khỏi cửa đi vào trong cung.

“Sắc Sắc, lại tinh nghịch nữa rồi!” Một mỹ nhân ôn nhu (tứ nương của Dạ Nguyệt Sắc) ngồi vào bên giường Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng điểm nhẹ lên trán nàng, trong động tác toát lên đầy vẻ thương yêu cưng chiều.

“Vi sao hoàng thượng phải nhường cha ba phần vậy ạ?” Dạ Nguyệt Sắc tò mò nhìn bốn vị mỹ nhân tươi mát như gió xuân trước mặt, không hiểu hỏi.

“Đó là đương nhiên, cả nước trừ Thiên Hạ tiền trang ra, nhà chúng ta thuộc loại có tiền nhất! Hàng năm nộp thuế cho quốc gia, quyền tiền, cơ hồ một nửa cũng xuất từ chúng ta, dĩ nhiên phải cho chúng ta mặt mũi!” Một phu nhân thanh tú như ngọc, đầy thất lưng ong, gương mặt tính toán khôn khéo kiêu ngạo nói, đây chính là ngũ nương của Dạ Nguyệt Sắc, sò trường làm ăn!

Oaaaaaaa, nhà nàng bây giờ thật là có quyền có thế, Dạ Nguyệt Sắc thật muốn ngẩng đầu nhìn trời hét to một tiếng “Cha ta là Lý Cương (ám chỉ người nhà của quan chức chính phủ, dựa hơi đề làm cán. Bắt nguồn từ việc con một!)

“Ngô ~” Dạ Nguyệt Sắc ngáp một cái, không nghĩ tới vì hưng phấn quá độ, cái ót có chút đau, “Nhức đầu!”

“Nghỉ ngơi cho tốt!” Mỹ nhân ôn nhu giúp Dạ Nguyệt Sắc đắp chăn lại thật cẩn thận, “Đợi lát nữa rời giường, tứ nương sẽ bồi bổ thân thể cho con!”

Một nhóm người toàn bộ tản đi, Dạ Nguyệt Sắc ngã xuống giường, thoải mái thích ý vạ phần!

“Đỗ Quyên a!” Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng kêu một tiếng, “Đều là tại em không đỡ được cho chủ nhân, làm hại tiểu thư nhà em bị vờ đầu, bây giờ em nên đem hết tình cảnh nhà của ta, đứng rồi còn có toàn bộ chuyện lý thú của kinh thành nói cho ta biết, nếu như có bỏ sót.”

“Dạ, tiểu thư!”

.

Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường, ăn thức ăn Đỗ Quyên đút tới miệng, tổng hợp phân tích vị trí tình huống hôm nay:

Đầu tiên, mẹ nàng sinh ‘nàng’ đã khó sanh chết rồi.

Tiếp theo, nàng lại có bốn di nương.

Quan trọng nhất là, cha nàng có nhiều lão bà như vậy còn lãng phí tài nguyên chỉ có một đứa con gái là nàng. Đoán chừng đây cũng là nguyên nhân mà cha cùng các di nương cùng chịu nàng vô đối như thế này.

Quan trọng hơn là, nhà nàng có quyền thế, vậy nàng không phải là áo đến vượn tay, com tới há mồm sao.

“Ha ha ha.” Dạ Nguyệt Sắc nghĩ đi nghĩ lại không tự chủ cười ra tiếng.

“Tiểu thư.” Đỗ Quyên chỉ cảm thấy tiểu thư sau khi tỉnh lại thật kỳ quái, trước kia tiểu thư cũng sẽ không cười ra tiếng như vậy. Thật kỳ quái a. . .

“Nữ nhi a, cha về rồi nè!” Đang lúc Dạ Nguyệt Sắc suy nghĩ cuộc sống vô hạn tốt đẹp, Dạ Thiên vào triều xong đã về tới, trở lại liền thẳng hướng phòng của Dạ Nguyệt Sắc chạy tới.

Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng tựa vào trên giường, nhìn lão nhân về mặt hưng phấn chạy vào, cũng không kiểm chế chút nào, chạy nhanh như thể té thì làm sao bây giờ!

“Sắc Sắc a, cha nói cho con biết một tin tức tốt!” Dạ Thiên một bộ lấy lòng nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

“Tin tức tốt gì a?” Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ không dậy nổi hứng thú cái gì, một bộ dạng mệt mỏi, đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ là chuyện trả thù Tứ hoàng tử có tin rồi?

Dạ Nguyệt Sắc vội vàng ngồi bật dậy, đến bên cạnh bàn rót một ly trà, kéo cha nàng đến ngồi trên giường, đem nước trà đưa cho cha nàng, sau đó lấy lòng bóp bóp vai, động tác làm liền một mạch, Đỗ Quyên nhìn thấy vô cùng kinh ngạc

Dạ Thiên cũng bị nàng làm cho sững sốt, lập tức lão lệ doanh trùng, nữ nhi đã trưởng thành rồi, biết thương cha rồi. Không đợi ông cảm động xong, Dạ Nguyệt Sắc không kịp chờ đợi hỏi: “Phụ thân, chuyện cha trả thù Tứ hoàng tử sao rồi ạ?”

Trên đầu Dạ Thiên toát ra ba đường hắc tuyến, uống một hớp trà, thông thả ung dung nói: “Mùa xuân đến, khí trời ấm rồi, băng tuyết hòa tan.”

“Mùa xuân đến, khí trời ấm rồi, băng tuyết hòa tan, hoa đã nở, chim thì bay về hướng Bắc.” Dạ Nguyệt Sắc nói xong một hơi liền tiếp, tốc độ cực nhanh, “Những thứ này con đều biết, trọng điểm đâu ạ?”

Lệ gì của Dạ Thiên tung hoành lần nữa, nữ nhi có học thức thật cao, quả thật đầu óc thông minh tuyệt đỉnh mà.

“Băng tuyết tan đi, kết quả là dưới sông đã phát sinh ra lũ lụt, triều đình cần một Khâm sai, loại này vừa khổ lại mệt mỏi, lại không được cảm ơn, dưới sự nhiệt tình đề cử của phụ thân, Tứ hoàng tử bị điều đi trị thủy rồi, lần này đoán chừng phải hơn nửa năm không thấy được hần, Sắc Sắc lần này con vui không?”

“Cha, cha thật là quá thần kỳ rồi!” Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn nói, tên nhân yêu đó chết đi, nàng có thể ra ngoài đi chơi không hề lo lắng rồi, cũng không cần phải lo lắng đồ Lesbian đó đến báo thù nàng, thật sự là quá tốt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Oan Gia Ngõ Hẹp

Dạ Nguyệt Sắc lén lút từ cửa sau ra ngoài, trộm bộ quần áo của cha lúc còn trẻ mặc vào, bắt Đỗ Quyên giúp nàng búi tóc theo kiểu của nam nhân, cầm lấy chiếc quạt của cha, nghênh ngang đi dạo phố

Nguyệt quốc giàu có và đông đúc, dân cư lạc nghiệp, Dạ Nguyệt Sắc không khỏi cảm thán, dân Nguyệt quốc yêu thích hòa bình, dân cư vô cùng phồn vinh!

Bước chân của Dạ Nguyệt Sắc dừng trước một túp lều gọi là Tô Mạc phủ, nhìn tên không tệ, cả tòa túp lều đứng chơi vơi trên mặt nước hồ xanh biếc một cách kì bí, nhìn vô cùng phong nhã, liền dạo bước đi vào, nào biết vừa đi đến cửa, đã bị thiếu niên tướng mạo thanh tú giữ cửa ngăn lại: “Vị công tử này, thật xin lỗi, chỗ của chúng tôi chỉ dành cho người quen mà thôi!”

“Nếu nói trước lạ sau quen, đợi bản Công Tử đến đây thêm vài lần nữa dĩ nhiên sẽ thành người quen?” Dạ Nguyệt Sắc lơ đãng nói, nơi này ngay cả giữ cửa cũng ngon miệng như thế, bên trong nhất định có rất nhiều mỹ nam, Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn nghĩ, nhất định phải vào xem một chút.

“Không được công tử, người xa lạ khi đến Tô Mạc phủ nhất định phải có người dẫn kiến mới được!” Thiếu niên kia không kiên nhẫn không siêng nịnh tiếp tục ngăn cản Dạ Nguyệt Sắc đi vào.

Đúng lúc ấy thì, một chiếc xe ngựa dừng lại trước mặt của Tô Mạc phủ, nam tử tướng mạo tuấn mỹ dẫn đầu đi xuống xe ngựa, ngón tay trắng nõn vén màn xe lên, một cô nương dáng dấp cũng hết sức xuất chúng, ưu nhã từ trên xe ngựa đi xuống, thiếu niên giữ cửa hướng về phía hai người kia cung kính nói: “Tứ hoàng tử, Tần cô nương, chủ nhân đã chuẩn bị Thu Phong trai cho Tứ hoàng tử làm buổi tiễn biệt!”

“Ừ!” Người nào đó tiếc chữ như vàng từ một tiếng bày tỏ đã biết, dẫn mỹ nhân vào Tô Mạc phủ. Dạ Nguyệt Sắc uất ức, tại sao tên Lesbian vẫn còn ở nơi này, hắn không phải là phải đi sao? Mẹ nó, thật là oan gia ngõ hẹp mà!

“Tại sao hắn có thể đi vào, ta thì không thể đi vào?” Dạ Nguyệt Sắc nổi giận, nhân yêu cùng Hồ Ly Tinh cũng bước vào đó, Dạ Nguyệt Sắc nàng lại không vào được, Thiên Lý ở đâu vậy?

“Tứ hoàng tử cùng Tần cô nương là khách quen của Tô Mạc phủ!” Thiếu niên ngụ ý không cần nói cũng biết, cũng không có ý định tiếp tục cùng Dạ Nguyệt Sắc dây dưa.

“Ngươi biết cha ta là ai chẳng.”

Nào có thể đoán được Dạ Nguyệt Sắc còn chưa nói hết, liền bị người ngắt lời, “Chỉ cần không ai dẫn kiến, cho dù là hoàng thượng cũng không được!”

“Ngươi, ngươi, ngươi.” Dạ Nguyệt Sắc giận đến nói không ra lời.

Bỗng dung một thanh âm dễ nghe mềm mại đến tận xương vang lên: “Đồng Ly.”

“Chủ nhân!” Thiếu niên được gọi là Đồng Ly nhất thời mặt đầy cung kính hướng về phía người nói chuyện thi lễ một cái.

“Gia nhân đã đắc tội, cô nương hãy theo ta vào có được không?” Thanh âm như một dòng suối xanh mát của mùa xuân, thấm đẫm vào thịt da của Dạ Nguyệt Sắc, nhất thời cảm thấy xương cốt tê dại, tựa như gió nhẹ ngày xuân, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời cảm thấy say. Cho tới khi người ta gọi nàng là cô nương, Nguyệt Sắc cũng không kịp phản ứng.

“Được, được.” Nguyệt Sắc liền tiếp nói mấy chữ được, mặt mắt hồn nhiên chăm chăm gương mặt tuyệt mỹ, hai mắt hoa đào đầy tình tứ, đặc biệt là một điểm son giữa trán đỏ chói càng thêm đoạt hồn người.

Sau khi theo mỹ nam bước vào trong, Dạ Nguyệt Sắc không khỏi hỏi: “Công tử là chủ nhân của tửu lâu này à?” Thật là thật lợi hại, hoàng đế Lão Tử cũng có thể không nể mặt.

“Là nơi tụ tập của những khách văn nhân nhàn chán ấy mà, học đòi văn vẻ mà thôi!” Mỹ nam đúng là mỹ nam mà, Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy ngay cả khiêm tốn cũng mỹ lệ đến không thể diễn tả bằng lời.

“Công tử năm nay đang tuổi thanh xuân có thể lập gia đình rồi, xin hỏi đã có người trong lòng hay chưa?” Dạ Nguyệt Sắc mặt đầy vẻ nhiều chuyện, hóng hớt.

Mỹ nam đột nhiên dừng lại, xoay người lại, Dạ Nguyệt Sắc không kịp dừng lại, đụng vào trong ngực mỹ nam, nhất thời cảm thấy bốn phía đang phun ra những bong bóng màu hồng.

Đôi mắt như hoa đào nhìn Nguyệt Dạ sắc, cười có chút chế nhạo. Thấy thế, Dạ Nguyệt Sắc tự nhận da mặt mình dày như bức tường thành cũng đỏ ửng lên, xấu hổ cúi đầu, “Ta chỉ là tùy tiện hỏi một chút!”

“Hoàng thúc lúc nào thì có thú vui này nhỉ! Mẫu hậu còn hỏi ta rằng hoàng thúc có vừa lòng tiểu thư nhà nào hay không, thì ra là như vậy.”

Một tiếng chế nhạo hết sức không hòa hài cắt đứt ý tưởng muốn ở lại một thời gian trong ngực mỹ nam của Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc bắt đầu rời khỏi ngực ai kia, nhìn về phía người khôi xương, “Lại là tên nhân yêu đáng chết!”

Nhân yêu? ! Đây đã là lần thứ hai Nguyệt Lưu Ảnh bị người ta gọi như vậy rồi. Gương mặt tuấn tú của Nguyệt Lưu Ảnh tối sầm, bộ dáng cắn răng nghiêng lợi tựa hồ muốn đem Dạ Nguyệt Sắc cắn nát.

“Thường thức của Vương thúc từ lúc nào thì trở nên thấp như vậy!” Nguyệt Lưu Ảnh phẫn hận nhìn người đang núp ở trong ngực của Nguyệt Vô Thương! Nếu như không phải nể mặt nàng là người Nguyệt Vô Thương mang tới, hắn nhất định phanh thây nàng!

” Khí độ của Ảnh khi nào thì trở nên nhỏ nhen như thế!” Nguyệt Vô Thương cười nhạt chế nhạo nói, “Được rồi, người đã đến đông đủ chưa? Hôm nay là tiễn biệt ngươi, vui vẻ lên một chút!”

Không đề cập tới thì còn may, Nguyệt Lưu Ảnh mặt bị phẫn nhìn Nguyệt Vô Thương, nếu không phải là lão hồ ly Dạ tướng gia kia, sao đến phần hắn phải đi trị thủy chứ, chuyện nhỏ như thế này cần gì đường đường Tứ hoàng tử như hắn phải tự mình đi.

Nguyệt Vô Thương mang theo Dạ Nguyệt Sắc bước vào nhà gian gọi là Thu Phong trai.

Vừa vào Thu Phong trai Dạ Nguyệt Sắc đã cảm thấy không tệ, quả nhiên mỹ nam nhiều hơn! Tầm mắt của nàng quét qua trên người nhiều mỹ nam, rơi xuống trên mặt Tần Khuynh, bộ dáng đáng yêu đầm ấm kia, cũng biết giả bộ đáng thương, thu được đồng tình, khó trách ban đầu Dạ Nguyệt Sắc lại gọi nàng ta là Hồ Ly Tinh!

Dạ Nguyệt Sắc chu mỏ, có chừng loại nữ nhân này ở đây sát phong cảnh, quả thật không thú vị!

Khi Nguyệt Vô Thương tiến vào một nháy mắt kia, ánh mắt Tần Khuynh đều dừng ở trên người hắn, không hề rời đi, tràn ngập thâm tình lại không biểu hiện quá mức rõ ràng sự vui mừng trong mắt, trong mắt Dạ Nguyệt Sắc lóe lên một tia hứng thú tệ hại, nữ nhân này quả thật không tầm thường, đứng núi này trông núi nọ!

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc kéo dài thanh âm, thâm tình khẩn thiết gọi Nguyệt Vô Thương một tiếng, "Người ta nhìn ngươi đến mức mắt muốn rớt ra rồi kia! Ngươi nói nàng có phải là thích ngươi không?"

Tần Khuynh hoảng sợ thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Nguyệt Lưu Ảnh, ủy khuất kêu một tiếng: "Ảnh!"

"Hoàng thúc, quản người mà thúc mang đến cho chặt!" Nguyệt Lưu Ảnh giận dữ nói, nhanh chóng đi tới bên người Tần Khuynh, ôn nhu hỏi: "Khuynh nhi!"

"Nhân yêu xứng với Hồ Ly Tinh, thật đúng là tuyệt phối!" Dạ Nguyệt Sắc chu mỏ nhỏ giọng nói, hai mắt hoa đào của Nguyệt Vô Thương tràn đầy nụ cười mang ý vị sâu xa.

"Đúng rồi, A Ảnh này, chuyện ngày hôm qua ở Hoa Đào Tự, nghe nói hôm nay truyền ra, câu nói của ngươi ' Dù tất cả cô nương của Nguyệt quốc đều chết sạch, ta cũng sẽ không cưới nữ nhân xấu như ngươi' nói thật thoải mái, hôm nay mọi người cả kinh thành đều đồn đại thanh danh của Đại Tiểu Thụ của Tướng gia phủ là cô nương xấu nhất thiên hạ, đoán chừng đời này Dạ Nguyệt Sắc cũng không ai thèm lấy rồi!" Trong gian phòng trang nhã ngồi cạnh cửa sổ là một nam tử dáng dấp rất tuấn mỹ cao hứng nói, biểu tình vui vẻ kia quả thật giống như đã trả thù được kẻ thù giết cha.

Nghe nói như thế biểu tình của Nguyệt Lưu Ảnh hơi dễ nhìn một chút, Tần Khuynh thậm chí hơi cong khóe miệng lên.

Ánh mắt Nguyệt Vô Thương có ẩn ý nhìn Dạ Nguyệt Sắc, lệ châu sa màu đỏ giữa trán sáng rực rỡ, Tần Khuynh nhìn thấy lòng cũng rung động không thôi.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe thấy nổi cơn phẫn hận rồi, một đám tiểu nhân nói xấu người sau lưng, xem lão nương thu thập các người thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Sắc Sắc trả thù

"Cha ngươi bị giết à?" Dạ Nguyệt Sắc từ từ đến gần nam nhân bên cửa sổ kia, cười đến không hề có chút hảo ý.

"Sao ngươi nói thế?" Người nọ "Cọ" một tiếng đứng lên, chỉ vào Dạ Nguyệt Sắc tức giận nói.

"Thì ra cha ngươi không chết à!" Dạ Nguyệt Sắc từng bước, từng bước đến gần nam tử kia, dáng dấp không hề có chút thùy mị nào.

"Ta còn tưởng rằng Dạ Nguyệt Sắc là cừu nhân giết cha của ngươi chứ?"

"Ngươi." Phải biết rằng văn sĩ phong nhã đến đâu cũng sẽ có lúc cứng họng cùng từ, "Dù sao ta chính là ghét Dạ Nguyệt Sắc!"

Vương Dẫn vừa nghĩ tới cảnh chịu nhục cầu hôn năm đó khuôn mặt bi phẫn, may mà năm đó Dạ Nguyệt Sắc bảo người đánh, nên hắn dừng lại, nếu không hẳn cưới loại cô gái như nàng, chẳng phải là cả đời cũng không ngóc đầu lên được sao!

"Phải không?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua bệ cửa sổ cao chỉ đến eo ếch của Vương Dẫn, nhất thời cười đến có chút hư hỏng

"Dù sao ta cũng vậy rất chán ghét ngươi, miệng đầy mùi thú vị, thật sự làm quá ô uế không khí tao nhã của Nguyệt Nguyệt nhà ta, cho nên."

"Đi xuống tắm một cái đi!" Đôi tay Dạ Nguyệt Sắc đẩy mạnh, chỉ nghe "Đông" một tiếng, nước hồ nhộn nhạo lần sóng xanh.

"Dẫn Chi!" Có người trong nhà bị tình huống đột phát này hù sợ, toàn bộ gom lại bên cửa sổ, nhìn Vương Dẫn gầy dựa trong nước.

"Ta không biết bơi nước! Ngó. Ngó."

Dạ Nguyệt Sắc móc móc lỗ tai, đứng ở một bên, nhàn nhã nhìn mọi người luống cuống tay chân cứu Vương Dẫn.

Nguyệt Vô Thương chậm rãi dạo bước đến bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, đôi môi mỏng cong lên đường cong duyên dáng tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc,

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy hơi thở ôn nhu phát qua lỗ tai, tê ngứa, tâm cũng có chút ngứa.

"Thật là một yêu tinh gây tai họa!"

"Không đúng, cái này gọi là bánh ít đi, bánh quy lại!" Dạ Nguyệt Sắc khinh thường nói: "Chính là người đánh ta một tay, ta tặng người lại một đao mà thôi!"

"Người này sao lại ngoan độc thế, Dẫn Chi hẳn không biết bơi" Tần Khuynh nhìn hai người liếc mắt đưa tình đứng sát vào nhau, trong lòng rất khó chịu. Nguyệt Vô Thương là anh em kết nghĩa với cha của nàng ta, nàng ta đã sớm mê luyện hẳn từ lâu.

"A!" Dạ Nguyệt Sắc lòng không yên đánh một tiếng, "Người đã thiện tâm như vậy, vậy người đi xuống cứu hẳn đi!"

Dạ Nguyệt Sắc đi từ từ đến gần Tần Khuynh, cười đến có chút tà ác, "Có muốn ta giúp người một tay hay không?"

"Người muốn làm gì?" Tần Khuynh nhất thời biến thành bộ dạng điềm đạm đáng yêu, hai mắt long lanh như nước hồ đầy tình tứ nhìn về phía Nguyệt Vô Thương, nào biết người nọ lại mang vẻ mặt đầy nhu tình nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Nguyệt Lưu Ảnh đang ở bên cửa sổ thì ngược lại nghe được tiếng nàng ta kêu lên, nhanh chóng xoay đầu lại, liền thấy lúc này trong mắt Tần Khuynh chứa đầy nước mắt, đáng thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

"Tên điều dân này, lại dám khi dễ Khuynh nhi!" Nguyệt Lưu Ảnh xoay người ngăn ở trước người của Tần Khuynh, trợn mắt nhìn về hướng Dạ Nguyệt Sắc.

"Dẫn Chi cứu lên rồi!" Rộn ràng truyền đến tiếng người đã mang được Vương Dẫn Chi lên rồi.

"Ngất xiu rồi, sẽ không có chuyện gì chứ?"

"Không phải chỉ uống hai ngụm nước sao? Làm gì có chuyện gì!" Dạ Nguyệt Sắc xem thường nói.

"Người này lòng dạ của người sao lại hư hỏng như vậy!" Mặt Tần Khuynh đầy chán ghét nhìn Dạ Nguyệt Sắc, "Hại Dẫn Chi như vậy!"

"Người muốn cứu hẳn à!" Dạ Nguyệt Sắc đưa mắt liếc Tần Khuynh, hướng về phía thiện tâm của nàng ta mà hết sức khinh bỉ.

"Dĩ nhiên!" Tần Khuynh không chút do dự hồi đáp. Nàng ta muốn cho Nguyệt Vô Thương thấy rõ ràng rằng nàng ta là một cô nương có tình có nghĩa.

"Bất kể như thế nào cũng sẽ cứu?" Dạ Nguyệt Sắc hết sức khinh bỉ khinh thường hướng về phía Tần Khuynh nói: "Ta thấy hay là thôi đi, chi sợ đến lúc đó người không muốn cứu hẳn đâu!"

"Người nói đi, phương pháp gì?" Tần Khuynh không kịp chờ đợi muốn chứng minh mình.

"Hô hấp nhân tạo a!" Dạ Nguyệt Sắc cười đến hết sức tà ác, "Có dám hay không?"

"Người nói cụ thể cách làm! Để ta làm!" Tần Khuynh từ sau lưng Nguyệt Lưu Ảnh bước ra ngoài, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói, ánh mắt cũng chỉ nhìn Nguyệt Vô Thương.

Dạ Nguyệt Sắc khinh thường nhìn đám người văn sĩ có trí thức, nàng thấy Vương Dẫn Chi là uống hai ngụm nước dọa ngất đi, nếu thật sự bị chết đuối, đợi chờ cô nàng này đến học hô hấp nhân tạo lại đi cứu người, vậy hẳn không phải đã lên Tây Thiên rồi sao.

"Cái này có chút phức tạp, ta muốn tìm người làm làm mẫu!" Mặt Dạ Nguyệt Sắc đầy vẻ lấy lòng nhìn Nguyệt Vô Thương, nhưng trong lòng thì tà ác vạn phần.

"Muốn ta sao?" Nguyệt Vô Thương cười nhẹ hỏi, ngược lại hẳn tò mò nữ tử này có thể giỏi trò gì, cũng chịu cười một tiếng, hoàn toàn có thể làm người chết chìm nói: "Được!"

Dạ Nguyệt Sắc dường như sợ Nguyệt Vô Thương đổi ý, bước nhanh đi tới bên người Nguyệt Vô Thương, đem Nguyệt Vô Thương đẩy ngã trên bàn, bước đến đè xuống, nâng cằm Nguyệt Vô Thương lên, nắm lấy mũi Nguyệt Vô Thương, đem đôi môi che lại đôi môi có đường cong rất hoàn mỹ.

Mềm mềm, thơm thơm! Vị không tệ, Dạ Nguyệt Sắc không nhịn được mút vào một cái, lại dùng đầu lưỡi liếm liếm, quả thật mỹ nam chính là mỹ nam.

Nguyệt Vô Thương bị động tác làm liền một mạch của Dạ Nguyệt Sắc làm kinh hoàng, đôi môi mềm mại kia, đầu môi son có chút vị ngọt ấn vào trên môi của hắn, mới phản ứng được, vậy mà lúc này, nàng lại liếm môi của hắn, quả thật lớn mật, bất quá mùi vị quả thực là không tệ!

Mọi người kinh ngạc, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng hôn mỹ nam, ai cũng không chú ý tới nụ cười sồi đỏ trong mắt của Nguyệt Vô Thương.

"Các người đang làm gì!" Tần Khuynh hét kinh hãi một tiếng, "Các người, các người."

Dạ Nguyệt Sắc tâm bất cam tình bất nguyện từ trên người của Nguyệt Vô Thương đứng dậy, nữ nhân này thật sự là nhân tài sát phong cảnh! Không biết

suy nghĩ, hai nam nhân giữa ban ngày ban mặt lại làm ra những chuyện đồi phong bại tục như thế?

"Thấy được chưa!" Mặt Dạ Nguyệt Sắc thản nhiên nhìn Tần Khuynh, "Đây chính là hô hấp nhân tạo, người dám không?"

Dạ Nguyệt Sắc đã sớm phát hiện Tần Khuynh đối với Nguyệt Vô Thương có tình ý, lại cùng Nguyệt Lưu Ảnh có chút mập mờ không rõ, thật là cực phẩm Hồ Ly Tinh!

Tần Khuynh nhìn thản sắc thản nhiên của Dạ Nguyệt Sắc, ngược lại âm thanh rồi kinh sợ kêu to của mình mới vừa rồi cảm thấy có chút ngượng ngùng, chỉ bất quá, sao có thể để cho một cô nương chưa lập gia đình như mình, hôn một nam tử trước mặt mọi người chứ!

"Hô hấp nhân tạo gì chứ, ta thấy người cô tình điên đảo thì đúng hơn, Khuynh nhi không cần để ý tới nàng ta!"

Nguyệt Lưu Ảnh mặt tức giận nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Khuynh nhi của hắn sao có thể đi hôn nam nhân khác.

"Không dám thì nói không dám đi!" Dạ Nguyệt Sắc bộ mặt khinh bỉ nhìn Tần Khuynh, "Không dám cũng đừng làm ra vẻ ta đây Thánh mẫu, phổ độ chúng sinh, ta thấy."

Dạ Nguyệt Sắc đi tới trước mặt của Tần Khuynh, từng chữ từng câu khạc ra hai chữ: "Ác —— tâm!"

Nước mắt của Tần Khuynh rớt cuộc xoạch xoạch rớt xuống, thấy thế Nguyệt Lưu Ảnh đau lòng một trận, ôn nhu giúp nàng ta lau đi nước mắt trên mặt, che chở nàng đến phía sau.

"Khuynh nhi cũng không phải loại nữ nhân như Dạ Nguyệt Sắc, làm sao có thể làm ra chuyện đồi phong bại tục như thế!" Nguyệt Lưu Ảnh giận dữ nói, Khuynh nhi hắn sao có thể hôn nam nhân khác chứ, "Có bản lĩnh người đến làm hô hấp nhân tạo gì đó với Duẩn Chi đi!"

Nghe đến lời này, Dạ Nguyệt Sắc kích động, tên nhân yêu đáng chết. Kiếp trước chắc nàng đã phóng hỏa giết cả nhà hắn, nên kiếp này hắn mới sẽ cùng nàng đối nghịch khắp nơi!

"Ta đi, theo ta đi!" Dạ Nguyệt Sắc mặt căm hận đi tới bên người Vương Duẩn.

Hai mắt hoa đào của Nguyệt Vô Thương nhú lại, ngón tay trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng khẽ lướt qua đường cong duyên dáng ở trên môi, nàng dám hôn người khác? !

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Ta chỉ thích nam nhân

Dạ Nguyệt Sắc đi tới bên cạnh Vương Duẩn Chi, thật là Phụng Hoàng rơi xuống nước không bằng gà mà, thật là khó coi chết đi được, nào có đẹp mắt như Nguyệt Nguyệt người ta, như thế này bảo nàng sao có thể xuống tay cho được. .

Hai đầu ngón tay của Dạ Nguyệt Sắc khẽ xoa xoa chiếc cằm tròn bóng khéo léo, trái lo phải nghĩ, kết quả là từ từ đứng ở bên người Vương Duẩn, đầu nghiêng về trước.

Nụ cười trên mặt Nguyệt Vô Thương biến mất không thấy gì nữa, ánh mắt có chút nguy hiểm, nàng thật đúng là dám. Đang định di động đến bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, nhất thời nghe một tiếng tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt.

"A." Tiếp theo đó là một trận tiếng ho khan kịch liệt "Khụ khụ khụ khụ khụ."

Dạ Nguyệt Sắc hài lòng nhìn Vương Duẩn trước mặt vừa kêu thảm thiết, vừa ho khan, miệng phun nước giống như suối, cười lên "Ha ha."

Nguyệt Vô Thương thấy thế, bờ môi rớt cuộc lại cong lên độ cong đẹp mắt như trước, nhất thời cảnh xuân sắc khôn cùng.

Dạ Nguyệt Sắc thấy Vương Duẩn thờ hờn hờn, tiếp tục dùng chân đạp đạp bụng Vương Duẩn nói: "Đây chính là giáo huấn người, nam tử hán đại trượng phu đừng bắt chước nữ nhân nói xấu sau lưng người khác, rất giống bà tám nhiều chuyện, mặt khí phách nam nhân! Người ta không thương người, người lại dùng miệng dả thương người ta, không có tình yêu ít ra cũng có tình bạn chứ!"

"Duẩn Chi à, dầu gì Dạ tiểu thư người ta cũng là cô nương gia, về sau đừng nói người ta như vậy nữa !" Nguyệt Vô Thương mặt tán đồng nói.

Dạ Nguyệt Sắc kích động lần nữa, mỹ nam chính là mỹ nam, cách hiểu và suy nghĩ thật khác xa với những tên phàm phu tục tử kia thật sự lệch trời cách đất!

Vương Duẩn tựa hồ nhớ lại lúc mới gặp gỡ Dạ Nguyệt Sắc, bộ dáng kia thật rất dễ cho hấn khuyh tâm, ngay sau đó mặt đầy áy náy, nói gì đi nữa người ta cũng là một cô nương, làm như vậy bất quá là vì muốn báo thù đã bị cô nương ấy làm nhục, thật là không cần phải!

"A Ảnh, Duẩn Chi không thể tiến ngươì được, xin được cáo lui trước!" Vương Duẩn tựa hồ đã nghĩ thông suốt, khẽ ôm quyền thi lễ với Nguyệt Lư Ảnh, rồi đi trước.

Thấy Vương Duẩn rời đi, tiệc tiễn biệt lại bị Dạ Nguyệt Sắc quấy rối, mọi người đã không còn hăng hái nữa.

"Hoàng thúc, mấy ngày ta rời đi này, Khuyh nhi phải nhờ thúc trông nom!" Nguyệt Lư Ảnh hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói.

Nguyệt Lư Ảnh quay đầu lại nói với Tần Khuyh: "Khuyh nhi, chúng ta ra ngoài dạo đi!"

Tần Khuyh liếc mắt nhìn thấy người sau lưng của Nguyệt Vô Thương cũng không có biểu tình đặc biệt gì, về thất vọng tràn đầy lên cả khuôn mặt, ngay sau đó che giấu vô cùng tốt, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, nhìn về phía Nguyệt Lư Ảnh cười đến mặt rục rờ: "Được!"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn tất cả mọi người đi, rốt cuộc chỉ có nàng cùng Nguyệt Nguyệt mỹ nhân!

"Nguyệt Nguyệt à, ngươì tên là gì?" Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Lư Ảnh gọi hấn là hoàng thúc, vậy hấn nhất định cũng họ Nguyệt.

"Họ Nguyệt, tên Vô Thương, tự Hoài Uú, chưa lấy vợ, quá khứ cũng không ngươì yêu!" Nguyệt Vô Thương nhìn cô gái mặt tràn đầy thông minh trước mắt, quyền rũ cười một tiếng, chợt tựa đầu lại gần trước mặt Dạ Nguyệt Sắc: "Nhớ kỹ chưa?"

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương trả lời câu hỏi khi nàng vừa mới vào cửa, cười vô cùng cao hứng.

Trong lúc Dạ Nguyệt Sắc vui vẻ vô cùng, đã thấy gương mặt yêu nghiệt quyền rũ tiến tới trước mặt, chớp mũi hai người gần như đụng vào nhau, Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ cảm giác được lông mi của người nào đó lướt qua trên mặt mình, mềm mịn như lông chim nhẹ phớt qua.

"Ngươi làm gì thế!" Dạ Nguyệt Sắc có chút kinh hoảng nhìn Nguyệt Vô Thương, mặc dù nàng rất thích mỹ nam, nhưng là nàng thích đùa giỡn mỹ nam, chứ không ưa thích bị mỹ nam đùa giỡn.

"Mới vừa rồi." Hơi thở Nguyệt Vô Thương như có như không phả nhẹ lên mặt của Dạ Nguyệt Sắc, khiến Dạ Nguyệt Sắc nhất thời cảm thấy toàn thân căng thẳng, ngay cả đầu ngón chân cũng giống như đang co rúc "Nàng hôn người ta."

"Cái đó, tất nhiên, là tình huống bất buộc." Dạ Nguyệt Sắc lắp bắp nói: "Nguyệt Nguyệt a, ta không cố ý!"

"Vậy là ngươi cố ý?" Nguyệt Vô Thương nhích về phía trước một chút, Dạ Nguyệt Sắc lui về phía sau một chút, trong mắt Nguyệt Vô Thương tràn đầy vẻ hài hước.

"Không phải thế." Về mặt Dạ Nguyệt Sắc biết vậy chẳng làm, nói như đùa đám, nhắm mắt lại nhin đau bỏ những thứ yêu thích: "Nhà ta có tiền, ta cho ngươi tiền có được không!"

"Không được!" Thanh âm sâu kín chậm rãi truyền vào trong tai Dạ Nguyệt Sắc .

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Dạ Nguyệt Sắc ra vẻ như bất cứ giá nào, mở mắt nhìn Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương đem mặt mình cách ra nửa tấc, ngón tay trắng nõn thon dài qua lại vuốt ve đôi môi Dạ Nguyệt Sắc, cảm giác mới vừa rồi rất tốt, nụ cười nơi khóe miệng sâu hơn: "Hôn trở lại!"

"Nhưng ta là nam nhân!" Dạ Nguyệt Sắc cố hết sức sức lực hết lớn.

"Ta liền thích nam nhân!"

Dạ Nguyệt Sắc không thể tin nhìn Nguyệt Vô Thương, không nhịn được hét lớn: "Thật ra thì ta là nữ nhân!"

"Ta biết!"

"Cho nên ngươi không thể hôn ta!"

"Bánh ít đi, bánh quy lại, là nàng nói!" Một con sói xám nào đó cười rất vui vẻ, tiếp tục trêu chọc chú sói con vừa bắt được trong tay.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy một bóng đen từ từ bao trùm lên , trong lòng cả kinh, nàng không nên mượn lý do hô hấp nhân tạo để chiếm tiện nghi người ta, "Cha ơi, cứu mạng a!"

Ai ngờ lúc này cửa Thu Phong trai "Bùm" một tiếng bị đá văng ra, một nam tử trung niên đáng đáp rất tuần mỹ vọt vào: "Sắc Sắc đừng sợ, cha tới cứu con đây!" =)) *Sát phong cảnh quá*

Dạ Thiên hôm nay cùng đồng liêu cùng đến Tô Mạc Giả thưởng thức trà ngâm thơ, nào biết đâu mới vừa bước qua cửa Thu Phong trai, liền nghe tiếng

kêu cứu hoảng sợ của Dạ Nguyệt Sắc, cung chịu thương yêu con gái đến thành phần xạ có điều kiện, Dạ Thiên đương nhiên nhanh chóng vọt vào.

Khi Dạ Nguyệt Sắc nhìn thấy cha già rồi, nhất thời sức mạnh tràn đầy, đẩy Nguyệt Vô Thương ra, nhấc chân chạy đến sau lưng Dạ Thiên, sau đó vỗ vỗ ngực, phũ, nguy hiểm quá, thiếu chút nữa danh tiết khó giữ được! Dạ Nguyệt Sắc len lén từ sau lưng cha nâng lọ đầu ra, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Nguyệt Vô Thương một cái.

"Thì ra là Vương gia, không biết tiểu nữ có chỗ nào đắc tội Vương gia, đến mức con bé phải khóc hướng Bồn quan cầu cứu!" Dạ Thiên nhìn Nguyệt Vô Thương, trên gương mặt nam nhân này vẫn luôn luôn giữ một nụ cười vô hại, ngay cả ông không hề dám lơ lửng, nếu Sắc Sắc chọc hắn, sợ rằng không dễ giải quyết giống như Tứ hoàng tử vậy!

Nguyệt Vô Thương lúc này vô cùng nghiêm chỉnh nhìn về phía Dạ Thiên, nụ cười mỉm trên mặt từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi: "Dạ tướng gia quán ghiêm trọng rồi, Bồn vương chẳng qua chẳng qua là phát hiện một mảnh lá cây trên đầu lệnh ái, định lấy xuống giúp nàng, không nghĩ tới đã dọa nàng sợ hãi!"

Nguyệt Vô Thương mở ra tay, một mảnh lá cây xanh mơn mơn hình ngôi sao năm cánh đột nhiên trong lòng bàn tay, Dạ Thiên nhìn lá cây quen thuộc kia, đó chẳng phải chính là lá cực phẩm Hải Đường chỉ ở trong hậu viện Dạ tướng phủ của ông mới có sao? Dạ Thiên không nghĩ ngợi gì, nói theo Nguyệt Vô Thương: "Tiểu nữ bướng bỉnh, nếu như có chỗ nào đắc tội với Vương gia, mong Vương gia nể mặt của hạ quan, không nên cùng nàng so đo."

Nguyệt Vô Thương liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc sau lưng Dạ Thiên, chỉ cười không nói.

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi trong lòng, chẳng lẽ mới vừa rồi là hắn đang trêu chọc nàng.

Không để cho nàng suy nghĩ nhiều, bên cạnh một tiếng "Hừ" hừ lạnh: "Thân là đại gia khuê tú, ăn mặc nam không nam nữ không nữ, rêu rao khắp nơi, còn thể thống gì!"

Người nói chuyện chính là Thái Phó, Tần Viễn ở bên trong, xưa nay không ưa tác phong của Dạ tướng gia ở trong triều, lúc này thấy Dạ Nguyệt Sắc nữ giả nam trang, nhân cơ hội dả kích Dạ Thiên không biết dạy dỗ con gái.

Dạ Thiên hé mắt, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc ôn hòa nói: "Sắc Sắc đừng nóng giận, cha thấy Sắc Sắc của cha ăn mặc như thế là đẹp mắt nhất trên đời!" Ngay sau đó quay đầu lại giống như biến thành một người khác hướng về phía Tần Viễn quát lớn: "Dáng dấp con gái nhà ta ra sao, trang phục như thế nào, há để cho người khác xen vào, nhìn nó thể này rất có phong phạm của bồn tướng gia năm đó!"

Nguyệt Vô Thương nhìn hai cha con nàng, Dạ tướng gia này cung chịu nữ nhi thật đúng là có một không hai trên đời này. Thú vị, thú vị, đã rất lâu cũng không nhìn thấy chuyện thú vị như thế rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Hoa đào tới

"Sắc Sắc a, nữ hài tử không thể trèo tường đâu!" Dạ Thiên ngồi ở trong phòng của Dạ Nguyệt Sắc, nói ra lời nói thăm thía, nhìn lướt qua cực phẩm Hải Đường, cây này đã quá cao rồi!

Vốn là mặt không nhìn được, Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe đến mấy chữ "Nữ hài tử không thể trèo tường" nhất thời xúc động phần nộ, hướng về phía Dạ Thiên quát: "Chỉ cho phép nam nhân tắm hoa văn liễu, không cho nữ nhân trèo tường sao!"

Dạ Thiên hiển nhiên không nghĩ tới Dạ Nguyệt Sắc sẽ hiểu lầm ý tứ của ông, vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt Sắc giận đến đỏ lên, bộ dạng đỏ mặt tía tai, ông thật đau lòng a, "Ai yêu, Sắc Sắc a, cho phép, cho phép mà!"

"Nhưng Sắc Sắc à, phụ thân nói thế này, muốn ra khỏi cửa phủ, không cần leo lên cây của hậu viện làm gì, chẳng may té xuống thì phải làm sao đây! Cha chỉ có duy nhất mình con thôi!" Dạ Thiên vừa nói, vừa cầm ống tay áo lau nước mắt, biểu tình đó thật rất giống như thể từ oan khuất bị chồng ruồng bỏ.

"Không bò tường sao con đi ra ngoài được?" Dạ Nguyệt Sắc không chút để ý canh Tứ nương đưa tới cho nàng, nàng đi ra ngoài bằng cửa chính, không phải chiều cáo thiên hạ, nàng chính là Dạ Nguyệt Sắc sao, vậy đi ra ngoài còn có gì vui nữa.

"Cái này, cái này," Dạ Thiên suy tư hạ xuống, cất cao giọng nói: "Đương nhiên là đi ra bằng cửa chính rồi!" Dạ Thiên tựa hồ như đã hiểu rõ điều mà Dạ Nguyệt Sắc lo lắng, hôm nay giả trang nam trang đi ra ngoài, nhất định là do hôm đó Tứ hoàng tử làm nàng nhục nhã, làm cho nàng cảm thấy đi ra ngoài không mặt mũi gặp người, Dạ Thiên giận đến vênh cả râu, bảo bối mà ông nâng niu trên lòng bàn tay thế nhưng lại phải lo lắng như thế, vì vậy lập tức đổi một bộ dáng của người cha nhị thập tứ hiếu.

"Sắc Sắc à, con yên tâm đi, mọi chuyện đều đã có cha ở đây, đến lúc đó tìm con rě ở rě, nhất định sẽ không để cho hấn khi dễ con !"

Dạ Nguyệt Sắc vừa uống vào một ngụm canh lập tức bị sặc, ho mãnh liệt một trận, vừa khụ vừa hét lên: "Khụ khụ, không được, khụ, không thể, khụ khụ, ở rě."

"Sắc Sắc, đừng kích động, không ở rě, không ở rě cùng lắm thì phụ thân nuôi con cả đời, nuôi con cả đời!" Dạ Thiên mặt đầy vẻ lo lắng vỗ vỗ sau lưng của Dạ Nguyệt Sắc thuận khí , trong lòng thờ dài, danh thanh bên ngoài lúc này, muốn gả đi ra ngoài thật đúng là có chút khó, lại không muốn ở rě Nghĩ lại, nữ nhi bảo bối của ông, loại phẩm phụ tục tử há có thể xứng đôi, chỉ có thể từ từ xem xét thôi.

Dạ Nguyệt Sắc rốt cuộc thờ được, nuôi nấng cả đời? ! Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy đỉnh đầu có quạ đen một đám rồi lại một đám đang bay qua.

"Chúng ta mặc dù là có tiền, cũng không thể phô trương lãng phí thế!" Mặt Dạ Nguyệt Sắc đầy vẻ nghiêm túc nói, nhưng trong lòng thì nghĩ tới, nếu cha cho người ta ở rě, vậy sau này tất cả gia sản còn không phải là của nàng sao, nếu là của nàng, dĩ nhiên không thể lãng phí! Ở rě cái gì, vậy phải tốn bao nhiêu sinh lễ a, kết hôn cái gì, vậy phải lãng phí bao nhiêu tiền a.

Cho nên, đánh chết cũng không muốn tướng công ở rě , tốt nhất là, gả cho người có tiền, có thể thu rất nhiều rất nhiều sinh lễ. Dạ Nguyệt Sắc càng nghĩ càng hưng phấn, trên mặt lúc thì cau mày, lúc thì cười khúc khích, thấy thế Dạ Thiên kinh hồn táng đảm .

"Sắc Sắc à, con làm sao vậy? Đừng dọa cha mà? Nếu con vừa mất công từ nhà ai, cha mang về cho con là được mà!" Dạ Thiên lời nói hùng hồn an ủi Dạ Nguyệt Sắc, cho dù là Tứ hoàng tử, nếu nàng muốn, tên kia cũng không dám nói một chữ không!

"Cha vừa nói cái gì!" Dạ Nguyệt Sắc"Cọ" một tiếng đứng lên, cao ngạo hất cằm, dương dương đắc ý nói: " Nghĩ bản tiểu thư người gặp người thích, hoa gặp hoa nở , chim sa cá lặn,hoa nhường nguyệt thẹn, người muốn kết hôn với bản tiểu thư đều phải xếp hàng, nói không chừng muốn từ cửa lớn của Tướng phủ xếp hàng đến phố Tây còn chưa đủ nữa à!"

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên mặt đầy vẻ nịnh nọt tiến tới trước mặt Dạ Thiên, ý cười đầy mặt cọ xát cái trán Dạ Thiên, nịnh nọt nói: "Cũng là do phụ thân ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, di truyền thật tốt!"

"Đúng vậy! Đúng vậy!" Dạ Thiên mặt cao hứng, thiếu chút nữa lão lệ tung hoành, con gái đã trưởng thành, đã biết dùng thành ngữ. Chẳng qua phải làm sao mới có thể khiến người muốn cưới nàng xếp hàng từ tướng phủ đến phố Tây đây?

Trong lúc Dạ Nguyệt Sắc đang lăm nhăm tính toán, Dạ Thiên thì đang âm thầm suy tư.

"Lão gia a! Công tử của Vương Thượng Thư đang ở cửa phủ xách theo quà tặng bảo là muốn cầu kiến tiểu thư!" Quản gia ở ngoài cửa cung kính nói.

Wương Thương Thư? Là ai vậy?

"Con muốn ra ngoài xem một chút!" Dạ Nguyệt Sắc vừa đi vừa nói chuyện: "Đừng theo con nhé!"

Bên ngoài Tướng phủ, Vương Duẫn giờ lên một đồng quả cáp, tâm tình có chút thấp thỏm, hôm qua sau khi bị người kia mắng, hấn đột nhiên cảm thấy dường như mình thật sự có chút quá đáng, nhớ năm đó nói không chừng có lẽ mình đã làm cho Dạ tiểu thư sợ hãi, cho nên nàng ấy mới bảo gia đình đánh mình.

Năm đó Dạ Nguyệt Sắc vừa tròn mười sáu, mặc dù hơi có chút ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cũng trong sáng mê người . Vương Duẫn nghĩ đến Dạ Nguyệt Sắc, tâm thần xao động một trận.

Dạ Nguyệt Sắc vừa tới cửa liền nhìn thấy Vương Duẫn đang đắm chìm dưới ánh mặt trời, dáng dấp rất đẹp mắt, đó không phải là tên ngọc roi xuống nước ngày hôm qua sao? Hấn tới làm gì?

"Công tử, công tử tìm ta?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Vương Duẫn, cố làm ra vẻ thẹn thùng nói.

Wương Duẫn nhất thời lấy lại tinh thần, nhìn Dạ Nguyệt Sắc ăn mặc nữ trang, nhất thời trái tim có chút kích động nhảy loạn, "Tiểu thư, ta, ta, ta là tới tặng lễ vật!"

"Tặng lễ? Chẳng lẽ là sinh lễ?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Vương Duẫn, khẽ mỉm cười, chẳng qua là thấy tà ác thế nào ấy.

"Không phải thế, tiểu thư đừng hiểu lầm, ta, ta, ta. Ta muốn cùng tiểu thư, cùng tiểu thư." Vẻ mặt Vương Duẫn nóng nảy, bị nàng hiểu lầm, ngộ nhờ lại bị đánh thì làm sao bây giờ? Chóp mũi Vương Duẫn thế nhưng hơi toát ra chút mồ hôi, nhất thời lại không biết nói thế nào.

"Không phải là đưa sinh lễ sao?" Nụ cười trên mặt Dạ Nguyệt Sắc vừa thu lại, nơi nơi oán nhìn Vương Duẫn, biểu tình mất mát trên mặt làm Vương Duẫn thấy đau lòng một trận .

"Đúng vậy, đúng vậy, không đúng, không phải vậy, không đúng, đúng vậy." Vương Duẫn giống như cảm thấy đầu lưỡi mình đang xoắn chặt, trong lòng càng thêm khẩn trương.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người đang đỏ bừng mặt trước mắt, thấy Vương Duẫn nói lắp bắp không thành lời, cười vô cùng vui vẻ, thấy tiểu tử này cũng không giống là người xấu, Dạ Nguyệt Sắc tạm thời quyết định bỏ qua cho hấn.

"Được rồi, được rồi, ta hiểu ý của công tử rồi, ta nói trên người Vương công tử có thể có mang tiền không?" Ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc sáng lên nhìn túi tiền bên hông Vương Duẫn.

"Có!" Vương Duẫn không chút do dự móc túi ra!

"Vậy để ta đoán một chút, nếu đoán đúng thì người cho ta có được hay không?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn về phía Vương Duẫn nở một nụ cười mê người, tiếp tục lừa dối hắn.

"Tốt, nếu đoán đúng, một trăm lượng này tất cả đều cho nàng!" Vương Duẫn thấy Dạ Nguyệt Sắc nhìn về phía hắn cười, đã sớm phân không rõ đông nam tây bắc rồi.

"Tốt lắm, ta đoán một ngàn lượng!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Vương Duẫn tà ác cười nói, nhưng dưới mắt của ờ Vương Duẫn, quả thật rớt rở đến cực hạn.

Vương Duẫn đem túi tiền đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, cười khúc khích nói: "Dạ tiểu thư, cho nàng, ta còn nợ nàng chín trăm lượng!"

Dạ Nguyệt Sắc nhận lấy túi tiền, đưa tay vỗ vỗ mặt của Vương Duẫn, cười nói: "Thật biết nghe lời ! Ta đi chơi trước, người cứ tự nhiên nha!"

Dạ Nguyệt Sắc cầm túi tiền, cao hứng đi về hướng trên đường cái, nào có thể đoán được nhất cử nhất động của nàng, toàn bộ đều rơi vào một đôi mắt có nốt ruồi giữa mi tâm cười một tiếng liền có thể khuynh quốc, Nguyệt Vô Thương nhìn bóng lưng Dạ Nguyệt Sắc rời đi, đường cong duyên dáng của đôi môi nâng lên một chút ý cười rớt rở.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ta là người của nàng

Dạ Nguyệt Sắc cầm túi tiền nhìn chung quanh, nghĩ tới nên đến đâu để tiêu hết số tiền phi nghĩa này, chợt thấy một tấm biển khổng lồ đề "Sòng bạc" Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn cười một tiếng. Nghĩ rằng danh tiếng không tốt của Dạ Nguyệt Sắc trước kia, nhất định sẽ không có người yêu. Có câu nói cái gọi là tình trường thất ý, sòng bạc đắc ý, Dạ Nguyệt Sắc vui sướng vén màn vải lên đi vào. . . .

Sòng bạc rộn vang tiếng người đặt cược, các loại bàn đặt cược đều đầy áp cả người, Dạ Nguyệt Sắc quan sát một vòng, quân sự sòng bạc đương nhiên cũng nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc.

Một giai nhân đơn thương độc mã bước vào nơi này, tới sòng bạc dĩ nhiên là làm người khác chú ý .

"Vị tiểu thư này, ngài muốn chơi trò gì?" Một nam tử trắng tinh, diện mạo coi như thanh tú, đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, nhiệt tình chào hỏi.

"Đánh cuộc lớn nhỏ!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua cả sòng bạc, phát hiện toàn bộ thứ kia nàng đều không biết, đánh cuộc lớn nhỏ còn có thể miễn cưỡng biết chun chút.

"Dạ được! Tiểu thư xin mời bên này!" Nam tử trắng nõn kia dẫn Dạ Nguyệt Sắc đi tới địa phương mua lớn nhỏ.

"Nhưng là ta không rành lắm!" Dạ Nguyệt Sắc mặt vô tội nhìn người nọ, "Thôi, hay ta không chơi thì tốt hơn !" Nói xong làm ra vẻ như muốn rời đi.

Người nọ vội vàng nói: "Ta thấy tiểu thư hôm nay mặt mày hồng hào, nhất định đánh cuộc sẽ rất may mắn!"

"Vậy cũng tốt! Ta liền thử một lần!" Dạ Nguyệt Sắc nói có chút miễn cưỡng, nhìn trên chiếu bạc một chữ lớn, một chữ nhỏ, đang hao tâm tốn sức nghĩ nên mua lớn hay mua nhỏ đây, thì quân sự trắng nõn kia, hướng về phía nhà cái ra hiệu bằng mắt, người nọ gật đầu một cái.

Dạ Nguyệt Sắc mở túi tiền Vương Duẫn ra, do do dự dự lấy ra một nửa bạc, đặt lớn!

"Tốt lắm, mua lớn mua nhỏ? Mua rồi lấy tay ra!" Nhà cái thấy Dạ Nguyệt Sắc đặt lớn, bắt đầu lệnh nói: "Tốt lắm, mọi người mua rồi rời tay a, mua rồi rời tay, sẽ mở ra. Mở, lớn!"

"Mẹ kiếp, tại sao lại là lớn!" Một số người cao hứng, một số người mất mát. "Tiểu thư vận khí thật không tệ, ta nói đúng không! Hôm nay tiểu thư đánh cuộc vận may nhất định sẽ đến!" quân sự trắng nõn kia ở một bên nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc nói.

Dạ Nguyệt Sắc chẳng qua là chậm rãi cười một tiếng, hưng phấn nhìn về phía người kia nói: "Thật sao?"

"Dĩ nhiên dĩ nhiên!" Người nọ nhiệt tình nịnh nọt nói. Dạ Nguyệt Sắc lại đem năm mươi lượng bạc mua lớn.

"Tiếp tục đặt cược, tiếp tục đặt cược đi, mua rồi rồi tay, mua rồi rồi tay!" Nhà cái bắt đầu đổ xúc sắc, "Mở ra, lại, lớn!"

Mặt Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn vô cùng, thu về năm mươi lượng bạc đặt cược, chỉ chốc lát sau trước mặt liền chất một đống lớn ngân phiếu cùng bạc.

"Tiểu thư vận khí tốt như vậy, ta xem lần này đặt cược toàn bộ được không?" Quản sự kia ân cần nói.

Mặt Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn nhìn một đống bạc lớn trước mắt, mắt khẽ chuyển lòng vòng, phóng khoáng nắm lên tất cả ngân lượng, ra về tiêu tiền như nước, "Được."

Trên mặt quản sự tràn đầy vui mừng, hướng về phía nhà cái nháy mắt lần nữa. Nào biết lúc này, Dạ Nguyệt Sắc lấy ra một đồng tiền, phóng khoáng đặt ở trên chiếu bạc: "Ta lần này đánh cược một đồng! Mua lớn!"

Những tay chơi còn lại nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc này giờ luôn gặp may mắn đem toàn bộ tiền trên người móc ra đặt lớn.

"Ta đặt lớn!"

"Ta cũng đặt lớn!"

.

Đa số mọi người đều đặt lớn lớn, ngân lượng trên chiếu bạc trong lúc nhất thời chất đống như núi, quản sự kia cười toe toét, mặc dù Dạ Nguyệt Sắc chỉ đặt một đồng, nhưng mục đích của hắn đã đạt đến một nửa.

Trong lúc đám dân cờ bạc ý chí chiến đấu sục sôi, quản sự mặt cười gian, Dạ Nguyệt Sắc cầm toàn bộ bạc còn lại trong tay đặt ở bên nhỏ, trên mặt cũng lộ ra nụ cười giống như Tiểu Hồ Ly, nghĩ rằng sẽ thay trời tính số, để cho các người trộm gà không được còn mất năm gạo!

"Tốt lắm, mua rồi rồi tay, mở ra, nhỏ!"

"Mẹ kiếp, xui quá!" Toàn bộ người mất tiền tâm tình mất mát bắt đầu chửi mắng.

"Tốt lắm tốt lắm, toàn bộ bạc thuộc về nhà cái!" Nhà cái đưa tay dính gom toàn bộ bạc chuẩn bị toàn bộ thu về. Lúc này, Dạ Nguyệt Sắc lên tiếng:

"Chờ một chút, nơi này phải chung bạc chứ! Bản tiểu thư mua một đồng bên lớn, còn lại toàn bộ mua nhỏ!"

Tầm mắt của mọi người toàn bộ đặt ở trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, mặt của quản sự kia càng thêm giận đến trắng bệch, lúc đen lúc trắng, màu sắc biến hóa cực kỳ phong phú!

"Xú Nha Đầu, ta thấy ngươi chính là tới quấy rối đây!" Quản sự kia rốt cuộc cời xuống lớp da dê, lộ ra bản tính, "Hôm nay nếu như không đem bạc toàn bộ lưu lại, ngươi đừng mơ tưởng đi ra khỏi cánh cửa này!"

"Bản tiểu thư rất sợ hãi, các người muốn làm gì?" Về mặt Dạ Nguyệt Sắc khủng hoảng nhìn trước mắt đột nhiên toát ra một đồng đại hán vạm vỡ, nhưng thanh âm lại không có nửa điểm khủng hoảng!

"Mau đem bạc giao ra đây, nếu không thì. Hừ hừ!"

"Các người ban ngày ban mặt làm chuyện như vậy, cùng cướp bóc có gì khác nhau!" Dạ Nguyệt Sắc gom tiền, lùi dần về hướng cửa, một đôi mắt to liếc qua chung quanh, chuẩn bị tìm thời cơ chạy trốn!

"Các người nhìn kia, là cái gì vậy?" Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên chỉ vào sau lưng đám đại hán vạm vỡ kia, sau đó nhấc chân chạy nhanh ra khỏi cửa.

"Nha đầu chết tiệt kia, dám gạt chúng tao! Đuổi theo cho ta, bắt được thì ngươi sẽ thấy Lão Tử giáo huấn ngươi thế nào!" Quản sự kia bị lòng gạt, giận đến đỉnh đầu bốc khói, vội vàng sai người đuổi theo.

Dạ Nguyệt Sắc nhắm mắt lại, sử dụng khí lực toàn thân, đôi tay ôm lấy bạc trắng được, chạy thục mạng về phía trước, nào biết lúc này.

"Ai da!" Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy chạm mạnh vào gì đó, bắt buộc phải dừng lại, đợi thấy rõ người trước mặt, vội vàng nói: "Nguyệt Nguyệt a, ta không có thời gian, chạy mau đi."

Vừa nói liền quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một đám người đáng vóc vạm vỡ, luôn miệng kêu: "Không được chạy, đứng lại!"

Dạ Nguyệt Sắc mắng một tiếng thảm, ngu ngốc mới không chạy!

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc thu hồi nụ cười trong mắt, mặt u oán nhìn Dạ Nguyệt Sắc, "Gặp ta bỏ chạy sao."

"Không phải vậy, không phải vậy. Ta thật sự muốn chạy trốn để giữ mạng." Dạ Nguyệt Sắc vội vàng giải thích, về phần tại sao phải giải thích, đoán chừng đó là bản năng.

Khóe mắt Nguyệt Vô Thương quét qua truy binh đã đi tới trước mặt, cười đầy vẻ yêu nghiệt, khóe miệng nhếch lên, sâu kín nói: "Nhưng bọn họ đã đuổi

tới rồi!"

"Cái gì?" Dạ Nguyệt Sắc xoay đầu lại, nhìn thấy một đám người đang chống bụng thở hổn hển, lập tức, chạy đến trốn sau lưng Nguyệt Vô Thương, "Các người đừng tới đây a!"

"Mau. . . ." Quân sự thở hổn hển một hơi, "Mau đem tiền giao ra đây. . . . Nếu không ta bắt được người, sẽ đem người bán cho Y Thụ các!"

"Các người đừng làm loạn a!" Dạ Nguyệt Sắc từ sau lưng Nguyệt Vô Thương thò đầu ra, nhìn đám người hung thần ác sát kia, tựa hồ lúc nào cũng đều có thể trả tiền, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nói: "Người biết hần là ai không?"

"Hần là ai?" Đám người kia nhìn thấy Nguyệt Vô Thương ăn mặc đều là hàng thượng phẩm, nghi ngờ hỏi.

"Hắc hắc, nói ra hủ chết các người đó!" Dạ Nguyệt Sắc đắc ý hồ li giả uy hồ cười nói: "Nhưng hần là. . . ." Dạ Nguyệt Sắc lập tức bối rối, chỉ biết hần là Vương gia, nhưng không biết là Vương gia gì, Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, nhỏ giọng hỏi: "Người là ai thế?"

Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có đàn quạ bay qua, ngay sau đó yêu nghiệt cười một tiếng, thanh âm mềm mại mát hớn đến tận xương nói: "Ta là người của nàng!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mang theo tình nhân đi dạo thanh lâu

Nhìn gương mặt yêu nghiệt làm người ta chảy nước miếng, Dạ Nguyệt Sắc kích động, người của nàng? ! Dạ Nguyệt Sắc cảm giác quanh thân mình không ngừng có những bong bóng màu hồng đang bay lượn.

"Nàng đã quên, hôm đó nàng hôn ta, chúng ta đã có da thịt thân thiết rồi. . . ." Nguyệt Vô Thương nhất thời thu hồi nụ cười yêu nghiệt, ai oán nói: "Chẳng lẽ nàng không muốn chịu trách nhiệm sao!"

Dạ Nguyệt Sắc chưa kịp mở miệng, quân sự sòng bạc kia thấy hai người nhỏ nhỏ nói thầm, cười dữ tợn nói: "Hai người các người thương lượng ra hần là ai chưa?"

"Chờ một chút!" Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía quân sự kia nói, quay đầu nhìn Nguyệt Vô Thương đầy tình tứ, "Người xác định người là người của ta?"

Nguyệt Vô Thương không hề phủ nhận gật đầu một cái, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời cười đến vô cùng rực rỡ, hướng về phía quân sự kia lớn tiếng nói: "Người hãy nghe cho kỹ, hần nói hần là người của ta!"

"Nha đầu chết tiết kia, ta thấy người chính là muốn gây chuyện! Người đâu, lên!" Quân sự vung tay lên, ý bảo một đám đại hán phía sau xông lên phía trước. .

"Chờ thêm chút nữa!" Dạ Nguyệt Sắc nói lần nữa: "Nếu hần là người của ta, các người có chuyện gì cứ tìm hần, bản tiểu thư bề bộn nhiều việc!"

Dạ Nguyệt Sắc trước khi đám người đó còn không kịp phản ứng, đem Nguyệt Vô Thương đẩy lên phía trước, nhanh chóng quay đầu lại nói với Nguyệt Vô Thương: "Người đã là người của ta, giúp ta làm chút chuyện không quá đáng chứ! Ta tới phía trước chờ người."

Nói xong nhanh chân mà bỏ chạy, tốc độ kia quả thật còn nhanh hơn thỏ!

"Nha đầu chết tiết kia, người dám trêu chọc ta, người đâu đuổi theo cho ta!" Quân sự gầm lên giận dữ, đám người phía sau nhân thể xông lên, nào biết tên yêu nghiệt nào đó mới vừa rồi còn nói cười riu rít, bản tay trắng nõn vung lên, đám đại hán vạm vỡ kia liền tập thể cứng ngắc loạn choạng, rồi mới dừng hần.

"Tiểu tử thôi, đừng xen vào việc của người khác!" Quân sự nhìn thấy trước mặt là một nam tử nhu nhu nhược nhược, bắt nạt kẻ yếu quá.

Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy huyết khí dâng trào, nhìn đám người kia, nốt ruồi nơi đuôi mắt đỏ tươi ướt át, trong mắt sát ý lan tràn, chẳng qua là trong nháy mắt, đối mặt với đường cong duyên dáng nhẹ nhàng cong lên, "Ta xen vào chắc rồi!"

"Nếu người không tránh ra, món nợ mà nha đầu chết tiết kia thiếu ta, ta sẽ toàn bộ tính trên đầu của người."

Quân sự bị sát ý trong mắt Nguyệt Vô Thương bắn ra dọa cho sợ đến mức run rẩy toàn thân, cổ làm ra vẻ trấn định nói.

"Được! Cứ tới đây lấy!" Nguyệt Vô Thương tiện tay quăng cho quân sự kia một khối ngọc bài, cũng không quay đầu lại đi về hướng Dạ Nguyệt Sắc

vừa rời khỏi, nhưng bước chân của hắn hơi có chút không ổn.

Quân sự kia vừa nhìn cổ ngọc thượng hạng trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười tham lam, nhưng khi định thần nhìn lại, nhất thời dọa cho sợ đến sắc mặt trắng bệch, mắt tròn nói: “Cầm Nguyệt Vương phủ!”

“Xong rồi, xong rồi.” Quân sự kia lăm bằm thì thầm, chộc ai không chộc, thế sao lại chộc nhằm Cầm Nguyệt vương gia âm tình bất định đó chứ.

.

Dạ Nguyệt Sắc thờ hồn hèn dừng lại, thật là quá nguy hiểm, người chung quanh người đến người đi, rất náo nhiệt.

“Đại gia, đi lên chơi nha!” Trên đầu truyền đến một thanh âm nũng nịu ngọt ngào làm cho người ta ghê tởm, Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một nữ nhân ăn mặc tươi đẹp dung tục, hất hất bộ ngực to lớn, hướng về phía người dưới lầu nháy mắt.

Dạ Nguyệt Sắc ngay sau đó định rời đi, nào biết lúc này có người vỗ bả vai của nàng.

Dạ Nguyệt Sắc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nguyệt Vô Thương sắc mặt trắng bệch đứng ở phía sau nàng, khóe miệng có một dòng máu đỏ tươi, phối hợp cùng nốt ruồi đỏ thẫm nơi mí mắt, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy vô cùng rợn rờ lạnh lẽo.

Mới vừa rồi mình bỏ hắn lại, không lẽ hắn đến tìm nàng báo thù sao? Dạ Nguyệt Sắc lập tức thay ngay dáng vẻ nịnh bợ lấy lòng, nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nói: “Cái đó, người đã đến rồi a!”

Nào ngờ Nguyệt Vô Thương cũng không trả lời nàng, mà là nhào về hướng nàng, Dạ Nguyệt Sắc né tránh không kịp, đem Nguyệt Vô Thương ôm vào lòng!

“Ta nói, Nguyệt Nguyệt à, người muốn ôm ấp yêu thương cũng chọn thời điểm có được hay không, đây là ban ngày ban mặt mà! Truyền ra ngoài không tốt đâu! Ta nói.” Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên ý thức được không đúng, người tựa vào trên vai nàng không nhúc nhích, nàng còn cảm thấy sau lưng thấm ướt một mảnh.

“Này, người làm sao vậy?” Dạ Nguyệt Sắc có chút nóng nảy dùng ngón tay chọc chọc Nguyệt Vô Thương, thấy hắn vẫn như cũ không có phản ứng.

“Này, người muốn chết cũng đừng chết ở trên người ta a! Uy.” Dạ Nguyệt Sắc cau mày khóc không ra tiếng. Sau đó quét một vòng, nhìn đám người đứng ngoài cửa của “Ỗ Thúy các”, Dạ Nguyệt Sắc lớn tiếng hô: “Này, tới đây giúp một tay!”

Ả tú bà khinh thường nói: “Đại Cô Nương gia ơi, nơi này của chúng tôi không hoan nghênh!”

Dạ Nguyệt Sắc tức giận cực kỳ, tiện tay lấy một thỏi bạc trong tay ra ném về hướng ngay giữa trán của ả tú bà, ả tú bà giận dữ bắt được từ trên trán rớt xuống, vừa nhìn thấy là bạc trắng, cũng không quan tâm trán mình bị sung một cục, ngay sau đó thay ngay nụ cười nịnh bợ vội vàng tiến lên: “Vị tiểu thư này vẫn chưa xuất giá, đúng không, muốn đến Ỗ Thúy các của chúng tôi học cách điều khiển chồng sao?”

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy quạ bay đầy đầu. Ngay sau đó không nhịn được ném thêm một thỏi bạc cho ả: “Ít nói nhảm đi, mau tới giúp một tay!”

Mụ tú bà thấy Dạ Nguyệt Sắc ôm một người đàn ông, trong lòng hồ nghi, mang theo tình nhân đi dạo thanh lâu? Mụ nhìn bạc, kệ cha nó! Chỉ cần có bạc kiếm, bắt bà ta làm gì cũng được!

Ngay sau đó tìm cả đám Quân nô đem Nguyệt Vô Thương mang tới Ỗ Thúy các.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương được mang lên trên giường, hướng về phía mụ tú bà kia khoát khoát tay, nói: “Mu mời đại phu tới đây!”

Mụ tú bà cầm bạc Dạ Nguyệt Sắc ném tới, cao hứng dẫn Quân nô đi ra.

Dạ Nguyệt Sắc đi tới trước giường, mặt hồ nghi quan sát Nguyệt Vô Thương, chẳng lẽ hắn bị thương, Dạ Nguyệt Sắc suy nghĩ một chút, tà ác cười một tiếng, đưa ra móng vuốt sói sò về hướng ngực của mỹ nam.

“Cảm giác thật tốt, sờ thật êm tay.” Dạ Nguyệt Sắc tới tới lui lui, lên lên xuống xuống sờ soạng mấy vòng, sau đó mới phát hiện không có ngoại thương.

“Tiểu thư, đã mời đại phu tới!” Tú bà hiệu suất cực cao dẫn một đại phu vào cửa, liền nhìn thấy móng vuốt sói của Dạ Nguyệt Sắc vẫn dừng lại ở trong vạt áo mỹ nam, mụ ra về ta rất hiểu rõ nói: “Tiểu thư a, đại phu này là thần y, rất nhanh, bảo đảm không làm trễ nãi người làm việc.”

Dạ Nguyệt Sắc rút tay về, cố làm ra vẻ trấn định nói, “Mau đến xem đi!”

Đại phu tiến lên cầm cổ tay Nguyệt Vô Thương, “À, cái này mệt nhọc quá độ, có một số việc phải nên tiết chế một chút.”

Đại phu thu tay lại, làm như thật nói. Dạ Nguyệt Sắc nghe xong giận dữ, mới vừa còn nói là người của nàng, lại dám buông thả quá độ sau lưng nàng!

“Được rồi, được rồi, đi ra ngoài nhanh lên!” Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên có chút phiền não phát tay khiến mụ tú bà cùng đại phu kia rời đi.

Sau khi hai người đi, Dạ Nguyệt Sắc đi tới trước giường, hung hăng vung một cước đạp lên trên người của Nguyệt Vô Thương, sau đó như cũ cảm thấy chưa hết giận, ngay sau đó tà ác cười một tiếng, nhìn về phía cửa nói: “Bà chủ, tìm cho bản tiểu thư một cô nương xấu nhất ở đây !”

Chỉ chốc lát sau, mụ tú bà đã dẫn đến một cô nương có một khối bột màu đen nửa bên mặt, mắt nhỏ chỉ nhìn thấy một đường chỉ, đôi môi thật dày. Dạ Nguyệt Sắc buồn nôn, hướng về phía nữ nhân kia nói: ” Phục vụ người trên giường thật tốt, phục vụ tốt, bản tiểu thư sẽ có thưởng! Ngoài ra, chuẩn bị một gian phòng khác cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bắt gian tại giường

Dạ Nguyệt Sắc ngồi bên cạnh gian phòng Nguyệt Vô Thương, uống trà, ăn điểm tâm, nghiêng tai nghe ngóng động tĩnh cách vách, cười vô cùng sung sướng.

Chỉ nghe cách vách truyền đến thanh âm thẹn thùng của cô nương kia: "Công tử, người nhẹ một chút nha, để ta tới hầu hạ công tử nha!"

"A." Ly trà của Dạ Nguyệt Sắc run lên, không nghĩ tới đáng vẻ là lướt của Nguyệt Nguyệt kia lại có thể dữ dội như vậy, sau đó liền không có tiếng vang, Dạ Nguyệt Sắc nhìn bầu trời bao la ngoài cửa sổ đã dần tối sầm, gấp một cái, nàng muốn ở lại chờ trời sáng xem vẻ mặt như ăn phải gián của Nguyệt Vô Thương khi thấy mình cùng một nữ nhân vô cùng xấu xí trải qua đêm xuân.

Dạ Nguyệt Sắc có chút buồn ngủ nằm sải tay trên giường ngủ say sưa!

Dạ Nguyệt Sắc không biết là, tướng phủ lúc này có thể xem là đã lật ngược hết cả lên, gần như tất cả mọi người đều xuất động tìm Dạ Nguyệt Sắc suốt đêm không về ngủ khắp nơi!

"Tìm nhanh lên, dù lật ngược cả kinh thành này cũng phải đem tiểu thư tìm về cho ta!" Dạ Thiên mặt khẩn trương dọa người hướng về phía cửa, đây chính là đứa con duy nhất của ông đó!

"Lão gia, ông đừng vội mà, hôm nay Sắc Sắc không phải đi gặp công tử Vương Thượng thư sao? Chúng ta đến phủ Vương gia tìm đi!" Tứ nương tỉnh táo nói.

"Nếu không tìm được Sắc Sắc, ta nhất định sẽ chém tên tiểu tử họ Vương kia!"

Tam nương rút ra thanh kiếm đã cất mấy chục năm, khí thế hung hăng, đáng vẻ nữ kiệt anh thư, người già nhưng đao không già!

Một nhóm người binh chia hai lối, Dạ Thiên mang theo cả đám phu nhân đi đến Vương gia, quản gia mang theo gia đình đi xoá tung kinh thành lên.

Lúc này Nguyệt Sắc ngủ cực ngon, liên tiếp nằm mộng đẹp, trong mộng có được vô số mỹ nam, dưới chân tất cả đều là vàng bạc châu báu!

Bên trong gian phòng đột nhiên xuất hiện một bóng đen, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nguy hiểm cười một tiếng, bắt đầu chậm rãi cởi quần áo.

Trời sáng rõ một chút, Dạ Nguyệt Sắc ôm lấy ôm gối to ấm áp ở bên cạnh, đầu khẽ cọ cọ, lại chảy nước miếng, tiếp tục ngủ say sưa.

Lúc này cửa đột nhiên bị đá tung ra, bên ngoài truyền đến thanh âm kinh hoàng của mụ tú bà: "Tướng gia, ta thật sự không hề lừa Dạ Đại Tiểu Thư đến đây! Không tin ngài cứ lục soát, bên trong chỉ có cô nương mang theo tình nhân tới tìm nơi ngủ trọ, tuyệt đối không phải là Dạ tiểu thư!"

Động tĩnh lớn như thế trong nháy mắt đánh thức những người đến Ý Thúc các tâm hoa vẩn luyến, ngoài cửa nhanh chóng tụ tập một đoàn người xem náo nhiệt!

"Tránh ra!" Dạ Thiên vung tay lên, vội vàng chạy vào nhìn nhìn thử, đến khi thấy cảnh tượng trên giường thì Dạ Thiên nhất thời bối rối.

Lúc này trên giường, nam nhân từ từ mở mắt, mặt mũi bình tĩnh liếc mắt nhìn người đứng ở trước giường, tách Dạ Nguyệt Sắc quán như bạch tuộc nằm ở trên người của hắn ra, nào biết Dạ Nguyệt Sắc thấy mỹ nam đang ôm muốn rời khỏi, Dạ Nguyệt Sắc không đồng ý, kêu một tiếng: "Mỹ nhân đừng đi!"

Tất cả chuyện trước mắt như thế không thể nói là dự đoán được rồi! Dạ Thiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn nữ nhi nhà mình, nhìn lại Nguyệt Vô Thương mặt bình tĩnh thong dong, này, này, sao lại trêu chọc tới hắn rồi, vậy phải làm sao đây?

Khỏe miệng Nguyệt Vô Thương cong cong, nhìn nữ nhân vẫn như cũ bắt lấy hắn không buông, cười đến yêu nghiệt vạn phần, đây phải chăng nên gọi là gieo gió gặt bão ! Hắn ngược lại muốn nhìn thử nữ nhân này sẽ chút ứng phó như thế nào! Ngón tay khẽ cù nhẹ bên hông Dạ Nguyệt Sắc một chút, Dạ

Nguyệt Sắc nhất thời buông hân ra ngồi dậy.

Mơ mơ màng màng nhìn một vòng, nhìn thấy sắc mặt tối sầm của cha nàng, cảm thấy kì lạ lên tiếng: "Cha, sao cha ở phòng con!"

"Sắc Sắc, mau cùng cha về nhà!" Dạ Thiên nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Cha tất nhiên sẽ lấy lại công đạo cho con!"

Mặt Dạ Nguyệt Sắc ngờ ngác, đột nhiên mới nhìn đến lúc này trên giường còn có một người khác, hét to một tiếng: "Sao người ở chỗ này!"

"Không phải là nàng dẫn ta tới sao?" Nguyệt Vô Thương cười đến mặt vô hại, bộ dáng đáng ghét vô cùng!

"Nhưng, sao người ở phòng ta!" Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cúi đầu nhìn qua nhìn y phục của mình, cũng may, may quá.

"Hôm qua ta hôn mê, tỉnh lại chính là chỗ này!" Nguyệt Vô Thương mặt vô tội nhìn Dạ Nguyệt Sắc, "Nàng đã dẫn ta đến trên giường của nàng!"

Dạ Thiên không nghe nổi nữa, vươn tay nắm lấy Dạ Nguyệt Sắc, "Sắc Sắc, cùng cha về nhà!" Một tay kéo Dạ Nguyệt Sắc xuống giường, "Vương gia, hạ quan lát nữa nhất định sẽ tới cửa viếng thăm!"

Dạ Nguyệt Sắc thấy sắc mặt của cha mình không đúng, ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, ngoan ngoãn theo đám di nương bảo vệ về nhà.

Vương Duẫn đi theo Dạ Thiên tìm cả đêm, nhìn Nguyệt Vô Thương trên giường, nhìn lại Dạ Nguyệt Sắc xiêm áo không ngay ngắn, về mặt cô đơn.

"Ai nha, cha, cha đừng tức giận nha, chuyện không phải như cha nghĩ đâu á!" Dạ Nguyệt Sắc vừa đi vừa hét lên.

Vương Duẫn nhìn về mặt lưỡi biếng của Nguyệt Vô Thương ngồi ở trên giường, "Vương gia, chuẩn bị lúc nào thì mang sính lễ tới?"

Một câu nói không đầu không đuôi, hỏi làm cho Nguyệt Vô Thương trong nháy mắt có chút kinh ngạc, yêu nghiệt vuốt vuốt tóc: "Ai nói ta muốn mang sính lễ tới!"

"Các người đã như vậy rồi, người, người." Vương Duẫn mặt tức giận nhìn Nguyệt Vô Thương, ai có thể vô sỉ như vậy, cũng ăn sạch sành sanh, lại không có ý định đặt sính lễ cưới nàng.

"Chúng ta ra sao?" Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, cười đến không có chút hảo ý nào.

"Chính là, chính là, chính là như thế này." Vương Duẫn kìm nén mặt đỏ rần, rốt cuộc cũng thốt ra được mấy chữ. Nguyệt Vô Thương cười đến sung sướng, hân hân sở thật buồn cười hèn chi Dạ Nguyệt Sắc thích trêu chọc hân.

"Người rốt cuộc có đến Tướng phủ hay không?" Vương Duẫn nhìn nụ cười trên mặt của Nguyệt Vô Thương, rốt cuộc trở lại vấn đề chính.

"Đương nhiên là." Nguyệt Vô Thương nhếch môi, nụ cười trong mắt sâu hơn, ngay sau đó phun ra hai chữ, "Không đi!"

"Người, dám làm không dám chịu, đâu phải là hành vi của Đại Trượng Phu!" Vương Duẫn mặt đầy tức giận nhìn Nguyệt Vô Thương.

"Ta làm cái gì?" Nguyệt Vô Thương mặt vô tội.

"Người, người, người. Người không muốn đi thì ta đi!" Vương Duẫn chỉ vào Nguyệt Vô Thương lấp bắp người nửa ngày, cuối cùng "Hừ" một tiếng, quay đi!

Nguyệt Vô Thương nhìn Vương Duẫn rời đi, ánh mắt có chút nguy hiểm, chuyện của hân sao đến lượt tên này quản chứ! Hai mắt hoa đào của Nguyệt Vô Thương nhú lại, nhìn túi tiền thật to, khóe môi với đường cong duyên dáng hơi nhếch lên!

Vương Duẫn chạy thẳng về hướng Tướng phủ, hân muốn đến gặp mặt nàng một chút, bị người làm chuyện như vậy, khẳng định rất khổ sở! Chẳng qua là muốn nhìn thấy cũng không phải dễ dàng gì!

"Cho ta vào đi, ta muốn gặp Dạ tiểu thư!" Vương Duẫn hướng về phía cửa gia đình giữ cửa nói.

"Lão gia nói rồi, không cho phép bất luận kẻ nào gặp mặt tiểu thư, cũng không cho phép tiểu thư gặp bất luận kẻ nào, công tử hãy đi đi!" Gia đình kia mặt không chút thay đổi nói.

"Cho ta vào đi, ta chỉ nói một câu thôi, nói xong câu đó ta sẽ ra ngoài liền!" Vương Duẫn gấp gấp xông vào bên trong, nào ngờ gia đình kia ngăn lại, thế nào cũng không vào được.

Vương Duẫn vừa giằng giằng, vừa nhìn vào trong hét thật to: "Dạ tiểu thư, nếu như nàng đồng ý, ta sẽ cưới nàng!"

Lời này bị Dạ Thiên mới vừa từ bên trong ra ngoài nghe được, "Trước cửa Tướng phủ ta, há lại cho phép càn rỡ như thế!"

"Tướng gia, ta là thật lòng thích Dạ tiểu thư, ta nguyện ý cưới nàng!" Vương Duẫn thấy Dạ Thiên ra ngoài, vội vàng tỏ rõ lập trường của mình!

Dạ Thiên híp ánh mắt hồ ly quan sát Vương Duẩn một cái, diện mạo không tệ, gia thế cũng vượt qua kiểm tra, việc Sắc Sắc náo loạn hôm nay, sợ rằng không ai dám tới cửa xin cưới, nếu như Cẩm Nguyệt Vương gia không đồng ý. Dạ Thiên híp mắt suy nghĩ rồi nói: "Người đâu, mau mời Vương công tử tới thư phòng của ta, chờ ta trở lại tiếp kiến sau!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đó là tiền boa! !

Dạ Nguyệt Sắc nghe Đỗ Quyên nói Vương Duẩn thổ lộ ở trước cửa Tướng phủ, bị cha nàng mời đến thư phòng, híp híp mắt, nhìn tam nương cầm đao đứng ngoài cửa, mắt chuyển một vòng

"Ai da, Đỗ Quyên bụng của ta đau quá!"

Tam nương vừa nghe, vội vàng chạy vào, lo lắng hỏi: "Sắc Sắc, con làm sao vậy?"

"Tam nương." Dạ Nguyệt Sắc cắn môi, đôi tay che bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại: "Tam nương, bụng của con đau quá, có thể chết không tam nương!"

Vừa nói, vừa "Ai da": "Sắc Sắc a, con đừng hù dọa tam nương mà, con mau lên giường nằm đi, tam nương đi gọi đại phu! Đỗ Quyên chăm sóc tiểu thư thật tốt, nếu không thì."

"Ai da, đau quá!" Dạ Nguyệt Sắc lớn tiếng gọi, tam nương liền vội vàng bỏ đi.

"Tiểu thư, ngài lại gạt người!" Đỗ Quyên mặt ủ khuất nhìn Dạ Nguyệt Sắc, đợi lát nữa khi bị phát hiện rồi, nàng nhất định sẽ chịu phạt.

"Bị em phát hiện nữa à!" Dạ Nguyệt Sắc thu hồi bộ dáng nửa chết nửa sống mới vừa rồi, hướng về phía Đỗ Quyên đe dọa: "Em phải không thấy gì cả, nếu không thì."

"No tỳ không thấy gì hết, không thấy gì hết đâu ạ!" Đỗ Quyên che mắt, dáng vẻ như bị tai trộm chuông.

Dạ Nguyệt Sắc hài lòng ra khỏi cửa, nhanh chóng chạy về hướng thư phòng. Không nghĩ tới Vương Duẩn này thật đúng là đáng yêu!

"Khụ khụ." Dạ Nguyệt Sắc mỉm cười nói ho khan, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của Vương Duẩn.

Vương Duẩn lập tức chạy tới, vẻ mặt thành khẩn và đau lòng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, vội vàng nói: "Dạ tiểu thư, nàng đừng quá đau khổ, gã Vương gia không tình nghĩa kia không cưới nàng, Duẩn Chi sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất, chỉ cần nàng đồng ý, trưa nay Duẩn Chi sẽ nhờ gia phụ tới cầu hôn!"

Con mắt Dạ Nguyệt Sắc đảo một vòng, con mắt nào của hắn nhìn thấy nàng khổ sở vậy, nhưng bộ dáng tiểu tử này, thâm tình khẩn thiết, thật đúng là đáng yêu!

"Khụ khụ, ta nói ta đã như vậy, người cũng nguyên ý lấy ta?" Dạ Nguyệt Sắc mặt cảm động nhìn Vương Duẩn, quyết định trên hắn.

"Ta là thật lòng, năm ấy vừa gặp ở Hoa Đào Tự, Duẩn Chi đã đối với Dạ tiểu thư nhớ mãi không quên, sau đó xảy ra những chuyện kia, là ta tâm tồn bất mãn, mới có thể chê trách tiểu thư, về sau tuyệt đối sẽ không có nữa. Duẩn Chi ta thề với trời, nếu như có nửa câu nói láo, bị thiên lôi đánh không chết từ tế được!" Vương Duẩn thấy Dạ Nguyệt Sắc mặt thống khổ, tâm khổ đau, vội vàng giơ lên năm ngón tay, thề với trời.

"Được." Dạ Nguyệt Sắc nhìn Vương Duẩn, thật là đáng yêu a, chẳng lẽ là ngày đó rơi vào trong nước, nước đã đổ vào não, hư não rồi? !

Vương Duẩn mừng rỡ, cao hứng cầm tay Dạ Nguyệt Sắc, "Ta lập tức về nhà để cho ta cha tới cầu hôn!"

"Chờ một chút!" Dạ Nguyệt Sắc rút tay về, nhìn về phía Vương Duẩn nói: "Ta là nói, người thật tốt, về sau chúng ta chính là chị em tốt rồi! Về sau nếu ai khi dễ người, tỷ tỷ tuyệt đối sẽ lột da hắn!"

Chị em tốt? ! Nụ cười của Vương Duẩn cứng ở trên mặt, "Dạ tiểu thư, ta hiểu nàng nhất thời không thể tiếp nhận, Duẩn Chi sẽ chờ ngày nàng nguyện ý!"

"Ai, ta nói Duẩn Chi a! Về sau chúng ta chính là chị em tốt rồi, người phải nghe lời của ta a!" Dạ Nguyệt Sắc ra vẻ như đã thân thiết lắm, thân thiết đưa tay khoác lên vai Vương Duẩn.

Dạ Thiên mặt đầy sát khí quay trở lại, liền thấy một bộ cảnh tượng như vậy, râu ria giận đến mức vênh hết cả lên, "Sắc Sắc, không phải bảo con ở trong

phòng suy nghĩ sao!"

Cả người Dạ Nguyệt Sắc run lên, cười giả lả nói: "Ra ngoài hóng mát một chút!"

"Vương công tử trước tiên có thể về đi!" Dạ Thiên không biến sắc hướng về phía Vương Duẫn nói, biểu tình kia rõ ràng chính là lão tử đang khó chịu, nếu không đi, tự gánh lấy hậu quả!

Toàn thân Vương Duẫn run lên, thi lễ một cái, lưu luyến không rời nhìn Dạ Nguyệt Sắc một lần nữa, vừa đi được ba bước, quay đầu lại bỏ đi!

"Sắc Sắc! Con có bằng lòng gả cho Cẩm Nguyệt vương gia hay không?" Dạ Thiên mặt đầy sát khí nói với Dạ Nguyệt Sắc, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hôm nay ông đã đến Cẩm Nguyệt Vương phủ, cùng Nguyệt Vô Thương đối ẩm, bàn chuyện hôm nay, không nghĩ tới Nguyệt Vô Thương mặt vô tội nói: "Loại chuyện như vậy cũng không phải là chỉ có cô nương gia mới chịu thua thiệt, Tướng gia cũng nghe nói chứ, là tiểu thư dẫn ta đến Ý Thúc các, muốn cầu hôn cũng là Dạ tiểu thư tự mình mang theo sinh lễ đến Cẩm Nguyệt Vương phủ ta mới phải!"

"Sinh lễ bao nhiêu, tài sản công chúng ta có thể chia được bao nhiêu?" Dạ Nguyệt Sắc bẻ ngón tay từ từ đếm: "Bất Động Sản, có thể dùng tài sản di động, con có thể chia nhiều ít? Trợ cấp sau khi ly hôn, tiền bảo hiểm, phí tổn thất tinh thần con có thể được nhiều ít?"

"Đúng rồi!" Dạ Nguyệt Sắc quay đầu nhìn về mặt kính ngọc của cha mình, "Hắn có tiền hay không? Không đúng, Cẩm Nguyệt vương gia là ai?"

"Sắc Sắc, cha biết chuyện này đối với con là đá kích rất lớn! Cẩm Nguyệt vương gia Nguyệt Vô Thương dù ở phương diện nào cũng môn đăng hộ đối với nhà của chúng ta, nếu con đồng ý, hãy mang sinh lễ đi cầu hôn đi!"

Sinh lễ? ! Cầu hôn? ! Dạ Nguyệt Sắc nhất thời kích động, tuyệt đối không được! Thì ra Nguyệt Nguyệt là Cẩm Nguyệt vương gia, đúng rồi nàng quên bạc trắng được ở sông bạc vẫn còn ở trên giường, nhất định bị hắn mang đi rồi, không được, nàng muốn lấy lại!

"Sắc Sắc, con đi đâu vậy?" Dạ Thiên thấy Dạ Nguyệt Sắc đã vọt tới cửa, gấp gáp hỏi.

"Cẩm Nguyệt Vương phủ!" Dạ Nguyệt Sắc cũng không quay đầu lại đi, lưu lại Dạ Thiên mặt đầy cao hứng, rốt cuộc thông suốt, "Ai yêu, Sắc Sắc sinh lễ không mang theo sao!"

Dạ Nguyệt Sắc mang theo sát khí vội vàng đến Cẩm Nguyệt Vương phủ, vừa đến đại môn thấy không ai ngăn trở, dằng dằng sát khí vọt vào, "Nguyệt Vô Thương, đi ra đây cho ta!"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn giống như mê cung, căn bản không biết nên đi về hướng nào, mở miệng hét lớn một tiếng.

"Dạ tiểu thư tìm ta làm gì, chẳng lẽ là mang sinh lễ tới cầu hôn?" Sau lưng truyền tới một thanh âm biếng nhác mềm mại đến tận xương, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời quay đầu đi, thay ngay bộ dạng lấy lòng: "Nguyệt Nguyệt, ở Ý Thúc các, người có thấy một cái túi hay không?"

"Thấy!" Khóe miệng Nguyệt Vô Thương cong lên một nụ cười ranh mãnh, "Bên trong có bạc ngân phiếu, tổng cộng năm ngàn lượng bạc!"

"Vậy người trả lại cho ta có được không?" Dạ Nguyệt Sắc cười lấy lòng, dùng sức hướng về phía Nguyệt Vô Thương phóng điện.

Nào biết đôi mắt đẹp của nữ nam khê chớp, kiên quyết đáp trả: "Không được!"

"Đó là tiền của ta!" Dạ Nguyệt Sắc nóng nảy, quát lớn với Nguyệt Vô Thương.

"Ta biết!" Nguyệt Vô Thương đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, hai mắt ẩn chứa tình ý, dao động lưu chuyển, cúi đầu đến gần Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm nhu hòa, ôn nhu làm người chết chìm: "Nhưng tôi hôm qua, Sắc Sắc không thương hương tiếc ngọc như vậy, ngang hông người ta bị bấm tím hết rồi, đừng nói đến người ta bồi nàng một đêm, vừa hao tổn thể lực, vừa hao tổn tinh thần, thu chút tiền lãi cũng nên mà!"

Tiền lãi? ! Ngang hông đó là nàng đá có được hay không, lại nói, người làm cho người bạn việc một đêm cũng không phải là ta! Dạ Nguyệt Sắc khóc không ra nước mắt.

Nguyệt Vô Thương cười ôn nhu hơn, quyến rũ hơn, "Không biết Sắc Sắc đối với phục vụ của người ta có hài lòng không?"

Vô si a, cảm thú a, khốn kiếp a, Dạ Nguyệt Sắc ôm trái tim nhỏ bé yếu ớt của mình, lùi về phía sau, định quay về, nào biết vừa đi đến cửa lớn, liền đụng ngã một người.

"Ta nói là người nào mà không có mắt, thì ra là à lang thang không chịu nổi, trên tam, ghẹo tứ, ai cũng làm chồng được, tiện nhân a!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ác đấu Hồ Ly Tinh

Lang thang không chịu nổi? ! Trêu tam ghẹo tứ? ! Ai cũng làm chồng được? ! Tiệp nhân? ! Dạ Nguyệt Sắc kích động, ngay sau đó nâng lên khuôn mặt tươi cười rực rỡ, nhìn lúc này không hề giả vờ điềm đạm đáng yêu nữa - Tần Khuynh.

Vốn là bị Nguyệt Vô Thương bóc lột uế oải không phân chân trở thành hư không, ngược lại đột nhiên nở nụ cười.

"Tiệp nhân đang chờ ai thế?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn ánh mắt tràn đầy ác độc của Tần Khuynh, cười đến có chút xấu xa.

"Tiệp nhân dĩ nhiên là đang chờ ngươi!" Tần Khuynh cao quý hất cằm lên, dùng lỗ mũi khi dễ Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt tràn đầy ác độc.

"Ngươi biết là tiệp nhân đang chờ ta thì được rồi!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Tần Khuynh, nụ cười trên mặt không thay đổi, đó cũng không phải là tiệp nhân đang chờ nàng sao?

Tần Khuynh giờ mới hiểu được trùng bẫy của Dạ Nguyệt Sắc, vươn ngón tay chỉ vào Dạ Nguyệt Sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều mỵ giận đến đỏ bừng. "Ngươi, ngươi, ngươi. Kê tiệp nhân này, vậy bản Vương gia không nói đi, Vương gia không muốn ngươi, ngươi lại dám câu dẫn luôn cả Dẫn Chi đến nhặt lấy thứ rách nát như ngươi!"

Dạ Nguyệt Sắc gãi gãi lỗ tai, hồ ly tinh này lúc không có người tài ăn nói quả nhiên tốt hơn rất nhiều khi ở trước mặt nam nhân!

"Đó là nhân phẩm của bản tiểu thư quá tốt, so với người nào đó, đã ăn trong bát nghĩ tới trong nồi, đây mới là như lời ngươi nói." Dạ Nguyệt Sắc tiến tới bên tai Tần Khuynh, nói gần từng chữ

"Trêu tam ghẹo tứ, tiệp nhân!"

Tần Khuynh cùng Nguyệt Lưu Ảnh mập mờ không rõ, lại còn một lòng yêu thương Nguyệt Vô Thương không dứt, loại chuyện xấu khó có thể nhẹ rằng bị Dạ Nguyệt Sắc nói rõ, Tần Khuynh phản xạ có điều kiện trong hốc mắt chứa đầy nước mắt.

Dạ Nguyệt Sắc cười lạnh nói: "Lê hoa đại vũ thì như thế nào, vậy cũng phải có người thương tiếc mới được chứ, hôm nay Hộ Hoa Sứ Giả bị lưu đầy đến ngoài ngàn dặm trị thủy rồi, ngươi khóc cho ai nhìn!"

Nào ngờ Tần Khuynh hoàn toàn không để ý tới Dạ Nguyệt Sắc, quay đầu chạy vào bên trong vừa chạy vừa khóc kể lể: "Vương gia, Dạ tiểu thư quá vô lễ, Khuynh nhi chẳng qua là có lòng tốt quan tâm nàng chuyện hôm qua. Không nghĩ tới nàng ấy lại đánh ta!"

Khóe miệng Dạ Nguyệt Sắc cong lên thành một nụ cười lạnh, thì ra là đem hi vọng ký thác vào trên người Nguyệt Vô Thương sao!

Dạ Nguyệt Sắc thay một nụ cười kiều mỵ, chậm rãi đến gần Tần Khuynh cùng Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy ánh mắt người nọ lưu chuyển, cười nhẹ nhàng nhìn nàng, Dạ Nguyệt Sắc nhắm mắt đi tới bên cạnh Nguyệt Vô Thương, bàn tay nhỏ bé hướng hông của Nguyệt Vô Thương với tới, một tay lau mặt của Nguyệt Vô Thương, thấp giọng nói: "Nguyệt Nguyệt, hôm qua làm đau chàng, sao lại không hảo hảo nghỉ ngơi!"

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương thâm tình đưa tình nhìn mình, nốt ruồi chu sa nơi mí mắt chợt rực rỡ hẳn lên, đối với Tần Khuynh ở bên cạnh hoàn toàn không thèm để ý đến, Dạ Nguyệt Sắc quét mắt liếc Tần Khuynh, con Hồ Ly Tinh này, nàng cho nàng ta biết một chút, hoa vì sao lại đỏ như thế!

"Thì ra là bởi vì Tần cô nương sao?" Dạ Nguyệt Sắc ra dáng ta đã hiểu, tiếp tục nói: "Ai, Tần cô nương nói ta đánh nàng, ta hiểu điều này làm cho Nguyệt Nguyệt chàng thật khó xử! Bất quá lập tức chàng sẽ không khó xử nữa đâu!"

Dạ Nguyệt Sắc từ bên người Nguyệt Vô Thương dạo bước đến bên cạnh Tần Khuynh, cười nhẹ nhàng hỏi: "Ngươi nói ta đánh ngươi?"

Tần Khuynh lập tức nước mắt rùng rùng nhìn Nguyệt Vô Thương, không chút nào chột dạ nói: "Đó là đương nhiên, chẳng lẽ ta nói oan uổng cho ngươi!"

"Ngươi không hề nói oan ta!" Dạ Nguyệt Sắc đến gần Tần Khuynh một chút xú, "Bởi vì đây là sự thật!"

"Pằng!"

"A!"

Dạ Nguyệt Sắc thu tay lại, lấy khăn tay xoa xoa vết máu dính trên móng tay khi lướt qua mặt Tần Khuynh lưu lại, sau đó đưa khăn tay ném tới đường vết máu trên mặt Tần Khuynh, "Đừng làm ra vẻ đáng thương, nhìn thật ghê tởm, đừng cho là ta dễ khi dễ, nếu như có lần sau, cũng không phải chỉ là chút trầy xước nhỏ này mà thôi, cẩn thận nếu không ta lột sạch ngươi rồi quăng giữa đường đó."

Dạ Nguyệt Sắc hừ một tiếng, tâm tình vui sướng, không thèm liếc nhìn Nguyệt Vô Thương chút nào, nghênh ngang ra khỏi Cẩm Nguyệt Vương phủ.

Nguyệt Vô Thương nhìn một tuồng kịch tự biên tự diễn, sau đó Dạ Nguyệt Sắc phui mông chạy lấy người, hẳn là bị không để ý tới nữa rồi!

"Hu hu hu, Vương gia, Ảnh lúc rồi đi có nhờ người chiếu cố Khuynh nhi!" Tần Khuynh che lại bên mặt khóc ruột gan đứt từng khúc, "Dạ Nguyệt Sắc nằng, nằng. Sau này Khuynh nhi còn mặt mũi nào gặp người khác, hu hu hu. . . ."

Nguyệt Vô Thương lạnh lùng liếc Tần Khuynh một cái, nụ cười trên mặt vẫn rất ấm áp, thanh âm biếng nhác, chậm rãi nói, "Vậy thì không cần đi ra gặp người thì được rồi!"

"Vương gia, người, Ảnh nói muốn người chăm sóc cho ta!" Tần Khuynh không thể tin nhìn Nguyệt Vô Thương, lắp bắp nói.

"Lần này nê mặt Ảnh, nên chỉ thế thôi!" Nguyệt Vô Thương đi về hướng Dạ Nguyệt Sắc vừa rời khỏi, chỉ để lại một thanh âm lạnh lùng mềm mại đến tận xương, "Về sau đừng bao giờ đến Cẩm Nguyệt Vương phủ nữa!"

Sắc Sắc nhà hán đường như rất mất hứng!

Nguyệt Vô Thương tìm được Dạ Nguyệt Sắc đang ở trong một túp lều ăn không ngừng, khoe miệng khê cong tuyệt đẹp, phong tư yếu điệu chậm rãi bước qua.

Mỹ nam chính là mỹ nam, dù không nói lời nào, nhưng khí chất cũng không thể bỏ qua, Dạ Nguyệt Sắc từ từ ngẩng đầu lên, thấy là Nguyệt Vô Thương cúi đầu tiếp tục ăn uống.

Đường cong nơi khoe miệng Nguyệt Vô Thương càng thêm rõ ràng, không chút nào tự giác khi bị người cố ý không nhìn, ưu nhã ngắm Dạ Nguyệt Sắc đối diện, thanh âm mềm mại đến tận xương chậm rãi vang lên, "Tiểu nhị, thêm bát nữa!"

"Đi ra ngoài, mùi Hồ Ly Tinh hôi quá, ảnh hưởng thêm ăn của bản tiểu thư!" Dạ Nguyệt Sắc để đĩa xuống, nhìn chằm chằm Nguyệt Vô Thương, ra vẻ người ở nơi này ta sẽ đi.

"Không phải vừa rồi nằng cũng đã đánh nằng ta sao?" Nụ cười của Nguyệt Vô Thương không thay đổi chút nào, cầm bát đĩa tiểu nhị đưa tới, ưu nhã gấp thức ăn bỏ vào trong chén Dạ Nguyệt Sắc. Ngụ ý, không cần nói cũng biết, trên người người cũng có mùi Hồ Ly Tinh, sao thấy người vẫn ăn rất ngon vậy.

Dạ Nguyệt Sắc "Cọ" một tiếng đứng lên, lớn tiếng quát: "Người dám đi trêu chọc Hồ Ly Tinh, người thấy Dạ Nguyệt Sắc ta dễ khi dễ lắm phải không? Đúng vậy, không phải đi phải không? Được, người không đi ta đi!"

Nguyệt Vô Thương nhìn bàn đầy sơn trân hải vị, cao lương mỹ vị, khay ngọc món ăn quý và lạ, cười thấu hiểu!

Dạ Nguyệt Sắc khí thế hung hăng hướng về phía Nguyệt Vô Thương quát, sau khi nói xong, kéo váy lên đi ra ngoài. Đi tới cửa lớn, Dạ Nguyệt Sắc nhanh chóng đi về hướng Tướng phủ.

Vừa đi vừa vuốt ngực một cái, thuận thuận khí, nguy hiểm thật a, hôm nay muốn đi ra ngoài tìm Nguyệt Vô Thương đem tiền trở về, ra cửa gấp không mang tiền, mới vừa rồi khi gọi món ăn, gọi nhiều món ăn ngon như vậy, phải tốn không ít tiền đó, may quá! May mà mình chạy trốn mau!

Câu "Người dám đi trêu chọc Hồ Ly Tinh, người thấy Dạ Nguyệt Sắc ta dễ khi dễ a" của Dạ Nguyệt Sắc vừa rồi, mặc dù danh tiếng bên ngoài của Dạ Nguyệt Sắc, nhưng dân chúng đều chỉ nghe thấy kỳ danh, không biết kỳ nhân. Hôm nay hét lớn như vậy, nhất thời hấp dẫn lực chú ý của tất cả thực khách trong hành Lang, rồi rít đem ánh mắt chuyển đến trên mặt Nguyệt Vô Thương. Hôm qua mới cùng Vương gia đi dạo kỹ viện, bị bắt gian tại giường, sau đó là công tử Vương Thượng thư ở đại môn tướng phủ cầu hôn, hôm nay lại cùng một người nam nhân đáng đáp so với nữ nhân còn đẹp mắt hơn mập mờ không rõ, mọi người đều ra vẻ đã hiểu, Đại Tiểu Thư Dạ gia này quả nhiên không thẹn với tiếng xấu trong truyền thuyết!

Ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Vô Thương tràn đầy đồng tình, công tử tuần tú này thật là đáng thương, bị Dạ tiểu thư đó vấy bẩn nữa rồi!

Tin tức này một truyền mười, mười truyền một trăm, danh tiếng của Dạ Nguyệt Sắc đã xấu, lúc này đã thối đến mức, không tìm ra từ để hình dung rồi!

(Ồ, các bạn có nghĩ Sắc Sắc sẽ chịu để yên, hay lợi dụng chuyện đó để..... =))

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Kiểm hời một khoản

Ngày thứ hai, từ trong phủ Vương Thượng thư lan truyền ra rằng, nếu Vương Duẫn cùng Dạ Nguyệt Sắc dây dưa không rõ, liền cắt đứt chân Vương Duẫn! Đây càng thêm là bằng chứng xác thực cho tội danh Dạ Nguyệt Sắc câu dẫn Vương Duẫn tới cửa cầu hôn!

Khắp kinh thành hiện tại mọi người không chỉ là trà dư tửu hậu đàm luận về Dạ Nguyệt Sắc, quả thật đã đến trình độ chạy đua nhau, Mọi người đều đem

tin tức đầu tiên về Dạ Nguyệt Sắc làm một loại năng lực tiêu chuẩn hóng tin.

"Sắc Sắc, những thứ đó đều là do những tên không có mắt nói lung tung, con đừng để trong lòng, chờ lão gia sau khi hạ triều, Nhị nương liền nói cho ông ấy biết, sẽ bắt hết toàn bộ những tên tung tin đồn nhảm!"

"Sắc Sắc, hay để tam nương đi ra ngoài chém hết mấy tên ăn nói lung tung đó!"

"Sắc Sắc, đừng để trong lòng, đó là bọn họ ghen tỵ con thôi, để tứ nương hầm canh bồ, bồi bổ thân thể, đừng để những tên nhảm chán đó làm hư nhược thân thể!"

"Sắc Sắc, Ngũ nương quyết định tháng này không bán ra hạt gạo nào ở kinh thành, đói chết bọn họ!"

.

Dạ Nguyệt Sắc gãi gãi lỗ tai, chỗ nào giống như quá mức để ý chứ, nghe một đám mẫu thân bảy miệng tám lời an ủi khuyên nhủ, mặc dù có chút ồn, nhưng ngược lại Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy rất ấm áp!

"Tốt lắm!" Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên lên tiếng, "Nhị nương, mau ra ngoài chờ đợi phụ thân hạ triều, tam nương mẹ nên ra ngoài mài dao cho sắc trước rồi hãy nói, tứ nương ơi, con muốn ăn móng heo hầm măng, ngũ nương mẹ mau ra ngoài dừng lại hết giao dịch bán gạo ra. Đỗ Quyên!"

"Có mặt!" Đỗ Quyên lập tức từ bên cạnh chạy tới, "Tiểu thư!"

"Chuẩn bị giấy bút, tiểu thư ta muốn vẽ tranh!" Dạ Nguyệt Sắc đứng dậy đem một đám mẹ đẩy ra ngoài.

Mấy vị mẫu thân nghe Dạ Nguyệt Sắc nói muốn vẽ tranh, ra về giặt mình lại hải lòng, sau đó đều là lệ nóng doanh tròng, nữ nhi trưởng thành, biết học tập rồi!

Mọi người đi hết ra ngoài, Đỗ Quyên đem đồ chuẩn bị xong đặt ở trên bàn sách, ngoan ngoãn ở một bên mài mực, nhìn Dạ Nguyệt Sắc cầm bút ở trên tờ giấy trắng bôi bôi trét trét, múa bút thành văn, Đỗ Quyên liếc mắt nhìn, vẽ cái gì vậy, cứ như vậy vài nét bút liền vẽ xong một người, bắt quá trái lại rất giống như.....

Đỗ Quyên nhìn thấy lại một tờ giấy từ bên trái dời đến bên phải, phía trên tất cả đều là người kỳ kỳ quái quái mà tiểu thư vẽ, phía trên còn viết một ít chữ, chỉ chốc lát bên phải liền chất đầy một đồng lớn giấy đã vẽ xong.

Dạ Nguyệt Sắc tự tiêu khiển đem tất cả giấy theo như thứ tự sắp thành hàng xong, dùng ghim đính ở chung một chỗ, hải lòng ở trên mặt bìa viết mấy chữ —— Dạ Nguyệt Sắc – Những chuyện mọi người chưa biết!

"Ha ha ha, Đại Công Cáo Thành!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn tập truyện tranh nàng một tay chế luyện, hướng về phía Đỗ Quyên đứng bên cạnh nói: "Thay quần áo cho ta đi, sau đó em búi tóc như thiếu niên nhé!"

"Tiểu thư, lão gia nói rồi, không thể để cho tiểu thư đi ra ngoài!" Đỗ Quyên phản nài, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc nói.

"Vây ta từ nhánh cây ở sau hậu viện leo ra ngoài là được!" Dạ Nguyệt Sắc lưu manh cười cười nhìn Đỗ Quyên, "Ngộ nhờ té xuống, chính là em không đỡ được giúp chủ nhân, cha ta."

"Được, được ạ!" Dáng Đỗ Quyên như cha chết vậy, nếu té xuống, lão gia không đánh gãy chân nàng mới lạ đó!

Dạ Nguyệt Sắc thay xong một bộ nam trang, cầm quạt của cha nàng, lập lại chiều cũ từ nhánh cây cực phẩm Hải Đường leo ra ngoài. Nghênh ngang tiêu sái ở trên đường cái.

Rất nhanh liền sáng ngời vào một nơi tên là "Họa Lâu xuân".

"Lão bản, ta đây có một quyển tranh vẽ muốn xuất bản!" Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía người trung niên bên trong nói.

"Không biết vị công tử này có tranh chữ gì, xuất từ tay vị danh gia nào!" Chương quỹ kia khách khí hỏi.

"Cái này, lai lịch cũng lớn!" Dạ Nguyệt Sắc mặt thần bí tiến tới bên tai chương quỹ kia, "Biết Dạ đại tiểu thư chứ?"

Thấy chương quỹ kia gật đầu một cái, Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục nói: "Ta đây có một sách vẽ, là nói về Dạ Đại Tiểu Thư – Những chuyện mọi người chưa biết, bảo đảm bán rất chạy!"

Lão bản kia hồ nghi sách tranh mà Dạ Nguyệt Sắc đưa tới, xem mấy lần, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía, Dạ đại tiểu thư hôm nay đã là nhân vật chủ chốt trong đề tài của kinh thành, quyển tranh vẽ này chính là những tin tức nóng hổi về Dạ Nguyệt Sắc. Dựa vào trình độ nổi danh của Dạ Nguyệt Sắc hiện nay, nhất định bán rất chạy, số lượng bán ra nhất định có thể kiếm lời một khoản. Bất quá, lão bản kia lật tới tờ cuối cùng, chỉ thấy trên đó viết "Muốn biết Dạ tiểu thư cùng Cẩm Nguyệt Vương gia yêu hận quán quýt si mê, xin đợi chương tiếp theo!"

"Cái này, công tử muốn bao nhiêu bạc mới có thể đem sách tranh này bán ra!" Chương quỹ khách khí hỏi.

Dạ Nguyệt Sắc lắc đầu một cái, "Cái này không bán, chúng ta chia nhé, được không? Ta sáu người bốn!"

"Công tử chờ một chút! Chuyện này ta không làm chủ được, cần thương lượng cùng chủ nhân nhà ta!" Dạ Nguyệt Sắc gật đầu một cái, nhìn đáng vẻ của chương quý, chuyện này rất có khả năng.

"Chủ nhân!" Chương quý vào nội thất, đem bản tập tranh kia đưa cho người đang biếng nhác tựa vào trên giường êm, bên trong nhà ánh sáng có chút mờ mờ, không thấy rõ bộ dáng của người nọ, có thể mờ mờ nhìn thấy chính là nốt ruồi đỏ thẫm nơi khóe mắt.

"Đáp ứng nàng sẽ bán ra số lượng lớn, nhưng người nói cho nàng biết, nàng ba, chúng ta bảy!" Thanh âm mềm mại đến tận xương chậm rãi từ trong miệng người kia tràn ra, trong thanh âm mơ hồ có chút ý cười.

.

"Chủ nhân nhà tôi nói, công tử không có tiền vốn, nếu như bán không ra, lỗ vốn là chúng tôi, cho nên chúng tôi bảy công tử ba!" Chương quý nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói.

"Được, ta ba người bảy!" Dạ Nguyệt Sắc cắn răng nghiêng lợi nói. Nếu như có thể kiếm tiền, sau này nàng nhất định phải tự mình xuất bản!

Dạ Nguyệt Sắc từ Họa Lâu Xuân về, bước chậm ở trên đường cái, đi ngang qua một sạp trái cây, chỉ thấy mọi người trên đường cái hoặc tùm năm tùm ba đứng chung một chỗ, hoặc một đám một đám tụ chung một chỗ, căn bản là muôn người đều đổ xô ra đường, toàn bộ đều tập trung lại để thảo luận Bát Quái!

"Người biết không, Đại Tiểu Thụ Dạ gia, hôm qua còn nhúng chàm đến ta, may mà ta cương quyết giữ mình, nếu không danh tiết của ta liền khó giữ được rồi!" Một nam nhân miệng đầy răng vàng khè, răng cửa lộ ở bên ngoài môi, mắt chỉ có thể nhìn thấy một đường may, hướng về phía một đám người bên cạnh nói.

Dạ Nguyệt Sắc buồn nôn, dù mắt nàng có mù, cũng nhìn không đến hán nôi.

"Ta nói, vị đại ca này, người cũng không soi mắt vào trong nước tiểu mà xem chính người, từng trải qua cùng Dạ Nguyệt Sắc là Tứ hoàng tử, Cẩm Nguyệt vương gia, Vương công tử, đều là mỹ nam tử hiếm có, nếu nàng nhắm trúng phải người, không phải ta cũng có thể đến Tướng phủ ở rể sao?"

Dạ Nguyệt Sắc mặt khinh bỉ nhìn người mới vừa nói chuyện, đem cây quạt "Xoạt" mở ra một tiếng, lóe lóe, một bộ tác phong nhanh nhẹn, phong lưu phóng khoáng ngược đầu dùng lỗ mũi khi dễ người nọ.

"Đúng đó, ta nói tên răng vàng này, đáng vẻ giống quý của người, Dạ Đại Tiểu Thụ sao có thể coi trọng người!" Bên cạnh một người lớn tuổi vung tay đánh mạnh vào ót tên răng vàng kia.

"Ai, Dạ Nguyệt Sắc còn có rất nhiều chuyện không muốn người biết đó!" Dạ Nguyệt Sắc lắc lắc cây quạt, mặt thần bí nói.

"Chuyện gì?" Người chung quanh từ từ tụ tập đến đây, mặt tò mò hỏi.

"Nghe nói ‘Họa Lâu Xuân’ có liên quan gì đó đến tập tranh của Dạ Nguyệt Sắc, bên trong tất cả đều là tin tức sốt dẻo về Dạ Nguyệt Sắc Đây, ta còn chưa nói xong." Dạ Nguyệt Sắc nhìn đám người chạy như bay về phía Họa Lâu Xuân, khóe miệng gọi lên một nụ cười thành công.

Chỉ trong thời gian một chén trà thôi, tập tranh vừa mới xuất bản của Họa Lâu Xuân bị giành giật không thôi, kinh thành già trẻ lớn bé, tất cả lớn nhỏ, biết chữ, say sưa ngon lành ôm tập tranh, không biết chữ nhìn hình vẽ trong đó cũng hiểu rõ ý tứ đại khái.

Người khi vừa xem xong tập tranh, không khỏi gật gù ra vẻ đã hiểu: "Hoá ra là như vậy a."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Bị sách lậu rồi !

Hiện tại kinh thành điên cuồng truyền bá rằng Dạ Nguyệt Sắc không phải là loại cô nương không biết xấu hổ là gì. Bởi vì bản tập tranh kia, làm cho dân chúng cả kinh thành biết, Dạ Nguyệt Sắc cùng Tứ hoàng tử yêu nhau thắm thiết như thế nào, về sau xuất hiện thêm con Hồ Ly Tinh, về phần con hồ ly tinh này, mũi nhọn dĩ nhiên liền nhắm thẳng vào kinh thành nhất Tàn Khuyết. Dẫn đến Tứ hoàng tử Nguyệt Lưu Ảnh bội tình bạc nghĩa, sau đó Dạ Nguyệt Sắc gặp được Vương công tử si tình, nhưng Tương Vương cố ý, thần nữ vô tình.

Mọi người nói tới chỗ này, không khỏi vì Dạ Nguyệt Sắc chảy một giọt lại một giọt nước mắt.

"Còn Dạ tiểu thư cùng Cẩm Nguyệt vương gia thì sao?" Cả đám tụ chung một chỗ rồi rít thảo luận, "Họa Lâu xuân đã xuất bản quyển mới nhất chưa?" Một số người có vẻ vẫn còn thèm thưỡng, hết sức mong đợi đến tập tiếp sau.

"Ra tập mới rồi, ra tập mới rồi!" Một người cầm một quyển tập tranh, vui sướng hô, một đám người vội vã chạy ào về hướng đó.

Dạ Nguyệt Sắc ngồi ở bên trong gian phòng nhìn sáng hôm nay Họa Lâu Xuân đưa tới một chồng lớn ngân phiếu, 20 vạn lượng a, 20 vạn lượng a! Dạ Nguyệt Sắc ôm bạc, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía.

"Tiểu thư, đây là Cẩm Nguyệt vương gia bảo người đưa tới!" Đỗ Quyên bước đến giao cho Dạ Nguyệt Sắc một quyển tập tranh, trên bìa mặt là hình ảnh nữ nhân rúc vào trong ngực người nam nhân, hai người mặt ngó về phía trời chiều, hình ảnh ấm áp và làm cho người ta mơ tưởng viễn vông!

Nét chữ trên mặt khiến Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy quen thuộc lạ kì. Giống như nàng viết a!

Sau đó mở tập tranh ra, lật từng trang, Dạ Nguyệt Sắc đen một phần, cho đến tờ cuối cùng, Dạ Nguyệt Sắc rốt cuộc không thể nhịn được nữa đem tập tranh ném trên mặt đất, dùng chân đạp rồi lại đạp, tựa hồ còn không hả giận, đem tập tranh lật qua, giẫm loạn một trận!

"Mẹ nó, tên khốn kiếp nào dám in sách lậu!" Dạ Nguyệt Sắc rống giận, "Lão nương muốn rút da của hắn!"

Sách lậu thì coi như xong đi, còn dám nói năng cương quyết theo đuổi Nguyệt Vô Thương như thế nào còn chưa tính, cuối cùng còn nói cái gì! Dạ Nguyệt Sắc nâng đôi mày này kiếp này không phải là Cẩm Nguyệt vương gia không lấy chồng"! Vậy về sau làm sao nàng có thể lừa trai đẹp tới tay được!

"Đỗ Quyên!" Dạ Nguyệt Sắc lớn tiếng hô, thân thể Đỗ Quyên run lên, "Có em, thưa tiểu thư."

"Người mới vừa nói bản tập tranh này là ai đưa tới!" Dạ Nguyệt Sắc cắn răng nghiêng lợi hỏi, hận không đem người nọ lột da cắt thịt hủy đi xương cốt sau đó dẫm dẫm lên, làm cho nàng tổn thất bao nhiêu bạc a.

"Nô tỳ, tiểu thư, là Cẩm Nguyệt Vương phủ đưa tới!" Đỗ Quyên vừa nhìn Dạ Nguyệt Sắc vừa cẩn thận rúc vào cửa, bộ dáng tiểu thư như vậy thật quá đáng sợ!

Dạ Nguyệt Sắc giống như một luồng gió xông ra ngoài, chạy thẳng tới Cẩm Nguyệt Vương phủ, không hề có ai ngăn cản cản thẳng một đường chạy đi vào, Dạ Nguyệt Sắc đi vào một mạch, vòng qua hành lang gấp khúc, kiếm mấy vòng, Dạ Nguyệt Sắc phát hiện mình đang trên hành lang dài tới lui lui, căn bản không đi ra ngoài!

Như vậy lần qua lần lại, Dạ Nguyệt Sắc vô lực rồi, lạc đường! Dạ Nguyệt Sắc mấy đi bộ dáng muốn giết người, thay một bộ dạng đáng thương, tiểu nữ tử cơ được dẫn được, kéo dài thanh âm hô: "Nguyệt Nguyệt, ta lạc đường, Nguyệt Nguyệt."

Ưu nhã, người nào đó ngồi ở trên nóc phòng nhìn Dạ Nguyệt Sắc chạy mười mấy vòng, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu, lau sạch máu tươi vừa tràn ra khóe miệng, bàn tay ở nóc nhà khẽ chống, trong nháy mắt bay tới phía sau Dạ Nguyệt Sắc.

"Ồ đây!" Thanh âm vẫn dễ nghe mềm mại đến tận xương như cũ, nhưng cẩn thận nghe kĩ, liền có thể phát hiện trong thanh âm hắn hơi bất bình ổn, tựa hồ có một chút suy yếu là lạ.

Nghe được thanh âm người nào đó, Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy xương cũng giòn cả rồi, một chút tức giận còn lại mới vừa rồi cũng không còn, thay đáng về lấy lòng nhìn Nguyệt Vô Thương nói: "Nguyệt Nguyệt cái đó là người vẽ đây à?"

"Cái đó?" Hai mắt hoa đào đầy tình ý của Nguyệt Vô Thương chớp lên, trong mắt như có ngọn sóng đang lưu chuyển, hoặc những ánh chớp lóa mắt bay qua.

Dạ Nguyệt Sắc kích động, tại sao có thể đẹp như thế? Ngay sau đó thần sắc nghiêm túc

"Đúng thế, chính là bản tập tranh người bảo người đưa tới."

"A, người nói cái này a, người ta chưa bao giờ biết thì ra Sắc Sắc là đối với ta thắm mến không dứt như vậy, không phải người ta thì không lấy chồng!" Nụ cười của Nguyệt Vô Thương càng lúc càng tươi, nốt ruồi chu sa đỏ tươi nơi mí mắt càng thêm ướt át, cộng thêm âm thanh ôn nhu mềm mại đến tận xương kia, yêu nghiệt mị hoặc không nói thành lời.

Dạ Nguyệt Sắc thẳng tắp nhìn Nguyệt Vô Thương chăm chăm, đôi tay lúi vạt áo thật chặt, có thể dùng cười yêu nghiệt như thế, dùng nói chuyện ôn nhu với nàng như thế được không, mẹ nó, nàng sợ nàng không kiềm chế được, trực tiếp đẩy ngã hắn!

"Đó là hư cấu, phần tiếp theo của câu chuyện đó không phải như vậy!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng giải thích.

"A?" Nguyệt Vô Thương mắt phượng héch lên, ngữ điệu cao lên, ra vẻ không hề tin.

"Vốn là nên khi Nguyệt Nguyệt người gặp được ta, sau đó vừa thấy đã yêu, yêu chân thành, không phải ta nhất định sẽ không cưới vợ!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nói.

"Sao nàng biết? Chẳng lẽ." Đôi mắt xinh đẹp của Nguyệt Vô Thương mang theo nụ cười yêu nghiệt, đáng vẻ như ta đã hiểu nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc trong lòng thâm mắng a, khốn kiếp a, cầm thú a, yêu nghiệt a, nàng lại bị bắt rồi.

"Không phải đâu!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng giải thích, nếu để cho hắn biết, mưu kế một mũi tên hạ hai chim của nàng không phải bị lộ trần sao? Chuyện vẫn hồi danh tiếng lại có thể kiếm hời một khoản dễ dàng như vậy, tuyệt đối không thể cho hắn biết.

"Vậy là cái gì?" Gương mặt xinh đẹp của người nào đó tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, chóp mũi chạm vào chóp mũi, nụ cười yêu nghiệt kia, hơi thở ấm áp kia thẳng tắp phả vào trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, trêu chọc thần kinh yếu ớt của Dạ Nguyệt Sắc.

Thấy Dạ Nguyệt Sắc sững sờ không hiểu, Nguyệt Vô Thương khẽ tiến thêm một bước, đôi môi ấm áp mềm mại như có như không lướt qua gò má của Dạ Nguyệt Sắc, lồng ngực dán sát vào ngực của Dạ Nguyệt Sắc, trực tiếp cùng Dạ Nguyệt Sắc tựa vào cây cột sau lưng.

Dạ Nguyệt Sắc kích động, cảm giác đôi môi mềm mại vạn phần kia vào như có như không dính vào trên mặt, ngứa một chút, tựa hồ tâm cũng ngứa, "Là ta đối với Nguyệt Nguyệt vừa thấy đã yêu, yêu chân thành, không phải người không lấy chồng!"

Nói xong lấy xu thế sét đánh không kịp bưng tai, đem đôi môi đỏ mọng tới gần phía trước, áp vào trên môi Nguyệt Vô Thương. Dạ Nguyệt Sắc hung hăng mút vào một chút, không liên quan đến nàng đâu, là hắn câu dẫn nàng.

Chẳng qua là nàng không nhìn thấy trong mắt yêu nghiệt kia có nụ cười thành công thỏa mãn, cả gương mặt tràn đầy nụ cười, màu đỏ chu sa nơi mí mắt toát ra một cỗ phong tình làm cho người ta khó có thể cự tuyệt. Chỉ khác là, hắn bị cướp hôn!

Dạ Nguyệt Sắc hôn một cái, liếm liếm, cắn cắn sau đó mới lấy lại tinh thần, ngu ngốc mà, xúc động là ma quỷ a, bây giờ nên làm gì đây! Dạ Nguyệt Sắc lo lắng, cứ cùng Nguyệt Vô Thương môi dán môi như vậy, ai cũng vẫn không nhúc nhích.

Cho đến khi Dạ Nguyệt Sắc cảm giác người nào đó liếm liếm môi của nàng, liền kích động lần nữa, có thể lại muốn ở câu dẫn nàng hay không.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bị hôn đến hôn mê?

Dạ Nguyệt Sắc khép mắt lại, hoặc là không làm nếu đã làm thì làm đến cùng, dán môi lên môi Nguyệt Vô Thương lại bắt đầu liếm liếm, cắn cắn, mút mút, mùi vị thật thơm, giống như đang ăn trái cây ướp lạnh!

Từ từ, Dạ Nguyệt Sắc phát hiện có cái gì không đúng, tại sao có thể có một mùi máu tươi, Dạ Nguyệt Sắc từ từ lui ra một bước, chỉ thấy Nguyệt Vô Thương ngã về phía mình, Dạ Nguyệt Sắc cả kinh, lớn tiếng nói: "Ta nói, Nguyệt Nguyệt à, thân thể của người cũng quá hư nhược đi, bị hôn đến hôn mê coi như xong đi, lại còn ra máu!"

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương không có phản ứng, khoe miệng vẫn còn đang tràn ra máu tươi, về mặt Dạ Nguyệt Sắc nghiêm túc, nhẹ nhàng đặt tay ở trên mũi Nguyệt Vô Thương tìm tòi, may mà còn thở, khẽ yên tâm.

Dạ Nguyệt Sắc hét lớn lên, "Có ai không, Vương gia các người té xỉu rồi!"

Trong nháy mắt bên cạnh liền xuất hiện một người tráng kiện, ăn mặc không giống như là người của Nguyệt quốc, nghiêm mật đem Nguyệt Vô Thương từ trong ngực Dạ Nguyệt Sắc kéo ra, thăm dò mạch của Nguyệt Vô Thương, bên nhón nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, sau đó về mặt có chút trở nên như có điều suy nghĩ.

Dạ Nguyệt Sắc run lên, lui về phía sau co rụt lại, phản xạ có điều kiện nói: "Chuyện không liên quan đến ta đâu."

Đôi mắt sắc bén của người nọ khiến Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy sợ hãi, ngờ người nọ căn bản không thèm có ý định muốn tính toán nàng, ôm Nguyệt Vô Thương lên bay vụt đi.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người đó người nhẹ như yến rời đi, Oaaaa, thật lợi hại nha, không đúng, "Ta không ra được! Ta lạc đường, ta lạc đường."

Dạ Nguyệt Sắc hô to mấy tiếng, vẫn không người nào để ý nàng. Cẩm Nguyệt Vương phủ này có phải quá nghèo hay không, ngay cả một hạ nhân cũng mời không nổi. Dạ Nguyệt Sắc suy sụp ngồi vào trên Lan can hành Lang, về nên các vòng tròn, có ai mang nàng đi ra ngoài hay không.

Nhưng Dạ Nguyệt Sắc không biết là, hành Lang cửu khúc chính là khu nội viện tách biệt rất xa với đại sảnh, mà nội viện chính là chỗ ở của Nguyệt Vô Thương, hành Lang, cửu khúc dĩ nhiên là có bày bố trận pháp.

Dạ Nguyệt Sắc càng nghĩ càng giận, rõ ràng là tìm đến Nguyệt Vô Thương để tính sổ, bị bắt còn chưa tính, bị câu dẫn còn chưa tính, hắn lại bỏ nàng lại ở chỗ này một mình hứng gió Tây Bắc, quả thực là có thể nhịn không thể nhẫn!

Rốt cuộc Dạ Nguyệt Sắc không thể nhìn được nữa, nhìn thấy đám hoa hoa cỏ cỏ trên hành Lang cửu khúc của Cẩm Nguyệt Vương phủ, dưới ao bên cạnh có cá chép tự do tự tại bơi lội, nàng quyết định muốn lật thủ tội hoa(*)).

(Ồ nghĩa của nó là xuống tay chà đạp hoa cỏ, ở đây có nghĩa thủ đoạn ác độc, nhưng ta để thế cho xứng với danh xấu hiện nay của tỷ =))

Sau một loạt thanh âm lách ca lách cách, Dạ Nguyệt Sắc hài lòng nhìn đám hoa mẫu đơn toàn bộ bị nàng đẩy xuống nước hoa sơn trà, hoa Lan các loại hoa hoa cỏ cỏ khác, còn có cá chép bị dọa đến mức trốn vào đáy nước, Dạ Nguyệt Sắc cười hài lòng, quăng khúc mộc đào, dùng cách này trả lại, ai kêu hấn cát gian nhà kì lạ, hại nàng lạc đường.

Dạ Nguyệt Sắc cứ thẳng tay diệt hoa, đi thẳng tới thế nhưng kỳ tích phát hiện cửa lớn của Cẩm Nguyệt Vương phủ, cao hứng phui mông chạy lấy người.

Bên kia Nguyệt Vô Thương cả người ngâm mình ở trong một thùng tắm trang bị đầy đủ thuốc nước đen đặc, mặt mũi trắng bệch, nốt ruồi đỏ thắm nơi mi tâm âm ỉ không có ánh sáng, màu đen không ngừng Lan tỏa trên gương mặt trắng bệch gần như trong suốt của hấn, không thể nói là khó coi, ngược lại làm cho người ta cảm giác xinh đẹp một cách bệnh hoạn.

Bên cạnh coi chừng là một nam tử trung niên dị tộc, ánh mắt lo lắng nhìn Nguyệt Vô Thương ngâm mình ở trong thùng, năm ngón tay khép chặt, phát ra tiếng răng rắc.

Hắc khí trên mặt Nguyệt Vô Thương dần dần thối lui, nhưng mặt mũi vẫn tái nhợt như cũ, hơi thở ra đôi mắt hoa đào, nhàn nhạt hỏi: "Nàng đâu?"

Nam tử kia vẻ mặt cứng ngắc, giọng nói cung kính, nhưng thanh âm quả thật lạnh lùng, "Lúc nô tài rời đi, nàng vẫn còn đang ở hành Lang cửu khúc!"

Nguyệt Vô Thương cong cong khóe miệng đẹp mắt, ngay sau đó chuẩn bị từ trong thùng tắm bước ra, nào ngờ động tác làm được một nửa, cứng rần ngã xuống trong thùng tắm, Nguyệt Vô Thương cười cười tự giễu, nụ cười thật sự không đạt đáy mắt.

"Chủ nhân!" Nam tử dị tộc kia hốt hoảng tiến lên, lo lắng nói: "Nếu không để nô tài bắt nàng ta lại, chuyện gì cũng giải quyết, cần gì ngài tự thân xuất mã, nếu như ngài cứ động nội lực, ngài sẽ."

"Hương Nhai." Thanh âm hư nhược của Nguyệt Vô Thương vẫn ôn hòa như cũ, chẳng qua là lộ ra uy nghiêm không cho phép kháng cự, "Chuyện của ta ngại tốt nhất không cần lo."

"Nhưng chủ nhân." Lời nói của Hương Nhai còn chưa nói hết, Nguyệt Vô Thương phát phát tay, hấn liền tâm bất cam tình bất nguyện lui xuống.

Nguyệt Vô Thương ngồi ở trong thùng tắm suy nghĩ hơi có chút bay xa, không biết đang suy nghĩ gì. Một lát sau, khôi phục chút thể lực, chậm rãi từ trong thùng ngồi dậy.

Ưu nhã vạn phần mặc quần áo tử tế, muốn đi đến hành Lang cửu khúc.

Nguyệt Vô Thương nhìn ngắm những đóa Mẫu Đơn cực phẩm, Hoa Lan cực phẩm đang lật lìa trong nước, khóe miệng trong nháy mắt có chút co giật, ngay sau đó cười quyến rũ, nụ cười thấy có vẻ tà ác, không có chút hảo ý nào.

Trong Tướng phủ, lúc này Dạ Nguyệt Sắc đang ăn canh mà Tử Nương vừa mang đến, đột nhiên cảm thấy cả người lạnh run, không khỏi rung mình một cái, sau đó không rõ chân tướng nhìn mặt trời đang rực rỡ chói lọi bên ngoài, đây là mùa xuân mà, sao lạnh quá vậy.

"Tiểu thư." Đỗ Quyên vội vàng chạy vào, cao hứng cầm một phong thư, Cẩm Nguyệt vương gia lại mạng đồ tới rồi, nàng cảm thấy Cẩm Nguyệt vương gia so Tử hoàng tử đẹp mắt hơn nhiều, vì vậy hưng phấn đem mấy thứ đưa tới trong tay Dạ Nguyệt Sắc, "Cẩm Nguyệt Vương phủ cho người đưa tới!"

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi nhận lấy, mở ra vừa nhìn thấy, nhất thời sắc mặt hiện lên bảy loại màu sắc của cầu vồng "Đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím", chỉ vì trên đó viết: cực phẩm Mẫu Đơn, 50 vạn lượng một đóa, Dạ tiểu thư tổng cộng phá hư 20 bụi; cực phẩm hoa Lan, 40 vạn lượng một đóa, Dạ tiểu thư tổng cộng phá hư 25 cây. Chỉ là thấy hai dòng trước mặt đó, đủ để, Dạ Nguyệt Sắc kích động, đừng nói đến hành Lang cửu khúc kia dài đến có hơn trăm mét, hoa cỏ phá hư là đếm không xuể.

"A di đà Phật, xúc động là ma quỷ, Sắc Sắc, tức giận thì tức giận, tức giận đã phá hư việc lớn vậy chính là ngại không đúng! Nếu nói hoa cũng có cha mẹ sinh ra. . . ." Dạ Nguyệt Sắc giống như nghe được từ trên đỉnh đầu vang lên tiếng Đường Tăng om sòm tụng niệm, phiền não đem thư kia quăng trên đất, đập rồi lại đập "A. Cút ngay!"

"Tiểu thư người sao thế?" Đỗ Quyên nhìn tiểu thư nhà mình giống như đã phát điên, cẩn thận lui về phía sau nửa bước nói: "Cẩm Nguyệt vương gia còn nói, nếu như tiểu thư có gì không hài lòng, có thể đến Tô Mặc Già tìm ngài ấy thương lượng!"

"Khốn kiếp mà!" Dạ Nguyệt Sắc mắng to một tiếng, nhanh chóng đặng đặng sát khí chạy về hướng Tô Mặc Già, vốn là khí thế hung hăng, kết quả vừa đến cửa Tô Mặc Già liền bị thiếu niên tên Đông Ly ngăn lại.

"Tiểu thư, Tô Mặc Già không cho phép người xa lạ vào!"

"Ta là người xa lạ sao? Mờ mắt chó của ngại ra xem một chút!" Dạ Nguyệt Sắc nộ khí trùng trùng hướng về phía Đông Ly quát. Nàng chỉ bắt quá là đôi sang y phục nữ nhi mà thôi.

"Thật xin lỗi, tiểu thư, nơi này của chúng tôi chỉ chiêu đãi người phong nhã." Người có ngôn ngữ thô bỉ đứng sang một bên.

Dạ Nguyệt Sắc kích động, rống to: "Nguyệt Vô Thương, người lần ra đây cho ta, nếu không ra ta phóng hỏa đốt Tô Mặc Già rách nát này."

"Dạ tiểu thư a, nam nhân là phải dõ dằn, như người vậy là không được đâu!" Ai ngờ bên cạnh đã tụ tập rất nhiều người ái mộ Dạ Nguyệt Sắc, từng người một có lòng tốt nhắc nhở cách dạy dỗ cho Dạ Nguyệt Sắc.

"Đúng vậy, nam nhân đều thích nữ nhân ôn nhu. Dạ tiểu thư, ngài phải cố gắng a, như vậy Vương gia sẽ chạy không khỏi lòng bàn tay của tiểu thư rồi!"

Dạ Nguyệt Sắc bất đắc dĩ trợn trắng mắt, đột nhiên cảm thấy bọn họ nói rất đúng, dùng sức nặn ra hai giọt nước mắt cá sấu, một tay ôm bụng, một bộ lã chã như bị chòng ruồng - chực khóc bộ dáng kinh động lòng người, chết không đền mạng nói: "Người đã không ra, hải tặc người cũng không cần phải hay không?"

Ặc, Ặc, cái đó là Tiểu Nguyệt Nguyệt hân trùng độc nha, sử dụng nội lực sẽ tăng nhanh huyết dịch tuần hoàn, độc tố khuếch tán, hơn nữa, mọi người biết đó. Bất quá nếu hoài nghi thân thể Nguyệt Nguyệt nhà ta không tốt, xin tham khảo giới thiệu văn tắt của đoạn ngắn hai, Vũ cười bí ỏi bay đi. Rõ ràng. Đi qua đi ngang qua nhớ để lại cmt nhé, càng nhiều càng tốt, cảm tạ ỉng~

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hôn là nhận như thế này đây!

Mọi người vây xem thôn thức một trận, ngay cả hải tặc đều đã có a, Cẩm Nguyệt vương gia này thật đúng là tên phụ lòng mà! Chung quanh dần dần vang lên bàn luận xôn xao, cho đến khi Nguyệt Vô Thương ưu nhã dạo bước ra ngoài.

"Đồng Ly!" Như cũ là thanh âm mềm mại dễ nghe đến tận xương, về tiếng nhắc trong giọng nói không chút để ý này, nghe thấy làm Dạ Nguyệt Sắc có loại cảm giác muốn chạy trốn.

"Chủ nhân!" Đồng Ly cung kính hô một tiếng, mắt quét một vòng nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang muốn nhân cơ hội chạy trốn, lách mình đến trước mặt của Dạ Nguyệt Sắc, chặn lại đường đi của nàng.

"Dạ tiểu thư, mời!" Cung kính bày ra một bộ tư thế mời vào, Đồng Ly ôn hòa nói, không thấy chút nào cạnh tình tuyệt nghĩa như mới vừa rồi

Dạ Nguyệt Sắc thấy 36 Kế thất bại, cười khan một tiếng, "Ta thấy hay là thôi đi, người xa lạ như ta, vào đó thì không được tốt lắm!"

Vừa nói xong định cất bước rời đi, nào ngờ Nguyệt Vô Thương trong nháy mắt bay tới trước mặt của nàng, cánh tay dài chụp tới, ngay sau đó lách mình một cái, liền đem Dạ Nguyệt Sắc mang vào Tô Mặc Già.

"Đi gấp gáp như vậy làm gì!" Nguyệt Vô Thương sâu kín nói: "Chúng ta còn có việc vẫn chưa làm xong!"

Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc dồn đến bên cạnh bàn, Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi trong lòng, ngay sau đó phản ứng chính là chợt nhớ đến tờ giấy nợ kia, Dạ Nguyệt Sắc lui về phía sau liền ngã xuống, Nguyệt Vô Thương thuận thế đem nàng kéo vào trong ngực, thuận tiện đè ép trên mặt bàn.

"Nguyệt Nguyệt, có lời gì cứ từ từ nói!" Dạ Nguyệt Sắc chống tay lên ngực của Nguyệt Vô Thương, cười lấy lòng, "Nguyệt Nguyệt, người tránh ra trước đi, chúng ta có gì cứ từ từ nói!"

"Đứng lên thì làm sao làm việc?" Nguyệt Vô Thương đem trọn thân thể toàn bộ đặt ở trên người của Dạ Nguyệt Sắc, ánh mắt mỉa mai nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

"Cái đó, Nguyệt Nguyệt ta sai lầm rồi, ta không nên đem hoa của người ném vào trong nước!" Dạ Nguyệt Sắc bày ra một bộ dáng lã chã chực khóc, chớp chớp mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, "Cái đó người có thể giảm giá được không?"

Khóe miệng Nguyệt Vô Thương kéo ra một cách khả nghi, trên mặt yêu nghiệt vạn phần ngay sau đó là nở nụ cười mỉa mai, thanh âm khàn khàn trầm thấp, cố ý hạ thấp giọng nói với nàng

"Sắc Sắc, chúng ta không làm thì chắc là sẽ không có hải tặc!"

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, trên mặt nhất thời thẹn thùng, thanh âm mang theo ba phần phẫn nản, ba phần lấy lòng nói: "Ta nói đùa thôi mà!"

Nhưng nào ngờ Nguyệt Vô Thương về mặt thành thật nói: "Nói đùa cũng sẽ không có hại từ!"

Dạ Nguyệt Sắc rất muốn khóc, nàng không muốn làm người mẹ chưa lập gia đình, , vì vậy đáng thương nói: "Nguyệt Nguyệt người phải bình tĩnh đừng kích động, chớ làm loạn."

"Sắc Sắc, hôn là nhận như thế này đây!" Nguyệt Vô Thương nhìn cái miệng nhỏ nhắn ba hoa không nghĩ của Dạ Nguyệt Sắc rồi cuộc đem môi nhẹ như lông vũ chạm vào bên tai Dạ Nguyệt Sắc, sau đó ôn nhu bao trùm đến đôi môi đỏ mọng của nàng.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy môi của Nguyệt Vô Thương ôn nhu mát mẻ nhàn lên môi nàng, đầu lưỡi linh hoạt nghịch ngợm lướt quanh bờ môi của nàng, sau đó từ từ mát mẻ, hàm răng nhẹ nhàng khẽ cắn, Dạ Nguyệt Sắc bị đau, khẽ há miệng ra, đầu lưỡi linh xảo như thám hiểm trong miệng Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu muốn mời cái lưỡi thơm kia cùng quần quýt, cuối cùng đem cái lưỡi ngọt ngào kia cuốn vào trong miệng mình, dùng sức mát vào.

Nguyệt Vô Thương vốn chỉ định trên cột Dạ Nguyệt Sắc một chút, ai ngờ mùi vị thế nhưng lại cực hảo, làm cho hắn không nhịn được muốn thâm nhập vào thăm dò sâu hơn.

Mà Dạ Nguyệt Sắc đã chóng mặt rồi, trong đầu vẫn cứ quya vòng câu nói của Nguyệt Vô Thương Hôn là nhận như thế này ", sau đó nhất định bảo trì trạng thái thụ động mơ màng đó, sau đó cả người như nhũn ra mặc cho người nọ muốn làm gì thì làm.

Không biết qua bao lâu, hơi thở của Nguyệt Vô Thương có chút không ổn buông Dạ Nguyệt Sắc ra, đôi mắt hoa đào vốn là phong lưu đầy tình tứ, lúc này tối giăng giăng một mảnh, tựa hồ đang vô cùng khắc chế gì đó.

Nhìn lại Dạ Nguyệt Sắc, chỉ cảm thấy phổi cực độ thiếu dưỡng khí, từng ngum từng ngum hô hấp không khí, phản ứng như thế, làm Nguyệt Vô Thương vui vẻ, khuôn mặt như hoa đào dần dần nổi lên nụ cười, thanh âm ám ách trầm thấp vẫn ngọt ngào như mật nghe cảm động, "Sắc Sắc, quên dạy nàng rồi, phải nhớ thở !"

Dạ Nguyệt Sắc rồi cuộc phục hồi hơi thở bình thường, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, đôi môi cánh hoa bởi vì mới vừa bị giày xéo, hơi có chút sưng đỏ. Dạ Nguyệt trong lòng thầm mừng một tiếng, , yêu nghiệt khôn kiếp mà!

"Cái đó, ta còn có chuyện, ta muốn đi trước." Dạ Nguyệt Sắc cười giả lả, từ trên bàn giấy dựa muốn đứng dậy, kết quả đụng phải lồng ngực của Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc vỗ trán thở dài.

"Nguyệt Nguyệt à, người có thể để cho ta đứng dậy hay không!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, dùng ngón tay sờ chà xát lồng ngực hắn, ừm, cảm giác không tệ.

Nguyệt Vô Thương biếng nhác cúi đầu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, tóc dài quét qua cổ Dạ Nguyệt Sắc như có như không, tà ác nói: " Chuyện của chúng ta vẫn chưa giải quyết xong mà!"

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, kích động, nàng không muốn làm mẹ khi chưa lập gia đình, hu hu hu

"Nguyệt Nguyệt, ta thật sự là nói đùa thôi!"

"Ta thì nghiêm túc!" Nụ cười nơi khóe miệng của Nguyệt Vô Thương càng ngày càng sâu, thấy thế Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy cả người lạnh run .

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc tội nghiệp nhìn Nguyệt Vô Thương, kéo dài thanh âm, đáng vẻ vô cùng đáng thương"Loại chuyện như thế này phải là người tình ta nguyện, mới được."

Dạ Nguyệt Sắc thận trọng quan sát phản ứng của Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy nụ cười của người nọ vẫn không thay đổi như cũ, bộ dạng không nhúc nhích chút nào, cuối cùng rồi cuộc mở ra tôn khẩu quý giá

"Người tình ta nguyện? Không biết Dạ tiểu thư phá hủy cực phẩm Mẫu Đan, hoa Lan trong phủ ta Dọa cá chép trần quý ta nuôi sợ hãi. Cũng là nói đùa sao, hơn nữa."

Nguyệt Vô Thương lại gần Dạ Nguyệt Sắc, cười đến yêu nghiệt và tà ác, môi mỏng khẽ mở: "Loại chuyện như vậy cần người tình ta nguyện?"

"Ta không phải cố ý đâu." Dạ Nguyệt Sắc liếc Nguyệt Vô Thương một cái, phát hiện tròng mắt mỹ nam hơi híp, tiểu nữ tử co được dân được, ngay sau đó nói: "Nguyệt Nguyệt, người xem có thể giảm giá hay không."

Nguyệt Vô Thương mỉm cười, trong mắt sáng mắt lưu chuyển, sau đó khóe miệng nhếch lên, chậm rãi nói: "Vốn là thiếu ta 2800 75 vạn lượng bạc!"

Dạ Nguyệt Sắc nghe thấy thế, hận không thể đụng đầu chết lập tức, xúc động là ma quỷ, xúc động là ma quỷ a!

"Nhưng."

Dạ Nguyệt Sắc trong nội tâm vui vẻ, thanh âm yêu nghiệt vang lên lần nữa, "Nếu người ta đã là người của Sắc Sắc, vậy tất nhiên sẽ giảm giá!"

Dạ Nguyệt Sắc đang chuẩn bị chân chó phụ họa một tiếng, nào ngờ yêu nghiệt kia lại tiếp tục nói: "Vậy đem số lễ bỏ đi, vậy nàng còn thiếu ta 20 triệu lượng!"

"Có thể ít hơn chút nữa không?" Dạ Nguyệt Sắc về mặt đưa đám hỏi, nhưng Nguyệt yêu nghiệt lắc đầu một cái, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời xúc động phần nộ, lớn tiếng nói: "Nhưng người mới vừa hôn ta, ít nhất cũng phải ít hơn mười triệu lượng nữa!"

"Phải không?" Nguyệt Vô Thương mắt phượng nhướng lên, cất cao giọng, tiếp theo cười đến càng thêm tà ác, "Ta nhớ rằng, Sắc Sắc cường hôn người ta hai lần, như thế tính ra, nàng nên thiếu người ta ba mươi triệu lượng!"

Dạ Nguyệt Sắc trầm nghĩ, biết vậy chẳng làm a, trong lòng thầm mắng, thật không phải là đối thủ của tên xấu xa này mà, ngay sau đó quỷ thần xui khiến nói: "Vậy người có muốn ở đây hôn ta ba lượt có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mỹ nhân ca ca

"Hay chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi vẫn chưa làm xong tốt hơn !" Nguyệt Vô Thương ngả về phía trước, khoe môi nhếch lên nụ cười mê người, không khó nhìn ra trong đó có mấy phần trêu cợt

"Ta còn có chuyện gấp, Nguyệt Nguyệt, ở lại vui vẻ !" Dạ Nguyệt Sắc đẩy Nguyệt Vô Thương lần nữa, chỉ thấy người nọ lì lì bất động, kết quả là như đưa đám nói: "Được rồi, ta nợ người ba mươi triệu lượng!"

Dạ Nguyệt Sắc vừa co được dẫn được, vừa tính toán ở trong đầu, ba mươi triệu lượng đó, sao có thể trả nổi đây. Lúc này Nguyệt Vô Thương hài lòng đứng lên từ trên người Dạ Nguyệt Sắc, nhìn đôi mắt người nào đó xoay chuyển không ngừng, cười đến phong hoa tuyết đại.

"Sắc Sắc, không cần phải gấp ,nàng có thời gian cả đời có thể chậm chậm trả, hoặc là nàng có thể suy tính chuyện vẫn chưa làm xong vừa rồi"

Nguyệt Vô Thương cười đầy vui sướng, đường cong duyên dáng của đôi môi khẽ cong, cả đời, một từ tuyệt đẹp biết bao.....

"Ta có tiền!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nói, trong lòng cảm thán, trần ái sinh mạng, cách xa yêu nghiệt!

"Hoàng thúc!" Một người phong trần mặt mũi phá cửa mà vào, tóc bên thái dương rối loạn, vẫn không thể che dấu nét tuấn tú rực rỡ, người này chính là Nguyệt Lưu Ảnh bị phái đi trị thủy .

Chẳng qua là nhìn cảnh tượng trước mắt , một nữ ngược mắt, nằm ở trên bàn, hai chân Nguyệt Vô Thương cùng hai chân Dạ Nguyệt Sắc bắt chéo kề cùng một chỗ, quét mắt qua đôi môi khẽ sưng lên của Dạ Nguyệt Sắc, mị thái bị giày vò trong ánh mắt kia, cùng nhau như vậy không cần nói cũng biết.

Chẳng qua là. Hoàng thúc cùng Dạ Nguyệt Sắc!

Dạ Nguyệt Sắc thấy có người xông tới, "Cọ" lập tức chống thân thể lên, Nguyệt Vô Thương không ngờ tới Dạ Nguyệt Sắc lại đột nhiên đứng dậy, tránh né không kịp, vì vậy đầu gối kia trực tiếp đụng vào một bộ vị quan trọng nào đó của tên yêu nghiệt , Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy đầu gối đau đau , có thể nghĩ sắc mặt cũng biến sắc của tên yêu nghiệt đó đau đến mức nào.

Nguyệt Vô Thương hít vào một hơi, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh còn đứng ở cửa lớn tiếng giận dữ hét: "Cút ra ngoài!"

Khỏe mắt Nguyệt Lưu Ảnh kéo ra, vẻ chế nhạo hiện lên trong mắt, hình như bị đá trúng không phải nhẹ a, vì vậy gương mặt đóng cửa lại đi ra ngoài.

"Nguyệt Nguyệt, ta không phải cố ý!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn yêu nghiệt trán nổi gân xanh, rứt cổ một cái, thừa dịp Nguyệt Vô Thương đang che bộ vị quan trọng đau đến co giật, lúc này không trốn thì đợi đến bao giờ!

Dạ Nguyệt Sắc thừa dịp Nguyệt Vô Thương không để ý tới mình, chạy nhanh như làn khói, Nguyệt Vô Thương che bộ vị quan trọng, cắn răng nghiêng lợi từng chữ từng câu kêu một tiếng: "Dạ Nguyệt Sắc!"

Dạ Nguyệt Sắc vuốt ngực một cái, nguy hiểm thật a! Ngẩng đầu liền thấy Nguyệt Lưu Ảnh đang quan sát mình chăm chú, ngay sau đó trong mắt liền tràn ra vẻ khinh thường.

Loại ánh mắt này khiến Dạ Nguyệt Sắc cực kỳ khó chịu, kết quả là mắng: "Đồ Lesbian, nhìn cái gì vậy, chưa từng thấy qua mỹ nữ a!"

Nhân yêu? ! Nguyệt Lưu Ảnh tức giận đến xanh mặt, Dạ Nguyệt Sắc trước kia chạy đuổi theo hắn, không nghĩ tới hôm nay lại dây dưa cùng hoàng thúc , bây giờ nhìn thấy hắn làm ra vẻ như không muốn nhìn thấy, hừ, muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt sao?

Kinh thành này không có người xấu rồi! Nếu như người cũng coi như mỹ nữ, vậy kinh thành này không có người xấu xí rồi." Nguyệt Lưu Ảnh cực kỳ ác độc nói: "Còn nữa..., Dạ Nguyệt Sắc ta cho người biết, bất kể người làm gì ta đều sẽ không thích người!"

Dạ Nguyệt Sắc kích động, con mắt nào của hắn nhìn thấy nàng thích hắn, còn có xấu xí? ! Khốn kiếp thật, nếu như nàng xấu thì trên thế giới cũng không có mỹ nữ rồi!

"Bản tiểu thư cũng đã nói, dù thích thái giám cũng không ưa thích tên nhân yêu chết tiệt như ngươi!" Dạ Nguyệt Sắc hừ một tiếng, từ bên người Nguyệt Lưu Ảnh lướt qua, khinh bỉ nói: "Đừng tự cho mình quá thanh cao, hơn nữa thứ mà Hồ Ly Tinh thích bản tiểu thư làm sao để vào mắt chứ!"

Dạ Nguyệt Sắc cố ý nhấn mạnh chữ "Hồ Ly Tinh" cùng chữ "Thứ" lên, hắn đối với nàng mà nói bất quá chỉ là đồ vật gì mà thôi, không quan trọng!

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên chú ý tới một người nam tử mặc trường sam màu xanh nhạt đứng ở sau lưng Nguyệt Lưu Ảnh, ngũ quan cũng không phải là đặc biệt xinh đẹp, nhưng tổ hợp ở chung một chỗ lại đẹp mắt đến chết người, trên mặt mang theo nụ cười âm áp, không giống với Nguyệt Vô Thương rất thuần khiết sạch sẽ, âm áp, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy trong đầu tự dưng toát ra mấy chữ, ngoài miệng liền lầm bầm nói ra: "Quân tử chi Như Ngọc, tuyệt phiêu lãng trong gió!"

Người nọ chậm rãi cười cười, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy nụ cười tinh khiết tựa hồ có thể trực tiếp chạy thẳng vào tim người ta, tim đột nhiên nhảy loạn nhịp, sau đó nâng lên một nụ cười sáng lạn, nhẹ giọng kêu lên: "Mỹ nhân ca ca!"

"Tại hạ Phong Hồi Tuyết!" Mỹ nam nhìn Dạ Nguyệt Sắc âm áp cười nói, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào trong mắt Dạ Nguyệt Sắc.

"Hừ" Nguyệt Lưu Ảnh hừ lạnh một tiếng, trong lòng không có cảm giác, lúc trước thì theo đuổi hắn, hôm nay triều tam mộ tứ nhìn thấy nam nhân đẹp mắt liền giống như mất hồn mất vía, quả nhiên là nữ nhân bại hoại phụ đức, vẫn là Khuynh nhi hắn tốt hơn nhiều!

Dạ Nguyệt Sắc bất đắc dĩ trợn trắng mắt, nhân yêu cùng Hồ Ly Tinh thật đúng là trời sinh một đôi, cũng thích phá hoại việc tốt của người khác!

"Mỹ nhân ca ca, ta mời huynh uống trà có được không!" Dạ Nguyệt Sắc mặt mong đợi nhìn Phong Hồi Tuyết, người cũng như tên, thật tuyệt!

Nào ngờ Phong Hồi Tuyết vẫn chưa trả lời, tên yêu nghiệt nào đó khôi phục như cũ đứng ở cửa thanh âm mềm mại đến tận xương liền giống như gọi hồn vang ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc: "Thì ra là Sắc Sắc còn có tiền mời người ta uống trà, như vậy."

"Như vậy ta nên về nhà thôi!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nói, lưu luyến không rời nhìn Phong Hồi Tuyết một cái, "Mỹ nhân ca ca, nhớ tới tìm ta a."

Đuôi mắt liếc qua ánh mắt khẽ nheo lại của Nguyệt Vô Thương, bị dọa hết hồn, nên Dạ Nguyệt Sắc chạy trốn như một làn khói, ô ô, nàng tiểu nữ tử cơ được dân được.

Phong Hồi Tuyết cười liếc mắt nhìn theo hướng Dạ Nguyệt Sắc vừa rời khỏi, xem ra người ta không nhớ ra hắn rồi!

Nguyệt Vô Thương nhìn ánh mắt của Phong Hồi Tuyết, trong mắt bất chợt mờ mịt không rõ, ngay sau đó khóe miệng nâng lên một nụ cười yêu nghiệt, người mà hắn xem trọng, ai đó cũng có thể mơ ước sao?

"Hoàng thúc, lần này có thể trở lại trước thời gian như vậy, toàn bộ đều nhờ vào Phong Hồi Tuyết Phong công tử!" Nguyệt Lưu Ảnh hưng phấn hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói, nhân cơ hội tiến cử Phong Hồi Tuyết, "Vị này chính là con của đương đại học giả uyên thâm Phong Bác Nhai!"

"Ngưỡng mộ đại danh của lệnh tôn đã lâu!" Nguyệt Vô Thương biếng nhác cười một tiếng, cũng xem như đã gặp mặt qua, Phong Bác Nhai, năm đó từ quan, hôm nay con hắn lại cuốn vào triều đình, thật là có chút ý tứ.

"Vương gia quá khen!" Phong Hồi Tuyết ôn nhuận cười nói.

Bên kia Dạ Nguyệt Sắc ra khỏi Tô Mặc Già, chẳng có mục đích đi dạo lang thang ở trên đường, chú ý nhìn trái phải, ba mươi triệu lượng a, làm gì có chỗ nào để tìm. Bất tri bất giác liền đi tới địa phương người ở thưa thớt, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy cả người đột nhiên có chút cảm giác âm trầm, ngẩng đầu nhìn lên liền nhìn thấy mấy tên đại hán vạm vỡ mặc áo đen!

"Các vị đại ca, đường này là nơi mở, cây này là nơi trồng! Những thứ này ta đều biết." Dạ Nguyệt Sắc liếc mắt một cái, yếu ớt hỏi: "Bất quá, các người là muốn cướp tiền hay cướp sắc vậy?"

Mấy người áo đen kia cũng nhướng mắt, ngay vào lúc này lại phát hiện Dạ Nguyệt Sắc đã nhấc chân chạy, vừa chạy vừa hô cứu mạng.

Trong ánh mắt những người kia tràn ngập một cỗ ác độc, "Chúng ta muốn mạng của ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xinh đẹp gặp gỡ

Dạ Nguyệt Sắc chạy thục mạng về phía trước, nhưng đám người phía sau rõ ràng là có huấn luyện, chớp mắt đã thấy đuổi theo đến sát một bên, Dạ Nguyệt Sắc chỉ lo chạy, không nghĩ càng chạy càng thấy vắng vẻ, thật xui xẻo!

Rốt cuộc bị bốn Hắc y nhân vây vào giữa, Dạ Nguyệt Sắc thờ hồn hèn vài ngụm khí, yếu ớt hỏi: "Mấy vị đẹp trai, ta và các người không thù không oán, các người thu bao nhiêu tiền, ta cho gấp đôi!"

"Ít nói nhảm đi!" Người cầm đầu quát lớn, lớn tiếng nói: "Chiêu bài vàng của chúng ta, há có thể vì một chút tiền đập chiêu bài của mình!"

"Chịu chết đi!" Vừa nói nâng thanh đao sáng loáng lên, chuẩn bị chém về hướng của Dạ Nguyệt Sắc. .

"Chờ một chút!" Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy đùi có chút mềm, thanh âm gần như phát khóc.

"Muốn gì đến gặp Diêm Vương nói đi!" Vừa nói vừa vác đao chém về hướng Dạ Nguyệt Sắc, chân Dạ Nguyệt Sắc mềm nhũn không bước đi được, vội thụp đầu xuống, khó khăn lắm mới tránh khỏi một đao kia, Dạ Nguyệt Sắc chỉ nghe được từ đỉnh đầu xẹt qua miếng tiếng gió.

"Xú Nha Đầu, người dám tránh!" Người cầm đầu thấy bị Dạ Nguyệt Sắc tránh khỏi một đao, trong lòng nằng uý khuất, nằng không có tránh có được không, chẳng qua là chân mềm nhũn rồi !

"Các huynh đệ, cùng tiến lên!" Chân Dạ Nguyệt Sắc hôm nay càng thêm mềm động cũng không nhúc nhích được, nhắm mắt lại quát to một tiếng: "Cha ơi, cứu mạng!"

Một trận gió ôn nhu thổi qua, Dạ Nguyệt Sắc liền nghe được một trận kêu thảm thiết, hoảng sợ càng thêm không dám mở mắt, biết có người vỗ vỗ bả vai của nàng, Dạ Nguyệt Sắc bị dọa cho sợ đến thét chói tai: "Ta nói hay các người cướp sắc có được không!"

"Ha ha!" Tiếng cười ôn nhuận vang lên, thanh âm kia tựa như gió xuân tháng hai, ấm áp sạch sẽ, "Tại hạ không cướp sắc!"

Dạ Nguyệt Sắc chậm rãi mở mắt, liền nhìn thấy nam tử cười như gió xuân tươi mát thổi qua mặt, ôn nhu nhìn nàng, trong mắt một tình cảm ấm áp chột lóc lên, người này chính là Phong Hồi Tuyết.

"Mỹ nhân ca ca!" Dạ Nguyệt Sắc kêu một tiếng, nhào tới trong ngực Phong Hồi Tuyết, bắt đầu kiểm chuyện ăn đậu hũ người ta, nhân cơ hội chiếm tiện nghi mỹ nam.

"Đứng lên đi, ta tiễn nàng về nhà!" Phong Hồi Tuyết có chút cứng chịu sờ sờ đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười trên mặt ôn nhu như nước.

"Nhưng chân ta bủn rủn!" Dạ Nguyệt Sắc ở trong ngực Phong Hồi Tuyết buồn buồn nói:

"Huynh công ta có được không?"

Dạ Nguyệt Sắc vốn cũng không ôm bao nhiêu kỳ vọng, ngẩng đầu lên chuẩn bị tự mình đứng lên, ai ngờ đã rơi vào đôi mắt ấm áp đầy nhu tình, trong nháy mắt độ ấm của đôi mắt có thể đem người chết đuối.

"Được!" Phong Hồi Tuyết ôn nhu đáp, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía Dạ Nguyệt Sắc, ra vẻ như định cống nàng.

Dạ Nguyệt Sắc bị ôn nhu bất thành linh làm cho có chút không giải thích được, ngượng ngừng cười nói: "Ha ha, hay ta tự mình đi thôi!"

Nào ngờ Phong Hồi Tuyết nhẹ nhàng kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, ngay sau đó đứng dậy, vững vàng đi về hướng Tượng phủ, mặt trời chiều ngã về tây, những rặng mây cuối chân trời nhuộm một màu hồng tía vô cùng đẹp, nhuộm lên nụ cười trên mặt Phong Hồi Tuyết càng thêm ôn nhuận như ngọc.

Chẳng qua là Dạ Nguyệt Sắc ngây ngốc nằm trên lưng của Phong Hồi Tuyết, đột nhiên cảm thấy phong cảnh bốn phía thật là xinh đẹp.

Chỉ trông mong đường rất dài, mãi không nhìn thấy cuối.

Nhưng đường cuối cùng là có cuối, Phong Hồi Tuyết ôn nhu đem Dạ Nguyệt Sắc buông xuống, nhìn bảng hiệu Sắc tạo” Tượng Quốc Phủ" của Tượng phủ, mới phát hiện thời gian từ ngón tay lơ đãng trôi qua, ngày trước luôn là cô gái nhỏ đuổi theo ở phía sau, mới thoáng cái đã duyên dáng yêu kiều rồi.

"Mỹ nhân ca ca có nên đi vào ngồi một chút hay không?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Phong Hồi Tuyết, cười hỏi.

"Không được." Phong Hồi Tuyết ôn nhu cười một tiếng, nhìn Dạ Nguyệt Sắc một chút, thần sắc ôn nhu lơ đãng lộ ra, tới cửa bãi phóng đương nhiên phải chọn một ngày thật tốt.

"Vào nhà đi!" Trên mặt Phong Hồi Tuyết mang theo ôn nhu đến mức không tin nổi, nở nụ cười ấm áp, "Ta nhìn nàng đi vào!"

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi nhìn Phong Hồi Tuyết, mỹ nhân ca ca thật kỳ quái a, bắt quá nàng thích, ngay sau đó vui sướng vào tượng phủ.

Phong Hồi Tuyết nhìn theo thân ảnh của Dạ Nguyệt Sắc biến mất không thấy gì nữa, ngay sau đó thu hồi nụ cười trên mặt, mới vừa rồi có người muốn lấy mạng của nàng, điều này làm cho Phong Hồi Tuyết khẽ cau hàng mày xinh đẹp.

.....

Cầm Nguyệt Vương phủ, Nguyệt Vô Thương mới vừa từ trong thùng nước thuốc đứng lên, nhận lấy khăn Nam Uyên đưa tới, nhàn nhạt hỏi: "Có chuyện gì xảy ra hay không?"

Nam Uyên có chút ủy khuất méo miệng, thấy rằng hắn đường đường là Các chủ Tuyền Cơ các, lại bị phải đi theo dõi một nữ nhân, không cảm thấy đại tài sử dụng vào việc nhỏ sao? Bất quá Nam Uyên vẫn nghiêm chỉnh hồi đáp: " Sau khi Dạ tiểu thư từ Tô Mặc Già ra ngoài, từ phố Đông đi dạo đến phố Tây, sau đó ở phố Tây gặp được mấy Hắc y nhân."

Nam Uyên nhìn ánh mắt khê neo lại của Nguyệt Vô Thương, khép lại y phục, nói tiếp: "Sau đó Phong Hồi Tuyết xuất hiện." Nam Uyên có chút rối rắm, chuyện giữa bọn họ có nên bẩm báo chi tiết hay không đây? Bất quá hắn không có lá gan nói láo, ô ô.

"Sau đó Dạ tiểu thư nói một câu chân mềm , Phong Hồi Tuyết liền đem nàng công về Tướng phủ." Nam Uyên nói xong, thấy nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Vô Thương rõ ràng phóng đại, cùng với nốt ruồi đỏ tươi bộc phát, nhanh chóng vọt đến cửa.

"Chủ nhân, mặc dù nô tài cũng rất muốn anh hùng cứu mỹ, nhưng ngài đã không cho nô tài làm như vậy đúng không?"

"Ta cũng không cho người đi nhà xí!" Nguyệt Vô Thương lãnh lạnh nói: "Cho nên, lúc ta chưa lên tiếng, người hãy tự mình nhìn lấy!" (>)"

Nam Uyên mặt như đưa đám, nhìn Nguyệt Vô Thương tính toán hẹp hòi, Nguyệt Vô Thương không nhúc nhích chút nào, mặc vào quần áo thân nhiên nói: "Đi theo Phong Hồi Tuyết! Chuyện còn lại không cần lo."

"Vậy nô tài có thể đi nhà xí hay không?" Nam Uyên yếu ớt hỏi một tiếng, nhìn Nguyệt Vô Thương quét tới ánh mắt của, vội lật người nhanh như chim én, biến mất ở trong phòng.

Nguyệt Vô Thương ưu nhã gẩy gẩy tóc ướt sau ót, phong tình vạn chủng cười một tiếng, Sắc Sắc của hắn thật đúng là không ngoan rồi?

Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường, nghĩ tới hôm nay gặp được mỹ nhân ca ca, đột nhiên rung mình một cái, lạnh quá a, Dạ Nguyệt Sắc kéo chăn.

Nghĩ tới hôm nay người tới ám sát nàng, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, ngay sau đó không có tim không có phổi cười một tiếng, bình đến tướng chắn, ngay sau đó nhắm mắt lại ngủ say sưa.

Cũng dần dần sâu, Dạ Nguyệt Sắc ngủ mơ hồ, không biết trước giường mình có một người đang đứng, người nọ ở trong bóng tối nhìn rõ như ban ngày, đi chính xác không hề lâm đến bên người Dạ Nguyệt Sắc thế nhưng không có đụng phải bất kỳ vật gì, cho dù ở trong đêm tối, cũng có thể cảm giác ánh mắt sáng quắc của hắn đang nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc.

Đối diện với người trên giường khê thờ dài, chẳng qua chỉ mới tách ra một lúc thôi, thế nhưng hắn lại không biết mình sẽ nhớ nàng đến như thế. Ngay sau đó mặc nguyên quần áo nằm lên giường, ngủ thẳng bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc.

Nào ngờ người trên giường lăn về hướng hắn, hướng trong ngực hắn khê cọ cọ, tìm vị trí thoải mái, tiếp tục ngủ say sưa. Nhìn Dạ Nguyệt Sắc, không tự chủ được khóe miệng lộ ra một chút ý cười, ôm sát người trong ngực, nhắm hai mắt lại, cong khóe miệng lên, trong đêm đen thành độ cong đẹp nhất, xóa đi mất mát buồn bực ban nãy.

Oa oa oa, có sắc Lang leo lên giường Sắc Sắc , mọi người đoán thử xem hắn là ai, a rống rống. Rốt cuộc là người nào?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Cái gì gọi là nhân yêu

Mặt trời lên cao, từng sợi dương quang vàng óng ánh rải vào bên trong nhà, đem trọn gian phòng nhuộm thành một màu vàng óng ánh, nhiệt độ dần ấm áp hẳn lên, đã tới cuối mùa xuân đầu mùa hè, trời trong nắng ấm.

Dạ Nguyệt Sắc bị ánh sáng chói chang đâm vào mắt có chút không thích, tâm bất cam tình bất nguyện mở mắt, phản ứng đầu tiên nhất định rằng tới hôm qua đã ôm mỹ nam ở bên cạnh ngủ cả đêm, kết quả bên cạnh trống tuếch, chỉ còn lại trên giường đơn độc một mình.

Dạ Nguyệt Sắc mở to ánh mắt buồn ngủ mông lung, chu mỏ, kêu lớn: "Đỗ Quyên, tiểu thư nhà em muốn rời giường!"

Đỗ Quyên đẩy cửa đi vào, nhìn tiểu thư nhà mình mặt trời lên cao mới rời giường, mắt tròn trắng, tiểu thư quan gia người ta, ai không dậy từ lúc gà vừa gáy tiếng đầu tiên, sáng chiều phụng dưỡng , luyện đàn, tập múa, luyện thư pháp, cũng chỉ có tiểu thư nhà nàng có thể nằm ngủ thẳng giấc đến bây giờ mới tỉnh.

"Tiểu thư, Tứ hoàng tử mời khách, tiểu thư có muốn đi hay không?" Đỗ Quyên vừa cho Dạ Nguyệt Sắc mặc quần áo rửa mặt, vừa thử dò xét hỏi một chút.

"Không đi!" Dạ Nguyệt Sắc trả lời không chút do dự nào, dù buổi yến tiệc của tên nhân yêu chết tiệt ấy vui đến mức nào chẳng nữa, nàng cũng không thêm đi, cộng thêm bên trong còn có một con Hồ Ly Tinh, nàng cũng không phải là muốn đến vườn thú nhìn động vật, đến buổi tiệc dở hơi của hắn làm gì.

"Vây cũng tốt!" Đỗ Quyên mặt hưng phấn nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trước kia chỉ cần có Tứ hoàng tử ở đâu, tiểu thư dù có chen lấn đến vỡ đầu chảy máu cũng quyết đi cho được, không nghĩ tới hôm nay không đi, như vậy cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, nàng cũng sẽ không bị lão gia trách phạt rồi.

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi nhìn Đỗ Quyên, lạnh lạnh nói một câu: "Em cao hứng cái gì!"

"Bởi vì Tứ hoàng tử chỉ đích danh không mời tiểu thư!" Đỗ Quyên vui vẻ nói, tiểu thư thật là thông suốt, nàng đã cảm thấy Cẩm Nguyệt vương gia so với Tứ hoàng tử đẹp mắt hơn nhiều.

Chỉ đích danh không mời nàng? ! Dạ Nguyệt Sắc khẽ hé mắt, ngay sau đó cười tà ác, vậy nàng thật sự muốn đi !

"Lúc nào thì đãi tiệc?" Dạ Nguyệt Sắc không chút để ý hỏi, trong lòng lời tên nhân yêu Nguyệt Lưu Ảnh ra mắng nhiếc , không muốn nàng đi, nàng càng muốn đi.

"Chiều hôm nay!" Đỗ Quyên vui sướng hồi đáp. Không chút nào chú ý tới Dạ Nguyệt Sắc khác thường.

"Tốt lắm, ăn mặc cho bản tiểu thư xinh đẹp một chút!" Dạ Nguyệt Sắc rất vui vẻ nói, Đỗ Quyên không nghi ngờ gì, cao hứng búi tóc kiểu thịnh hành nhất hiện nay, chuẩn bị trang điểm mà Dạ Nguyệt Sắc thích cắm vào trên đầu.

Dạ Nguyệt Sắc cầm lấy ngọc trầm xanh biếc trong tay Đỗ Quyên, nghiêng cằm ở trên búi tóc, không để ý tới Đỗ Quyên, vui sướng chạy đến tủ y phục chọn một cái quần lụa mỏng màu xanh nhạt. Động tác nhanh, thay đổi y phục lập tức xuất phủ.

"Tiểu thư, tiểu thư đi đâu vậy?" Đỗ Quyên nhất thời ỳ khượt, không phải nói không đi tham gia buổi tiệc sao.

Dạ Nguyệt Sắc đi tới ngoài cửa mới nhớ tới, loại yến hội này đều phải có thiệp mời mới có thể đi vào, mắt Dạ Nguyệt Sắc chuyển một hướng phủ Vương Thương thư đi tới.

Cửa phủ Vương Thương thư, Vương Thương Thư mặt đầy ân tình sâu xa nói với Vương Duẫn: "Duẫn Chi, hôm nay Tứ hoàng tử đãi tiệc có mời rất nhiều danh môn thực nữ, tùy tiện chọn một người ai cũng tốt hơn nhiều so với con gái của Dạ Tướng phủ, nếu con vẫn không chọn được, vậy cha không thể làm gì khác hơn là thay con làm chủ!"

"Cha!" Sắc mặt Vương Duẫn có chút khó coi, "Chuyện của con, tự con làm chủ! Nếu cha cứ tự ý ép buộc như thế, vậy con không thể làm gì khác hơn là xuất gia!"

Mặt Vương Thương Thư liền biến sắc, đây là đứa con độc nhất của ông đó. Ông vẫn còn muốn bế bồng cháu đích tôn, con gái lão hồ ly Dạ tướng gia kia, sinh phải yêu nghiệt gì thế này

"Tốt nhất con cứ tự mình chọn lựa, cha không ép con, nhưng Dạ Nguyệt Sắc thì không được!"

"Nhi tử không phải là Dạ tiểu thư thì không lập gia đình!" Vương Duẫn cũng là tính tình quật cường, mặt kiên định, không nhường bước chút nào nhìn Vương Thương Thư.

Dạ Nguyệt Sắc chạy tới liền nghe được Vương Duẫn thâm tình tỏ tình, nhìn bộ dáng Vương Duẫn đáng yêu như vậy, nhìn lại mặt của Vương Thương Thư có thể so với đầy nổi, thô dài, aiii, quá xinh đẹp thật không phải là lỗi của nàng.

"Hừ!" Vương Thương Thư hừ lạnh một tiếng, đi vào cửa, trong đầu không ngừng lần quần phải làm sao mới có thể để đứa con trai độc nhất của mình hồi tâm chuyển ý.

"Khụ khụ!" Dạ Nguyệt Sắc đi tới trước mặt Vương Duẫn sắc mặt không phải là rất tốt, ho nhẹ hai tiếng, Vương Duẫn vừa nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc, sắc mặt lập tức chuyển biến chuyển, cao hứng nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói: "Dạ tiểu thư, tiểu thư tới tìm Duẫn Chi có chuyện gì?"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dáng vừa mừng vừa kinh ngạc của Vương Duẫn, trong lòng dâng lên một cảm giác áy náy, ngay sau đó bị nàng mãnh liệt an ủi đánh thẳng vào tan thành mây khói.

"Tiểu Duẫn a!" Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng nói: "Người xem thời tiết hôm nay thật tốt, ra ngoài đi dạo rồi thật đúng lúc!"

"Tiểu thư muốn hẹn Duẫn Chi đi dạo sao?" Vương Duẫn mặt hưng phấn nhìn Dạ Nguyệt Sắc, khiến cảm giác áy náy của Dạ Nguyệt Sắc thẳng cấp lần nữa, nhưng Vương Duẫn lập tức nhủ mảy một cái, "Nhưng A Ảnh có mở tiệc. . . . Không sao, ta bồi tiểu thư đi dạo!"

Đây không phải là trọng sắc khinh bạn sao rõ ràng rành, trên mặt Dạ Nguyệt Sắc thay vẻ mặt thất vọng, sâu kín nói: "Ta thấy hay là lần sau đi, sao Duẫn Chi có thể là loại tiểu nhân trọng sắc khinh bạn đó chứ!"

Trọng sắc khinh bạn! Vương Duẩn khẽ cau lông mày xinh đẹp, dĩ nhiên không thể để cho Dạ tiểu thư cảm thấy như vậy, nhưng nên làm như thế nào mới có kẻ sách lòng toàn đây? Vương Duẩn ngay sau đó cười một tiếng, Đản Sơn không phải là địa phương thích hợp để đi dạo sao?

"Dạ tiểu thư cùng đi với ta đến Đản Sơn dự tiệc thì được rồi!" Vương Duẩn mặt hưng phấn nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt ánh sao lấp lánh, nơi nơi ước mơ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Ôn nhu

Dạ Nguyệt Sắc nhìn vẻ mặt xanh mét của Nguyệt Lưu Ảnh, cùng với ngón tay lạnh như băng bóp ở trên cổ, lạnh đến mức Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy nổi lên một tầng da gà, nhưng nhìn hắn, hắn đã nói không ra lời, vì vậy khoe miệng kéo ra một nụ cười, giọng nói kiên quyết nói: "Nói một trăm lần, người chính là nhân yêu!"

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn khuôn mặt tươi cười quật cường của Dạ Nguyệt Sắc, bóp ở trên cổ Dạ Nguyệt Sắc giận quá thành cười, từ từ thu hồi bàn tay, nắm được cầm Dạ Nguyệt Sắc rất tốt, nếu như đây là nàng ta muốn chơi trò lật mềm buộc chặt, như vậy chúc mừng nàng, nàng thành công đưa tới lửa giận của hắn.

"Bốn vương nhớ, trong chùa hoa đào người từng nói qua, dù có gả cho thái giám cũng không gả cho Bốn vương!" Nguyệt Lưu Ảnh dùng sức nắm cầm của Dạ Nguyệt Sắc đem lấy nàng nâng lên nhìn thẳng hắn, "Hôm nay lại quanh co lòng vòng mắng Bốn vương là nhân yêu, có thể thấy được Dạ tiểu thư thật sự đối với bản vương nhớ mãi không quên, vất hết óc muốn gả cho ta!"

Nguyệt Lưu Ảnh tăng thêm lực đạo trên tay, cường bách Dạ Nguyệt Sắc nhìn vào ánh mắt của hắn, sắc mặt quý dị nói: "Đã như vậy, Bốn vương liền thỏa mãn tâm nguyện này của người, để cho người kiểm nghiệm xem Bốn vương có phải nhả

Một cái tay khác của Nguyệt Lưu Ảnh kéo cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, dùng sức lôi kéo, liền đem Dạ Nguyệt Sắc vác ở trên vai.

Dạ Nguyệt Sắc kêu lên: "Thối nhân yêu, người muốn làm gì!"

"A Ảnh!" Vương Duẩn vừa nhìn tình huống không đúng, kéo Nguyệt Lưu Ảnh, "Có gì từ từ nói!"

Nguyệt Lưu Ảnh dùng sức vùng lên, Vương Duẩn không biết võ công, liền lao đảo một cái, té ngã ngoài một trượng. Nguyệt Lưu Ảnh tức giận như lửa cháy Lan ra đồng cỏ nói: "Duẩn Chi không nên xen vào thì tốt hơn!"

"Này, người muốn làm gì!" Dạ Nguyệt Sắc dùng sức đánh lên người Nguyệt Lưu Ảnh, cả người không an phận vùng vẫy không yên trên vai Nguyệt Lưu Ảnh

"Ta cảnh cáo người, đừng làm loạn!"

Trong lòng Dạ Nguyệt Sắc có chút luống cuống, Nguyệt Lưu Ảnh không phải là Nguyệt Vô Thương, người này tính khí tương đối nóng nảy, lần này thăm rồi, kiểm nghiệm, kiểm nghiệm? ! Nàng không cần.

"Này, người không phải là yêu thích Tần Khuynh của người sao." Dạ Nguyệt Sắc vừa giãy giụa vừa cuống quýt nói.

"Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, Khuynh nhi sẽ không để ý!" Bước chân của Nguyệt Lưu Ảnh không ngừng, có chút hung hãn nói: "Hơn nữa dù sao, chức hoàng tử phi là của nàng ấy, mà người, cùng lắm cũng chỉ có thể làm tiểu thiếp!"

Tiểu thiếp? ! tam thê tứ thiếp! Dạ Nguyệt Sắc kích động, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh giận không kiềm được, đột nhiên yếu ớt nói, thanh âm nũng nịu ngay cả chính nàng cũng muốn ối, "Ảnh, làm tiểu thiếp, người ta cũng cam tâm tình nguyện, chỉ cần có thể ở chung một chỗ với chàng mà thôi!"

Bước chân của Nguyệt Lưu Ảnh đi về hướng phòng nhỏ Đản Sơn, đột nhiên dừng lại, nhất thời cảm giác mình thật sự trúng kế, khẽ nhíu mày, khiêng Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đi về phía trước, hắn bắt kẻ câu nào của cô nương ta mới là thật, dù thế nào đi nữa hắn muốn cho nàng biết, rốt cuộc hắn có phải là nhân yêu như nàng nói hay không.

"Này, người còn không thả ta xuống!" Trong giọng nói của Dạ Nguyệt Sắc có chút nức nở rồi, Nha Nha, mắt thấy Nguyệt Lưu Ảnh đẩy cửa một gian phòng trúc ra, đi thẳng vào, cho đến trước giường, một tay đem Dạ Nguyệt Sắc nhét vào trên giường trúc.

"Này, người bình tĩnh một chút đi! Ta không phải là Tần Khuynh!" Dạ Nguyệt Sắc vừa bò đến giữa giường, vừa nhìn Nguyệt Lưu Ảnh dần dần đến gần, vội vàng nhắc nhở hắn, lòng bàn tay rỉ ra chút mồ hôi hột, nàng không thích hắn, mới không muốn cùng hắn xảy ra cái gì.

"Người đứng không phải là nàng!" Nguyệt Lưu Ảnh từ từ lại gần Dạ Nguyệt Sắc, chậm rãi nói: "Bởi vì ta vĩnh viễn cũng không thể thích người!"

Nguyệt Lưu Ảnh cũng không biết vì sao trong lòng mình khó chịu, dù sao chính là nhìn Dạ Nguyệt Sắc khó chịu, không thích trước kia nàng luôn đuổi theo hắn, hôm nay đối với hắn dường như lại mềm mỏng, lại cùng Vương thúc hắn thích nhất, bằng hữu tốt nhất của hắn đi chung với nhau, nếu nàng hao tổn tâm cơ muốn đến gần hắn như thế, như vậy thì hắn cho nàng cơ hội này!

Mẹ nó, Dạ Nguyệt Sắc thẫn mẫn một tiếng, không thích nàng còn như vậy với nàng, tên khốn kiếp! Dạ Nguyệt Sắc không biết lấy sức lực từ đâu, một bạt tai vung về hướng Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh vẫn còn đang bối rối vì sao mình khó chịu, nào ngờ Dạ Nguyệt Sắc lại đột nhiên tập kích hắn.

"Pằng" một tiếng, một dấu bàn tay trên khuôn mặt tuấn mỹ, cho tới bây giờ. Hắn chính là người trên mọi người, khi nào bị người đánh qua, nhất thời không kịp phản ứng, Dạ Nguyệt Sắc nhân cơ hội đẩy hắn ra, cuống quýt chạy ra bên ngoài, thân hình có chút lảo đảo, bởi vì lúc này Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy bị dọa đến mức chân tay mềm nhũn.

Đẩy mở cửa trúc, liền thấy một thân bạch y, sắc mặt trắng bệch, khoe môi ứa ra một vết máu tươi, màu sắc đỏ tươi phối hợp cùng nốt ruồi đỏ nơi mí mắt, yêu nghiệt ngay cả bệnh hoạn cũng cực đẹp.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn thấy người quen, cơn khủng hoảng trong lòng mới vừa rồi trong nháy mắt phóng đại, nhất thời cảm thấy không khỏi ỳ ạch, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Nguyệt Vô Thương, nhào tới trong ngực của hắn, "Oa" một tiếng liền khóc lớn.

Nguyệt Vô Thương vừa tới chân núi liền nghe Vương Duẫn nói Dạ Nguyệt Sắc bị Nguyệt Lưu Ảnh dẫn tới phòng trúc trên núi, hắn cũng không kịp phản ứng mình là loại tâm tình nào, liền ngựa không ngừng vó câu chạy như bay lên.

Mà lúc này, người nọ hôm nay đang ở trong ngực hắn, hắn mới minh bạch rõ ràng cảm xúc mới vừa rồi là gì!

Gương mặt tuấn tú của Nguyệt Lưu Ảnh xanh mét từ ở bên trong nhà ra ngoài, liền thấy Dạ Nguyệt Sắc nhào vào trong ngực Nguyệt Vô Thương khóc đến khàn cả giọng, thanh âm nứt vỡ đó, đủ để dùng từ tê tâm liệt phế để hình dung.

Mà lúc này khoe môi Nguyệt Vô Thương nhếch lên một vết máu đỏ tươi, một tay quấn bên hông của Dạ Nguyệt Sắc, một tay ôm ái vỗ lưng của nàng, động tác ôn nhu không nói được thành lời.

Trong lúc nhất thời Nguyệt Lưu Ảnh nói không ra cảm giác của mình là gì, đưa tay trái ra sờ sờ mặt mới vừa bị Dạ Nguyệt Sắc đánh, lúc này nơi đó truyền đến nhiệt độ nóng rực, từ từ dọc theo tay truyền đến trái tim, hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái.

Sau đó Phong Hồi Tuyết chạy tới, Tàn Khuynh cùng với Vương Duẫn, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trong ngực Nguyệt Vô Thương khóc tức tưởi, hai người trong sân tựa hồ cũng không có ý thức được đã có nhiều người xem như vậy.

Một chỉ lo khóc, một chỉ lo để mặc nàng khóc.

Phong Hồi Tuyết chứng kiến cảnh tượng tới lúc này thì nụ cười ôn nhuận trên mặt rốt cuộc biến mất không thấy chân mày ôn hòa cau lại thật chặt.

Mà Tàn Khuynh càng thêm siết chặt đôi tay, ánh mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc đầy tàn độc, hận không được đem nàng chặt làm trăm mảnh.

Vương Duẫn hơi cúi đầu, không thấy rõ thần sắc.

Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ cảm thấy đông đảo ánh mắt nhìn chăm chú, buồn bực ở trong ngực Nguyệt Vô Thương, mang theo giọng mũi nồng đậm buồn bực nói: "Nguyệt Nguyệt, chúng ta rồi đi có được không!"

Loại chuyện khóc nhè này thật quá mất mặt, Dạ Nguyệt Sắc cảm giác mình trong lúc nhất thời bỗng trở nên yếu ớt, cảm thấy khổ sở hơn rất nhiều so với lúc Nguyệt Lưu Ảnh mắng nàng xấu xí.

"Được!" Nguyệt Vô Thương ôn nhu lên tiếng, nhìn cũng chưa từng nhìn người chung quanh một lần nào, ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, phi thân xuống Đàn Sơn.

Lưu lại mọi người, đều loại cảm xúc tràn ra trái tim.

"Nguyệt Nguyệt!" Dạ Nguyệt Sắc dính vào lồng ngực của Nguyệt Vô Thương, buồn bã gọi.

"Ồ đây!" Đáp lại nàng là thanh âm vô cùng ôn nhu, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy có chút không quen, trước kia Nguyệt Vô Thương cũng nói chuyện nhẹ nhàng, giọng nói ôn hòa mềm mại đến tận xương, chẳng qua là Dạ Nguyệt Sắc nhạy cảm đã nhận ra, hắn lúc này rất ôn nhu.

Khụ khụ, thưa các bạn, Sắc Sắc của chúng ta rất sắc a, a này, nàng chỉ là có sắc tâm không có gan háo sắc, ha ha. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bệnh phát

"Nguyệt Nguyệt!" Dạ Nguyệt Sắc nằm trong vòng tay Nguyệt Vô Thương ôm ấp, không giải thích được kêu một tiếng nữa, giọng mũi nũng nịu, mềm nhũn, có chút đáng thương.

"Ta ở đây!" Hơi thở Nguyệt Vô Thương có chút không ổn, vẫn ôn nhu lên tiếng.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy không phản đối, ở trong ngực Nguyệt Vô Thương cọ xát, tìm vị trí thoải mái, có chút do dự hỏi: "Nguyệt Nguyệt, ngươi có phải yêu thích ta hay không?" Nếu không làm gì đối với nàng ôn nhu như vậy.

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc chạy như bay bất chợt dừng lại, trong nháy mắt liền tiếp tục xuống núi, khóe miệng nâng lên một chút ý cười, thích không? Hắn chỉ biết, nàng là của hắn, chỉ có thể là của hắn.

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương không nói lời nào, có chút xấu hổ, ngay sau đó lập tức trấn tĩnh thần tự an ủi mình, "Vậy ngươi yêu thích ta có được không?"

"Được!" Nguyệt Vô Thương không chút suy nghĩ nói, thân hình có chút không ổn.

"Vậy tiền ta nợ ngươi, chúng ta xóa bỏ có được hay không?" Dạ Nguyệt Sắc từ trong ngực Nguyệt Vô Thương ngẩng đầu lên, chuẩn bị được một tác tiền thêm một thước, sau đó vụng trộm quan sát phản ứng của Nguyệt Vô Thương.

Dạ Nguyệt Sắc bị Nguyệt Vô Thương trước mắt làm kinh hoàng, chỉ thấy sắc mặt mới vừa rồi còn tái nhợt, nay hắc khí tràn ngập, Lan tràn hết cả gương mặt của Nguyệt Vô Thương, vạn phần quỷ dị.

"Nguyệt Nguyệt, ngươi làm sao vậy?" Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy Nguyệt Vô Thương đột nhiên dừng lại, đợi hai chân nàng mới vừa chạm đất, Nguyệt Vô Thương liền nhìn về hướng nàng, trong miệng không thể thay đổi nói ra hai chữ, "Không được!"

"Đến lúc nào rồi rồi, ngươi không nói không được sao?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương té ở trên vai nàng hôn mê bất tỉnh, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Này, này, ngươi làm sao vậy, nói một câu a!"

"Cứu mạng a! Có người hay không!" Dạ Nguyệt Sắc lớn tiếng hô.

Kê theo gót Nguyệt Vô Thương xuống núi sau Phong Hồi Tuyết, nghe tiếng kêu của Dạ Nguyệt Sắc trong lòng cả kinh, nhanh chóng theo tiếng đi đến

Lúc Phong Hồi Tuyết chạy tới, liền nhìn thấy Nguyệt Vô Thương đang đè ở trên người của Dạ Nguyệt Sắc, đầu tựa vào cổ nàng, cộng thêm Dạ Nguyệt Sắc gào khóc thảm thiết kêu cứu mạng, rất dễ làm cho người ta nghĩ sai.

Phong Hồi Tuyết chỉ cảm thấy con tức giận trong nháy mắt từ lòng bàn chân lên tới đỉnh đầu, nhanh chóng lắc mình một cái, đi tới bên người Dạ Nguyệt Sắc, tiện tay dùng sức huơ ra một chưởng, Nguyệt Vô Thương liền nặng nề bị đánh văng ra ngoài hơn một trượng.

"Tiểu Nguyệt Sắc, nàng không sao chứ!" Phong Hồi Tuyết mặt lo lắng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, tay khó kìm lòng nổi cảm lấy tay Dạ Nguyệt Sắc, không tự chủ gọi cái tên mà Dạ Nguyệt Sắc chưa bao giờ nghe qua.

Bất quá lúc này Dạ Nguyệt Sắc nào có tâm tình đi chú ý vấn đề này, nhìn Nguyệt Vô Thương ngã xuống đất một chút cũng không có sức sống, cùng với máu tươi tràn ra khóe miệng hắn.

Dạ Nguyệt Sắc tức giận, đẩy Phong Hồi Tuyết ngăn ở trước người của nàng "Hắn đã ngất xỉu, huynh còn đánh hắn!"

Dạ Nguyệt Sắc vội vàng đi tới bên cạnh Nguyệt Vô Thương, ôm lấy đầu Nguyệt Vô Thương, xoa xoa máu nơi khóe miệng hắn, nào ngờ máu kia giống như là muốn chảy ra hết, rất nhanh liền nhiễm đỏ ống tay áo Dạ Nguyệt Sắc, cũng không hề có khuynh hướng dừng lại.

"Nguyệt Nguyệt!" Dạ Nguyệt Sắc có chút bất lực kêu Nguyệt Vô Thương, chẳng qua là không thể nào nghe được tiếng người nợ ôn nhu đáp lại như mới vừa rồi, "Ta ở đây!"

Phong Hồi Tuyết nhìn cánh tay mình bị Dạ Nguyệt Sắc đẩy qua, nhìn lại người mất đảm lệ mơ hồ. Cách đây không lâu, cũng cảnh tượng như thế này, chỉ là thời gian đã thay đổi, năm tháng đã vùi lấp đi phần tình cảm ngày đó, mọi thứ đều trôi theo dòng cát của thời gian, lướt qua trong lòng bàn tay biến mất hầu như không còn. Hôm nay nước mắt của nàng đã sớm không phải chảy vì hắn, hướng chỉ nàng đã nhớ không nổi hắn!

Cho dù nàng không nhớ nổi hắn, hắn cũng không thể nhìn nàng rơi lệ.

Phong Hồi Tuyết lấy tay che ngực, ngăn chặn bi thương đang nhúc nhích, che dấu tâm tình của mình, nhẹ giọng nói: "Dạ tiểu thư, hay mau chóng đưa Cẩm Nguyệt vương gia đến đại phu chẩn bệnh!"

"Mỹ nhân ca ca." Dạ Nguyệt Sắc nhìn Phong Hồi Tuyết kêu một tiếng, "Hắn có thể chết không!"

Cả người Phong Hồi Tuyết run lên, hơi ổn định tâm tình, ôn nhu trấn an nói: "Sẽ không, ta đưa hấn đi xem đại phu có được không?"

"Dạ!" Dạ Nguyệt Sắc lau nước mắt, nhìn người trước mắt, ánh mắt sáng quắc, lại không phát hiện được khổ sở trong mắt người kia.

Dạ Nguyệt Sắc đi theo Phong Hồi Tuyết một đường đem Nguyệt Vô Thương đưa đến Cẩm Nguyệt Vương phủ.

Người trong phủ thấy Nguyệt Vô Thương hôn mê bất tỉnh, mặc dù hết hoảng, nhưng ngay sau đó liền có người đi mời ngự y, một nam tử mặc bạch y cầm hòm thuốc, đem toàn bộ người còn lại trong phòng của Nguyệt Vô Thương, chặn hết ngoài cửa.

Dạ Nguyệt Sắc mặc dù có chút gấp gáp, chỉ có thể ở bên ngoài nhìn quanh tình cảnh bên trong.

Bác Đường nhanh chóng lấy ngân châm ra, cắm vào mấy chỗ đại huyết toàn thân của Nguyệt Vô Thương, sau đó lấy ra một cây cao đất, cắt một đường quanh ngón tay của Nguyệt Vô Thương, dùng ngân châm hướng dẫn huyết dịch chảy ra, chỉ thấy máu chảy ra hoàn toàn là màu đen, Bác Đường cực kỳ thuần thực làm xong tất cả, thu hồi ngân châm, xem xét lại hắc khí trên mặt Nguyệt Vô Thương càng thêm tràn ngập.

Bác Đường nhíu mày một cái, mở cửa phòng, lắc đầu một cái.

Dạ Nguyệt Sắc khần trương, vội vàng hỏi: "Như thế nào?"

Bác Đường lắc đầu một cái, công hòm thuốc rời đi, mấy vị thái y lục tục tới, sau khi đi vào, tiếp đó lại là một tiếng đóng cửa.

Dạ Nguyệt Sắc trong lòng có chút gấp gáp, mặc dù Nguyệt Vô Thương luôn luôn áp bách nàng, bóc lột nàng, nhưng Nếu như hấn cứ chết đi như vậy, Dạ Nguyệt Sắc đã cảm thấy rất ghét loại ý nghĩ này, ngay sau đó lắc đầu một cái, muốn đem những ý nghĩ không may mắn này lắc văng ra khỏi đầu óc mình.

Ước chừng qua một canh giờ, mặt mấy thái y mệt mỏi ra , Dạ Nguyệt Sắc vội vàng tiến lên hỏi: "Sao rồi ạ?"

"Chẳng qua là vận dụng nội lực, dẫn đến độc khí khuếch tán!" Thái y vuốt vuốt chòm râu, tiếp tục nói: "Đây là độc mà Cẩm Nguyệt Vương đã mang từ trong bụng mẹ ra ngoài, đến nay không có giải pháp. Ai."

Một đám thái y lắc đầu theo hết than lại thở, "Chúng tôi phải đến thái hậu nương nương phục mệnh!"

Đến nay không có giải pháp, vậy hấn có chết không? Dạ Nguyệt Sắc mặt hồ nghi đi vào, nhìn Nguyệt Vô Thương cả người hư nhược nằm ở trên giường, mặt tái nhợt mang theo chút đen kịt, ngay cả nốt ruồi chu sa nơi khóe mắt cũng mất màu sắc.

"Nguyệt Nguyệt!" Dạ Nguyệt Sắc thận trọng kêu một tiếng, không ai trả lời.

Lúc này trong phòng xuất hiện một người, Dạ Nguyệt Sắc nhớ, chính là người đã mang Nguyệt Nguyệt đi lúc hấn hôn mê, ánh mắt người nọ hung ác nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc sợ đến mức lui về phía sau, oán thầm nói, ta không giết cha người, làm gì thế?

Ánh mắt Hường Nhai nhìn Dạ Nguyệt Sắc có chút kỳ quái, có phần hận, có chán ghét, còn có chút gì đó không thể nói được

"Này, chuyện không liên quan đến ta." Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt nói.

"Ta cảnh cáo ngươi, cách chủ nhân nhà ta xa một chút, mỗi lần đều là vì ngươi, ngài ấy mới có thể như vậy!" Hường Nhai vốn là không nói nhiều, nhưng nhìn Dạ Nguyệt Sắc hung hấn nói.

Thân thể Dạ Nguyệt Sắc co rụt lại, hình như là như vậy không sai, nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, hấn đã sắp chết rồi, đột nhiên phát hiện trước kia hấn bóc lột mình cũng không hề đáng ghét như mình tưởng.

"Nguyệt Nguyệt, trong thời gian ngươi sống không được bao lâu này, ta sẽ chăm sóc ngươi thật tốt!" Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía Nguyệt Vô Thương đang hôn mê nói.

Đang hôn mê trên giường, khóe miệng Nguyệt Vô Thương nhếch lên, hấn sẽ để nàng chăm sóc hấn thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Trút ra cơn giận

Trời trong nắng ấm, không khí ấm áp, Dạ Nguyệt Sắc ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, đứng lên vội vàng bảo Đỗ Quyên giúp nàng rửa mặt mặc quần áo, sau khi chuẩn bị xong tất cả, liền ngựa không ngừng vó câu chạy ra hướng cửa phủ.

"Ai, tiểu thư!" Đỗ Quyên đuổi theo ở sau lưng Dạ Nguyệt Sắc, nhắc nhở: "Tiểu thư, có khách cùng lão gia ở đại sảnh đã đợi ngươi suốt một buổi sáng rồi!"

Dạ Nguyệt Sắc dừng bước, quay đầu lại nhìn Đỗ Quyên, có người đợi nàng, Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi hỏi: "Là ai thế?"

"Chính là một vị đáng đáp rất đẹp mắt, mặc y phục màu xanh nhạt đó!" Đỗ Quyên đẩy về say mê nói với Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc suy tư, liền biết người nọ chính là Phong Hồi Tuyết, thay đổi hướng chân đi tới đại sảnh.

"Hiền chất a, Sắc Sắc nhà ta chính là loại không biết lễ tiết, điều ngoa tùy hứng, để cho cháu phải đợi cả buổi sáng rồi!" Dạ Thiên vuốt vuốt râu, tuy là lời trách cứ, nhưng trong lời nói cũng chứa đựng sự không đành lòng.

Có chút áy náy nhìn Phong Hồi Tuyết ngồi phía dưới, hải lòng gật đầu một cái, bụng đầy tính toán bắt đầu nổi lên toan tính, tựa như cha mẹ vợ nhìn con rể, Dạ Thiên càng nhìn Phong Hồi Tuyết càng thấy được hải lòng.

"Không sao, Tiểu Nguyệt sắc từ nhỏ đã thích ngủ nướng thế rồi!" Phong Hồi Tuyết cười cười, giữa lòng mảy tràn đầy cung chịu, nhưng mắt mắt sâu trong mắt lại không có cách nào giấu được, chỉ mình hắn còn nhớ rõ chuyện trước kia, hôm nay nàng lại không nhớ rõ hắn.

"Ha ha!" Dạ Thiên sáng khoái cười nói, sau đó hỏi Phong Hồi Tuyết, "Lão đầu nhà ngươi hiện nay tốt không?"

"Gia phụ cùng gia mẫu Vân Du Tứ Hải, Nhị lão đều tốt!" Phong Hồi Tuyết trên mặt mang ôn nhuận Như Ngọc nụ cười, cung kính đáp trả câu hỏi của Dạ Thiên, "Làm phiền Dạ bá bá nhớ thương!"

"Vậy thì cha con thật biết được hưởng thụ a, năm đó từ quan trở về, cùng mẹ con đi chu du tứ hải!" Dạ Thiên nói, "Không biết hiền chất hôm nay hồi kinh vì chuyện gì?"

"Hồi Tuyết hồi kinh muốn đến thăm viếng cái Dạ bá bá, gặp Tiểu Nguyệt Sắc một chút!" Phong Hồi Tuyết mỉm cười nói.

Dạ Thiên vừa nghe, mặt mày lập tức hớn hở, năm đó đã cảm thấy tiểu tử này không tệ, nghĩ rằng đây là một tiểu tử vô cùng tuyệt vời, đáng tiếc cha hắn muốn từ quan, vì vậy liền không giải quyết được gì. Hôm nay xem ra mị lực của Sắc Sắc nhà ông quả thực xuất chúng, tiểu tử này, ha ha, đã quyến luyến không quên!

Mặt Dạ Thiên cười bi ối, nụ cười như tìm thấy được báu vật nhìn Phong Hồi Tuyết, Phong Hồi Tuyết chỉ cảm thấy giống như cá nằm trên thớt, nhất thời ho nhẹ hai tiếng kéo chú ý của Dạ Thiên.

"Hiền chất đừng nóng vội, ta sẽ cho người đi gọi Sắc Sắc rồi giương!" Dạ Thiên thu hồi nụ cười như tìm thấy được báu vật, hướng về phía Phong Hồi Tuyết nói.

"Mỹ nhân ca ca tìm ta làm gì!" Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, Dạ Nguyệt Sắc mới vừa bước vào đại sảnh, liền nghe đến lời nói của Dạ Thiên, rất vui vẻ chạy đến trước mặt Phong Hồi Tuyết, mỹ nam a! Mỹ nam ôn nhu a!

"Tiểu" Phong Hồi Tuyết dừng một chút, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nở một nụ cười một điên đảo chứng sinh, "Nguyệt Sắc, chuyện hôm qua, ta chỉ là có chút lo lắng cho nàng, nên mới ra tay đả thương Cẩm Nguyệt Vương gia, đã dọa Nguyệt Sắc sợ rồi!"

Mặt Dạ Thiên nở nụ cười hồ ly nhìn Phong Hồi Tuyết, hắc hắc, dường như có chuyện rất vui đây!

"Khụ khụ, Sắc Sắc chiều đãi Phong hiền chất thật tốt nhé, phụ thân có chuyện phải đi ra ngoài!" Dạ Thiên hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nháy mắt, làm cho Dạ Nguyệt Sắc sững sốt, không giải thích được nhìn cha nàng một cái, phát phát tay, "Đi đi, đi đi!"

Phong Hồi Tuyết nhìn về phía cha và con gái, chẳng qua là nở nụ cười ôn hòa không xen vào.

"Mỹ nhân ca ca a, hôm qua nhờ có huynh đó!" Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía Phong Hồi Tuyết rục rục cười một tiếng, đột nhiên nghĩ đến, đứng rồi nàng còn không biết Nguyệt Nguyệt tỉnh chưa!

"Mỹ nhân ca ca, huynh tự nhiên nhé, ta còn có chuyện!" Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên chạy vọt ra ngoài, vừa chạy vừa nói với Phong Hồi Tuyết.

Núp trong bóng tối Dạ Thiên chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mắng thầm một câu, không có tiền đồ a, quá không có tiền đồ rồi, lãng phí cơ hội mà ông chế tạo.

Phong Hồi Tuyết nhìn bóng lưng Dạ Nguyệt Sắc rời đi, chẳng qua là cười đầy cung chịu, thật vẫn giống như trước kia vậy. Nếu nàng nhớ không được, vậy thì hãy làm quen lần nữa!

.

Dạ Nguyệt Sắc một đường chạy như điên đến Cẩm Nguyệt Vương phủ, vừa tới cửa, liền nhìn thấy Tần Khuynh cùng Nguyệt Lưu Ảnh hai người đứng ở

cửa Cẩm Nguyệt Vương phủ, dáng vẻ Nguyệt Lưu Ảnh không kiên nhẫn, mà Tần Khuynh càng thêm ra dáng điềm đạm đáng yêu, Dạ Nguyệt Sắc chu mỏ, thật là oan gia ngõ hẹp!

"Thật xin lỗi, Tứ hoàng tử, Vương gia nhà ta nói rồi, thân thể khó chịu, không tiếp khách!" Thị vệ ngoài cửa Vương Phủ cung kính hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh nói.

"Bản hoàng tử không phải là người ngoài, hoàng thúc bị thương, vốn hẳn nên đi thăm mới phải!" Nguyệt Lưu Ảnh nhíu mày một cái, giọng nói không kiên nhẫn.

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi, đi từ từ qua, chẳng lẽ Nguyệt Nguyệt vẫn chưa tỉnh? Nghênh ngang đi về phía cửa, sau đó trắng trợn từ trước mắt Nguyệt Lưu Ảnh cùng Tần Khuynh đi vào Cẩm Nguyệt Vương phủ. Lúc đi ngang mặt bọn họ, nàng không thêm đưa mắt liếc nhìn bọn họ chút nào.

Sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh nhất thời trở nên rất khó coi, tức giận vội vàng hướng về phía thị vệ canh cửa nói: "Vì sao nàng ta có thể vào, Bản hoàng tử không thể!"

"Vương gia nói rồi, Dạ tiểu thư có thể tự do ra vào!" Thị vệ hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh không kiêu ngạo không tự ti nói.

Nguyệt Lưu Ảnh vung tay áo, "Hừ" một tiếng, xoay người lại. Dạ Nguyệt Sắc đáng chết trước kia luôn đi theo phía sau hắn khắp nơi, quấy nhiễu hắn, hôm nay lại cùng hắn đối nghịch khắp nơi, ngay cả hoàng thúc cũng bị nàng mê hoặc. Về mặt năng lực ta mới vừa rồi, tiểu nhân đắc chí a, thể nhưng dám nghênh ngang không nhìn hắn.

"Ảnh!" Tần Khuynh nhu nhược kêu một tiếng Nguyệt Lưu Ảnh, trong mắt theo thói quen tràn ngập nước mắt điềm đạm đáng yêu, từ hôm qua sau sự kiện kia, nàng liền phát hiện Nguyệt Lưu Ảnh tựa hồ có chút gì đó không đúng, lúc trước sẽ luôn lấy nàng làm trung tâm, nhưng hôm nay hắn và nàng ở chung một chỗ lại suy nghĩ mông lung chỗ nào khác, không biết đang suy nghĩ gì.

Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên lấy lại tinh thần, có chút áy náy nhìn Tần Khuynh, ôn nhu hô một tiếng: "Khuynh nhi! Chúng ta ngày mai lại tới thăm hoàng thúc đi!"

Tần Khuynh nhìn thấy vẻ mặt ôn nhu của Nguyệt Lưu Ảnh, yên tâm trong hồ nghi, quay đầu lại nhìn Cẩm Nguyệt Vương phủ một lần nữa, phần hận trong mắt giống như ngọn lửa bùng cháy xuyên thấu qua đại môn bắn vào bên trong.

Dạ Nguyệt Sắc rung mình một cái, hồ nghi quay đầu lại tìm hiểu xem, tiếp theo tại hành Lang cửa khúc vòng tới vòng lui, rốt cuộc phát hiện lại lạc đường. Lần này không dám động chạm đến đám hoa hoa cỏ cỏ quý giá kia của Nguyệt Vô Thương nữa, chỉ có thể như đưa đám đi chuyển lung tung ở trong hành Lang cửa khúc.

Tâm tình lúc này có chút kích động, rốt cuộc dấy lên từng chút từng chút giận dữ, con Hồ Ly Tinh chết tiệt cùng đồ Lesbian kia, trước kia ở bên người nàng nghênh ngang vào Tô Mặc Già, hừ, hôm nay chỉ có thể nhìn nàng vào Cẩm Nguyệt Vương phủ. Nghĩ tới vẻ mặt kinh ngạc ban nãy của Nguyệt Lưu Ảnh, cùng với vẻ tức tối hẹp hòi của Tần Khuynh, lòng của Dạ Nguyệt Sắc liền vô cùng thoải mái.

Hôm nay nàng phát hiện phương pháp tốt nhất để khi dễ nhân yêu cùng Hồ Ly Tinh chính là không nhìn bọn họ.

Dạ Nguyệt Sắc kích động vui đầu chạy loạn, rốt cuộc đụng vào một bức tường. Dạ Nguyệt Sắc che cái trán ngẩng đầu lên, thần sắc ủy khuất trong nháy mắt hóa thành mừng rỡ: "Nguyệt Nguyệt, người đã tỉnh!"

Nguyệt Vô Thương che ngực, ánh mắt tà ác, giọng nói hư nhược nói: "Sắc Sắc nàng đã đến rồi." Nói xong hai mắt khẽ nhắm, an toàn ngã xuống trên người của Dạ Nguyệt Sắc.

Giọng nói ôn nhu, cảm giác yếu ớt bệnh hoạn, cùng với hơi thở phát qua gương mặt Dạ Nguyệt Sắc, khiến cho trái tim nhỏ cứng đầu cứng cổ của Dạ Nguyệt Sắc run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Chính là cái ý tứ này

"Uy uy." Dạ Nguyệt Sắc có chút khản trương hô lớn, thấy Nguyệt Vô Thương không có động tĩnh gì, như đưa đám chống đẩy thân thể của Nguyệt Vô Thương, ô ô, nàng đi ra không được á.

Dạ Nguyệt Sắc vốn nghĩ, những ngày tháng sống còn của Nguyệt Vô Thương không dài, đương nhiên bạc nàng thiếu hắn cũng không còn bao lâu, như vậy trong những ngày sống sót không được nhiều lắm của hắn, nàng nhất định phải chăm sóc hắn vậy.

Té ở trên bả vai Dạ Nguyệt Sắc, con sói xám nào đó khoác da dê , khoe miệng cong cong, ừ, không tệ, thân thể của Sắc Sắc nhà hân có mùi thơm nhàn nhạt rất dễ chịu, dựa vào mềm nhũn vô cùng thoải mái.

"Nguyệt Nguyệt a! Ta đi không được á!" Dạ Nguyệt Sắc đưa chân ra chuẩn bị đá đóa hoa mẫu đơn kiêu diễm nở bên cạnh, cuối cùng ừ ừ cúi đầu thu chân về, trên mặt đất hung hăng dẫm một cái, nào có thể đoán được đã giẫm phải chân tên yêu nghiệt nào đó.

Nguyệt Vô Thương vì đau nên hơi nhú mồm, thiếu chút nữa té ngã , cảm giác được lồng ngực Dạ Nguyệt Sắc đập phồng kịch liệt, Nguyệt Vô Thương yên tâm thoải mái hưởng thụ đậu hũ đưa tới cửa, mùi vị quả thật không tệ! Bất quá người nào đó tựa hồ giận đến không nhẹ, Nguyệt Vô Thương thức thời khẽ giật giật thân thể, sau đó suy yếu vô lực ho nhẹ một tiếng.

"Nguyệt Nguyệt! Người đã tỉnh a!" Dạ Nguyệt Sắc như nhặt được đại xá, không dám làm một cử động nhỏ nào, cứng ngắc thân thể hỏi, hôm nay thân thể của tiểu tử Nguyệt Nguyệt này, quả thật so Lâm muội muội còn hơn, động một chút là học mẫu té xỉu.

Nguyệt Vô Thương từ trên bả vai Dạ Nguyệt Sắc từ từ ngẩng đầu lên, đường cong duyên dáng nơi khoe môi "Lơ đãng" chạm nhẹ vào vành tai của Dạ Nguyệt Sắc, 'không cẩn thận' phả ra một hơi thở nóng rực, đưa đến Dạ Nguyệt Sắc càng thêm không dám vọng động.

"Ai, thân thể này hôm nay." Một con sói xám đã thành tinh suy yếu cô đơn thở dài, Dạ Nguyệt Sắc lập tức nhận lấy lời nói.

"Nguyệt Nguyệt, người không phải phải thương tâm, người rất khỏe mà!" Dạ Nguyệt Sắc nói xong, mắt chuyển lòng vòng, giọng nói thâm tình nói: "Ta sẽ nhớ người cả đời đây!"

Khoe miệng Nguyệt Vô Thương khẽ giật giật không thể nhận thấy, sao hân ngược lại cảm thấy nằng ước gì hân chết sớm một chút nhỉ? Điểm nhỏ mọn này của nàng, Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, chậm rãi nói: "Sắc Sắc, nằng nợ ta ba mươi triệu lượng bạc."

"Nguyệt Nguyệt, người yên tâm, người có bất cứ yêu cầu gì ta đều sẽ tận lực thỏa mãn người!" Dạ Nguyệt Sắc mặt đầy vẻ nịnh nọt nói: "Người xem, ba mươi triệu lượng kia, có thể xóa bỏ hay không, dù sao. " Người chết cũng không thể xài được, Dạ Nguyệt Sắc đứng thẳng thân thể chờ Nguyệt Vô Thương trả lời.

Nguyệt Vô Thương hài lòng cười một tiếng, trong mắt sòng gợn nhện nhạo, tà khí lộ ra ngoài, nhưng mà lại bất động thanh sắc yếu ớt mà nói một câu: "Thật sự cái gì cũng có thể thỏa mãn ta?"

"Đó là đương nhiên!" Dạ Nguyệt Sắc mặt khẳng định nói, chỉ sợ Nguyệt Vô Thương sẽ đổi ý.

Khoe miệng Nguyệt Vô Thương tràn ra một chút ý cười, thấy thế nào tà ác ấy, điều kiện gì cũng có thể thỏa mãn, đương nhiên là tốt quá rồi, chẳng qua, về phần bạc xóa bỏ mà nàng nói, hân cũng không đáp ứng.

Nếu cái gì cũng có thể thỏa mãn, như vậy.

"A!" Dạ Nguyệt Sắc thét một tiếng kinh hãi, nhìn Nguyệt Vô Thương mới vừa rồi còn một bộ dạng nửa chết nửa sống, đột nhiên đem nàng bế ngang , có chút kinh ngạc hỏi: "Nguyệt Nguyệt, người muốn, người muốn làm gì!"

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc ở hành Lang cửu khúc trái một bước, phải ba bước, trước ba bước, lui năm bước, dần dần cửu khúc hành Lang biến mất không thấy gì nữa, rơi vào mi mắt chính là một loại địa phương tiên cảnh. Chỗ này, người ngoài chưa từng có ai bước vào.

Mà nàng, Dạ Nguyệt Sắc rất vinh hạnh trở thành nữ nhân thứ hai tiến vào.

Dạ Nguyệt Sắc có chút kinh ngạc nhìn cảnh tượng lúc này nhanh chóng chuyển đổi, "Nguyệt Nguyệt, chỗ ở của người thật là đẹp mắt!"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn hoa đào bay tán loạn, một khu rừng đầy hoa đào vô cùng rộng lớn, nếu so với nơi đây, Hoa Đào Tự chỉ là một hạt cát nhỏ trong sa mạc.

Giữa khu rừng đào có một tòa lầu các đứng riêng biệt, mát mẻ thanh nhã, phong cảnh thập phần xinh đẹp.

Dạ Nguyệt Sắc cảm giác Nguyệt Vô Thương ôm nàng trực tiếp đi về phía tòa Tiểu Lâu này, lúc này mới không khỏi hỏi: "Nguyệt Nguyệt, người muốn mang ta đi nơi nào?"

"Nàng không phải nói là cái gì cũng có thể thỏa mãn ta sao?" Bước chân của Nguyệt Vô Thương không ngừng, giọng nói u oán nói với Dạ Nguyệt Sắc, đôi mắt vô cùng đáng thương, nốt ruồi nơi đuôi mắt càng thêm óng ánh, trong nháy mắt đã làm cho ý muốn bảo vệ của Dạ Nguyệt Sắc dâng trào.

"Ừ!" Một Con sói nhỏ nào đó, lúc này còn không có nhận thấy được động cơ của con Sói xám khoác da dê , đặc chí cho là đã bắt được một con dê, nào ngờ là con sói đã thành tinh.

Nguyệt Vô Thương động tác ưu nhã, đem cửa đá văng ra, sau đó ôm Dạ Nguyệt Sắc chạy thẳng tới cái giường lớn trong phòng. Dạ Nguyệt Sắc thấy tình huống không đúng, yếu ớt mà hỏi: "Nguyệt Nguyệt, người muốn ta làm gì?"

"Người ta nghĩ rằng, tuyệt thế mỹ nam giống như ta vậy làm cho người ta vừa thấy khuyh thành, hai thấy khuyh nhân, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, nếu cứ chết như vậy có phải rất đáng tiếc hay không?" Nguyệt Vô Thương tốc độ không giảm đi tới trước giường, đem Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu đặt lên giường, cúi đầu đến gần Dạ Nguyệt Sắc nhẹ giọng hỏi.

"Đúng vậy!" Dạ Nguyệt Sắc rất là tán đồng gật đầu một cái, nhưng rất đáng tiếc a, gương mặt yêu nghiệt như thế, hợp với khí chất biếng nhác mê người yêu nghiệt, thật sự là rất đáng tiếc!

"Vậy Sắc Sắc có thích ta hay không?" Nguyệt Vô Thương tiếp tục yêu nghiệt hấp dẫn Dạ Nguyệt Sắc, chẳng qua là khoe miệng cong lên độ cong, nụ cười hài hước nơi khoe mắt, người nào đó đang đắm chìm ở trong sắc đẹp không có phát hiện mà thôi.

"Thích!" Mồ nữ không hề nghĩ ngợi, vội vàng hồi đáp.

"Có muốn về sau mỗi ngày nhìn thấy ta hay không!" Nụ cười bên môi Nguyệt Vô Thương càng thêm sáng lạn, trong mắt dần dần xuất hiện vẻ nhu tình hiếm có, giọng nói vừa chuyền, ai oán nói: "Về sau lúc Sắc Sắc nghĩ tới ta, có muốn thấy vật nhớ người hay không?"

"Muốn!" Dạ Nguyệt Sắc lúc này đã không biết là muốn về sau mỗi ngày nhìn thấy hắn, hay là thấy vật nhớ người.

Nguyệt Vô Thương hài lòng cười một tiếng, cả người cùng với tư thế yêu nghiệt đè lên trên người của Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên phục hồi tinh thần lại, lấy tay đẩy Nguyệt Vô Thương, trong nháy mắt đem tất cả những lời nói của Nguyệt Vô Thương đều suy nghĩ một lần, ý của hắn là?

"Nguyệt Nguyệt à, người, người, người có phải muốn. . . ." Dạ Nguyệt Sắc chớp đôi mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, mặc dù thân thể của Nguyệt Vô Thương vô cùng tốt, nhưng nàng không thật sự không muốn làm mẹ khi chưa lập gia đình a.

"Nàng nói yêu cầu gì người cũng sẽ thỏa mãn ta mà!" Nguyệt Vô Thương nằm ở trên người mềm mại của Dạ Nguyệt Sắc, yếu ớt nói.

"Nhưng ta nói không phải là cái này a!" Dạ Nguyệt Sắc quýnh lên, trên tay bắt đầu dùng sức muốn xô đẩy Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy người nọ có chút nhũ nhũ mảy, vì vậy thất bại thu lại khí lực, yếu ớt chống đỡ ở ngực Nguyệt Vô Thương.

"Ta nói gì chứ?" Nguyệt Vô Thương tựa đầu vào cổ Dạ Nguyệt Sắc, từ trên người nàng truyền tới hương thơm rất thoải mái, vừa miễn cưỡng cùng Dạ Nguyệt Sắc nói chuyện.

"Chính là cái đó!" Dạ Nguyệt Sắc nóng nảy, mặc dù đối với Nguyệt Vô Thương không bài xích, nhưng lập tức thượng giường. Rất đột ngột có được hay không!

"Cái đó là cái nào?" Nguyệt Vô Thương đem toàn bộ sức nặng đè lên trên người của Dạ Nguyệt Sắc, biếng nhác hỏi, khoe miệng nhếch lên nụ cười, thật giống như một ánh sao rực rỡ vừa mới lướt qua.

"Chính là cùng ta lên giường!" Dạ Nguyệt Sắc nóng nảy, cô nhân đúng là phiền toái, hàm súc cũng nghe không hiểu, Dạ Nguyệt Sắc lớn tiếng nói ra.

"Ha ha." Nguyệt Vô Thương rút cuộc không nhịn được, bật cười, thanh âm như bội ngọc va vào nhau, mang theo chút bệnh hoạn biếng nhác, lại dễ nghe khác thường.

"Ừ, ta nói chính là cùng nàng lên giường." Sau khi cười xong, nói một câu khiến Dạ Nguyệt Sắc càng thêm dở khóc dở cười lời nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Bồi ngủ

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời kích động, nhìn bộ dáng quyến rũ mị hoặc đến tan hồn lạc phách của Nguyệt Vô Thương, trái tim nhỏ run lên một cái, bất quá nàng là người có nguyên tắc có được hay không. Chuẩn bị "Cọ" một cái ngồi dậy, nào ngờ Nguyệt Vô Thương ôm nàng khẽ xoay người, hai người liền bình bình ổn ổn nằm ở trên giường.

Dạ Nguyệt Sắc bị Nguyệt Vô Thương ôm vào trong ngực, đầu ở lồng ngực Nguyệt Vô Thương không an phận cọ tới cọ lui, Nguyệt Vô Thương đè đầu Dạ Nguyệt Sắc lại, đè ép cổ họng nói: "Ngô ~ Sắc Sắc, đừng lộn xộn, người ta mệt chết rồi, để cho người ta nghỉ ngơi một chút!"

Nhìn đi, nhìn đi, đó là lời nói gì vậy chứ, lại còn hợp với giọng nói kia, nói giống như là đang nói với người nào vẫn chưa thỏa mãn dục vọng vậy. Dạ Nguyệt Sắc bắt đầu đi trợn trắng mắt, bất quá nghe ra trong giọng nói của Nguyệt Vô Thương đầy một mùi, ngoan ngoãn nằm ở trong ngực hắn.

Nguyệt Vô Thương tối hôm qua sau khi chữa trị, bị Bắc Đương hành hạ một buổi tối, hiện tại mười đầu ngón tay đều là lỗ kim, đổ máu đến độ sắp thiếu máu rồi, chẳng qua là kèm chế độc tính, nếu muốn chân chính giải độc. Nguyệt Vô Thương ôm sát người thơm mềm trong ngực, khoe miệng cong cong, ngực lại hắn không đành lòng!

Dạ Nguyệt Sắc nghe hô hấp của Nguyệt Vô Thương dần dần vững vàng, đột nhiên cũng cảm thấy buồn ngủ, dần dần liền cùng Chu công hẹn hò.

Mặt trời ngả về tây, Nguyệt Vô Thương nhìn tướng ngũ thâm thiết của người nào đó, giống như bạch tuộc dán sát vào trên người của hắn, ngũ được cực kỳ ngọt ngào. Khóe miệng Nguyệt Vô Thương cong lên độ cong đẹp mắt, từ sau ót Dạ Nguyệt Sắc rút tay ra, chạm nhẹ vào huyệt ngũ của nàng, ưu nhã đứng dậy, sửa sang lại áo, đi ra ngoài cửa.

Ngoài cửa đứng bốn người rất cung kính, một là Đông Ly của Tô Mặc Già, một là Nam Uyên của Tuyền Cơ các, một là Bắc Đường hôm đó, còn có một cô gái thanh nhã lạnh lùng, thấy Nguyệt Vô Thương ra ngoài, cũng cung kính kêu một tiếng: "Chủ nhân!"

"Tất cả giải tán ! Tìm phương pháp khác đi!" Nguyệt Vô Thương vén vén tóc trên vai, nhìn người nào đó ở trong phòng một chút, hướng về phía bốn người canh giữ ở cửa mặt nặng nề nói: "Vật trên đời đều là tương sanh tương khắc, chắc chắn sẽ có giải pháp!"

"Nhưng đây là phương pháp đã hơn mười năm mới tìm được!" Bắc Đường cau mày vội vàng nói: "Hơn nữa, thân thể của người nếu như không kịp thời thanh trừ toàn bộ độc tố, cho dù có cái từ hồi sanh đan, vậy."

"Được rồi, truyền nhân của thần y cốc, ta tin tưởng ngươi!" Nguyệt Vô Thương không chút khó chịu nhìn Bắc Đường nói, nhẹ nhàng giọng nói kia, tựa hồ đang nói người khác, mà không phải hắn.

"Nhưng. . . ." Nam Uyên liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, cuối cùng ngừng nói, nhìn người trong nhà một chút, lắc đầu một cái, mạng lưới tin tức của Tuyền Cơ các trải rộng các góc, chắc chắn sẽ có biện pháp.

Mọi người thấy trên mặt của Nguyệt Vô Thương dâng lên vẻ mệt mỏi, cuối cùng yên lặng không tiếng động biến mất ở trước Tiểu Lâu.

Nguyệt Vô Thương chỉ đứng ở bên cạnh Lan can Tiểu Lâu , tinh thần có chút phiêu du, gió thổi nhẹ cánh hoa đào bay bay, rơi xuống, hoa rơi rục rịch, những đóa hoa bùng bùng sức sống, lúc này đều được hòa hợp cùng với người này, hoa so với gương mặt yêu nghiệt của ai kia, hình dáng giữa hai lông mày, độ cong giữa răng môi, giấu giếm sự sắc sảo, tài hoa phong nhã vô hạn.

Lúc Dạ Nguyệt Sắc mơ mơ màng màng thức dậy thấy chính là tình cảnh này, hoa đào bay tán loạn, tuôn rơi xuống. Gương mặt nghiêng nghiêng xinh đẹp của người nào đó khiến nàng thể nhưng dừng lại bước chân, không đành lòng quấy rầy hắn lúc này.

Nguyệt Vô Thương hơi cong cong môi, chuyển đôi mắt ôn nhu lạ nhìn Dạ Nguyệt Sắc, môi đỏ mọng khẽ mở, thanh âm mềm mại nghe cảm động đến tận xương: "Sắc Sắc, nàng đã tỉnh!"

Cảnh tượng ôn nhu, phối hợp với hoa đào, lại nảy ra ảo giác đã trải qua cuộc đời nhiều biến đổi, đã là lão phu thê, đứng đây ngắm hoa đào.

Dạ Nguyệt Sắc mắt tự nhiên ngân ngời, ngay sau đó thay đổi sắc mặt nở nụ cười thật tươi, kéo dài thanh âm hô: "Nguyệt Nguyệt ~"

Nguyệt Vô Thương nhìn bộ dáng Dạ Nguyệt Sắc chỉ còn thiếu cảnh ngoắt ngoắt cái đuôi, hơi cong môi một cái, trông mắt lưu chuyển, con mắt chứa ý cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, không nói lời nào.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn vẻ mặt kia của Nguyệt Vô Thương cười giả là hai tiếng, chạy chậm tới bên người Nguyệt Vô Thương, kéo tay áo hắn, lắc lắc, "Cái đó, Nguyệt Nguyệt a, ngươi xem lần này có phải nên bớt mười triệu lượng hay không."

Mồ nữ hai mắt sáng lên nhìn Nguyệt Vô Thương, mặt đầy mong đợi.

Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Vô Thương sâu hơn, gật đầu một cái, một bộ rất đồng ý câu nói kia của Dạ Nguyệt Sắc, suy tư chỉ chốc lát sau, thanh âm thờ khê: "Ừ, là nên giảm bớt một chút.Nhưng. Mười triệu lượng."

"Không sao, không được nhiều như vậy cũng không sao!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nhận lấy lời nói , năm triệu lượng cũng có thể.

Nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương càng sáng lạ, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, làm như có thật nói: "Ừ, ta xem khoảng một lượng bạc là được!"

"Cái gì!" Dạ Nguyệt Sắc kích động, một lượng bạc? ! Dù sao nàng cũng là loại người gặp người thích hoa gặp hoa nở, bồi ngủ chỉ trị giá một lượng bạc.

"Nguyệt Nguyệt, câu đùa này tuyệt đối không buồn cười!" Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng nhìn Nguyệt Vô Thương, nhưng mà trong nội tâm lại đang rằng nghiêng lợi, ô ô, quả nhiên không phải là đối thủ của Sói xám mà.

"Trên người nàng không có mấy lượng thịt, ôm vào cần tay." Nói xong vẫn không quên hướng trên người của Dạ Nguyệt Sắc quét mấy lần, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng che ngực, mặt bị phản nhìn Nguyệt Vô Thương, trong lòng cắn răng nghiêng lợi, nhìn chỗ nào vậy!

Nguyệt Vô Thương thu hồi vẻ ranh mãnh, hai tròng mắt đầy tình tứ, thô nóng này còn muốn cần người, huống chi còn đây lại là Con sói nhỏ, miễn cưỡng nói: "Sắc trời không còn sớm."Nào ngờ Dạ Nguyệt Sắc mặt bị phản nhìn hắn, đôi tay dùng sức che trước ngực, mặt phồng bị, "Ngươi muốn làm gì?"

"Ha ha." Nguyệt Vô Thương khẽ cười, nhìn thấy được tâm tình hắn rất là sung sướng, mặt tà khí tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm biếng nhác mỉa mai, "Sắc trời không còn sớm thì người ta thường muốn làm gì?"

"Ngươi, ngươi, ngươi đừng tới làm loạn." Dạ Nguyệt Sắc che trước ngực, ánh mắt nhìn lướt qua ở hạ thân Nguyệt Vô Thương, tựa hồ đang suy

nghĩ lúc này sử dụng tuyệt kỹ phòng sói tỷ lệ thành công là bao nhiêu.

"Làm loạn sao?" Nguyệt Vô Thương tâm tình rất tốt tiến lên một bước, Dạ Nguyệt Sắc không hề phòng, lão đảo ngã xuống về phía sau, Nguyệt Vô Thương thờ dài, cánh tay dài duỗi một cái, đem lấy nàng ôm vào trong lòng, sâu kín nói: "Người ta nghĩ sắc trời không còn sớm, Dạ tướng gia sẽ thập phần lo lắng, muốn đưa Sắc Sắc trở về phủ!"

Trở về phủ, Dạ Nguyệt Sắc bộ mặt không tin, đưa nàng về nhà cũng có thể nói chuyện làm cho người ta mơ tưởng viễn vong như vậy sao, đây là người nào a!

"Éc. Trở về phủ, trở về phủ!" Dạ Nguyệt Sắc từ trong ngực Nguyệt Vô Thương động dậy thân thể, ngượng ngùng đi về phía trước, trong lòng thâm mắng, yêu nghiệt a yêu nghiệt!

Khóe miệng Nguyệt Vô Thương cong lên rất cao, tâm tình vui sướng bảo người chuẩn bị ngựa xe, đưa Dạ Nguyệt Sắc về nhà!

Xe ngựa không nhanh không chậm khởi hành, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt Sắc hồng hồng, nụ cười trên mặt Nguyệt Vô Thương cũng không từng ngừng lại, cứ như vậy một đỏ mặt, một cười, đi đến tướng phủ.

Trước cửa, một trường sam màu trắng, dừng sừng sừng trước gió, chỉ đứng đó mà thôi, nhưng khí chất bao quanh thân Phong Hồi Tuyết, làm người ta không thể dời mắt, Dạ tướng gia đứng ở một bên.

"Hiền chất à, Sắc Sắc bị ta làm hư rồi. Không bằng chúng ta vào phủ ăn cơm tối trước đi." Giữa lòng này Dạ tướng gia tràn đầy cưng chiều, giọng nói đương nhiên cũng không thể cứng rắn được chỗ nào

"Trở về, ta đương nhiên sẽ dạy dỗ con bé này một trận mới được!"

"Cũng được a!" Phong Hồi Tuyết mỉm cười gật đầu, chuẩn bị cùng Dạ Thiên vào nhà, lúc này tiếng xe ngựa lộc cộc vang lên, rồi dừng lại, Dạ Nguyệt Sắc từ trên xe ngựa nhảy xuống, thấy hai người ngoài cửa, "Cha, mỹ nhân ca ca." Vừa nói liền chạy về hướng Tướng phủ.

Mỹ nhân ca ca? ! Nguyệt Vô Thương khẽ nhún mày, có đẹp hơn hẳn sao? Cứ trần trụi bỏ rơi hẳn như vậy!

Ai đó đang ghen, kiểm chỗ trốn trước....

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Tình địch gặp nhau

"Nguyệt Sắc!" Phong Hồi Tuyết ôn nhu kêu lên, trong thanh âm ôn nhuận đang ẩn chứa một tia mừng rỡ, làm cho người biếng nhác từ trong xe ngựa xuống, nụ cười nhất thời có chút cứng ngắc

"Sắc Sắc, sao trễ như thế mới về vậy!" Khuôn mặt Dạ Thiên nghiêm túc hỏi: "Sao con lại làm phiền Vương gia đưa con về thế?"

"Sắc Sắc ngủ say quá, Bồn vương không đành lòng đánh thức, đợi nàng rời giường thì sắc trời đã tối, Bồn vương không thể làm gì khác hơn là đưa nàng trở về!" Nguyệt Vô Thương không thêm để ý, thanh âm khàn khàn nói, mặt thản nhiên, không thể không biết lúc này những câu nói của hắn đã làm cho người ta mơ màng đến mức nào.

Trong nháy mắt Phong Hồi Tuyết khôi phục thông dong mới vừa rồi, ôn nhuận như ngọc cười nói: "Đa tạ vương gia đưa Nguyệt Sắc trở lại, nếu Nguyệt Sắc an toàn về đến nhà, nói vậy Vương gia cũng là người rất bận rộn, không tiện!"

Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Vô Thương càng đậm, hắn ta lấy lập trường gì mà nói những lời này với mình, miễn cưỡng đến gần Dạ Nguyệt Sắc, ở bên cạnh nàng thì thâm, thanh âm sâu kín, "Sắc Sắc, người ta cũng chưa ăn cơm."

Dạ Nguyệt Sắc đang chuẩn bị nói, chưa ăn cơm thì về nhà ăn đi! Liền thấy ánh mắt Nguyệt Vô Thương bắn tới.

Một vụn lượng!

Đồng ý!

Sau khi hai người thỏa thuận xong, Dạ Nguyệt Sắc đi tới bên cạnh Dạ Thiên, kéo tay áo Dạ Thiên, lắc lắc, chớp chớp mắt, "Phụ thân, người ta thật đói a!"

"VẬY mau đi vào ăn cơm!" Dạ Thiên vội vàng phân phó quản gia mang thức ăn lên, "Hiện chất, nếu SẮC SẮC đã trở lại."

"Phụ thân, Vương gia đưa người ta trở lại, cũng không kịp ăn cơm." Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục lắc tay áo Dạ Thiên, kéo dài thanh âm, "Phụ thân."

"Đã như vậy, vì để cảm tạ, Vương gia hãy ủy khuất ăn buổi cơm đạm bạc ở nhà vì thân vậy! Vương gia mời!" Dạ Thiên hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói, sau đó gọi Phong Hồi Tuyết, "Hiện chất, đợi SẮC SẮC đã lâu, bụng cũng đã rất đói rồi, đúng không!"

"Không sao đâu ạ!" Phong Hồi Tuyết cười nhẹ hồi đáp, nhìn Dạ Nguyệt Sắc, rồi nhìn lại Nguyệt Vô Thương một chút, biểu hiện trên mặt không đối cùng mọi người cùng nhau vào phòng ăn.

Món ăn đã dâng đủ, mọi người ngồi vào bàn, đại nương, nhị nương, tam nương, tứ nương của Dạ Nguyệt Sắc không có một người nào vắng mặt, tầm mắt của mọi người nhìn Dạ Nguyệt Sắc một chút, tiếp theo lại nhìn Nguyệt Vô Thương cùng Phong Hồi Tuyết khẽ lưỡng lự. Mọi người đều có sở trường riêng, khó có thể lựa chọn! Ngay sau đó không hẹn mà cùng lắc lắc đầu, ai, khó chọn thật!

Mặt Dạ Nguyệt Sắc kỳ quái nhìn bốn vị mẫu thân, so sánh lại Nguyệt Vô Thương cùng Phong Hồi Tuyết đều là người trong cuộc, lại có vẻ bình tĩnh thông dong, một người là quân tử dịu dàng hào hoa phong nhã, một biếng nhác mị hoặc xinh đẹp tựa thiên tiên, khí chất hai người hoàn toàn bất đồng, chỗ tương đồng duy nhất, chính là trên mặt cùng mang một chút ý cười.

Dạ Thiên ngưng ngưng nói: "Nếu món ăn đã đem đủ rồi, vậy thì ăn cơm thôi!"

Dạ Nguyệt Sắc cầm chiếc đũa lên, xới cơm trong chén, mắt đảo một vòng, không biết đang có tính toán gì.

"Nguyệt Sắc, đừng chỉ cô ăn cơm, ăn nhiều món ăn đi!" Bên phải Phong Hồi Tuyết ôn nhu gấp một đũa thức ăn bỏ vào trong chén Dạ Nguyệt Sắc .

Bên trái phượng mẫu hẹp dài của Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, sóng mắt lưu chuyển, Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương một chút, cười đến có chút giảo hoạt.

Mười vạn lượng?

Nguyệt Vô Thương gật đầu một cái, Dạ Nguyệt Sắc vui sướng đem món ăn mà Phong Hồi Tuyết gấp cho nàng, bỏ vào trong chén Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương ân ái tình ý nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Người ngoài xem ra, hai người này đang liếc mắt đưa tình, nụ cười trên mặt Phong Hồi Tuyết không thay đổi, cúi đầu ưu nhã ăn cơm, nhưng đã không gấp thêm thức ăn cho Dạ Nguyệt Sắc nữa.

Khỏe miệng Nguyệt Vô Thương khẽ cong cong đắc ý, tâm tình rất tốt, động tác ưu nhã ăn cơm từng miếng từng miếng thanh nhã.

Không khí trong nháy mắt có chút xấu hổ, bốn vị mẫu thân nhìn Nguyệt Vô Thương một chút, nhìn Dạ Nguyệt Sắc một chút, rồi lại nhìn Phong Hồi Tuyết một chút đến quên ăn cơm, Dạ Thiên ho khan một cái, mọi người liền cầm chiếc đũa, bung chén, ánh mắt thỉnh thoảng cứ lưu chuyển ở giữa ba người.

Xem xét lại Dạ Nguyệt Sắc, như đưa đám, tại sao Nguyệt Nguyệt không tiếp tục đưa mắt liếc mình nhỉ, cơ hội hiếm có này, lúc này chính là lúc nông nô như nàng bùng bùng trời dậy để kiếm tiền mà. Chuyển mắt sang nhìn Nguyệt Vô Thương, ánh mắt có chút khẩn cấp, ánh mắt sáng quắc kia, giống như đang nói "Mau để cho ta gấp thức ăn a!"

Nguyệt Vô Thương mỉm cười ngẩng đầu lên, biếng nhác cười một tiếng, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "SẮC SẮC, không ăn cơm nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ nhìn ta là có thể no bụng?"

Tầm mắt của mọi người nâng lên lần nữa, tập thể nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, sau đó rơi vào trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc ngưng ngưng cười nói: "Ặc, ăn cơm, ăn cơm!"

Chợt uống một hớp canh, đột nhiên bị sặc, "Khụ khụ." Hai bên đồng thời đưa ra một cánh tay, trắng nõn giống nhau, vỗ lên lưng Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên ý thức được tình huống tựa hồ có một chút quý dị, chậm rãi thở, sau đó tiếp tục ăn cơm, hai cánh tay cùng nhau thu hồi.

"Cẩn thận một chút!"

"Cẩn thận một chút!"

Lời giống vậy, thanh âm một nhẹ nhàng khoan khoái nghe cảm động, một biếng nhác mê người. Dạ Nguyệt Sắc nhất thời lúng túng, hai người trong cuộc tiếp tục mỉm cười không biến sắc, tiếp tục ăn cơm.

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời giống như tước sáp, cử động giữa hai người này, mặc dù không có đại động can qua, tại sao nàng lại nghĩ thấy mùi thuốc súng?

"Ta ăn no rồi!" Dạ Nguyệt Sắc nâng lên khuôn mặt tươi cười rực rỡ, buông chén đũa xuống! Cười nói: "Các người cứ từ từ ăn, ta đi trước!"

Nói xong sột ruột khó nén, từ trên ghế đứng lên, giống như chạy trốn, chạy thật xa khỏi phòng ăn. Vừa đi vừa nói, hai người kỳ quái.

Dạ Nguyệt Sắc vừa đi, bàn cơm này bỗng nhiên trở nên thoải mái hơn nhiều, mặt bốn vị mẫu thân thất vọng. Sắc Sắc quá không có tiền đồ rồi, tại sao có thể làm trận bỏ chạy chứ! Cùng nhau lắc đầu một cái, thờ dãi "Ai" !

Bữa tiệc cuối cùng cũng ăn xong, bóng đêm đã tối, Dạ Thiên đem hai người đưa đến cửa, hồ ly cười nói: "Sắc trời không còn sớm, hạ quan sẽ không tiễn Vương gia rồi !" Hướng về phía Nguyệt Vô Thương khẽ thi lễ. Nguyệt Vô Thương chỉ cười nhạt gật đầu một cái, liếc mắt nhìn Phong Hồi Tuyết cười, chậm rãi đi về hướng xe ngựa, vừa lên xe ngựa, hơi nhíu mày một cái, ngay sau đó cười một tiếng, tâm tình rất tốt trở về Vương Phủ

"Hiền chất a! Về sau thường tới chỗ ta nhé!" Dạ Thiên ôn hòa cười nói, Phong Hồi Tuyết này biết gốc biết rễ, cùng Nguyệt Vô Thương bất luận là ở phương diện nào đều là lực lượng ngang nhau, thật là hai người con rể khó chọn lựa mà.

"Sau này Hồi Tuyết sẽ quấy rầy Dạ bá bá rồi !" Phong Hồi Tuyết ôn nhuận cười cười, cáo biệt Dạ Thiên, xoay người sang chỗ khác, nụ cười trên mặt chợt biến mất, mày kiếm khẽ cau, ngay sau đó cũng cười một tiếng, bước đi.

Dạ Thiên mặt vui sướng vào phủ, phân phó quản gia giúp Dạ Nguyệt Sắc chuẩn bị bữa ăn khuya, mang theo bữa ăn khuya đi về hướng phòng của Dạ Nguyệt Sắc.

"Sắc Sắc!" Dạ Thiên vừa vào cửa liền thấy Dạ Nguyệt Sắc vô lực gục xuống bàn, mặt lo lắng chạy vội qua, hỏi: "Sắc Sắc, sao vậy?"

"Chưa ăn no!" Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt mà nói một câu, đầu gục xuống, hữu khí vô lực nói.

"Biết mà! Cha mang thức ăn đến cho con đây rồi !" Dạ Thiên cung chiều sờ sờ đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói đầy vẻ thương yêu.

"Có cha thật tốt quá!" Dạ Nguyệt Sắc nói một câu, vui sướng ăn. Cơm no, liền mệt nhọc, Dạ Thiên đi về nghỉ ngơi, Dạ Nguyệt Sắc rửa mặt xong, miễn cưỡng nằm ở trên giường, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Nửa đêm canh ba, gian phòng nhiều hơn một người, nhân nhả tự nhiên giống như ở trong nhà mình, cởi quần áo, lên giường ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười trong đêm tối, ôn nhu lại bắt mắt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lật mềm buộc chặt đến khi nào?

Ánh mặt trời lên cao, Dạ Nguyệt Sắc trở mình lật qua lật lại, sờ sờ bên cạnh, lại phát hiện không có một bóng người, tối hôm qua rõ ràng mình còn ôm soái ca mà! Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên mở mắt, vuốt vuốt, phát hiện không có gì cả, trong lòng khinh bỉ xoay người nhìn chính mình, ban ngày nhìn nhiều mỹ nam, buổi tối còn có thể nằm mơ thấy.

"Đỗ Quyên!" Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng hướng ngoài cửa hô, Đỗ Quyên liền bùng nước đẩy cửa vào, vừa giúp Dạ Nguyệt Sắc trang điểm, vừa nói: "Tiểu thư, không khí tốt như thế này, người nên đi chơi thôi!"

Đỗ Quyên mặt úy khuất, từ lần trước tiểu thư đụng hù đầu, cũng không mang nàng đi ra ngoài chơi, nàng đã rất lâu không rời khỏi phủ rồi, vì vậy mặt tha thiết nhìn Dạ Nguyệt Sắc, "khí trời thật tốt a, rất ấm áp, tiểu thư có thể đến Bách Lí Pha ở ngoại ô, nơi đó phong cảnh rất đẹp, đi dạo rất vui!"

"Vui thật không đó?" Dạ Nguyệt Sắc không có chút nào hứng thú hỏi, miễn cưỡng, không có động lực gì.

"Dĩ nhiên, trước kia người rất thích đi!" Đỗ Quyên hưng phấn nói, trước kia Tứ hoàng tử vào lúc này, cũng sẽ mang theo Tần cô nương, cả đám công tử phong lưu, con em quan gia đến đó du ngoạn, tiểu thư đương nhiên là thích đi, chỉ bất quá nàng không dám nói ra, dường như bây giờ tiểu thư không phải thích Tứ hoàng tử nữa.

"Ồ!" Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng nói.

"Vậy có đi không, tiểu thư?" Đỗ Quyên cảm ngọc trâm Dạ Nguyệt Sắc thích nhất lên, mặt ước mơ nói.

"Đương nhiên là" Dạ Nguyệt Sắc nhìn mình trong gương một chút, nhìn trái nhìn phải, không tệ không tệ, hải lòng cười một tiếng, nhìn ánh mắt khản trương của Đỗ Quyên, tà ác nói: "Đương nhiên là. Muốn đi!"

"Vâng ạ! Vậy chúng ta đi ngay bây giờ!" Đỗ Quyên vui sướng lôi kéo Dạ Nguyệt Sắc, chỉ sợ nàng đổi ý, đi ra cửa.

Bách Lí Pha.

Khắp nơi đều là cỏ cây xanh biếc, đồi núi nhấp nhô, ở giữa giống như một cái lòng chảo, ánh mặt trời bị cản một nửa, lúc này ánh mặt trời không gắt,

che bớt bóng râm, nhìn thật đẹp, màu xanh biếc và tiếng nước chảy róc rách từ nơi xa truyền đến, tầng lớp rõ ràng, làm cho người ta nhìn tâm thần có cảm giác sáng khoái.

Có tiếng đàn từ xa chậm rãi vang đến, nước suối trong suốt thấy đáy, chậm rãi chảy xuôi, nơi này hoàn toàn không có phiền não của buổi đầu hè, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái vô cùng, Dạ Nguyệt Sắc kéo Đỗ Quyên vui sướng đến Bách Lí Pha.

Tiếng đàn càng gần hơn, Dạ Nguyệt Sắc không phải rất am hiểu những thứ này, nhưng tiếng đàn này hay thì có hay, nhưng chỉ là hay ở kĩ xảo, chứ vẫn không đạt đến người cảm hợp nhất, cho nên, Dạ Nguyệt Sắc tò mò đến gần nhìn thử, bàn tay trắng nõn của Tần Khuynh đang lướt trên phím đàn, mỉm cười ngẩng đầu lên, trên mặt tất cả đều là nụ cười tự tin, nhưng khi nhìn thấy mặt Dạ Nguyệt Sắc trước mặt thì hơi đổi, trong mắt không khỏi có tia sáng sắc bén lấp lóe, ngay sau đó nhanh chóng đổi lại nụ cười nhu nhu nhược nhược.

“Ành, đó không phải là Dạ tiểu thư sao?” Tần Khuynh ôn nhu nhìn Nguyệt Lưu Ảnh đang ngồi ở bên cạnh nói: “Thật đúng là không biết mệt mà, năm nào cũng theo đuổi đến Bách Lí Pha này!”

Nguyệt Lưu Ảnh khẽ cau mày, nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, y phục màu xanh nhạt, tóc búi cao, trâm cài tóc bằng ngọc bích ánh lên tia sáng mát mẻ xua đi cái nóng của buổi trưa hè, trên mặt đã không còn vẻ cuồng nhiệt mê luyến năm trước lúc nhìn thấy hắn, cũng không thêm liếc hắn một cái. Nguyệt Lưu Ảnh thu hồi ánh mắt, không nhìn Dạ Nguyệt Sắc nữa.

“Bách Lí Pha là nhà người à, chỉ cho phép người tới?” Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Tần Khuynh, khinh thường nói. Sớm biết có Hồ Ly Tinh ở chỗ này, nàng cũng không tới, tránh cho dính một thân mùi khai.

Trên mặt Tần Khuynh trong nháy mắt thoáng qua một tia âm trầm, đột nhiên cười, từ từ đứng dậy, yêu kiều dong đưa đi đến bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, mỉm cười nói: “Hôm nay chúng ta lấy Cầm kết bạn lần nữa, nếu Dạ tiểu thư tới, không ngại thì cùng nhau!”

Nói xong liền có gã sai vặt mang đến một chiếc bàn thấp, bày đàn lên, Tần Khuynh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trên mặt tràn đầy nụ cười chân thành: “Dạ tiểu thư chính là hòn ngọc quý duy nhất trên tay Dạ tướng gia, xuất thân danh môn, nói vậy Cầm Kỳ Thư Họa, trình độ khắp mọi mặt tất nhiên không ai bì kịp rồi, nếu Tần Khuynh đã lên tiếng mời, không biết chúng tôi có vinh hạnh nghe một khúc của Dạ tiểu thư hay không?”

Dạ Nguyệt Sắc ghen miệng, kinh thành nhân sĩ sợ rằng không ai không biết, Dạ Nguyệt Sắc không học vẫn không tài cán gì, cả ngày đi theo Nguyệt Lưu Ảnh chạy khắp nơi! Lúc này lấy xuất thân danh môn tới dọa nàng, trong lòng Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy buồn cười cho mưu kế này của Hồ Ly Tinh, muốn xem nàng bêu xấu, không có cửa đâu!

“Ta sẽ không!” Dạ Nguyệt Sắc liếc liếc về thanh cầm trên bàn, chẳng hề để ý mà nói.

“Nghĩ rằng Dạ tiểu thư dù sao cũng là danh môn khuê tú, con của Tể Tướng đương triều làm sao lại sẽ không biết đánh đàn!” Tần Khuynh cố làm ra vẻ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ là Dạ tiểu thư cảm thấy thân phận của chúng tôi không đủ tư cách nghe tiểu thư đánh đàn?”

Ngay sau đó đổi lại là vẻ điềm đạm đáng yêu muốn rơi lệ,

“Tần Khuynh tự biết xuất thân của mình không thể sánh bằng Dạ tiểu thư, nhưng Ảnh dầu gì cũng là đương kim Tứ hoàng tử.”

Dạ Nguyệt Sắc tròn trĩnh mắt, kỹ thật diễn này, nói biến sắc mặt liền thay đổi mặt!

Nguyệt Lưu Ảnh có chút phiền lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, trong mắt của Dạ Nguyệt Sắc cứ như không hề có hắn tồn tại, làm cho hắn không khỏi có chút phiền não.

“Biết thân phận chính người không kịp bản tiểu thư là tốt rồi!” Dạ Nguyệt Sắc thản nhiên nói: “Đã như vậy, tại sao còn đòi nghe bản tiểu thư đánh đàn, về phần nếu nói Tứ hoàng tử.”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Nguyệt Lưu Ảnh ở một bên, trong lòng thầm mắng đồ Lesbian, mím mím môi, tiếp tục nói: “Đừng nói bản tiểu thư sẽ không đàn, cho dù có đàn cũng sẽ không đàn cho hắn nghe!”

Thật ra thì Dạ Nguyệt Sắc rất muốn nói đàn gãy tai trâu nghe sẽ không hiểu, nhưng rút kinh nghiệm bị dạy dỗ lần trước, nàng tiểu nữ tử co được đành được lựa chọn đường cong cứu quốc.

Sắc mặt Tần Khuynh khó chịu một trận, không nghĩ tới Dạ Nguyệt Sắc lại sẽ lớn lối ương ngạnh trước mặt mọi người như thế, còn dám nói nàng ta. . . , nói thân phận nàng ta thấp xuống, đây giống như một bạt tai đánh vào trên mặt của nàng ta.

Trông mặt lập tức tràn đầy ngán lệt, đáng vẻ như hoa lê thấm đẫm nước mưa, chỉ nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh lại cảm thấy đau lòng, đem Tần Khuynh kéo ra phía sau, liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, phiền lòng nóng nói: “Nữ đức của Nguyệt quốc, nữ nhân lấy hiếu kính cha mẹ chồng đó chính là hiền, lấy phu làm lương, cô nương gia dịu dàng thùy mị đó chính là thực, lấy phẩm chất tốt đẹp đó chính là đức, bốn chữ Hiền, Lương, Thực, Đức này, Dạ tiểu thư ngược lại không hề học được chút gì!”

Dạ Nguyệt Sắc kích động, mặt phấn hận nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, mẹ kiếp đồ Lesbian! Trên gương mặt lê hoa đài vũ của Tần Khuynh lộ ra nụ cười đắc ý.

Như thế chính là mắng Dạ Nguyệt Sắc vô tài vô đức, cùng hiền lương thực đức không chút nào dính dáng! Mọi người âm thầm cười khúc khích.

“Đầu tiên, bản tiểu thư chưa xuất giá, tại sao xem phu quân là trên hết; thứ hai, cũng y như thế, sao lại so sánh cha mẹ chồng ở đây; thứ ba, bản tiểu thư

thân là tiểu thư của tướng phủ, không giống những cô gái ở thanh lâu cần dựa vào đánh đàn kiếm miếng cơm ăn; thứ tư, cô gái không có tài mới là đức, chẳng lẽ Tứ hoàng tử tinh thông kim cổ, kiến thức uyên bác, trên thông thiên văn dưới rành địa lý, lại chưa nghe nói qua?" Dạ Nguyệt Sắc nói xong khiêu khích nhìn Nguyệt Lư Ảnh.

"Ngươi" Tần Khuynh sắc mặt đại biến, đây không phải là chửi xiên chửi xỏ nàng là cô gái thanh lâu sao! Trong đôi mắt tiết ra ác độc, hận không đem Dạ Nguyệt Sắc lột da hủy cốt mới có thể giải hận được, nước mắt từ từ tràn ra, cắn môi dưới, yếu ớt kêu một tiếng: "Ảnh!"

Nguyệt Lư Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc cùng hân đối nghịch khắp nơi, tâm tình phiền não hơn, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói: "Dạ Nguyệt Sắc, ngươi muốn dùng chiêu lật mềm buộc chặt để đùa giỡn đến bao giờ?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Âm hiệu

Lạt mềm buộc chặt? ! Dạ Nguyệt Sắc khinh thường nhìn lướt qua Nguyệt Lư Ảnh, con mắt nào của hân nhìn thấy nàng đối với hân lạt mềm buộc chặt rồi hả ?

"Đầu tiên, bản tiểu thư không muốn dă kích lòng tự tin đã hình thành trong hoàn cảnh sống an nhàn sung sướng từ nhỏ đến giờ của ngươi, ngươi cho rằng ai ai cũng là Hồ Ly Tinh muốn dựa vào ngươi à!" Khóe môi Dạ Nguyệt Sắc nhếch lên nụ cười lạnh, ánh mắt nhìn Nguyệt Lư Ảnh có chút thương hại.

Nguyệt Lư Ảnh bị loại ánh mắt này nhìn cảm thấy cả người không được tự nhiên, giống như dưới ánh nhìn này không có cách nào che dấu mình.

"Bản tiểu thư chính là thiên kim của tướng phủ, không lo ăn không lo mặc, cộng thêm mỹ nam tử thích bản tiểu thư đều là diện mạo nhất đẳng, ngươi cho rằng ta sẽ thích ngươi?" Khóe miệng Dạ Nguyệt Sắc cong lên nụ cười xấu xa giống y như Nguyệt Vô Thương, nhìn lướt qua Tần Khuynh, nữ nhân này trong lòng thích Nguyệt Vô Thương, lại cùng Nguyệt Lư Ảnh mập mờ không rõ, không phải là tham quyền thế, tiền tài của Nguyệt Lư Ảnh sao? Chẳng qua là có đũa ngọc nào đó vẫn còn không có phát hiện mà thôi, thật là đáng thương.

Mãnh liệt công kích như thế làm cho sắc mặt Tần Khuynh lúc này đã cực kỳ khó coi, toàn cảnh là nước mắt, làm cho vô số người đồng tình, cắn môi, bộ dạng điềm đạm đáng yêu, nước mắt đầy mặt nhìn Nguyệt Lư Ảnh, "Ảnh, chẳng lẽ Khuynh nhi lại là loại nữ nhân đó sao!"

Nguyệt Lư Ảnh lúc này mới từ trong lời nói của Dạ Nguyệt Sắc phục hồi tinh thần lại, đem Tần Khuynh ôm vào trong ngực, bởi vì lời nói của Dạ Nguyệt Sắc ảnh hưởng tâm tình của mình, hết sức khó chịu. Hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Đã như vậy, vậy từ nay về sau cũng đừng xuất hiện ở trước mặt của ta!"

Dạ Nguyệt Sắc liếc mắt, kéo Đỗ Quyên ở một bên, cười nhạt mà nói: "Cũng làm ơn đừng xuất hiện ở trước mặt ta, chán ghét! Đỗ Quyên chúng ta đi!"

Đỗ Quyên lúc này mới phục hồi tinh thần lại, mặt sùng bái nhìn Dạ Nguyệt Sắc, hấp ta hấp tấp chạy theo ở phía sau Dạ Nguyệt Sắc , "Tiểu thư, người thật lợi hại!"

Dạ Nguyệt Sắc liếc mắt, hơi cong môi một cái, "Đương nhiên!" Tâm tình của nàng giờ khác này vô cùng tốt, cảm thấy trên mặt Đỗ Quyên có ít tàn nhang cũng vạn phần đáng yêu!

Khí trời thật tốt! Dạ Nguyệt Sắc hít thở không khí một cái, tâm tình vui vẻ, ngẩng đầu ưỡn ngực mang theo Đỗ Quyên đi trở về, không để ý tới phía sau hai luồng ánh mắt cứ nhìn theo mãi.

Dạ Nguyệt Sắc sau khi đi cả buổi cũng không có tâm tình tiếp tục chơi, cũng mệt mỏi muốn quay về.

"Khuynh nhi, ta đưa nàng trở về!" Ánh mắt của Nguyệt Lư Ảnh từ hướng Dạ Nguyệt Sắc vừa rời đi khai thu hồi lại, rất ôn nhu nói với Tần Khuynh, trên mặt tuấn lãng ôn hòa trước sau như một, lại làm cho Tần Khuynh giờ phút này cảm thấy, tất cả những thứ này đều có gì đó khác xưa rất nhiều.

"Ảnh. . . ." Hai tròng mắt Tần Khuynh khẽ chớp, những giọt nước mắt cứ như những hạt trân châu bị đứt một chuỗi một chuỗi rơi xuống, mắt mờ lệ, bất lực lại không biết làm sao nhìn Nguyệt Lư Ảnh, không thể không nói lúc này Tần Khuynh rất đẹp, cộng thêm Nguyệt Lư Ảnh vẫn mê luyến nàng, vốn lại là một thiếu niên chưa hề trải qua tình yêu nam nữ, trong lòng Nguyệt Lư Ảnh lúc này có mấy phần phức tạp, thêm mấy phần đau lòng.

Đem Tần Khuynh ôm vào trong ngực, cảm đặt ở đỉnh đầu nàng, ôn nhu lại có chút áy náy nói: "Khuynh nhi! Ta đương nhiên biết nàng không phải là loại người như vậy!"

"Ảnh. . . ." Tần Khuynh từ trong ngực Nguyệt Lư Ảnh nâng lên gương mặt lê hoa đái vũ của mình , thâm tình đưa tình nhìn Nguyệt Lư Ảnh, ôn nhu nói: "Ảnh, chúng ta thành thân có được hay không?"

Thành thân! Nguyệt Lưu Ảnh khẽ cau mày, trước kia hẳn cỡ nào hi vọng nghe được câu này, nhưng lúc này, thế nhưng hẳn lại có chút do dự, mặc dù hẳn không biết tại vì sao.

Nhưng về do dự đó của hẳn, hoàn toàn làm lạnh lòng của Tần Khuynh, nước mắt Tần Khuynh càng thêm tuôn như suối

"Ta biết ngay, lời nói của Dạ Nguyệt Sắc, ngươi, ngươi." Nói đến chỗ này đã khóc không thành tiếng.

Tần Khuynh hung hăng siết chặt tay, biết móng tay đâm vào lòng bàn tay, nàng mới kèm chế tâm tình lúc này, bảo trì được hình tượng ôn nhu động lòng người của mình từ trước tới nay. Nàng đã cảm giác được một tia dao động của Nguyệt Lưu Ảnh. Chẳng qua chỉ là thử dò xét một chút, không nghĩ tới hẳn lại có thể do dự. Nàng vốn tưởng rằng Nguyệt Lưu Ảnh bị nàng nắm thật chặt trong tay, vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ nàng, không thể nghĩ đến sẽ do dự.

Trong mắt Tần Khuynh xuất hiện một vẻ ác độc, Dạ Nguyệt Sắc, tất cả đều là lỗi của nàng ta. Nguyệt Vô Thương bị nàng mê hoặc, Duẩn Chi cũng bị nàng mê hoặc, không nghĩ tới hôm nay Ảnh cũng bởi vì nàng ta mà do dự. Lần trước ngươi sống sót, lần này tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi!

"Khuynh nhi, ta thật sự rất cao hứng!" Nguyệt Lưu Ảnh nhìn thấy dáng vẻ này của Tần Khuynh, vội vàng nói, nhưng trong lòng thì mâu thuẫn vạn phần, vốn là hẳn là rất muốn cưới nàng, vì sao lúc này lại có chút do dự? Nhất định là Dạ Nguyệt Sắc đã làm cho hẳn quá tức giận, cho nên ảnh hưởng phán đoán của hẳn.

"Phải không?" Tần Khuynh nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, trong lòng âm thầm so đo, nàng đang phóng túng chính mình một lần. Ngay sau đó nín khóc mỉm cười, ôm lấy Nguyệt Lưu Ảnh, ôn nhu nói: "Ta biết ngay Ảnh sẽ không như vậy mà!"

"Dĩ nhiên sẽ không!" Nguyệt Lưu Ảnh đem Tần Khuynh ôm chặt hơn, tựa hồ như vậy mới có thể chứng thật tim của mình cho tới bây giờ cũng chưa từng dao động qua, chẳng qua là hẳn lúc này không có phát hiện, hôm nay ôm lấy người mà hẳn thích nhất trước kia, nơi mí mắt đã không còn phát ra loại vui vẻ phát ra từ nội tâm như trước nữa, ngược lại thêm nổi buồn mới.

.

Dạ Nguyệt Sắc mang theo Đỗ Quyên đi tới trước cửa Tô Mặc Già, mặt phóng khoáng đối với Đỗ Quyên nói: "Đỗ Quyên, ngày hôm nay tiểu thư nhà ngươi cao hứng, quyết định dẫn ngươi đi vào để biết!"

"Nhưng tiểu thư à, trước đây khi người tới đây đều sẽ bị cản lại!" Đỗ Quyên mặt hoài nghi nhìn Dạ Nguyệt Sắc, lúc trước tiểu thư nhà mình chỉ có thể nhìn Tứ hoàng tử cùng Tần cô nương đi vào.

"Không sao, tiểu thư nhà ngươi hôm nay khác xưa rồi." Dạ Nguyệt Sắc đi tới trước cửa liếc mắt nhìn Đông Ly, có chút lấy lòng nói: "Đông Ly a, Vương gia nhà ngươi có ở nơi này hay không?"

"Ở đây!" Đông Ly vẫn bộ dáng xa cách với Dạ Nguyệt Sắc như cũ, tiếc chữ như vàng nói.

"Ặc, vậy ta có thể đi vào hay không!" Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy lúc này hình tượng của mình cao lớn ở trong mắt Đỗ Quyên, bộ dạng kịch liệt có rúc lại, có chút ảm ức.

"Không thể!" Đông Ly liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói có chút không thiện cảm.

Mặt Dạ Nguyệt Sắc không giải thích được, dáng vẻ đây là thế nào, ngượng ngùng nói: "Không phải nói trước lạ sau quen sao? Ta đã được Vương gia nhà ngươi tự mình dẫn vào rồi mà!"

"Ta nói không được là không được!" Bộ dáng đầy vẻ tuyệt tình của Đông Ly chọc giận Dạ Nguyệt Sắc. Chảnh cái gì mà chảnh! Nàng cũng không thêm vào ! Hừ!

"Đông Ly!" Thanh âm biếng nhác mèm mại đến tận xương, khiến ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc nhất thời sáng lên, nhanh chóng quay đầu lại, chỉ thấy một tên yêu nghiệt mặt biếng nhác tựa vào cửa, cười nhẹ nhàng nhìn nàng.

Dạ Nguyệt Sắc chạy chậm tới bên người Nguyệt Vô Thương, miệng mếu máo, kéo dài thanh âm kêu một tiếng: "Nguyệt Nguyệt."

"Ừ!" Ngờ điệu cất cao, âm cuối tiêu hồn mất xác kia, khiến trái tim nhỏ của Dạ Nguyệt Sắc run rẩy, bắt được ống tay áo của Nguyệt Vô Thương, có chút làm nũng nói: "Nguyệt Nguyệt."

Dạ Nguyệt Sắc rất nhỏ mọn nhìn Đông Ly một chút, lắc lắc ống tay áo của Nguyệt Vô Thương, "Tại sao nhân yêu cùng Hồ Ly Tinh cũng có thể đi vào, ta thì không thể đi vào?"

Nguyệt Vô Thương nhú đuôi mày, trong đôi mắt toát ra ánh sáng thông thả ung dung, cong cong khóe môi, giọng nói biếng nhác mỉa hoặc, nhẹ nhàng nói"Chỉ cần nàng là chủ nhân của Tô Mặc Già, dĩ nhiên là có thể vào rồi."

Tác giả: Mọi người có phải thích Nguyệt Nguyệt cùng Sắc Sắc đùa giỡn hay không a, mắt lấp lánh?

Mong tin nhắn a, chương kế tiếp yêu nghiệt muốn câu dẫn Tiểu Bạch Thỏ a, vẩy hoa, đập trứng gà, vắn cà chua, ném rau quả.

HD: tác giả tr này vui thấy ón =)))

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Say rượu

Chủ nhân của Tô Mạc Già! Dạ Nguyệt Sắc lập tức lâm vào ảo tưởng, đầu tiên là nàng nhất định sẽ đuổi tên Đồng Ly đáng ghét này, sau đó sẽ lập tấm bảng ngoài cửa, phía trên nhất định dùng chữ to viết "Nhân yêu cùng Hồ Ly Tinh cấm không cho vào bên trong!"

Dạ Nguyệt Sắc càng nghĩ càng vui vẻ, dĩ nhiên là biểu hiện ra ngoài, "Ha ha." cười một trận. Đỗ Quyên nhìn tiểu thư nhà mình cười khúc khích rất ảnh hưởng hình tượng, vội kéo tay áo Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc lập tức nghiêm nghị, thu hồi suy nghĩ đang bay xa thật xa của mình, nhìn trước mắt nụ cười phong lưu của Nguyệt Vô Thương, gương mặt hưng phấn nhất thời toàn bộ chuyển hóa thành suy sụp, bây giờ chủ nhân của nơi này không phải là tên yêu nghiệt này sao, muốn từ trong tay hắn lừa gạt Tô Mạc Già chẳng phải là so với lên trời còn khó hơn?

Nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương không giảm mất, phượng quét một vòng Dạ Nguyệt Sắc, phượng diện khác ngược lại thông minh, sao lại đến lúc này lại giống như không biết biến chuyển chút nào.

"Tốt lắm!" Nguyệt Vô Thương chậm rãi nói một tiếng, "Không phải là muốn đi vào sao?" Nói xong cũng không quản Dạ Nguyệt Sắc, ưu nhã cất bước đi vào bên trong.

Dạ Nguyệt Sắc cười một tiếng, lôi kéo Đỗ Quyên rất là vui vẻ bước theo Nguyệt Vô Thương đi vào, đi tới trước mặt Đồng Ly vẫn không quên thị uy hát đầu ưỡn ngực, ngẩng đầu mà bước.

Nguyệt Vô Thương ở trước mặt hơi cong môi một cái, hai tròng mắt đầy tình tứ, một nốt ruồi chu sa đỏ khê sáng lấp lánh.

Dạ Nguyệt Sắc lôi kéo Đỗ Quyên đi theo sau lưng Nguyệt Vô Thương, trên mặt tươi cười nhìn Nguyệt Vô Thương hô một tiếng: "Nguyệt Nguyệt."

"Ừ?" Nguyệt Vô Thương đẩy ra một cửa phòng tên là "Lưu thương khúc thủy" (Thả rượu trôi theo dòng nước), vừa đi vào vừa miễn cưỡng đáp một tiếng, giơ tay nhắc chân chỉ thấy khí chất, cùng nụ cười lười biếng trên gương mặt yêu nghiệt, không có chỗ nào mà không phải là đang câu dẫn trắng trợn.

"Cái đó, nếu như có một ngày, ta cùng tên nhân yêu Nguyệt Lưu Ảnh cùng nhau rơi xuống nước, ngươi cứu ai?" Dạ Nguyệt Sắc chạy đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, mặt đầy chờ mong hỏi.

Đỗ Quyên nhìn tiểu thư nhà mình lắc đầu một cái, mới vừa rồi ở trước mặt Tứ hoàng tử hung hãn lí luận không thua kém ai, hiện tại. Ai, tiểu thư nhà nàng hoàn toàn không thay đổi sao, chính là từ chạy đuổi theo Tứ hoàng tử, đổi thành chạy đuổi theo Cẩm Nguyệt vương gia.

Nguyệt Vô Thương nhìn trên mặt Dạ Nguyệt Sắc có chút rối rắm lại có chút mong đợi, khoe miệng cong cong, trong mắt lúc sáng lúc tối, nhàn nhạt nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, thông thả ung dung nói: "Đương nhiên là."

Trái tim của Dạ Nguyệt Sắc nhảy theo ngữ điệu của Nguyệt Vô Thương lúc cao lúc thấp, xem ra tình cảm của Nguyệt Vô Thương cùng tên nhân yêu Nguyệt Lưu Ảnh kia vô cùng tốt, mới vừa rồi nàng hung hăng sửa chữa một phen với cặp tuyệt phối đó, ngộ nhờ Nguyệt Vô Thương giúp đỡ Nguyệt Lưu Ảnh, vậy bạc mà nàng thiếu, muốn tìm cách xóa bớt, không phải là không có hy vọng gì rồi sao?

"Là cái gì?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương nói lời ngập ngừng như dự dồ, trơ da mặt ra tiếp tục hỏi.

Nguyệt Vô Thương phong tình vạn chủng cười, nốt ruồi chu sa kia sáng ngời làm lóa mắt Dạ Nguyệt Sắc, mà lúc này Nguyệt Vô Thương, đã thu lại nụ cười, thông thả ung dung dùng giọng nói trước sau như một mềm mại đến tận xương nói: "Đương nhiên là ngồi xem cuộc vui!"

Xem cuộc vui? ! Dạ Nguyệt Sắc mắt tròn trắng, vậy mà hắn cũng nghĩ ra, ý của hắn có nghĩa là ai hắn cũng không giúp? Dạ Nguyệt Sắc lần nữa nhặt về nụ cười, hướng về phía cửa hồ: "Bản tiểu thư ngày hôm nay tâm tình tốt, muốn uống rượu!"

Người giữ cửa, nhìn sắc mặt của Nguyệt Vô Thương, thấy Nguyệt Vô Thương gật đầu một cái, mới chạy đi mang rượu đến.

"Chuyện gì mà vui vẻ như vậy?" Nguyệt Vô Thương không chút để ý hỏi.

"Chính là chuyện vui về đó!" Dạ Nguyệt Sắc mặt hưng phấn nói: "Say những lúc khi ta đắc ý, Nguyệt Nguyệt cùng uống một chén đi?"

Trong lúc nói chuyện, người hầu đã đem rượu, cầm ly rượu lên, Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, không phải chỉ đấu thắng võ mồm với Tần Khuynh cùng Ảnh sao, đã cao hứng thành như vậy, khoe miệng nở một nụ cười thần nhiên, không khó nhìn ra bên trong có mấy phần thương yêu cưng chiều.

"Tiểu thư, người không uống rượu được." Đỗ Quyên ở một bên yếu ớt mở miệng, lần trước uống say, làm cho trong phủ kinh thiên động địa, lão gia đã không để cho nàng uống qua rượu nữa.

"Bản tiểu thư cao hứng, Đỗ Quyên, người cũng tới uống một chén!" Dạ Nguyệt Sắc rót ra 3 chén rượu, thả một chén ở trước mặt của Nguyệt Vô Thương, đưa một chén cho Đỗ Quyên, mình cầm một ly rượu, không chú ý lời của Đỗ Quyên khuyên can, phóng khoáng uống một hơi cạn sạch.

Ngón tay trắng nõn của Nguyệt Vô Thương khẽ xoa nhẹ lên chiếc chén sứ màu xanh ngọc bích, như có điều suy nghĩ, ánh mắt cứ bồi hồi ở trên mặt Dạ Nguyệt Sắc. Khoe miệng nụ cười nhàn nhạt, không nhìn ra hẳn đang nghĩ cái gì.

Dạ Nguyệt Sắc uống một ly vào bụng, chỉ cảm thấy ngọt ngon miệng, răng môi đều còn lưu hương, tự mình rót thêm một chén, một hớp nuốt chửng cạn sạch, cho đến 3 chén rượu xuống bụng, đầu óc choáng váng, Nguyệt Vô Thương trước mắt biến thành hai, tàn nhang trên mặt Đỗ Quyên lại giống như sao trước mắt quanh quẩn không đi.

Nụ cười nơi khoe miệng Nguyệt Vô Thương càng lớn hơn, "Lê Hoa túy" một chén đã làm một đại hán say khướt, không nghĩ tới nàng thậm chí uống cả 3 chén

"Nguyệt Nguyệt, người biến thành hai người rồi!" Dạ Nguyệt Sắc lão đảo đi đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, lại đưa mặt đến gần muốn nhìn rõ hẳn, lúc này hai tròng mắt tràn ra một tầng men say mông lung, bị men say hun hồng má phấn, vô cùng đáng yêu. Hơi thở mang theo mùi thơm ngát đặc thù của "Lê Hoa túy" phả vào trên mặt Nguyệt Vô Thương, một đôi bàn tay mang theo chút lạnh lẽo tay đột nhiên đánh úp tới mặt của Nguyệt Vô Thương, hung hăng xoa nắn gương mặt vô cùng mịn màng đó, không có một tia tạp chất, khẽ bóp một cái.

Đỗ Quyên ở một bên thấy vô cùng kinh ngạc, đây chính là Cẩm Nguyệt vương gia, tiểu thư lại dám bắt kính đối với hắn như thế, vội vàng muốn đi lên kéo Dạ Nguyệt Sắc ra, nào ngờ mới vừa đưa tay ra, đã bị ánh mắt lạnh lùng của Nguyệt Vô Thương dọa rụt lại.

"Tiểu thư nhà người uống say rồi, người trở về trước gọi chiếc xe ngựa tới đón nàng!" Nguyệt Vô Thương một tay vịn Dạ Nguyệt Sắc lưng lay động đưa trước mặt, hướng về phía Đỗ Quyên đang sững sờ ở một bên nói.

"Nhưng." Đỗ Quyên nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang có chút mơ hồ, lo lắng nói, còn chưa nói hết, đã bị ánh mắt cực kỳ có lực sát thương của Nguyệt Vô Thương, dọa cho sợ đến mức vội vã phóng trở về tướng phủ tìm xe ngựa.

"Ừm." Dạ Nguyệt Sắc ợ một hơi rượu, khẽ nhéo nhéo gương mặt của Nguyệt Vô Thương, lẩm bẩm nói: "Da còn tốt hơn cả nữ nhân!"

Khoe miệng Nguyệt Vô Thương co giật, trong đôi mắt có ánh sáng loe loe, cầm tay Dạ Nguyệt Sắc, giọng trầm thấp, ôn nhu nói, "Đừng sờ soạng nữa."

Dạ Nguyệt Sắc thấy động tác của mình bị ngăn cản, không vui, lập tức nhanh nhẹn chuyển sang động tác khác, dặng chân ở trên đùi Nguyệt Vô Thương, khuôn mặt nhỏ nhắn bị rượu hun nóng, hung tợn tiến tới trước mặt Nguyệt Vô Thương, giọng nói hung hãn nói: "Không nên cử động, nếu không đại gia không khách khí với người!"

Khoe mắt Nguyệt Vô Thương giật giật, nụ cười trong mắt đột nhiên tràn ngập, khoe môi cong lên, đề thấp giọng nói vô cùng đoạt hồn người, mỉa hoặc nói: "Ồ, đại gia ngài muốn làm gì?"

Giọng nói không chút để ý kia, rõ ràng chính là đang trêu cợt nàng. Dạ Nguyệt Sắc nhìn dung nhan vốn đã yêu nghiệt trước mắt, hiện tại lại bày ra mỉa thái mỉa hoặc người, lấy tay nâng chiếc cằm đường cong lưu loát, cánh môi mềm mại của Nguyệt Vô Thương lên, thật mềm mại, giống như kẹo đường. Nào ngờ lúc này tên yêu nghiệt nào đó khẽ vươn lưỡi, liếm môi một cái.

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời kích động, phóng khoáng mà nói một tiếng: "Đại gia ta muốn hôn người!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Say hôn

Cuối cùng không thể kiềm chế trước sự hấp dẫn của tên yêu nghiệt kia, Dạ Nguyệt Sắc đem môi che ở trên môi Nguyệt Vô Thương, vươn lưỡi liếm liếm, trong đầu nhất thời xuất hiện cảnh tượng người nào đó tự tay dạy kỹ thuật hôn.

Đầu lưỡi mang theo mùi thơm ngát của Hoa Lê, không có chút kinh nghiệm gì hỗn loạn trên môi Nguyệt Vô Thương một trận dường như cảm thấy chỉ là liếm liếm còn không đủ, thu hồi đầu lưỡi, ngậm cánh môi mềm mại kia, bắt đầu mút vào, mút mút, lại cảm thấy như vậy có cái gì không đúng, trong đầu lại không nhớ nổi cảnh tượng đích thân Nguyệt Vô Thương dạy dỗ hôm đó, tức giận cắn cắn vật mềm mại trong miệng.

Ánh sáng trong mắt Nguyệt Vô Thương tràn đầy vẻ thương yêu sùng nịch, cung chiều nhìn tiểu nữ nhân đang ngốc nghếch hôn hân, hướng dẫn từng bước, khẽ há miệng ra, Dạ Nguyệt Sắc thử đem đầu lưỡi thăm dò đưa vào "Hang sói" không biết tên này, ở bên trong thám hiểm tất cả mọi góc ngách, càng tức giận tiến một bước, tự nhiên cùng hàm răng Nguyệt Vô Thương đụng phải cùng nhau, Dạ Nguyệt Sắc không chơi nữa, chuẩn bị rút về.

Có điều người nọ há có thể để cho nàng như ý nguyện, đầu lưỡi linh xảo khẽ chuyển, ngậm lấy cánh môi còn thơm hương hoa Lê kia, tận tình thưởng thức. Một con sói xám thỏa mãn thở dài một cái, quả nhiên rượu ngon nhất trên đời chính là uống từ chiếc miệng thơm ngọt này đây, lúc này Lê Hoa Túy đột nhiên đặc biệt thơm ngọt.

"Um Um" Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy phổi nghiêm trọng thiếu dưỡng khí, bắt đầu đẩy Nguyệt Vô Thương, trong miệng phát ra tiếng ni non kháng nghị, khiến Nguyệt Vô Thương càng thêm muốn ngừng mà không được.

Dạ Nguyệt Sắc bắt đắc dĩ, chỉ có thể tham lam hô hấp khi người nào đó vừa hơi nhích ra một chút. Cho đến khi hô hấp của hai người cũng rối loạn, Nguyệt Vô Thương vẫn còn chưa hết tham luyến, hôn liên tục lên môi nàng, rồi mới thả nàng ra.

Dạ Nguyệt Sắc cả người như nhũn ra, ngã vào trong ngực Nguyệt Vô Thương, hôn hít lấy không khí, thở xong, men say càng hơn, cách y phục của Nguyệt Vô Thương ở trước ngực cắn một cái.

"Um" Nguyệt Vô Thương hít vào một hơi, trong mắt ám trầm một mảnh, trên tay vừa dùng lực đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, cô hống khàn khàn nói: "Đừng lộn xộn!"

Dạ Nguyệt Sắc ở trong ngực Nguyệt Vô Thương khẽ cọ cọ, giọng của nàng mang theo ba phần ủy khuất, ba phần lên án giọng, buồn buồn nói: "Người câu dẫn người ta!"

"Ta không đúng!" Nguyệt Vô Thương chậm rãi thu bớt lửa tình, trong mắt u ám dần dần trở bình thường, tràn ra nụ cười, bình thản nhận lỗi, không chút để ý, không có thành ý như vậy.

Người nào đó không yên, ở trong ngực Nguyệt Vô Thương tiếp tục cọ xát không ngừng, thấy không mở ra được chút nào, tiếp tục lên án nói: "Người còn hôn người ta!"

"Lỗi của ta!" Khóe miệng nụ cười càng đậm, trong mắt cung chiều sâu hơn, ngăn lại ý đồ lộn xộn của Dạ Nguyệt Sắc, miễn cưỡng nói.

"Ta mặc kệ!" Thanh âm ủy khuất buồn bực của Dạ Nguyệt Sắc nói, tiếp tục cọ loạn.

"Vậy nàng muốn như thế nào?" Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng hỏi, tựa hồ căn bản không đem kháng nghị của Dạ Nguyệt Sắc để ở trong mắt, nếu như nàng muốn câu dẫn hắn hoặc là hôn trở lại, hắn cũng tùy thời phụng bồi.

"Người không có thành ý!" Dạ Nguyệt Sắc buồn buồn nói, về lên án đặc ý trần trụi như vậy, hàm răng còn cố chấp cắn cắn y phục Nguyệt Vô Thương.

"Ừ." Nguyệt Vô Thương sờ sờ đầu Dạ Nguyệt Sắc, thần nhiên nói, khóe mắt đuôi mày đều tràn đầy nụ cười, so với lúc trước ít đi phần hư vô mờ mịt, thêm ôn nhu chân thật.

"Người khi dễ người ta!" Dạ Nguyệt Sắc từ trong ngực Nguyệt Vô Thương uốn cong lại, đôi mắt mông lung men say lóe lên ánh nước mơ màng, răng khẽ cắn môi dưới, mặt ủy khuất.

Ngọn lửa cô độc nén nơi đáy mắt của Nguyệt Vô Thương lại lần nữa nổi trên mặt nước, nhìn bộ dáng Dạ Nguyệt Sắc lúc này, thậm chí ngay cả tâm cũng khẽ rung động mấy lượt.

Lần nữa ôm Dạ Nguyệt Sắc vào trong ngực, cản trở ánh mắt làm cho hắn rung động, cô hống trầm thấp ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc nói: "Ừ, nàng muốn thế nào cũng được".

Dạ Nguyệt Sắc lúc này khéo léo an tĩnh tựa vào trong ngực Nguyệt Vô Thương, yếu ớt nói: "Người không phải gạt ta chứ?"

"Ừ." Nguyệt Vô Thương vỗ vỗ lưng Dạ Nguyệt Sắc, nếu nàng cao hứng, cung chiều một chút thì có sao đâu.

"Tốt lắm" Dạ Nguyệt Sắc men say mãnh liệt, lẩm bầm mà nói: "Người hôn người ta, chúng ta triệt tiêu mười triệu lượng bạc!" Nàng không có lương gạt a, nói xong mềm mại dựa vào trong ngực Nguyệt Vô Thương.

Nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương càng sâu hơn, đem Dạ Nguyệt Sắc dời đến vị trí thoải mái nhất, để cho nàng dựa vào thoải mái hơn một chút, hoặc có lẽ, chính hắn cũng không biết động tác lúc này của hắn có bao nhiêu ôn nhu, nụ cười có bao nhiêu rục rờ.

Ánh mặt trời ôn nhu từ Bích Ba hồ phản xạ vào, giống như nước lấp lánh, ôn nhu và triền miên, ngọn gió ấm áp lướt qua trên người nam tử phong hoa tuyệt đại kia, thêm một ý tình ấm áp sâu sắc, cô gái trong ngực gò má ửng đỏ, an tĩnh nằm ở trong ngực nam tử, lại sinh ra chút cảm giác sánh cùng thiên địa.

"Hoàng thúc." Cửa kéo kẹt mở ra, vốn là không khí ấm áp nhu tình trong nháy mắt bị cắt đứt. Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày lại, ống tay áo vừa đỡ, che lại dung nhan xinh đẹp của cô gái trong ngực đang ngủ lúc này.

Nguyệt Lưu Ảnh sắc mặt rồi rầm ã đẩy cửa ra, không nghĩ tới lúc này Nguyệt Vô Thương lại đang ôm giai nhân, ánh mắt của Nguyệt Lưu Ảnh dò xét trên người của Dạ Nguyệt Sắc, y phục này nhìn thật nhìn quen mắt, Nguyệt Lưu Ảnh cau mày, cô gái này không phải là Dạ Nguyệt Sắc chứ?

Nguyệt Lưu Ảnh vốn định tới tìm Nguyệt Vô Thương đổi ẩm, tiêu trừ phiền muộn mà hôm nay Dạ Nguyệt Sắc mang cho hắn, không nghĩ tới thấy cảnh tượng lúc này, trong lòng không có nửa phần bình tĩnh, ngược lại cảm thấy càng thêm phiền não.

"Hoàng thúc, sao người có thể cùng Dạ Nguyệt Sắc ở chung một chỗ." Còn thân mật như vậy, Nguyệt Lưu Ảnh có chút chỉ trích nhìn Nguyệt Vô Thương, lại không biết vì sao Nguyệt Vô Thương không thể cùng Dạ Nguyệt Sắc ở chung một chỗ.

"Có gì không thể?" Nguyệt Vô Thương nhàn nhạt quét Nguyệt Lưu Ảnh một vòng, nụ cười trên mặt hoà thuận vui vẻ, so với bộ dáng gấp gáp của Nguyệt Lưu Ảnh, không biết cao hơn đến mấy phần.

"Nàng." Nguyệt Lưu Ảnh lúc này đã không biết nói gì, dù sao lúc này tình cảnh hai người ôm nhau đắm bị thương mắt của hắn.

Nàng rõ ràng là thích hắn! Tự dung ý niệm đột nhiên xuất hiện ở trong đầu Nguyệt Lưu Ảnh, ánh mắt sáng quắc nhìn Dạ Nguyệt Sắc trong ngực Nguyệt Vô Thương, tâm tình càng thêm phiền não, từ trước đến nay vốn không hề có.

"Nàng ta, hoàng thúc có dung mạo tựa thiên tiên, một cô nương như nàng ta há có thể chiêm ngưỡng!" Nguyệt Lưu Ảnh lúc này bí quá nói bừa.

"Nếu Hoàng thúc chỉ muốn vui đùa một chút, cũng phải để tâm đến mặt mũi của Dạ tướng gia chứ!"

Ánh sáng lưu chuyển trong mắt Nguyệt Vô Thương càng thêm kiên định, nốt ruồi nơi khóe mắt càng thêm chói mắt, môi mỏng khẽ mở, miễn cưỡng nói: "Ta rất nghiêm túc!"

Dáng vẻ ai đó bình thản như không chút để ý, thấy thế nào cũng không chăm chú, thấy thế nào cũng không có vẻ nghiêm túc, Nguyệt Lưu Ảnh lúc này rất muốn không có hình tượng quát lớn với Nguyệt Vô Thương. Chẳng qua là chuyện của Dạ Nguyệt Sắc, khi nào thì hắn lại quan tâm như vậy, ngay sau đó chuyển qua tầm mắt, không hề nhìn đôi uyên ương đang ôm nhau nữa.

Không khí có chút nhất thời tế nhị, có chút xấu hổ, Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Vô Thương cũng không nói chuyện, cho đến lúc một người nào đó say không nhẹ lâm bầm tự nói một tiếng: "Hồ Ly Tinh cùng tên nhân yêu thật đáng ghét!"

Bên trong nhà, hai người thân sắc khác nhau, Nguyệt Vô Thương cung chiêu sờ sờ đầu Dạ Nguyệt Sắc, có chút dờ khóc dờ cười, gương mặt tuấn tú của Nguyệt Lưu Ảnh xanh mét, nắm chặt hai quả đấm, hết sức kềm chế mình không bước lên xé Dạ Nguyệt Sắc ra.

"Um~" Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng mê sảng một tiếng, ở trong ngực Nguyệt Vô Thương giật giật, an tâm tiếp tục ngủ, không chút nào ý thức được lúc này không khí trở nên quỷ dị!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Tình địch hỗn chiến

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc lơ đãng biểu hiện ra chán ghét đối với hắn, cùng với Nguyệt Vô Thương đối với chủng loại kia... Không muốn xa rời, đây hết thảy để cho hắn tâm phiền ý loạn, mười ngón tay nắm chặt thành quyền, phát ra tiếng vang "Kéo kẹt kéo kẹt", quay đầu liền rời đi.

Nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương càng ngày càng đậm, trông mắt nhìn cô gái không rành thế sự trong ngực đang ngủ say sưa, khóe miệng cong cong, thật đúng là người chuyên gây họa mà.

"Chủ nhân." Ngoài cửa Đông Ly hạ thấp giọng kêu Nguyệt Vô Thương một tiếng, nhẹ nói: "Xe ngựa của Tướng phủ đến rồi!"

Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng ừ một tiếng, từ từ đứng dậy, đem Dạ Nguyệt Sắc bế ngang, chậm rãi đi ra ngoài, Đông Ly ở tại cửa ra vào, nhìn về mặt của Nguyệt Vô Thương, khẽ than một tiếng.

Nguyệt Vô Thương ưu nhã cất bước, đem Dạ Nguyệt Sắc ôm đến cửa lớn của Tô Mặc Già, ngoài cửa có một chiếc xe ngựa xa hoa đang chờ sẵn, dễ thấy hơn chính là nam tử đứng ở cạnh xe ngựa, trường sam màu xanh nhạt, tay áo phiêu phiêu, tóc dài đen như mực tung bay theo gió, trên mặt treo một nụ cười ôn nhuận nhẹ nhàng, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Bước chân Nguyệt Vô Thương dừng một chút, trong mắt thoáng qua ánh sáng không biết tên, ngay sau đó khóe miệng cong lên độ cong yêu nghiệt,

chậm rãi bước đi về hướng Phong Hồi Tuyết.

Ánh mắt của Phong Hồi Tuyết nhìn chằm chằm Dạ Nguyệt Sắc trong ngực Nguyệt Vô Thương, nụ cười trên mặt ảm áp nhu hòa, đợi Nguyệt Vô Thương đi tới trước mặt, mỉm cười nói: "Đa tạ vương gia chiếu cố Nguyệt Sắc, Dạ bá bá nói Nguyệt Sắc bướng bỉnh, khẳng định đã làm cho Vương gia thêm không ít phiền toái."

Nói xong liền đưa tay ra, muốn nhận lấy người trong ngực Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng lẩn tránh, trong mắt phong tình uyển chuyển, thanh âm mềm mại nỉ hoặc nghe cảm động: "Vui về chịu đựng!"

Phong Hồi Tuyết tự nhiên thu tay về, chỉ thấy Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc đi lên xe lập tức, miễn cưỡng nói: "Ta thấy Sắc Sắc ở trong lòng ta ngủ say sưa, hay là ta ôm nàng trở về tướng phủ là được".

Phong Hồi Tuyết lơ đãng, sau đó lên xe ngựa, ngồi vào đối diện Nguyệt Vô Thương, trên mặt vẫn là nụ cười làm cho người ta như tắm trong gió tươi mát. Trong lòng có chút tự giễu, hẳn bất quá là quan tâm nàng thành thói quen.

Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Vô Thương càng tươi hơn, trên mặt Phong Hồi Tuyết lại vẫn là nụ cười ảm áp đó, trong lúc nhất thời trừ Dạ Nguyệt Sắc thỉnh thoảng phát ra mê sảng, thỉnh thoảng động động, hầu như không có tiếng vang khác.

Trong xe ngựa cứ cười cho đến tướng phủ. Dạ Thiên đang ở tại cửa ra vào ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy xe ngựa trở lại, trong nội tâm vui vẻ, lần này chế tạo một cơ hội, tuyệt hảo a. Chỉ trông mong Phong hiền chất cùng Sắc nhi có thể vừa ý lẫn nhau, ông cũng có thể sớm ngày bồng cháu.

Khóe miệng nở nụ cười giảo hoạt, vào lúc Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc ra ngoài, trong nháy mắt sụp xuống, Cẩm Nguyệt vương gia này một ngày cũng quá rồi rãnh đi. Chuyện như vậy cũng làm phiền hẳn tự mình làm?

"Vương gia!" Dạ Thiên đi tới trước mặt Nguyệt Vô Thương, đưa tay muốn nhận lấy Dạ Nguyệt Sắc, "Tiểu nữ bướng bỉnh, cho Vương gia thêm phiền toái, mong rằng Vương gia thông cảm nhiều hơn!"

"Ta thấy Sắc Sắc, như thế ngủ không thoải mái, không bằng. . . ." Nguyệt Vô Thương chớp chớp đôi mắt hoa đào, khẽ nhìn lướt qua Dạ Thiên, Dạ Thiên lập tức nhìn Dạ Nguyệt Sắc trong ngực Nguyệt Vô Thương, quả nhiên là trông thấy nữ nhi bảo bối của ông lúc này khẽ cau mày, kết quả là người nào đó cưng chiều nữ thành si, lập tức nói: "Làm phiền, Vương gia đem Sắc Sắc ôm trở về phòng!"

Nguyệt Vô Thương đi ở phía trước hơi khẽ cong môi một cái, tâm tình vui sướng ôm Dạ Nguyệt Sắc hướng đi vào phía trong viện, dáng vẻ vô cùng sành sỏi, thấy thế Dạ Thiên ở phía sau vô cùng sững sờ. Người không biết còn tưởng rằng đây là hậu viện của Cẩm Nguyệt Vương phủ đây.

Nguyệt Vô Thương quen cửa quen nẻo tìm được phòng của Dạ Nguyệt Sắc, đẩy cửa vào, chính xác không có lầm, đem Dạ Nguyệt Sắc bỏ vào trên giường, nào ngờ lúc này Nguyệt Sắc câu cổ của Nguyệt Vô Thương, không chịu buông tay. Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Vô Thương càng lớn hơn, nhìn Dạ Thiên khổ sở đứng ở bên giường.

Dạ Thiên ngượng ngùng cười một tiếng, đi lên phía trước, nhẹ nhàng kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, nào ngờ Dạ Nguyệt Sắc càng ôm chặt, căn bản kéo không nhúc nhích, ngược lại đem cổ của Nguyệt Vô Thương kéo đến gần hơn, Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc bởi vì bất mãn Dạ Thiên lôi kéo, khẽ cong đôi môi đỏ mọng lên, động tác lơ đãng này khiến ánh mắt của Nguyệt Vô Thương hí một cái.

"Sắc Sắc, buông tay!" Dạ Thiên hiền lành cung chiều nhẹ nhàng nói một tiếng, thấy bộ dạng Dạ Nguyệt Sắc không hề nhúc nhích, khẽ nhíu nhíu mày, đang chuẩn bị chọn lựa các biện pháp khác.

Nguyệt Vô Thương đưa ngón tay trắng nõn thon dài hướng nách Dạ Nguyệt Sắc chọc nhẹ một chút, Dạ Nguyệt Sắc khẽ nhíu nhíu mày, bất mãn buông cổ của Nguyệt Vô Thương ra. Nguyệt Vô Thương khẽ cong khóe môi, ánh sáng trong đôi mắt hoa đào chớp nhanh chóng, hướng về phía Dạ Thiên nói: "Xem ra Sắc Sắc rất thích ta nhỉ!"

Dạ Thiên ngượng ngùng cười một tiếng, trong lòng oán thầm. Nhìn Dạ Nguyệt Sắc trong giấc mộng như cũ không phát giác gì, khẽ thở dài một lần nữa. Nhìn lại Phong Hồi Tuyết thủ lễ đứng ở cửa, lắc lắc đầu, có lúc quá mức quân tử, thụ động là không được.

Phong Hồi Tuyết nghe lời nói của Nguyệt Vô Thương, khóe miệng nở nụ cười khổ, gió mùa hạ thổi nhẹ, mang theo chút ẩm ướt khó chịu.

.

Bên kia, Nguyệt Lưu Ảnh lôi kéo Vương Duẫn, ở phủ Tứ hoàng tử uống rượu. Nguyệt Lưu Ảnh nằm nghiêng ở trên Lan can trong phủ "Lâm Nguyệt đình", xách theo bầu rượu, phóng khoáng đổ vào miệng, vừa lẩm bầm mà nói: "Duẫn Chi, tối ăn mừng với ta, Khuynh nhi nói muốn gả cho ta!"

Mất say lơ đãng mộng lung Nguyệt Lưu Ảnh hướng về phía Vương Duẫn ngồi vừa uống, giọng cao bầu rượu, rượu rưới vào trong miệng, không biết vị như thế nào, theo chiếc cằm xinh đẹp, uốn lượn xuống cổ, ướt áo.

"Đứng, ăn mừng. Nác." Vương Duẫn một tay chống đầu, vừa uống rượu, lẩm bầm nói: "A Ảnh a, người nói Dạ tiểu thư có thích ta hay không?"

Nguyệt Lưu Ảnh hớp một ngụm rượu, ánh mắt mê ly nhìn Vương Duẫn một chút, lão đảo đứng lên, đi tới trước mặt Vương Duẫn, đầu lưỡi thất lại nói: "Duẫn Chi, Khuynh nhi, nói, muốn, muốn gả cho, gả cho ta, tại sao ta không có, cao hứng, hức, như trong tưởng tượng, vậy?"

"A Ảnh, người nói Dạ tiểu thư có nguyện ý gả cho ta hay không?" Vương Duẩn uống một ngụm rượu, run run rẩy rẩy đứng lên, cùng Nguyệt Lưu Ảnh nhìn nhau.

Hai người tất cả tự ai nấy nói, ông nói gà bà nói vịt, vừa uống rượu, đá một đồng bầu rượu bày bên chân, vừa đánh nắc Men say mông lung, hai người song song ngồi vào trên băng đá.

"Dạ Nguyệt Sắc trước kia yêu thích ta!" Ánh mắt của Nguyệt Lưu Ảnh có chút trống rỗng, tự lẩm bầm, uống một ngụm rượu, chỉ cảm thấy đầu hỗn loạn, trong đầu sáng ngời ra hai hình ảnh, một lê hoa đài vũ diễm đam đáng yêu, một lúm đồng tiền như hoa tình nghịch sống động. Nguyệt Lưu Ảnh lẩm bầm mà nói một câu: "Dạ Nguyệt Sắc ta không thể nào thích người, quyết không thích người!"

"Không thích người, không thích người!" Vương Duẩn uống một ngụm rượu, thì thầm theo Nguyệt Lưu Ảnh, sau đó cười khúc khích nói: "Dạ tiểu thư, phải gả cho ta!"

"Bùm" một tiếng, bầu rượu rơi xuống đất, vỡ tan tành, , rượu rơi vãi ra ngoài tan nát dưới đất, tạo nên vô số bọt nước thật nhỏ. Hai người rút cuộc ngã xuống trên bàn đá, say đến bất tỉnh nhân sự, hoặc tự lẩm bầm, hoặc ngáy khò khò, duy nhất giống nhau chính là khê nhủi mây.

Gió mùa hạ nhẹ nhàng thổi qua, đêm lạnh như nước.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Cắm trại ở Hương Sơn

Kết quả sau khi say rượu chính là, đầu đau muốn nứt ra.. Dạ Nguyệt Sắc tỉnh lại chính là buổi trưa ngày thứ hai, vuốt vuốt đầu có chút đau, mơ mơ màng màng nhìn một chút bốn phía, hét lên: "Đỗ Quyên."

Đỗ Quyên ứng tiếng bước vào, đem canh giải rượu đã sớm chuẩn bị xong đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, sau đó dùng một loại ánh mắt tình tình nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc đem chén không đưa cho Đỗ Quyên, bị loại ánh mắt thăm dò của nàng ấy có chút kì lạ.

"Nhìn cái gì vậy, hiện tại mới phát hiện tiểu thư nhà em là mỹ nữ sao!" Dạ Nguyệt Sắc đá lông nheo, miễn cưỡng bắt đầu rời giường.

Đỗ Quyên méo miệng thu hồi lại ánh mắt thăm dò, tiểu thư nhà nàng đáng đáp rất đẹp, nhưng phải tài hoa lại không có tài hoa, muốn hiển tuệ lại không hề hiển tuệ, cho nên Đỗ Quyên uất ức, tại sao quen biết với tiểu thư đều là tuần mỹ nam tử chứ.

À quên mất, Vương công tử đưa thiệp mời tới. Đỗ Quyên đem thiệp mời đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, vừa nói: "Tiểu thư, Vương công tử của Vương Thượng thư phủ đưa tới."

Dạ Nguyệt Sắc nhận lấy mở ra, ba ngày sau đã ngoại ở Hương Sơn? Vậy cũng được không tệ, mắt Dạ Nguyệt Sắc khẽ di chuyển, dù sao cũng rất nhàm chán, nhưng chỉ có hân và năng? Có thể rất kỳ quái hay không?

Dạ Nguyệt Sắc đem thiệp mời để lên bàn, tìm Nguyệt Nguyệt? Hình ảnh say rượu hôm qua dần dần nổi lên, nàng không nhớ rõ nguyên nhân là cái gì, nhưng nàng giống như là cường hôn người ta, trên mặt Dạ Nguyệt Sắc lại thoáng qua một tia đỏ ửng thẹn thùng.

"Tiểu thư, người không thoải mái sao, lại đỏ mặt?" Đỗ Quyên mặt ngây thơ đưa tay đi sờ cái trán của Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc có chút thẹn thùng đẩy tay Đỗ Quyên ra.

"Đỗ Quyên, em đi tìm Phong công tử, nói với hắn ba ngày sau đi dã ngoại ở Hương Sơn!" Dạ Nguyệt Sắc ngoài miệng bên trong yếu nói với Đỗ Quyên, che giấu vẻ không được tự nhiên của mình.

Đỗ Quyên lơ đãng nhìn tiểu thư nhà mình một chút, rất vui vẻ chạy đi tìm Phong Hồi Tuyết, Phong công tử sáng nay dời đến tướng phủ ở, về sau là có thể ngày ngày gặp được rồi.

.

Lúc Dạ Nguyệt Sắc cùng Phong Hồi Tuyết đến Hương Sơn, Vương Duẩn đã đem tất cả lều trại cũng đã xây dựng thỏa đáng, thậm chí ngay cả dụng cụ thiêu nướng đều có, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời vui vẻ.

"Duẩn Chi, bản tiểu thư đến rồi!"

"Duẩn Chi, chúng ta đã đến!"

Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía người người cùng lên tiếng đồng thời với nàng, chỉ thấy người nọ cũng nhìn về hướng nàng. Đó không phải là Hồ Ly Tinh cùng tên nhân yêu đó sao! Dạ Nguyệt Sắc chu mỏ, thật là cừu nhân không thể buông tha a!

Bên kia Tần Khuynh khẽ nhủ nhủ mày, đối với Dạ Nguyệt Sắc ở chỗ này bày tỏ rất không khoái trá. Nguyệt Lưu Ảnh cau mày, nói đồng ý đến đã ngoại ở Hương Sơn này, vốn là chuẩn bị tới nơi thanh tịnh này, loại bỏ suy nghĩ khó chịu trong lòng trong, hảo hảo cùng Khuynh nhi chung đụng, dĩ nhiên là sẽ không nghĩ đến những thứ rắc rối kia nữa, nhưng nào có thể đoán được Dạ Nguyệt Sắc cũng ở đây.

Vương Duẫn nhìn Phong Hồi Tuyết bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, vốn là muốn cùng Dạ tiểu thư một chỗ, nhưng lại cảm thấy không ổn mới đưa A Ảnh cùng Tần cô nương gọi tới, như vậy có đôi có cặp hơn tốt!

"Ngược lại thêm nhiều người thêm náo nhiệt mà!" Khi năm người người nhìn ta, ta nhìn người, một thanh âm biếng nhác vang lên, giọng nói không chút để ý rất nhanh làm cho người ta liên tưởng đến một thân biếng nhác, khí chất yêu nghiệt tà mị nào đó.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe đến thanh âm này, phản xạ có điều kiện vội trốn ra phía sau lưng của Phong Hồi Tuyết, loại hành động bịt tay trộm chuông này rơi vào trong mắt người nào đó, khóe miệng nâng lên một đường cong tà ác. Rất tốt!

Tần Khuynh nhìn Nguyệt Vô Thương, trong mắt trừ mê luyến của quá khứ, còn lộ ra ánh sáng mịt mờ, một loại tình thế bất buộc quyết tâm.

Ánh mắt mọi người không đồng nhất, Phong Hồi Tuyết hướng về phía Nguyệt Vô Thương khẽ cười nhẹ, coi như là chào hỏi, Nguyệt Lưu Ảnh tâm bất cam tình bất nguyện kêu một tiếng hoàng thúc.

Ánh mắt của Nguyệt Vô Thương quét một vòng những người ở chỗ này, trực tiếp bỏ qua Dạ Nguyệt Sắc, hướng về phía Phong Hồi Tuyết cười cười. Dạ Nguyệt Sắc lúc ánh mắt của Nguyệt Vô Thương quét tới, né tránh ra phía sau lưng của Phong Hồi Tuyết lần nữa, vậy mà phát hiện người nọ căn bản nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, nhất thời kích động, cảm giác nàng không có tồn tại như vậy?

"Lúc này trời sắp còn sớm, Duẫn Chi đã chuẩn bị cần câu, mọi người trước tiên có thể đi câu cá, lúc tối có thể nướng được rồi!" Vương Duẫn nhìn không khí lúc này có mấy phần kỳ quái, mở miệng nói.

Tần Khuynh cùng Nguyệt Lưu Ảnh đương nhiên cùng đi, Vương Duẫn mặt chờ mong nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Dạ tiểu thư, có muốn cùng Duẫn Chi đi câu cá hay không?"

Dạ Nguyệt Sắc len lén liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, phát hiện trên mặt người kia vẫn nở nụ cười hoà thuận vui vẻ, đường cong tà khí nơi khóe miệng, đang bình tĩnh nhìn nàng, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy cả người rét run, nhìn Vương Duẫn, ngượng ngùng cười nói: "Ta không thích câu cá!"

"Vậy chúng ta đi ra ngoài ngắm phong cảnh?" Vương Duẫn trong nháy mắt có chút thất vọng, trong nháy mắt lại hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc mặt như ánh nắng mặt trời rực rỡ nói.

Dạ Nguyệt Sắc mặt tròn trĩnh, xem phong cảnh gì chứ! Ngượng ngùng nói với Vương Duẫn: "Duẫn Chi, ta thích ăn cá, nhưng mà ta lại không thích câu cá." Dạ Nguyệt Sắc mặt mong đợi nhìn Vương Duẫn, nghe hiểu được chưa, người mau đi câu cá đi!

"Tốt lắm! Ta đi câu!" Vương Duẫn mặt cao hứng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sau đó thấy người sau gật đầu một cái, hưng phấn đi câu cá.

Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng từ phía sau lưng của Phong Hồi Tuyết đi ra, nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Nguyệt Nguyệt ~ thật khéo a, người cũng ở nơi đây."

"Khéo sao?" Nguyệt Vô Thương cong cong khóe môi, nhưng hẳn là nhắm về phía nàng.

"Ha ha. Các người cứ tự nhiên nhé, ta đi ngắm phong cảnh!" Dạ Nguyệt Sắc thấy ánh mắt tự tiếu phi tiếu như có như không của Nguyệt Vô Thương rơi xuống trên người của nàng, đột nhiên lần nữa liên tưởng đến chuyện cường hôn hán hôm đó, một nụ hôn mười triệu lượng bạc a, trốn là chắc ăn nhất!

Nói xong chạy nhanh như chớp, chỉ sợ Nguyệt Vô Thương sẽ gọi nàng dừng lại.

Lưu lại hai ánh mắt sắc bén, Nguyệt Vô Thương cong cong khóe môi, "Phong công tử cũng tự nhiên, Bồn vương cũng đi ngắm phong cảnh!"

"Vương gia mời!" Phong Hồi Tuyết đáp lại bằng nụ cười ôn nhuận, vẻ mặt lạnh nhạt tự nhiên.

Hai người gật đầu lẫn nhau một cái, đồng thời xoay người đưa lưng về phía đối phương, về mặt lập tức thay đổi, một người ánh mắt tối sầm lại, một người trong mắt mỉm cười, lưng quay về phía hồ.

Dạ Nguyệt Sắc thấy đi xa, vỗ vỗ ngực, thở hắt hắt hai cái, tự lẩm bầm: "May mà chạy trốn mau!"

"Nhìn thấy ta liền chạy, chẳng lẽ đáng trách người ta thật không vừa mắt như vậy?" Thanh âm sâu kín từ phía sau lưng truyền đến, Dạ Nguyệt Sắc sợ hết hồn, kêu khẽ một tiếng, đột nhiên xoay người lại.

Đập vào mắt chính là khuôn mặt yêu nghiệt phóng đại của Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc nhìn thật kỹ, thậm chí ngay cả một lỗ chân lông, một chút tý vết nào cũng không có.

"Thì ra là trong mắt của Sắc Sắc, đáng đáp người ta lại không vừa mắt Sắc Sắc như thế!" Thanh âm u oán của Nguyệt Vô Thương vang lên, đem Dạ Nguyệt Sắc thu suy nghĩ lại, nhìn người nào đó xinh đẹp đến mức hết thuốc chữa, đang ai oán giống như oán phụ bị chồng ruồng bỏ.

"Không có không có! Nguyệt Nguyệt rất đẹp!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng phủ nhận, vừa nói vừa khoát tay.

Nguyệt Vô Thương trong mắt nụ cười lóe lóe, tiếp theo sâu kín hỏi: "Đó là ta xinh đẹp, hay là mỹ nhân ca ca xinh đẹp hơn?"

Mặt Dạ Nguyệt Sắc khổ sở, cái này mỗi người mỗi vẻ, nhưng nhìn đến mặt người trước mắt, tia đậm trong mắt âm, trong mắt vẻ giảo hoạt thoáng hiện, nhất thời chân chó nói: "Nguyệt Nguyệt xinh đẹp nhất!"

Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Vô Thương nở rộ, đem đôi môi hoa đào mềm mại, khẽ đặt một nụ hôn nhẹ nhàng bên khóe miệng Dạ Nguyệt Sắc, ngay sau đó rời đi, hài lòng nhìn người đã ngây ngô chết sững, nói một tiếng: "Vậy sau này không cho phép gọi hần là mỹ nhân ca ca nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Truyền thuyết ở Hương Sơn

"Vậy ta gọi hần là gì?" Dạ Nguyệt Sắc phản xạ có điều kiện nói. Gọi mỹ nhân ca ca, không phải là tương đối thân thiết sao?

"Hần không có tên sao?" Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng kéo ra khoảng cách cùng Dạ Nguyệt Sắc, khẽ híp đôi mắt hoa đào, Dạ Nguyệt Sắc kiên trì, lập tức giống như gà con mổ thóc gặt đầu lia lịa.

Nguyệt Vô Thương hài lòng cười một tiếng, đôi mắt hoa đào đầy tình tứ lung linh ánh sáng, mắt Dạ Nguyệt Sắc mê ly, giọng nói ôn nhu mềm mại đến tận xương, dư âm còn vang vọng bên tai ở Dạ Nguyệt Sắc, trong đầu bồi hồi, "Vậy chúng ta đi câu cá!"

Dạ Nguyệt Sắc lập tức phản xạ có điều kiện gặt đầu, hoàn toàn quên vừa mới nói qua, thích ăn cá không thích câu cá!

Nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương càng đậm, lơ đãng toát ra sự cung chiều, khiến cho nụ cười của hần càng thêm chân thật, không mờ ảo như sương, hay sẽ biến mất khi ánh mặt trời ló rạng.

Dạ Nguyệt Sắc đi sau theo Nguyệt Vô Thương, đi về dòng suối nhỏ ở Hương Sơn, trong lòng đang âm thầm tính toán, Nguyệt Nguyệt không nhớ rõ chuyện hôm đó, tâm tình nàng rất tốt, rất vui về đi đến bên người Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt, à người còn nhớ ta đã bớt nợ người mười triệu lượng bạc hay không?"

"Ừ!" Khóe miệng Nguyệt Vô Thương khẽ giương cao, thật là một cô nương tham tiền, có điều thật đáng yêu đúng không?

Dạ Nguyệt Sắc cao hứng, thời điểm tên yêu nghiệt này dễ nói chuyện thế này thật là số lượng không nhiều lắm.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới đến bên dòng suối nhỏ, chỉ thấy Tần Khuynh cùng Nguyệt Lưu Ảnh sóng vai ngồi chung một chỗ, thỉnh thoảng ôn nhu nói lên một đôi lời, Phong Hồi Tuyết nhân nhả cắm một cây cây gậy trúc, khí định thần nhàn nhìn mặt nước, bộ dáng kia an tĩnh đậm bạc, làm cho người ta chỉ nhìn xem một chút đã cảm thấy rất thoải mái.

Phiên nhất buồn bực nhất chính là Vương Duẫn, nhều mày đẹp nhìn xuống suối, hận không thể nhìn ra một con cá. Dạ tiểu thư nói thích ăn cá, hần muốn tự mình câu một con.

Lúc Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương đi vào, đã thấy cần câu của Vương Duẫn giật giật, sau đó liền nghe Vương Duẫn hưng phấn kêu một tiếng, "A Ảnh, cá đã mắc câu, mắc câu."

Dạ Nguyệt Sắc tròn mắt, dù mắc câu cũng sẽ bị bộ dạng này của người hù dọa chạy mất đó.

Chỉ thấy Vương Duẫn dùng sức nhấc cần câu lên, thấy trên lưỡi câu quả nhiên có một con cá màu mỡ, Dạ Nguyệt Sắc nhìn con cá ngu ngốc đó khinh bỉ nhìn một phen, như vậy cũng có thể mắc câu.

Sau đó đã nhìn thấy con cá kia cong đuôi lại, thế nhưng từ lưỡi câu vẫy rơi xuống nước, nhảy đến trong nước vui sướng chạy mất dạng, Vương Duẫn nhìn thấy cá tới tay thế nhưng vột đi mất, trong lòng quýnh lên liều mạng "Phốc thông" đã nhảy vào trong nước.

Sau đó vẫy vùng ở trong nước, liền kêu la "Dạ tiểu thư cá, a, khụ khụ, ta không biết bơi!"

"Duẫn Chi!" Tần Khuynh cùng Nguyệt Lưu Ảnh kêu lên hốt hoảng, chỉ thấy một màu xanh nhạt lướt qua mặt nước, sau đó mang theo Vương Duẫn trở lại bên bờ, mồ Vương sợ nước uống hai ngụm nước, lần nữa anh dũng hôn mê bất tỉnh.

"Dạ tiểu thư, Duẩn Chi chỉ vì người mới nhảy vào trong nước ." Thanh âm mềm mại của Tần Khuynh nhẹ nhàng thổi qua , "Dù Dạ tiểu thư không cảm động, nhưng chiếu theo đạo nghĩa, Dạ tiểu thư cũng có thể dùng ' hô hấp nhân tạo ' cứu Duẩn Chi đi!"

Lời này vừa nói ra, ba nam nhân còn tỉnh ở tại chỗ cũng nhú nhú mày.

Dạ Nguyệt Sắc trong lòng thâm mắng, Hồ Ly Tinh thôi tha! Sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Vương Duẩn, động tác này làm cho ba nam nhân có mặt ở đây nhú mày lần nữa.

Dạ Nguyệt Sắc ngồi xổm bên người Vương Duẩn, trong đôi mắt xinh đẹp của Tần Khuynh thoáng nhanh qua một tia đắc ý, mắt Nguyệt Vô Thương nheo lại, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc đem đôi tay, câu lại đặt ở trước ngực Vương Duẩn , nhấn hai cái, Vương Duẩn khạc ra mấy ngụm nước, đã từ từ tỉnh lại rồi.

"Dạ tiểu thư, cá của tiểu thư, ta, ta." Vương Duẩn mở mắt, đã nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc gần ngay trước mắt, yếu ớt mở miệng, hẳn thật quá vô dụng, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy ừ rừ.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn tóc mai của Vương Duẩn dính bết vào trên mặt, có chút chật vật, trong lòng có chút băn khoăn, thật ra thì nàng không thích ăn cá, bất quá đĩa ngọc này ngược lại ngọc rất đáng yêu.

"Ừ, nếu Duẩn Chi câu không được cá, vậy bản tiểu thư hôm nay sẽ không ăn cá vậy !" Dạ Nguyệt Sắc đưa tay sờ sờ đầu Vương Duẩn, đĩa nhỏ này thật là đáng yêu, "Tiểu Duẩn Chi à, hay là đi thay bộ quần áo khô trước đi!"

Lời nói của Dạ Nguyệt Sắc khiến Vương Duẩn cảm động vô cùng, cẩn thận đứng dậy đi thay quần áo rồi.

Tần Khuynh thấy kẻ sách mình thất bại, trông mắt lóe lóe, treo nụ cười nhu nhược đứng ở bên cạnh Nguyệt Lưu Ảnh, trong mắt sáng quắc nhìn Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương nhìn động tác gần gũi thân thiết của Dạ Nguyệt Sắc cùng Vương Duẩn, có tia sáng trong mắt chợt lóe lên, ngay sau đó hơi cong môi một cái.

.....

Màn đêm từ từ phủ xuống, đêm đen làm tôn lên những ánh sao lấp lánh trên khắp bầu trời, thỉnh thoảng truyền đến mấy tiếng ve kêu, cùng tiếng vang thỉnh thoảng tuôn ra từ bếp lửa hồng bên cạnh , không khí cũng thật sự yên lặng.

Một nhóm người vây ở bên đống lửa, cầm đồ nướng gồm nhiều loại thức ăn trong tay. Vương Duẩn vì đền bù Dạ Nguyệt Sắc không ăn được cá, càng thêm đi theo làm tùy tùng, loay hoay cực kỳ cao hứng.

"Kể chuyện xưa đi!" Dạ Nguyệt Sắc ăn thịt nướng Vương Duẩn đưa tới, đột nhiên cảm thấy một nhóm người ở nơi này ngồi chỉ lo ăn thì quá nhàm chán.

"Ta sẽ kể chuyện nhé!" Phong Hồi Tuyết ôn nhu tiếp theo lời của Dạ Nguyệt Sắc, đôi mắt ấm áp nhìn Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm trong trẻo thanh khiết như ngọc.

"Đây là một truyền thuyết về Hương Sơn, có một nàng tiên nữ, có một ngày vì hái Tiên lộ nên đi ngang qua Hương Sơn, phát hiện nước suối Hương Sơn sạch sẽ trong suốt, mơ hồ mang theo mùi thơm. Vì vậy từ ngày đó về sau, tiên nữ mỗi ngày đều tới Hương Sơn, cho đến có một ngày bị xà yêu trên Hương Sơn phát hiện, xà yêu tham luyến sắc đẹp của tiên nữ, muốn cưỡng chiếm tiên nữ làm vợ, trong lúc này thợ săn lên núi bắn chết xà yêu, cứu tiên nữ."

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy trên ót rớt một giọt mồ hôi, chuyện thật xưa a, "Sau đó có phải tiên nữ liền thích thợ săn kia, sau đó bọn họ yêu nhau, nhưng nhân tiên khác đường, các vị đại tiên trên thiên đình phát hiện, sau đó cứng rắn chia rẽ bọn họ, sau đó thợ săn buồn bực sầu não mà chết, tiên nữ một thân chịu hết hành hạ!"

Phong Hồi Tuyết bị Dạ Nguyệt Sắc nói huyền thoại một trận, cũng không tức giận, ôn nhu cưng chiều nhìn Dạ Nguyệt Sắc cười.

"Sắc Sắc chỉ nói đúng một chút mà thôi. . . ." Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nói, trong màn đêm đen kịt, ánh sáng tà ác trong mắt lúc sáng lúc tối, "Tiên nữ cùng thợ săn yêu nhau, nhưng sau khi thợ săn cứu tiên nữ, bị xà yêu cắn một cái chỉ còn thoi thóp một hơi, sau đó chết đi, cuối cùng tiên nữ mỗi ngày đều nhớ nhung, quyến luyến núi non này không muốn quay lại thiên đình, mỗi ngày khóc thút thít, nước mắt chảy thành Hương Khê, đúng rồi chính là dòng suối nhỏ vừa câu cá đó, hơn nữa nàng khóc đến mắt bị mù, mỗi ngày sẽ bay lượn chung quanh Hương Sơn, trong miệng bi thương gọi thợ săn, ừ, dường như chính là mùa này nàng ấy thường hay xuất hiện."

Thanh âm sâu kín của Nguyệt Vô Thương chậm rãi nói tiếp: "Sa y màu trắng của nàng đã bị máu của người thợ săn nhuộm hồng, khiến nàng không cách nào trở về bầu trời, dạo chơi chung quanh Hương Sơn, bởi vì nàng không nhìn thấy, cho nên ánh mắt không còn sinh khí của nàng sẽ nhìn chằm chằm nhìn người, tay lạnh như băng vuốt ve mặt của người kia, để xem thử người đó có phải là thợ săn hay không."

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy sau lưng mình có một đôi đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm nàng, rung mình một cái, ngượng ngùng cười nói: "Nguyệt Nguyệt người thật hài hước. . . ." Vừa nói liền chờ mong nhìn Vương Duẩn, hi vọng đây là Nguyệt Vô Thương thêm thất nói nhảm, chỉ thấy Vương Duẩn gật đầu một cái, nhìn sang Phong Hồi Tuyết, Nguyệt Lưu Ảnh, Tần Khuynh, tất cả mọi người đều gật đầu một cái.

Dạ Nguyệt Sắc như đưa đám, đêm hôm khuya khoắt sao lại kể chuyện ma quỷ làm gì chứ? Thấy ánh mắt nàng sợ hãi run rẩy, hân hoan cong môi một cái, đem thức ăn cầm trong tay đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, dùng thanh âm chỉ vền vện hai người có thể nghe nói: "Nếu Sắc Sắc sợ, tối nay có thể tới ngủ cùng người ta mà. . . ."

Nguyệt Nguyệt hân hoan tuyệt đối là có ý!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Quỷ kế

Mặt Dạ Nguyệt Sắc ngo ngắc, ngay sau đó mặt bị phản nhìn Nguyệt Vô Thương cười giống như đã trộm được mật vậy, nàng nghiêm trọng hoài nghi chỉ là một âm mưu, Dạ Nguyệt Sắc nhìn đôi mắt đào hoa mê ly của Nguyệt Vô Thương đang đi lòng vòng trên người nàng, phản xạ có điều kiện hai tay của nàng ôm ngực, trong lòng âm thầm thề, tuyệt đối không thể trúng kế.

Dạ Nguyệt Sắc ăn no cũng có chút mệt rồi, ngáp mấy cái, Phong Hồi Tuyết tỉ mỉ chú ý tới điểm này, ôn nhu nói: "Nguyệt Sắc, từ tướng phủ ta đã mang chăn nệm đến đặt trong lều cho nàng rồi, mệt nhọc đi sớm ngủ đi."

Dạ Nguyệt Sắc cố trợn tròn mắt, liên tục đánh mấy ngáp, nong đậm buồn ngủ nói: "Ta không mệt, oa ~"

Nguyệt Vô Thương nhìn bộ dạng Dạ Nguyệt Sắc lúc này, nụ cười khoe miệng càng đậm, miễn cưỡng nói: "Ta sẽ ở bên cạnh nàng, Sắc Sắc, đi ngủ sớm đi."

"Đúng vậy, Dạ tiểu thư, đi ngủ sớm đi, Vương gia ở bên cạnh tiểu thư đó, rất an toàn!" Vương Duẩn nhìn bộ dạng của Dạ Nguyệt Sắc, biết là nàng đang sợ, có chút đau lòng nói.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, nhất thời giật mình một cái, cũng là bởi vì như vậy mới không an toàn có được hay không, mí mắt càng ngày càng nặng, thôi, cho dù tiền nữ kia có tới, nàng ngủ đến chết cũng không biết, Dạ Nguyệt Sắc ngáp dài đi về hướng lều.

Dạ Nguyệt Sắc vừa đi, Tần Khuynh liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, đi theo Nguyệt Lưu Ảnh đi về hướng lều của mỗi người. Nguyệt Vô Thương biếng nhác đứng lên, khoe miệng treo một nụ cười rất có thâm ý, chậm rãi đi về lều của mình.

Nguyệt Vô Thương vén rèm lều lên, nhìn lướt qua cái hốc nhỏ đủ một người chui qua giáp ranh giữa lều của mình cùng Dạ Nguyệt Sắc, hài lòng cười cười.

Biếng nhác cởi áo khoác, tâm tình không tệ êm ái nằm ở trên giường.

Đêm dần tối, Dạ Nguyệt Sắc an tĩnh ngủ ở trên giường, ngủ say sưa, lúc này một trận gió âm lãnh thổi vào, đem rèm lều thổi phất phật tốc lên, Dạ Nguyệt Sắc rụt thân thể một cái, kéo chăn, nhích dần vào sát bên trong lều.

Phía ngoài ve kêu một tiếng, thỉnh thoảng mấy tiếng thú tru lên, ở thời điểm đêm khuya yên tĩnh, có vẻ có mấy phần quái dị, một bóng người màu trắng nhẹ nhàng đi vào, đứng trước giường Dạ Nguyệt Sắc, ông tay áo màu trắng vung lên, một luồng khói xanh bay vào mũi Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc lập tức tỉnh lại, thấy rõ ràng trước giường có một người đang đứng, một thân bạch y, phía trên điểm một điểm hồng, hai mắt không ánh sáng, một tay chậm rãi duỗi về hướng nàng.

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời liên tưởng đến tiền nữ tìm thợ săn mà Nguyệt Vô Thương vừa kể, "A" hét thảm một tiếng, lại phát hiện mình không phát ra thanh âm nào, nhất thời luống cuống, vừa né tránh cánh tay trong suốt kia, nháy bật dậy từ trên giường, chuẩn bị chạy về hướng cửa lều lại phát hiện bóng trắng kia ngăn ở trước mặt hoàn toàn không chạy ra được.

Chân Dạ Nguyệt Sắc lại có chút mềm nhũn, mắt thấy mặt của con ma kia đang dần dần tiến tới trước mặt, Dạ Nguyệt Sắc liền lăn một vòng chạy tới gần vách lều của Nguyệt Vô Thương, nhìn thấy cái động đó, nhất thời giống như bắt được nhánh cỏ cứu mạng giữa dòng nước, đầu để ý mới vừa rồi còn quyết định tuyệt không trúng kế, rất không có khí phách chui vào bên trong lều của Nguyệt Vô Thương.

Dạ Nguyệt Sắc đi mất, bóng trắng kia lấy mặt nạ trên mặt xuống, Nam Uyên méo miệng, chủ nhân nhà hân thật đúng là dùng bất cứ thủ đoạn tột tệ nào a, dù sao hân cũng coi như một đại nhân vật, thế nhưng lại luân lạc mức tột theo dõi một nữ nhân thì thôi đi, còn phải giả quỷ dọa người. Nam Uyên thờ dài một tiếng, biến mất ở lều Dạ Nguyệt Sắc.

Bên kia Dạ Nguyệt Sắc chui qua cái động đó, thẳng tắp chạy vào ổ chăn của Nguyệt Vô Thương, vén chăn lên, một tia ý thức chui vào, cả người co rút lại trên người của Nguyệt Vô Thương, đầu cũng không hề lộ ra, phát run cầm cập.

Trong bóng tối, tên yêu nghiệt nào đó hài lòng cong khoe môi, xoay người lại nằm nghiêng, miễn cưỡng nói: "Sắc Sắc, hơn nửa đêm không ngủ được tới

đối với người ta ôm ấp yêu thương."

Lúc này Nguyệt Sắc căn bản không phát ra được thanh âm nào, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, cứ hướng trong ngực Nguyệt Vô Thương chui chui, đầu trong ngực ở Nguyệt Vô Thương cọ cọ không thôi, chớp mũi truyền tới xúc cảm, bóng loáng nhẵn nhụi, mang theo một chút nhiệt độ ấm áp, mơ hồ còn có một mùi thơm kỳ lạ .

Dạ Nguyệt Sắc lập tức liền ý thức được, tên yêu nghiệt này đang ngủ trần truồng! Tay không bị khống chế theo lồng ngực Nguyệt Vô Thương đi xuống hạ thân, mới vừa chạm tới vật áo bên hông, tay của Dạ Nguyệt Sắc liền bị Nguyệt Vô Thương chặn lại , một giọng nói thâm thi ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc rù rì nói: "Định sờ chỗ nào?"

"Hẹp hời!" Dạ Nguyệt Sắc méo miệng, rất nhanh liền đem chuyện mới vừa rồi vì sao mà đến đây, quên mất một hơi cạn sạch, yếu ớt hừ một tiếng, nàng chỉ là muốn xác nhận thử xem hân có phải thực sự ngủ trần truồng không mà thôi, khác thường phát hiện mình có thể lên tiếng.

Nguyệt Vô Thương nhất thời có chút dở khóc dở cười, đem tay Dạ Nguyệt Sắc kéo đến phía trên, một tay chuẩn bị kéo chặn ra, Dạ Nguyệt Sắc bắt tay hân lại, xác định mình không có chút nào lộ ở bên ngoài chăn mền, sau đó nhỏ giọng nói: "Nguyệt Nguyệt, thật sự có tiên nữ."

"Vậy nàng nhìn thấy hình dạng nàng ấy ra sao?" Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nói, khóe miệng kéo lên một đường cong đã thực hiện được ý nguyện.

"Giống như người nói á!" Dạ Nguyệt Sắc giọng buồn buồn từ trong chăn truyền tới, "Người nói nàng có thể đuổi theo tới đây hay không?"

"Sẽ không!" Nguyệt Vô Thương hiển nhiên đối với vấn đề này một chút hứng thú cũng không có, giọng nói miễn cưỡng, nếu cứ tiếp tục đề tài này khó tránh khỏi sẽ không lộ tẩy, "Ah ~ Sắc Sắc, thì ra là nàng sợ quỷ!"

"Ai nói!" Dạ Nguyệt Sắc hướng trong chăn rút một cái, bên ngoài mạnh bên trong yếu buồn bực quát với Nguyệt Vô Thương.

"Phải không, có một người mặc quần áo trắng vừa lướt qua, nàng có cần bước ra nhìn thử có phải người mà nàng vừa mới gặp hay không!" Nguyệt Vô Thương cong môi cười, thần nhiên nói.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, lập tức cảm thấy sau lưng một đôi đôi mắt vô thần, hai chân hai tay quần thật chặt ở trên người của Nguyệt Vô Thương, bắt đầu run rẩy.

"Ha ha." Nguyệt Vô Thương hoàn toàn bị Dạ Nguyệt Sắc làm vui vẻ rồi, hưởng thụ người nào đó ôm ấp yêu thương, nụ cười vui vẻ từ ngực tràn ra ngoài, mang theo một phần mỉa hoặc đặc biệt mềm mại đến tận xương.

Dạ Nguyệt Sắc mới biết mình bị Nguyệt Vô Thương lừa gạt, Dạ Nguyệt Sắc dán mặt vào ngực của Nguyệt Vô Thương cảm nhận được sự rung động kia, nhất thời thẹn quá thành giận, quay mặt sang, há miệng cắn lên da thịt trơn bóng mềm người đó một cái.

"Ui!" Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày, ngực cảm nhận được đôi môi mềm mại đang dán dính vào phía trên, người nào đó thỉnh thoảng cắn một cái, truyền đến cảm giác tê liệt, làm cho hân đột nhiên cảm thấy giữa ngực nhộn nhạo, tâm tình khó có thể khống chế.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy da của Nguyệt Vô Thương trơn bóng, không nhìn được cắn thêm mấy cái, nào ngờ bả vai bị người nào đó vịn lại, cả người từ trong chăn bị ôm ra ngoài.

Ánh mắt tối tăm của Nguyệt Vô Thương sáng quắc nhìn Dạ Nguyệt Sắc, bên ngoài lều xuyên qua vài ánh trăng mát dịu, Dạ Nguyệt Sắc mơ hồ nhìn thấy ánh mắt tinh mịch của Nguyệt Vô Thương, phản xạ có điều kiện rút một cái, yếu ớt nói: "Ai, ai bảo người gạt ta!" Còn không mặc quần áo câu dẫn nàng, dĩ nhiên lời này Dạ Nguyệt Sắc chẳng qua chỉ lặng lẽ nói ở trong lòng.

Trong lúc nói chuyện, màn cửa lều, có khối trắng phau phau thổi vào, Nguyệt Vô Thương trong nháy mắt ngừng thở che miệng mũi Dạ Nguyệt Sắc , giấu nàng ở trong chăn hít hít nhìn nơi màn cửa, ánh mắt giữ kín như bưng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Mê tình hương

Mê tình hương? ! Nguyệt Vô Thương điểm huyệt ngủ của Dạ Nguyệt Sắc , khí định thần nhàn nhìn nơi màn cửa, mê tình hương chậm rãi khuếch tán ở trong lều vải, sau đó màn cửa bị vén lên nhẹ nhàng, gió mùa hạ hơi lướt nhẹ qua, thổi tới một mùi thơm hoa mẫu đơn.

Ánh trăng xuyên qua từ màn cửa, chiếu sáng tất cả, một đôi chân trắng nõn bước vào , ở dưới ánh trăng càng thêm lộ ra vẻ trắng nõn như ngọc, một cô nương mặc áo lụa mỏng manh, chậm rãi đi tới, lưng lay sinh động, đẹp không sao tả xiết.

Người nọ cất bước đi tới trước giường, bàn tay trắng nõn chậm rãi nâng lên, động tác ưu nhã quyến rũ không nói thành lời, đầu ngón tay đem dây lưng nhẹ nhàng cởi ra, cả kiện sa y liền nhẹ nhàng rơi xuống trên đất.

Thân thể trong suốt như ngọc dưới ánh sáng mờ ảo của ánh trăng trở nên mịn hoặc khôn cùng, trắng nõn như ngọc, đường cong đầy đủ quyến rũ. Nguyệt Vô Thương nhìn người đó cõi y phục xuống trong nháy mắt, đôi mắt khẽ khép lại kín như bưng.

"Vương gia!" Thanh âm sâu kín thấp giọng gọi, trong thanh âm vẻ hâm mộ trong nháy mắt tràn đầy, "Khuyên nhi thích ngài thật lâu, thật lâu, nhưng, tại sao ngài lại không thêm đoái hoài gì đến ta."

Tần Khuyên đi về phía trước một bước, ánh mắt sâu kín nhìn Nguyệt Vô Thương, "Ta cũng là bất đắc dĩ mới có thể như thế, nếu như không làm như vậy, ta lại cảm thấy cuộc sống sẽ có thiếu sót, cho dù ngày mai sau khi ngài phát hiện sẽ chán ghét ta, ta cũng sẽ không hối hận!"

Nói làm nhằm một đồng lời vô nghĩa, Tần Khuyên nghiêng người tới, nhìn gương mặt đẹp như thần linh lung linh dưới ánh trăng, để cho nàng mê luyến như vậy.

Tần Khuyên chậm rãi cúi thấp thân thể đến gần Nguyệt Vô Thương, cách mặt Nguyệt Vô Thương ba tấc, Nguyệt Vô Thương đột nhiên mở mắt, ánh mắt thay đổi về biến hóa ôn nhu của trước kia, sắc bén như kiếm bắn về phía Tần Khuyên. Đồng thời đem cái chân thật mỏng ném tới trên người của Tần Khuyên.

"Ngài, ngài, mê tình hương." Tần Khuyên nhìn Nguyệt Vô Thương thanh tĩnh, có chút kinh ngạc nhìn Nguyệt Vô Thương, đột nhiên ý thức được mình không mảnh vải, vội kéo tấm chăn mỏng Nguyệt Vô Thương vứt xuống trên người nàng

"Đi ra ngoài!" Ánh mắt của Nguyệt Vô Thương trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng, nhàn nhạt nói với Tần Khuyên.

Trong mắt Tần Khuyên nhất thời tràn ra một tầng hơi nước thật mỏng, một đôi mắt tràn đầy ngăn lệ, trong đôi mắt long lanh đó thoáng qua nét độc ác, giọng nói có chút không hiểu: "Là bởi vì Dạ Nguyệt Sắc sao?"

Nguyệt Vô Thương nắm thật chặt người trong ngực, trong chăn Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy hô hấp không thoải mái, ở trong chăn có chút nóng lên, cô muốn thoát ra ngoài, ánh mắt của Nguyệt Vô Thương khi nhìn Tần Khuyên có chút không kiên nhẫn: "Không liên quan đến ai, không thích chính là không thích."

Lời nói của Nguyệt Vô Thương khiến Tần Khuyên đột nhiên cảm thấy rất tuyệt vọng, trong lòng phần hận đối với Dạ Nguyệt Sắc càng thêm sâu nặng, nhìn Nguyệt Vô Thương không cam lòng nói: "Nhưng, rõ ràng là chúng ta biết nhau trước."

Nguyệt Vô Thương cảm giác được người nào đó trong ngực không an phận cô tới nhích lui, ánh mắt càng thêm không kiên nhẫn, giọng nói không kiên nhẫn nói: "Người không thể quá tham lam, Anh rất yêu thích người, hái hoa phải hái liền tay, đừng để đợi đến hai đầu thất bại!"

Trong đầu Tần Khuyên đột nhiên thoáng qua ánh mắt thâm tình ôn nhu của Nguyệt Lưu Ảnh, chỉ có điều, tựa như Nguyệt Vô Thương nói không thích chính là không thích. Cùng lúc đó, hình dáng của Dạ Nguyệt Sắc chợt lóe lên ở trong óc của nàng, dường như chỉ cần Dạ Nguyệt Sắc vừa xuất hiện Ảnh cũng sẽ là lạ, trong tâm Tần khuyên thêm oán hận Dạ Nguyệt Sắc.

"Rốt cuộc nàng ta tốt hơn ta chỗ nào chứ?" Trong giọng nói của Tần Khuyên mang theo một chút tức giận, trên mặt xẹt qua nước mắt trong suốt, ở dưới ánh trăng trượt xuống một đoạn độ cong lạnh như băng, "Đuẩn Chi đối với nàng ta thần hồn điên đảo, ngài, Ảnh, và cả Phong công tử."

Nguyệt Vô Thương cảm thấy cử của người trong ngực có chút ít gấp gáp, ôn nhu vỗ vỗ lưng người trong ngực, giọng nói lúc này đã không kiên nhẫn tới cực điểm, "Chỗ nào của nàng cũng hơn người! Đi ra ngoài!"

Lời nói đơn giản của Nguyệt Vô Thương giống như là một bạt tai hung hăng tát ở trên mặt nàng, Tần Khuyên đôi mắt đăm đăm lệ mông lung cố chấp nhìn Nguyệt Vô Thương, không có động tác.

"Nguyệt Nguyệt, ta khó chịu!" Dạ Nguyệt Sắc giọng buồn buồn từ trong chăn truyền tới, giống như là nửa đêm tỉnh ngủ mê sảng, mềm nhũn, mang theo điểm đáng thương. Thanh âm không lớn không nhỏ, tuy nhiên nó đủ để cho Tần Khuyên lệ rơi đầy lắng nghe rất rõ ràng.

"Thì ra là, thì ra là chúng ta đều giống nhau là dùng trăm phương ngàn kế muốn leo lên giường của người, chẳng qua là." Tần Khuyên lau nước mắt, bị thương nói: "Bất đồng chính là, thành công cùng thất bại khác nhau mà thôi."

Tần Khuyên lời kéo chăn mỏng trên người, xoay người đi ra phía ngoài, nước mắt trên mặt ở dưới ánh trăng rơi xuống thành dòng lạnh như băng tuyết.

Nguyệt Vô Thương như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Tần Khuyên rời đi, cái gì cũng không kịp suy nghĩ nhiều, Dạ Nguyệt Sắc liền từ trong chăn chui ra, khuôn mặt nhỏ nhắn bị bung bít đến đỏ bừng, hai tròng mắt đóng chặt, trên mặt phỉn hồng không bình thường, hơi thở nhẹ nhẹ, tội nghiệp nói: "Nguyệt Nguyệt, ta nóng, khó chịu."

Nguyệt Vô Thương nghĩ mê tình hương còn sót lại trong lều, khẽ nhíu mày, Dạ Nguyệt Sắc không biết võ công, mặc dù kịp thời bưng kín, nhưng vẫn hút vào chút ít, mê tình hương được tính lửa nóng mãnh liệt.

Dạ Nguyệt Sắc lung tung kéo kéo y phục của mình, vấy xốc xếch, trong miệng mê sảng: "Nóng."

Vừa nói vừa hướng Nguyệt Vô Thương ngang nhiên xông qua, nhất thời cảm thấy da mình tiếp xúc một mảnh lạnh như băng, cảm giác rất thoải mái, vì

vậy Dạ Nguyệt Sắc nhích đến gần hơn.

Chân mày Nguyệt Vô Thương nhíu chặt hơn, nhìn người lộn xộn ở trong lòng mình một chút, đột nhiên có loại cảm giác nâng cục đá đập chân của mình, khẽ than một tiếng, cũng chỉ có thể nhìn.

"Sắc Sắc, có muốn hay không đến Hương Khê ngâm một chút hay không. . . ." Nguyệt Vô Thương bắt được bàn tay không an phận của Dạ Nguyệt Sắc, cau mày hỏi.

"Không cần, đó là nước mắt người chết. . . ." Dạ Nguyệt Sắc cau mày thì thầm nói: "Nguyệt Nguyệt, khó chịu."

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc trong ngực cả xát vào lưng tung, mặt của nàng đỏ hồng, áo xốc xé rách, trên mặt bị mê tình hương nhiễm hồng, thấy thế .

Nguyệt Vô Thương nhíu mày, tận lực ngăn động tác của Dạ Nguyệt Sắc lại, vừa ôn nhu trấn an. Hút vào mê tình hương cũng không nhiều, thật ra thì đến tuổi nước nóng ngâm là được, Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, hẳn vẫn có chút, ừ, tự làm tự chịu.

Nhìn trong ngực người mang chút thần sắc thống khổ, trên mặt Nguyệt Vô Thương lộ ra vẻ đau lòng. Nguyệt Vô Thương nhíu nhíu mày, ôn nhu bắt được tay Dạ Nguyệt Sắc, lại không dám quá dùng sức, một cái tay khác chậm rãi vận nội lực, chống đỡ ở sau lưng Dạ Nguyệt Sắc, đem nhiệt lượng xông xao toàn bộ tụ tập trong cơ thể Dạ Nguyệt Sắc tụ xuống vào trong lòng bàn tay, sau đó móng tay hướng Dạ Nguyệt Sắc, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ một cái, vài giọt máu tươi liền từ Dạ Nguyệt Sắc đầu ngón tay chảy xuống.

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời cảm thấy nhiệt khí chậm rãi từ trong cơ thể chạy mất, không còn xông xao nữa, Dạ Nguyệt Sắc an tâm nằm ở trong ngực Nguyệt Vô Thương, an ổn ngủ.

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc đặt ở bên trong giường, lau máu tràn ra khóe miệng, trên mặt hắc khí lóe lóe, Nguyệt Vô Thương ổn ổn tâm thần, hướng về phía ngoài cửa ho hai tiếng, Nam Uyên lập tức xuất hiện ở trong trường bông, lấy ra bình sứ đỏ ra một viên thuốc, đưa cho Nguyệt Vô Thương, không đồng ý nói: "Chủ nhân, không thể dùng nội lực, có chuyện gì để cho nô tài làm là được!"

Nguyệt Vô Thương phát phát tay, khiến Nam Uyên rời đi. Bộ dạng xiêm áo không ngay ngắn của nàng sao có thể để cho người khác nhìn thấy chứ. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Vương Duẫn thổ lộ

Vốn đang đẹp trời, thì khí trời ở phía sau nửa đêm liền tí tách bắt đầu mưa. Khí trời hơi lạnh, Dạ Nguyệt Sắc tìm nơi ẩm áp nhất bên cạnh nhích lại gần, vậy mà cảm giác càng thêm lạnh như băng, lập tức lặn sang bên cạnh. Cau mày tâm bất cam tình bất nguyện mở ra cặp mắt mơ hồ .

Nhìn sang bên cạnh nhìn, đã thấy Nguyệt Vô Thương nằm ở bên cạnh, khoảng cách cùng Dạ Nguyệt Sắc cách ba tấc xa. Dạ Nguyệt Sắc cau mày cười một tiếng, ngày hôm qua thật sự là hiểu lầm Nguyệt Nguyệt rồi! Dạ Nguyệt Sắc có chút áy náy lòng tiểu nhân của mình, bất quá, Dạ Nguyệt Sắc đưa tay dò cái trán của Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy chạm tay chính là một mảnh lạnh như băng.

"Nguyệt Nguyệt!" Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng vỗ vỗ Nguyệt Vô Thương, nhỏ giọng hỏi, sao lại lạnh như vậy.

Nguyệt Vô Thương nhíu nhíu mày, từ từ mở ra ánh mắt tràn ngập nụ cười, bên trong hoàn toàn không hề có dáng vẻ gì mới vừa tỉnh lại, Nguyệt Vô Thương cong cong khóe môi, chỉ là độ ẩm thân thể của hắn có chút thấp, kéo ra khoảng cách của hai người mà thôi.

"Nguyệt Nguyệt, người đã tỉnh!" Dạ Nguyệt Sắc mặt vui vẻ nhìn Nguyệt Vô Thương, không chút nào có tình cảnh lúng túng cô nam quả nữ cùng tồn tại trên một cái giường.

"Ừ ~" Nguyệt Vô Thương biếng nhác ưu nhã một tay chống đầu lên, nụ cười ẩm áp nhìn Dạ Nguyệt Sắc, khóe miệng nâng lên đường cong tà ác, "Sắc Sắc, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?"

Vốn dĩ là giọng nói mềm mại đến tận xương nghe cảm động mang theo chút biếng nhác của buổi sáng mới vừa tỉnh ngủ, cực kỳ hấp dẫn người, Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương không chuyển mắt, "Nguyệt Nguyệt ~"

"Ừ?" Cát cao ngữ điệu, âm cuối mang theo đầu độc người ma pháp, một người nào đó cười rất giống con hồ ly ánh mắt đầy tình tứ đem mỡ nữ giết chết trong nháy mắt.

"Dạ tiểu thư, tiểu thư rời giường chưa?" Vẻ háo sắc của Dạ Nguyệt Sắc rốt cuộc bị thanh âm nhu nhu nhược nhược kéo trở lại. Đi ra ngoài nhìn, Tần

Khuynh? Họ lúc nào thì quen như vậy nhỉ, cần nàng ta tới gọi nàng rời giường?

Nguyệt Vô Thương thu hồi nụ cười lười biếng, như có điều suy nghĩ nhìn phía ngoài lều, màn cửa có gió khẽ thổi lên, mang theo một chút hơi lạnh của cơn mưa đêm, cuối cùng hơi cong môi một cái, lại là người tự cho là đúng.

Dạ Nguyệt Sắc thu hồi ánh mắt nhìn Nguyệt Vô Thương một chút, mới phát hiện đây là phòng của Nguyệt Vô Thương, rốt cuộc ý thức được mình đơn độc cùng Nguyệt Vô Thương cùng giường chung gối một buổi tối.

Dạ Nguyệt Sắc vội từ trên giường bò dậy, đột nhiên nhìn thấy cái động nhỏ nổi ranh giữa hai chiếc lều, không còn kịp hoài nghi lại lịch khả nghi của cái động kia nữa, liền lăn một vòng chạy tới phía bên kia.

"Nguyệt Nguyệt, ta đi trước đây." Vừa đi vừa nói, đến cửa động vẫn không quên quay đầu lại xem Nguyệt Vô Thương một chút.

"Cũng không phải là lần đầu tiên." Nguyệt Vô Thương lơ đãng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, hơi cong môi một cái, trong mắt nụ cười ý vị sâu xa.

Không phải là lần đầu tiên? ! Dạ Nguyệt Sắc kỳ quái nhìn Nguyệt Vô Thương một lần nữa. Bên ngoài thanh âm của Tần Khuynh lại truyền tới, "Dạ tiểu thư, nếu tiểu thư không lên tiếng ta sẽ vào đó nha, Dẫn Chi cùng Phong công tử đều chờ đợi tiểu thư rời giường !"

"Nguyệt Nguyệt, lát nữa gặp nha!" Dạ Nguyệt Sắc như một lần khói chui qua đó.

Dạ Nguyệt Sắc tiếng nói vừa dứt, Tần Khuynh liền vén rèm cửa lều đi vào, hai tròng mắt long lanh hơi có chút sưng đỏ, xem ra càng làm cho bộ dạng điếm đạm đáng yêu của nàng ta càng thêm chọc người triu mến.

Vốn là ánh mắt ác độc đắc ý, nhưng khi vừa nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc, ánh mắt lập tức trở nên kinh dị vạn phần, nàng hôm qua không phải là ở trong lều của Nguyệt Vô Thương sao? Đôi mắt Tần Khuynh tỉnh mạch phát ra sương mù ác độc, nhìn lướt qua y phục của Dạ Nguyệt Sắc không phải là rất chỉnh tề, trong mắt tràn qua vẻ tự tiểu phi tiểu.

"A." Tần Khuynh một tiếng thét kinh hãi, giọng nói kinh ngạc mà nhìn xem Dạ Nguyệt Sắc, "Dạ tiểu thư vì sao quần áo xốc xếch."

Ngoài cửa mấy người nghe được Tần Khuynh kêu lên, lo lắng hỏi: "Sao vậy?"

Dạ Nguyệt Sắc mắt tròn trắng, cười nhìn về phía Tần Khuynh nói: "Buổi sáng, mới vừa rời giường, quần áo xốc xếch thì có gì kỳ quái, ngược lại là người sáng sớm mang theo một nhóm người tới phòng ta, nói những lời kì lạ thế này, ngược lại động cơ có chút bất lương."

Ánh mắt tự tiểu phi tiểu của Dạ Nguyệt Sắc Tần Khuynh, con Hồ Ly Tinh thói tha này rốt cuộc đang đánh mưu ma chước quỷ gì.

"Tiểu thư." Tần Khuynh đáng thương nhảy đôi mắt ngân ngấn lệ, tựa như quán tính lấy ra một bộ dạng điếm đạm đáng yêu.

"Đi ra ngoài á..., không lễ phép như vậy, không được người ta đồng ý đã tùy tiện xông vào phòng người khác, quả thật là không được nuôi dạy tốt mà!" Dạ Nguyệt Sắc hai tay ôm ngực, mặt khinh thường nhìn Tần Khuynh, nếu nàng ta đến kiểm tra, nàng cũng không khách khí.

Tần Khuynh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nhu nhu nhược nhược nói: "Dạ tiểu thư, Khuynh nhi vốn là có lòng tốt muốn đến gọi tiểu thư rời giường. Người."

Bên ngoài rất phiền não Nguyệt Lưu Ảnh vừa nghe Dạ Nguyệt Sắc lại đang khi dễ Tần Khuynh, mỗi lần cũng chỉ có nàng mới có thể làm cho tâm tình hần nổi sóng, Nguyệt Lưu Ảnh không thoải mái ở bên ngoài quát: "Dạ Nguyệt Sắc."

"Đi ra ngoài!" Dạ Nguyệt Sắc lười cùng Hồ Ly Tinh cùng tên nhân yêu này nói nhảm, học bộ dạng miễn cưỡng lại cực kỳ có lực sát thương của Nguyệt Vô Thương, hướng về phía Tần Khuynh nói.

Tần Khuynh hận hận nhìn Dạ Nguyệt Sắc, lau nước mắt một cái, quay đầu chạy ra khỏi lều Dạ Nguyệt Sắc .

Dạ Nguyệt Sắc tròn trắng mắt, móc móc lỗ tai, xoay mình lên giường tiếp tục ngủ.

"Khuynh nhi, nàng làm sao vậy?"

"Cút xa một chút, tiến hành loại nhân yêu thú luyện của các người đi!" Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng tựa vào bên gối nói, thật là quá ồn mà.

Bên cạnh Nguyệt Vô Thương cong cong khóe môi, biếng nhác đứng dậy mặc quần áo, tâm tình không tệ đi ra cửa. Vương Dẫn nhảy mũi, nhìn lều Dạ Nguyệt Sắc một chút, đột nhiên nhanh trí, đi về hướng trên núi Hương Sơn.

Nguyệt Lưu Ảnh kéo Tần Khuynh rời đi, Phong Hồi Tuyết mỉm cười liếc mắt nhìn lều Dạ Nguyệt Sắc, ôn tồn nho nhã cất bước đi.

Phía ngoài mưa bụi vẫn tí tách rơi xuống, Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường không có gì làm ồn nữa lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, mưa đã tạnh, sau khi miễn cưỡng rời giường, phát hiện bốn phía một người cũng không có, Dạ Nguyệt Sắc nhủ thầm, người đâu hết rồi, không phải bỏ nàng lại đây một mình chứ ?

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt hướng bên cạnh lều hô một tiếng, thấy không có người đáp lại, Dạ Nguyệt Sắc nổi giận, bọn khốn kiếp kia, thế nhưng bỏ năng lại một mình ở lại chỗ này.

Khí thế hùng hăng đi tới phía ngoài lều, quay một vòng, phát hiện một người cũng không có, Dạ Nguyệt Sắc đi về hướng Hương Khê, nhưng lại nghĩ đến nơi đó là do nước mất chảy mà thành, nhất thời ngừng lại bước chân. Do do dự dự suy tính có nên đi đến dòng suối hay không.

Thì Vương Duẩn cầm đầu đoàn người lờng lờng hùng dũng trở lại, chẳng qua Dạ Nguyệt Sắc nhìn trong tay Vương Duẩn ôm một cô nương y phục trắng Châu mây, một bàn tay trắng nõn đang xoa mát cá chân.

"Các người đi đâu vậy?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn bọn họ hỏi.

Ôm một tảng đá.

"Dạ tiểu thư, ta. . . ." Vương Duẩn thấy Dạ Nguyệt Sắc đứng ở phía trước, đột nhiên cảm thấy mình giống như đang, ném cũng không phải, ôm cũng không phải."Dạ tiểu thư. Đây là Lan cô nương, lên miếu Hương sơn để dâng hương, sau đó trời mưa không cẩn thận bị trật chân, Ta, ta lên núi hái hoa cho tiểu thư, sau đó."

"A, anh hùng cứu mỹ nhân. . . ." Dạ Nguyệt Sắc nhủ mảy, cười nhìn Vương Duẩn, còn vừa quan sát vị Lan tiểu thư Vương Duẩn đang ôm, ừ, đáng đáp thanh thoát động lòng người, xem ra cùng Vương Duẩn rất xứng đôi .

Vương Duẩn bị ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc nhìn có chút thẹn thùng, thấy vẻ mặt Dạ Nguyệt Sắc hiểu lầm, vội vàng nhắm mắt lại nói: "Dạ tiểu thư, tiểu thư đừng nên hiểu lầm, người mà ta vẫn thích là tiểu thư!"

t/g: Đáng thương Tiểu Duẩn chi ~ Nguyệt Nguyệt nhìn chăm chăm đầu rồi, cũng dám thổ lộ, dũng khí a ~

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Gặp nạn

Vương Duẩn nơi nơi chờ mong nhìn Dạ Nguyệt Sắc, thật giống như toàn thế giới cũng chỉ còn lại có người trước mắt kia, hẳn muốn Dạ tiểu thư biết hẳn thích nàng. Vậy mà trong lòng lại rất thấp thỏm lo âu, nếu như Dạ tiểu thư cự tuyệt, thì hẳn phải làm sao bây giờ, Vương Duẩn cau chặt chân mày, cảm mỗi dưới, sắc mặt có chút rối rắm nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Mắt Nguyệt Vô Thương hí một cái, gần đây dũng khí của Vương Duẩn tựa hồ cao một chút. Nhếch miệng nở một nụ cười quý quyết.

Còn lại là vẻ mặt mọi người khó lường, toàn bộ đều nhìn vào Dạ Nguyệt Sắc, mày Dạ Nguyệt Sắc hơi nhíu, chuyện giống như có chút phiền phức .
Ngay sau đó cười một cách tự nhiên

"Duẩn Chi à, ta cũng thích người mà , ha ha."

Cười giả là hai tiếng, Dạ Nguyệt Sắc nỗ lực điều chỉnh vẻ mặt của mình một chút, khiến nụ cười trên mặt xem ra thân thiết chân thành. Đáng vẻ như vậy, làm cho ba nam nhân có mặt ở hiện trường đều là ba vẻ mặt khác nhau.

"Chúng ta là chị em tốt mà! Duẩn Chi!" Nói xong còn vỗ vỗ đầu vai Vương Duẩn, trong lòng Dạ Nguyệt Sắc nghĩ lại những chuyện đã qua, trước kia đùa giỡn Vương Duẩn quá mức rồi?

Nguyệt Vô Thương sau khi nghe nói như thế rốt cuộc mặt mày hớn hờ, còn lại chân mày của mọi người giãn ra, ánh mắt của Tần Khuynh trở nên oán hận vô cùng, tại sao một người không tài không có học vấn, ngôn ngữ thô bỉ lại có thể được nhiều người thích như thế chứ.

"Ta hiểu rồi. . . ." Vương Duẩn có chút thất hồn lạc phách ôm Lan tiểu thư trong ngực đi tới hướng lều của mình, vừa lẩm bầm nói thầm, hiểu, hiểu, thoát nhìn rất thất vọng cô đơn.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy có cảm giác tội lỗi, chuyển đến bên người Nguyệt Vô Thương, kéo kéo vạt áo Nguyệt Vô Thương , nhỏ giọng nói: "Nguyệt Nguyệt ~"

Nguyệt Vô Thương rất tùy ý sờ sờ đầu Dạ Nguyệt Sắc, động tác thương yêu cung chiều, ôn nhu nói: "Không sao!"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn tất cả mọi người nhìn nàng lúc này, Phong Hồi Tuyết chẳng qua là nhìn nàng cười ôn nhu như gió xuân, Nguyệt Lưu Ảnh cau mày không biết là loại tâm tình gì, Tần Khuynh thấy Dạ Nguyệt Sắc đưa mắt nhìn sang vội vã thu lại hận ý trong đôi mắt.

Dạ Nguyệt Sắc lôi ống tay áo Nguyệt Vô Thương, bộ dáng tội nghiệp, khoe miệng Nguyệt Vô Thương cong cong, kéo Dạ Nguyệt Sắc đi về hướng lều, vừa nói: "Ta xem khí trời cũng sắp mưa rồi, thu dọn đồ đạc trở về đi thôi! Thuận đường mang theo Lan tiểu thư đi xem đại phu!"

Phong Hồi Tuyết sau khi Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương xoay người sang chỗ khác, nụ cười âm trầm trong mắt, Dạ Nguyệt Sắc đối với Nguyệt Vô Thương lệ thuộc vào một cách lơ đãng, Phong Hồi Tuyết cô đơn cười buồn bã. Xoay người đi về phía lều của mình.

"Nguyệt Nguyệt, mới vừa rồi Dẫn Chi ôm là ai vậy?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương tò mò hỏi.

Đi ở phía trước, Nguyệt Vô Thương đột nhiên dừng bước lại, Dạ Nguyệt Sắc tự nhiên dựa vào trên người của Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc vuốt vuốt cái trán, ủy khuất nói thầm: "Sao đột nhiên dừng lại thế!"

Nguyệt Vô Thương nhủ mảy, một đôi mắt lung linh ánh sáng sâu kín nhìn Dạ Nguyệt Sắc, khóe miệng nhếch lên, "Nàng rất quan tâm hần?"

Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng cười hai tiếng, che giấu mất tự nhiên của mình, vừa cười ha hả, "Người không phải cảm thấy bọn họ trai tài gái sắc, rất xứng đôi sao?"

"Ha ha." Nguyệt Vô Thương rút cuộc khoát trá bật cười, ánh sáng tà ác trong mắt lóe qua, là rất xứng đôi .

Nguyệt Vô Thương tâm tình rất tốt, tiếp tục đi về phía trước, Dạ Nguyệt Sắc có chút mặc danh kỳ diệu đi theo phía sau lưng Nguyệt Vô Thương , nào biết ruột con sói xám nào đó có chín khúc quanh, gan có bảy lỗ đang âm thầm vạch ra kế hoạch.

.

Đoàn người chuẩn bị xong xuôi, Vương Dẫn cùng với Phong Hồi Tuyết biết y thuật mang theo Lan tiểu thư bị thương ngồi cùng một chiếc xe ngựa. Nguyệt Vô Thương hôm qua động nội lực sắc mặt tái nhợt phẫm màu xanh, ngồi trên xe ngựa của chính mình nhắm mắt dưỡng thần . Dạ Nguyệt Sắc một mình nhắm chán ngồi ở trên xe ngựa, vén rèm lên Tây nhìn Đông chú ý.

Bên cạnh xe ngựa màn xe đột nhiên bị vén lên, Tần Khuynh cười mềm mại hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Tối hôm qua. Bộ dạng của Vương gia giống như một chết đi, Dạ tiểu thư thì ngược lại tinh thần sáng láng!"

Nói xong cũng không quản Dạ Nguyệt Sắc phản ứng, quý dị cười một tiếng, để rèm xuống, ngăn cách tầm mắt Dạ Nguyệt Sắc .

Tối hôm qua? Dạ Nguyệt Sắc khẽ nhíu mày, bộ dạng Vương gia giống như một chết đi? Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục nhíu mày; Dạ tiểu thư ngược lại tinh thần sáng láng? Dạ Nguyệt Sắc sao lại cảm giác lời này nghe qua chứa đầy hàm ý như vậy, bọn họ chỉ là đơn thuần cùng nhau ngủ mà thôi. Nhưng, sao Tần Khuynh lại biết? Dạ Nguyệt Sắc hé mắt, thối Hồ Ly Tinh!

Dạ Nguyệt Sắc hạ màn xe xuống, tựa vào trên giường êm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần , xe ngựa dọc theo đường đi cũng rất vững vàng, nhưng khi đi tới một đoạn đường lắc lư, trên đường nhô ra rất nhiều hòn đá nhỏ lổm chổm, xe ngựa đi có chút đung đưa, Dạ Nguyệt Sắc mở mắt, có chút kì quái. Lúc đi cùng Phong Hồi Tuyết đến đây, ngủ thẳng giấc cũng không có cảm giác lắc lư. Chẳng qua chỉ lo ngủ nên Dạ Nguyệt Sắc nào biết, một đường đi đều là được Phong Hồi Tuyết chiếu cố .

Lúc Dạ Nguyệt Sắc đẩy màn xe ra, ngựa liền hí một tiếng bèn nhón sau đó cả vó trước nâng lên thật cao, xe ngựa chột dừng lại, đem người phu xe hất xuống mặt đất. Theo quán tính mạnh mẽ khiến Dạ Nguyệt Sắc lao về phía trước cả người lập tức ngã úp xuống sàn xe.

Vó ngựa vừa rơi xuống trên đất, vừa một trận tiếng hí bèn nhón, sau đó phát điên chạy về phía trước. Dạ Nguyệt Sắc còn chưa kịp bò dậy, xe ngựa đã giống như mũi tên rời khỏi dây cung, chạy điên cuồng về phía trước.

"Cứu mạng a!" Dạ Nguyệt Sắc hét rầm lên, tiếng ngựa hí điên cuồng, tiếng hét kinh hoàng của Dạ Nguyệt Sắc đã làm những người khác giật nảy mình.

Nguyệt Vô Thương đẩy màn xe ra, đã thấy xe ngựa Nguyệt Sắc từ bên cạnh hần lướt qua Dạ thật nhanh, trong xe không ngừng truyền đến tiếng kêu của Dạ Nguyệt Sắc. Nguyệt Vô Thương không kịp suy nghĩ thân thể mình không thích hợp động chân khí, thân thể đã không khống chế bay vọt ra ngoài.

Mũi chân nhấn ở trên cang xe một chút, liền nhanh chóng hướng xe ngựa Dạ Nguyệt Sắc bay đi, đường núi Hương Sơn vốn chính là đường vòng vèo uốn lượn, mắt thấy sẽ phải quẹo cua, ngựa bị hoảng sợ, làm sao còn biết quẹo cua. Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy tâm lập tức quán chặt, gia tăng tốc độ bay tới xe ngựa.

"Nguyệt Nguyệt, cứu mạng a, cứu mạng a." Thanh âm hét hoảng của Dạ Nguyệt Sắc lần nữa gọi vang, trong lòng Nguyệt Vô Thương quýnh lên, sử xuất toàn lực, trước lúc vó xe ngựa sắp rơi xuống vách núi, bắt được mũi xe ngựa, con ngựa đang phát cuồng hung hăng lòi luôn cả Nguyệt Vô Thương đi về phía trước kéo ra một khoảng cách.

Nguyệt Vô Thương giải quyết dứt khoát, đem cương ngựa dùng nội lực đánh gãy, cả xe ngựa cũng toàn bộ bị chấn động vỡ nát, Dạ Nguyệt Sắc bắt được đệm trên xe ngựa, tư thế bất nhã nằm trên ván xe.

Nguyệt Vô Thương phi thân xuống, kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, mũi chân nhấn nhẹ ở trên ván xe một chút, ôm Dạ Nguyệt Sắc phi thân lên, đồng thời xe ngựa cùng ngựa rơi vào đáy vực Hương Sơn.

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc an toàn rơi xuống đất, Dạ Nguyệt Sắc vẫn đang phát run, đôi tay nắm ngực áo của Nguyệt Vô Thương, bấu chặt vào thịt Nguyệt Vô Thương, cũng có chút đau.

"Không sao!" Nguyệt Vô Thương hơi thờ không yên an ủi Dạ Nguyệt Sắc, cứng rắn nuốt lấy máu tươi đang dâng trào đến cổ họng, cũng không để ý

ngực bị Dạ Nguyệt Sắc bấu chặt có bao nhiêu đau, ôn nhu an ủi: "Sắc Sắc, không sao rồi."

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc âm thanh run rẩy, mang theo tiếng khóc rầm rút.

"Ở đây, ta ở đây." Nguyệt Vô Thương vuốt ve sau lưng của Dạ Nguyệt Sắc, "Sắc Sắc, ta ở đây."

Người còn lại thấy thế toàn bộ xuống xe ngựa, tất cả mọi người đều bị một màn kinh tâm động phách này làm cho kinh hoàng vậy mà không chờ bọn hắn kịp phản ứng, đã thấy trên mặt Nguyệt Vô Thương có hắc khí quỷ dị nhấp nhô, một búng máu từ khóe miệng tràn ra, cả người lung lay hai cái, đột nhiên buông Dạ Nguyệt Sắc ra, ngã trên mặt đất.

t/g: Ta không phải cố ý khiến Nguyệt Nguyệt bị thương, (ngồi cạnh góc tường đầu rồi, bên ngoài xúm lại đánh ta!)

Đây là tai nạn lao động a, có tiền phụ cấp , hu hu, bỏ đi. . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Hôn mỹ nhân ngủ say

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc lau nước mắt một cái, nhìn về mặt hắc khí Nguyệt Vô Thương té xuống đất, khóe miệng tươi hồng, khóe mắt âm đạm hồng, chân mày nhăn chặt tại một chỗ, đáng vẻ giống như rất thống khổ.

Dạ Nguyệt Sắc nhe răng kêu một tiếng: "Nguyệt Nguyệt, ngươi làm sao vậy?" Dạ Nguyệt Sắc đứng ở bên cạnh Nguyệt Vô Thương vươn tay xoa xoa máu nơi khóe miệng của Nguyệt Vô Thương, nhưng càng lau càng nhiều, nước mắt Dạ Nguyệt Sắc lớn chừng hạt đậu từ trong mắt lăn ra, rơi vào trên mặt Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc lại xoa xoa nước mắt rớt trên mặt Nguyệt Vô Thương, kết quả càng lau càng nhiều.

"Nguyệt Nguyệt, ngươi làm sao thế này?" Dạ Nguyệt Sắc ôm lấy đầu Nguyệt Vô Thương , vừa lau nước mắt của mình, "Nguyệt Nguyệt. Ngươi tỉnh lại. Tỉnh lại đi mà."

Phong Hồi Tuyết nhìn Dạ Nguyệt Sắc khóc đến lộn xộn lung tung, phía trên đỉnh máu của Nguyệt Vô Thương, xem ra cực kỳ chặt vật, mắt không nhúc nhích nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sau đó vươn tay sờ sờ ngực, tại sao có loại cảm giác đau này.

"Hoàng thúc." Nguyệt Lưu Ảnh phản ứng trước, chạy vội về hướng Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc.

Mới vừa đến gần, chuẩn bị đem Nguyệt Vô Thương ôm lên, lại không nghĩ rằng bị Dạ Nguyệt Sắc đẩy mạnh ra, Dạ Nguyệt Sắc mang theo tiếng khóc nức nở, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh rống lên một tiếng: "Ngươi tránh ra!"

Nguyệt Lưu Ảnh nhú nhú mày, nhìn bộ dáng gà mẹ bảo vệ con gà con của Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng cực kỳ không thoải mái.

"Ta muốn mang thức ăn trở về tìm Ngự y." Nguyệt Lưu Ảnh nén cơn giận giải thích, thừa dịp Dạ Nguyệt Sắc còn ngo ngắc, sau đó ngồi xổm người xuống, đem Nguyệt Vô Thương ôm lấy.

Đi về hướng xe ngựa, Dạ Nguyệt Sắc ngo ngắc đứng ở tại chỗ, Nguyệt Nguyệt sẽ chết sao? Dạ Nguyệt Sắc đã cảm thấy hoảng hốt, không chế không được nước mắt thấm ướt mi làm mắt mờ mịt.

Vương Duẫn đứng tại chỗ, mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, thì ra người có thể bảo vệ nàng, để cho nàng dựa vào từ đầu tới đuôi đều không phải là hắn.

Phong Hồi Tuyết khẽ thở dài, đi tới gần Dạ Nguyệt Sắc, nhìn nước mắt vẫn chảy, khóc im hơi lặng tiếng, Dạ Nguyệt Sắc vừa nhe răng co rúm người lại. Phong Hồi Tuyết đứng ở bên người Dạ Nguyệt Sắc, vỗ vỗ vai Dạ Nguyệt Sắc, "Nguyệt Sắc, không có chuyện gì."

"Mỹ nhân." Dạ Nguyệt Sắc ai oán hai tiếng, Nguyệt Nguyệt nói không thể gọi mỹ nhân ca ca, "A Tuyết, huynh nói Nguyệt Nguyệt tại sao cứ động một chút là sẽ học máu a, sẽ có chuyện gì không?"

Khóe miệng Phong Hồi Tuyết nở một nụ cười khô, ôn nhu kiên định mà nói ra: "Sẽ không." Vừa nói vừa đem Dạ Nguyệt Sắc kéo lên, "Đứng dậy đi, ta mang nàng đến Cẩm Nguyệt Vương phủ gặp hắn!"

Dạ Nguyệt Sắc dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt, đem lệ trên mặt cùng vết máu làm nhòe nhoẹt, Phong Hồi Tuyết ôn nhu giữ tay lên, sau đó vô lực rũ xuống.

Tất cả mọi người chen đến trên xe ngựa của Vương Duẫn, Dạ Nguyệt Sắc không ngừng rơi lệ, trong xe ngựa đều là tiếng khóc òa nức của nàng.

Đem Dạ Nguyệt Sắc đưa đến Cẩm Nguyệt Vương phủ, Vương Duẫn ba phần lo lắng ba phần không đành lòng, đem Lan gia tiểu thư đưa về nhà.

Dạ Nguyệt Sắc vừa xuống xe ngựa liền ngựa không ngừng vó câu, chạy vào trong Vương phủ, lần trước lúc Nguyệt Nguyệt bị thương hôn mê, hình như là trong phòng bên ngoài của hành lang cửu khúc này, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng chạy tới phía bên kia.

Phong Hồi Tuyết nhìn bóng dáng nàng chạy xa, che ngực, hấn vĩnh viễn cũng sẽ không ngăn cản nàng chạy về phía hạnh phúc, chẳng qua người cho nàng hạnh phúc không phải là hấn. Trên mặt dâng lên khổ sở, xoay người rời đi, nếu có thể cho nàng hạnh phúc, dù không phải là hấn, như vậy hãy để cho hấn đền báo vệ hạnh phúc của nàng!

Dạ Nguyệt Sắc mới vừa chạy đến bên trong, đã nhìn thấy một thái y lắc đầu khoát tay ra, vừa than thở, vừa nói: "Ai, thúc thủ vô sách a, thúc thủ vô sách a, chúng tôi phải đi hướng thái hậu nương nương phục mệnh!"

Nguyệt Lưu Ảnh bắt được góc áo của một thái y, đem thái y kia nhấc bổng lên, về mặt kinh khủng nói: "Thúc thủ vô sách, vậy các người chẳng phải là đồ vô dụng hết sao?" Sau đó một tay đem thái y ném trên mặt đất, giận dữ hét: "Đi vào xem lại cho ta, tìm không ra giải được ‘Thiên Nhật Hồng’, các người cứ chờ chôn theo đi!"

Mấy vị kia thái y khủng hoảng quỳ trên mặt đất, "Tứ hoàng tử tha mạng, ‘Thiên Nhật Hồng’ chính là năm đó Vương gia từ trong bụng mẹ mang ra ngoài, nếu như không phải là cơ thể mẹ đã phân đi một nửa độc tố, chỉ sợ Vương gia sớm đã."

"Vậy hấn hiện tại như thế nào?" Dạ Nguyệt Sắc chạy đến trước mặt thái y kia, mặt vội vàng hỏi.

"Nếu như, nếu như bây giờ có thể uống được ‘cải tử hồi sinh đan’ ít nhất có thể sống, sống ba năm, nhưng trong vòng ba năm phải tìm được phương pháp giải độc, mới có cứu!" Thái y đó nhìn sắc mặt tối tăm của Nguyệt Lưu Ảnh, nhắm mắt lại, rúc cổ nói.

"Cải tử hồi sinh đan?" Dạ Nguyệt Sắc lẩm bẩm nói thầm, đột nhiên hướng về phía thái y quát: "Vậy người còn không cho hấn ăn!"

"Đó là Linh Dược trên đời chỉ có ba viên mà thôi, hoàn toàn không biết tung tích!" Thái y quỳ trên mặt đất lẩm bẩm nói.

Dạ Nguyệt Sắc đẩy cửa ra đi vào, đi tới trước giường Nguyệt Vô Thương, nhìn Nguyệt Vô Thương mặt trắng bệch nằm ở trên giường, hình như mỗi lần bị thương độc phát đều là bởi vì nàng, trong lòng Dạ Nguyệt Sắc tràn đầy tự trách. Vươn tay ở trên mặt Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng sờ sờ, trong lòng dâng lên cảm giác xót xa.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc nhẹ giọng kêu, nhìn sắc mặt trắng bệch, không có người trả lời của nàng, trong lòng dâng lên đau đớn: "Mỗi lần đều là ta hại người bị thương, thật xin lỗi, thật xin lỗi!" Chóp mũi chua chua, ngực chua chua, giọng nói nghẹn ngào, "Ta không thích đáng về của người như thế này. . . . Một chút cũng không đẹp."

Đầu ngón tay nhẹ nhàng từ mắt của Nguyệt Vô Thương từ từ trượt đến khóe môi, lướt qua vành môi không có chút huyết sắc nào của hấn, êm ái ma sát, tìm giống như có một tảng đá lớn đang đè nặng, buồn buồn, mũi ề ề, nước mắt nóng bỏng không thể không được rót ra ngoài, Dạ Nguyệt Sắc không biết mình tại sao lại như vậy.

"Nguyệt Nguyệt, ta kể cho người nghe một câu chuyện xưa nhé!" Dạ Nguyệt Sắc hít mũi một cái, đầu ngón tay lướt theo viền môi lạnh như băng của Nguyệt Vô Thương, muốn cho hấn một chút ấm áp.

"Ngày xưa có một công chúa, da nàng rất trắng, cho nên có một cái tên rất dễ thương, đó chính là ‘Công chúa Bạch Tuyết’. Nàng có một mẹ kế, mỗi ngày bà ta đứng trước gương thần đều hỏi:

“Gương thần, hồi gương thần, ai là nữ nhân xinh đẹp nhất trên thế giới? ”

Gương thần nói với bà ta ‘công Chúa Bạch Tuyết là nữ nhân xinh đẹp nhất trên thế giới’, sau đó hoàng hậu ác độc liền muốn nghĩ cách hãm hại công chúa Bạch Tuyết, biết chuyện, công chúa Bạch Tuyết bị buộc phải trốn ra hoàng cung, nhưng hoàng hậu phát hiện nàng vẫn chưa chết, vẫn không buông tha nàng, cho nàng ăn quả táo độc, sau đó Bạch Tuyết công chúa sẽ chết!"

Dạ Nguyệt Sắc cái tay khác lau nước mắt, hết sức nhịn xuống buồn bực nơi ngực mình, tiếp tục nói: "Cho đến Hoàng tử tới, chàng hôn tình công chúa Bạch Tuyết."

Dạ Nguyệt Sắc cảm nhận được đầu ngón tay truyền tới lạnh như băng, lẩm bẩm nói: "Nguyệt Nguyệt, nếu ta hôn người, người sẽ tỉnh sao?"

Dạ Nguyệt Sắc đôi mắt đầm lệ mông lung nhìn Nguyệt Vô Thương không chút phản ứng nào, chậm rãi lại gần Nguyệt Vô Thương, nước mắt từ trên mặt trượt đến cằm, nhỏ xuống ở trên môi Nguyệt Vô Thương, vừa mặn vừa chát.

Môi mang theo kỳ vọng rất thành kính, từ từ dán lên đôi môi lạnh như băng này, nước mắt trên mặt rơi xuống, rơi vào chỗ hai môi đang dán sát vào nhau

Không khí mang theo hơi lạnh sạch sẽ rõ ràng sau cơn mưa, gió nhẹ cuốn mấy cánh hoa đào, rơi vào trong nhà, trong không khí tĩnh lặng tựa hồ vang lên thanh âm hoa đào rơi rụng

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc đem môi chuyển qua cổ của Nguyệt Vô Thương ới, nước mắt chảy xuôi rơi ở cổ Nguyệt Vô Thương phơi bày trên da thịt, đốt người.

Chương 37: Loạn chút là Uyên Ương Phổ

Sắc trời âm đạm, chim riu rít rủ nhau về tổ, ở trong màn đêm có vẻ cực kỳ rõ ràng. Dạ Nguyệt Sắc mở mắt, nhìn lướt qua bốn phía, thế nhưng phát hiện cha nàng ngồi ở bên giường, sắc mặt của bốn vị mẫu thân có chút ngưng trọng nhìn nàng. Trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc, chẳng lẽ những chuyện kia đều chỉ là một giấc mơ?

"Phụ thân, sao cha lại ở chỗ này? Con đang ở đâu vậy?" Dạ Nguyệt Sắc vuốt ve đầu có chút căng đau, sờ sờ y phục sạch sẽ trên người mình, chẳng lẽ thật sự là đang nằm mơ?

"Sắc Sắc, con đang ở trong nhà!" Dạ Thiên khẽ cau mày nhìn Dạ Nguyệt Sắc, mặt tràn đầy quan tâm, "Sắc Sắc, ngủ thật lâu, đứng lên ăn một chút gì đi con!"

Từ nương ở một bên, đem một chén canh bồ đụn nhỏ lửa, bưng cho Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Sắc Sắc, còn nóng, con uống mau đi."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn về mặt kỳ quái của bọn họ, ngơ ngác hỏi: "Không phải con đã đi Dã ngoại ở Hương Sơn sao?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn mặt cha nàng liền biến sắc, nghi ngờ hỏi: "Con không phải đang ở Cẩm Nguyệt Vương phủ sao, về nhà lúc nào thế ạ?"

"Cái đó, Sắc Sắc a, Cẩm Nguyệt Vương phủ gần đây bề bộn nhiều việc, Vương gia bảo người đưa con trở về!" Dạ Thiên đột nhiên cười nói: "Con ăn ngay đi, con đã ngủ hết một ngày, nhất định đói bụng lắm rồi!"

"Hắn đã tỉnh rồi hả?" Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, trên mặt lộ ra nụ cười hưng phấn, "Vậy con đến đó thăm hắn!" Vừa nói vừa từ trên giường bò dậy.

"Sắc Sắc. . . ." Dạ Thiên đưa tay kéo Dạ Nguyệt Sắc về trên giường, vừa nói: "Vương gia mới vừa tỉnh, thân thể khẳng định không thoải mái, nhất định vẫn còn đang nghỉ ngơi, con đến vẫn không gặp được ngài ấy đâu, hơn nữa rất nhiều sự y trong hoàng cung đều đến Vương Phủ, thái hậu nương nương cũng đến đó, bề bộn nhiều việc rất hỗn loạn, con hãy ngoan ngoãn ở nhà đi con!"

Dạ Nguyệt Sắc nhú mày một cái, tựa như tin không phải là tin nhìn Dạ Thiên, Dạ Thiên ho nhẹ hai tiếng, sau đó nói: "Phụ thân có bao giờ thi lừa gạt con không!"

"Sắc Sắc, ăn ít đồ trước đi!" Từ nương đem canh đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, lúc Dạ Nguyệt Sắc cúi xuống ăn canh, cau mày nhìn Dạ Thiên một cái.

Trong súp tăng thêm thuốc an thần, hơn nữa một ngày thần kinh khẩn trương kinh sợ quá độ, khốc thúc thúc Dạ Nguyệt Sắc lại cảm thấy nặng nề buồn ngủ, vừa buồn lòng xuống, đã tựa vào trên giường ngủ thiếp đi.

"Lão gia, ông nói Sắc Sắc có phải thích Cẩm Nguyệt vương gia hay không?" Nhị nương thấy Dạ Nguyệt Sắc ngủ thiếp đi, đến gần bên cạnh Dạ Thiên, lo lắng hỏi.

"Ta làm sao biết!" Dạ Thiên nhú mày một cái, "Ta cảm thấy được tiểu tử Phong gia vô cùng tốt, tướng mạo đường đường, cùng bảo bối Sắc Sắc nhà mình rất xứng đôi!"

"Thật ra thì Cẩm Nguyệt vương gia không tồi á..., hôm nay cũng liều mình cứu Sắc Sắc. . . ." Tam nương mặt hào khí nói: "Thiếp thấy Sắc Sắc lấy thân báo đáp cũng có thể. . . ."

Lời còn chưa nói hết đã bị ánh mắt Dạ Thiên quăng tới dọa trở về, tam nương yếu ớt nói: "Chẳng qua Cẩm Nguyệt vương gia một người bệnh hoạn quanh năm, Sắc Sắc gả cho hắn. . . ."

Đây cũng là điều mà Dạ Thiên lo lắng, cho dù gả cho dân chúng bình thường, không bệnh không đau, an toàn sống qua cả đời, nhưng. . . .

"Không được, về sau không thể để cho Sắc Sắc gặp Cẩm Nguyệt vương gia nữa. . . ." Râu mép Dạ Thiên vênh lên, mặt kiên định nói ra: "Tiểu tử nhà họ Phong rất tốt, ta sẽ chọn ngày tác hợp cho bọn họ, ta cũng thật mong sớm ngày bùng cháu!"

"Nếu không chịu chỉ cần một nhúm mê tình hương?" Ngũ nương khoát khoát bàn tính trong tay, mặt đắc ý nói: "Dược phòng của chúng ta có rất nhiều hàng tích trữ. . . ."

Dạ Thiên rất nghiêm túc suy tính vấn đề này, ngay sau đó cười một tiếng, háng giọng chò nói: "Đây thật là biện pháp tốt!"

"Như vậy không tốt lắm đâu!" Từ nương cau mày nhìn hai người đang có âm mưu xấu xa, lắc đầu một cái!

Bị nhắc đến, Phong Hồi Tuyết lúc này đang cau mày lật sách thuốc, ngón tay trắng nõn đè trán một chút, một tay không ngừng lật trang sách, không tìm thấy thứ mình cần, tâm tình càng phát nặng nề, nhắm mắt trầm tư.

"Cúc bách nhật" chính là bí dược của hoàng thất, chí dương chí liệt. Năm đó mẫu thân của Nguyệt Vô Thương, cũng chính là công chúa Vũ Hóa Vân Bắc Mạc phải đến hòa thân, lúc mang thai Nguyệt Vô Thương bị phi tần khác xuống tay hạ độc "Cúc bách nhật", sau khi sinh hạ Nguyệt Vô Thương liền chết đi trong cơ thể một nửa độc tố "Cúc bách nhật" di truyền cho Nguyệt Vô Thương.

"Thiên Nhật Hồng" vốn là kịch độc hoàng thất dùng để bí mật xử tử cung phi, tương truyền không có giải dược. Nhưng Phong Hồi Tuyết nhử mày, vạn vật tương sanh tương khắc, nhất định sẽ tìm được giải dược.

Ngón tay nhanh chóng đảo tìm trong sách thuốc, đọc nhanh như gió, nhưng lật rất nhiều sách thuốc, tra từng từ, đừng nói tìm được giải dược của cúc bách nhật, ngay cả mấy chữ Thiên Nhật Hồng cũng không hề xuất hiện qua.

Nguyệt Sắc! Tuyết ca ca cũng chỉ có thể giúp nàng làm nhiều như vậy. Phong Hồi Tuyết không khỏi nhớ đến lúc còn bé, bên cạnh mình luôn có một cô bé nhỏ nhắn hay cười luôn lơ đãng theo sau, luôn gọi hắn là "Tuyết ca ca". Bởi vì nhớ lại, nụ cười trên mặt càng thêm trở nên ôn nhu, nụ cười ấy như gió xuân, trong phút chốc tràn đầy ấm áp lãng mạn.

Khi nghĩ đến sau khi hồi kinh, lần đầu tiên nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc, nàng gọi hắn là "Mỹ nhân ca ca", về sau, thì gọi hắn "A Tuyết", Phong Hồi Tuyết đè nén trong lòng hơi đau, hàng mày kiếm cau lại.

Có phải là đã bỏ lỡ nhau rồi hay không.

Ngay sau đó thoải mái cười một tiếng, tiếp tục lật sách thuốc trong tay, trên mặt như cũ là nụ cười ôn nhuận như gió xuân, chẳng qua là khóe mắt, đuôi mày lại toát ra chút mất mát, đau đớn, chua xót.

Lúc Dạ Thiên đến, liền thấy cảnh tượng này, nam tử bên cửa sổ, trường sam màu xanh nhạt, gió nhẹ thổi tung tóc ở thái dương của hắn, tự dưng làm cho người ta cảm thấy hắn giống như một cái gì đó không hiện hữu.

"Phong hiền chất!" Dạ Thiên ho nhẹ một tiếng, hướng về phía Phong Hồi Tuyết khẽ gọi.

"Dạ bá bá!" Phong Hồi Tuyết thả sách thuốc trong tay ra, cười ôn hòa lên tiếng. Ngay sau đó đứng lên, trên mặt mang nụ cười như gió xuân ấm áp.

Dạ Thiên nghi hoặc nhìn Phong Hồi Tuyết, trước giờ ông vẫn cho là Phong Hồi Tuyết đối với Sắc Sắc nhà ông có tình ý, chẳng qua là tiểu tử này trong lúc Sắc Sắc bất lực hốt hoảng hắn lại ngồi đây đọc sách, chẳng lẽ ông đã nghĩ sai rồi sao?

"Khụ khụ." Dạ Thiên ho nhẹ hai tiếng, ngưng ngưng mà cười cười nhìn Phong Hồi Tuyết, giọng nói cố làm ra vẻ tự nhiên nói: "Phong hiền chất à, Sắc Sắc nhà ta mặc dù nó hơi điệu ngoa tùy hứng, nhưng cũng ngây thơ hoạt bát; mặc dù tính khí không tốt, nhưng tâm địa rất thiện lương; mặc dù không thanh nhã dịu dàng, nhưng lại hài hước khôi hài; mặc dù."

Phong Hồi Tuyết thủy chung đều mỉm cười nghe Dạ Thiên nói xong, vẻ ôn nhu lưu động trên mặt. Dạ Thiên nhìn Phong Hồi Tuyết một chút, có chút chột dạ, thấy người kia từ đầu đến cuối đều là cười ấm áp, người phụ thân nào đó cưng chiều con gái đến không phân xanh đỏ trắng vàng gì nữa đánh bạo nói: "Sắc Sắc nhà ta tương lai cũng nhất định sẽ là hiền thê lương mẫu! Cho nên."

Dạ Thiên xảo trá cười cười nhìn Phong Hồi Tuyết, "Cô gái tốt như vậy, quả nhiên là trên đời ít có, phải lấy về nhà trước người khác mới được đó, hiền chất à!"

Vẻ mặt của Phong Hồi Tuyết nhất thời trở nên rất quái dị, trong lòng càng thêm ngũ vị tạp trần, trái tim bên phải tựa như kích động vô tận mệnh môn, buồn tim bên phải lại cực độ mất mát co rúc lại. . .

Canh hai a, một người cha vô lương thừa dịp Nguyệt Nguyệt ngã bệnh, nhân cơ hội làm chuyện vô lương. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Gặp Thái hậu

Nụ cười trên mặt Phong Hồi Tuyết có một thoáng động lại, ngay sau đó khôi phục tự nhiên, cười nói với Dạ Thiên: "Dạ bá bá, Nguyệt Sắc dĩ nhiên là một cô nương tốt trên đời ít có, nhưng Hồi Tuyết sợ rằng." Sợ rằng nàng sẽ không thích hắn, cũng sẽ không nhớ tới hắn.

Hắn hâm mộ cha mẹ hai bên tình nguyện tình đầu ý hợp yêu mến nhau như vậy, chẳng qua là không biết có ai đó chịu làm bạn với hắn lúc nhàn vân đã hạc, dâng hương khải đàn, quét tuyết pha trà hay không?

Dạ Thiên nhìn người cười ấm áp trước mắt. Một quân tử như ngọc, trời quang trăng sáng như vậy, những người như vậy thì đương nhiên là rất tốt, chẳng

qua là quá mức vì suy nghĩ cho người khác, ngay sau đó lắc đầu một cái!

Cầm Nguyệt vương gia Nguyệt Vô Thương, ông cũng vô cùng mến mộ, chỉ bất quá hôm nay bệnh nặng trong người, có thể sống mấy ngày cũng còn là một chuyện không thể đoán được, làm sao ông có thể yên tâm đem Sắc Sắc giao cho hắn.

Cặp mắt tựa như hồ ly của Dạ Thiên quét một vòng sách thuốc trên bàn của Phong Hồi Tuyết, trong bụng hiểu rõ, trong lòng khẽ thở dài một cái, ngốc a!

Có điều Nguyệt Vô Thương nhiều lần cứu Sắc Sắc, phần ân tình này, ông đương nhiên cũng ghi tạc trong lòng, cũng suy nghĩ đến truyền gia bảo bối ẩn giấu đã nhiều năm, cố nhiên trân quý nhưng so với bảo bối Sắc Sắc nhà ông, hoàn toàn không trị giá nhắc tới. Cũng là thời điểm bánh ít đi, bánh quy đáp lại rồi!

Dạ Thiên vỗ bả vai Phong Hồi Tuyết, bước nhanh đi về hướng thư phòng.

.....

Mùa hè mang theo luồng gió nóng bức, đem người hun đến có chút phiền não, Dạ Nguyệt Sắc khẽ chau đôi mày liễu, nhìn thị vệ ngăn ở trước cửa Cầm Nguyệt Vương phủ không cho nàng vào.

Giọng nói không thân thiện nói: "Ta nói các ngươi có nhường đường cho ta vào hay không!" Trước kia khi đến đây, đều có thể tự do xuất nhập, hiện tại hẳn thế nhưng nói cho nàng biết, nàng không thể đi vào.

"Dạ tiểu thư, Vương gia chúng tôi cần tĩnh dưỡng, không tiện tiếp khách, tiểu thư trở về đi!" Thị vệ kia không kiên nhẫn không kiềm chế nói với Dạ Nguyệt Sắc. Loại giọng lãnh đạm này nghe vào bên tai của Dạ Nguyệt Sắc, quả thật tựa như khiêu khích.

"Ngươi biết, ta và Vương gia nhà các ngươi quan hệ thế nào sao?" Dạ Nguyệt Sắc khí thế hùng hăng nhìn thị vệ kia, nói có chút khí thế.

"Dù quan hệ gì, cũng không thể đi vào!" Thị vệ kia vô cùng cương quyết nói với Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc kích động, trực tiếp muốn xông vào, bị thị vệ ngăn lại. Dù sao cũng là con gái của Dạ tướng gia, những thị vệ kia cũng không dám quá mức vô lễ, vừa kéo Dạ Nguyệt Sắc, vừa khuyên nhủ: "Dạ tiểu thư, thái hậu nương nương ở trong vương phủ, nếu như kinh động phượng giá của lão nhân gia, đó là tội lớn!"

Thái hậu? Dạ Nguyệt Sắc khẽ dừng thân thể cố gắng xông vào một chút, khẽ nhíu mày, thị vệ kia thấy trên mặt nàng có chút dấn ra, không ngừng cố gắng nói: "Mặt trời gắt gao như thế, Dạ tiểu thư nên trở về phủ chờ đi!"

"Người nào ở bên ngoài nào loạn?" Một thanh âm cũ kỹ không thấy một chút gọn sóng vang lên, sau đó đi tới cửa, chính là một cung nữ trung niên sắc mặt nghiêm túc.

"Hồi bẩm cô cô, Dạ tiểu thư nghe nói Tứ hoàng tử ở Cầm Nguyệt Vương phủ, đòi muốn đi vào, tiểu nhân đã nói với nàng, Tứ hoàng tử hôm nay không có ở Vương Phủ." Thị vệ kia cung kính nhìn về phía cung nữ trung niên kia nói.

(Đừng thắc mắc sao thị vệ nói nhé, đây là anh dạy đó, mưu anh thâm sâu lắm, sau này sẽ biết ^^)

Dạ Nguyệt Sắc hơi nhíu mày, nàng lúc nào thì nói nàng muốn tìm tên Lesbian kia rồi hả? Còn chưa kịp xuất khẩu phủ nhận, ánh mắt nghiêm nghị của cung nữ kia từ từ quét qua mặt của Dạ Nguyệt Sắc, ngay sau đó trong mắt nổi lên vẻ khinh thường.

"Đã quý rầy phượng giá của thái hậu nương nương, ngươi có biết tội của ngươi không?" Ngự điệu đột nhiên cất cao, giọng nói uy nghiêm quát lớn với Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bà bà rõ ràng đã vào tuổi mãn kinh này trợn trắng mắt, từ từ sụp mắt xuống, trong lòng thầm mắng, nàng tiểu nữ từ cô được dẫn được.

"Vân Thái à." Một thanh âm nghe rất là hòa ái dễ gần đột nhiên phát lên, cung nữ được gọi là Vân Thái kia cung kính lui sang một bên, cúi đầu sụp mắt.

Dạ Nguyệt Sắc cúi đầu, cho đến khi thấy một đôi hài tinh xảo, trên hài dùng chỉ bằng vàng thêu đôi Phượng đang giang cánh bay lên, Dạ Nguyệt Sắc thầm mắng trong lòng, thật là xa xỉ a ** a!

"Đây chính là nha đầu nhà Dạ tướng gia?" Thanh âm ôn hòa dễ nghe, nghe hoàn toàn không giống như Thái hậu cao cao tại thượng, mèo khen mèo dài đuôi, trong mắt không có người, không ai bì nổi, bàn tay bảo dưỡng hết sức tốt, không nhìn ra một nếp nhăn, nhẹ nhàng nâng cầm Dạ Nguyệt Sắc lên, "Tới Ai gia xem một chút!"

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy xúc cảm hơi lạnh từ dưới cầm truyền đến toàn thân, sau đó mở mắt liền thấy một vẻ mặt tươi cười hiểu chuyện, thì ra là dáng vóc của Thái hậu chính là như thế này.

"Dạ nha đầu vẫn nhìn chăm chăm vào Ai gia, không biết nhìn thấu cái gì a?" Thái hậu giữa lông mày đều là nụ cười gần gũi, cười nhẹ hỏi Dạ Nguyệt Sắc.

Vốn là nhìn trực tiếp như thế, là chuyện bất kính rất lớn, Dạ Nguyệt Sắc đương nhiên sẽ không biết, lẩm bẩm mà nói một tiếng: "Thái hậu là mỹ nhân!"

"Lớn mặt!" Ả cung nữ Vân Thái kia, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc phẫn nộ quát, cho đến khi Thái hậu phát phát tay, mới lui về lặng lẽ, tâm bất cam tình bất nguyện thối lui đến phía sau. Thái hậu cười đến ôn hòa, "Ai già rồi, sao so được với cô nương trẻ tuổi như người chứ?"

"Không có không có!" Dạ Nguyệt Sắc vừa nói vừa khoát khoát tay, "Thái hậu nương nương vừa nhìn cũng chỉ thấy đáng về mười bảy mười tám tuổi!"

Lời này cùng động tác có chút tức cười, chọc cho Thái hậu vui vẻ cười thành tiếng, "Dạ nha đầu muốn gặp Ảnh nhi?"

Dạ Nguyệt Sắc trong lòng thâm mắng, nàng cũng không thể nói ngay trước mặt tổ mẫu người ta rằng, ai muốn gặp đồ Lesbian kia chứ. Trên mặt lại nở nụ cười giả lả, mặt tiếc hận nói: "Nếu Tứ hoàng tử không có ở Vương Phủ, sắc trời cũng không sớm, ta xin phép về nhà, tránh cho phụ thân lo lắng. . . ."

"Thật là một nha đầu thú vị, về sau thường tới trong cung nói chuyện với lão thái bà này giải buồn nhé!" Thái hậu nhìn mặt trời phía ngoài một chút, nhìn về phía Vân Thái ở một bên nói: "Thời gian không sớm rồi, hồi cung đi!"

Đưa Thái hậu đi, Dạ Nguyệt Sắc không cam lòng nhìn bên trong Vương Phủ một chút, Thái hậu cũng tới thăm rồi, nhất định là rất nghiêm trọng, lo lắng trừng trừng nhìn bên trong một lần nữa, rồi nhìn lại về mặt kiên quyết thị vệ canh cửa.

Đột nhiên cười một tiếng, không cho nàng vào đi, nàng tự có biện pháp!

Dạ Nguyệt Sắc chân trước rồi đi đại môn của Cẩm Nguyệt Vương phủ, Dạ Thiên chân sau liền tới rồi. Nói rõ là như thế này, thị vệ canh cửa cũng không thể cấm được cô nương họ Dạ trèo vào trong vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Mỹ nam đi tắm

Dạ Nguyệt Sắc vòng quanh tường viện Vương Phủ nhìn một lần, rồi lại một lần, vừa cau mày vừa lắc đầu quá cao. . Đột nhiên linh cơ nhất động, chỗ ở của Nguyệt Vô Thương là ở hậu viện của Vương Phủ, nơi đó có rừng hoa đào, vì vậy rất là vui vẻ chạy về hướng hậu viện.

Dạ Nguyệt Sắc vui sướng ngồi ở trên đầu tường, đem một thỏi bạc ném cho một lão bá đẩy xe dưới chân tường. Ngồi ở trên tường, khẽ xoa xoa tay, mặt cười gian nhìn một rừng cây trước mặt.

Lúc này, hoa đã rơi hết, chỉ còn lại những lá non mới nhú mon môn, đầu cành treo những trái non nho nhỏ xanh mượt. Dạ Nguyệt Sắc từ cành đào ven tường, nhàn nhả tự tại bò đến dưới tàng cây.

Hung phấn nhìn một rừng đào lớn, chậm rãi đi vào bên trong. Dưới đám râm che mát của rừng đào, Dạ Nguyệt Sắc không chút hoang mang đi ở trong rừng đào, tâm tình rất tốt nàng vẫn không hề phát hiện, đột nhiên lại trở về chốn cũ.

Đi đến vòng thứ ba, Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lấy tay che kín mắt, nhìn mặt trời chói rục trên đỉnh đầu, Dạ Nguyệt Sắc nhìn quả đào non mon môn trên đầu cành, đột nhiên cảm thấy quả đào này nhìn quen quen. Sau đó nhìn bốn phía một chút, ngay cả bóng dáng lâu các Nguyệt Vô Thương ở cũng không nhìn thấy.

"Nguyệt Nguyệt, ta lạc đường!" Dạ Nguyệt Sắc dựa vào cây đào ngồi xuống, bộ dạng mệt mỏi, khiến Nam Uyên đang ẩn thân trong đám lá xanh tươi kia, không nhận được nhẹ nhàng bật cười. Chủ nhân thưởng thức thật khác người mà.

Sáng sớm đã để cho hắc thủ tại chỗ này, không nghĩ tới chờ là một mỹ nhân trèo tường !

"Ai đang cười?" Dạ Nguyệt Sắc "Cọ" một tiếng lập tức từ dưới đất ngồi dậy, khăn trương nhìn quanh bốn phía, chỗ ở của Nguyệt Nguyệt sao lại giống như mê cung thế này.

Nam Uyên che che miệng lại, nín thở, hái một quả đào từ trên cây xuống, bắt đầu ném đến chỗ nào đó trên đất, những cây đào kia giống như có ý thức, tự động dời vị trí đi một chút, trước mặt xuất hiện ra một con đường.

Nam Uyên cười nhìn quả đào trong tay một chút, đột nhiên cười đến có chút giảo hoạt, sau đó quả đào trong tay đột nhiên từ trong tay bay ra ngoài, nện vào trên đầu Dạ Nguyệt Sắc .

Dạ Nguyệt Sắc tiếp được quả đào từ trên đầu rơi xuống, hận hận đem nó ném xuống đất, hai chân hung hăng đạp đạp, ngay cả quả đào thối này cũng khi dễ nàng, nếu như có cơ hội, nàng muốn đem cây đào nơi này toàn bộ chặt bỏ.

Nam Uyên che miệng cười cười, tâm tình rất tốt ở trên cây nhún mũi chân một chút, biến mất trong rừng đào.

Dạ Nguyệt Sắc hưng hăng trên mặt đất giẫm hai cái, tiếp tục đi về phía trước, bất quá lần này tương đối thuận lợi, Dạ Nguyệt Sắc rốt cuộc thấy được lầu các mà Nguyệt Vô Thương ở.

Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn chạy về phía trước, đột nhiên dừng lại, giả hoạt cười một tiếng, khẽ bước bước, từ từ hướng lầu các Nguyệt Vô Thương đi tới.

Chẳng qua là Dạ Nguyệt Sắc không biết, ngay từ lúc nàng xuất hiện trước cửa Vương Phủ, nhất cử nhất động toàn bộ nằm ở trong lòng bàn tay của ai kia.

Dạ Nguyệt Sắc một đường không trở ngại bước lên lầu các, nhón chân lên, lén lút hướng phòng của Nguyệt Vô Thương đi tới. Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi qua bình phong, lặng lẽ hướng đến gần giường của Nguyệt Vô Thương, đôi tay đặt ở trên mặt giả trang một mặt quý, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời như đưa đám, không có ở trên giường!

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc hô một tiếng, như cũ không nghe thấy có người đáp lại, nàng chạy vào phòng trong.

Loáng thoáng truyền đến vài mùi thuốc, Dạ Nguyệt Sắc vừa đi vừa hơi nhíu mày. Hình ảnh xuất hiện ở trước mắt, khiến Dạ Nguyệt Sắc nhất thời kinh hoảng.

Hơi nước bốc lên thành lớp sương mù màu trắng, khói trắng lượn lờ, trong nhà có một bóng lưng đang lúc như ẩn như hiện, một mái tóc đen như mực bị hơi nước ướt nhẹ, dính vào sau lưng, chặn lại tầng lớn da thịt trắng như tuyết ở phần lưng.

Vung lên bọt nước theo cổ chảy xuống, cuối cùng rơi vào trong thùng, kích khởi tiếng nước chảy *linh đàng*. Một bóng lưng làm cho người ta mơ màng vô hạn, một cánh tay trắng như ngọc, Dạ Nguyệt Sắc giống như cảm thấy đó là đang vẫy tay về phía nàng, không kim hãm được dời bước qua đó.

Dạ Nguyệt Sắc đương nhiên không nhìn thấy khóe miệng người nọ nâng lên một nụ cười, lúc Dạ Nguyệt Sắc đến gần, trong nháy mắt tóc xõa tại sau lưng bất chợt được vén lên, đem trọn một tấm lưng trần lộ ra, trực tiếp khiêu chiến thần kinh thị giác của người nào đó.

Tựa hồ nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt người nào đó, nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Vô Thương sâu hơn, chậm rãi đứng dậy, đột nhiên xoay người lại, sâu kín nói: "Sắc Sắc, nàng nhìn lên ta tắm rửa!"

"A!" Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên che kín mắt, xuyên thấu qua khe hở nhanh chóng hướng trên người Nguyệt Vô Thương liếc một cái, tóc phủ xuống ngực đem ngực che đi hơn phân nửa, thùng nước tắm đến bên hông, căn bản cái gì đều nhìn không tới.

Dạ Nguyệt Sắc trong lòng than một tiếng, trong lúc nàng đang sửng sốt, Nguyệt Vô Thương đã nắm khăn tắm bên thùng, vẩy ở bên hông, chậm rãi từ trong thùng nhảy ra, thon dài trắng nõn ở trước mặt Dạ Nguyệt Sắc thoáng một cái, sau đó dừng ở trước mặt Dạ Nguyệt Sắc.

"Sắc Sắc ~" Thanh âm hơi có vẻ hư nhược đột nhiên vang lên bên cửa tai Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu mị hoặc nói: "Nàng nhìn lên ta tắm rửa!"

Dạ Nguyệt Sắc vội vàng lấy bàn tay bưng bát ở trên mặt ra, ở trước mặt của Nguyệt Vô Thương lắc lắc, "Không phải vậy, không phải vậy."

"Không được." Nguyệt Vô Thương yêu nghiệt tựa đầu vào trên vai Dạ Nguyệt Sắc, u oán nói: "Nàng đã nhìn cặn sạch, nàng phải phụ trách với người ta."

"Nào có nhìn được hết." Dạ Nguyệt Sắc thân thể cứng ngắc thừa nhận sức nặng của Nguyệt Vô Thương, vội vàng phủ nhận nói. Không có nhìn được hết lấy gì mà phụ trách chứ?

"Ha ha." Nguyệt Vô Thương ở trên bả vai Dạ Nguyệt Sắc cất tiếng cười ừ ừ, ngay sau đó mị hoặc nói: "Vậy có muốn nhìn tiếp hay không? Hửm?"

Dạ Nguyệt Sắc kích động, nàng đối với loại ngữ điệu nâng cao này của hắn, thanh âm mềm mại đến tận xương này, không hề có sức miễn dịch nhất.

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng đẩy Nguyệt Vô Thương một cái, "Nguyệt Nguyệt, người mặc quần áo vào trước, có được hay không?"

"Không được!" Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nói, vừa nói vừa đem toàn bộ sức nặng tựa vào trên người của Dạ Nguyệt Sắc. Giọt nước trên người đem y phục Dạ Nguyệt Sắc thấm ướt, nhiệt độ theo dòng nước truyền đến trên người của Dạ Nguyệt Sắc, có chút lạnh.

"Nguyệt Nguyệt, người rất lạnh a, mau mặc quần áo vào!" Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng đẩy Nguyệt Vô Thương một cái.

"Không còn sức lực!" Giọng nói miễn cưỡng, thanh âm hư nhược. Hết thấy đều khơi dậy sự đồng cảm vô hạn của người nào đó, chống cả người Nguyệt Vô Thương lên, nhìn thân thể trần trụi của hắn, tay chân có chút luống cuống mà lại không biết đặt tay ở nơi nào!

"Vậy làm sao bây giờ?" Dạ Nguyệt Sắc theo lời nói của Nguyệt Vô Thương khẽ hỏi, khóe miệng Nguyệt Vô Thương cong cong, "Vậy nàng giúp ta mặc!"

Cái gì? ! Dạ Nguyệt Sắc lại đẩy Nguyệt Vô Thương một cái, phát hiện làn da dưới tay mình thật lạnh, sau đó đứng thẳng thân thể chống đỡ toàn bộ sức nặng của Nguyệt Vô Thương.

"Sắc Sắc." Một yêu nghiệt học thanh âm kéo dài giọng của Dạ Nguyệt Sắc ngày thường gọi hân, yếu ớt ở bả vai Dạ Nguyệt Sắc nói.

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời mất tinh đại phát, hướng về phía Nguyệt Vô Thương gật đầu một cái. Khóe miệng Nguyệt Vô Thương nhếch lên cao hơn. Hân không hề lừa gạt nàng, hân thật sự vô lực.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tương tư phú

Dạ Nguyệt Sắc mất sức của chín trâu hai hổ đem Nguyệt Vô Thương mặc quần áo vào, nhất thời chảy một thân mồ hôi, mồ hôi cùng quần áo lẫn vào mùi thuốc nước dính ở trên người, cầm quần áo thấm ướt. Quần áo đơn bạc bị nước ướt nhẹp, dán vào thân thể linh lung, lộ ra những đường cong quyến rũ.

"Nguyệt Nguyệt, nguiơu giờ tay lên!" Dạ Nguyệt Sắc cúi đầu đến gần Nguyệt Vô Thương, đem áo trung y khoác lên sau lưng Nguyệt Vô Thương, để cho hân đưa tay, Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc chột đến gần thân thể, bên trong sắc áo yếm màu xanh nhạt. Nguyệt Vô Thương không chút nào cảm giác loại hành vi này của mình có cái gì không đúng.

Vừa miễn cưỡng đưa tay phối hợp với Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc đem thắt lưng của Nguyệt Vô Thương buộc lại. Mắt quét đến chiếc quần bên cạnh, cái quần này phải mặc sao đây? Dạ Nguyệt Sắc vuốt mồ hôi trên trán, ánh mắt từ hông của Nguyệt Vô Thương chuyển qua trên gương mặt yêu nghiệt, chỉ thấy người nọ cười nhẹ nhàng, ánh mắt kia có một tia hư nhược, Dạ Nguyệt Sắc khẽ cắn răng.

Nhắm mắt lại, như sắp ra chiến trường, cầm chiếc quần màu trắng kia, nhắm mắt lại phóng khoáng kéo khăn tắm bên hông Nguyệt Vô Thương xuống, cầm quần hướng hạ thân Nguyệt Vô Thương.

"Ah." Nguyệt Vô Thương mị hoặc kêu một tiếng, âm thanh mị hoặc đến mất hồn, mềm mại đến tận xương "Um" một tiếng. Dạ Nguyệt Sắc kinh sợ mở mắt, vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

Quần trong tay Dạ Nguyệt Sắc rơi xuống, vừa đúng đáp lên chỗ nào đó trên thân thể của tên yêu nghiệt kia. . Người này, quả thực là, ô ô, khôn kiếp mà!

"Sắc Sắc, bây giờ đã nhìn cạn sạch nha." Nguyệt Vô Thương chớp chớp đôi mắt hoa đào, ai oán mà nói: "Thấy hết là phải phụ trách, Sắc Sắc. . . ."

"Không phụ trách sẽ như thế nào?" Dạ Nguyệt Sắc ngây ngô hỏi, đáng vẻ ngờ ngạc khiến trong mắt Nguyệt Vô Thương tất cả đều là nụ cười tà ác, cùng thương yêu cưng chiều.

"Vậy thì nàng cứ nhìn cho đến khi nàng nguyện ý phụ trách mới thôi!" Lời nói sâu kín như ma âm vang lên, Dạ Nguyệt Sắc gần như muốn đập đầu vào tường.

"Tự mình mặc!" Hoàn toàn cái gì cũng không thấy nha, Dạ Nguyệt Sắc thuận thế xoay người, lại bị Nguyệt Vô Thương kéo cánh tay lại, cái tay còn lại thuận thế muốn kéo xuống bộ vị quan trọng dưới hạ thân.

Tà ác nói: "Ý của Sắc Sắc chính là muốn xem đến khi nguyện ý phụ trách mới thôi?"

"Ta đồng ý, ta đồng ý!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nói, mặt nhăn nhó, tên yêu nghiệt này, là đồ điên có phải hay không!

"Ừ, tốt lắm, là ta tự mình mặc, hay là."

"Ta mặc cho người!" Dạ Nguyệt Sắc bị phản nói, có gì đặc biệt hơn người chứ, không phải giống như bức tượng khỏa thân thôi sao!

Đội Dạ Nguyệt Sắc khó khăn như người mù sờ voi, giúp Nguyệt Vô Thương mặc quần áo xong, cả người toàn là mồ hôi.

"Sắc Sắc, cả người cũng ướt mồ hôi rồi. Có muốn đổi bộ y phục hay không?" Nguyệt Vô Thương hào tâm nhắc nhở.

Dạ Nguyệt Sắc đưa tay bưng bát ở trước ngực, mặt phồng bị nhìn Nguyệt Vô Thương, e dè hỏi: "Người, người muốn làm gì?"

"Một triệu lượng!" Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nằm ở đầu giường, hơi cong môi một cái, hân chỉ bắt quá là để cho nàng đổi bộ y phục thoải mái một

chút, trong cái đầu nhỏ này nghĩ cái gì vậy.

Dạ Nguyệt Sắc nhíu mày một cái, tựa hồ đang cố gắng suy tư, cắn cắn môi, mặt rói rắm, khiến tên yêu nghiệt nào đó nằm ở trên giường mắt híp một cái, ngay sau đó thở dài một tiếng, “Ta thấy nàng mặc y phục ướt mồ hôi, không thoải mái. Bên cạnh trong ngăn kéo có y phục sạch sẽ, đến phòng trong đổi đi!”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, không để cho nàng trước mặt mọi người thay quần áo? Ngay sau đó ngượng ngùng mà hỏi: “Vậy một triệu lượng bạc.”

“Của nàng!” Nguyệt Vô Thương che miệng, nhưng khóe mắt đuôi mày đều là nụ cười cưng chiều.

Dạ Nguyệt Sắc vui sướng chạy đi thay quần áo, kết quả mở tủ treo quần áo ra, kinh ngạc ngay tại chỗ, y phục này, “Nguyệt Nguyệt, không có y phục nữ a.”

Chẳng lẽ trong tủ treo quần áo của hắn nên có y phục của nữ nhân? Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, miễn cưỡng nói: “Sắc Sắc, một triệu lượng bạc.”

Dạ Nguyệt Sắc khẽ cắn răng, cũng không phải là không có mặc qua nam trang, cởi quần áo ướt sũng xuống, cầm lấy khăn lông sạch sẽ xoa xoa, sau đó thay y phục của Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc nhìn một chút, đây cũng quá lớn rồi.

Nhăn nhăn nhỏ nhỏ đi ra, mặt mày Nguyệt Vô Thương tràn ngập nụ cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc một vòng, y phục màu trắng rộng rãi lỏng lẻo giắt trên người, ống tay áo được Dạ Nguyệt Sắc vén lên, lộ ra nửa đoạn cánh tay trắng nõn.

Nguyệt Vô Thương nhìn y phục mặc ở trên người của Dạ Nguyệt Sắc, hơi cong môi một cái, gần đây Dạ tướng gia, lão hồ ly kia không an phận rồi! Ánh mắt âm áp nhìn trên người Dạ Nguyệt Sắc, nàng chỉ có thể là của hắn.

“Nguyệt Nguyệt, có phải là kỳ quái hay không?” Dạ Nguyệt Sắc cúi đầu xem y phục vừa dài vừa lớn một chút, nhíu mày hỏi.

“Không có, rất đẹp mắt mà!” Nguyệt Vô Thương che miệng cười, là rất đẹp mắt, nếu như thế này mặc trở về tướng phủ thì lại càng đẹp mắt hơn.

“Nam Uyên!” Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng kêu một tiếng, Dạ Nguyệt Sắc kéo ống tay áo thật dài, nhìn thấy bên trong nhà đột nhiên xuất hiện một người, nhẹ nhàng nhảy tới bên người Nguyệt Vô Thương.

“Sắc Sắc, trời cũng đã không còn sớm nữa, về nhà sớm một chút, tránh cho Dạ tướng gia lo lắng!” Nguyệt Vô Thương mặt mang vẻ mệt mỏi, ôn nhu nói xong, ngay sau đó quay đầu, nhìn Nam Uyên nói: “Đưa Dạ tiểu thư trở về phủ!”

Nam Uyên mắt tròn trắng, trước kia đi theo sau lưng theo dõi Dạ Nguyệt Sắc cũng coi như xong, hôm nay còn phải làm cả phu xe? Bất đắc dĩ đáp một tiếng.

“Nguyệt Nguyệt, thân thể ngươi có tốt chút nào hay không?” Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên nhớ ra mục đích hôm nay tới, vỗ vỗ cái trán, đều do tên yêu nghiệt này mà, cũng không có việc gì đi tắm làm chi, làm nàng quên khuấy đi mất.

Nguyệt Vô Thương cười cười, gật đầu một cái, hướng về phía Nam Uyên ra hiệu bằng mắt, Nam Uyên chuyển qua bên người Dạ Nguyệt Sắc, không chút để ý nói: “Dạ tiểu thư, xin mời!”

“Cái đó, Nguyệt Nguyệt, thị vệ ngoài cửa.” Dạ Nguyệt Sắc cười giả lả nhìn người trước mắt, “Cái đó, ngày mai ta có thể tới thăm ngươi hay không?”

Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, “Ngươi ta hai ngày nay mệt chết đi.” Trong mắt khắp dâng lên nhu tình nồng đậm, đuôi ngón tay vuốt ve ra đời môi, nụ hôn hôn đó rất mặn rất chất, nhưng tâm hắn lại âm áp.

Dạ Nguyệt Sắc nhíu mày một cái, nhìn trên mặt Nguyệt Vô Thương tràn đầy mệt mỏi, Dạ Nguyệt Sắc tâm không cam lòng tình nguyện đi theo Nam Uyên.

Dạ Nguyệt Sắc cùng Nam Uyên vừa đi, Bắc Đương lập tức xuất hiện ở bên trong gian phòng, ánh mắt có chút chế nhạo nhìn Nguyệt Vô Thương, giờ hờn thuốc lên, lấy ngân châm ra, bắt đầu thuần thực ghim kim trích máu.

Trong xe ngựa Dạ Nguyệt Sắc bị Nam Uyên quai gờ đưa về tướng phủ, Nam Uyên nhìn Dạ Nguyệt Sắc mặc y phục của Nguyệt Vô Thương, còn hướng về phía hắn kỳ quái phát tay một cái, sau đó đi vào trong. Nụ cười trên mặt sáng rực rỡ, chủ nhân nhà hắn gia thật đúng là, Ặc, hồ ly tu luyện thành tinh mà!

Dạ Nguyệt Sắc vừa vào đại môn, chuyển qua hành lang, đã thấy Dạ Thiên cùng với Phong Hồi Tuyết ở trong đình đánh cờ.

“Sắc Sắc, con đã trở lại!” Dạ Thiên thấy Sắc Sắc, sau đó ở trên người Dạ Nguyệt Sắc quét mấy lần, y phục này sao lại không giống với bộ ban nãy mặc ra cửa vậy?

Phong Hồi Tuyết nhìn thấy trên người Dạ Nguyệt Sắc rõ ràng mặc y phục thuộc về của nam nhân, gió xuân trong mắt dừng một chút, sau đó đem ánh mắt dời đến nơi khác, hoặc giả hắn.

“Sắc Sắc, còn không đi thay y phục!” Sắc mặt Dạ Thiên có chút khó coi nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, không có tiền đồ à, quá không có tiền đồ rồi, mặc y phục nam tử về nhà thì thôi, nhưng cũng đừng xuất hiện ở trước mặt của a Tuyết như vậy chứ, đó không phải là đem ấn tượng gì đó cũng phá hủy hết sao?

“À!” Dạ Nguyệt Sắc mặc y phục của Nguyệt Vô Thương ngậm miệng, không phải là mặc phục của nam nhân thôi, như thế có gì lạ đâu nhỉ?

Dạ Thiên nhìn y phục trên người Dạ Nguyệt Sắc, sắc mặt có chút khó coi, Nguyệt Vô Thương này! Nhìn lại Phong Hồi Tuyết từ đầu đến cuối cười đến âm áp, lắc đầu một lần nữa, tất cả thuận theo tự nhiên là tốt rồi.

Thật ra thì Cẩm Nguyệt vương gia trừ thân thể không tốt một chút, cũng không có khuyết điểm gì, huống chi ông đã đem bảo bối ẩn giấu “Cái tử hồi sanh đan” đưa đi rồi, nên cũng không đáng ngại! Ngay sau đó neho lại cặp mắt như hồ ly, vuốt vuốt râu, Nhị Hồ đánh nhau, còn dư lại nhất định là ưu tú nhất.

.

Đáng thương Dạ Nguyệt Sắc từ ngày đó bởi vì một câu nói “Học nhiều Cẩm Kỳ Thư Họa tu dưỡng tính tình” của cha nàng liền bị nhốt ở trong tương phủ, bị bốn vị mẫu thân thay phiên giám sát, Cẩm Kỳ Thư Họa thay nhau ra trận.

Dạ Nguyệt Sắc phiền não vuốt một thanh cổ cầm thượng hạng trước mặt, ngón tay ở trên dây đàn đảo loạn một trận. Phát ra tạt âm quả thật chỉ có thể gọi là tạt âm. Từ nương vờn tay đề ở trên dây đàn, ôn nhu nói: “Sắc Sắc.”

Dạ Nguyệt Sắc đem Cẩm đây ra, mấy ngày nay nàng cũng bị tàn phá đã không còn hình người nữa rồi! Dạ Nguyệt Sắc mệt mỏi nằm ở trên Cẩm, không khí như thế này nên đi dạo mới là tốt nhất.

Dạ Nguyệt Sắc thờ dài, hiện tại thì quá nhớ Nguyệt Nguyệt rồi! Không biết hần đang làm gì!

Từ nương nhìn bộ dáng tê liệt của Dạ Nguyệt Sắc, thờ dài, chính thức tuyên bố kế hoạch dưỡng thành tài đánh đàn của Dạ Nguyệt Sắc thất bại!

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên rất phiền não, ngón tay tiếp tục tàn phá trên cổ cầm thượng hạng!

Dạ Thiên cùng Phong Hồi Tuyết vừa vào viện của Dạ Nguyệt Sắc, đã nghe tiếng đàn tê tâm liệt phế kia, Dạ Thiên nhú nhú mày, nhìn Phong Hồi Tuyết một chút, người đó vẫn nở nụ cười thật âm áp như gió xuân.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nhìn thấy Dạ Thiên, vội vàng rất là vui vẻ chạy tới, kéo tay áo Dạ Thiên, “Phụ thân. Con biết rõ ngài dụng tâm lương khổ, nhưng cha xem nè.” Dạ Nguyệt Sắc duỗi ngón tay ra, ở trước mặt Dạ Thiên lắc tới lắc lui, đều đồ ừng!

“Ai ui, Sắc Sắc, tới cha xem một chút, làm sao ra thế này a.” Dạ Thiên đau lòng nắm tay Dạ Nguyệt Sắc lên, cung chịu thôi một chút.

“Vậy phụ thân à, cha cho nghỉ học đàn, có được hay không?” Dạ Nguyệt Sắc nhân cơ hội hướng về phía Dạ Thiên nói.

Dạ Thiên nhất thời thu hồi loại nụ cười cưng chiều phản xạ có điều kiện, rất là nghiêm túc nhìn Dạ Nguyệt Sắc, “Sắc Sắc, lần này con nhất định phải đàn được một bài hát, nếu không.”

Lời của Dạ Thiên còn chưa nói hết, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt Sắc ngoảnh đi, ném y phục ra Dạ Thiên, chạy đến bên người Phong Hồi Tuyết, “Mẹ. A Tuyết!” Dạ Nguyệt Sắc kéo cánh tay Phong Hồi Tuyết, đem đầu Phong Hồi Tuyết kéo thấp xuống, tiến tới bên tai nàng nói: “Huynh dẫn ta đi chơi có được hay không?”

Phong Hồi Tuyết giữa lông mày đều là nét cười ôn nhuận, cung chiều sờ sờ đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói ôn hòa vang lên ở trên đỉnh đầu của nàng: “Dạ bá bá nói nhất định sẽ đàn một bài hát, mới để cho nàng đi ra ngoài!”

Mặt Dạ Nguyệt Sắc vừa dấy lên hy vọng nhất thời lần nữa giống như hoa héo rũ, Phong Hồi Tuyết ôn hòa kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, đi tới Cẩm bên cạnh bàn. Đặt Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng ngồi lên ghế, đem ngón tay trắng nõn của nàng nhẹ nhàng lướt qua trên dây đàn. Thình thoảng tiếng đàn ở đầu ngón tay vang lên, ôn nhu triền miên, giống như chủ nhân, ôn nhuận như gió.

Dạ Thiên vừa nhìn hai người kia, hướng về phía Từ nương đứng ở một bên cười đến rất hài lòng, nháy nháy mắt, hai người mang theo nụ cười gian rón ra rón rén bỏ đi.

Một khúc đã xong, vẫn còn dư âm lượn quanh tai. Giống như mưa bụi Giang Nam, triền miên không dứt; giống như hạt tương tư ở Nam quốc, tương tư không ngừng.

“A Tuyết, bài hát tên này gì thế, thật là dễ nghe!” Dạ Nguyệt Sắc cười nhìn Phong Hồi Tuyết hỏi.

“Tương tư phú!” Phong Hồi Tuyết thu hồi tay Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói.

Tương tư phú, phú tương tư, tháng nước Đông Lưu, rồi không hết tương tư.

“Dễ nghe, ta muốn học!” Dạ Nguyệt Sắc mặt mong đợi nhìn Phong Hồi Tuyết, Phong Hồi Tuyết cung chiều mà cười cười, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc gật đầu một cái.

Nếu nói danh sư xuất cao đồ, nếu nói hiệu ứng của mỹ nam. Dạ Nguyệt Sắc không đến hai ngày đã có thể đem khúc tương tư phú kia, có thể lưu loát đàn ra. Dạ Thiên rốt cuộc tạm được gạt đầu một cái, thực hiện ước định cho Dạ Nguyệt Sắc đi ra ngoài, điều kiện tiên quyết là Phong Hồi Tuyết cùng đi.

Dạ Nguyệt Sắc hưng hăng hít thở không khí tự do một cái, kéo Phong Hồi Tuyết chạy ra ngoài phủ.

“Dạ tiểu thư!” Vương Duẩn có chút nhăn nhó nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ánh sao trong mắt lấp lánh. Mấy ngày gần đây luôn tìm nàng, cũng nghe gia đình giữ cửa nói nàng đang học đàn. Hôm nay tới xem một chút, không nghĩ tới nhìn thấy nàng.

“Duẩn Chi!” Dạ Nguyệt Sắc vui sướng nắm tay Vương Duẩn lên, kéo hắn nhảy vòng vo hai vòng, bị giam trong phủ cũng khoảng mười ngày, ra ngoài cảm giác thật là thật tốt quá.

“Duẩn Chi, ngươi có nhớ ta hay không!” Không khí bên ngoài thật mát mẻ thoải mái, tâm tình của Dạ Nguyệt Sắc không khỏi tốt hẳn lên, mặt như ánh nắng mặt trời rực rỡ nhìn Vương Duẩn.

Trên mặt Vương Duẩn hiện lên hai đóa mây đỏ, tim “Thình thịch” nhảy không ngừng, nhìn Dạ Nguyệt Sắc, tim tựa như muốn nhảy ra khác thường.

Lấp bắp nói: “Nhớ.”, sau đó có chút e lệ nhìn Dạ Nguyệt Sắc, có thể nhìn thấy nàng thật tốt.

“Vậy chúng ta đi chơi!”

.

Cầm Nguyệt Vương phủ, Nguyệt Vô Thương từ trong thùng tắm, miễn cưỡng mặc quần áo. Sắc mặt xem ra bình thường nhiều, ánh mắt tràn ngập nụ cười quét một vòng Nam Uyên đứng ở bên cạnh, Nam Uyên vội vàng nhảy tới.

“Chủ nhân, Sắc Sắc nhà ngài cùng mỹ nhân ca ca đi ra ngoài, đứng rồi gần đây còn học một bài thật hay, hình như có tên là Tương Tư phú gì đó, thật là sầu triền miên, chủ yếu là mỹ nhân ca ca tự tay dạy.”

“Nói xong chưa?” Nguyệt Vô Thương mặc quần áo tử tế, trong nụ cười tràn đầy độc ác, nhú mày, cong môi. Tương tư phú! Sầu triền miên!

Nam Uyên nhìn người nào đó, người tàn nát ra một luồng khí lạnh lẽo như băng đá, Nam Uyên nhanh chóng tránh ra xa hơn, yếu ớt nói: “Vừa mới uống cái tử hồi sanh đan, nhất thời không thể động võ! Cho nên, ta cùng ngài đi ra ngoài đi dạo.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phụng Cầu Hoàng

Nguyệt quốc Chiêu Đức năm thứ hai mươi, Chiêu Đức Đế Nguyệt không muốn bởi vì mấy vị học sĩ viện Hàn Lâm trong triều học đòi văn về viết văn chương, giận tím mặt, vô số học sĩ Hàn Lâm viện hoặc là bỏ tù, hoặc là lo lắng đề phòng! Thế cuộc bị ‘văn chương’ làm cho rối loạn, trong lúc nhất thời lòng người trong triều bàng hoàng.

Nhưng mà kinh thành phồn hoa, vẫn hời hợt như cũ! Dạ Nguyệt Sắc ở trong đám người lần tới lần lui, nhìn thấy một đám người tụ tập tại một gian lầu các. Dạ Nguyệt Sắc tò mò ngang nhiên xông về hướng đám người.

"Nhường một chút, nhường đường, xin nhường đường!" Dạ Nguyệt Sắc dùng hết sức lực chen vào trong. Người phía trước căn bản là lù lù bất động, Dạ Nguyệt Sắc cứ chen chen vào trong, người phía trước bị chen cả giận, hướng Dạ Nguyệt Sắc quát: "Chen cái gì mà chen, tiểu thư nhà Lan viên ngoại ném tú cầu chọn rể, của hồi môn là mười triệu lượng bạc, làm gì đến phiên ngươi chứ!"

Mười triệu lượng bạc? Ném tú cầu chọn rể? Dạ Nguyệt Sắc càng hiếu kỳ, làm gì còn để ý đến người trước mặt.

"Các vị, hôm nay tiểu nữ Nhượng Hi ném tú cầu chọn rể, bất luận giàu nghèo, bất luận gia thế thế nào, chỉ cần nam tử chưa lập gia đình đều có thể tham dự! Người nhận được tú cầu, ba ngày sau cưới tiểu nữ vào cửa! Lan phủ sẽ cho của hồi môn là mười ngàn lượng bạc làm sinh lễ !" Trên lầu một nam tử trung niên trung khí mười phần nói.

"Chính thức bắt đầu ném tú cầu!" Lan viên ngoại vừa dứt lời, một bóng dáng yếu điệu đứng trên lầu, trên gương mặt tuyệt diễm trong trẻo lạnh lùng có chút nóng nảy, nhìn đám người một chút, sau đó đem tầm mắt rơi vào Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười hơi tràn ra cả gò má.

Sau đó đi tới bên lầu, đem tú cầu trong tay hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc dùng sức ném một cái. Người dưới lầu thấy tú cầu ném ra, toàn bộ xoay người

về hướng tú cầu, sau đó tập thể bay vọt về hướng Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn tú cầu từ trên trời giáng xuống, rất tự nhiên đưa tay tiếp được. Sau đó kinh ngạc nhìn người xông tới, cánh tay bị người ta lôi kéo, sau đó bay đi vài mét ở ngoài.

"A Tuyết a, may mà có huynh!" Dạ Nguyệt Sắc thờ phào nhẹ nhõm, bị nhóm người lớn như vậy đè lên, không thành bánh thịt, hơn nữa tiểu thư ném tú cầu không phải là cô nương hôm đó được Dẫn Chi cứu ở Hương Sơn sao?

Nhào lên một nhóm người, không ngừng kêu:"Tú cầu ở đâu?" Người rất nhanh liền đi ra, một thư sinh chật vật, dây cột tóc bị tung ra, rồi bù đứng dậy, trong miệng lầm bầm thì thầm: "Thiên ý a, thiên ý."

Sau đó cả người thất hồn lạc phách, như nằm mộng lao đảo bỏ đi. Ngay sau đó Vương Dẫn mới vừa đứng bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, cũng cả người chật vật bị ép ra ngoài, lao đảo nghiêng ngã đi về hướng Dạ Nguyệt Sắc.

Trong đám người chật chội, tựa hồ phát hiện cái gì, mà tú cầu lại không biết tung tích, sau đó đều tách ra, toàn bộ ánh mắt nhìn về hướng Dạ Nguyệt Sắc bên này.

Một người tinh mắt đột nhiên chỉ vào bóng đêm hô: "Tú cầu ở chỗ này!" Sau đó hướng Dạ Nguyệt Sắc chạy tới, người phía sau cũng nhìn thấy tú cầu trong tay Dạ Nguyệt Sắc, sau đó toàn bộ đồng loạt xông lên.

Dạ Nguyệt Sắc cúi đầu nhìn tú cầu trong tay mình, cảm giác đột nhiên có ánh mắt rơi trên người mình, như có như không nhưng lại không thể bỏ qua. Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ cảm ứng được hướng nhìn kia.

Một thân bạch y, phong hoa vô hạn; hai mắt hoa đào, hai tay áo phong lưu. Khẽ cười, nhưng tràn đầy mê người; mắt tình, say lòng người.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh, cho nên ngay cả một nhóm người đã chạy tới, nàng đều không nhận thấy được. Ôm tú cầu có chút ngu ngơ, nhìn người dựa vào bên xe ngựa, không nhúc nhích.

Cho đến lúc người nọ đến bên cạnh nàng, nụ cười tràn đầy khuôn mặt bước tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm mềm mại đến tận xương giống như mưa bụi triền miên ở Giang Nam, mềm mại lượn quanh trái tim của Dạ Nguyệt Sắc: "Sắc Sắc."

Về mặt của Dạ Nguyệt Sắc càng thêm ngốc nghếch, Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng cười ra tiếng, ngón tay như ngọc nhẹ nhàng nâng cằm Dạ Nguyệt Sắc lên, hài hước hỏi: "Sắc Sắc, chẳng lẽ định ba ngày sau cưới Lan tiểu thư làm vợ?"

Sau đó lúc Dạ Nguyệt Sắc chưa phục hồi tinh thần, sâu kín nói: "Chẳng lẽ Sắc Sắc vì một nữ nhân, mà vứt bỏ người ta!"

"Không có!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng đáp, cảm giác được ánh sáng chung quanh càng ngày càng âm đạm, sau đó ngẩng đầu nhìn lên, đám người đã áp đến ngoài ba thước, sau đó tội nghiệp nhìn Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt, làm sao bây giờ?"

Khóe miệng Nguyệt Vô Thương cong cong, nhú mày nhìn Phong Hồi Tuyết đứng bên cạnh một chút, ánh mắt sâu kín nhìn thẳng vào mắt Phong Hồi Tuyết, sau đó hơi cong môi một cái, đem tầm mắt rơi xuống trên người Vương Dẫn, sau đó vung tay lên, tay Dạ Nguyệt Sắc không yên, tú cầu tung bay tới trước, sau đó văng vẳng rơi xuống tay Vương Dẫn. Khóe miệng Nguyệt Vô Thương tràn ngập nụ cười, may mắn của Vương Dẫn gần đây tỷ số quá cao.

Sau đó Nam Uyên ở bên cạnh kêu lên: "Công tử nhà Vương Thượng thư nhận được tú cầu!"

Sau đó Lan viên ngoại kia vội vàng vàng chạy tới, cánh tay dài của Nguyệt Vô Thương choàng qua, đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực. Phong Hồi Tuyết thấy thế muốn đưa tay ngăn trở Nguyệt Vô Thương, Nam Uyên đứng giữa Dạ Nguyệt Sắc cùng Phong Hồi Tuyết cản trở động tác của Phong Hồi Tuyết.

Nguyệt Vô Thương tâm tình rất tốt ôm Dạ Nguyệt Sắc cách xa đám người.

"Nguyệt Nguyệt à." Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, yếu ớt hỏi: "Cái đó, cứ đem tú cầu ném cho Dẫn Chi như vậy, không tốt lắm đâu!"

"Hừm?" Giọng Nguyệt Vô Thương cao lên, khiến Dạ Nguyệt Sắc rụt một cái, tội nghiệp nhìn Nguyệt Vô Thương, nàng lại không nói gì.

"Sắc Sắc chẳng lẽ cảm thấy ta không đúng?" Giọng nói Nguyệt Vô Thương sâu kín, mặt lên án nhìn Dạ Nguyệt Sắc, "Hôm đó nàng ở Hương Sơn có nói qua, bọn họ trai tài gái sắc, rất xứng đôi, chẳng lẽ Sắc Sắc đã quên."

Dạ Nguyệt Sắc suy nghĩ một chút, nàng có nói qua quả là không sai, nhưng, Dẫn Chi hẳn cũng có tự do lựa chọn. Nhưng khi ngược mắt thấy ánh mắt sâu kín của Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc cười giả là nói: "Bọn họ rất xứng đôi!"

Nguyệt Vô Thương hài lòng hơi cong môi một cái, nụ cười trên mặt giống như mặt trời mùa hè. Ngón tay trắng nõn bắt được tay Dạ Nguyệt Sắc, toàn cảnh là hoa đào rơi xuống, gió hạ nhẹ sáng lạng.

Hai người nắm tay nhau, chậm rãi đi dạo trên đường. Nguyệt Vô Thương ưu nhã cất bước, tựa hồ cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Dạ Nguyệt Sắc có chút kỳ quái nhìn mặt trời lặn lại nhìn Nguyệt Vô Thương, mắt tròn tròn, "Nguyệt Nguyệt, chúng ta cứ đi như vậy sao?"

"Đứng, cứ đi như vậy đi!" Giữa lòng mây Nguyệt Vô Thương đều là nụ cười ôn nhu, nắm thật chặt tay Dạ Nguyệt Sắc.

"Nhưng Nguyệt Nguyệt à, ta đói bụng." Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt giật giạt tay bị Nguyệt Vô Thương cầm, nàng tựa hồ vĩnh viễn đều có tiềm chất phá hư không khí lãng mạn.

Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Vô Thương dài ra, ngay sau đó cung chiều mà cười cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sâu kín nói: "Sắc Sắc không phải cảm thấy người ta tú sắc khả com. Ngắm ta, nàng còn đói sao?"

Dạ Nguyệt Sắc có chút nhìn Nguyệt Vô Thương, gã yêu nghiệt này! Nguyệt Vô Thương kéo Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đi về phía trước, cho đến chỗ Tô Mặc Giả.

Lúc Nguyệt Vô Thương kéo Dạ Nguyệt Sắc đẩy cửa bước vào, trong nhà đang đúng lúc có một thanh cổ cầm thượng hạng, Nguyệt Vô Thương buông tay Dạ Nguyệt Sắc ra, ưu nhã hướng phía thanh cầm kia đi tới.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn ngón tay trắng nõn của Nguyệt Vô Thương chậm rãi hoa động trên dây đàn, dưới ánh sáng rơi vào, ở trên cổ cầm này lên. Dạ Nguyệt Sắc không biết bài hát này là gì. Nhưng trong đó như sâu triền miên, lại tựa như mật, nhẹ nhẹ quán quanh không dứt, cuối cùng chuyển thành ngọt ngào, tựa hồ muốn hòa tan người trong đó, rất khó rời đi.

Dạ Nguyệt Sắc ngơ ngác nhìn Nguyệt Vô Thương, cho đến khi đàn xong, Nguyệt Vô Thương đi tới trước mặt nàng, thanh âm mềm mại đến tận xương trầm thấp vang lên bên tai Dạ Nguyệt Sắc: "Bài hát này gọi là Phượng Cầu Hoàng, hôm nay nàng học được, sẽ để cho nàng ăn com."

Nguyệt Nguyệt cứ như vậy đem Duẩn Chi giải quyết ~ o o ~!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tương tư trong mưa gió

Dạ Nguyệt Sắc kinh ngạc nhìn Nguyệt Vô Thương, học xong mới được ăn com? Tài nghệ của àng thế nào, mặt lấy lòng cạ đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt à, ta thấy thời gian không còn sớm, ta muốn về nhà ăn com!"

Nguyệt Vô Thương kéo bàn tay Dạ Nguyệt Sắc lâm trận muốn bỏ chạy, bài Tương Tư Phú kia bắn ra được không phải là rất sâu triền miên sao? Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, "Sắc Sắc, người rất hiểu học, người ta tự mình dạy nàng."

Nói xong nhìn Dạ Nguyệt Sắc phong tình vạn chủng cười một tiếng, kéo Dạ Nguyệt Sắc đi lên trên bực có chứa cổ cầm. Dạ Nguyệt Sắc thấy không thoát được, khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nân, đột nhiên sau đó linh cơ nhất động, kéo tay áo Nguyệt Vô Thương, nịnh bợ nói: "Nguyệt Nguyệt, học xong có phần thưởng hay không?"

Nguyệt Vô Thương dẫn Dạ Nguyệt Sắc ngồi trước cổ Cầm trên đài xong, miễn cưỡng nói: "Có."

"Vậy chúng ta trừ năm triệu lượng, có được không?" Dạ Nguyệt Sắc mặt đầy nịnh nọt nhìn Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy khóe mắt người nọ chớp chớp, tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, Dạ Nguyệt Sắc ừ ừ cúi đầu đánh loạn trên cây đàn.

Nguyệt Vô Thương buồn cười nhìn động tác của Dạ Nguyệt Sắc, những chuyện khác có thể đáp ứng, nhưng cái này không được. Hắn muốn tự tay dạy nàng đàn một khúc, nàng chỉ có thể đàn ra bài mà hắn dạy. Không phải là Tương Tư Phú, mà là Phượng Cầu Hoàng!

Bàn tay lạnh lẽo của Nguyệt Vô Thương đặt lên tay Dạ Nguyệt Sắc, nắm tay nhau mà đàn, nhẹ nhàng kích thích âm phù triền miên mà cổ xưa, thanh âm mềm mại đến tận xương trầm thấp mang theo đặc biệt thung lại:

Có một mỹ nhân này, gặp rồi nhớ mãi không quên. Một ngày không gặp, tâm trí như điên. Phượng bay bay lượn này, từ hải cầu hoàng. Bất đắc dĩ giai nhân này, không có ở thành Đông đây. Dem Cầm thay lời nói, tán gẫu viết tâm sự. Ngày nào mới được gặp nhau, an ủi ta bằng hoàng. Nguyên nói xứng đức này, huê thủ tương tương. Không phải với bay này, khiến ta tiêu vong.

Một khúc tình ca cổ xưa sâu triền miên, khiến mặt Dạ Nguyệt Sắc có chút hồng, tim đập nhanh, cảm giác được lồng ngực dán sau lưng, truyền đến nhiệt độ ấm áp, ngón tay hơi lạnh, tiếng đàn triền miên. Sau đó ngừng đầu nhìn khuôn mặt ním cười kia một chút, nốt ruồi chu sa nơi mí mắt, sau đó là ánh mắt hoa đào, Dạ Nguyệt Sắc nhanh chóng thu hồi ánh mắt. Sau đó đem tâm mất đặt ở các ngón tay đang nhảy lên, che giấu tâm tình khó khống chế của bản thân.

“Sắc Sắc.” Nguyệt Vô Thương để cằm ở bả vai Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu hỏi: “Có thể hay không?”

“Sắc Sắc?” Nguyệt Vô Thương hơi cong môi, đem môi mềm mại tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc, hơi thở ấm áp ẩm ướt phun bên tai Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên khản trương, ngay cả đầu ngón chân cũng co rúc đến một nơi.

“Ừ, Nguyệt Nguyệt người nói cái gì?” Dạ Nguyệt Sắc có chút ngơ ngác hỏi Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc hình như có chút ngu ngơ, trong mắt càng thêm phần trêu đùa, tiếp tục ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc nói: “Sắc Sắc, không chuyên tâm như vậy, ta muốn trừng phạt nàng!”

Dạ Nguyệt Sắc cũng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy thân thể bị người phía sau chuyển một cái, sau đó cả người toàn bộ đè trên thân người kia, hai người cùng nhau té xuống đất.

Dạ Nguyệt Sắc lấy tư thế cực kỳ bất nhã đè trên người Nguyệt Vô Thương, người phía dưới cười nhẹ nhàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, không nói lời nào cũng không động dậy.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy nhịp tim vừa nhanh mấy nhịp, theo trực giác định rời khỏi, nửa người vừa mới chống lên, liền bị Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng kéo lại, cả người hoàn toàn té trong ngực Nguyệt Vô Thương.

Dạ Nguyệt Sắc không hiểu nhìn Nguyệt Vô Thương, nụ cười người nọ không giảm, ánh mắt bất động nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nhìn thấy trong lòng Dạ Nguyệt Sắc có chút tê dại. Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy hân hân sẽ nhìn như vậy đến lúc xế chiều, Nguyệt Vô Thương sâu kín hỏi: “Sắc Sắc, Trương Tư Phú dễ nghe, hay là Phụng Cầu Hoàng dễ nghe?” (Tác giả: nam nhân này thời thời khắc khắc đều không quên nhỏ mọn)

Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy thật ra bọn họ có thể đứng lên đàm luận cái vấn đề này, Dạ Nguyệt Sắc mắt tự nhiên vội vã đè ở trên người Nguyệt Vô Thương.

“Dạ?” Dạ Nguyệt Sắc bị thanh âm mềm mại tinh tế này hao mòn cơ trí, nhìn Nguyệt Vô Thương, ngượng ngùng nói: “Phụng Cầu Hoàng nghe hay hơn!” Trong lòng yên lặng làm bầm hai tiếng, thật ra thì Trương Tư Phú cũng không tồi, bất quá nàng không dám nói với Nguyệt Vô Thương.

“Nghe nói Trương Tư Phú của Sắc Sắc đàn ra vô cùng dễ nghe!” Thanh âm miễn cưỡng của Nguyệt Vô Thương tiếp tục vang lên, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy trời nóng bức này đột nhiên lạnh quá a!

“Ha ha.” Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng cười hai tiếng, mặt nịnh nọt nhìn Nguyệt Vô Thương.

“Khi Sắc Sắc đàn Trương Tư Phú thì nghĩ tới ai, tương tư à?” Khóe miệng Nguyệt Vô Thương cong cong một cách yêu nghiệt, ánh mắt ấm áp nhìn vào mắt nàng.

“Người!” Dạ Nguyệt Sắc không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhìn Nguyệt Vô Thương nói. Nguyệt Vô Thương thấy biểu tình của Dạ Nguyệt Sắc, cười vui vẻ.

“Ha ha.” Bất cười lớn, lồng ngực vui vẻ chấn động, Nguyệt Vô Thương ngẩng đầu lên, đem môi tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc: “Nếu Sắc Sắc nghĩ như vậy, ta muốn thưởng cho nàng!”

Môi mềm mại ôn nhu từ bên tai dòi đến trên môi Dạ Nguyệt Sắc một chút, ngay sau đó rời đi, thanh âm trầm thấp vang lên lần nữa, “Vậy ta muốn bắt đầu trừng phạt nàng rồi.”

”Trừng phạt thế nào?” Dạ Nguyệt Sắc có chút ngu dần hỏi, khuôn mặt Nguyệt Vô Thương tràn đầy nụ cười, còn chưa kịp trả lời. Đột nhiên hai mắt hoa đảo nhú lại, nói xong lật người ôm Dạ Nguyệt Sắc, song song ngồi trên đất, miễn cưỡng nói một câu: “Xuống đây đi!”

Nam Uyên im hơi lặng tiếng đứng bên trong gian phòng, mặt hải hước nhìn Nguyệt Vô Thương, sau đó lưu manh mà cười cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc bị ánh mắt trần trụi chăm chú kia dọa cho sợ đến ra sau lưng Nguyệt Vô Thương tránh né.

Nguyệt Vô Thương hé mắt đảo qua trên người Nam Uyên, Nam Uyên ngượng ngùng nói: “Không phải nhìn nhiều hại mắt sao?” Sau đó nói thảm một tiếng, hẹp hòi, lúc ánh mắt Nguyệt Vô Thương quét tới lần nữa, nhanh chóng biến mất khỏi phòng.

“Đồng Ly.” Nguyệt Vô Thương hướng bên ngoài hô một tiếng, Đồng Ly liền dẫn một nhóm người được huấn luyện nghiêm chỉnh bắt đầu mang thức ăn lên. Sau đó toàn bộ nhanh chóng lui ra.

“Sắc Sắc, nhớ ăn nhiều một chút, học xong mới có thể về nhà đó!” Nguyệt Vô Thương ưu nhã ngồi bên cạnh bàn, hướng Đồng Ly phía ngoài cửa nói: “Đi đến tướng phủ, nói Bôn vương tự mình dạy cho Dạ tiểu thư học Cầm! Học xong sẽ đưa nàng trở về phủ, Dạ tướng gia không phải lo lắng!”

Dạ Nguyệt Sắc quét mắt một vòng thanh cổ cầm kia, nàng rất muốn có dũng khí đập nó đi, nhưng khi đảo mắt nhìn Nguyệt Vô Thương cười đến vô cùng ấm áp, không thể làm gì khác hơn là không có dũng khí ngồi đối diện với Nguyệt Vô Thương, cầm đưa lên bắt đầu ăn cơm.

Dùng sức nhai cơm trong miệng, giống như đó chính là Nguyệt Vô Thương. Bạo Quân! Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, gấp một món ăn bỏ vào chén Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười kia thấy tà ác thế nào ấy!

.

Khí trời mùa hè tựa như nữ nhân biến sắc mặt, nói thay đổi liền thay đổi ngay, mới vừa còn đang chiếu sáng rực rỡ, bỗng chốc cuồng phong cuốn lấy mây đen, rất nhanh liền tại tám màn đen rách nát trên bầu trời, đen ngòm một mảnh, trong nháy mắt liền kèm theo sấm sét vang dội.

Không tới một khắc, mưa tầm tã, mưa như trút nước rơi xuống, đánh vào Bích Thủy Hồ vang lên tiếng linh đang vang dội, trong mưa gió đập chồm, che dấu tiếng đàn tâm tề phé liệt của Dạ Nguyệt Sắc. Nhìn lại Nguyệt Vô Thương, lại nhân tàn ngồi bên cạnh, hăng hái nghe mà âm do Dạ Nguyệt Sắc chế tạo, thỉnh thoảng lên tiếng nhắc nhở đôi câu, chỉ điểm một chút.

Đáng thương Đông Ly mạo hiểm mưa to đi tới tướng phủ, liền nhìn thấy Vương Duẫn hôm nay bị chủ tử nhà hấn hãm hại, cố chấp đứng ở cửa tướng phủ, mặc cho mưa to gió lớn.

“Ta nói Vương công tử, tiểu thư nhà chúng ta thật sự không có ở trong phủ, ngài trở về đi thôi!” Thủ vệ canh cửa khuyên.

“Ta chỉ muốn gặp Dạ tiểu thư một chút, xong ta liền đi!” Vương Duẫn lau nước mưa trên mặt một cái, ánh mắt cố chấp nhìn cửa tướng phủ, mong đợi một giây kế tiếp, thân ảnh ngày mong đêm nhớ sẽ xuất hiện trước mắt của mình.

Thị vệ kia nhìn mưa càng rơi càng lớn, thở dài một cái: “Ai, ngài muốn chờ cứ chờ, tiểu thư nhà ta thật sự không có ở đây, cái này phiền ngài cảm lấy!” Thủ vệ kia đem ô cầm trong tay đưa cho Vương Duẫn, tự mình chạy đến cửa dưới hiên tránh mưa.

Vương Duẫn căn bản sẽ không nhận cái ô đưa tới, chẳng qua ánh mắt chấp nhất kiên định nhìn cửa, trong lòng bách vị tạp trần, Dạ tiểu thư nhất định là giận hờn hôm nay không đem tú cầu ném ra, cho nên hiện tại không gặp hấn! Hấn không muốn cưới Lan tiểu thư, hấn thích Dạ tiểu thư! Chỉ cần nàng nguyện ý gả cho hấn, dù hấn bị phụ thân đánh chết cũng muốn cưới nàng!

Nam Uyên nhìn Vương Duẫn đứng trong mưa một chút, liền tưởng đến ý định của chủ tử nhà mình, thật đúng là hồ ly mà! Không phải là không muốn để cho Vương Duẫn nhìn thấy Dạ tiểu thư sao! Nam Uyên không thể làm gì khác hơn là bảo phu xe thay đổi xe ngựa, chạy về hướng Tô Mạc Già.

Trước khi đi, nhìn Vương Duẫn đứng trong mưa chật vật một chút, thật là đáng thương! Trong mắt cũng không hề có chút ý đồng tình nào, lắc đầu một cái, nếu phải sao thì chịu vậy đi thôi.

Mưa càng ngày càng lớn, thỉnh thoảng sấm sét vang dội. ùng ùng, không biết thương tâm phụ họa người nào. Tia chớp nhá lên, từ trên trời sét đánh xuống, trực tiếp bổ vào bên cạnh Vương Duẫn, Vương Duẫn sợ hết hồn, nắm chặt quả đấm, vẫn cố chấp như cũ đứng tại chỗ!

Lúc Dạ Thiên đi ra thấy Vương Duẫn đứng trong mưa toàn thân ướt đẫm, tóc dính bết vào trên khuôn mặt tuần mỹ, quần áo dán thật chặt trên người, nước theo tóc rơi xuống. Trên mặt kiên nghị tràn đầy tình ý, tràn đầy cố chấp!

Dạ Thiên nhìn Vương Duẫn lắc đầu một cái, hài tử này thật tốt, chỉ tiếc a.

“Đến Vương Thượng thư phủ báo tin, Vương công tử ở tướng phủ!” Dạ Thiên nhìn thủ vệ ở cửa nói, người nọ lĩnh mệnh đi. Dạ Thiên nhìn người trong mưa cố chấp, hấn kiên trì, bọn họ không có quyền ngăn cản.

Dạ Thiên thở dài, lắc đầu một cái, vào phủ.

Mưa to đập vào người, đánh vào người hấn đều không cảm thấy đau đớn, chẳng qua là nước mưa rơi vào trong mắt, thật sự có chua xót.

Vương Duẫn nắm thật chặt tay, Dạ tiểu thư tại sao không muốn gặp hấn? Tại sao? Tại sao?

Những đoạn kí ức kia chỉ có hình ảnh hai người bọn họ, không ngừng hiện lên trong đầu Vương Duẫn, nơi Hoa Đào Tự mới gặp gỡ, hấn mê luyến nàng; nàng cự tuyệt, hấn oán hận nàng; gặp lại ở cửa tướng phủ, lòng hấn xao động; nơi Ý Thúy các, lòng hấn thương nàng; Du ngoạn ở Đàn Sơn, hấn oán hận không thể bảo vệ nàng; dã ngoại ở Hương Sơn, nàng nói cũng thích hấn; đêm mưa hôm nay, nàng không gặp hấn.

Thì ra là hấn và nàng cũng có nhiều chuyện xưa như thế. Những thứ kia làm hấn cảm thấy trong lòng xao động, hình ảnh trong đầu không ngừng cất đi, kịch liệt va vào đầu hấn, Vương Duẫn chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng, càng ngày càng đau, trong thoáng chốc thấy được người mình thâm thương tột nhớ.

“Dạ tiểu thư, nàng rốt cuộc đã chịu gặp ta.” Trên mặt tuần dật xẹt qua nụ cười mừng rỡ, sau đó như trút được gánh nặng ngã trên mặt đất, làm vỡ tan vô số bọt nước.

“Duẫn Chi.” Vương Thượng Thư xuống xe ngựa, vô cùng đau đớn hô lên, không kịp che dù, nhanh chóng chạy về hướng Vương Duẫn.

Sau đó ôm lấy đầu Vương Duẫn, mặt đau lòng nói: “Duẫn Chi, hài tử này sao lại ngốc như vậy a!”

“Dạ tiểu thư, nàng gả cho ta có được không!” Vương Duẫn đã hôn mê, vô ý thức ní non một câu, sắc mặt trắng bệch lúc này có chút dọa người, Vương Thượng Thư lập tức vội vàng kêu người đem Vương Duẫn đặt lên xe, vô cùng lo lắng chạy về hướng phủ thượng thư.

Ở Tô Mạc Già Dạ Nguyệt Sắc ngây ngô không biết một màn tình cảm sâu như vậy của Duẫn Chi. Hiện nay Phượng Cầu Hoàng đã có thể đại khái nghe ra, Dạ Nguyệt Sắc nhìn đầu ngón tay mình có chút hồng hồng. Từ trên đài chạy tới bên người Nguyệt Vô Thương, giờ ngón tay hồng hồng của mình lên, trắng nõn thon dài, lúc này đầu ngón tay hồng hồng, ngược lại xem ra hết sức đáng yêu.

“Nguyệt Nguyệt, người xem đều đỏ hết rồi.” Ngu ý, có thể nghỉ ngơi nha! Cặp mắt mạo hiểm nhìn Nguyệt Vô Thương, bộ dạng rất tội nghiệp.

Nguyệt Vô Thương nắm ngón tay Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười trong mắt càng tươi, chớp chớp đôi mắt hoa đào, “Muốn thổi một chút?”

Dạ Nguyệt Sắc lắc đầu một cái, cần nghỉ ngơi! Nháy mắt hướng Nguyệt Vô Thương mừng rỡ. Khỏe miệng Nguyệt Vô Thương cong lên yêu nghiệt, nắm tay Dạ Nguyệt Sắc, từ từ đến gần bên môi, đôi môi mềm mại bao lấy đầu ngón tay Dạ Nguyệt Sắc một cái, hết sức sắc tình mát mát, mặt Dạ Nguyệt Sắc đỏ lên. Chuẩn bị thu hồi tay mình, nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương sâu hơn, há có thể để cho nàng như nguyệt, đầu lưỡi linh hoạt trên đầu ngón tay xoay mấy vòng.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn động tác hết sức yêu nghiệt đó, nàng sợ nàng sẽ nhịn không ngừng nhào lên, “Nguyệt Nguyệt, thật ra thì ta rất khỏe, để ta tiếp tục trở về luyện đàn!”

Nguyệt Vô Thương quyết định không trêu chọc nàng nữa, môi rời đầu ngón tay Dạ Nguyệt Sắc, trên tay hơi dùng lực một chút, liền đem Dạ Nguyệt Sắc kéo vào trong ngực, hai người một trước một sau ngồi, Nguyệt Vô Thương đem cằm đặt ở bả vai Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm sâu kín truyền vào tai Dạ Nguyệt Sắc: “Sắc Sắc, nếu như.” Nguyệt Vô Thương lựa chọn từ ngữ, không biết phải nói làm sao, ngay sau đó lại nghĩ, sao hẳn lại sẽ đồng tình với Vương Duẫn, nếu như không làm như vậy, về sau chỉ sợ sẽ càng thương tâm hơn.

“Nếu như cái gì?” Dạ Nguyệt Sắc tò mò hỏi. Hôm nay Nguyệt Nguyệt có chút kỳ quái!

“Không có gì, ta là nói, nếu như nàng học không được, ta sẽ không thả nàng về nhà!” Mỗi yêu nghiệt tu luyện hai mươi sáu năm nào đó nói chút trẻ con.

Nắm thật chặt tay ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, thật đúng là người chuyên gây họa! Cái khác ngược lại không học được, công phu trêu hoa ghẹo nguyệt ngược lại là hạng nhất.

Hiện tại nếu để nàng về nhà, không phải là thấy một bình sĩ si tình thâm tình tò tình sao? Ánh mắt màu đen của Nguyệt Vô Thương chột lóe, chẳng qua hẳn chỉ đem chuyện tình Lan gia tiểu thư yêu tú tài nghèo làm ra vẻ rất vô tình nói cho Lan viên ngoại, sau đó tùy ý dưới sự an bài của hắn, mới có tiết mục ném tú cầu này.

“Không, thả ta về nhà, ta ăn ngươi ngủ cùng ngươi!” Dạ Nguyệt Sắc nhìn mình có điểm giống lập xường, bị phản ánh Nguyệt Vô Thương, có chút khi thế nói: “Ta ăn chết ngươi!”

Chẳng qua là Dạ Nguyệt Sắc vĩnh viễn không biết, đêm mưa hôm đó, có một thiếu niên si tình, đứng trong mưa, đứng chờ giai nhân đến ngất xỉu.

HĐ: ta thấy thương Duẫn Chi .. Duẫn Chi lại đây với bốn cô nương nào)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mười bốn tháng bảy

Bên trong phủ Vương Thượng thư, Vương Duẫn nằm trên giường, sắc mặt ửng hồng, đôi môi trắng bệch. Trong miệng không ngừng tự lẩm bẩm: "Dạ tiểu thư, Dạ tiểu thư."

Vương Thượng Thư nhìn đứa con trai duy nhất của mình trừng瞪 không nhẹ, nha hoàn bên cạnh không ngừng đổi khăn lông trên trán hắn, Vương Thượng Thư thở dài, cho dù mặt mũi lão già này ông cũng không cần, ông cũng phải đến đó thử một lần.

Vương Thượng Thư đi tới tướng phủ, nhắc màn cửa xe ngựa lên, nhìn cửa lớn tướng phủ, thật tâm mà nói. Ông đối với Dạ Nguyệt Sắc ấn tượng không tốt, mặc dù nàng là hòn ngọc quý duy nhất trên tay Dạ tướng gia. Nhưng, tiểu tử ngốc nhà ông, Vương Thượng Thư thở dài, coi như tấm mặt mo này không cần, ông cũng muốn đi thử một chút, tìm Dạ tướng trò chuyện một chút..

Xuống xe ngựa, Vương Thượng Thư rảo bước đi về phía cửa phủ thừa tướng, lúc này một chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa tướng phủ, trên xe ngựa đi xuống một nam tử quần áo sáng trắng, mặt như hoa đào, nơi khoe mắt có một nốt ruồi chu sa, hồng đẹp đẽ. Ngón tay trắng nõn vén màn che xe ngựa lên, nắm lấy một bàn tay trắng nõn khác, nào ngờ nàng kia cũng không có dựa vào nam tử, từ trên xe ngựa liền tự nhảy xuống.

Người này không phải là là thiên kim nhà Dạ Tướng thì là ai, Dạ Nguyệt Sắc. Vương Thượng Thư chỉ cảm thấy nam tử cúi đầu hướng về phía nàng kia nói một câu gì đó, mặt cô gái nhất thời đỏ bừng.

Thấy cảnh này, Vương Thượng Thư phát tay áo, đã sớm nghe nói Dạ Nguyệt Sắc lưu luyến si mê Tứ hoàng tử, hôm nay lại cùng Cẩm Nguyệt Vương lồi kéo không rõ, ông tuyệt đối sẽ không cho Duẫn Chi cưới Dạ Nguyệt Sắc. Ông xác định tiểu thư Lan gia không tệ, mặc dù là con gái của một thương nhân, nhưng là có tri thức hiểu lễ nghĩa, đẹp cả trong lẫn ngoài, so với Dạ Nguyệt Sắc không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần! Vương Thượng Thư tức giận phát tay áo, đi lên xe ngựa rồi đi.

"Sắc Sắc, nhớ luyện tập nhiều hơn." Nguyệt Vô Thương sờ sờ đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, đôi môi cong cong, nụ cười vui vẻ trong mắt lưu động thành vẻ cứng chiều.

Dạ Nguyệt Sắc nghĩ tới tình cảnh bị áp bức, nhìn đầu ngón tay ửng đỏ, trên mặt do cấu gien đến mức nổi hồng. Hôm nay nàng chẳng qua là nghĩ chơi xấu không muốn luyện đàn, kết quả, yêu nghiệt này lại, lại. Dạ Nguyệt Sắc bị phần nghĩ mà muốn đập đầu chết.

"Biết, biết." Dạ Nguyệt Sắc vội vàng đáp: "Nguyệt Nguyệt, thời gian cũng không còn sớm, ngời trở về sớm đi." Dạ Nguyệt Sắc chuyển đôi mắt, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói.

Nguyệt Vô Thương buồn cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, hẳn không phải là nhân lúc nàng chơi xấu mà thương nàng một chút sao! Trong mắt nụ cười sâu hơn, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc gật đầu một cái, Dạ Nguyệt Sắc như trút được gánh nặng chạy vào tướng phủ.

Cước bộ không ngừng chạy thẳng tới viện của Phong Hồi Tuyết, liền kêu: "A Tuyết, a Tuyết, huynh có ở đây không."

Không thấy có người trả lời, Dạ Nguyệt Sắc đẩy cửa phòng Phong Hồi Tuyết ra, tìm khắp nơi một lần, cũng không nhìn thấy bóng dáng Phong Hồi Tuyết. Ngay sau đó chạy đi tìm cha nàng.

Dạ Thiên nhìn Dạ Nguyệt Sắc vô cùng lo lắng chạy vào, hồ ly cười cười, "Sắc Sắc, hôm nay cùng A Tuyết chơi như thế nào?"

"Huynh ấy vẫn chưa trở lại sao?" Dạ Nguyệt Sắc có chút kinh ngạc hỏi, nàng vốn còn muốn tìm a Tuyết chỉ điểm cho nàng một chút kỹ thuật đàn, Dạ Nguyệt Sắc lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn.

Dạ Thiên vội vàng đi tới kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, ân cần hỏi han: "Sắc Sắc, cùng A Tuyết thất lạc nhau sao? Không sao, nói không chừng qua không bao lâu nữa hẳn không tìm được con, sẽ trở lại thôi mà!"

Dạ Nguyệt Sắc mắt tròn trắng, ngưng ngưng nói với Dạ Thiên: "Phụ thân, cha bận rộn rồi. Con đi luyện đàn đây."

Dạ Thiên nhất thời nước mắt tuôn đầy mặt, nữ nhi bảo bối cuối cùng cũng đã thông suốt, mặt vui mừng nhìn Dạ Nguyệt Sắc rời đi, cũng đã tiến bộ hơn rồi, không tệ không tệ!

.

Trên Đàn Sơn, cây cối um tùm. Sau cơn mưa bùn đất có mùi thơm ngát, con đường nhỏ rải đá xanh xanh, ven đường cỏ xanh mang theo những giọt sương, sâu trong Đàn Sơn, mơ hồ truyền đến thanh âm chuông mõ vang xa.

Cả Đàn Sơn đều là biển ảo như tiên cảnh.

Khói trà lượng lờ, trên không trung là sự tĩnh mịch của chốn cửa Phật. Phong Hồi Tuyết bưng ly trà khói lượn lờ, đặt ở khóe miệng nhấp một ngụm.

"Vật Ngôn đại sư!" Phong Hồi Tuyết để ly trà trong tay xuống, cười ôn hòa nói, "Nước mưa dùng để pha trà, tất cả vừa tốt vừa có ích! Trà Long Tĩnh dùng nước mưa, hương trà không dứt!"

"Thí chủ quá khen!" Vật Ngôn đại sư uống một ngụm trà, cười tựa như Phật Di Lặc, nhìn thiếu niên Phong Hồi Tuyết trước mặt, không chút để ý nói một câu: "Thí chủ mới vừa hỏi lão nạp vấn đề có liên quan đến ‘ Thiên Nhật Hồng ’, lúc này có thể có chút manh mối rồi?"

Phong Hồi Tuyết nhìn lá trà trong ly trà, trà là dương, nước mưa là âm, nước mưa hòa với lá trà, âm dương hòa hợp! Khuôn mặt Phong Hồi Tuyết hơi cười, hướng về phía Vật Ngôn đại sư thì lễ một cái, "Đa tạ đại sư!"

Vật Ngôn đại sư chỉ cười không nói, nhìn Phong Hồi Tuyết nhân nhật nói một tiếng: "Âm dương hòa hợp, âm dương cũng tương khắc. Thí chủ nếu hiểu, nhất định bình yên."

Phong Hồi Tuyết hướng về phía Vật Ngôn đại sư thì lễ một cái, phi thân lao về hướng chân núi. Thân ảnh màu xanh của hắn chỉ chốc lát liền biến mất khỏi Đàn Sơn.

Trong Tướng phủ một khúc Phụng Cầu Hoàng dứt quãng bay ra, kỹ xảo cứng ngắt, nhưng ngược lại mang theo vài phần ý vị! Phong Hồi Tuyết vừa trở về Tướng phủ liền nghe thấy tiếng đàn hòa tiếng chim, khẽ nhú nhú mày. Ngay sau đó cười ôn hòa đi về hướng viện Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Chăm trong tay, nhắm mắt nhớ lại bộ dạng Nguyệt Vô Thương đánh đàn một chút, trong đầu đều là hình dáng ngón tay người nọ quét qua dây đàn, khóe miệng dâng lên một chút ý cười, giống như đàn dưới tay nàng chính là tay của người kia. tiếng đàn rất là lưu loát từ đầu ngón tay từ từ tràn ra.

Lúc Phong Hồi Tuyết tới đã thấy Dạ Nguyệt Sắc từ từ nhắm mắt, đầu ngón tay lay động trên dây đàn, lông mi thật dài ở trên khuôn mặt trắng nõn nhẹ nhàng tạo thành một đường cong tuyệt mỹ.

Trong mắt không tự chủ xuất hiện một nụ cười ôn nhu cưng chiều, đợi khi tiếng đàn triền miên kia bay vào lỗ tai. Nụ cười trên mặt Phong Hồi Tuyết cứng lại, khẽ nhú nhú mày, ngây ngốc đứng tại chỗ, đến tận khi một khúc đã đàn xong, dư âm vẫn còn vang vọng.

Dạ Nguyệt Sắc mở mắt đã thấy Phong Hồi Tuyết đứng ở cách đó không xa, vui sướng từ cầm đàn chạy về phía Phong Hồi Tuyết, kéo tay áo Phong Hồi Tuyết, "A Tuyết, huynh đã trở lại!"

Phong Hồi Tuyết nở nụ cười ôn nhuận như gió xuân tràn ra khắp khuôn mặt tuấn đạt, ôn nhu hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Ừ! Tài đánh đàn của Nguyệt Sắc đã tiến bộ!"

"Thật sao?" Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn nhìn Phong Hồi Tuyết, "Cũng là nhờ công lao của A Tuyết dạy tốt quá thôi!" Dạ Nguyệt Sắc thu hồi vẻ mặt hưng phấn nhìn Phong Hồi Tuyết.

Phong Hồi Tuyết cứng chiều cười một tiếng, đương nhiên sẽ không vạch trần tiếng đàn triền miên mang theo một chút sắc sảo như thể hoàn toàn không phải phong cách của hắn.

"Sắc Sắc, sinh nhật 18 cũng sắp đến rồi, nàng muốn quà tặng gì?" Phong Hồi Tuyết ôn nhu hỏi, Dạ Nguyệt Sắc mờ mịt, nàng không biết sinh nhật Dạ Nguyệt Sắc thời đại này.

Phong Hồi Tuyết thấy bộ dáng Dạ Nguyệt Sắc mê mang, cứng chịu mà cười cười: "Hôm đó cũng là tết Nguyên tiêu, Nguyệt Sắc có thể chọn hai món quà tặng."

Tết Nguyên tiêu, mười bốn tháng bảy. Âm dương hòa hợp. Phong Hồi Tuyết nhú nhú mày, dường như có thứ gì đó xẹt qua trong đầu, nhanh đến mức làm cho hắn bất không được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ta không cho phép! !

Hiện nay kinh thành ngoại trừ những quan văn cổ hủ đều đang nhốn nháo bởi một sự kiện vô cùng lớn, chính là chuyện nữ nhi Lan viên ngoại thương gia buôn bán tơ lụa lớn nhất kinh thành ném tú cầu, đã ném trúng vào con trai độc nhất của Vương Thượng Thư – Vương Duẫn. Mà lúc ấy, Vương Duẫn lại đem tú cầu ném cho Lan viên ngoại, nói không muốn lấy Lan tiểu thư.

Lúc ấy bầu trời đột nhiên giăng đầy mây đen, mưa to đổ xuống, Lan tiểu thư chạy vào trong mưa. Mà Vương Duẫn cũng liền chạy đi Tường phủ. Tất cả mọi người rối rít nghị luận, chuyện vui của Lan gia cùng Vương gia khi nào thì làm, hay là sẽ vì vậy mà không thành!

Mãi cho đến khi Vương thượng thư thông báo sau ba ngày nữa sẽ chính thức cử hành hôn lễ, cũng đã sai người mang sinh lễ, lễ hỏi chính thức đến Lan phủ.

Mà lúc này rất là quái dị là, hai đương sự lại đều nhiễm phong hàn, bị bệnh liệt giường, nhưng mà cha mẹ hai nhà cũng không hề có ý niệm hủy bỏ hôn sự.

Cho đến tận ba ngày sau, Vương Lan hai nhà giăng đèn kết hoa, lại còn dán đầy chữ hi màu đỏ, vô cùng hân hoan. Khi đến thời gian rước dâu, Lan viên ngoại mặt lo lắng nhìn khuê phòng nữ nhi, hỏi: "Tiểu thư chuẩn bị xong chưa?"

Trong khuê phòng, Lan Nhượng Hi thần sắc vẫn còn có chút bệnh, tuyệt vọng cảm lược, chải mái tóc dài của mình, nha hoàn bên cạnh thấy thế, bắt đầu thay quần áo cho tiểu thư.

Mà Vương Phủ, Vương thượng thư đang dẫn theo một đám người đi tìm Vương Duẫn khắp nơi, đã sắp lật tung cả Thượng thư phủ lên mà vẫn không thấy Vương Duẫn, Vương thượng thư nổi giận gầm lên một tiếng, ngay sau đó liền nghĩ ra phương hướng mà Vương Duẫn có thể đi, liền sai người đi đến Tường phủ tìm Vương Duẫn về bái đường thành thân.

Bên ngoài Tường phủ, Vương Duẫn thần sắc nhợt nhạt bệnh tật, trông mòn con mắt, mãi cho đến khi thấy thân ảnh mà ngày đêm mong nhớ xuất hiện ở cửa Tường phủ, trên mặt mới khẽ nở nụ cười.

"Dạ tiểu thư!" Vương Duẫn có chút kích động chạy đến trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, cả người có phần hơi lúng túng, đôi tay không biết nên đặt ở nơi nào, nội tâm càng thêm thấp thỏm vạn phần, ngũ vị* lẫn lộn!

* Ngũ vị : Ngọt , chua , cay , đắng , mặn.

"Duẫn Chi!" Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng gọi Vương Duẫn một tiếng, cũng không biết phải nói thêm gì. Chuyện tình cảm cưỡng ép không được, nhưng mà lúc này, ngày thành thân của người ta lại không đi bái đường, chạy đến tìm nàng, lúc này nói điều gì với hắn cũng là một loại không được tôn trọng.

Ánh mắt của Vương Duẫn chua chát, hắn biết nàng đối với hắn là thích không phải là yêu, nhưng mà vẫn không thể không được tìm của mình. Hôm nay hắn đến đây chỉ là muốn nói lời tạm biệt với nàng.

Vương Duẫn đem một cái túi gì đó từ trong tay đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc nghi ngờ nhận lấy, dưới cái nhìn của Vương Duẫn mở ra, chỉ

thấy bên trong túi toàn là bạc, chín trăm lượng không hơn không kém!

Vương Duẩn trên mặt hiện lên ý cười mơ hồ, đó là nụ cười bị tình yêu ăn mòn từng ngày mà có. Nhớ tới hôm đó cũng là ở chỗ này, cô gái thẹn thùng hỏi hắn có phải hay không đưa sính lễ, hắn ước ao bao nhiêu ngày đó đúng là đưa sính lễ, nếu vậy thì bây giờ hắn cũng không có tiếc nuối nhiều như vậy.

Nghịch ngợm mà cười cười đoán trong túi áo hắn có bao nhiêu bạc, sau đó hắn liền thiếu nàng chín trăm lượng. Bắt đầu từ khi đó, hôm nay cũng là kết thúc viên mãn.

“Dạ tiểu thư đây là chín trăm lượng bạc hôm đó Duẩn Chi nợ nàng.” Vương Duẩn đột nhiên thu lại vẻ mặt tươi cười bi thương, vẻ mặt sáng lạn nhìn Dạ Nguyệt Sắc, hắn cũng không có nhắc lại chuyện này, chỉ là để như vậy để giữa bọn họ có một chút liên lạc như vậy.

“Duẩn Chi.” Dạ Nguyệt Sắc hơi nhíu mày nhìn Vương Duẩn, đột nhiên cảm thấy bạc trong tay vượt xa sức nặng vốn có của nó, nặng trĩu ở trên tay, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy lòng thất chặt lại.

“Gặp lại sau, Nguyệt Sắc.” Vương Duẩn hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cười một tiếng, sau đó xoay người bước chân nặng nề, từng bước từng bước hướng về phía trước mà đi, chỉ còn lại bóng dáng của hắn rơi lại trên người Dạ Nguyệt Sắc, trong nội tâm Dạ Nguyệt Sắc run lên, không tự chủ mà nghiêng người đi, bóng dáng cô đơn của người nợ đồ dài trên mặt đất, phẳng phất giống như có thanh âm vỡ tan của nó.

Dạ Nguyệt Sắc cũng không có nhìn thấy một giọt lệ nam nhi rơi nát trên mặt đất. Vương Duẩn từ từ biến mất ở trong tầm mắt Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc nhìn bạc trong tay, đột nhiên cảm thấy chua xót, từ trong lòng bốc lên đến chớp mũi, sau đó đến mắt.

Sau đó ngồi chồm hổm xuống, đầu tựa vào giữa hai chân trong lòng không biết vì sao lại rất khổ sở. Tất cả những cảnh đó cũng đã rơi vào tầm mắt một người đứng tại chỗ rẽ trong Trường phủ, hơi nhíu mày, thờ dãi, cuối cùng cũng bước nhanh về phía người đang ngồi ngoài cửa kia.

Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh người kia, đưa tay vòng qua bả vai Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng vỗ hai cái.

Dạ Nguyệt Sắc nghe thấy mùi hương quen thuộc, Dạ Nguyệt Sắc khẽ nghiêng mình, liền nhận thấy người phía sau cứng ngắc, Dạ Nguyệt Sắc trong lòng càng thêm khổ sở mâu thuẫn. Thanh âm buồn buồn phát ra từ giữa hai chân: “Nguyệt Nguyệt, ta khó chịu!”

Nguyệt Vô Thương trong nháy mắt cũng liền thu hồi lại vẻ cứng ngắc, khoe miệng nâng lên một đường cong tự giễu, nàng kháng cự hắn! Trong mắt đen sậm thêm vài phần, vươn cánh tay dài ra, kiên định không chấp nhận để Dạ Nguyệt Sắc kháng cự xoay người, ôm vào trong lòng.

Thanh âm ôn nhu mang theo tiếng nhạc trầm thấp đặc biệt, ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc nói: “Ta biết mà!” Ôn nhu vỗ vỗ sau lưng của Dạ Nguyệt Sắc, tiếp tục nói: “Nàng khổ sở ta đều biết! Ta ở đây!”

“Duẩn Chi nhìn qua thực là thương tâm!” Thanh âm Dạ Nguyệt Sắc buồn bực ở trong ngực Nguyệt Vô Thương nói.

Lúc này hai người đều đang ngồi trên mặt đất, tư thế thực là khó nhìn, Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc đứng lên, thanh âm trước sau như một ôn nhu, “Vậy nàng thương hắn sao?”

Dạ Nguyệt Sắc nhíu mày, kiên định nói ra: “Không!” . Không hề do dự trả lời khiến một tia sầu lo cuối cùng trong mắt Nguyệt Vô Thương biến mất.

“Nếu như nàng không phải thương hắn, bất luận như thế nào hắn cũng sẽ thương tâm, đau dài không bằng đau ngắn, Sắc Sắc.” Nguyệt Vô Thương ôn hòa đối với Dạ Nguyệt Sắc nói, ở góc cửa Trường phủ một vật áo màu xanh nhạt theo làn gió khẽ lay động, lại vẫn cô đơn như vậy.

“Nhưng ta còn rất khó chịu!” Dạ Nguyệt Sắc vui đầu trong lòng ngực Nguyệt Vô Thương nói. Vẻ mặt Vương Duẩn hôm nay làm cho Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy hộc mắt chua xót.

Nguyệt Vô Thương cảm thấy trước ngực một mảnh nóng rực ẩm ướt, nhẹ kéo Dạ Nguyệt Sắc ra ngoài một chút, nâng đầu Dạ Nguyệt Sắc lên, nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt tràn đầy nước mắt của nàng, ngón tay trắng nõn thon dài đem nước mắt nơi khóe mắt kia lau sạch.

Vì người khác mà lại rơi nước mắt, nóng bỏng đậu trên đầu ngón tay Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương đem giọt nước mắt kia giữ tại ở trong tay, sâu kín nói: “Vậy Sắc Sắc khổ sở là vì cái gì, là do Vương Duẩn cưới Lan Nhược Hi?”

Dạ Nguyệt Sắc cắn cắn đôi môi, Duẩn Chi hắn không thích Lan tiểu thư! Nguyệt Vô Thương híp mắt, sâu kín nói: “Tú cầu kia là ta ném cho Vương Duẩn, nếu Sắc Sắc đối với lần này khó có thể quên được, không muốn Vương Duẩn cưới nàng ta, vậy ta đi.”

Nói xong cũng đã muốn xoay người, Dạ Nguyệt Sắc cắn cắn môi dưới, kéo tay Nguyệt Vô Thương lại, vẻ mặt ủy khuất nhìn Nguyệt Vô Thương, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh muốn rơi nhưng không rơi, bộ dạng ủy khuất. Tròng mắt sòng gợn lăn tăn nhìn sắc mặt tên yêu nghiệt u oán, ủy khuất vô cùng.

Khẽ nhíu mày, mặt u oán, sâu kín nói: “Thừa dịp bây giờ còn sớm, còn chưa kịp bái đường. Sắc Sắc, mau buông tay!”

Nguyệt Vô Thương tiếp tục rót vào liều thuốc kích thích, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nước mắt đều sắp rơi ra rồi, trong lòng có chút không đành lòng, nếu như lúc này không làm như vậy, không biết nàng sẽ rối rắm bao lâu, vì vậy hơi giật giật cánh tay. Dạ Nguyệt Sắc lại đem tay Nguyệt Vô Thương cầm thật chặt, nước mắt cuối cùng từ trong mắt rơi ra.

Cắn cắn đôi môi, lớn tiếng hướng về phía Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc quát: “Ta không cho phép!”

Trong mắt Nguyệt Vô Thương nụ cười như hoa đào nở, sâu kín hỏi một tiếng: "Tại sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Bữa trưa Hoa lệ

Dạ Nguyệt Sắc hàm răng cắn cắn môi dưới, trong lòng vội vàng, nhìn Nguyệt Vô Thương từng bước từng bước ép sát mình, nước mắt lại muốn rơi ra, nhìn người kia lại một bộ muốn giãy khỏi tay nàng, trong lòng con tức giận kỳ dị dâng lên. Trong tay càng thêm dùng sức cầm lấy tay Nguyệt Vô Thương, một bộ lả chã chực khóc, mang theo giọng mũi nồng đậm, hướng về phía Nguyệt Vô Thương quát: "Ta nói không cho phép!"

Nguyệt Vô Thương che giấu nụ cười trong mắt, kiềm chế không được khóe miệng khẽ cong lên, nhưng lại sợ nếu để nàng thấy, sẽ chọc giận Dạ Nguyệt Sắc, cả bộ mặt có chút biểu lộ quái dị, nhưng vẫn tuân mỹ yêu nghiệt như cũ.

Về mặt Nguyệt Vô Thương lúc này rơi vào trong mắt Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy quái dị, điều này làm cho lòng của nàng có chút thấp thỏm, nàng không cho phép, dường như cũng không có cái gì để thuyết phục, vì vậy thanh âm buồn bực yếu ớt nói: "Người đi, bạc ta nợ người cũng sẽ không trả. . . ."

Nguyệt Vô Thương cười không ra tiếng, con thỏ nóng nảy còn cắn người, không nên ép nàng quá, Nguyệt Vô Thương thở dài, sâu kín nói: "Ta đây thực là không bỏ được bạc của ta!"

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên lại cảm giác mình thua thiệt lớn, ném tay Nguyệt Vô Thương ra, khuôn mặt rồi rầm. Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, hướng Dạ Nguyệt Sắc kéo đến bên người, ngón tay như ngọc lau sạch sẽ nước mắt trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, sau đó dặt tay Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói một câu: "Đẫn nàng đến một nơi!"

Dạ Nguyệt Sắc vẫn còn đang rối rắm về vấn đề Nguyệt Vô Thương cùng bạc, đã bị Nguyệt Vô Thương kéo đi về phía trước. Sau đó mãi cho đến chỗ rẽ ở Tương phủ đến bên xe ngựa, Dạ Nguyệt Sắc mới phục hồi tinh thần lại.

Cứ như vậy mà bị dời đi lực chú ý, người nào đó yếu ớt hỏi một câu: "Chúng ta sẽ đi đâu?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương ngồi đối diện về mặt cười như hồ ly, bộ dạng hân hạnh như rất là vui đầu.

"Đến đó nàng sẽ biết!" Mặt Nguyệt Vô Thương đầy thần bí, sau đó ánh mắt nhìn xa xa, Trong đôi mắt đen như mực bình tĩnh không chút gợn sóng, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương không nói, bất đắc dĩ dựa người vào thành xe, mới vừa giằng co một phen, Dạ Nguyệt Sắc ngồi dựa vào xe thực sự là có chút mệt mỏi buồn ngủ. Chỉ chốc lát sau, liền ở trong xe ngựa lung la lung lay mà ngủ thiếp đi.

Nguyệt Vô Thương thu hồi suy nghĩ xa xăm, cung chiều cười, ngồi vào bên người Dạ Nguyệt Sắc, đem người đang ngủ kia ôm vào trong lòng, ổn định ngồi đến một vị trí thoải mái nhất, sau đó tựa vào thành xe ngựa.

Khi Dạ Nguyệt Sắc tỉnh lại phát hiện mình đang ngủ trên một chiếc giường đơn sơ, nhưng mà không thấy bóng dáng Nguyệt Vô Thương đâu, Dạ Nguyệt Sắc từ trên giường bò dậy, đi chung quanh gian phòng nhỏ.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng gọi một tiếng, từ trong phòng nhỏ ra ngoài, liền nhìn thấy Nguyệt Vô Thương đang đứng ở một góc cây nhỏ bên ngoài phòng, đưa lưng về phía nàng không rõ hẳn đang nghĩ gì.

Dường như là cảm giác được Dạ Nguyệt Sắc đã tỉnh lại, từ từ xoay người lại, đi về hướng Dạ Nguyệt Sắc. Lướt qua người Dạ Nguyệt Sắc đi vào trong phòng, đốt một nén nhang, ánh mắt sâu kín nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc thấy thế, ánh mắt lướt qua về phía bức tranh của cô gái, lông mày như vẽ, vừa thấy đã biết chính là mỹ nữ, đôi mắt đảo qua lại giữa Nguyệt Vô Thương cùng với cô gái kia.

Thấy Nguyệt Vô Thương nhìn nàng không chớp mắt, Dạ Nguyệt Sắc bị ánh mắt của hắn nhìn đến có chút kì lạ, hết sức không có khí chất dựa theo bộ dạng Nguyệt Vô Thương, đốt một nén nhang đứng ở bên người Nguyệt Vô Thương, hai người cùng hướng về phía cô gái trong bức tranh vải ba lay, đem hương cắm ở trong bát hương trước bức họa.

Nguyệt Vô Thương nhìn bộ dáng Dạ Nguyệt Sắc hơi cong môi một cái, Dạ Nguyệt Sắc mím mím môi, quay đầu về mặt chân chó nhìn Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt, cô gái trong bức họa kia thật xinh đẹp. Ha ha."

Đôi mắt hoa đào của Nguyệt vô Thương sáng rực, nhìn Dạ Nguyệt Sắc cười mà không nói, nụ cười trong mắt nhẹ nhàng, thấy Dạ Nguyệt Sắc ngượng

ngừng cười cười, ngay sau đó khuôn mặt tươi cười lập tức suy sụp, yếu ớt nói: "Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút."

"Sắc Sắc." Nguyệt Vô Thương sâu kín nói: "Người ta đói bụng."

Dạ Nguyệt Sắc định nói: Đói bụng thì chính mình tự đi tìm ăn, lời còn chưa nói ra, Nguyệt Vô Thương nhú lông mày, môi mỏng khẽ mở, phun ra một câu nói: "Mười vạn lượng!"

Mắt Dạ Nguyệt Sắc sáng lên, đem câu chuyện mỹ nữ mới vừa rồi kia vút luôn sau đầu vội vàng gạt đầu.

"Phòng bếp ở bên kia!" Nguyệt Vô Thương chỉ chỉ phòng bên ngoài bên phải, Dạ Nguyệt Sắc rất vui vẻ chạy đi, trên mặt Nguyệt Vô Thương mang một nụ cười đi theo phía sau Dạ Nguyệt Sắc. Tựa vào trên khung cửa nhìn Dạ Nguyệt Sắc đi lòng vòng bên trong.

Dạ Nguyệt Sắc vừa đi vào đã thấy, phòng bếp tuy nhỏ như lại rất đầy đủ, cái gì cũng có! Dạ Nguyệt Sắc vén tay áo, bắt đầu làm việc.

Dạ Nguyệt Sắc đem gạo vo sạch rồi bỏ vào trong nồi, sau đó nhìn một đồng củi đốt, đá đánh lửa đâu rồi? Dạ Nguyệt Sắc cầu cứu nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, Nguyệt Vô Thương bắt đầu dờ daim, chỉ chỉ hộp quẹt bên tay Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc cầm hộp quẹt lên thổi thổi, sau đó hưng phấn bắt đầu đốt lửa.

Sau đó đem rất nhiều nhánh cây khô thả vào trong lửa, sau đó rửa tay bắt đầu thái thức ăn. Nguyệt Vô Thương nhìn phòng bếp giống như chiến trường, hơi nhíu nhíu mày, thấy Dạ Nguyệt Sắc vung dao hướng về thức ăn trên thớt gỗ, tim của hắn cũng như nhấc lên, chỉ sợ nàng cắt vào tay.

Dạ Nguyệt Sắc nhắm mắt lại bắt đầu lăn lộn với món khoai tây trên thớt, nhắm mắt lại một trận chém lung tung, khi nàng mở mắt ra, khoai tây trên thớt gỗ cũng đã đi đâu hết, toàn bộ đều lăn trên mặt đất rồi.

Nguyệt Vô Thương thờ daim, sai bước đi đến bên Dạ Nguyệt Sắc, chuẩn bị cầm lấy dao trong tay Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng lẩn tránh, Nguyệt Nguyệt không phải là muốn đổi giao ước mười vạn lượng đấy chứ. Dạ Nguyệt Sắc vội vàng hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Quần tử cách xa nhà bếp, Nguyệt Nguyệt ngại tránh ra!"

Nguyệt Vô Thương bắt đầu dờ daim cười cười, đứng ở bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, để ngừa huyết án xảy ra mà ra tay đúng lúc cứu giúp. Một trận kinh tâm động phách, lòng vẫn còn sợ hãi tài nấu nướng của nàng, hai chén gì đó đen đen vàng vàng cùng với cơm trắng, một nồi thịt kho tàu với khoai tây hình dạng cổ quái, một chén canh màu đen không rõ là cái gì .

"Thoạt nhìn không ra cái gì, nhưng ăn chắc cũng không tệ đâu!" Dạ Nguyệt Sắc hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Nguyệt Vô Thương, giọng nói có chút chột dạ.

Nguyệt Vô Thương tao nhã cầm chiếc đũa lên, gấp một miếng khoai tây hình dáng quái dị, bỏ vào trong miệng, nhai hai cái. Hình như còn phát ra thanh âm "Răng rắc răng rắc" khá nghi, rõ ràng là bộ dáng có vẻ không được quen thuộc.

Sau đó gấp một miếng cơm đặt ở trong miệng, từ từ nhai mấy cái, nuốt xuống. Sau đó bắt đầu động đến chén canh đen thui lù lù kia, Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dạng Nguyệt Vô Thương như đang ăn mỹ vị, cầm chiếc đũa trong tay mình lên, chuẩn bị nếm thử một chút, nào ngờ Nguyệt Vô Thương lại tao nhã ngăn lại động tác của Dạ Nguyệt Sắc, sâu kín nói một tiếng: "Làm cho ta ăn."

Dạ Nguyệt Sắc để đũa xuống, mím mím môi, trong lòng thầm mắng một tiếng hẹp hòi. Không thể làm gì khác hơn là chảy nước miếng nhìn người khác ăn vui sướng.

Mãi cho đến khi người kia đem thức ăn trên bàn ăn sạch sẽ, ngay cả một cái mảnh vụn cũng không để dư lại cho Dạ Nguyệt Sắc, sau đó lại như có gì tích tụ nàng thu dọn bát đũa đem đến phòng bếp rửa.

Nguyệt Vô Thương thu dọn một chút sau đó đi ra, nhìn về mặt Dạ Nguyệt Sắc kinh ngạc, vội kéo tay Dạ Nguyệt Sắc đi ra đường quay về.

Dạ Nguyệt Sắc ủy khuất nhìn Nguyệt Vô Thương, yếu ớt nói: "Nguyệt Nguyệt, ta đói bụng." Mới vừa nhìn hắn ăn vui vẻ như vậy, nàng đã cảm thấy thật đói a.

Nguyệt Vô Thương kéo Dạ Nguyệt Sắc đến xe ngựa, đem điểm tâm trước đó đã chuẩn bị đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc đưa tay bắt lấy, Nguyệt Vô Thương đem điểm tâm cầm trong tay giờ cao, ngón tay kia chỉ chỉ môi của mình, cười vô cùng yêu nghiệt nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tình không biết có từ bao giờ

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương đang giờ điểm tâm lên cao, lại nhìn mỹ nhân đưa tay chỉ chỉ vào môi, do dự, sau đó mới hỏi ra một câu thực phá

hư phong cảnh : “Hôn rồi có cho bạc hay không?”

Khóe môi Nguyệt Vô Thương đang cười cũng cứng ngắt lại, trong mắt tràn ngập ánh nhìn cung chiều, thật là một tiểu tham tiền. Cả khuôn mặt liền tiến đến trước mặt của Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm mỉa mai hoặc vô cùng nói: “Người ta cho nàng hôn miễn phí.”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn khuôn mặt yêu nghiệt phóng đại trước mắt, đôi môi mềm ngay trước mắt, nhẹ nhàng mấp máy. Nàng thật sự rất đói bụng, kết quả là trúng kế đem môi mình dâng lên, ấn vào môi của Nguyệt Vô Thương.

Yêu nghiệt nào đó vừa lòng nhẹ nhàng lui người lại, đưa cho Dạ Nguyệt Sắc một khối điểm tâm, trong mắt chột lóc lên ý cười tà ác .

Chờ Dạ Nguyệt Sắc ăn một miếng điểm tâm vào miệng, hai con mắt sáng trong suốt nhìn Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương cười giống như là một con sói xám. Dạ Nguyệt Sắc mặc kệ, tên yêu nghiệt này rõ ràng chính là đang trêu chọc nàng, một khối điểm tâm nhỏ thì có bao nhiêu tiền đâu, nhưng một nụ hôn của nàng lại giá trị đến ngàn vàng , vì thế xoay mặt đi không thèm để ý đến Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương có chút tiếc nuối hơi cong môi một cái, quyết định không đùa nàng nữa, đem toàn bộ hộp điểm tâm trong tay đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc trên mặt cười vui sướng, hướng về phía Nguyệt Vô Thương cười sáng lạn. Sau đó từ từ ăn điểm tâm.

Dạ Nguyệt Sắc sau khi ăn uống no đủ, nhìn Nguyệt Vô Thương từ đầu đến cuối vẫn cười đến đáng ghét nhìn nàng, kỳ quái sờ sờ lên mặt mình. Thấy nụ cười trên mặt người nọ càng đậm, có chút hồ hển quát Nguyệt Vô Thương, để che dấu bản thân mình không được tự nhiên: “Nhìn cái gì vậy, chưa thấy qua mỹ nữ a!”

Nguyệt Vô Thương khẽ cong khóe môi, giống như có chuyện lạ nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ánh mắt tràn trề không che giấu nhìn khiến cho Dạ Nguyệt Sắc có chút ngượng ngùng.

“Ừ, là chưa bao giờ thấy qua nàng đẹp như vậy!” Nguyệt Vô Thương vẻ mặt nghiêm túc nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, chỉ là trong giọng nói có chút run run cười mà Dạ Nguyệt Sắc không nghe được.

Dạ Nguyệt Sắc một chút cũng không hề cảm thấy ngượng ngùng, đột nhiên nhớ đến bức tranh mỹ nữ ở trong căn phòng nhỏ kia, vẻ mặt lấy lòng tiến đến bên người Nguyệt Vô Thương, yếu ớt hỏi: “Nguyệt Nguyệt a, ta cảm thấy nữ tử trong bức họa hôm nay còn xinh đẹp hơn ta rất nhiều a?”

Nói xong còn không quên hướng về phía Nguyệt Vô Thương cười một cái sáng lạn. Nguyệt vô Thương hơi cong môi một cái, trên dưới trái phải nghiêm túc quan sát một lần, nghiêm túc suy tư một chút, sau đó cực kỳ nghiêm túc nói: “Đương nhiên là...”

Vừa nói cũng không quên gõ lên trán Dạ Nguyệt Sắc một cái, nhìn ánh mắt người nào đó đều sáng ngời lên, sau đó vô cùng nghiêm túc nói với Dạ Nguyệt Sắc: “Đương nhiên là, người trong bức họa tương đối xinh đẹp!”

Dạ Nguyệt Sắc đang cười đông cứng lại trên mặt, mím mím môi, một mặt nghi hoặc nhìn Nguyệt Vô Thương, từ trên xuống dưới đánh giá hần. Người kia trên mặt tràn đầy ý cười, một mặt hào phóng để cho Dạ Nguyệt Sắc đánh giá hần.

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc một bộ muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, bộ dáng giấu ở trong lòng lại không được thoải mái, Nguyệt Vô Thương thấy vậy tâm tình nhất thời vui sướng, lười nhác mỉm cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

“Cái kia...” Dạ Nguyệt Sắc nhìn nhìn nguyệt vô Thương rốt cục không nhịn được, cười giống như hoa nhìn Nguyệt Vô Thương: “Cái kia, Nguyệt Nguyệt, người trong bức họa là ai?”

“Một người rất quan trọng!” Nguyệt Vô Thương trịnh trọng nói lên, thu hồi bộ dáng một chút cũng không để ý như ngày thường lại, nói thật phần nghiêm túc.

Dạ nguyệt sắc đột nhiên “Hừ” một tiếng, xoay mặt không thèm để ý đến Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương phục hồi tinh thần liền cong cong khóe miệng, như thế nào mà hần đột nhiên người thấy trong xe ngựa có vị chua!

“Nam Uyên, bên ngoài như thế nào, vì sao ta lại ngủ thấy mùi chua!” Nguyệt Vô Thương lười biếng nói với người bên ngoài xe ngựa.

Nam Uyên thân mình khựng lại thiếu chút nữa thì rơi xuống xe ngựa, bọn họ ở trong xe ngựa ngọt ngào cũng coi như xong đi, lại còn hỏi hần loại vấn đề này. Nam Uyên nhẹ ho hai tiếng, không sợ chết nói: “Vị chua là từ trong xe ngựa truyền tới!”

Trong mắt Nguyệt Vô Thương hào quang chiếu rọi, đưa mặt lại trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, miễn cưỡng hỏi Dạ Nguyệt Sắc, “Không biết Sắc Sắc có ngủ thấy hay không?”

“Hừ!” Dạ Nguyệt Sắc xoay mặt, hừ lạnh một tiếng, sau đó đột nhiên phát hiện ra ý tứ trong lời nói của Nguyệt Vô Thương, đột nhiên xoay người lại, rất có cảm giác nồng nặc nổi dậy làm chủ nhân, hướng về phía Nguyệt Vô Thương quát: “Ai ghen với người, bốn tiểu thư trong lòng đã có chủ!”

Khuôn mặt Nguyệt Vô Thương tràn đầy ý cười, chốc lát xuân qua thu đến, neho neho lại mắt, trong mắt gió thu hiu quạnh! Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy gió thu lạnh lẽo thổi qua run bắn bật, trời rất nóng rùng mình một cái. Co rúm lại thân mình, rõ ràng có chút lập trường không kiên định nhìn Nguyệt Vô Thương .

Còn ra vẻ cho hần thấy rõ lập trường của mình, Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương ánh mắt có chút lung lay, yếu ớt nói: “Chẳng lẽ chỉ cho phép châu quan đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn!”

Nguyệt Vô Thương cánh tay dài duỗi ra, Dạ Nguyệt Sắc liền rơi vào trong lòng Nguyệt Vô Thương, kinh hô một tiếng.

“A, ngươi muốn làm gì?” Dạ Nguyệt Sắc nhìn kẻ kia cười đến mức tà ác, nốt ruồi chu sa nơi khóe mắt đỏ tươi ướt át, vừa thấy đã biết là bộ dáng rất tức giận, Dạ Nguyệt Sắc mặt như đưa đám.

Bên ngoài Nam Uyên thân mình đồ mồ hôi, vuốt ve trái tim yếu ớt của mình, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình có võ công cao cường, nếu không cũng đã sớm ngã xuống. Bội phục định lực của mình, hai người này thế nhưng ở trong xe ngựa chơi trò ngoài giới hạn, ô ô, hẳn lại còn ngồi được..

“Trong lòng có chủ?” Thanh âm lười nhác của Nguyệt Vô Thương mỉa hoặc vang lên, đôi môi dán tại bên tai Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời thần kinh căng thẳng. Giống y như đã điều rúc vào trong lòng Nguyệt Vô Thương.

“Hử?” Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc không nói lời nào, ngữ điệu cao lên một chút, âm cuối chính là mang theo hương vị độc chiếm mãnh liệt, Dạ Nguyệt Sắc không thể chống cự được giọng nói này của Nguyệt Vô Thương. Vội vàng tựa đầu vào trong lòng Nguyệt Vô Thương, ấp úng nói: “Chưa, chưa, chưa, trong lòng ta vốn không có ai a!”

Ngón tay trắng nõn của Nguyệt Vô Thương nâng khuôn mặt Dạ Nguyệt Sắc đang rúc trong lòng mình lên, ngữ điệu sâu kín nói: “Khuyên quốc khuyên thành giống như ta, người mà hoa gặp hoa nở, vậy mà Sắc Sắc lại có thể nói trong lòng không có ai?”

Dạ Nguyệt Sắc bị bắt buộc nhìn vào khuôn mặt yêu nghiệt của Nguyệt Vô Thương, liếc mắt nhìn, bờ môi duyên dáng. Tim đập thình thịch vài cái, nhìn Nguyệt Vô Thương một bộ nếu như ngươi không nói ta cứ như vậy nhìn bộ dạng của ngươi, Dạ Nguyệt Sắc về mặt lấy lòng tươi cười, “Không phải, ta là xuân tâm nhộn nhạo!” Trong lòng yên lặng bỏ thêm một câu: ngươi hải lòng chưa, yêu nghiệt!

Nguyệt Vô Thương ánh mắt tối sầm lại, khóe miệng gọi lên một độ cong hoàn mỹ vô khuyết, trên tay cũng hơi hơi dùng chút lực kéo Dạ Nguyệt Sắc đến trước mặt. Chớp mắt hai người cùng đụng vào nhau, Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy lông mi của Nguyệt Vô Thương thật dài đều quét lên trên mặt nàng, có chút ngứa, lại mềm mại.

Thanh âm trầm thấp đến mất hồn của Nguyệt Vô Thương vang lên, môi mỏng khẽ mở, nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, “Chuyện khi nào?”

Dạ Nguyệt Sắc vốn tưởng hẳn sẽ nói cái gì làm cho người ta thêm nhộn nhạo, không nghĩ tới hẳn lại hỏi một vấn đề mặc danh kì diệu như vậy, Dạ Nguyệt Sắc khuôn mặt mờ mịt nhìn Nguyệt Vô Thương.

“Chính là Sắc Sắc khi nào thì bắt đầu với người ta xuân tâm nhộn nhạo?” Nguyệt Vô Thương nâng cằm của Dạ Nguyệt Sắc lên, đôi môi mềm mại như có như không miết qua lại môi Dạ Nguyệt Sắc, vô cùng nghiêm chỉnh nói.

Dạ Nguyệt Sắc thấy thực là uể oải a, thế nào mà đề tài lại đổi đến trên người nàng vậy? Không phải đang hỏi người trong bức họa kia là ai sao? Ô ô, Dạ Nguyệt Sắc nhìn khuôn mặt nghiêm túc không có ý buông tha của Nguyệt Vô Thương, học bộ dáng nghiêm chỉnh của Nguyệt Vô Thương, sâu kín nói: “Tĩnh không biết có từ bao giờ, nhưng càng ngày càng sâu..”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Càng ngày càng sâu...

“Tĩnh không biết bắt đầu từ đâu, càng ngày càng sâu...” Nguyệt Vô Thương giật mình, vô ý thức gia tăng lực đạo trên tay, cho đến khi Dạ Nguyệt Sắc thờ nhẹ một tiếng, Nguyệt Vô Thương mới phục hồi tinh thần lại, buông cầm Dạ Nguyệt Sắc ra, thu hồi lại tinh thần, mang theo áy náy nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Quả nhiên, “Tĩnh không biết bắt đầu từ nơi nào, càng ngày càng sâu..”

Dạ Nguyệt Sắc về mặt ủy khuất nhìn Nguyệt Vô Thương, ánh mắt khả nghi chuyển động vòng vòng, ngay sau đó sóng gợn lần lần. Nhìn bộ dáng ủy khuất của nàng, Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, trong đôi mắt hoa đào một mảnh rõ ràng, nhìn Dạ Nguyệt Sắc bất động thanh sắc.

“Đau...” Dạ Nguyệt Sắc kéo dài thanh âm, nháy mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, trong mắt đầy vẻ tố cáo.

“Ừ, thật xin lỗi!” Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc nói xin lỗi, khẽ mỉm cười, bộ dạng biếng nhác, nhìn không ra nửa điểm thành ý.

Dạ Nguyệt Sắc cắn cắn môi dưới, nhìn Nguyệt Vô Thương, thấy người kia vẫn một bộ dạng bất vi sở động như cũ, giống như gà trống thua trận ủ rũ cúi thấp đầu xuống. Nhìn hoa văn phức tạp trên vạt áo của người nọ, mặt rồi rầm.

Nguyệt Vô Thương có chút buồn cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc nhất thời không còn lực chiến đấu, tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc nói: “Được rồi, tết Nguyên Tiêu dẫn nàng ra ngoài chơi?”

Tết Nguyên Tiêu? Dạ Nguyệt Sắc chăm chú suy nghĩ một chút, đó không phải là sinh nhật của nàng sao, ngay sau đó ngẩng khuôn mặt tươi cười lên: “À, ừm, có quà tặng hay không?”

“Đến lúc đó thì biết!” Nguyệt Vô Thương về mặt thần bí nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc tròn trố mắt, làm cái gì thần bí thế. Vì vậy không hề nói nhiều nữa.

Nam Uyên đánh xe thấy bên trong xe cuối cùng đã an tĩnh lại, rốt cuộc không cần lo lắng mình có nghe được cái gì không nên nghe nữa rồi, vì vậy cuối cùng yên lòng, nhanh chóng đánh xe, một đường hất bụi đi về hướng trong thành.

Xe ngựa dừng ở ngoài cửa Tướng phủ, Dạ Nguyệt Sắc an ổn tựa vào trong ngực Nguyệt Vô Thương ngủ say sưa, Nguyệt Vô Thương không biết từ nơi nào tìm ra một cọng lông vũ, nhẹ nhàng cọ cọ chớp mũi xinh đẹp của Dạ Nguyệt Sắc, nhìn người trong ngực có chút nhũ nhũ mảy, tiếp theo là nháy mắt một cái sau đó từ từ tỉnh lại, về mặt mờ mịt nhìn Nguyệt Vô Thương.

“Sắc Sắc, đến Tướng phủ rồi!” Nguyệt Vô Thương như không có chuyện gì xảy ra vuốt vuốt cọng lông vũ trong tay, ôn hòa nói với Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc mở trừng hai mắt, nhìn Nguyệt Vô Thương một chút, mơ hồ đáp một tiếng: “A!”

Sau đó từ trong ngực Nguyệt Vô Thương đứng dậy, một bộ dạng chưa tỉnh ngủ, mắt thấy sẽ đụng vào nóc xe ngựa, Nguyệt Vô Thương bắt đầu đi thò dài một cái, đem Dạ Nguyệt Sắc kéo về trong ngực, ôm nàng xuống xe ngựa.

Vững vàng đem người trong ngực thả trên mặt đất, Nguyệt Vô Thương cúi đầu tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ giọng nói: “Đó là nương của ta!”

Giọng nói có chút phiền muộn nói không nên lời, Dạ Nguyệt Sắc có chút sững sốt, về mặt khó hiểu nhìn Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương cung chiều sờ sờ đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: “Vào đi thôi!”

Dạ Nguyệt Sắc như người mộng du hướng về phía Nguyệt Vô Thương gật đầu một cái, dường như vẫn không hiểu câu nói vừa rồi của hắn là có ý gì, mặt nghi ngờ đi vào phủ.

Ai là mẹ nàng nhỉ? Dạ Nguyệt Sắc nhũ nhũ mảy, con buồn ngủ lập tức tiêu tan không thấy, liền dừng bước, hắn nói người trong bức họa là mẹ hắn? Trên mặt Dạ Nguyệt Sắc không tự kìm hãm được hiện ra một chút ý cười. Nhanh chóng quay đầu lại, lại chỉ nhìn thấy vạt áo Nguyệt Vô Thương, ngay sau đó xe ngựa liền nhanh chóng rời khỏi Tướng phủ.

Dạ Nguyệt Sắc sờ đi không hiểu sao tâm tình lúc này cực kì sung sướng, vui vẻ đi vào nhà. Dạ Nguyệt Sắc một cước nhảy vào đại sảnh, thanh âm cha nàng liền vang lên: “Sắc Sắc, đi đâu?”

Dạ Thiên neho mắt lại, một bộ dạng rất có khí thế gia trưởng nhìn Dạ Nguyệt Sắc. Nụ cười trên mặt người phía sau từ khi vào nhà cũng không hề héo tàn, hướng về phía Dạ Thiên mặt cười rực rỡ. Dạ Thiên nhất thời đã trút hết giận, mặt cung chiều nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu hỏi: “Sắc Sắc, có chuyện gì vui vẻ như vậy?”

Dạ Nguyệt Sắc phục hồi lại tinh thần, thu một chút nụ cười trên mặt, nhìn cha nàng: “Phụ thân, hôm nay thấy cha thật phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong!”

Dạ Thiên nhất thời cười giống như một đóa hoa đang nở rộ, đưa tay vuốt vuốt chòm râu, tự mình say mê phụ họa nói: “Đúng vậy, đúng vậy!”

“Vậy, con trở về phòng trước nhé!” Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía cha nàng cười một tiếng, nhẹ nhàng trở về phòng.

Dạ Thiên sau khi tự mình say mê xong, phát hiện thân ảnh của Dạ Nguyệt Sắc sớm đã không có, ông còn chưa nói với nàng sau này cùng A Tuyệt thường xuyên gần gũi với nhau nhiều một chút! Tốt nhất là tết Nguyên Tiêu cùng nhau ra ngoài chơi. Vừa nghĩ đến tết Nguyên Tiêu, trông mắt Dạ Thiên tối sầm lại, mẫu thân Sắc Sắc vì khó sinh mà chết, cũng là một trong những nguyên nhân Dạ Thiên cung chiều Dạ Nguyệt Sắc.

Tết Nguyên Tiêu đi ra ngoài chơi một chút, cũng có thể quên mất một chút chuyện không vui...

Lúc này Nguyệt Vô Thương ngồi trong xe ngựa chạy như bay, từ từ nhắm mắt, lông mi thật dài ở trên khuôn mặt tuần duật vô song nhẹ nhàng lưu lại hình ảnh phong lưu uyển chuyển, trong xe ngựa hơi có chút tối không thấy rõ thần sắc của hắn. Chỉ cảm thấy vào giờ phút này, trên con người này bao phủ nhân nhật lãnh khí, còn mang theo một mùi vị nói không nên lời.

Trong không khí yên lặng ngay cả thanh âm hô hấp cũng không nghe được, có chút an tĩnh khác thường.

Tận đến khi lông mi có chút giật giật, lông mi kéo lên, lộ ra đôi mắt thâm trầm u ám.

Chỉ vì hôm nay là ngày giỗ mẫu thân hắn, hắn muốn mang nàng đi theo đến đó gặp mặt nương một lần.

Mẫu thân Nguyệt Vô Thương là bởi trúng ‘Thiên Nhật Hồng’ cho nên lâm bồn kiệt sức, mà chết. Cho nên, hôm nay hiển nhiên cũng là sinh nhật Nguyệt Vô Thương, cũng giống như Dạ Nguyệt Sắc, mẫu thân nàng cũng do khó sinh mà qua đời, đây cũng là sinh nhật đầu tiên trong suốt 26 năm của Nguyệt

Vô Thương . Bình thường vào ngày này đều vào cung cùng Thái hậu đã nuôi dưỡng hần lớn lên cùng nhau ăn bữa cơm.

Hiếm khi thấy Nguyệt Vô Thương thần sắc ngẩn ngơ, đưa ngón tay thon dài vuốt ve môi, trong đôi mắt hoa đào có một tia sáng kỳ dị lưu động, khiến xuân hoa cũng phải ghen tị.

Hôm nay được chúc mừng cực kỳ đơn giản, thức ăn cực kỳ hồngбет, mặc dù khiến cho dạ dày của hần có chút co rút, nhưng lại hơn vô số sơn trân hải vị trong cung, vàng ngọc trân bảo. Ngón tay đè ép cánh môi mềm mại, giống như phía trên còn lưu lại nhiệt độ và mùi vị của người nọ, quả nhiên là quả sinh nhật tốt nhất mà hần nhận được trong suốt 26 năm qua

Khỏe miệng lạnh lẽo của Nguyệt Vô Thương dần dần có chút đường cong từ từ ấm áp gần như là nhu hòa, trên khuôn mặt xuất hiện thứ mà hai mươi mấy năm qua chưa từng có gọi là hạnh phúc.

Nghĩ đến Dạ Nguyệt Sắc cũng có hoàn cảnh giống mình, trong lòng càng trở nên mềm mại, trong mắt hiện lên nụ cười nhu hòa. Bản thân hần có quá nhiều thứ vác trên lưng, như vậy định sẽ cho nàng một sinh nhật không lo, vui vẻ!

Sau đó xe ngựa lao đảo một cái, khiến cho hần quay trở lại hiện thực, nghĩ đến hướng xe ngựa phải đi đến chính là nơi kia, nụ cười trên mặt dần dần phai đi, lông mi thật dài từ từ buông xuống, che đi hai tròng mắt lung linh ánh sáng kia, cũng che lại suy nghĩ mà hần không muốn để cho ai thấy được lại .

Cái đó mang đến tánh mạng hần, mang đi mẫu thân hần, rồi lại đồng thời mang cho hần ốm đau, nếu như có thể, hần hi vọng cả đời không nên đi vào.

Chẳng qua là, Thái hậu nuôi lớn hần, hàng năm đều vào ngày giỗ của mẫu thân tiến cung ăn một bữa cơm cùng Thái hậu, hần vẫn không thể từ chối, cũng chưa đến lúc từ chối mà thôi . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Liên đăng bát giác

Tết Nguyên Tiêu, hay còn gọi là Quý tiết. Dạ Nguyệt Sắc ngủ thẳng đến tận khi tỉnh lại, sau khi rời giường, liền nhìn thấy bốn vị mẫu thân đang đứng ở cửa, trên mặt mỗi người đều mang theo một nụ cười hòa ái dễ gần. Thấy Dạ Nguyệt Sắc ra cửa, liền đem những món quà đã chuẩn bị tốt ở trong tay đưa cho Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn nhận lấy, Nhị nương tặng cho một cây trâm vàng, Tam nương tặng cho một đôi đào ngọc bích chạm khắc, Tứ nương tặng cho một tấm khăn tay thêu kim tuyến, Ngũ nương dứt khoát hơn, trực tiếp cho Dạ Nguyệt Sắc một bao lì xì lớn. Chìm đắm trong hạnh phúc, Dạ Nguyệt Sắc cười đến vui sướng “Cám ơn Nhị nương, Tam nương, Tứ nương, Ngũ nương. . .” Dạ Nguyệt Sắc nói xong, ôm quà tặng chạy vào trong nhà, tài sản riêng a! “Sắc Sắc, A Tuyết vẫn còn ở bên ngoài chờ con đi chơi!” Phía sau bốn vị mẫu thân trầm miệng một lời hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc đang chạy vào nhà mà nói. Dạ Nguyệt Sắc để đồ xuống, đột nhiên nghĩ đến hôm đó Phong Hồi Tuyết đã từng nói qua, tết Nguyên Tiêu nàng có thể muốn hai món quà tặng, vì vậy hướng về phía bốn vị mẫu thân phát phát tay, vui sướng chạy đi. “A Tuyết!” Dạ Nguyệt Sắc mới vừa chạy ra viện, liền thấy Phong Hồi Tuyết một thân trường bào nguyệt sắc đang đứng nơi đó đón gió. Nghe tiếng quay đầu lại, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu cười một tiếng, bách mị sinh huy ! *(xinh đẹp rạng rỡ)* “Nguyệt Sắc!” Phong Hồi Tuyết tiến lên hai bước ôn nhu kêu, Dạ Nguyệt Sắc dừng ở trước mặt Phong Hồi Tuyết, cười tủm tỉm vươn tay ra trước mặt Phong Hồi Tuyết.

Phong Hồi Tuyết mỉm cười nói, ngón tay thon dài vươn ra, đầu ngón tay ấm áp cùng chiều điểm một cái vào chóp mũi của Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu cười một tiếng, ôn nhu vươn tay, đặt ở trước mặt của Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: “Đẫn nàng đi chơi!”

Dạ Nguyệt Sắc trong mắt lóe ánh sáng vui mừng, hơi có chút mất mát, thì ra quà của A Tuyết chính là đi chơi. Có điều nhìn nam tử ôn nhu như ngọc trước mắt, Phong Hồi Tuyết, Dạ Nguyệt Sắc thật sự không cự tuyệt được, đặt tay vào lòng bàn tay ấm áp của Phong Hồi Tuyết.

Nụ cười trên mặt Phong Hồi Tuyết ấm áp như gió xuân, nắm lấy tay của Dạ Nguyệt Sắc, không tính là quá lỏng cũng không tính là quá chặt, cũng giống như hần, từ đầu đến cuối tất cả đều cho người khác một loại cảm giác không nhiều không ít, cảm giác vừa thoải mái dễ chịu.

Phong Hồi Tuyết trên mặt hiện lên thần sắc thỏa mãn, chẳng qua là nắm tay của nàng, hần cũng cảm giác giống như ôm toàn bộ thế giới!

Phong Hồi Tuyết dắt Dạ Nguyệt Sắc từ Tường phủ bước chậm đi tới đường cái của kinh thành phồn hoa, trên đường người người đi lại thật là náo nhiệt, trên mặt mỗi người đều mang theo nhiều loại mặt nạ. Phần lớn chủ yếu đều là thần tiên, trong tết Nguyên Tiêu để tránh xui xẻo.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người đi ngang qua trước mặt, đột nhiên sau đó phát hiện trước mắt xuất hiện chiếc mặt nạ bạch ngọc điêu khắc tinh xảo vô cùng, trên mặt nạ khắc hình ảnh một cô gái thanh nhã như hoa cúc.

“Đây là Lạc Thần. . .” Phong Hồi Tuyết thanh âm thanh nhã như tiếng ngọc vỡ chậm rãi vang lên bên tai Dạ Nguyệt Sắc, sau đó ôn nhu đem mặt nạ che ở trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, ngăn ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía hần.

“Đây là quà tặng cho Dạ Nguyệt Sắc vào tết Nguyên Tiêu!” Phong Hồi Tuyết hài lòng nhìn Dạ Nguyệt Sắc đeo mặt nạ, ôn nhu nói, sau đó từ trong ngực lấy ra một chiếc mặt nạ bạch ngọc khác rồi mang lên mặt, lôi kéo Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đi về phía trước .

Dạ Nguyệt Sắc đưa tay sờ sờ chiếc mặt nạ, trong lòng vui sướng. Đi theo Phong Hồi Tuyết ở trên đường cái, hai người một trước một sau, Dạ Nguyệt Sắc đi theo sau lưng Phong Hồi Tuyết, giẫm lên đầu chân của Phong Hồi Tuyết, đi chơi cực kì cao hứng.

Phong Hồi Tuyết lộ ra bên ngoài mặt nạ ánh mắt tràn đầy ý cười ôn nhuận, vừa có một chút phiền muộn , nhất thời xuân phong dào dạt. Nhìn cặp mắt ôn nhuận như ngọc kia, dường như cũng có thể liên tưởng tới khóe môi đang nhếch lên bên dưới mặt nạ.

Trên đường cái kinh thành, nam tử mặc trường sam màu xanh nhạt bị gió thổi lên, cả người như một làn gió xuân khiến người ta thoải mái, cô gái tóc dài đeo mặt nạ thính thoảng lại xẹt qua, nở nụ cười tinh nghịch. Hai người nối đuôi nhau, tạo thành một khung cảnh xinh đẹp trên đường phố.

“Nguyệt Sắc...”

Phong Hồi Tuyết dẫn Dạ Nguyệt Sắc đến trước một ngôi miếu tấp nập người, mọi người đang đứng xếp hàng mua liên đăng, Phong Hồi Tuyết dừng bước chân, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói:

“Chúng ta đi mua liên đăng!”

Dạ Nguyệt Sắc tò mò nhìn mọi người bên cạnh đề cầm liên đăng, hướng về phía Phong Hồi Tuyết gật đầu một cái, Phong Hồi Tuyết liền buông tay Dạ Nguyệt Sắc gia nhập vào hàng ngũ xếp hàng, trước trước sau sau không ít đôi tình nhân cùng nhau đi mua liên đăng.

Tập tục của Nguyệt quốc, tết Nguyên Tiêu thường dùng liên đăng để nhớ về người đã qua đời, cùng với ý cầu phúc. Cho nên ở Nguyệt quốc bất kể là người nào dù bản tiện hay phú quý cũng sẽ vào ngày này đều đến sông Nguyệt thả một chiếc đèn hoa sen trên sông để cầu phúc. Sinh nhật Dạ Nguyệt Sắc lại cùng thời điểm này, mà cũng lại là ngày mẫu thân gặp nạn, quả không phải là ngày sinh nhật bình thường, vào ngày này càng nên đến sông Nguyệt để thả một chiếc liên đăng bát giác.

Phong Hồi Tuyết cùng Dạ Nguyệt Sắc mua được liên đăng, Phong Hồi Tuyết dẫn Dạ Nguyệt Sắc hướng sông Nguyệt đi tới.

“Lan tiểu thư!”

Một thanh âm quen thuộc lôi kéo sự chú ý của Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc quay đầu lại, chỉ thấy Vương Duẫn cùng một mỹ nhân đứng chung một chỗ, hướng về phía mua liên đăng mà đi tới.

Vương Duẫn nhìn người bên cạnh sừng sốt, nhìn theo tầm mắt của Lan Nhược Hi, liền thấy một nam tử một thân quần áo màu xanh, bên cạnh là một cô gái đầu cắm nhiều loại vàng bạc châu báu, hai người vừa nói vừa cười, cô gái có chút thẹn thùng hướng nam tử nói gì đấy, hai người liền cùng nhau đi.

Lan Nhược Hi đem chút tình nghĩa cuối cùng trong mắt thu lại, hôm đó ở trên Hương Sơn, nàng khổ sở cầu khẩn hần mang nàng đi, mà mẫu thân hần thì đắn đo, mẫu thân hần muốn hần cưới thiên kim của Huyện thừa, dù sao quan lớn vẫn hơn! Sau khi tan rã trong không vui, một mình nàng xuống núi, gặp được đoàn người của Vương Duẫn. Mà mấy ngày trước đây khi ném túi cầu chọn rể, hần không tiếp lấy thuận tiện bỏ xuống rồi rời đi. Nàng ngày đêm đi tìm hần lần nữa để cho hần mang nàng đi, nhưng mà hần vẫn còn nhiều đắn đo như vậy.

Lần này hần cùng thiên kim Huyện thừa đi cùng nhau, thật sự là tốt! Người vô tình ta liền thôi, nếu hần có thể dễ xuống, nàng cần gì phải chấp nhất?

“Lan tiểu thư!”

Vương Duẫn đang gọi một tiếng, Lan Nhược Hi thu hồi ánh mắt, có chút áy náy nhìn Vương Duẫn, ngay sau đó cười ôn nhu nói một câu:

“Thật xin lỗi!”

Vương Duẫn nhìn ánh mắt Lan Nhược Hi có chút áy náy: “Lan tiểu thư không cần nói như vậy! Đều là Duẫn Chi không tốt!”

Lan Nhược Hi thu lại ánh mắt, hướng về phía Vương Duẫn cười cười. Dạ Nguyệt Sắc nhìn hai người bộ dạng tương kính như tân*, khẽ nhíu mày. Bên cạnh Phong Hồi Tuyết nhìn thấy, thanh âm ôn nhuận kéo sự chú ý của Dạ Nguyệt Sắc trở lại.

* Tương kính như tân : tôn trọng nhau như khách

“Nguyệt Sắc, hôm nay không cần để ý đến chuyện thế gian...” Phong Hồi Tuyết nắm tay Dạ Nguyệt Sắc, dưới mặt nạ trông mắt sáng lán hữu thần nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: “Nguyệt Sắc, hôm nay phải thật vui vẻ, không cần cau mày!”

Đôi mắt thâm tình ôn nhu, thẳng tắp nhìn vào mắt Dạ Nguyệt Sắc, một cổ gió xuân ấm áp uyển chuyển thổi vào trong lòng Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc nghiêm túc gật đầu một cái: “Ừ!”

Phong Hồi Tuyết hài lòng cười một tiếng, lôi kéo Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục hướng đến sông Nguyệt.

Bóng đêm dần dần buông xuống, bên bờ sông Nguyệt nhiều người lục tục kéo đến, bờ sông ngày thường yên tĩnh đã từ từ náo nhiệt lên. Dần dần, sắc trời rớt cuộc cũng tối xuống, có người đã bắt đầu thả đèn trên sông.

Trên sông những ngọn đèn nhẹ nhàng trôi theo chiều gió, như một vài ngôi sao trên trời quang, ở trên sông Nguyệt phiêu diêu. Đúng lúc này, những đám đèn vô cùng lớn trôi xuống, khiến cả hai bên sông bao phủ một tầng ánh trắng mỏng lung.

“Oa, người nào lại thả nhiều đèn như vậy!” Người thả đèn bên bờ sông Nguyệt rồi rít kêu lên, đều không biết ai lại thả nhiều đèn như vậy.

Phong Hồi Tuyết nhìn mảng đèn lớn đang trôi xuống, nụ cười xinh đẹp, đem đèn đang cầm trong tay thả vào nước, ôn nhu hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Nguyệt Sắc, sinh nhật vui vẻ!” Cả đời cũng vui vẻ!

Dạ Nguyệt Sắc thu hồi ánh mắt từ mảng đèn đang trôi, hướng về phía Phong Hồi Tuyết cười nói: “Cám ơn A Tuyết!”. Nhìn đèn của Phong Hồi Tuyết bị chìm ngập trong mảng đèn lớn trên sông, cười đến rất ấm áp.

Phong Hồi Tuyết cùng Dạ Nguyệt Sắc nhìn nhau cười một tiếng, nhìn liên tục không ngừng những ngọn đèn đang trôi xuống trên sông Nguyệt, người xung quanh cũng bị kích động, không ngừng hưởng bờ sông chen chúc, Phong Hồi Tuyết đang chuẩn bị nắm lấy tay Dạ Nguyệt Sắc, đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai...

đèn hoa đăng đây

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Gần ngay trước mắt

“Phù phù” một tiếng, có người bị chen rơi xuống giữa sông. Một nữ nhân bên cạnh liền hét rầm lên, “Cứu mạng a, tiểu thư nhà ta rơi xuống nước!”

Cùng với tiếng người nọ rơi xuống sông, mảng đèn lớn giữa sông cũng liền bị dập tắt, dưới ánh sáng của ngọn đèn còn lại chiếu xuống, mơ hồ thấy một người vung vẫy trong nước.

Người của Nguyệt quốc đa số không biết bơi, hơn nữa tới đây để thả đèn hoa đăng (đèn hoa sen) đa số là con cháu nhà giàu ăn không ngồi rồi, đương nhiên không phải là người thấy việc nghĩa hăng hái lắm. Mọi người đang bên bờ nhìn người vung vẫy trong nước sông không thấy bóng dáng đâu, nếu không có một người đi xuống cứu người.

Nhất thời một bóng người màu trắng từ trong đám người nỗ lực chạy đến bờ sông, mũi chân khẽ điểm, trong tay dễ dàng mang theo một người về tới bờ.

Lúc này mọi người rồi rít vây quanh, Phong Hồi Tuyết tạm đỡ người đi lên đặt ở bên bờ, nhìn kỹ phát hiện là Tần Khuynh, khẽ nhíu mày, chỉ thấy Tần Khuynh phun mấy ngụm nước, yếu ớt mở mắt, nhìn thấy Phong Hồi Tuyết đứng ở bên cạnh.

“Đa tạ ân cứu mạng của công tử!” Tần Khuynh khẽ nói.

Phong Hồi Tuyết nhìn lướt qua Tần Khuynh còn nằm trong tay đèn hoa sen, trong mắt có vẻ hiểu rõ, thản nhiên lên tiếng: “Không cần, cô nương nên sớm trở về!”

Phong Hồi Tuyết đứng lên, chuẩn bị đi tìm Dạ Nguyệt Sắc, lại bị Tần Khuynh bắt được ống tay áo, Tần Khuynh cắn cắn môi dưới, điềm điềm đáng yêu nói: “Công tử, ta cùng nha hoàn thất lạc nhau, có thể phiền toái công tử đưa ta trở về hay không?”

Phong Hồi Tuyết nhìn ống tay áo bị Tần Khuynh lôi kéo, khẽ nhíu nhíu mày, nhẹ nhàng nhưng quả quyết rút về ống tay áo của mình, thanh âm ôn hòa, nhưng mà không khó để nghe ra bên trong gió xuân có chút lạnh lẽo, “Thật xin lỗi, có người đang chờ ta!”

Nói xong liền biến mất trong đám người. Tần Khuyên trước mặt mọi người bị người cự tuyệt, hung hăng cắn môi dưới của mình, điều này làm cho lòng tự tin của nàng bị thương cực lớn.

Tần Khuyên có chút ảo não nhìn y phục mình ướt đẫm, toàn bộ dính vào trên người, đem đường cong nổi bật phác họa càng thêm như ẩn như hiện, khiến cho bên cạnh vô số kẻ háo sắc liếc nhìn.

Phẫn hận mà đưa tay hung hăng nện trên mặt đất, gần đây trong triều Hàn Lâm Viện có một vụ án, cha nàng cả ngày thấp thòm lo âu, Nguyệt Lưu Ảnh tét Nguyên Tiêu nhất định ở trong cung cùng với hoàng hậu. Nếu không phải như thế, nàng như thế nào lưu lạc tới trình độ như vậy!

Đèn hoa sen trên sông liên tục không ngừng dập xuống, làm cho mọi người không ngừng thét chói tai, kết quả là đại đa số liền đem chuyện người rơi xuống nước quên mất không còn một mống.

Hà đăng (đèn thả sông) thả xuống càng ngày càng nhiều, cả sông trong nháy mắt như được tô vẽ thành dải Ngân Hà, vô số ánh đèn ở trong sông phiêu diêu lấp lánh. Giống như tác phẩm lớn nói về hà đăng, có thể thấy là từ trước tới nay cũng chưa từng có.

Tiếp đó lại có một mảng lớn hà đăng trôi qua, trong sông theo đuôi hà đăng trôi tiếp theo bè trúc, có thể mơ hồ nhìn thấy trên bè trúc có một nam tử áo trắng đang đứng. Gió đêm thổi lật phất khiến cho bạch y bông bông, cho dù là yên lặng đứng ở bè trúc lên, một người khiến cho người ta không thể thờ ơ chút nào. Trên mặt mang theo một tấm mặt nạ, làm cho người ta không thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng mà người nọ cứ đứng như vậy, như trước làm cho người ta không thể bỏ qua mỹ cảm (thường thức cái đẹp).

Dẫn tới người trên hai bờ sông liên tục thét chói tai, đột nhiên lại nhìn thấy bên bờ một bóng đen mang theo một người trên bè trúc lao đi, sau đó bóng đen nhảy lên một bè trúc khác, dần dần núp ở trong bóng đêm.

Một loạt động tác trong thời gian cực ngắn đã xong, thế cho nên Dạ Nguyệt Sắc bị xách lên bè trúc cũng không kịp thét chói tai. Biết người trên bè trúc nắm ở hông của nàng, Dạ Nguyệt Sắc mới kêu giống như tượng trưng “A” một tiếng, thanh âm yếu ớt như vậy bị chôn vùi trong vô số tiếng thét chói tai.

“Kêu đi, kêu rách cổ họng cũng không có người cứu nàng!” Thanh âm êm tai mang theo vẻ biếng nhác từ trên đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc truyền xuống, không khó nghe ra trong giọng nói có ý cười.

Dạ Nguyệt Sắc trên bè trúc khẽ giật giật, khiến cho nước ở hai bên bè bè dao động nhiều, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng ôm lấy thắt lưng của Nguyệt Vô Thương, vui mừng mà hỏi: “Nguyệt Nguyệt, nhiều hà đăng như vậy đều là người thả!”

Nguyệt Vô Thương hí mắt nhìn trên mặt nạ của Dạ Nguyệt Sắc ánh lên ánh huỳnh quang, ánh sáng lóng lánh chiếu vào mặt nước, lại càng thêm linh động. Nguyệt Vô Thương đột nhiên cảm thấy mặt nạ này có chút chướng mắt, ngón tay dài duỗi một cái, mặt nạ này liền văng văng rơi xuống trong tay Nguyệt Vô Thương.

“Sắc Sắc, hình như tối hôm nay chơi rất vui về a!” Giọng nói yếu ớt miễn cưỡng ẩn chứa một phần nguy hiểm, tròn mắt khóa lại ánh mắt của Dạ Nguyệt Sắc, ngón tay xinh đẹp có một chút lực gõ lên mặt nạ bạch ngọc, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Dạ Nguyệt Sắc né tránh tầm mắt của Nguyệt Vô Thương, đưa mắt đặt ở hà đăng đang trôi nhẹ trước mặt, con người nhanh chóng đảo quanh

một vòng, một bộ ngực khi lấy lòng, “Nhìn thấy Nguyệt Nguyệt vì người ta mà làm nhiều hà đẳng như vậy, ta rất vui vẻ!”

Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, ánh mắt cung chiều, ngón tay vuốt ve mặt nạ bạch ngọc trong tay dịu dàng, Lạc Thần! Trong mắt đột nhiên lúc sáng lúc tối, ngón tay từ từ thu hẹp, cuối cùng khẽ mỉm cười buông lỏng tay ra chiếc mặt nạ này thiếu chút nữa thì bỏ mạng trong tay hắn rồi, hướng về Dạ Nguyệt Sắc nói: “Đã như vậy, cái mặt nạ này liền làm quà đáp lễ đi!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương dưới mặt nạ một đôi mắt biếng nhác, giận mà không dám nói gì! Mặt nạ bạch ngọc nếu là A Tuyết đưa, không cần nói trong đó có bao nhiêu tình ý, nhưng mà người ngoài nghề như nàng cũng có thể biết được nó giá trị bao nhiêu tiền a! Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương giấu mặt nạ bạch ngọc vào trong ngực mà nhức nhối! Con người chuyển động vòng quanh, phải tìm về thứ bị tổn thất mới được!

Có điều theo bè tríc dần dần trôi vào hà đẳng, giống như đặt mình trong một biển đèn hoa, ánh sáng lung linh, lãng mạn mê người nói không nên lời.

Chỉ có một số người thích phá hư phong cảnh như vậy, Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương tháo mặt nạ xuống, trên khuôn mặt tuấn mỹ nhấp nhô ánh sáng, thật là đẹp mắt, bất quá đẹp mắt cũng bù không được nàng bị tổn thất! Dạ Nguyệt Sắc ngáng đầu lên, tổ chức một chút từ ngữ, về mặt lấy lòng cười nói: “Nguyệt Nguyệt, người ta sinh nhật có quà tặng hay không?”

Nguyệt Vô Thương ngoắc ngoắc khóe môi, trong mắt đầy vẻ cung chiều vạn phần, không phải hắn đã chuẩn bị một món quà tặng lãng mạn như vậy hay sao? Ngay sau đó chỉ vào một mảng lớn đèn hoa đang trôi trên sông, miễn cưỡng nói: “Quà tặng không phải đều ở chỗ này sao? Nàng cũng mới nói, nhận được nhiều đèn hoa như vậy là vui vẻ nhất rồi!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn khắp nơi đều là đèn hoa, rất đẹp mắt không sai, rất lãng mạn không sai, nhưng khi nhìn qua cái gì nên có cũng không có, bộ dáng thất vọng khiến Nguyệt Vô Thương khóe môi giật giật, tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc, yếu ớt nói: “Không hài lòng?”

Dạ Nguyệt Sắc đảo tròn mắt, vội vàng nói: “Không có, co điều hôm nay cũng là tết nguyên Tiêu, quà tặng của tết Nguyên Tiêu đâu?”

Nụ cười trên khóe miệng Nguyệt Vô Thương tràn đầy, ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc nói: ” Quà tặng tết Nguyên Tiêu, Sắc Sắc không thấy sao?”

“Nơi nào?” Dạ Nguyệt Sắc mặt muội nhìn đông một chút nhìn tây một chút, vẫn không có phát hiện một loại gì đó gọi là quà tặng.

“Gần ngay trước mắt!” Nguyệt Vô Thương đem về mặt yêu nghiệt tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, đưa đôi mắt hoa đào đầy tình tứ bình tĩnh khóa trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, về mặt thâm tình mị hoặc, thanh âm dường như cũng phủ một tầng màu hồng phấn mông lung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Giương cung bạt kiếm

Nhìn về mặt ngây ngô ngạc nhiên của Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt Nguyệt Vô Thương hiện lên ý cười, về mặt càng thêm nhu hòa, dịu dàng, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, ta giao bản thân ta cho nàng được không?"

Giọng nói vẫn mang theo biếng nhác mềm mại đến tận xương như cũ, nhưng mà vẻ mặt lại rất nghiêm túc, cũng không bị giọng điệu biếng nhác mềm mại kia của hắn vùi lấp, trong bóng đêm say lòng người, ánh đèn sáng chói ban đêm ngược lại càng rõ nét.

"Huynh, huynh. . . ." Dạ Nguyệt Sắc kinh ngạc nhìn Nguyệt Vô Thương, vẻ mặt không thể tin, tựa như muốn xác nhận hỏi: "Huynh nói đem bản thân mình tặng cho ta?"

"Ừ!" Nhưng mà không phải làm quà tặng! Nguyệt Vô Thương yếu ớt nói một tiếng, chiếc cằm với đường cong duyên dáng đặt lên bả vai Dạ Nguyệt Sắc, thân thể khom xuống tựa vào trên người của Dạ Nguyệt Sắc. Trong mắt nụ cười hơi cứng lại, từ từ đưa tay vòng lên thắt lưng của Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt chốc lát lại tràn ra nụ cười vui vẻ ấm áp, giống như vẻ mặt mới vừa rồi đều là ảo giác.

"Nhưng mà. . . ." Dạ Nguyệt Sắc thân thể cứng lại thừa nhận sức nặng của Nguyệt Vô Thương, quà tặng lớn như vậy có phải hơi quý giá hay không?

"Nàng không muốn?" Nguyệt Vô Thương giọng điệu giống như một oán phụ, "Không muốn cũng không được rồi, hôm đó chúng ta cũng đã bãi cáo đường rồi, hôm nay tết Trung Nguyên, nếu nàng muốn nghĩ lại, mẹ ta đoán chừng sẽ tìm đến nàng nói chuyện một chút."

Nguyệt Vô Thương cười khổ, cảnh tượng lãng mạn như vậy cũng chỉ có nữ nhân này có thể thần kinh không ổn định như thế xin xạo cùng hắn, thật không có biện pháp, chỉ có thể tìm thời gian thích hợp đe dọa!

Dạ Nguyệt Sắc mới nhớ tới hôm đó Nguyệt Vô Thương mang theo nàng đến gặp mẹ hắn, nàng còn không hề có khí chất cùng hắn đáng hương. Nhưng mà, Dạ Nguyệt Sắc nghi ngờ nhũ nhũ mây, đây là Nguyệt Nguyệt thổ lộ hay là câu hôn với nàng?

Dạ Nguyệt Sắc đẩy Nguyệt Vô Thương ra, nhìn đôi mắt sáng như đuốc của hắn, cuối cùng đánh bạo nói: "Huynh lại muốn thổ lộ câu hôn với ta như vậy! Lại không có hoa tươi, không có nhẫn kim cương, không có quý xuồng, không có sinh lễ, không có thành ý!"

Nguyệt Vô Thương bị Dạ Nguyệt Sắc trách móc một trận, hoa tươi? Nhẫn kim cương? Quý xuồng? Nguyệt Vô Thương Đạo hạnh cực cao hiển nhiên chẳng qua chỉ trong nháy mắt ngạc nhiên, sau đó ánh mắt mỉm cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ý tứ chính là chỗ này đều có, nàng nên đáp ứng.

"Nhìn cái gì!" Dạ Nguyệt Sắc cuối cùng tìm được cảm giác nông nô nổi dậy, bị Nguyệt Vô Thương nhìn muốn thẹn thùng, bên ngoài mạnh bên trong yếu hướng tới Nguyệt Vô Thương quát.

Nguyệt Vô Thương ngoắc ngoắc khoe môi, tỏ ra nghe lời nói rằng: "Chưa từng nhìn qua mỹ nữ Sắc Sắc như vậy!"

Nguyệt Vô Thương đưa tay chạm nhẹ lên môi Dạ Nguyệt Sắc, hôm nay tết Trung Nguyên, trong cung theo thường lệ cho triệu hắn vào cung, Nguyệt Vô Thương mỉm môi, Thái hậu muốn chọn phi cho hắn và Nguyệt Lưu Ảnh! Hắn trước giả bộ bệnh rồi xuất cung. Khỏe mắt liếc qua đèn hoa đăng trôi trên nước đã bị tắt không ít, đèn chuẩn bị nhiều ngày như vậy, không khí lãng mạn như vậy, đều bị nữ nhân trước mắt không biết lãng mạn là vật gì toàn bộ phá hư, chỉ có thể dùng phương pháp khác rồi!

Dạ Nguyệt Sắc mặt đỏ hồng đáng ngờ, ngay sau đó miệng cộp gan thỏ uốn thẳng thắt lưng, khen nàng cũng không cần, sinh lễ cầu hôn nhất định phải có, hôn nữa nhất thiết phải phong phú, nếu thiếu một mao tiền(*) cũng không được! (*đơn vị nhỏ nhất trong tiền trung quốc, đủ thấy chị ki bo cỡ nào rồi*)

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc lộ ra vẻ mặt tham tiền đáng yêu, cung chiêu cười cười, không phải có hắn thì cái gì cũng có sao? Nàng sao vẫn không hiểu?

Dạ Nguyệt Sắc hơi mơ màng nhìn vẻ mặt yêu nghiệt của Nguyệt Vô Thương, dưới ánh đèn hoa trên sông chiếu rọi càng thêm đoạt nhân tâm phách, trái tim bất giác nhanh thêm hai nhịp. Dạ Nguyệt Sắc có chút ngượng ngùng, đáng đáp hắn so với nữ nhân còn có phần xinh đẹp hơn, người như vậy nhất định trên hoa ghẹo nguyệt vô số.

Hơn nữa, nàng hôm nay mới mười tám tuổi mà thôi, tuổi thanh xuân thật tốt, mới vậy đã tiến vào phần mộ hôn nhân sao? Dạ Nguyệt Sắc lắc đầu một cái, không được không được!

"Nguyệt Nguyệt, chúng ta muốn đi đâu?" Phục hồi tinh thần lại, Dạ Nguyệt Sắc nhìn đèn hoa trên sông dần dần lui tắt, bè trúc đã cách xa đám người, lúc này yên tĩnh có thể nghe được tiếng ve kêu khe khẽ.

"Hôm nay ánh trăng (*) thật đẹp, ngắm trăng. . . ." Nguyệt Vô Thương nhìn chằm chằm Dạ Nguyệt Sắc nói, Dạ Nguyệt Sắc mặt đỏ hồng, kỳ quái nhìn Nguyệt Vô Thương, hôm nay hắn sao vậy?

[(*) Ánh trăng = Nguyệt Sắc]

Ánh trăng in bóng trên sông, một phiến lá trúc, thoáng vẻ yên tĩnh, ánh đèn yếu ớt. Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc sóng vai ngồi trên bè trúc, ai cũng không lên tiếng, cứ an tĩnh dựa vào như vậy.

Dạ Nguyệt Sắc tự nhiên không nhân hạ thoải mái như Nguyệt Vô Thương, dựa vào Nguyệt Vô Thương rất an tâm ngủ thiếp đi.

Nguyệt Vô Thương nhìn nữ nhân ngã vào trong lòng mình, cung chiêu cười cười, mang theo Dạ Nguyệt Sắc lên xe ngựa gần bờ.

.

Xe ngựa chở theo Dạ Nguyệt Sắc trong ánh trăng mờ mịt dừng ở tướng phủ, Dạ Nguyệt Sắc vừa xuống xe ngựa, cũng cảm giác một trận gió ập tới, sau đó lập tức bị mang cách xe mấy trượng. Sau đó bóng người màu xanh nhạt chớp lên, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy người nọ toàn thân tàn bạo bộc phát, cả tiếng xe ngựa cũng theo vậy mà mà nứt vỡ.

Nguyệt Vô Thương về mặt không đổi ngồi trên xe ngựa, con mắt thâm trầm tức giận nhìn Phong Hồi Tuyết.

Phong Hồi Tuyết một chường vung qua, Nam Uyên kéo Nguyệt Vô Thương mượn lực trên xe ngựa, nhảy lên, ngay lúc bọn họ rơi xuống đất, xe ngựa vốn chia năm xẻ bảy nhất thời hóa thành phần vụn.

"A Tuyết, huynh làm sao vậy!" Dạ Nguyệt Sắc chạy lên trước kéo tay áo Phong Hồi Tuyết, vừa đến gần đã cảm giác được Phong Hồi Tuyết cả người căng thẳng, vốn đôi mắt ôn nhuận lúc này trở thành đỏ rực, trong nháy mắt lúc Dạ Nguyệt Sắc tiến lên, Phong Hồi Tuyết thu hồi ánh mắt, một bên quan sát Dạ Nguyệt Sắc, tựa hồ thấy nàng không có việc gì, lập tức thái độ mới có phản thả lỏng.

"Nguyệt Sắc. . . ." Giọng nói vốn trong trẻo vì hơi khàn trượng mà khàn khàn, Phong Hồi Tuyết nhìn Dạ Nguyệt Sắc trong ánh mắt có loại vui mừng 'mất đi mà lại có được'. Nhìn mặt của Dạ Nguyệt Sắc có phần mờ hồ, Phong Hồi Tuyết nhất thời ngẩng đầu lên, về mặt phòng bị nhìn Nguyệt Vô Thương, ngón tay thu hẹp, phát ra tiếng vang "Kéo kẹt kéo kẹt".

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương âm u nhìn Phong Hồi Tuyết kéo Dạ Nguyệt Sắc bảo vệ ở phía sau, nhìn tới trước mặt hắn. Sau đó môi hơi cong lên, ý bảo Nam Uyên bộ dạng phòng bị đứng ngăn ở phía trước tránh ra.

Sau đó, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc sau lưng Phong Hồi Tuyết dịu dàng nói: "Sắc Sắc, tới đây!" Về mặt hắn bình tĩnh, dường như không để Phong Hồi Tuyết vào mắt, nếu như không có người nào phải tránh để Dạ Nguyệt Sắc đi qua.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn hai người âm thầm giương cung bạt kiếm, đây là thế nào? Nhìn Nguyệt Vô Thương mỉm cười, lại nhìn Phong Hồi Tuyết cả người căng thẳng, nàng kéo kéo ống tay áo Phong Hồi Tuyết, "A Tuyết, hôm nay ta không có nói với huynh đã đi mất, ta biết khiến huynh rất lo lắng, xin lỗi, huynh đừng tức giận!"

Sắc mặt của Phong Hồi Tuyết cũng không có vì vậy mà dịu bớt, Nguyệt Vô Thương hé mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, lần nữa lên tiếng: "Sắc Sắc, tới đây!"

Dạ Nguyệt Sắc mới vừa bước ra một bước, lại bị Phong Hồi Tuyết bắt lấy tay lôi trở lại, lực đạo hơi lớn, về mặt mang chút khó hiểu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, lại mang theo một loại đau lòng cùng kiên quyết không nói ra được.

"Đừng đi!" Giọng nói Phong Hồi Tuyết cũng có phần căng thẳng, vừa kéo Dạ Nguyệt Sắc vừa kiên định mà nói ra, ánh mắt sâu thẳm nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nội tâm tràn đầy đau lòng, "Nguyệt Sắc, ta về trễ, về sau ta sẽ bảo vệ nàng!"

Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy hơi khó hiểu trước biểu hiện của Phong Hồi Tuyết, nhưng cũng cảm thấy không khí lúc này thật sự có hơi quỷ dị, ánh mắt sợ hãi nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy người nọ khoe miệng cong lên có phần lạnh lùng, đôi mắt mang theo ý cười khóa chặt trên người nàng.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn sang về mặt Phong Hồi Tuyết nôn nóng đau lòng, lại nhìn Nguyệt Vô Thương tươi cười lạnh lùng. Cho dù nàng có phản xạ chậm chạp đi nữa, cũng cảm thấy hai bên lúc này đang giương súng sẵn sàng.

Chưa cho nàng thời gian suy xét, Nguyệt Vô Thương mỉm cười lại hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, tới đây!"

Nhưng mà lúc này giọng nói so với mới vừa rồi rõ ràng yếu ớt không ít, Dạ Nguyệt Sắc nghi ngờ nhìn sang, chỉ thấy màu đỏ tươi đọng lại trên khóe miệng tươi cười, người nọ thân hình có chút không yên mà lung lay hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Ghen

Dạ Nguyệt Sắc tránh tay Phong Hồi Tuyết, nghĩ tới Nguyệt Vô Thương mà chạy tới, lo lắng hỏi: "Nguyệt Nguyệt, huynh làm sao vậy?"

"Bị nàng làm tức giận!" Nguyệt Vô Thương yếu ớt nói với Dạ Nguyệt Sắc, vẫn không quên hướng về về mặt cô đơn của Phong Hồi Tuyết khiêu khích ngoác ngoác khoe miệng.

Phong Hồi Tuyết toàn thân tản ra lửa giận, trong nháy mắt dời thân đến trước mặt Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương, cùng Nam Uyên đấu với nhau.

"Ai, hai người đừng đánh!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn hai bóng người chớp động ngay trước mắt, vội vàng nói.

Nguyệt Vô Thương híp mắt nhìn hai người ở trong khoảng thời gian ngắn cũng đã giao thủ trên trăm chiêu, Phong Hồi Tuyết quả nhiên thâm tàng bất lộ (*). Hai thân ảnh chợt tách ra, Nam Uyên che ngực lùi lại hai bước, mới đứng vững thân hình. Mà Phong Hồi Tuyết vững vàng đứng trên mặt đất, nhìn sang Nguyệt Vô Thương.

[()thâm tàng bất lộ: Không để lộ tài năng]*

Trải qua một phen đánh nhau, tâm trạng tức giận của Phong Hồi Tuyết cũng biến mất hơn phân nửa, hiện tại sắc mặt bình tĩnh nhìn Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương ánh mắt mang theo ý cười chống lại ánh mắt bình tĩnh của Phong Hồi Tuyết, cả hai người không nhượng bộ mà đối mặt. Sau đó hết sức ă ý nói một câu:

"Sắc Sắc, nằng đi vào trước!"

"Nguyệt Sắc, nằng đi vào trước!"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn hai người, trên không bắn ra tiếng tia lửa "két két", mặc dù rất tò mò hai người này rốt cuộc thế nào, nhưng rốt cuộc vẫn từng bước một quay đầu vào phủ.

Lại vừa hét lên: "Hai người!! có gì bình tĩnh nói, đừng đánh nhau!"

Sau khi Dạ Nguyệt Sắc đi vào, không khí đột nhiên an tĩnh lại, hai đạo ánh mắt, một đạo như gió xuân ấm áp, một đạo tựa như hoa đào đẹp đẽ. Đụng nhau trên không trung, so tài, ai cũng không nói gì. Nhưng mà trong trầm mặc đột nhiên bắn ra một cỗ khí thế áp bách lạnh lẽo cũng khiến cho người ta không thể bỏ qua.

Một hồi đầu mắt, bất phân thắng bại!

Xác định Dạ Nguyệt Sắc đã đi vào, Phong Hồi Tuyết nhìn Nguyệt Vô Thương, đôi mắt trong veo thoáng ánh lên đau thương, giọng nói kiên quyết: "Ta sẽ không để cho ngươi tổn thương nằng!"

"Ngươi lấy thân phận gì tới nói với ta những lời như vậy!" Nguyệt Vô Thương hơi giương môi, ánh mắt không vui, lại có phần lạnh lùng nhìn Phong Hồi Tuyết, ngay sau đó miễn cưỡng cười một tiếng, "Chỉ vì nằng cần ngươi bảo vệ sao?"

Sắc mặt của Phong Hồi Tuyết chốc lát xuất hiện thương cảm, ngay sau đó khôi phục như cũ, ánh mắt kiên định nhìn Nguyệt Vô Thương, thân nhiên nói: "Bảo vệ hay không bảo vệ là việc của ta. Vô luận làm thế nào để thu hồi ý định của ngươi, đời này kiếp này chỉ cần có ta ở đây, nhất định không cho phép người khác tổn thương nằng chút nào!"

Nguyệt Vô Thương híp mắt lại, ngay cả Nam Uyên bên cạnh cũng toàn thân đề phòng. Nguyệt Vô Thương nhìn nam nhân trước mắt như đã rõ ràng tất cả, ngay sau đó hiểu rõ cười một tiếng, quả nhiên bị hấn biết.

Phong Hồi Tuyết trong lòng hơi có vị chua, hấn vốn định chờ Nguyệt Sắc quên hấn, nếu Nguyệt Vô Thương thích Nguyệt Sắc, hấn cũng có thể an tâm rời xa. Phong Hồi Tuyết nhìn Nguyệt Vô Thương, hấn không phải cũng không hoài nghi tới một người hai mươi sáu tuổi trước nay không lấy vợ làm sao đột nhiên thích Nguyệt Sắc, không nghĩ tới kết quả quả nhiên sẽ là như thế, hấn tại sao lại nhẫn tâm tổn thương một người tốt như nằng.

"Giải được Cúc bách nhật, trong vòng ba năm ta nhất định tìm được, cũng xin ngươi không nên vì mục đích làm tổn thương Nguyệt Sắc".

Nguyệt Vô Thương cười cười, hấn chỉ vì giải được mới đến gần nằng sao? Nhưng mà, tại sao phải giải thích với một kẻ không quen biết? ! Hơn nữa hấn muốn mạng sống sao cần một kẻ không liên quan bận tâm.

"Đừng đánh chủ ý lên nằng, lời này còn nguyên trả lại cho ngươi!" Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nói, còn hơn so với sắc mặt không bình tĩnh của Phong Hồi Tuyết, Nguyệt Vô Thương có vẻ hết sức trấn định, khỏe miệng tia sáng tà ác lập lòe, "Ngươi cho rằng, nằng vẫn còn là một người chỉ biết đi theo phía sau ngươi như trước kia sao?"

Phong Hồi Tuyết nhú nhú mày, trong mắt thật nhanh thoáng qua một tia nghi ngờ. Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng cười, ý bảo Nam Uyên trở về phủ, nói xong ngược lại cảm thấy rất rõ một phản hứng thú cũng không còn. Chưa một chút không gian tưởng tượng, mới có thể làm cho người ta tự phát liên tưởng đến vô số khả năng, ha ha.

Nam Uyên bình ổn tức giận, khẽ nhú nhú mày, Phong Hồi Tuyết quả nhiên thâm sâu không lường được, nếu là bằng hữu thì khá tốt, nếu thành kẻ địch. Quá khứ lang thang không kèm chỗ được trong đôi mắt lần đầu tiên xuất hiện vẻ sầu lo. Chẳng qua chỉ là, hấn ngược lại rất mong đợi chủ nhân nhà hấn cùng Phong Hồi Tuyết xảy ra cuộc chiến tranh đoạt mỹ nhân!

Phong Hồi Tuyết sững sờ đứng tại chỗ, trong đầu không ngừng nghĩ về câu nói kia của Nguyệt Vô Thương, nhưng cũng rất nhanh liền cảm thấy thoải mái. Nằng chính là nằng, bất kể biến thành hình dáng gì, bất kể có nhớ hấn hay không, đều là Nguyệt Sắc duy nhất trên thế gian mà hấn muốn nằng ở lòng bàn tay !

Trước kia là hấn không biết tranh thủ, chung quy cho rằng chỉ cần cùng ở bên cạnh nằng là tốt rồi, thiếu chút nữa để cho nằng bị thương tổn. Hôm nay hấn không muốn buông tay, cũng không thể buông tay.

Tựa hồ nghĩ thông suốt, Phong Hồi Tuyết như trút được gánh nặng nhìn vào tướng phủ, chuyển qua hành lang lại thấy Dạ Nguyệt Sắc đứng ở trong đình,

dưới ánh đèn lồng mỏng lung đều có thể nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của nàng. Phong Hồi Tuyết che đậy tất cả tâm tình vào trong mắt, hơi cười cười đi tới chỗ Dạ Nguyệt Sắc.

"A Tuyết!" Dạ Nguyệt Sắc thấy Phong Hồi Tuyết đi tới, sau đó cau mày hỏi một câu: "Huỳnh làm sao vậy?"

"Không sao!" Phong Hồi Tuyết cung chiều sờ sờ đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, vén vài sợi tóc của nàng bay tới trên mặt về sau tai, động tác nhẹ nhàng, nụ cười vô cùng dịu dàng. Dạ Nguyệt Sắc trong lúc nhất thời như mê mẩn.

"Huỳnh hôm nay thoát nhìn dáng vẻ rất kỳ quái?" Mắt nghi ngờ ở trên người Phong Hồi Tuyết quét một vòng, sau đó đảo tròn mắt, "Hai người các huynh từng có quan hệ sao?"

"Không có!" Phong Hồi Tuyết cung chiều sờ sờ trên chóp mũi của Dạ Nguyệt Sắc, cười nhạt mà nói: "Thời gian không sớm, đi nghỉ ngơi sớm một chút!" Phong Hồi Tuyết trong mắt thoáng lóe lên vẻ lo lắng dịu dàng, như vậy không có hảo ý đến gần, nhất định sẽ tổn thương tới nàng, thì đừng cho nàng biết cho thỏa đáng!

"Sắc Sắc, A Tuyết, đã trễ thế này còn chưa ngủ sao?" Dạ Thiên từ trong cung trở lại trông thấy Dạ Nguyệt Sắc cùng Phong Hồi Tuyết ở trong đình, Phong Hồi Tuyết động tác thân mật, Dạ Thiên hồ ly cười cười, bước nhanh đi tới trước mặt hai người.

Phong Hồi Tuyết hướng về phía Dạ Thiên cười cười ôn hòa, Dạ Nguyệt Sắc nhìn cha, hần cười đến mức cùng đóa hoa như nhau, nghi ngờ hỏi: "Phụ thân, chuyện gì vui vẻ như vậy? Tại sao trễ như thế mới trở về?"

"Lần trước đám người Hàn Lâm viện kia viết một bài văn, hôm nay liên lụy Thái Phó Tàn Viễn, Tứ hoàng tử nhúng tay vào chuyện này, hoàng thượng lệnh cho cha giám sát án này." Dạ Thiên vuốt cằm râu, thích thú lại nghĩ đến một chuyện, nhìn Phong Hồi Tuyết cùng Dạ Nguyệt Sắc một lát, nói: "Tứ hoàng tử chính là con trai trưởng của Vân Hoàng hậu, hôm nay đã nhược quán (*), hoàng hậu muốn tuyển phi, trong triều tất cả khuê nữ đến tuổi cập kê các nhà quan viên tứ phẩm trở lên chọn đưa vào tuyển phi."

[() Nhược quán: thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán]*

Vừa mới nói xong, Phong Hồi Tuyết liền nhíu mày một cái!

Dạ Nguyệt Sắc nhăn mày, Nguyệt Lưu Ảnh cũng muốn tuyển phi, không phải có sẵn một con Hồ Ly Tinh, nếu hai người bọn họ kết hôn, nàng muốn đưa một bộ câu đối, về trên: hồ ly phối nhân yêu, về dưới: khắp hảo thấu thành đôi, hoành phi: Thiên tác chi (*)

() Về trên: Hồ ly phối nhân yêu (Ở đây có nghĩa là gay), về dưới : vừa vặn hợp thành đôi, hoành phi: Trời tác hợp.*

"Sắc Sắc?" Dạ Thiên nhẹ nhàng kêu một tiếng Dạ Nguyệt Sắc, phiến toái đều tới cửa, nàng vui vẻ cái gì?

"Sao vậy ạ?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Dạ Thiên mặt cười cười nói. Dạ Thiên nhíu mày, nàng không phải là không thích Nguyệt Lưu Ảnh đến thế sao, sau đó có chút hoảng sợ nhìn Dạ Nguyệt Sắc: "Sắc Sắc, con con con."

Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía cha nàng đang tròn trĩnh hai mắt, khinh thường nói: "Cha đừng nghĩ loạn!"

Dạ Thiên khẽ yên lòng, bằng tâm mà nói, hần không muốn để Dạ Nguyệt Sắc gả cho Tứ hoàng tử Nguyệt Lưu Ảnh, dù sao con trai trưởng của hoàng hậu, về sau trong hậu cung, lục đục đấu đá. Không bằng gả cho một người cách xa triều đình phẩm chất tốt một chút là được rồi, Dạ Thiên nhìn Phong Hồi Tuyết gật đầu một cái, nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Sắc Sắc, thời gian không sớm, trở về phòng nghỉ ngơi sớm đi!"

Dạ Nguyệt Sắc ngáp một cái, một ngày hôm nay đi chơi quả nhiên mệt chết rồi, nàng chậm rãi đi về phòng của mình, bộ dáng ngủ gật, chẳng cần quan tâm chờ nàng là cái gì, dù trời sắp xuống cũng có một người chồng đỡ

Ngày thứ hai. Dạ Nguyệt Sắc ngủ gật bị Đỗ Quyên từ trên giường kéo dậy, rời giường Dạ Nguyệt Sắc tức giận không nhỏ hướng về phía Đỗ Quyên quát: "Quấy rầy bản tiểu thư ngủ tất cả đều cắt ngay cho ta!"

Đỗ Quyên mặt không đổi tiếp tục kéo Dạ Nguyệt Sắc dậy, vừa lo lắng nói: "Tiểu thư mau rời giường, trong cung thái hậu nương nương, hoàng hậu nương nương cho người ta tới truyền chỉ mời người vào cung, tổng quản công công vẫn còn chờ ở đại sảnh !"

"Thái hậu, hoàng hậu đều là lang ngoại(bà sói, ý chị ấy bảo hai người đó tâm địa như lang sói)." Dạ Nguyệt Sắc mơ hồ nói thầm hai tiếng nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

"Tiểu thư, nhỏ giọng một chút, không thể nói lung tung!" Đỗ Quyên che miệng Dạ Nguyệt Sắc, thấy Dạ Nguyệt Sắc một bộ dáng lại muốn ngủ, cũng không từ chối, vì vậy để Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục giấc ngủ của nàng, Đỗ Quyên tự nhiên giúp Dạ Nguyệt Sắc rửa mặt thay quần áo, cũng may Dạ Nguyệt Sắc coi như phối hợp.

Đỗ Quyên dọn dẹp mọi thứ thỏa đáng Dạ Nguyệt Sắc vẫn như cũ nhắm mắt lại ngủ, đi tới phía trước sảnh.

"Ồi chào, Dạ tiểu thư đã tới, thái hậu nương nương cùng hoàng hậu nương nương chờ lâu rồi!" Dạ Nguyệt Sắc mới vừa bước vào đại sảnh, liền nghe được một chuỗi âm thanh the thé tức giận kỳ quái, nhưng bên trong giọng nói lại không giấu nổi vui sướng, nàng thế nào lại nghe có cảm giác muốn nghỉ tới tú bà!

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên mở mắt, nhìn nam tử trước mắt về mặt âm nhu cười đến giống như đóa hoa, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy cả người đều nổi da gà liền lập tức tỉnh táo, nhất thời một chút buồn ngủ cũng không còn.

"Nếu Dạ tiểu thư chuẩn bị thỏa đáng, cùng chúng ta vào cung đi!" công công vội phát trần trong tay nói với Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc kỳ quái nhìn công công kia, nhìn lại bốn vị mẫu thân của nàng, cũng đang hướng về phía nàng gật đầu một cái, Nhị nương nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, đến buổi tối để cho cha con đưa con về nhà!"

"Ai da, thái hậu nương nương ngày đó ở Cẩm Nguyệt Vương phủ đã gặp Dạ tiểu thư, cảm thấy rất hợp ý, nên lệnh cho chúng ta đón Dạ tiểu thư vào cung giải buồn." công công cất giọng the thé nói: "Thái hậu. Hoàng hậu nương nương cũng chờ đã lâu, Dạ tiểu thư, xin mời!"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn công công cười đến về mặt chẳng khác một đóa hoa, giọng nói khách khí không giống như sẽ có phiền toái gì, lúc này quốc gia có hoàng quyền là cao nhất, nàng bắt buộc đi theo công công tiến cung.

Theo sau công công kia vào cung, Dạ Nguyệt Sắc tò mò quan sát tất cả trong cung, quỳnh lâu ngọc vũ, rường cột chạm trổ, mái cong đầu cung (*). Mỗi một kiến trúc đều tinh xảo vô cùng, tinh tế đến từng cây hoa gốc cỏ, không trách được nhiều người đầu đầu đến vỡ đầu cũng muốn vào cung như vậy.

[() Quỳnh lâu ngọc vũ: Thường chỉ những đồ vật đẹp để tinh xảo..*

Đầu cung : một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cung và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cung gọi là đầu]

"Đồ không có tiền đồ, cắt cho ta!" Trước mặt truyền đến một tiếng mắng mỏ giận dữ, nhất thời hấp dẫn chú ý của Dạ Nguyệt Sắc, nhìn về phía trước, chỉ thấy một nam tử trung niên mặc y phục màu vàng sáng, giữa hai mày tất cả đều ánh lên tức giận, nhìn chăm chăm một người quỳ trước mặt, người nọ chỉ chừa lại cho Dạ Nguyệt Sắc một bóng lưng, nhưng mà chỉ nhìn qua thân hình cũng biết là tên gay Nguyệt Lưu Ảnh kia.

"Dạ tiểu thư, mời đi bên này!" Công công nhỏ giọng mời Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc chuyển bước chân, lỗ tai vẫn nghe nhất cử nhất động bên kia.

"Phụ hoàng, cầu xin ngài tha cho Tần Viễn Trung một mạng!" Âm thanh trong trẻo truyền tới tai Dạ Nguyệt Sắc, "Cho dù Tần Viễn Trung có tội, tội không đến tới người nhà!"

"Coi rě hoàng quyền, đó là tội lớn tru di cửu tộc, muốn cầu tình u, Tần Viễn Trung cùng nam nhân trong phủ lưu đầy biên cảnh, nữ quyền toàn bộ sung vào quan kỹ! Đã là lưới mở một bên rồi!" Chiêu Đức Đế nhìn Nguyệt Lưu Ảnh quỳ gối trước mặt nói với giọng không vui.

"Cầu xin phụ hoàng tha cho Khuynh Nhi!" Nguyệt Lưu Ảnh cố chấp quỳ trên mặt đất, ngoan cố nói.

"Hỗn trướng!" Dạ Nguyệt Sắc chỉ nghe tiếng quát, ly trà ném vụn ngay sau đó lại là tiếng hoàng đế tức giận mắng: "Vi nữ nhân, ngươi, đồ không có tiền đồ, hôm nay cứ quỳ gối ở nơi này tự kiểm điểm, lúc nào tỉnh ngộ thì đứng lên!"

Dần dần đi xa, tiếng nói càng ngày càng nhỏ, Dạ Nguyệt Sắc nghe cũng hiểu sơ sơ, hôm qua cha nàng có nói, người của Hàn Lâm viện viết một bài văn chọc giận tới Chiêu Đức đế, Tần Viễn Trung cũng bị liên lụy trong đó, xem ra Nguyệt Lưu Ảnh đang cầu xin trước nhà vua, quả nhiên tên gay đó còn yêu Hồ Ly Tinh. Không để Dạ Nguyệt Sắc suy nghĩ nhiều, liền nhìn thấy hai người phụ nữ ăn mặc cao quý ưu nhã ngồi ở trong đình, một người hôm đó ở trong phủ Cẩm Nguyệt Vương từng gặp qua, một người khác đoán chừng chính là hoàng hậu trong truyền thuyết!

Chỉ thấy Vân Hoàng hậu vội vã đứng dậy, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc đang đi tới bên này, cũng bất chấp Dạ Nguyệt Sắc mới vừa tới, vô cùng lo lắng đi thẳng về hướng Dạ Nguyệt Sắc tới mà rời khỏi.

"Dạ nha đầu tới rồi!" Thái hậu cười hiền lành nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, Dạ Nguyệt Sắc đi tới chỗ Thái hậu, hơi cúi đầu thi lễ, cười nói: "Tiểu nữ thật không nhận ra ngài nữa?"

"A?" Thái hậu mặt tươi cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói mang theo một chút nghi ngờ.

"Thái hậu nương nương càng ngày càng trẻ hơn!" Dạ Nguyệt Sắc mặt chân chó (*mặt nịnh nọt*) nói, thiên xuyên vạn xuyên má thí bất xuyên (*), mặc dù không biết lão thái bà tìm nàng làm gì, trước tạo quan hệ tốt nhất định không sai.

(Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên: chuyện gì cũng vượt qua được, chỉ có lời nịnh nọt là không thắng được, “mã thí” có thể hiểu là “vuốt đuôi ngựa”)*

"Thật biết nói chuyện!" Thái hậu nương nương cười đến mức cùng lão thái thái bình thường không có gì khác nhau, kéo tay Dạ Nguyệt Sắc qua, ngồi vào ghế bên cạnh mình.

"Thanh Nghê, tới đây!" Thái hậu quay về phía nữ tử ngồi ở phía dưới nói, Dạ Nguyệt Sắc theo tầm mắt của Thái hậu nhìn sang, chỉ thấy một nữ tử mặt phấn xinh đẹp, đôi mắt tựa như làn thu thủy bắc ngang, lông mày tựa như núi xa hợp lại, trán đẹp cúi xuống, vừa nhìn chính là tiểu thư khuê các điển hình, thực nữ danh môn chân chính.

"Tôi làm quen một chút, Dạ nha đầu, đây là cháu gái ai gia Vân Thanh Nghe!" Thái hậu quay sang Dạ Nguyệt Sắc nói, sau đó kéo Vân Thanh Nghe ngồi vào một bên kia, "Đây là thiên kim Dạ tướng gia, Dạ Nguyệt Sắc!"

Nữ tử kia gọi là Thanh Nghe, khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc rụt rè cười một tiếng, không giống Tần Khuynh cố ý làm ra vẻ thẹn thùng. Mà là một loại rụt rè tu dưỡng cực tốt từ bên trong đến bên ngoài, khiến Dạ Nguyệt Sắc từ đó từ trong đáy lòng nổi lên một loại yêu thích, vì vậy quay lại cười một tiếng.

"Ai, hoàng hậu đi kêu A Ảnh vì sao còn chưa tới!" Thái hậu nhìn tới cuối đình, trông thấy hoàng hậu vẻ mặt buồn rầu không biết khiển trách Nguyệt Lưu Ảnh cái gì, chỉ biết Mẫu Nghi Thiên Hạ chậm rãi mà tới gần mới khôi phục nụ cười, mặt bình tĩnh đi tới phía bên này.

Nguyệt Lưu Ảnh vốn sắc mặt âm ức, sau khi thấy Dạ Nguyệt Sắc cùng Vân Thanh Nghe, sắc mặt càng thêm đen, Dạ Nguyệt Sắc cùng Vân Thanh Nghe thấy hoàng hậu tới rồi rít đứng dậy.

"Hai người bọn họ vì sao ở chỗ này?" Nguyệt Lưu Ảnh cùng Thái hậu sau lễ nghi ra mắt hỏi, một là biểu muội hán ghét, một là Dạ Nguyệt Sắc khiến cho hán tâm loạn.

"Ảnh Nhi! Tới đây!" Thái hậu hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh ngoắc ngoắc tay, cung chiêu kéo tay Nguyệt Lưu Ảnh, lời nói thành khẩn: "A Ảnh đã qua tuổi nhược quán(tuổi 20), sớm nên nạp phi rồi."

Nạp phi? Nguyệt Lưu Ảnh nhìn hai người trước mắt, khẽ cau mày, hoàng tử mẫu cùng mẫu hậu chẳng lẽ là để cho hán chọn một trong hai người bọn họ?

"Ảnh Nhi, nhược quán vừa qua chính là trưởng thành, đừng có không biết nặng nhẹ!" Giọng của Thái hậu đột nhiên tăng thêm, "Lập gia đình trước sau chính đồn những thứ không đứng đắn của người đi!"

Mọi người dĩ nhiên biết nếu nói người không đứng đắn chỉ là ai, Dạ Nguyệt Sắc khẽ cúi đầu. Vân Thanh Nghe nâng lên mắt đẹp có chút lo âu nhìn Nguyệt Lưu Ảnh một cái.

"Hoàng tử mẫu, Khuynh Nhi nàng không phải là không đứng đắn." Nguyệt Lưu Ảnh biện bạch còn chưa nói hết, liền bị Thái hậu cắt đứt.

"Đừng vội cãi lại!" Thái hậu có phần tức giận cao giọng, quay đầu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, "Dạ nha đầu tới đây"

Dạ Nguyệt Sắc đi tới bên cạnh Thái hậu, lấy tay xoa xoa lưng Thái hậu, nhẹ nói: "Thái hậu ngài đừng nóng giận, cười một cái, như vậy mới xinh đẹp hơn!"

"Ha ha, thật là hài tử vừa ý!" Thái hậu nhẹ nhàng cười nói: "Vẫn là Dạ nha đầu hiểu chuyện, khiến ai gia thích! Không hổ là nha đầu Dạ tướng gia dạy dỗ!"

Dạ Nguyệt Sắc chẳng qua là cười cười, nàng không biết Thái hậu muốn làm gì, chẳng thể làm gì khác hơn là cười làm lành, Thái hậu quay đầu lại nói với Nguyệt Lưu Ảnh: "Nếu như con ái mộ một cô nương như Dạ nha đầu, ai gia cùng mẫu hậu người cũng đỡ lo."

Lời này vừa nói ra, ba người tại chỗ, hai người nhủ nhủ mày, một người mặt trắng bệch không còn chút máu!

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc cúi thấp đầu, hoàng tử mẫu có ý để cho hán cười Dạ Nguyệt Sắc, hán không phải là nên ghét nàng sao, vì sao trong lòng một chút cũng không cảm thấy ghét bỏ.

Vân Thanh Nghe khẽ ngược mắt nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tầng ưu thương (đau thương) tan không được .

Dạ Nguyệt Sắc nhủ nhủ mày, tình cảm lão thái bà này rõ ràng muốn đánh chủ ý lên nàng, ở trước mặt nàng nói rõ lập trường chê bai Tần Khuynh, nhưng mà nàng đã từng nói gả cho thái giám cũng không lập gia đình với tên gay này!

"Thái hậu cứ nói đùa, mọi người trong kinh thành đều biết rõ Nguyệt Sắc vô học, điêu ngoa tùy hứng, không cầu tiến, Cầm Kỳ Thư Họa mọi thứ không thông, sao có thể lọt vào mắt Tứ hoàng tử !" Dạ Nguyệt Sắc cúi đầu nói.

"Dạ nha đầu chớ có khó chịu, ai gia biết, Ảnh Nhi đã từng vì những người khác nhiều lần vô lễ đối với Dạ nha đầu con, nhưng mà Dạ nha đầu yên tâm, về sau ai gia cùng hoàng hậu sẽ làm chủ cho con, nhất định sẽ không để con bị nó bắt nạt!" Thái hậu thân mật kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, vẻ mặt từ ái nói.

Hoàng hậu ở một bên phụ họa nói: "Tất nhiên, Bôn cung tất nhiên làm chủ cho Nguyệt Sắc!"

Dạ Nguyệt Sắc mắt tròn trắng, nàng đều hy sinh tự hạ mình như thế rồi, mấy người này còn có thể giả ngây giả dại tự biên tự diễn!

"Tình nghĩa của Dạ nha đầu đối với Ảnh Nhi, ai gia cũng đã nghe nói qua! Quả nhiên là khiến ai gia cảm động!" Thái hậu cầm tay Dạ Nguyệt Sắc cười đến hiền lành, hoàng hậu cũng đi tới, kéo một tay khác của Dạ Nguyệt Sắc, cười đến hào phóng khéo léo, "Bôn cung cũng cảm động thật lâu!"

"Ảnh Nhi, đưa Nguyệt Sắc đi trong hoàng cung đi dạo một chút!" Hoàng hậu cầm tay Dạ Nguyệt Sắc tới trước mặt Nguyệt Lưu Ảnh, giao trên tay Nguyệt Lưu Ảnh, hành động này ngụ ý không cần nói cũng biết, hoàng hậu tay mới vừa rút đi, thời điểm tay Dạ Nguyệt Sắc mới vừa

cùng Nguyệt Lưu Ánh chạm, Dạ Nguyệt Sắc nhanh chóng thu tay về.

Sắc mặt của Nguyệt Lưu Ánh càng thêm khó coi, Thái hậu hoàng hậu đôi mắt sắc tối dần. Nguyệt Lưu Ánh vùng ồng tay áo lên, ra khỏi đình, Dạ Nguyệt Sắc bắt đầu đi theo Nguyệt Lưu Ánh rời đi.

“Thanh Nghê, ai gia biết người đối với Ánh Nhi. Nhưng mà, tình yêu chân chính không phải bắt buộc có được, mà là vì đối phương mà trả giá!” Thái hậu cầm tay của Vân Thanh Nghê tình ý sâu xa nói: “Đợi lát nữa Cẩm Nguyệt Vương sẽ tới, các người hảo hảo tiếp xúc! Ai gia hi vọng người có thể gả cho hắn!”

Vân Thanh Nghê có chút ủy khuất, làn thu thủy trong mắt ở trong hốc mắt nhộn nhạo, cắn chặt môi, hết sức kiềm chế mình không khóc, “Tại sao? Trong kinh thành đều đồn đại, Cẩm Nguyệt vương gia sống không quá hai mươi tuổi (30 tuổi) , vì sao, vì sao.”

“Đừng vội nghe người ta nói vậy!” Thái hậu trách cứ: “Vô Thương chính là do ai gia một tay nuôi lớn, mặc dù thân thể không tốt, nhưng tuyệt đối không cho phép người khác nguyền rủa nó như thế, để cho nó chọn hôn sự xứng hi, nói không chừng mọi chuyện đều đại cát!”

Thái hậu thần sắc nghiêm túc, còn đầu bộ dáng hòa ái dễ gần ở trước mặt Dạ Nguyệt Sắc vừa rồi. Chọn một người của mình đặt ở bên cạnh chăm sóc cho nó, bà mới có thể tương đối yên tâm!

Hoàng hậu đứng dậy lau nước mắt cho Vân Thanh Nghê, mềm giọng nói: “Thanh Nghê, bác biết con có tình cảm với Ánh Nhi, nhưng mà nữ nhi Dạ tướng gia, hắn không thể không cưới, hôm nay bởi vì chuyện Tần Viễn Trung, hoàng thượng đúng là rất thất vọng A Ánh! Gần đây hoàng thượng cưng chiều Quý Phi tiện nhân kia, yêu ai yêu cả đường đi dẫn đến Đại hoàng tử cũng được khen thưởng. Nếu như không có Dạ tướng gia ủng hộ, phụ thân người cũng là Cô Chương Nan Minh (một cây làm chẳng nên non)! Đến lúc đó Ánh Nhi rơi vào tình cảnh nguy hiểm.”

Hoàng hậu thấy sắc mặt của Vân Thanh Nghê đã hơi dần ra, tiếp tục nói: “Nếu ngày sau có cơ hội, bác cam đoan với con, vị trí đầu cung nhất định là của con!”

Vân Thanh Nghê có chút thất vọng nhìn nữ nhân trước mắt được nàng gọi là bác, nàng không phải chỉ đơn thuần chỉ yêu hắn, rất sớm trước kia đã yêu hắn! Không liên quan đến địa vị, không liên quan đến thân phận mà thương hắn!

“Thái hậu nương nương, Vương gia đến!” Giọng nói đặc biệt lạnh lạnh của công công đem nữ tử trong đình kéo về thực tại, ba người rồi rít sửa lại thần sắc trên mặt, không nhìn ra một chút dấu hiệu lúc vừa rồi.

“Vô Thương đến rồi!” Thái hậu hòa ái hiền lành nhìn Nguyệt Vô Thương vừa bước vào trong đình nói.

“Thái hậu nương nương, hoàng tẩu!” Nguyệt Vô Thương khẽ chấp tay thi lễ, Thái hậu đứng dậy đi tới trước mặt Nguyệt Vô Thương, dáng vẻ đau lòng lau mặt của Nguyệt Vô Thương, thương tiếc nói: “Vô Thương, tới ai gia nhìn một chút, tại sao lại gầy như vậy! Sắc mặt cũng khó coi, gần đây thân thể như thế nào? Bọn hạ nhân hầu hạ thế nào, một chút cũng không để cho ai gia đỡ lo!”

“Bệnh cũ.” Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, trên mặt yêu nghiệt vẫn là bộ dạng không chút để ý như cũ, giống như vừa nói tới không phải là thân thể của mình!

“Vô Thương à!” Thái hậu nói xong, liền kéo Nguyệt Vô Thương đến băng ghế trong đình ngồi xuống, một bộ dáng Từ mẫu nói: “Vô Thương, năm nay đã hai mươi sáu cũng không lấy vợ, ai gia biết làm sao ăn nói với sự giao phó của mẫu phi con.

Thái hậu cầm khăn lau lau nước mắt, nhìn Nguyệt Vô Thương, giọng nói kiên quyết nói: “Lần này con đừng vội lấy cơ thân thể khó chịu, lấy lý do từ chối chuyện này làm trễ nải thanh xuân nữ tử người ta, nếu không con khiến ai gia yên tâm thế nào đây! Hơn nữa, Thanh Nghê ái mộ Vô Thương đã lâu, đừng để làm cho cô nương người ta thương tâm!”

Thái hậu nói xong, vỗ vỗ bả vai của Nguyệt Vô Thương, hướng về phía Vân Thanh Nghê liếc về mặt nàng một cái, sau đó từ trên ghế đứng lên.

“Ai, ai gia mệt mỏi, hoàng hậu theo ta hồi cung đi, Thanh Nghê hãy chăm sóc cho Vương gia thật tốt!” Thái hậu ra hiệu cho hoàng hậu bằng mắt, hai người cùng nhau đi, Nguyệt Vô Thương nhếch nhếch khóe môi, miễn cưỡng tựa vào trên cột đình, nhìn lên Vân Thanh Nghê trước mặt. Xinh đẹp có thừa, ý vị chưa đủ, ưu nhã có thừa, linh tính chưa đủ. Nguyệt Vô Thương lắc đầu một cái, trong đầu hiện ra vẻ mặt một người nào đó cười một cách tự nhiên, khóe miệng cong lên lộ vẻ dịu dàng hiếm có.

“Vân tiểu thư, có muốn ra ngoài dạo chơi hay không?” Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nhìn sang phía Vân Thanh Nghê nói, trên mặt một bộ dáng không nhiều hứng thú lắm.

Vân Thanh Nghê cắn răng, cuối cùng gật đầu một cái.

Hoàng cung, trong ngự hoa viên, quả thật là không thiếu thứ lạ, Dạ Nguyệt Sắc nhìn loại hoa bốn mùa duyên dáng sang trọng đều tập trung ở Ngự Hoa Viên, cảm thấy hoàng cung xa xỉ hủ bại! Tu sửa một khu vườn nát như vậy tốn bao nhiêu tiền!

“Khụ khụ!” Nguyệt Lưu Ánh ho nhẹ hai tiếng, khiến cho Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lên nhìn hắn, Dạ Nguyệt Sắc liếc mắt xem thường, thật là không hiểu được!

“Cái đó, ý tứ của hoàng tử mẫu muốn để cho ta cười người!” Nguyệt Lưu Ánh có chút không tự nhiên nhìn Dạ Nguyệt Sắc, phát hiện người phía sau tỏ ra như không hiểu cộng thêm ánh mắt khinh thường, hết sức ảo não, vì che giấu hốt hoảng cũng không được tự nhiên của mình, một câu nói không kịp suy nghĩ liền thốt lên: “Loại nữ tử vô học như ngươi, không cầu tiến, Cầm Kỳ Thư Họa mọi thứ không thông, trước đây đối với ngươi như vậy, hại ngươi không ai thèm lấy, Bản hoàng tử trong lòng áy náy, cho nên hôm nay Bản hoàng tử sẽ gắng gượng cười người là được!”

Dạ Nguyệt Sắc thật muốn cảm thán: đêm tối đã cho ta một đôi mắt màu đen, ta lại chỉ muốn dùng nó tới mắt trợn trắng.

Nam nhân tự cho là đúng, Dạ Nguyệt Sắc mặc kệ hán, chuẩn bị lướt qua Nguyệt Lưu Ánh, đi về phía trước. Thân ảnh màu trắng phía trước nhất thời chiếm lấy tầm mắt của Dạ Nguyệt Sắc. Nguyệt Lưu Ánh thấy Dạ Nguyệt Sắc không nhìn hán như thế, dời thân chân trước mặt Dạ Nguyệt Sắc.

Nào ngờ đôi tay Dạ Nguyệt Sắc đẩy ra, nói một câu: “Tránh ra!” Nguyệt Lưu Ánh không đề phòng dĩ nhiên bị Dạ Nguyệt Sắc cứng rắn đẩy lao đảo mấy bước mới đứng vững thân mình. Nhất thời tức giận tràn đầy, chuyển qua trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, rống to: “Dạ Nguyệt Sắc, ngươi làm gì thế!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người mặc y phục màu trắng phía trước, trên mặt mang nụ cười biếng nhác mê người, khóe miệng treo lên đường cong quen thuộc, cùng mỹ nhân Thanh Nghê bên cạnh vừa nói vừa cười! Dạ Nguyệt Sắc kích động, hôm qua còn một bộ dáng muốn cầu hôn với nàng, không nghĩ tới hôm nay lại ba câu đáp bốn, thật là quá đáng!

Nguyệt Lưu Ánh theo tầm mắt của Dạ Nguyệt Sắc nhìn sang, phát hiện Vân Thanh Nghê cùng Nguyệt Vô Thương vừa nói vừa cười đi tới đây, nhất thời trên mặt tức giận từ từ tiêu tán, phượng mâu nảy lên hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc lạnh lạnh nói: “Hoàng thúc quả nhiên thích giai nhân ôn uyển như Thanh Nghê đây! Há có thể bị vô ngoài che mắt!”

“Câm miệng!” Dạ Nguyệt Sắc hét lớn một tiếng, theo bản năng uốn gối hướng hạ thân Nguyệt Lưu Ánh tấn công tới, Nguyệt Lưu Ánh không kịp tránh ra, bị Dạ Nguyệt Sắc đụng phải bụng, bụng truyền tới đau đớn, giống như đao cắt! Nữ nhân này quá độc ác, nếu là đánh ngã một chỗ nào đó, đoán chừng còn có thể bị phế luôn!

Nguyệt Lưu Ánh thu lại vẻ thống khổ trên mặt, nhìn về phía Nguyệt Vô Thương hô to: “Hoàng thúc có vẻ hưng thú cực tốt, mang mỹ nhân dạo chơi hoa viên!”

“A Ánh hưng thú không tới!” Nguyệt Vô Thương mỉm cười đôi mắt như có như không quét một vòng nửa người dưới Nguyệt Lưu Ánh, trên mặt nụ cười hoà thuận vui vẻ, không nhìn ra ý nghĩ của hán.

Vân Thanh Nghê ánh mắt giằng co dừng trên người của Nguyệt Lưu Ánh, rất nhanh liền dời đi, cười cười với Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc ánh mắt không nhúc nhích nhìn Nguyệt Vô Thương, thấy Nguyệt Vô Thương cười như không cười, tâm mắt một giây cũng không dừng ở trên người của nàng, nhất thời kích động lẫn nữa! Thật là quá đáng, thật là quá đáng! Xứ nam nhân chính là không nhớ và được!

Dạ Nguyệt Sắc khẽ mỉm cười, khiêu khích nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, đi tới bên cạnh Nguyệt Lưu Ánh, bắt lấy cánh tay Nguyệt Lưu Ánh, “A Ánh, bên kia còn chưa có đi qua? Đến bên kia đi dạo đi!”

Nguyệt Lưu Ánh thụ sủng nhược kinh(được sủng ái mà lo sợ) nhìn Dạ Nguyệt Sắc, đây biến chuyển cũng quá nhanh rồi! Ngay sau đó tỏ ra thấu hiểu cười cười, hết sức phối hợp đi theo Dạ Nguyệt Sắc, vẫn không quên nói lời từ biệt với Nguyệt Vô Thương.

Dạ Nguyệt Sắc bắt lấy cánh tay Nguyệt Lưu Ánh tay dùng sức bấu vào thịt non mềm trên cánh tay Nguyệt Lưu Ánh, nói người nghe nha tên đáng ghét! Nói người nghe nha xứ nam nhân đáng ghét! Cho người cười đến vui vẻ như vậy! Cho người nhìn cũng không nhìn nàng một cái.

Nguyệt Lưu Ánh vẻ mặt co quắp, cho đến khi hai người rời khỏi phạm vi tầm mắt Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc giống như ném đi rác rưởi hất cánh tay Nguyệt Lưu Ánh ra, trên mặt đều là dáng vẻ tức giận.

Nguyệt Lưu Ánh ủy khuất nhìn cánh tay mình bị bấm cục xanh cục tím, nữ nhân này thật ác độc, trong nháy mắt nghĩ đến vì sao Dạ Nguyệt Sắc lại có biểu hiện này, trong lòng tức giận dâng lên, nắm lấy tay Dạ Nguyệt Sắc, “Tại sao tức giận? Ta nói Hoàng thúc làm sao lại thích loại nữ nhân người chứ, chẳng qua là nhất thời hưng thú, hôm nay nhìn thấy Thanh Nghê mỹ nhân như vậy, tự nhiên sẽ bỏ cả lấy tay gấu!”

“A!” Dạ Nguyệt Sắc nhàn nhạt đáp một tiếng, ánh mắt phóng ra khoảng không, trong đầu tất cả đều là cảnh tượng mới vừa thấy, rồi rầm nhũm mảy.

Nguyệt Lưu Ánh thấy Dạ Nguyệt Sắc vẻ mặt lãnh đạm, giống như một quyền giáng mạnh vào bóng, không hề hiệu quả, hơn nữa trong bóng có kim, cuối cùng đau tức giận đều là chính hán. Vì vậy không lựa lời nói:

“Trước kia luôn miệng nói rất yêu thích ta, hôm nay lại mơ ước tới hoàng thúc! Quả nhiên là nữ nhân thay đổi thất thường, người không phải đã từng muốn gả cho ta sao, ta đây thỏa mãn ý nguyện của người!”

Dạ Nguyệt Sắc trong đầu vẫn còn bóng dáng của Nguyệt Vô Thương cùng Vân Thanh Nghê, đầu để ý Nguyệt Lưu Ánh đang nói cái gì! Giống như phát tay đuổi ruồi phẩy phẩy qua mặt Nguyệt Lưu Ánh, nhất thời chọc giận Nguyệt Lưu Ánh, bắt được tay của Dạ Nguyệt Sắc. Rống to: “Ta nói ta muốn cưới người!”

“Chuyện liên quan gì tới ta!” Dạ Nguyệt Sắc liếc Nguyệt Lưu Ánh một cái, dáng vẻ hoàn toàn không để ý khiến Nguyệt Lưu Ánh cảm thấy

thật thất bại, thái độ của Dạ Nguyệt Sắc kể từ sau khi gặp ở Hoa Đào Tự đối với hắn không phải là không nhận thấy được, mới đầu cho là nàng lạt mềm buộc chặt muốn đùa giỡn, nhưng mà Dạ Nguyệt Sắc đối với hắn căn bản không hề coi trọng, khiến cho hắn không thể không hoài nghi suy đoán của mình. Vậy mà hôm nay phát hiện, thì ra nàng thật sự đối với hắn vốn không có một chút tình cảm, ngay cả khi lần này tìm tòi nghiên cứu ở bên trong, Nguyệt Lưu Ảnh phát hiện trong lòng ngày càng không còn là của mình. Đợi đến hân ý thức được điểm này, trái tim đã không giống như lúc ban đầu.

Trái tim tựa như có hai tia lưới, trong có hàng nghìn nút thắt. Trong tim của hắn đã bị một nữ nhân nào đó nắm sợi ở bên trong chạy loạn, đến bây giờ đã trở thành hỗn loạn.

Không bỏ được thể diện của mình, luôn nghĩ trước kia nàng thích hắn, như vậy hôm nay nhất định cũng thích hắn.

“Chỉ cần phụ hoàng hạ chỉ, chúng ta phải thành thân, cho dù sét đánh xuống cũng không thể thay đổi!” Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên bình tĩnh, nói với Dạ Nguyệt Sắc, vừa nghĩ đến đây tâm tình đột nhiên không khỏi sáng sủa lên, thì ra là biết được muốn cùng kết hôn với nàng, tựa hồ cũng không bắt bắt đến vậy.

“Người chỉ có chút bản lãnh này?” Phục hồi tinh thần lại, Dạ Nguyệt Sắc ánh mắt khinh thường nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, “Ngoại trừ cha mẹ cho người thân phận địa vị, người cho rằng chính người là ai?”

Dạ Nguyệt Sắc hết sức thông cảm nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, môi hơi cong một chút, lưu lại người đang kinh ngạc, đi về phía trước

Dọc theo đường đi, nàng tàn phá không ít hoa, chỉ vì giờ phút này tâm tình của nàng cực kỳ khó chịu, hết sức khó chịu! Cho đến khi văng lên giọng nói miễn cưỡng của một người, khiến Dạ Nguyệt Sắc tức giận tới điểm cao nhất.

“Những thứ hoa này đều là ngàn vàng khó có được đây!” Nguyệt Vô Thương chẳng biết lúc nào xuất hiện ở trước mặt của Dạ Nguyệt Sắc, ngón tay trắng thon dài lướt qua đóa hoa mềm mại bên cạnh, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, nụ cười nơi khóe miệng lộ trong mắt đẹp tới lóa mắt như vậy, có thể thấy được người nào đó tâm tình rất tốt.

Nhưng khi nhìn ở trong mắt Dạ Nguyệt Sắc lại thay đổi, mới vừa hắn liền đối với Thanh Nghệ mỹ nhân cười như vậy, hiện tại nàng cảm thấy thoát nhìn rất ghét, cực kỳ khó chịu!

“Hừ!” Dạ Nguyệt Sắc hừ lạnh một tiếng, lướt qua Nguyệt Vô Thương đi về phía trước, tay lại bị người khác bắt được!

“Tức giận à!” Giọng nói dễ nghe từ phía sau truyền đến, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời cảm thấy tủi thân, mới vừa rồi liếc cũng không thèm liếc nàng một cái, lại nhìn sang Thanh Nghệ mỹ nhân tươi cười đẹp đến như thế! Bây giờ nhìn xong mỹ nhân mới nhớ tới nàng, tại sao bình tĩnh như vậy mà tới hỏi nàng “Tức giận sao?”

Nàng dĩ nhiên rất tức giận!

“Buông ra!” Trong lòng cảm thấy tủi thân, trong giọng nói không tự chủ mang theo phần nức nở, Dạ Nguyệt Sắc dùng sức thoát khỏi tay của Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc dùng sức, sợ đã thương nàng, thử dài buông tay ra.

“Đừng nóng giận!” Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng nói, mặc dù bộ dạng ghen tuông của nàng ngược lại đáng yêu quá xá! Nhưng mà bình dấm chưa một lát lại trở mình, đáng điệu lê hoa đài vũ rất đẹp, thế nhưng hắn lại luyến tiếc để cho nàng như vậy.

“Tự mình tìm mỹ nhân ôn uyển đi, hừ!” Dạ Nguyệt Sắc quay đầu nhìn Nguyệt Vô Thương quát, “Muốn vóc người có vóc người, muốn xinh đẹp có xinh đẹp, sau đó Cẩm Kỳ Thư Họa mọi thứ tinh thông, nhìn người hiểu ý, hiền lương thực đức, ôn uyển động lòng người, mỹ nhân bên ngoài xinh đẹp bên trong thông minh là tay gấu, đột nhiên chán ăn tay gấu, thay đổi khẩu vị muốn ăn con cá nhỏ là ta đây có phải hay không.”

Nguyệt Vô Thương nụ cười vẫn như cũ nhìn Dạ Nguyệt Sắc la lối om sòm, đáng điệu ghen tuông thật rất đẹp mắt. Nhưng mà, cuối cùng vẫn thử dài, dịu dàng nói: “Nào có.”

“Có là có!” Dạ Nguyệt Sắc càng quát to với Nguyệt Vô Thương: “Ngay cả cái tên nhân yêu Nguyệt Lưu Ảnh cũng nhìn ra, ta so với hắn thông minh hơn, làm sao không biết! Còn huynh nữa, mới vừa rồi cũng không thèm liếc ta lấy một cái!”

Nguyệt Vô Thương có chút buồn cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, đây là Logic gì? Hắn cũng không tức giận, nàng mới vừa thân mật lôi kéo A Ảnh, vậy mà nàng ngược lại còn tức giận. Hơn nữa trời đất làm chứng, mới vừa rồi tâm tư của hắn tất cả đều ở trên người nàng.

“Không có!” Nguyệt Vô Thương vẫn ôn hòa như cũ, đưa tay chuẩn bị kéo tay Dạ Nguyệt Sắc qua, lại bị nàng nhanh chóng tránh ra, khuôn mặt nước mắt rờn rờn, khiến Nguyệt Vô Thương càng không có lực chống đỡ, sau đó hướng về phía hắn nói,

“Thái hậu muốn huynh cưới nàng ta đúng không?” Dạ Nguyệt Sắc nghĩ tới hôm nay cùng gọi Nguyệt Vô Thương, Vân Thanh Nghệ, Nguyệt Lưu Ảnh, cùng nàng đến, cuối cùng hai bên chạm mặt ở Ngự Hoa Viên, chính là lý do này!

Sau đó nghĩ đến Nguyệt Vô Thương cùng Vân Thanh Nghệ bộ dạng tiếp xúc hài hòa, cố ý bỏ qua cơn tức giận của nàng, ủy khuất nói: “Huynh cưới nàng ta, ta liền gả cho Nguyệt Lưu Ảnh! Hừ!”

Sau đó một cước dẫm lên trên mu bàn chân của Nguyệt Vô Thương, khiến tám dung nhan yêu nghiệt chốc lát vặn vẹo. Nói xong liền chạy về

phía trước ! Nguyệt Vô Thương cũng sờ ở tại chỗ, hẳn lúc nào thì nói muốn cưới Vân Thanh Nghê hả ? Nàng gả cho Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Vô Thương đôi mắt nguy hiểm hip lại, chớ hòng mơ tưởng!

Nhìn thân ảnh Dạ Nguyệt Sắc chạy rồi đi, mới vừa rồi nước nỏ, trong lòng lại có chút đau lòng, nhưng mà trong cung thật không phải là nơi có thể nói liền tình cảm, xem ra tối nay hẳn lại phải đi trèo tường rồi. . . .(^o^)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Trèo tường

"Sắc Sắc, thái hậu nương nương bảo con vào cung nói chuyện gì à?" Dạ Nguyệt Sắc ở trong cung, gặp được Dạ Thiên tới đón mình, từ lúc lên xe ngựa liền bắt đầu hỏi câu này, dọc đường đi về đến tận nhà này vẫn còn hỏi câu này.

Dạ Nguyệt Sắc mới vừa vào phòng, trở tay đóng cửa lại, Dạ Thiên bị cản ở ngoài cửa, mặt lo lắng hỏi: "Sắc Sắc, bảo bối, đừng nóng giận mà! Mở cửa nhanh cùng cha nói một chút chuyện gì xảy ra đi!"

"Con muốn gả cho Nguyệt Lưu Ảnh, gả cho Nguyệt Lưu Ảnh!" Dạ Nguyệt Sắc thờ phỉ phò nằm bò xuống giường, nàng còn rất tức giận, cực kỳ khó chịu!

Dạ Thiên vừa nghe, gả cho Nguyệt Lưu Ảnh! Nhất thời râu mép nhếch lên, không nghĩ tới thật sự dám đánh chủ ý của Sắc Sắc nhà hắn, lão thái bà này!

"Sắc Sắc, con đừng kích động, con tốt nhất nghỉ ngơi một chút!" Dạ Thiên đứng ở cửa, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, không được, hẳn phải đi tìm A Tuyệt thương lượng một chút, "Đỗ Quyên chăm sóc tiểu thư thật tốt!"

Dạ Thiên vẫn đứng đó phân phó cho Đỗ Quyên, lo lắng nhìn cửa phòng bị Dạ Nguyệt Sắc khóa chặt một cái, bước nhanh rời khỏi gian phòng của Dạ Nguyệt Sắc.

Sắc trời dần tối, Dạ Nguyệt Sắc mệt mỏi nằm lý ở trên giường buồn bực, bất kể cửa bung các loại thức ăn ngon của bốn vị mẫu thân đến vừa cảm cây quạt không ngừng quạt mùi thơm vào trong phòng nàng như thế nào, vừa dỗ dành như thế nào để nàng chịu ăn, Dạ Nguyệt Sắc đều không nhúc nhích. Cứ nằm lý ở trên giường như cũ không nghĩ muốn động dậy.

Đêm tối dần, ngoài phòng tiếng người thở dài nóng nảy bắt đầu đi đi, trước cửa để một hàng lò, phía trên đều bốc hơi nóng toàn những thức ăn Dạ Nguyệt Sắc thích ăn.

Đỗ Quyên buồn bã đứng ở ngoài cửa, câu được câu không phe phẩy cây quạt, mí mắt càng ngày càng nặng, cuối cùng nhịn không được, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Hai thân ảnh một đen một trắng xuất hiện ở cửa phòng, Nam Uyên chu mỏ, hẳn quả thực là chiến sĩ thi đua, còn đội buổi tối cùng với chủ nhân làm cái trò trèo tường kia.... Chấp nhận tiến lên điểm huyết ngù của Đỗ Quyên, lặng lẽ ăn vào cửa viện canh chừng!

Nguyệt Vô Thương lại ngủ quên đường cũ leo cửa sổ vào nhà, đi tới vị trí quen thuộc trong trí nhớ, bên trong nhà đốt đèn, Nguyệt Vô Thương thấy rõ ràng cô gái nằm lý ở trên giường, cảm nhận được Dạ Nguyệt Sắc bất bình nhẹ nhàng thở, Nguyệt Vô Thương khoe miệng nâng lên một nụ cười cung chiêu, từ từ đến gần bên giường, để nặng bước chân, một tiếng một tiếng đập vào trên sàn nhà, không nặng không nhẹ, vừa vặn có thể để cho người nào đó nằm lý ở trên giường nghe rõ.

"Đã nói không ăn cơm!" Dạ Nguyệt Sắc giọng buồn buồn truyền đến, Nguyệt Vô Thương khẽ nhú nhú mày, không ăn cơm? Thật không ngoan!

Nguyệt Vô Thương khẽ thở dài một cái, bước chân không ngừng đi tới bên giường, nhẹ nhàng nằm ở bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc cảm giác được phía bên cạnh lõm xuống, chôn ở trong chăn cũng có thể cảm nhận được một mùi vị quen thuộc, trong lòng kỳ quái, hẳn chạy thế nào đến phòng nàng rồi!

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên dùng hai tay chống đầu dậy nhìn về bên cạnh, mắt liền bị một đám sâu nhu tình hút vào trong đó, người nọ đôi mắt hoa đào mỉm cười, đôi môi duyên dáng nâng lên độ cong đẹp mắt, ngay cả nốt ruồi lệ ở khóe mắt kia giống như cũng lây dính nụ cười, càng phát đỏ tươi ửng ửng.

Cứ như vậy nhu tình như nước nhìn nàng, trái tim Dạ Nguyệt Sắc thỉnh thoảng rạo rực, đột nhiên sau đó nghĩ đến chuyện hôm nay. Hẳn lại vẫn dám tiến dần từng bước, nửa đêm đến trên giường nàng, thật là thật là quá đáng!

"Đăng đồ từ!" Dạ Nguyệt Sắc nắm lên chăn mỏng trên giường, ném tới trên người của Nguyệt Vô Thương, nàng vốn muốn mắng hắn là lưu manh, nhưng nhìn trên mặt người kia phóng ra Hương Hoa (*huang thom*), không tự chủ hai chữ đổi thành ba chữ.

Nguyệt Vô Thương lơ đãng lấy xuống chân mền trên người, lật người đem Dạ Nguyệt Sắc đặt ở phía dưới, đôi mắt đen thăm ý cười lật chuyển, thế nhưng trên mặt còn làm ra bộ dáng không nghiêm túc. Gương mặt yêu nghiệt vô song chợt đến gần Dạ Nguyệt Sắc, hạ thấp giọng, giọng điệu tiêu hồn thực cốt từ cánh hoa anh đào trên phần môi tràn ra: "Đúng, ta chính là đấng đồ tử, hôm nay muốn cướp sắc!"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn mặt người nọ hoa đào diêm dúa lẳng lơ, giống như hôm nay ở trong cung chưa từng xảy ra chuyện gì. Lúc đó ở trong cung cùng Thanh Nghệ mỹ nhân tình chàng ý thiếp vừa nói vừa cười, đối với nàng làm như xa cách không nhìn thấy, lúc này như không có việc gì giả ngây giả dại, càng nghĩ càng cảm thấy trong lòng ủy khuất.

Hàm răng ngăn chặn môi dưới, đôi mắt đẹp nháy mắt, nước mắt lớn chừng hạt đậu liền từ trong hốc mắt chảy ra, về mặt tủi thân nhìn Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương trong lúc nhất thời có chút thất kinh, từ khi tiếp xúc Dạ Nguyệt Sắc tới nay, trừ Nguyệt Lưu Ảnh hù dọa nàng, hôm đó trong xe ngựa bị kinh sợ cùng với khi nghe nói hân hôn mê bất tỉnh là rơi nước mắt, cho tới bây giờ đều là một bộ dạng người không có tim không có phổi, lúc này tủi thân nhìn hân rơi lệ. Nguyệt Vô Thương trong lúc nhất thời không biết phản ứng ra sao.

Ngón tay thon dài hơi luống cuống phát nhẹ nước mắt trên mặt nàng, làm gì càng lau càng nhiều, chỉ thấy nhiệt đốt người giống như nhiệt độ hôm đó lúc hân mê cảm giác được, Nguyệt Vô Thương trong lòng hơi đau. Cúi đầu, dấu môi mềm mại in lên hai tròng mắt lệ chảy không ngừng kia, đôi môi mềm nhuyễn không ngừng ở dao động trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, tới lúc xác định trên mặt không còn một giọt nước mắt.

Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc sùng sốt quên khóc thút thít, đôi môi khẽ nhếch, dán môi mình lên trên môi Dạ Nguyệt Sắc, dịu dàng công thành đoạt đất.

Hai người sau khi tách ra, Nguyệt Vô Thương hơi thở thờ nhẹ nằm ngang bên người Dạ Nguyệt Sắc, đem người lúc này đã mềm nhũn ôm vào lòng!

Sau khi ổn định hơi thở Dạ Nguyệt Sắc nhất thời ảo não vạn phần, lại bị sắc đẹp mê hoặc, tên yêu nghiệt này! Nàng tức giận quay đầu, cách một lớp y phục cản lấy lồng ngực của Nguyệt Vô Thương.

"Ừ~" một giọng điệu yêu nghiệt cướp hồn mềm mại đến tận xương tủy đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc truyền đến, thế nào nghe cảm thấy quái dị như vậy, giống như. Dạ Nguyệt Sắc hôm nay xấu hổ vạn phần, lần nữa tiến tới cắn một cái.

"Ừm~ Sắc Sắc tối nay thật là nhiệt tình." Nguyệt Vô Thương khoe miệng cười giống như mặt tan không được, Sắc Sắc của hân đáng vẻ ghen tuông thật là đáng yêu.

Dạ Nguyệt Sắc hít mũi một cái, giọng buồn buồn từ ngực Nguyệt Vô Thương truyền tới, "Huynh hôm nay cùng Thanh Nghệ mỹ nhân cười đùa thật vui vẻ!"

Trần trụi lên án, Nguyệt Vô Thương bắt đầu dĩ cười một tiếng, dở khóc dở cười, hân nào có cười đùa vui vẻ? Nhưng mà ngoài miệng lại là giọng nói mềm nhũn, "Ta không cười đùa vui vẻ!"

"Rõ ràng là có!" Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lên mặt khẳng định nhìn Nguyệt Vô Thương, "Ta nhìn thấy!"

"Được rồi, ta không đúng, không nên vừa nhìn về Sắc Sắc mà còn cùng cô gái khác cười đùa vui vẻ!" Nguyệt Vô Thương nhìn đáng vẻ đáng yêu của Dạ Nguyệt Sắc, bắt đầu miễn cưỡng nhận sai.

"Huynh còn làm bộ không nhìn thấy ta!" Dạ Nguyệt Sắc dùng ngón tay chọc chọc lồng ngực Nguyệt Vô Thương, cảm giác cũng không tệ. Nhân cơ hội đâm nhiều thêm mấy cái dè báo thù!

"Ừ, là ta không đúng!" Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng để ngón tay Dạ Nguyệt Sắc trả thù gây xéo lồng ngực hân.

"Huynh còn thích Thanh Nghệ mỹ nhân ôn uyển giai nhân như vậy có phải không!" Dạ Nguyệt Sắc trong tay vừa dùng lực, Nguyệt Vô Thương khẽ nhủ nhủ mày, đâm chọc chỗ nào vậy!

Đưa tay bắt được ở bàn tay quấy rối trước ngực, Nguyệt Vô Thương khẽ dùng sức kéo Dạ Nguyệt Sắc nhìn thẳng vào mắt mình, trong mắt ánh sáng lung linh, quang ảnh di động dịu dàng thâm tình hóa thành nước đủ để nhấn người chết đuối, trang bị một giọng nói nghe thật cảm động, về mặt vô cùng dịu dàng lại nghiêm túc nhìn cô gái trước mặt nói: "Ngay cả thế gian ngàn vạn nữ tử, hoặc ôn uyển động lòng người, hoặc Hoàn phi Yên gầy (*), hoặc quyền rũ đẹp đẽ, hoặc thanh thuần động lòng người, ta độc yêu thế gian duy nhất Nguyệt Sắc!"

[() Chắc nhiều bạn biết ^^ Hoàn : Dương Ngọc Hoàn (Dương quý phi) ; Yên: Hoàng hậu Triệu Phi Yên]*

Dạ Nguyệt Sắc có chút ngơ ngẩn, Nguyệt Nguyệt đây là đang cùng nàng tỏ tình sao, nàng nên cố tình làm ra vẻ thẹn thùng mà nói một tiếng "Ghét", hay là thâm tình liếc mắt đưa tình mà nói một tiếng "Ta cũng vậy"! Dạ Nguyệt Sắc rối rắm nhủ mày, rụt xuống dưới một cái, quyết định giả bộ đã điều! (^o^)/

Nguyệt Vô Thương mất híp một cái, sau đó cười. Hôm nay cũng ăn nhiều lắm như vậy rồi, chút ít tâm tư của cô ấy tự nhiên không gạt được hân, nhưng mà hân có đủ thời gian cũng có đủ tự tin đợi nàng nói ra câu nói kia!

Có điều, Nguyệt Vô Thương phượng mâu híp lại, giật giật cầm lấy cánh tay kia của Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc liền ổn ổn đương đương úp sấp trên người của Nguyệt Vô Thương, đột nhiên có chút khó hiểu nhìn người phía dưới âm tình bất định, mới vừa không phải vẫn là khí trời trong xanh sao, lúc này thế nào lại là bộ dạng muốn mưa xuống?

Trong bụng đột nhiên hiểu ý tứ của người nào đó tiên lễ hậu binh (*), rất không có cốt khí hướng về phía Nguyệt Vô Thương cười cười nịnh hót , vốn nên chiếm thế thượng phong khỏi binh vẫn tội người nào đó, lúc này một chút khí thế cũng không còn mà giờ cờ hàng đầu hàng!

(*) Tiên lễ hậu binh: lễ trước binh sau, trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực.

"Sắc Sắc hôm nay rất không ngoan!" Hơi thở Nguyệt Vô Thương như có như không phun nhẹ lên mặt Dạ Nguyệt Sắc , Dạ Nguyệt Sắc nhìn người kia khóe miệng tươi cười, có loại xúc động muốn chạy trốn .

"A Anh, gọi rất thân thiết!" Nguyệt Vô Thương híp lại hai tròng mắt, cúi đầu che ở cổ Dạ Nguyệt Sắc, môi như có như không lướt qua vành tai Dạ Nguyệt Sắc, sau đó không nặng không nhẹ cắn lên.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, giọng nói có phần run rẩy, rõ ràng lượng không khí thở chưa đủ, "Cái đó, còn không phải là huynh chọc giận ta đấy!"

"Tức giận mà có thể thân mật kéo tay của hửn, gọi thân thiết như vậy?" Nguyệt Vô Thương cố ý hành hạ vượn đầu lười đang khi nói chuyện lướt qua vành tai Dạ Nguyệt Sắc , khiến cơ thể nàng rõ ràng run lên.

"Ta thật ra lúc đó đang bấm hửn!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nói, trời mới biết nàng vô tội cỡ nào, rõ ràng là hửn không đúng, tại sao cuối cùng thỏa hiệp nhận lầm chính là nàng, ô ô. Vốn là muốn hỏi vấn đề, rồi cuộc một cũng không hỏi được! Tỷ như hửn và Thanh Nghê mỹ nhân quan hệ thế nào? Thái hậu có phải muốn hửn cưới Thanh Nghê mỹ nhân hay không?

"Muốn gả cho hửn?" Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng hỏi, hơi thở theo vành tai một đường đi xuống, mang theo đôi môi ẩm áp thấm ướt dính tại nơi động mạch trên cổ Dạ Nguyệt Sắc, khiến Dạ Nguyệt Sắc huyết mạch nhảy lên càng thêm kịch liệt.

Nào còn có thời gian suy tư, thoạt bản có thể từ trong miệng tràn ra, "Gả cho thái giám cũng không gả cho nhân yêu".

"Ha ha." Lời Dạ Nguyệt Sắc nói hoàn toàn khiến Nguyệt Vô Thương vui vẻ , tiếng cười nhẹ nhàng chậm chạp tràn ra, theo cách thật dễ nghe! Ngay sau đó, hửn cau mày, lời này nghe có cỡ nào không lọt tai!

"Uc uc." Một thanh âm hết sức không hài hòa vang lên trong không khí an tĩnh, Dạ Nguyệt Sắc tội nghiệp mà nói một câu, "Nguyệt Nguyệt, ta đói bụng!"

Nguyệt Vô Thương thờ dài, ôm Dạ Nguyệt Sắc lật người ngồi dậy, việc nàng lỡ lời này về sau sẽ uốn nắn. Hửn cũng chiều ôm ngang Dạ Nguyệt Sắc, đi tới giữa nhà thả xuống ghế bên cạnh bàn, dịu dàng nói: "Về sau tức giận cũng không thể không ăn cơm!"

Nói xong xoay người mở cửa đi ra bên ngoài, đem thức ăn còn ấm ở trong lò, lấy mấy thứ cảm vào nhà. Bày biện từng món từng món, Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương trong ánh trăng mờ, đường cong bên sườn mặt thật dịu dàng, lông mi dài được nhẹ nhàng phác họa trên khuôn mặt tuyệt mỹ vô song, thật muốn ngắm biết bao!

Dạ Nguyệt Sắc ngờ ngác nhận lấy chiếc đĩa Nguyệt Vô Thương đưa tới, đến khi Nguyệt Vô Thương vươn ngón tay thon dài xoa xoa trên khóe miệng của nàng, Dạ Nguyệt Sắc mới phục hồi tinh thần lại, mình ngây ngốc đưa tay lau khóe miệng một cái, động tác này hoàn toàn vui vẻ. Nguyệt Vô Thương nhẹ giọng bật cười.

Dạ Nguyệt Sắc biết mình bị chọc ghẹo, tức giận cầm chiếc đĩa không ngừng chọc chọc thức ăn Nguyệt Vô Thương gấp trong chén .

Vốn là bầu không khí ấm áp hài hòa lại bởi vì động tĩnh khác thường ngoài phòng phá đi, cửa chính của sân tựa hồ bị người nào nặng nề đá một cước, phát ra tiếng vang "Kèo kẹt kèo kẹt" . Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày, lại nghe được giọng nói Phong Hối Tuyết ở ngoài cửa vang lên: "Là ai?"

Lại một trận vang động, sau đó thanh âm dần dần đi xa, Nguyệt Vô Thương lão tăng ngồi thiền ở bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, dịu dàng hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Ăn cơm!"

Dạ Nguyệt Sắc nghi ngờ bởi lấy thức ăn trong chén , Nguyệt Vô Thương nhủu nhủu mày, Dạ tướng gia lão hồ ly kia tựa hồ rất vừa ý Phong Hối Tuyết!

Ngoài phòng đột nhiên thoáng qua một bóng người, người vừa đi mà quay lại, Phong Hối Tuyết ở ngoài cửa lo lắng hỏi: "Nguyệt Sắc, có chuyện gì sao?"

Dạ Nguyệt Sắc trong miệng bao lấy một ngụm lớn thức ăn, nuốt cũng không được mà nhà ra cũng không xong, đành dùng cả miệng toàn thức ăn hướng về phía Phong Hối Tuyết ở bên ngoài phòng nói: "A Tuyết, ta, ta đang dùng cơm!"

Phong Hối Tuyết nhìn bên trong nhà ánh đèn chiếu dưới hai bóng người, khẽ nhủu mày! Nhẹ giọng mà hỏi một câu: "Ta có thể đi vào không?"

Dạ Nguyệt Sắc nuốt xuống thức ăn trong miệng , kéo Nguyệt Vô Thương ở bên trong phòng xem đồng một chút xem tây một chút, nơi nào có thể giấu người. Nguyệt Vô Thương như không có chuyện gì xảy ra rút một chén nước cho Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt cùng khóe môi mang theo nụ cười sáng lạng, dùng môi ngữ nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Uống miếng nước!"

Dạ Nguyệt Sắc vô cùng lo lắng kéo Nguyệt Vô Thương đi tới trước giường, chỉ chỉ gầm giường, Nguyệt Vô Thương mắt khẽ nheo lại, để cho hắn trốn ở gầm giường ư? !

Nguyệt Vô Thương đứng nguyên tại chỗ, nheo mắt lại nhìn Dạ Nguyệt Sắc, mặt khinh thường, môi mỏng khẽ nhúc nhích: chúng ta cũng không phải là vụng trộm! Vì sao phải núp đi!

Dạ Nguyệt Sắc lo lắng trả lời một câu: Huỳnh trào tường tới!

Nguyệt Vô Thương có chút dờ khóc dờ cười, có điều bất hủn chui xuống gầm, hai chữ không có cửa đâu!

Dạ Nguyệt Sắc quỳnh lên, đẩy Nguyệt Vô Thương lên giường, sau đó bò lên giường, kéo chân qua cả người nằm ở trên người Nguyệt Vô Thương, động tác làm liền một mạch, sau đó quay ra nói với Phong Hồi Tuyết phía ngoài phòng: "A Tuyết, ta muốn ngủ!"

Nguyệt Vô Thương hơi cong môi, lấy tu vi Phong Hồi Tuyết không vào cũng biết trong nhà có thêm một người, hơn nữa bọn họ ở trong phòng nhất cử nhất động há có thể tránh được ánh mắt của hắn!

Nhưng mà, hắn chính là muốn cho hắn ta biết mình đang nơi này mà thôi! Hơn nữa mấu chốt nhất là, Dạ Nguyệt Sắc còn che chở hắn! Nguyệt Vô Thương cả người buông lỏng nằm ở trên giường, hưởng thụ người khác ôm ấp yêu thương, hương thơm thanh u từ trên người Dạ Nguyệt Sắc như có như không truyền tới chóp mũi hắn, rất dễ chịu!

"Vây người nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì gọi ta!" Phong Hồi Tuyết ôn hòa nói, chẳng qua hắn vẫn như cũ không yên lòng cái người cùng nàng đơn độc chung đụng bên trong phòng kia, "Ta ở bên ngoài này, có chuyện nhất định phải kêu ta!"

Phong Hồi Tuyết lui đến trong sân, đứng một mình trong đêm, một thân áo xanh đứng chấp tay, dưới ánh trăng sinh ra chút cảm giác cô đơn tịch liêu. Các ngón tay đan nhau từ từ buộc chặt, có lẽ nên tìm thời gian gặp Nguyệt Vô Thương.

Bên trong gian phòng Dạ Nguyệt Sắc thấy Phong Hồi Tuyết lui ra, nhất thời thở phào nhẹ nhõm cả người mềm nhũn nằm trên người Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương không vui, hắn giữ ở ngoài cửa làm gì chứ!

"Sắc Sắc, nàng như vậy đè ép người ta. . . ." Dạ Nguyệt Sắc khó được mới vừa thanh tỉnh lại, vừa nghe giọng nói này, nhất thời thần kinh căng thẳng, vội vàng lật người nằm chết dí bên cạnh Nguyệt Vô Thương, một tay che miệng Nguyệt Vô Thương, vừa nhẹ giọng nín thở: "Đừng nói nữa!"

"Ừm~ ừm~" Dạ Nguyệt Sắc nghe thanh âm càng ngày càng mất hồn, càng ngày càng làm cho người ta phải suy nghĩ xa xôi của Nguyệt Vô Thương, ý nghĩ muốn đi tìm chết cũng đều đã có. Nào có thể đoán được lúc này tên yêu nghiệt lè lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc cảm giác được lòng bàn tay truyền tới cảm giác tê dại, nhất thời cảm thấy trên tay không có khí lực, tay che miệng Nguyệt Vô Thương nhất thời buông ra.

"Ừm~" Tên yêu nghiệt phong tình vạn chủng nỉ non một tiếng, sâu kín nói: "Sắc Sắc không nên gấp gáp, đừng khẩn trương. . . ."

Dạ Nguyệt Sắc lật người, ngồi cười ở trên người Nguyệt Vô Thương, cầm đôi tay che đôi môi không ngừng phun ra mị hoặc kia.

Trong viện Phong Hồi Tuyết siết chặt nắm tay, thấy trong phòng không có bất cứ tiếng vang gì, quả đấm nắm chặt của hắn cũng dần buông lỏng. Cả người cương lên, không nhúc nhích đứng ở trong sân.

Chuyện đáng thương vô số, hóa thành buồn lo, đêm trăng trong sáng, vì ai đứng giữa đêm?

Ngoài phòng bóng người màu xanh nhạt có chút cô tịch sáp nhập vào trong bóng đêm thê lương.

Bên trong phòng, Nguyệt Vô Thương bị Dạ Nguyệt Sắc che miệng lại, đôi phượng mâu híp lại, si tình như thế, nhưng chỉ đáng tiếc chẳng phải có câu nói là trước giờ duyên cạn, sao còn biết tình thâm! Khoe môi bị Dạ Nguyệt Sắc che lại theo thói quen khẽ nhếch, ánh mắt hoa đào nhìn cô gái ngồi cười ở trên eo, trong mắt hoa đào biến ảo thành tia nhìn cứng chiều, thật là một ngôi sao tai họa!

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương tựa hồ không dám mở miệng, thở phào nhẹ nhõm, lần nữa nằm ở bên người Nguyệt Vô Thương. Cảm nhận hương vị từ trên người của nam nhân bên cạnh khiến nàng quen thuộc như vậy, giống như đã từng quen biết, tựa hồ rất nhiều buổi đêm, chóp mũi luôn sẽ quanh quẩn một cỗ mùi thơm ngát. Dạ Nguyệt Sắc trong mắt có chút nghi ngờ, quay đầu nhìn khuôn mặt Nguyệt Vô Thương, cảm nhận mùi từ trên người hắn truyền tới, nghi ngờ trong lòng càng sâu hơn.

"Cái đó, Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc thắc mắc hỏi Nguyệt Vô Thương, chẳng lẽ người ban đêm xuất hiện ở trên giường nàng, vẫn là hắn? Còn lại nàng bởi vì hàng đêm mơ thấy mỹ nam trong ngực, trong lòng áy náy lâu như vậy! Thật là đáng ghét!

"Hửm?" Đáp lại nàng vẫn là giọng điệu không chút để ý như cũ! Chẳng qua chỉ khẽ nhấn mạnh âm cuối, phát ra từ miệng hắn cũng thật đặc biệt dễ nghe.

"Cái...kia có phải là huynh hay không, trước kia, buổi tối, chạy qua phòng của ta. . . ." Một đôi ánh mắt trong suốt của Dạ Nguyệt Sắc nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Thương, đáng về muốn hỏi đến cùng.

Nguyệt Vô Thương khoe miệng giật giật, nàng lúc nào thì trở nên thông minh như thế rồi hả? Sửa sang lại thần sắc trên mặt, thu lại nụ cười không chút để ý kia, về mặt nghiêm chỉnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nói một câu khiến Dạ Nguyệt Sắc dờ khóc dờ cười.

"Nếu không nàng cho rằng là ai!"

"Huynh làm sao có thể mỗi tối khuya ả vào gia phòng của cô nương chứ!" Dạ Nguyệt Sắc kích động ngồi dậy, chỉ vào Nguyệt Vô Thương tố cáo.

"Không phải bị nàng lên trò lại sao?" Nguyệt Vô Thương sâu kín nói: "Hôm đó Hương Sơn."

Dạ Nguyệt Sắc lập tức không còn khí thế, ngừng công kích nằm lăn xuống giường, giằng co hơn nửa đêm, bất tri bất giác ngủ thiếp đi!

Nguyệt Vô Thương thấy hơi thở của Dạ Nguyệt Sắc dần dần ổn định, mở đôi mắt thư thái, nhẹ nhàng ngồi dậy, kéo xong chăn cho Dạ Nguyệt Sắc, ưu nhã đứng dậy sửa sang lại y phục, khước miệng nâng lên một chút ý cười, đi ra ngoài cửa.

Nguyệt Vô Thương mới vừa đóng cửa phòng, Phong Hồi Tuyết đứng ở trong sân giống như hóa thành điêu khắc, trong nháy mắt một cái lác mình đi tới bên cạnh Nguyệt Vô Thương.

Người luôn luôn ôn nhuận Phong Hồi Tuyết, lúc này hai mắt gần như đầy sắc đỏ ngầu, đôi tay nắm chặt hết sức kềm chế mình không tới xé nát khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười kia.

Hai người hết sức ăn ý phi thân ra bên ngoài tương phủ, Nam Uyên ẩn trong bóng tối lo lắng theo đuôi.

Trên đất trống bên ngoài Kinh thành, sắc màu tái đi, hai thân ảnh dưới ánh trăng đồng thời rơi xuống đất, kích khởi phong thanh hạc lệ, tay áo tung bay, tóc đen như gấm bén nhọn lay động trên không trung.

Hai người ai cũng không nhúc nhích, đứng lẳng lẳng nguyên tại chỗ, thần sắc bình tĩnh nhìn chăm chú lên đối phương, cây lá chung quanh bị chấn động nâng rặng không ngừng bay phấp phới trong không trung, cho đến khi hai tâm mắt cùng ngừng lại trên chiếc lá rặng xuống ở giữa hai người.

Trong điện quang hỏa thạch, hai thân ảnh phía trước đều không động, lá rặng toàn bộ không tiếng động rơi trên mặt đất, chỉ thấy hai bóng người trên không trung bay múa, tốc độ nhanh tới nỗi căn bản làm cho người ta nhìn không được động tác của bọn họ.

Sau đó Nam Uyên chạy tới, hơi lo lắng nhìn Phong Hồi Tuyết đầu tại chỗ cùng Nguyệt Vô Thương, chỉ có thể nhìn thấy một góc màu trắng không ngừng tung bay trên không trung.

Lấy hai người làm trung tâm ít nhất bán kính mười mét bên trong gió êm sóng lặng, lá rặng an tĩnh nằm trên mặt đất, mười mét ở ngoài, cuồng phong nổi lên bốn phía, lá rặng bị sức gió mạnh mẽ cuốn nâng trên không trung không cách nào rơi xuống.

Hai người trên không trung triển đầu đồng thời rơi xuống đất, sức lực bén nhọn hướng gió bên ngoài lay động.

Hai người vững vàng trở về chỗ cũ, tròn mắt ôn nhuận của Phong Hồi Tuyết dần tới sầm ép chặt chân khí chạy loạn ở trong người, Nguyệt Vô Thương cười nhạt nuốt vào ngực huyết khí quay cuồng.

Trận này nam nhân cùng nam nhân tỷ thí, một ván xuống, bất phân thắng bại!

Phong Hồi Tuyết nhú nhú mày, hôm đó Vật Ngôn đại sư nói lấy âm khắc dương, Âm Dương tương tế, "Cúc bách nhật" vốn là độc dược chí dương chí cương, ở đêm trăng tròn gặp phải máu tử nữ chí âm chí thuần, độc trong người sẽ chuyển giao qua trên người cô gái. Phương pháp giải độc tàn nhẫn như vậy, vừa nghĩ tới Nguyệt Vô Thương bởi vì lý do như vậy mà đến gần Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng Phong Hồi Tuyết tức giận không ngừng quay cuồng.

"Người phải như thế nào mới sẽ không làm thương tổn nàng?" Phong Hồi Tuyết liềm liềm thần sắc, nhìn gương mặt lúc nào cũng mang ý cười nhạt phía trước, giọng nói bình tĩnh hỏi.

"Như thế nào sẽ không làm nàng tổn thương!" Nguyệt Vô Thương đối sắc mặt nghiêm chỉnh, đôi mắt hoa đào liếc qua Phong Hồi Tuyết, ngữ điệu miên cưỡng không khó nghe ra vẻ kiên định bên trong.

"Người ngay từ đầu đã lấy động cơ bất lương đến gần nàng, hơn nữa độc của người một ngày không giải được thì một ngày người không thể đến gần nàng!" Mới vừa đem hết toàn lực đánh nhau khiến cả người Phong Hồi Tuyết cả người lệ khí tiết tạt, lúc này bình tĩnh nhìn thẳng Nguyệt Vô Thương nói.

Nguyệt Vô Thương híp đôi mắt, ngay sau đó nét mặt biểu lộ một nụ cười điên đảo chứng sinh, chậm rãi nói: "Nếu như ta muốn bắt nàng giải độc, tết Trung Nguyên hôm đó là được, còn cần đợi đến người đi làm Hộ Hoa Sứ Giả sao!"

Nam nhân trên thế giới này, trừ hấn ra, hấn không hy vọng bất cứ người nào thời thời khắc khắc nghĩ tới nàng nhớ tới nàng như vậy, bởi vì hấn có thể cho nàng chính là toàn bộ thế giới, người còn lại cuối cùng cũng sẽ trở thành dư thừa!

"Như thế rất tốt!" Phong Hồi Tuyết chậm rãi xoay người, mặc dù hấn biết Nguyệt Vô Thương sẽ không thật sự làm tổn thương Nguyệt Sắc, nhưng nghĩ tới lời nói của Nguyệt Vô Thương, mới giật mình nhận ra nàng thật sự đã không còn là nàng khi đó. Mà hôm nay nàng đã có một người khác bảo hộ, không cần hấn. Nhưng mà đem người mà mình từ nhỏ đã nâng trong lòng bàn tay giao vào trong tay người khác, loại cảm giác này chẳng khác nào từ trong lòng khoét đi một miếng thịt, sau đó huyết nhục mờ mờ.

"Loại độc này khó hiểu, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không để cho các người ở chung một chỗ."

Lưu lại một câu, bóng người trong nháy mắt nhẹ nhàng biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Yến chọn phi 1

Cả đêm Dạ Nguyệt Sắc ngủ say, tự nhiên không hay biết gì, đêm qua hai đại mỹ nhân vừa đánh lớn một trận. Nàng trở người choàng tay thấy bên cạnh đã sớm không có bóng dáng của người nào đó, trong lòng hơi có chút thất vọng, chẳng qua chỉ hơi mất mát, vừa vô tâm vô phé chạy ra sân.

Còn chưa tới đình giữa hồ, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc, “Ngày mai ‘hội trăng rằm’ Dạ tiểu thư muốn mời khách tại sơn trang nghỉ mát, hôm nay phần lớn được mời đều là các vị thiên kim trong phủ của các vị đại nhân trong triều, mẫu hậu không thấy Dạ tiểu thư, đặc biệt muốn ta tới xem một chút!”

Tên nhân yêu này chạy tới làm gì? Dạ Nguyệt Sắc chậm rãi đi đến, lại nghe thấy cha nàng nói: “Tiểu nữ thỉnh thoảng nhiễm phong hàn, sợ không thể đi yến hội ‘trăng rằm’ rồi.” Nói xong vừa lắc đầu, khẽ thở dài.

Nguyệt Nguyệt nghe được điều này đột ngột dừng bước, ‘Yến hội trăng rằm’?? Trong mắt có chút nghi ngờ, ẩn mình ở sau cây cột ở hành lang, tiếp tục quang minh chính đại nghe lén.

“Như vậy, Tiểu Đức Tử vào cung truyền thái y...” Nguyệt Lưu Ảnh quay sang phân phó thái giám bên cạnh, sau đó về mặt cộng thêm biểu hiện đáng tiếc nói: “Nếu Dạ tiểu thư nhiễm phong hàn, vậy chỉ có thể trì hoãn yến hội là được...”

Nguyệt Lưu Ảnh tràn đầy thần sắc ân cần, trong lòng nàng không nhịn khỏi nghi ngờ, hôm qua thấy Dạ Nguyệt Sắc còn một bộ dáng vui vẻ, hạ thủ nặng như vậy, chỉ thấy trên cánh tay hằn đều là vết nhéo bầm tím, trong mắt bỗng thoáng qua một nét gian xảo, ánh mắt liếc qua Dạ Thiên, chỉ sợ lão hồ ly này không muốn để cho Dạ Nguyệt Sắc gả cho hần.

“Không nên phiền toái!” Dạ Thiên đưa tay ngăn lại Tiểu Đức Tử muốn đi truyền thái y, khẽ vuốt râu trên mặt nói với Nguyệt Lưu Ảnh: “Có thể nào chỉ bởi vì tiểu nữ thân thể trong người khó chịu, hủy bỏ hội yến, đặc tội chúng thiên kim của các Đại nhân khác, như vậy coi như tội lỗi lớn!”

Dạ Thiên nói xong trong lòng thầm nghĩ, nếu như Nguyệt Lưu Ảnh cố ý muốn vì Dạ Nguyệt Sắc trì hoãn lần yến chọn phi này, như vậy chính là muốn các đại nhân khác sinh ra oán hận đối với tướng phủ!

Sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh nhất thời có chút khó coi, lão cho là Dạ Nguyệt Sắc không đi yến chọn phi, hần sẽ không lấy được nàng?? Nguyệt Lưu Ảnh tức giận bưng bưng trong người nhưng lại cười nói: “Dạ tướng gia nghiêm trọng rồi, lấy uy danh và công hiến của Dạ tướng gia ở trong triều, Dạ tiểu thư chính là hòn ngọc duy nhất trên tay Dạ Tướng gia, đừng nói là từ chối mấy ngày, ngay cả để cho các nàng ấy đợi một chút cũng là hợp tình hợp lý!”

Dạ Thiên nhú mi, một lần nữa quan sát kỹ lưỡng Nguyệt Lưu Ảnh, tiếp tục vuốt râu, thần nhiên nói: “Nếu Từ hoàng tử cố ý muốn cho tất cả thiên kim của các đại nhân chờ tiểu nữ lành bệnh, hạ quan cũng không thể nói chữ không nữa!”

Dạ Thiên râu mép nhếch lên, chính người muốn bọn họ chờ, cùng hần nữa phân quan hệ cũng không có. Trong quá khứ bảo bối Sắc Sắc nhà ta có thời gian theo đuổi người, người còn khinh thường không thèm ngoảnh lại, vậy tại sao, hôm nay muốn cưới bảo bối của ta, hai chữ.....không có cửa đâu!

Nguyệt Lưu Ảnh suy cho cùng đâu thể bì kịp lão Dạ Thiên đa mưu túc trí, sắc mặt nhất thời có chút hổ thẹn, nắm chặt quả đấm nổi gân xanh, đủ để chứng minh hần lúc này rất tức giận!

Dạ Nguyệt Sắc núp ở phía sau cây cột, nghe được cảm thấy hơi khó hiểu, kết luận chính là, đám người trong cung kia rất muốn để nàng đến yến hội ‘trăng rằm’ cái gì đó kia, mà cha nàng tựa hồ cực lực không muốn cho nàng đi! Chẳng qua có tên nhân yêu ở đây, nàng mới không muốn đi đâu!

Dạ nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh ngồi ở trong đình, mặc dù đáng đáp không tẻ, chỉ là nàng không hề thích hần! Đại khái nhất thời nàng không có hứng thú nghe lén nữa, sau đó một hồi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Như vậy, lần này yến chọn phi cũng đồng thời là vì hoàng thúc mà chuẩn bị, để tỏ lòng tôn kính đối với Dạ tướng gia, Ảnh chỉ có thể đem yến chọn phi trì hoãn.”

Tiếng cười của Nguyệt Lưu Ảnh truyền đến tai của Dạ Nguyệt Sắc có chút chói tai, lần này yến chọn phi chỉ có thể vì hoàng thúc mà chuẩn bị?? Hoàng thúc hần không phải là Nguyệt Nguyệt sao! Dạ Nguyệt Sắc nhất thời kích động, choáng ngợp bọn nữ nhân này trong cung ăn no không có việc gì làm, một ngày trôi tựa niên kỷ, mới lấy hôn sự người khác làm thú vui! Quả thật chỉ có thể nhẫn nại nhưng tuyệt đối không thể nhẫn nhục!

Còn có Nguyệt Nguyệt, lại dám trón nàng đi thân cận, thật là quá đáng.

Nếu nói xúc động là ma quỷ, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên xoay người chạy đến trong đình, nói một câu: “Các người, thật là quá đáng!”

Hai người nhìn Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên xuất hiện, Dạ Thiên bắt đầu đỡ ôm trán, thật không có tiền đồ rồi! Ai!

Nguyệt Lưu Ảnh trong mắt đột nhiên nổi lên ý cười, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói: “Xem ra Dạ tiểu thư thỉnh thoảng nhiễm phong hàn cũng không nặng lắm! Ngày mai có thể tham gia yến hội, miễn cho tất cả bản khoản trong lòng Ảnh!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh cười đến sung sướng, trong lòng càng thêm phần uất, đột nhiên mỉm cười rực rỡ đi đến bên người của Nguyệt Lưu Ảnh, bàn tay nhỏ bé đưa đến bên phần thịt non trên cánh tay của Nguyệt Lưu Ảnh, ngón tay dùng sức một chút nheo một cái, về bên ngoài thì cười nhưng trong thâm nói: “Thật là không nhớ lâu....”

Nguyệt Lưu Ảnh nhướn mày, nữ nhân này đặt biệt chọn nơi hôm qua bị nheo mà nheo tiếp, nhất thời trông mắt xinh đẹp nhú lại, bên trong tựa hồ cũng ánh lên một chút thủy quang, cắn răng chịu đựng. Bất tri bất giác, đối với một người không biết cảm kỳ thi họa, không có phẩm chất không giỏi nữ công gia chánh lại một tia dung túng!

Dạ Thiên khẽ cau mày, nhắc nhở Dạ Nguyệt Sắc: “Sắc Sắc, không được vô lễ!”

Dạ Nguyệt Sắc mím mím môi, dùng sức nắm Nguyệt Lưu Ảnh một cái, sau đó không cam lòng buông tay, ánh mắt hung hăng trợn mắt nhìn Nguyệt Lưu Ảnh một cái.

Nguyệt Lưu Ảnh nhú mày, cánh tay còn lại vuốt vuốt cánh tay bị nheo đến mất cảm giác kia, ôn hòa nói với Dạ Thiên: “Không sao.....”

“Không biết cần bao nhiêu thời gian chuẩn bị lúc nào thì có thể lên đường, tới hội yến, mọi người đang chờ nàng!” Nguyệt Lưu Ảnh nhú mày nhìn Dạ Nguyệt Sắc hỏi.

Dạ Thiên nâng trán, quay lại phía quần gia cách đó không xa nói: “Đi chuẩn bị xe ngựa!”

“Không cần, hết thảy Ảnh đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ đợi Dạ tiểu thư cùng với ta đến ‘Yến hội trăng rằm’!” Nguyệt Lưu Ảnh ngăn lại Dạ Thiên, sau đó nhú mày nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang tức giận, trong mắt ánh lên niềm vui chính hắn cũng không phát hiện ra.

Dạ Nguyệt Sắc đi ở đằng trước, Nguyệt Lưu Ảnh vui sướng đi theo phía sau nàng, chỉ có Dạ Thiên hơi lo lắng, ngay sau đó lại cười cười. Có Nguyệt Vô Thương ở đó, ông cũng không phải lo lắng Sắc Sắc sẽ gả cho Nguyệt Lưu Ảnh.

Gả cho Nguyệt Lưu Ảnh không phải là không tốt, chẳng qua Thái hậu hiện giờ, hoàng hậu đều là người của Vân gia, Sắc Sắc gả cho Nguyệt Lưu Ảnh chỉ sợ phải làm đồ cưới cho người khác!

Dạ Nguyệt Sắc đi tới xe ngựa trước mắt, thấy bên cạnh xe ngựa là một thái giám được huấn luyện nghiêm chỉnh đang cung kính ngồi chồm hổm ở bên xe làm bàn đạp, Dạ Nguyệt Sắc nhú nhú mày, liếc mắt khinh thường nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, từ bên kia phóng khoáng lên xe ngựa!

Ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc như vậy khiến Nguyệt Lưu Ảnh hết sức khó chịu, một cước đá văng thái giám ngồi trên mặt đất, cũng trèo lên xe ngựa!

Xe ngựa lộc cộc đi về phía trước, Dạ Nguyệt Sắc nhắm mắt lại không muốn để ý tới Nguyệt Lưu Ảnh. Điều này làm cho sắc mặt của Nguyệt Lưu Ảnh càng khó coi, một tay túm lấy Dạ Nguyệt Sắc kéo đến bên cạnh, trong mắt một mảng tức giận, “Dạ Nguyệt Sắc, biểu hiện của nàng như thế là sao?”

Dạ Nguyệt Sắc từ trong tay Nguyệt Lưu Ảnh tránh ra, về mặt lạnh nhạt cầm khăn tay xoa xoa chỗ bị Nguyệt Lưu Ảnh nắm lấy, sau đó vươn tay ném bỏ qua cửa sổ xe ngựa.

Một loạt động tác khiến cho sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh càng thêm khó nhìn, về mặt thay đổi không ngừng, còn chưa kịp nổi giận lại nghe Dạ Nguyệt Sắc khinh thường nói, “Ngựa tốt còn chưa ăn xong, xem biểu hiện ngươi hôm nay.....”

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên nhẹ nhàng cười nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, trong mắt thoáng qua một tia đắc ý, chậm rãi từng chữ từng câu nói: “Quả nhiên là súc sinh không bằng!”

“Ngươi!” sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh đã cực kỳ khó coi, lúc này lại hơi ngần ngại, căn bản là không tìm ra lời ứng đối. Không sai, trước kia hắn chán ghét đến gần Dạ Nguyệt Sắc, chán ghét bộ dạng theo đuôi của nàng, vô luận là đến bất cứ nơi nào cũng thấy nàng, chán ghét âm hồn bất tán là nàng, chán ghét nàng lộ vẻ háo sắc hướng về hắn!

Nhưng mà, hôm nay nàng dùng ánh mắt chán ghét nhìn, làm cho ngực hắn giống như bị ai đó siết chặt, đè nén như vậy, làm cho hắn không thở nổi.....

Dạ Nguyệt Sắc thấy nét mặt của Nguyệt Lưu Ảnh thay đổi, tựa hồ lúc này cũng không tính để ý tới nàng, tự nhiên trở lại ngồi đối diện, quả thật chính là chán ghét nhìn nhau. Vì vậy nhắm mắt lại mà suy nghĩ, không để ý tới Nguyệt Lưu Ảnh nữa.

Sau khi đến sơn trang nghỉ mát “Bán Nguyệt Tuyền” (*), Dạ Nguyệt Sắc không kịp chờ nhảy xuống xe ngựa, hành lý còn ở trong xe ngựa của Nguyệt Lưu Ảnh, vui sướng đi vào bên trong.

(*) “*Bán Nguyệt Tuyền*”: Bán nguyệt: Đêm trăng tròn giữa tháng; Tuyền: dòng sông, dòng suối..

Vừa tiến vào bên trong liền có thể cảm giác được không khí mùa hè mát mẻ tràn ngập, hết sức sáng khoái. Quan sát bố trí bên trong một chút, cầu nhỏ có nước chảy, ánh nắng trưa xuyên qua lá cây hiện trên dòng thác rất kì diệu, một Sơn Trang rất khác biệt, rất dễ ấn tượng trong lòng người.

Nguyệt Lưu Ảnh tự nhiên không có tâm tình thương thức cảnh trí trước mắt, mặt xanh mét nhìn nữ nhân phía trước bỏ hất lại trong xe, phẫn hận cắn răng.

“Tứ hoàng tử, hoàng hậu nương nương mời ngày cùng Tướng Dạ tiểu thư đến hoa viên!” Cung nữ bên cạnh thấy vẻ mặt Nguyệt Lưu Ảnh không tốt, nhẹ nhàng nói.

Nguyệt Lưu Ảnh gật đầu, đi lên phía trước nắm cánh tay Dạ Nguyệt Sắc, đi tới hướng hoa viên.

“Này, tên nhân yêu nhà ngươi đang làm gì đó!” Đột nhiên lại xuất hiện, khiến Dạ Nguyệt Sắc lao đảo một cái, cho đến khi nắm được y phục Nguyệt Lưu Ảnh mới đứng vững, bực mình mắng ra cũng đủ làm cho Nguyệt Lưu Ảnh giận đến run người.

“Ta nói rồi, không được gọi ta như vậy!” Nguyệt Lưu Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trán nổi lên gân xanh, khiến hắn phải tốn bao nhiêu sức lực mới có thể khắc chế không đem nữ nhân trước mắt xé nát, ngay sau đó giận quá thành cười, “Hoặc có một phương pháp tốt giúp cho nàng biết ta đến cùng có phải đúng như lời nàng nói vậy hay không……”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh sắc mặt có chút kinh khủng, mắt tròn ngược, yếu ớt nói: “Bệnh thần kinh!”

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn vẻ mặt Dạ Nguyệt Sắc biến đổi liên tục, quả nhiên đối xử với nàng không thể quá nhẹ nhàng, nếu không nàng liền lên mặt, Nguyệt Lưu Ảnh hừ lạnh một tiếng, kéo Dạ Nguyệt Sắc đi về phía trước. Hắn nghĩ không bao lâu nữa, nàng rồi sẽ biết hắn là nam nhân, không phải là yêu nhân!

Vừa đến nơi, liền nghe được tiếng đàn đinh đông, tựa như nước chảy đánh vào lòng người, vừa tựa như núi cao quanh quần lúc ẩn lúc hiện. Thật dễ nghe, Dạ Nguyệt Sắc nhìn theo tiếng đàn, chỉ thấy mỹ nhân một thân bạch y, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gảy trên dây đàn, tiếng đàn đổ xuống, động tác tự nhiên, không khỏi ưu nhã, không khỏi cao quý.

Ánh mắt giống như lại rơi vào một thân bạch y trên người Nguyệt Vô Thương, yên lặng ngồi ở một bên, ánh mắt dịu dàng nhìn cô gái gảy đàn, môi khẽ mỉm cười vẫn như cũ làm cho lòng người thấp thỏm. Dạ Nguyệt Sắc nhất thời không bình tĩnh nổi, yêu nghiệt. Hắn dám cười với người khác như vậy.

Trở tay bắt được cánh tay của Nguyệt Lưu Ảnh, ở nơi đã có hai lần bị thương, lần nữa dùng sức bấm, bấm chưa hết giận lại nhéo nhéo, kèm theo tiếng đàn phập phồng, không ngừng tăng thêm khí lực.

Nguyệt Lưu Ảnh nhíu mày, nhìn nữ nhân đột nhiên nổi giận, cất giọng buồn bực: “Nàng làm gì vậy?”

Dạ Nguyệt Sắc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiếng đàn nghe hay quá, bản tiểu thư kích động!” Nói xong giận dữ tăng thêm lực đạo trên tay, Nguyệt Lưu Ảnh không chú ý, đau kêu thành tiếng. Nữ nhân này, khối thịt kia cũng sắp bị nàng vặn vẹo.

Tiếng đàn chợt dừng lại, dư âm kích ngang vẫn còn ở trong không khí, bên kia ba người nhìn sang hướng âm thanh không hay đang xen vào, lại nhìn thấy Nguyệt Lưu Ảnh thông khổ cao mày, Dạ Nguyệt Sắc dù bận vẫn ung dung thu tay lại đứng ở bên cạnh, ánh mắt như mũi tên liếc nhìn Nguyệt Vô Thương một cái.

Nguyệt Vô Thương khoe miệng mỉm cười đẹp mắt, từ khi Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Lưu Ảnh vừa đến hắn đã phát hiện, chẳng qua chỉ là thích nhìn bộ dạng ăn dấm chua của nàng thật hết sức đáng yêu.

“Ảnh Nhi!” hoàng hậu Vân Thị cau mày, có chút trách cứ nhìn Nguyệt Lưu Ảnh một cái, sau đó thân thiết kêu Dạ Nguyệt Sắc: “Nguyệt Sắc, tới đây!”

Dạ Nguyệt Sắc có phần bất đắc dĩ bước tới, ánh mắt cũng không dừng lại trên người Nguyệt Vô Thương nữa khác, khéo léo đi tới bên cạnh Vân Hoàng Hậu. Nguyệt Lưu Ảnh tái mặt đi ở sau lưng Dạ Nguyệt Sắc.

“Hoàng hậu nương nương!” Dạ Nguyệt Sắc kêu một tiếng, sau đó cười gật đầu với Vân Thanh Nghi một cái, coi như chào hỏi, Vân Thanh Nghi ánh mắt chỉ nhìn lướt qua Nguyệt Lưu Ảnh một cái, sau đó lại chuyển mắt đến trước mặt cảm.

Hàn huyền một phen, Vân Hoàng hậu vuốt vuốt trán, mặt mệt mỏi nói: “Tối nay yến hội hơi sớm, bản cung muốn đi nghỉ trước một chút, các người còn trẻ tinh lực còn tốt, tự mình làm quen đi!”

Tiền Vân Hoàng hậu, sau đó trên băng đá còn lại bốn người ngồi nhìn nhau, ở cùng nhau cái gì chứ, Dạ Nguyệt Sắc tròn mắt, hoàng hậu đáng ghét.

“Bốn vương cũng rất mệt mỏi, ta đi nghỉ trước!” Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nói phá vỡ không khí gượng gạo, biếng nhác ưu nhã đứng dậy, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc ý nhị sâu xa cười một tiếng, chậm rãi đi khỏi.

Dạ Nguyệt Sắc đảo tròn mắt, quay sang Vân Thanh Nghi nói: “Thanh Nghi mỹ nhân, đây là lần đầu tiên ta đến Bán Nguyệt Tuyền, ta muốn đi dạo một chút, bây giờ ta đi đây”

Nói xong cũng không thèm nhìn Nguyệt Lưu Ảnh một cái, chậm rãi đi về phía Nguyệt Vô Thương vừa mới rời khỏi.

Hoàn toàn không thấy được gương mặt tuấn tú của Nguyệt Lưu Ảnh xanh mét, quả dấm nắm chặt nổi gân xanh, nữ nhân đáng chết.

“Biểu ca!” Vân Thanh Nghi nhẹ nhàng kêu một tiếng, trong mắt tận lực giấu đi tình cảm yêu thương nhộn nhạo vào sâu trong lòng, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh bên cạnh, ánh mắt hơi hạ xuống, nhẹ nhàng nói: “Nếu không yên tâm Dạ tiểu thư một mình, nên đi tới xem một chút”

Là hẳn không muốn Dạ Nguyệt Sắc đơn độc ở cùng Nguyệt Vô Thương, nhưng mà chính hắn cũng nhúng nhường không theo sau. Nguyệt Lưu Ảnh vốn có thể mượn Vân Thanh Nghê làm cớ đuổi theo, nhưng lại bị nói trúng tim đen nên tức giận quay sang nữ nhân ôn hòa nói: “Chuyện của ta lúc nào tới phiên người hỏi tới!”

Ngay sau đó vung ống tay áo lên, đi về hướng ngược lại.

Vân Thanh Nghê giương mắt nhìn, trong mắt điểm giọt lệ, mê ly nhìn theo hướng Nguyệt Lưu Ảnh rời đi, tay không tự giác đập vào cây đàn phía dưới, làm phát ra mấy tiếng kêu chói tai, cho đến khi dây đàn không chịu được mà đứt lìa. Vân Thanh nghê Cảm nhận được cơn đau ở ngón tay truyền đến, mới phục hồi tinh thần, lạnh lùng nhìn máu ở ngón tay chảy ra, cái này có đáng gì, có thể nào so ra với cơn đau trong lòng. (≥0≤)

Nguyệt Vô Thương biết Dạ Nguyệt Sắc đuổi theo nên cố ý đi chậm lại, Dạ Nguyệt Sắc chạy đến bên cạnh Nguyệt Vô Thương, lồi lồi kéo kéo vạt áo hắn, yếu ớt hô: “Nguyệt Nguyệt.....”

“Ừ!” Giọng điệu miễn cưỡng, câu chữ đơn giản khiến cho Dạ Nguyệt Sắc có chút thấp thỏm không dám đem những điều muốn nói xuất ra. Nguyệt Vô Thương đảo mắt một vòng qua vạt áo bị người nào đó vò tới uốn nếp, khóe miệng nụ cười càng sâu.

“Cái đó, Nguyệt Nguyệt.....” Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên chạy đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, khiến bước chân của hắn phải dừng lại, đôi mắt phong hoa lưu chuyển tự tại quét qua mặt của Dạ Nguyệt Sắc, trái tim Dạ Nguyệt Sắc đột ngột thỉnh thoảng nhay lên, có chút rối rắm, cuối cùng nhắm mắt lại hỏi: “Nguyệt Nguyệt, huynh tới đây là để xem mắt hay sao?”

Nguyệt Vô Thương có chút buồn cười nhìn cặp mắt nhắm chặt trước mặt, cô gái nhỏ sắc mặt có phần rối rắm, hắn nhẹ nhàng “Ừ!” một tiếng, sau đó vòng qua Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đi về phía trước.

Dạ nguyệt Sắc mở mắt tiếp tục chạy lên, ý tứ của hắn chính là tới coi mắt hay sao? Dạ Nguyệt Sắc nhất thời không không chế được, giang tay ngăn ở trước mặt Nguyệt Vô Thương, hỏi: “Ý huynh chính là huynh muốn kết hôn?”

“Ừ!” Nguyệt Vô Thương cười cười, nhẹ giọng nói: “Người ta hiện giờ tuổi cũng không nhỏ.....” Lời nói chưa hết, một đôi mắt hoa đào ngược lại sâu kín nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt sắc lại bắt đầu rối rắm, ngẩng đầu nhìn bộ dáng Nguyệt Vô Thương, xem ra thật là phong nhã hào hoa, nhiều nhất cũng đến hai mươi a! Ngay sau đó phần hận, nam nhân cổ đại chính là trưởng thành sớm.

“Nguyệt Nguyệt, kết hôn quá sớm bất lợi cho sinh trưởng, trở mã không hoàn toàn ảnh hưởng đến chất lượng một đời!” Dạ Nguyệt Sắc rất tận tình khuyên bảo Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương trong mắt nụ cười phiếm lạm, hắn thật tò mò bên trong đầu nàng rốt cuộc nghĩ cái gì! Ngay sau đó khóe miệng giương lên đường cong tà ác, tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc, nhỏ giọng nói: “Người ta có trở mã hoàn toàn hay không, Sắc Sắc hôm đó không phải đã thấy rồi sao?”

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy hơi thở hắn mang theo mùi vị đặc hữu phun đến lỗ tai của nàng, sau đó nghe xong cảm giác câu nói tà ác thế nào, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, ngay lập tức về mặt đưa đám, hôm đó nàng căn bản không nhìn thấy được có tốt hay không! Chẳng qua lời nói thế nàng mới không dám cùng yêu nghiệt thảo luận.

Nguyệt Vô Thương hơi bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt hồng hồng của Dạ Nguyệt Sắc, aiz sao nàng mãi cũng không hiểu! Còn nói cho hắn biết kết hôn quá sớm bất lợi cho sinh trưởng, ảnh hưởng đến chất lượng một đời, cái đầu đó bên trong rốt cuộc đựng gì thế nhỉ?

“Đừng đi thân cận có được hay không?” Dạ Nguyệt Sắc lôi kéo ống tay áo Nguyệt Vô Thương, tội nghiệp lắc lắc, Nguyệt Vô Thương thấy dáng vẻ của nàng, độ nhiên trong nháy mắt liên tính đáp ứng nàng.

“Không tốt!” Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng nói, sau đó kéo lại ống tay áo bị Dạ Nguyệt Sắc kéo qua kéo lại. Dạ Nguyệt Sắc nhất thời cảm thấy ỳ ỳ khụt, nước mắt ngăn ngăn ở hốc mắt, ánh mắt tràn đầy lên án nhìn Nguyệt Vô Thương.

Trong lòng Nguyệt Vô Thương mềm nhũn, ánh mắt quét qua bóng người ở phía sau hòn giả sơn, thu hồi cánh tay đang muốn vươn ra vỗ về Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng nói: “Buổi tối yến hội sẽ rất mệt, sớm đi nghỉ ngơi một lát để bổ sung thể lực!”

Người cùng vạt áo cứ như vậy lướt qua bàn tay còn lại trên không trung của Dạ nguyệt Sắc, sau đó từ từ rời đi.

Dạ Nguyệt Sắc cắn cắn môi dưới, đột nhiên tức giận, xú nam nhân này! Ngày đó còn nói thích nàng còn muốn thân cận nàng, thật là quá ghê tởm, ngay sau đó rống to: “Bản tiểu thư cũng muốn đi xem mắt!”

Chẳng qua yến hội lần này nếu không phải là tiểu thư con quan tam phẩm trở lên, thì chính là thái giám cung nữ, nếu tính hết thảy cũng chỉ còn lại hai người là Nguyệt Vô Thương cùng Nguyệt Lưu Ảnh.

Dạ Nguyệt Sắc đi men theo con đường hoa, một đường cỏ xanh trong sân dao động, tiếp đó mùi sơn phấn nồng đậm bay tới, Dạ Nguyệt Sắc liền hít hơi mấy cái, phía trước một trận oanh thanh yến ngữ truyền đến.

“Lúc trước theo cha đi tham gia hội yến trong cung, Vương gia thân thể khó chịu cũng chưa một lần tham gia, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy vương gia Cẩm Nguyệt, quả nhiên tuần mỹ phi phạm, chẳng khác thần tiên giáng trần.....” Tiếng nói tràn đầy ái mộ vang lên bên tai Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc không khỏi gật đầu đồng ý, Nguyệt Nguyệt nhà nàng là người đẹp nhất.

Nhưng mà người nào đó tự nhiên cũng không có chú ý, lúc này tên yêu nghiệt nhà mình được mọi người chú ý, tạm thời đây là một sai lầm.

“Vương gia đến nay chưa cưới vợ, nếu có thể gả cho ngài ấy thì đương nhiên sẽ làm chính phi!” Tiếng nói của một người khác lại vang lên, “Vốn cho là Tứ hoàng tử đã tuần mỹ phi phạm, nào ngờ sau khi thấy được vương gia, lòng ta không kiềm chế được....”

Dạ Nguyệt Sắc giận dữ, đám nữ nhân này còn công khai muốn Nguyệt Nguyệt nhà nàng, thật đáng ghét! (>o^)

“Chỉ là bên trái có nữ nhi của Quốc cữu Vân Thanh Nghê cản đường, bên phải có nữ nhi Dạ tướng Dạ Nguyệt Sắc cản trở....” Một giọng nói vô cùng ai oán lại cất lên, “Làm sao đến phiên chúng ta, gả đi may mắn lắm cũng chỉ làm thiếp.....”

“Cô cũng không biết rồi, nếu nói đến người nổi trội nhất trong thành, Vân tiểu thư dĩ nhiên ứng cử viên sáng giá với chiếc ghế hoàng tử phi của Tứ hoàng tử, về phần nữ nhi của Dạ tướng gia, cô ta.....” Trong giọng nói tràn đầy không cam lòng, người này chính là nữ nhi của Hộ bộ thượng thư Úc Khả Nhân! Ánh mắt hồ ly quét một vòng mọi người ở đây nói: “Chỉ bằng hành động không biết kiềm chế của Dạ Nguyệt Sắc, quá khứ làm ra nhiều hành động không có lễ nghĩa, cô cho rằng thái hậu nương nương sẽ để cho nàng gả cho Cẩm Nguyệt vương gia mà Lão Nhân Gia sủng ái nhất.....” Dĩ nhiên người có khả năng trở thành Vương Phi nhất, cũng không xa tận chân trời gần ngay trước mắt.

Lời này vừa nói ra, truyền ra một trận cười yêu kiều, Dạ Nguyệt Sắc nhìn đám nữ nhân kia, trong lòng giận dữ. Ngay sau đó mỉm cười, đi về hướng đám nữ nhân đó.

“Nói hay, cô nói rất chính xác!” Dạ Nguyệt Sắc trên mặt nở nụ cười, giọng nói hết sức tán đồng hướng về phía nữ nhân tên Úc Khả Nhân kia, bầy khuê các tiểu thư đồng loạt quay lại nhìn nàng. Dạ Nguyệt Sắc đã đi vào trong lương đình.

Trong đó vài người biết Dạ Nguyệt Sắc cũng thay đổi sắc mặt, một bên ra hiệu Úc Khả Nhân dừng lại. Ai đoán được người kia lại ngông nghênh không thèm để ý đến Dạ Nguyệt Sắc, đắc ý mà nói: “Tất nhiên, bản tiểu thư chính là tiểu thư nhà Hộ bộ thượng thư!” Ngụ ý, hơn nhiều so với người bình thường.

Dạ Nguyệt Sắc cười cười, đi đến trước mặt cô ta, dùng hai ngón tay nâng cằm cô ta lên, trong lúc Úc Khả Nhân đó cố hết sức giãy giụa tránh khỏi bàn tay trên cằm, ngón tay nàng vẫn tiếp tục đùa nghịch trên gương mặt đó, nhân dịp nói một câu: “Không nên lộn xộn, nếu như không cẩn thận làm tổn thương mặt tiểu thư cũng không tốt!”

Chung quanh yên lặng như tờ, hoặc lo lắng, hoặc có phần hả hê nhìn hai người!

Dạ Nguyệt Sắc hết sức nghiêm túc quan sát gương mặt trước mắt mình, làm như thật nói: “Bản tiểu thư hôm nay tâm tình không tồi, muốn xem tướng miễn phí dùm người một chút!”

“Mặt Hồ Ly mị thái tràn lan, mắt xéch đầy ham muốn, miệng anh đào chọc người khinh thường.....” Dạ Nguyệt Sắc vừa nói ánh mắt vừa chuyển đến mặt của Úc Khả Nhân, khẽ cau mày: “Vừa nhìn đã thấy chói mắt vốn cũng không tệ, có điều ánh mắt trắng đen chẳng phân biệt được lại hơi chứa tia máu, một là vẻ mặt khó chịu tịch tịch, tiếp theo nhân trung vừa hẹp mảnh lại cong cong, một nữa là chấp nhất dục niệm, còn nữa, môi anh đào màu sắc âm đạm....” Dạ Nguyệt Sắc vừa nói xong tiến tới trước mặt Úc Khả Nhân, giọng nói cực nhỏ, nhưng cũng đủ để mọi người trong đình nghe thấy: “Ta đoán cô đã lên lút xem qua không ít Xuân Cung Đồ.....” (^o^/)

Nói xong, Dạ Nguyệt Sắc khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lướt qua mọi người ở đó, chỉ thấy vài người da mặt mỏng đã đỏ mặt cúi đầu, không ít người che miệng cười khúc khích.

Đây không phải rõ ràng nói Úc Khả Nhân chính là muốn nam nhân đến không chịu nổi, ở thời cổ là vì hành động hết sức bị kiềm chế, chưa lập gia đình lại xem Xuân Cung Đồ, thì đó chính là hành động không thể khoan dung. Thử hỏi người như vậy làm sao có thể chọn làm phi?

Bi kịch nhất vẫn là Úc Khả Nhân bị Dạ Nguyệt Sắc hù dọa mà sững sờ, hai mắt trừng lớn kinh ngạc, ngờ ngác nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói một câu: “Cô, làm sao cô lại biết?”

Lời này vừa nói ra, chẳng khác nào khẳng định lời nói của Dạ Nguyệt Sắc mà mới vừa rồi còn coi như tin đồn vô căn cứ, mọi người đều bày ra bộ dáng khinh thường nhìn Úc Khả Nhân, trong đó còn có rất nhiều người vừa rồi còn tỏ ra thân thiết với cô ta.

Dạ Nguyệt Sắc quét một lượt nét mặt của Úc Khả Nhân, thân nhiên nói: “Bản tiểu thư vừa nhìn thấy cô đã biết”

Máng nàng nhàn nhàn, nhưng lại dám đàm tiếu muốn Nguyệt Nguyệt nhà nàng, giết không tha! Yếu hội hôm nay, bất cứ ai cũng không được chú ý tới Nguyệt Nguyệt.

Dạ Nguyệt Sắc thở sâu một hơi, tâm tình tựa hồ cũng không còn phiền não nữa, vui vẻ đi ra khỏi đình nghỉ mát.

Sau khi Dạ Nguyệt Sắc rời đi, Úc Khả Nhân sững sờ hỏi một câu: “Nàng ta là ai?”

Những người còn lại mặt khinh thường nhìn nàng hỏi, “Người cô vừa nói chính là tiểu thư nhà Dạ tướng gia!” Lại không khỏi cảm thấy có chút may mắn, vẫn nghe nói Dạ Nguyệt Sắc ngang ngược tàn nhẫn, thật may còn chưa có ý nói xấu nàng!

Dạ Nguyệt Sắc cúi đầu nghĩ tới vấn đề, nhiều nữ nhân như vậy, nàng không thể nào từng bước từng bước tiêu diệt hết đi! Nguyệt Nguyệt tên yêu nghiệt kia, lại dám trêu chọc nhiều nữ nhân như vậy!

Quá nhập thần nghĩ ngợi, trước mặt bị một người cản lối, Dạ Nguyệt Sắc cũng không chú ý tới. Tự nhiên tránh người này, người nọ lại chắn trước mặt, Dạ Nguyệt Sắc đi ngược lại hướng đang đi lúc đầu, người nọ lại ngăn ở trước mặt.

"Này, chớ ngoan còn không chắn đường, các hạ đây là muốn làm cái gì?" Vừa nói vừa ngẩng đầu lên, chỉ thấy gương mặt Nguyệt Lưu Ảnh. Nụ cười cứng lại trên mặt, vốn là hết sức trêu chọc nàng chơi, nhưng hôm nay đã là lần thứ hai nữ nhân này mắng hắn như thế rồi!

Dạ Nguyệt Sắc nhìn gương mặt Nguyệt Lưu Ảnh, đột nhiên cười cười, nếu Nguyệt Lưu Ảnh đem những nữ nhân này toàn bộ lấy về nhà, dĩ nhiên sẽ không có ai chú ý đến Nguyệt Nguyệt nhà nàng nữa!

Nguyệt Lưu Ảnh vốn tính tình hết sức khó chịu, lại thấy Dạ Nguyệt Sắc nhìn hắn mà cười, nhất thời tâm tình có chút kích động, lại hơi phức tạp. Hắn kích động đến mức tim đều đột ngột này lên rất nhanh.

"Tứ hoàng tử muốn chọn phi, thật là thật đáng mừng a!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh cười đến mang theo vài phần tà ác, nhưng mà cho tới nay chưa từng thấy qua Dạ Nguyệt Sắc có loại nụ cười này đối với hắn. Nguyệt Lưu Ảnh trong lúc nhất thời cảm thấy sững sốt, cuối cùng ngậm ngút gật đầu một cái, ứng tiếng "Ừ"!

"Không biết có người nào trúng ý Tứ hoàng tử hay không?" Về mặt Dạ Nguyệt Sắc mang theo nụ cười rục rờ chói mắt, hỏi Nguyệt Lưu Ảnh đang đứng chờ đợi.

"Không có!" Nguyệt Lưu Ảnh cũng không rõ mình lắm, tại sao Dạ Nguyệt Sắc hỏi những lời này vào lúc này, hắn không chút do dự trả lời như vậy. Dạ Nguyệt Sắc trong lòng càng thêm xem thường Nguyệt Lưu Ảnh, rõ ràng trước kia rất thích Tần Khuyết mà!

"Vậy thì tốt!" Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục duy trì nụ cười trên mặt, Nguyệt Lưu Ảnh trong lòng không khỏi bị dòng điện đánh trúng, nghe lời này của nàng ý tứ hẳn là vui sướng vì hắn không trúng ý được ứng cử viên nào phải không? Còn không kịp tiến một bước thăm dò thâm ý trong lời nói Dạ Nguyệt Sắc, lại nghe Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục nói: "Dù sao cảm thấy Tứ hoàng tử có tam thể tứ thiếp cũng là rất bình thường, không bằng lần này tới trước nhà tất cả thiên kim, cưới hết mang về?"

Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên trên mặt hoảng hốt, nụ cười toàn bộ ngưng kết, sau đó tróc ra từng mảnh, tiếp đó cả sắc mặt đều xanh mét! Nàng thậm chí cho rằng hắn bụng đói ăn quăng đến mức muốn lấy toàn bộ về nhà như vậy sao? Thật là hoang dã háo sắc!

"Hừ!" Nguyệt Lưu Ảnh gương mặt xanh mét, phất ống tay áo rời đi!

"Này, ngươi còn chưa nói, cho ta biết có được hay không!" Dạ Nguyệt Sắc cố nói theo phía bóng lưng Nguyệt Lưu Ảnh. Nghĩ tới hôm nay nhiều nữ nhân đến như vậy, Dạ Nguyệt Sắc ngay sau đó mím mím môi, Nguyệt Nguyệt thật đúng là không để cho người ta bớt lo.

Cái gọi là "Bán Nguyệt Tuyền", ý nghĩa cũng như tên, chính là hình ảnh đêm trăng tròn trên dòng suối thiên nhiên, ban đêm trăng sáng chiếu trên suối vàng, suối nước phản xạ ánh trăng, sẽ tựa như đang phát sáng thành bốn phần xinh đẹp, đáng quý nhất chính là suối nước ban ngày lạnh như băng, buổi tối âm áp, vô cùng kỳ lạ.

Yến hội thiết đãi khách buổi tối, bàn nhỏ bày dọc theo suối đêm rằm, Nguyệt Vô Thương cùng Nguyệt Lưu Ảnh chia ra ngồi vị trí chủ trì hai bên, tiếp theo chia ra Vân Thanh Nghê ngồi cùng Dạ Nguyệt Sắc, sau đó theo thứ tự trên dưới lần lượt ngồi xuống.

Cả đám thiên kim ăn mặc phấp phới như hoa tươi, bên dòng suối các loại hương phấn mùi vị xen lẫn trong cùng một chỗ hết sức khó chịu. So với mọi người trang điểm lộng lẫy tham dự, có hai người ăn vận hết sức đơn giản nhưng thật ra lại càng có vẻ nổi bật, một là Vân Thanh Nghê bản thân khí chất xuất chúng, một người khác chính là Dạ Nguyệt Sắc vốn chẳng quan tâm đến việc trưng diện.

Dạ Nguyệt Sắc chống cằm nhìn Nguyệt Vô Thương ở đối diện cùng Vân Thanh Nghê, cái này quả thật chính là trai tài gái sắc, ông trời tác hợp một đôi bích nhân sao! Người nào đó đột nhiên rất không có tự tin rồi, uể oải không vui xoay đầu vườn thẳng. Phía đối diện Nguyệt Vô Thương thấy thế mím cười, ý cười trong mắt lưu chuyển bỗng dừng một chút, nàng tựa hồ xem ra không vui, vẫn còn rối rắm chuyện hắn có xem mắt hay không sao? Ngay sau đó mím cười cung chiêu, có lúc bức ép một chút thì người nào đó mới biết hướng đến gần hắn.

"Các vị đều là hòn ngọc quý trên tay các rường cột trong triều, nay bản cung thiết yến tại đây, chắc hẳn mục đích tất cả mọi người đều rõ ràng. Thái hậu vẫn lo lắng chuyện hôn sự của Cẩm Nguyệt vương gia, hơn nữa Tứ hoàng tử cũng đã đến tuổi nên gả cưới, tới nay mọi người không cần câu nệ, tìm hiểu lẫn nhau." Vân Hoàng hậu chính thức phát biểu trước yến tiệc, hơi chút tỏ ý, sau đó các cung nữ liền bắt đầu mang thức ăn lên bày biện ngay ngắn rõ ràng.

"Hôm nay nếu chỉ có như vậy không khỏi có chút đơn điệu, bản cung đặc biệt mời một người tới đây giúp vui!" Vân Hoàng hậu cười cười, cung nữ bên cạnh vỗ vỗ tay, nữ tử một thân lụa trắng chậm chậm tiến đến, khăn trắng che mặt, nhưng giữa lông mày tại sao lại có vẻ quen thuộc như vậy!

"Không bằng để cho Khanh Khanh cô nương của 'Thiên Hương lâu' nhảy một điệu giúp vui cho mọi người, thế nào?" Vân Hoàng hậu hơi mím cười mà nói, ánh mắt quét qua nữ tử che mặt đứng phía dưới, mang theo một chút lạnh lùng.

Người đứng phía dưới kia sau khi nghe lời Vân Hoàng hậu nói, thân thể có chút run rẩy, tựa hồ cực lực đè nén chính mình mới không thoát đi ngay khỏi nơi này. Mỹ nhân xem ra cũng thật chuyên nghiệp, ngón tay phải dần trắng bệch níu chặt ống tay áo, chỉ dừng lại một chút, sau đó hất tay áo lên, bắt đầu nhẹ nhàng nhảy múa.

Mọi người vừa nghe "Thiên Hương lâu" trong mắt tất cả nổi lên vẻ khinh thường, đó là nữ quyến trong nhà quan viên phạm tội bị sung làm quan kỹ địa

phương. Lần này mời loại nữ tử này tới nhảy múa giúp vui, thật là loại chuyện hạ thấp phẩm giá, cho dù kỹ thuật nhảy múa của nàng ta động lòng người đến thế nào, cũng không thể dẫn tới sự chú ý của bất kỳ kẻ nào.

Khi Nguyệt Lưu Ảnh xuất hiện ở đó, sắc mặt liền cực kỳ không tốt, sau đó ánh mắt không vui liếc nhìn Vân hoàng hậu, Vân hoàng hậu chẳng qua chỉ cười nhạt nhìn hắn một chút, ánh mắt lạnh lùng liếc sang người khiêu vũ.

Nguyệt Vô Thương ưu nhã cười nhạt bùng lên chén dạ quang trên tay, nhấp một ngụm Bồ Đào Mỹ Tử trong chén. Mặc dù nhìn người đang nhảy múa vẫn là nụ cười hoà thuận vui vẻ như cũ, nhưng nụ cười kia lại vô cùng lãnh đạm.

Đó chẳng phải là Hồ Ly Tinh sao? Dạ Nguyệt Sắc nhũn nhũn mày, đột nhiên nghĩ đến mấy ngày trước đây ở trong cung gặp Nguyệt Lưu Ảnh đang quỳ xuống cầu cạnh chuyện gì đó, liền hiểu rõ cuộc vì sao rồi. Nàng bình thân nhìn Tần Khuynh một cái, nàng sẽ không đồng tình nữa!

Mỗi người đều đắm chìm trong suy nghĩ riêng, ngoại trừ tiếng nhảy múa gõ trên mặt đất, hắn là một chút âm thanh cũng không, mọi người không biết ý của hoàng hậu là gì, đều không một tiếng động nhìn về phía người nhảy múa.

Đột nhiên một tiếng gầm lên, khiến cho bước nhảy ngừng lại, khiến ánh mắt của mọi người đều dừng lại ở trên người của hắn!

“Ta nói đủ rồi!” Nguyệt Lưu Ảnh từ dưới chỗ ngồi đứng lên, lập lại lời vừa nói, đứng dậy hết sức đột ngột cùng với rống giận, khiến Vân hoàng hậu bất mãn cau mày lại. Phương mẫu uy nghiêm nhìn lướt qua Nguyệt Lưu Ảnh, thân nhiên nói: “Ảnh Nhi chớ để kích động, màn múa lần này chẳng qua là tung gạch như ngọc, các vị thiên kim ở đây không ai không tôn quý hơn cô ta, chớ để vì nữ tử như thế làm rối loạn phong độ!”

Nguyệt Lưu Ảnh sắc mặt vẫn khó coi như cũ, chỉ là không lên tiếng. Trong sân người nọ nhìn về phía ánh mắt của hắn, tâm tình cực kỳ phức tạp! Nhưng ánh mắt đó đến bây giờ đã không thể khiến cho tim của hắn trở nên rung động, thế nhưng tình cảm vẫn còn, về tình về lý hắn đều không nhân tâm để cho nàng luân lạc tới vị trí như thế!

“Hơn nữa mọi người đều biết cô gái này!” Vân hoàng hậu vẫn giữ nguyên nụ cười của bậc mẫu nghi thiên hạ, tiếp tục nói: “Thế nào cũng cần phải tăng thêm một chút cảm giác thần bí, Khanh Khanh còn không mau lấy khăn che mặt xuống!”

Một câu nói có ý châm biếm khiến Tần Khuynh thương tích đầy mình đứng sững sờ ở giữa sân, giờ phút này nàng cảm giác giống như bị toàn thế giới vứt bỏ. Mà mình chính là một kỹ nữ bị lột sạch, phơi bày ở trước mặt mọi người, hoàng hậu nói như vậy tức là ngay cả một mảnh vải che giấu cũng không cho nàng! Đôi mắt dưới khăn che mặt căm tức có, oán hận có, tựa như ở trong ngọn lửa thiêu cháy bùng bùng, nhìn thấy mà đau lòng đến như vậy!

Tần Khuynh nắm chặt hai tay dần trở nên trắng, ai cũng không biết rằng núp dưới khăn che mặt cũng là một khuôn mặt trắng bệch, Tần Khuynh dùng sức cắn môi, biết máu tươi tràn đầy miệng. Mùi tanh đang kích thích thần kinh của nàng, nàng mới lấy dũng khí, hung ác quyết kéo xuống mảnh khăn trước mặt, thứ duy nhất còn có thể lưu cho nàng một chút tôn nghiêm.

Các thiên kim tiểu thư có mặt, tuy nói là nuôi dưỡng nơi khuê phòng, nhưng nói nhiều hoặc ít cũng biết vài chuyện về Từ hoàng tử, Tần Khuynh cùng Dạ Nguyệt Sắc kia, kết quả là bắt đầu bàn luận xôn xao, ánh mắt thỉnh thoảng chuyển động giữa ba người, chỉ sợ không cẩn thận lại bỏ qua kịch hay. Loại chuyện trai cô tranh nhau ngư ông đắc lợi này, đều là chuyện vui ai cũng muốn chứng kiến.

Nguyệt Vô Thương từ đầu đến cuối đều là thờ ơ lạnh nhạt, khóe miệng lạnh băng vẫn như cũ không tổn hại cả khi chất biếng nhác mê người. Nếu dám dấn thương, làm hại bảo bối hắn nâng niu trong lòng bàn tay, như vậy sẽ phải trả một cái giá rất đắt, lúc này chẳng qua mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Hoàng hậu nhìn lướt qua phản ứng của mọi người tại chỗ, cuối cùng đưa mắt dừng ở trên khuôn mặt Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười lạnh lùng trên mặt lập tức tiêu tán không dấu vết, vẻ mặt hòa ái dễ gần, giống như sắc mặt đỡ tội mới vừa rồi chẳng qua chỉ là do mọi người tưởng tượng.

“Nguyệt Sắc, đến bên cạnh bản cung!” Vân Hoàng hậu hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc vẫy vẫy tay, sắc mặt hòa ái, thấy Dạ Nguyệt Sắc hơi nhũn mày: “Tại sao lại cau mày, không vui sao?”

Sau đó mắt sắc lạnh lẽo, nhìn lướt qua Tần Khuynh cứng đờ trong sân, “Chẳng lẽ là thấy nàng nên không vui?” Đột nhiên giọng nói thay đổi cực kỳ bén nhọn, “Còn không đi xuống, đứng ở chỗ này làm bẩn mắt mọi người!”

Đôi mắt Tần Khuynh hung hãn liếc nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sau đó lại lướt qua vẻ mặt tươi cười ấm áp của Nguyệt Vô Thương, sau đó băng lạnh trong mắt hóa thành xuân thủy nồng đậm, đầm đậm đáng yêu liếc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh một cái, rơi nước mắt rồi đi! Trong lòng âm thầm thề, bao nhiêu nhục nhã phải chịu ở đây hôm nay, một ngày nào nàng nhất định hoàn trả gấp trăm lần.

“Nguyệt Sắc, tới đây!” Vân hoàng hậu tươi cười hòa ái dịu dàng, Dạ Nguyệt Sắc cau mày bước tới, lần này chẳng qua chỉ chính là mượn cơ hội tỏ rõ thái độ, cho dù Nguyệt Lưu Ảnh thích Tần Khuynh đến thế nào cũng đều vô dụng, người hợp ý nàng chính là Dạ Nguyệt Sắc.

Nguyệt Vô Thương tươi cười trong mắt tối sầm, ngay sau đó hơi cong môi một cái, nâng chén nhấp một ngụm rượu, động tác biếng nhác mà quyến rũ. Một động tác lơ đãng, làm rối loạn trái tim không ít người.

Vân Hoàng hậu tay trái rút ra một chiếc vòng ngọc, chỉ thấy viên ngọc lóe sáng chớp động, vừa trông thấy đã biết chính là ngọc thượng hạng, Vân Hoàng hậu nói: “Nguyệt Sắc đứa nhỏ này bốn cung thấy thật vừa ý, đây là lúc trước kia bốn cung xuất giá, mẫu thân của bốn cung tặng cho ta, hôm nay tặng lại cho con!”

Lời này vừa nói ra khiến mọi người lập tức kinh ngạc, đây không phải là tỏ rõ ý tứ, Tử hoàng tử phi không phải Dạ Nguyệt Sắc không được? Trong lúc nhất thời tràn đầy ánh mắt ghen tị quét qua trên mặt Dạ Nguyệt Sắc.

Vân Thanh Nghê vẫn cúi đầu an tĩnh, mặc dù sớm biết kết quả như thế, nhưng trái tim vẫn đau không cảm được, lạnh nhạt liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, lần nữa cúi đầu xuống.

Nguyệt Vô Thương vẻ mặt không thay đổi, nhưng ngón tay cầm chén Dạ Quang nắm lại thật chặt, nhìn kỹ, chén kia đã sớm nứt ra.

Tâm tình Nguyệt Lưu Ảnh phức tạp, giờ phút này lại có chút hân hoan, có chút kích động nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang ngăn người, bất an túm chặt một góc áo mà không biết.

Dạ Nguyệt Sắc cúi đầu thấy Vân hoàng hậu đeo con vòng ngọc kia vào trong tay mình, mắt thấy vòng ngọc xẹt qua năm ngón tay, còn sững sờ tại chỗ. Nhất thời có chút kinh ngạc, giờ phút này nàng mới biết, thì ra không chỉ có hân muốn cưới người khác để cho nàng trong lòng khó chịu, hơn nữa người nàng gả cho không phải là hân cũng làm cho nàng cảm thấy kỳ quái.

Trong lúc nhất thời, ngay cả tiếng gió thổi cũng có thể nghe được rõ ràng, thời gian tựa hồ chậm chạp, mọi người nhìn không chớp mắt về chiếc vòng ngọc đang từ từ đeo vào trong tay Dạ Nguyệt Sắc. Vòng ngọc trên tay Dạ Nguyệt Sắc, từng tia sáng lưu chuyển, từ từ buộc chặt chiếm lấy hô hấp của mọi người.

Ngay khi vòng ngọc mới vừa xẹt qua cuối ngón tay Dạ Nguyệt Sắc, có người động. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Tiêu chuẩn kén chồng 1

Dạ Nguyệt Sắc từ từ bỏ vòng ngọc quý giá xuống rồi rút tay về, nàng không nhìn khuôn mặt tươi cười đang cứng đờ của Vân Hoàng hậu, cũng bỏ qua tiếng kêu xuyt xoa của mấy nữ nhân kia.

Nàng nhỏ nhẹ thốt lên:

"Vật này quá quý giá, tiểu nữ không thể nhận!"

Dạ Nguyệt Sắc trong lòng thâm khinh bị chính mình, nhưng không thể không làm ra vẻ tiếc hận, nói với Vân Hoàng hậu:

"Vòng ngọc này là vật mẫu thân đưa cho Hoàng hậu nương nương, dĩ nhiên trân quý vô cùng, đó vừa là sính lễ, lại là kỷ vật của mẫu thân người, tiểu nữ không thể nhận! Tiểu nữ sao có thể yên lòng cảm kỷ vật của Hoàng hậu nương nương đây?"

Lời của nàng vô cùng hợp tình hợp lý, nếu như Vân Hoàng hậu có ý tặng vòng ngọc cho nàng, thì có vẻ không đúng với đạo hiếu. Nhìn vẻ mặt hết sức chân thành của nàng, Vân Hoàng hậu đành ngưng ngừng thu vòng ngọc về, cũng không trách cứ gì.

Hoàng hậu dù sao cũng là người từng trải, nên nhanh chóng bình tĩnh lại, vẻ mặt tươi cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói:

"Là bốn cung sơ sót, lần sau bốn cung nhất định sẽ tặng vật khác thay thế!"

Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt cười, cũng không nói gì, sau đó Vân Hoàng hậu hướng về phía nàng phát phát tay, Dạ Nguyệt Sắc liền đi về chỗ ngồi của mình. Nàng liếc mắt thấy vẻ vui sướng lộ rõ trên khóe mắt Nguyệt Vô Thương, người này còn từ xa nâng chén với nàng, sau đó uống một hơi cạn sạch ly rượu. Dạ Nguyệt Sắc nhìn từng giọt rượu bỏ đào từ từ chảy qua cổ, xuống họng, qua hầu kết đi xuống dưới, cảm thấy hết thấy đều là một loại mỉa mai.

Nguyệt Lưu Ảnh từ lúc nàng trả lại vòng ngọc đến giờ vẫn sững sờ. Đột nhiên Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy cổ tay bị người ta bắt được, bên tai truyền đến thanh âm nghiến răng nghiến lợi của Nguyệt Lưu Ảnh:

"Tại sao lại từ chối?"

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy hân hỉ hết sức ngu ngốc, miễn cưỡng cười nói:

"Tại sao không?"

"Người!"

Nguyệt Lưu Ảnh một tay kéo Dạ Nguyệt Sắc đến trước mặt, nàng chẳng lẽ không biết, càng làm ngược lại ý của nam nhân thì càng kích thích khát vọng chinh phục của nam nhân hay sao? Không muốn gả cho hắn, được lắm, được lắm! Vậy thì hắn nhất định phải cưới được nàng. (=.=)

Động tác này quá mức đột ngột, lại một lần nữa hấp dẫn sự chú ý của tất cả mọi người. Đây rõ ràng là hành động cực kỳ bất lợi cho tiêu hóa trong yến hội, kết quả là tất cả mọi người không làm gì khác, thả đôi đũa xuống, cùng nhau chuyển tâm xem cuộc vui.

Dạ Nguyệt Sắc cũng không vội rút tay về, chẳng qua ánh mắt nàng có chút chán ghét nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, nhỏ giọng nói chỉ hai người nghe được:

"Người có biết tại sao ta không nguyện ý gả cho người không?"

"Vì sao?"

Gương mặt tuấn tú của Nguyệt Lưu Ảnh đen lại, cắn răng nghiêng lợi hỏi.

"Bởi vì ta chán ghét người!"

Dạ Nguyệt Sắc vẫn nhỏ giọng nói tiếp, sau đó tà ác cười cười:

"Dáng dấp người quá xấu, không xứng với tiêu chuẩn chọn chồng của bản tiểu thư!"

Xấu xí? Khuôn mặt Nguyệt Lưu Ảnh đầy vẻ sững sờ không tin được, lần đầu tiên có người chê hắn xấu xí! Phản ứng ngay sau đó của hắn chính là cuồng nộ, lại bắt lấy cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, không tự chủ được siết chặt, hắn rất tò mò tiêu chuẩn chọn chồng của nàng là gì, hắn đường đường là Tử hoàng tử mà không đạt tiêu chuẩn!

"Tiêu chuẩn chọn chồng của người, nói ta nghe xem!"

Thanh âm cuồng nộ thật dọa người, Vân Hoàng hậu nhú nhú mày, khuôn mặt không biểu lộ gì, chăm chú nhìn hai người.

Đôi mắt hoa đào của Nguyệt Vô Thương hí lại, nhìn lướt qua cổ tay đang bị Nguyệt Lưu Ảnh nắm chặt của Dạ Nguyệt Sắc, đôi mày nhú lại.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua một đám nữ nhân đang mong treo lên cây làm hoàng tước, cười lạnh nghĩ thầm, hôn nhân của nàng phải do chính nàng làm chủ, đến cha nàng còn không nói gì, mấy lão nữ nhân trong cung này có gì mà khua tay múa chân, hôm nay nàng nhất định phải cho họ biết, nàng không phải dễ mang đi cưới gả như vậy. Có lẽ sau hôm nay sẽ không còn kẻ nào dám có ý tưởng lấy nàng làm vợ nữa.

"Tiêu chuẩn chọn chồng của ta sao?"

Dạ Nguyệt Sắc chậm rãi cười cười, ánh mắt không tự chủ lóe lên vẻ tự tin tuyệt đối, trong nháy mắt khiến người ta cảm giác nàng là nữ vương cao cao tại thượng! Ánh mắt nàng như có như không vô tình lướt qua Nguyệt Vô Thương. Ánh mắt ấy khiến cho Nguyệt Vô Thương, vốn luôn nghĩ mình vô cùng tự chủ cũng phải giật mình, trái tim bất giác run lên.

"Thứ nhất, diện mạo đẹp!"

Nói xong nàng không quên khinh bỉ liếc một lượt Nguyệt Lưu Ảnh, rồi nói tiếp:

"Cho dù là thiên tư không quá xuất sắc đến mức người gặp người thích, hoa gặp hoa cười, thì ít ra cũng phải có bộ mặt mà bản tiểu thư không chán ghét!"

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh đen hơn một phần.

"Thứ hai, nhân phẩm phải tốt!"

Dạ Nguyệt Sắc sung sướng nhìn khuôn mặt tối sầm của ai đó, bản tiểu thư vốn lương thiện, cũng không thèm tìm người báo thù, ai bảo người đáng mình lên tận cửa, tự mình rước nhục.

"Cái chính là phải chung thủy hết mực, đã đứng núi này chớ ngo sang núi khác! Muốn kết hôn với bản tiểu thư, kiếp này chỉ có thể lấy một người!"

Nàng vừa dứt lời, không chỉ có Nguyệt Lưu Ảnh giật mình, mà ngay cả nụ cười trên mặt Nguyệt Vô Thương cũng cứng lại, chẳng qua so với biểu hiện ngây ngốc của Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Vô Thương phản ứng nhanh nhạy hơn, nhanh chóng nở nụ cười thấu hiểu. Hóa ra, đây mới chính là nguyên nhân nàng giả ngu!

"Thứ ba, phải tuyệt đối nghe lời!"

Dạ Nguyệt Sắc thân nhiên nói:

"Lão bà nói ngồi tuyệt đối không được đứng, lão bà nói đi về bên trái tuyệt đối không được đi sang phải!"

Mấy nữ nhân xung quanh không khỏi bị lời nói của Dạ Nguyệt Sắc làm cho khiếp sợ. Nguyệt Vô Thương buồn cười liếc Dạ Nguyệt Sắc một cái. Lại nhìn đến Nguyệt Lưu Ảnh đang trợn mắt há mồm không hiểu nữ nhân này đang nói gì? Vân Hoàng hậu thần sắc hoảng hốt, nhưng cũng không ngăn cản

Dạ Nguyệt Sắc nói tiếp.

"Thứ tư, là điểm quan trọng nhất! Chính là sau khi cưới, mọi tài sản đều do lão bà trông nom, hơn nữa nếu nhà trai đòi chia tay thì tất cả tài sản của bên nhà trai đều thuộc về nhà gái!"

Dạ Nguyệt Sắc đảo tròn mắt, nhìn lại đám người lần nữa, nói:

"Được rồi, tạm thời chỉ nói bấy nhiêu thôi!"

Vân Thanh Nghê là người phục hồi tinh thần trước tiên, nàng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt hiện lên một tia hâm mộ, ngay sau đó liền cúi đầu, không biết nghĩ cái gì. Nguyệt Vô Thương thấy chung tui cười vui vẻ nhìn Dạ Nguyệt Sắc, vô cùng sùng nịnh cung chiều.

"Người... người..."

Nguyệt Lưu Ảnh kinh ngạc đến mức không nói được gì, nữ nhân này sao có thể có những ý nghĩ kỳ quái như thế. Ngay sau đó, chân mày hắn nhíu chặt, nghĩ đến tiêu chuẩn kén chồng kỳ quặc ấy, Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy suy nghĩ hỗn loạn, tâm càng loạn hơn.

"Ta thì làm sao?"

Dạ Nguyệt Sắc sùng sốt, rút bàn tay đang bị Nguyệt Lưu Ảnh nắm lấy, ngoài mặt nàng tươi cười nhưng trong lòng không cười, nhẹ giọng nói:

"Xem ra, Tứ hoàng tử điện hạ đến một tiêu chuẩn cũng không đạt được!"

Nói xong nàng nhìn Nguyệt Lưu Ảnh nở nụ cười rạng rỡ, ung dung đi thẳng về chỗ của mình rồi ngồi xuống. Nàng cảm thấy tâm tình sung sướng, cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch, cảm nhận mùi rượu thơm mát chui xuống cổ họng, nàng liền cầm bầu rượu lên, tiếp tục một mình uống hết.

Vân Hoàng hậu cuối cùng cũng phục hồi lại tinh thần, nghiêm túc quan sát Dạ Nguyệt Sắc, lại thấy vẻ sùng sờ vẫn còn trên khuôn mặt con trai mình, bèn duyên dáng tươi cười. Sau đó Vân Hoàng hậu cười nói:

"Lời của Nguyệt Sắc chẳng qua chỉ là mấy lời vui đùa riêng tư với Bốn cung cùng các vị tiểu thư ở đây mà thôi. Mọi người ở đây nên giữ bí mật, không nên nhắc lại nữa..."

Nói xong, phương mâu bén nhọn quét qua đám người, ý đồ uy hiếp không cần nói cũng biết! Ý nói mấy lời kia chẳng qua là lén lút nói ra một chút thôi, không ai được tiết lộ ra ngoài. Dạ Nguyệt Sắc là người mà cả Thái hậu cùng Hoàng hậu đều coi trọng, đã sớm nhận định nàng là chính phi của Tứ hoàng tử, nếu mấy lời của nàng truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng đến mặt mũi hoàng gia.

"Tôi không có nói đùa!"

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên đứng lên, một tay cầm bầu rượu, một tay cầm ly rượu, lắc lư đứng đấy. Uống mấy ly rượu, nàng đã có chút say, đôi mắt mờ lung mà chăm chú nhìn vào Vân Hoàng hậu, sau đó nói:

"Tôi cực kỳ nghiêm túc, hiểu rõ những gì mình đang nói, nếu không đạt tiêu chuẩn, bốn tiểu thư nhất định sẽ không gả, gả..."

Có chút say rượu, sắc mặt Dạ Nguyệt Sắc phớt hồng, đôi môi phấn nộn cong lên, vẻ mặt vô cùng kiên định nhìn Vân Hoàng hậu.

Vân Hoàng hậu nghe xong, nụ cười trên mặt thiếu chút nữa rớt xuống, đôi mắt phượng híp lại, nói với Dạ Nguyệt Sắc:

"Thì ra Dạ tiểu thư đã uống say, Bốn cung còn đang nghĩ tại sao đại gia khuê tú như nàng mà lại ăn nói hồ đồ như vậy!"

Ngay sau đó, Hoàng hậu bảo mấy cung nữ bên cạnh:

"Còn không mau đỡ Dạ tiểu thư về Tướng phủ nghỉ ngơi!"

Hai cung nữ bên cạnh gật đầu, đi tới chỗ Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc thân hình lao đảo nhìn hai cung nữ đang đi tới, giơ ly rượu ngăn hai cung nữ lại:

"Không được tới đây..."

Nguyệt Vô Thương nhìn rượu nho tinh khiết trong chén, lại nhìn khuôn mặt say rượu ửng hồng của Dạ Nguyệt Sắc, ánh mắt nồng đậm cung chiều, còn có vài phần hiếu kỳ.

Vân Hoàng hậu dù tức giận vẫn cực kỳ trấn định, trước đó vẫn biết Dạ Nguyệt Sắc bất học vô thuật, ngang ngược càn rỡ, không nghĩ tới nàng còn ăn nói điều ngoa, uống chút rượu, say rồi làm loạn! Nếu không phải bà vốn thông minh, biết tùy cơ ứng biến, thì việc hôm nay khó mà bung bít được. Bà quyết không để Ảnh Nhi cưới một nữ nhân như vậy.

Hai cung nữ đến bên Dạ Nguyệt Sắc, mỗi người nâng một cánh tay của nàng, bầu rượu trong tay Dạ Nguyệt Sắc rơi xuống đất vỡ nát, vung tay đẩy hai cung nữ ra, hô lên:

"Ta không say, không say..."

Hai cung nữ thấy Vân Hoàng hậu không nói gì, liền nhấc tay Dạ Nguyệt Sắc kéo đi, đầu để ý đến nàng say hay không say. Nào ngờ Dạ Nguyệt Sắc không biết lấy khí lực từ đâu, dùng sức đẩy lên chân hai người. Hai cung nữ kêu lên đau đớn, vô thức buông Dạ Nguyệt Sắc ra, Dạ Nguyệt Sắc vừa được tự do, thân thể lao đảo bước đi, lại nói:

"Ta đã nói rồi, ta không có say..."

Nguyệt Vô Thương nhìn những mảnh vỡ rơi vãi đầy dưới chân, lại thấy dáng vẻ say rượu lao đảo của Dạ Nguyệt Sắc, nhú nhú đôi mày, lo lắng cho cô nàng đang say rượu kia, sợ ý một chút sẽ đâm lên mảnh vỡ. Mỗi bước đi của Dạ Nguyệt Sắc, trái tim Nguyệt Vô Thương lại đập lên liên hồi.

"Đồ vô dụng!"

Vân Hoàng hậu quát lên một tiếng, hai cung nữ kia hoảng sợ, cố nén đau đớn, cắn răng đứng lên, đi về phía Dạ Nguyệt Sắc, hung hăng túm lấy cánh tay nàng, kéo đi. Dạ Nguyệt Sắc nhú mày, chân mày Nguyệt Vô Thương càng nhăn chặt hơn. Hàm răng nàng cắn chặt lấy phần môi anh đào, giọng nói mang theo men say cũng trở nên mềm nhũn:

"Đau!"

Ánh mắt nàng mang vẻ tội nghiệp nhìn về phía Nguyệt Vô Thương, trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất, lệ châu lấp lánh, đôi môi bị cắn chặt in rõ dấu răng, lại thốt lên:

"Đau!"

Nguyệt Vô Thương cau mày nhưng chưa kịp làm gì, thì Nguyệt Lưu Ảnh đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ kia của Dạ Nguyệt Sắc, chỉ cảm thấy nhịp tim đập liên hồi, giống như cái cau mày của nàng trực tiếp bóp chặt trái tim hắn, khiến hắn nhói đau!

Hắn nhanh chân bước lên, vươn tay ra đẩy hai cung nữ đi, phần nộ quá lớn:

"Các ngươi không biết nhẹ tay một chút sao?"

Sau đó cánh tay dài chụp tới, kéo Dạ Nguyệt Sắc đang lao đảo về phía mình. Dạ Nguyệt Sắc cố gắng nâng đôi mắt nặng trĩu lên, nhìn nhìn bóng người mơ hồ trước mặt, cong đôi môi hồng lên ngừ ngừ. Nàng đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, liền đẩy Nguyệt Lưu Ảnh ra, sau đó lắc lư một hồi mới đứng vững.

Trong lúc Dạ Nguyệt Sắc hoảng hốt, đôi mày Nguyệt Vô Thương càng nhíu chặt, nhìn Dạ Nguyệt Sắc lao đảo sắp ngã xuống, dưới chân nàng đầy mảnh sứ vỡ, thiếu chút nữa là đứng không vững, nhưng rồi hắn cũng thờ phào thấy nàng cuối cùng cũng đứng lên được. Đáng thương nhất chính là chén dạ quang trong tay Nguyệt Vô Thương, bị bàn tay hắn siết chặt, cái chén đã đầy vết nứt vỡ, bỏ đào mĩ tửu trong đó sóng sánh chảy tràn ra ngoài.

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc vẫn đang lao đảo, lại nghĩ đến việc mình bị nàng đẩy ra, sắc mặt càng thêm tối sầm, lại tiến tới chỗ Dạ Nguyệt Sắc, vốn đang lửa giận bùng bùng, nhưng nhìn đến khuôn mặt ửng đỏ, đôi mắt mơ màng của nàng, lại không tự chủ được dịu dàng nói với nàng, âm thanh lại nhiều thêm một phần dung túng:

"Nàng, sao không ngoan một chút!"

Vừa nói, hắn vừa bước tới gần Dạ Nguyệt Sắc, nào ngờ lúc cách nàng hai bước, từ đôi môi đỏ của người nọ bỗng thốt lên:

"Không thích ngươi, không muốn ngươi, không được tới đây..."

Đôi chân Nguyệt Lưu Ảnh tựa hồ mọc rễ cắm sâu xuống đất, người say trong lúc vô ý thường nói thật, cho dù giọng nói của nàng vô cùng quyến rũ, nhưng lại giống như vô số mũi tên nhọn, từ bốn phương tám hướng xuyên thẳng qua trái tim hắn!

Ngày đó ở Hoa Đào tự, hắn đã biết nàng hình như ghét hắn, nhưng hắn vẫn tự an ủi mình, đó là nàng giả bộ không thích để câu dẫn mình, sau hắn cũng hiểu, nàng ghét hắn, có điều lại không nghĩ nàng ghét hắn đến mức này, nghĩ tới nàng ghét mình, lòng hắn đau như cắt.

Chợt giật mình nhận ra, thì ra, tình yêu không chỉ có vui vẻ mê luyến, mà còn có nỗi đau...

Dạ Nguyệt Sắc cũng chẳng thêm đề mắt tới về đau đớn trên gương mặt Nguyệt Lưu Ảnh, đôi mắt say mông lung chăm chú tìm tòi trong đám người, nàng nhìn qua nhìn lại, mãi đến khi nhìn thấy bóng bạch y thân thuộc, chân mày mới giãn ra, nhìn về phía người nọ cười xán lạn, lắc lắc thân thể, vươn tay về phía người nọ, lại tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì, cắn môi yếu ớt thì thầm:

"Nguyệt Nguyệt, ôm!" (♥o♥)/

Nụ cười trên mặt Nguyệt Vô Thương rạng rỡ như hoa đào nở trong gió xuân, cực kỳ mỹ lệ, khoe môi cong lên đầy sủng nịnh, buông chén Dạ quang trên tay ra, trong nháy mắt đã đến trước mặt người nào đó, cánh tay dài vươn ra, ôm lấy giai nhân nhuyển ngọc ôn hương vào lòng!

Cho dù nhiều năm sau nghĩ lại, Nguyệt Vô Thương cũng không hề hối hận việc nàng cứ thế đầu độc hắn, vì đôi mắt mông lung này, vì khuôn mặt ửng đỏ men say này, hình bóng nàng sẽ vĩnh viễn in sâu trong tâm khảm hắn, không thể phai mờ. Khiến hắn hoàn toàn quên đi ước nguyện ban đầu.

Vân Hoàng hậu cảm thấy mọi việc đã xảy ra ngoài tầm tay mình, phượng mâu lóe lên giận giữ. Rốt cuộc, nụ cười thường trực trên khuôn mặt mẫu nghi thiên hạ cũng không giữ được nữa.

"Còn ra thể thống gì nữa!"

Hoàng hậu bức tức hét lên, mọi người kinh sợ rồi rít cúi đầu, lại nhìn thoáng qua chỗ Dạ Nguyệt Sắc, không khỏi có chút hả hê.

Dạ Nguyệt Sắc giật mình dựa hoàn toàn vào người Nguyệt Vô Thương, cả người mềm nhũn tựa vào lồng ngực ấm áp của hắn. Đôi mắt Nguyệt Vô Thương hép lại, thế nhưng lại hoàn toàn phớt lờ lời của Vân Hoàng hậu.

Khuôn mặt Nguyệt Lưu Ảnh tràn ngập đau đớn, bối rối, mê loạn, hôm nay hắn mới phát hiện ra, người mà hắn yêu, lại cùng với hoàng thúc kính yêu của hắn... bọn họ, bọn họ sao có thể làm như thế với hắn?! Bàn tay nắm chặt thành quyền đến mức trắng bệch, nổi lên gân xanh, hắn phải cố hết sức mình mới không bước lên, đoạt lấy người nợ mạng về! (=.=)

"Nguyệt Nguyệt..."

Dạ Nguyệt Sắc mơ mơ hồ hồ, lẩm bẩm một tiếng, đầu nàng cọ cọ trên ngực Nguyệt Vô Thương.

"Ta đây!"

Nguyệt Vô Thương ôm thật chặt người trong lòng, động tác vô cùng nhẹ nhàng, sợ nàng ngã xuống, lại sợ làm đau nàng, giờ tay nhắc chân đều hết sức nhẹ nhàng, lại đẩy về sừng nình cung chiều khiến không biết bao nhiêu cô gái ghen tị.

Nhìn hai người không coi ai ra gì, thân nhiên âu yếm nhau trước mắt, Vân Hoàng hậu không khống chế được tâm tình nữa, liền cầm ly rượu trên bàn lên ném xuống, bức bội la lên:

"Còn ra thể thống gì, còn ra thể thống gì!"

Dạ Nguyệt Sắc nghe thấy tiếng ly vỡ, liền không kiên nhẫn lẩm bẩm:

"Nguyệt Nguyệt, thật ồn ào..."

"Chúng ta đi thôi!"

Lời nói dịu dàng đến mức người ta nghe mà mềm nhũn, đáng vẻ mỹ lệ say lòng người, bạch y sáng chói như thần tiên, khoe miệng vẫn mỉm cười vô cùng ngọt ngào, khom lưng xuống bế người đẹp lên, nhẹ nhàng giữ chặt cô gái vì say rượu mà toàn thân rục rùng vô cùng quyến rũ trong ngực. Hắn ưu nhã cất bước rời đi, thờ ơ bước qua Vân Hoàng hậu đang cuồng nộ, thờ ơ bước qua khuôn mặt tối đen của Nguyệt Lưu Ảnh, cũng bỏ lại sau lưng vô số hoa si nữ nhân...

Nhìn nụ cười của hắn, nhìn vẻ dịu dàng của hắn, không ngờ hắn lại cung chiều một nữ nhân như thế, xem ra đời này hắn sẽ chỉ có một mình nàng.

Vân Thanh Nghệ nhìn bóng lưng hai người, trong mắt tràn ngập hâm mộ, khẽ mỉm cười, nhưng sự phẫn nộ trong nàng cũng bùng lên khiến thân hình nàng có chút run rẩy, ưu thương tràn ngập khoe mắt.

Vân Hoàng hậu giận giữ không kiềm chế được nhìn hai người rời đi, hai tay xoa xoa trán, thốt lên:

"Đạo lý ở đâu, mặt mũi còn đâu..."

Đôi tay nắm chặt của Nguyệt Lưu Ảnh từ từ buông ra, máu tươi cũng tràn ra theo, móng tay nhuộm đầy máu. Hắn tựa hồ cũng không nhận ra, từ từ cất bước rời đi, hắn đi đến đâu máu tươi chảy đến đó, nhỏ từng giọt xuống nền đất.

Mọi việc bắt đầu từ giờ khắc này, lặng lẽ biến hóa...

Yến hội chọn phi vui vẻ mở ra, lại kết thúc trong thất bại, hai nam chủ lần lượt rời đi, còn chọn phi cái gì nữa. Vân Hoàng hậu giận dữ nói:

"Khởi giá hồi cung!"

Bọn cung nữ thái giám liền luống cuống tay chân đỡ Hoàng hậu đi, cả đám thiên kim đại thần hai mắt nhìn nhau, thấy hoàng hậu nương nương đã xa giá về cung, thế này chẳng phải các nàng một chút cơ hội thể hiện cũng không có sao? Trong lòng không khỏi oán trách Dạ Nguyệt Sắc.

"Này, Dạ tiểu thư có thật là uống rượu kém như vậy không, hay là có ý để thân cận với Vương gia?"

Úc Khả Nhân chanh chua nói, ý đồ bắn mũi tên thù hận đến Dạ Nguyệt Sắc.

Các nàng khác cũng vội vàng phụ họa:

"Đúng vậy, ta cũng nghĩ vậy!"

"Quả thật đúng như lời đồn, nàng ta cố tình câu dẫn Tứ hoàng tử, lại còn mơ ước Vương gia!"

Một người bắt đầu trước, những người khác cũng không còn cố kỵ, bắt đầu râm ran bàn luận. Vân Thanh Nghê nhăn nhó đôi mày, chậm rãi đứng dậy, nâng lên tiếng át hết mấy lời của đám nữ nhân, giọng điệu nhẹ nhàng mát lạnh vô cùng động lòng người:

"Đừng có nói xấu sau lưng người khác!"

Dù sao thân phận nàng vẫn vô cùng cao quý, mọi người vừa thấy người lên tiếng là quốc cụ chi nữ, liền rụt rè ngừng nói, lại có kẻ có lá gan lớn, khinh thường liếc Vân Thanh Nghê một cái, thốt lên:

"Chỉ tiếc, ai đó vẫn bị người ta đoạt mất danh tiếng!"

Đôi mắt đẹp của Vân Thanh Nghê nhàn nhạt quét qua Úc Khả Nhân một cái, không để ý đến nàng ta, liền kêu người chuẩn bị xe ngựa về phủ.

Không ai còn hứng thú nói gì nữa, tất cả nhanh chóng giải tán.

Sau một hồi hồ hồ nháo nháo, tất cả ngược lại lại thấy yên tâm hơn một chút, ít nhất tạm thời không có ai trúng cử, vậy thì tất cả mọi người vẫn còn cơ hội. Hơn nữa, trải qua lần gây chuyện này, có vẻ Dạ Nguyệt Sắc sẽ bị loại.

Say rượu tỉnh lại, Dạ Nguyệt Sắc phát hiện mình đã về đến nhà, nàng vuốt vuốt tóc bấn khoăn, hôm qua sau khi mắng cho Nguyệt Lưu Ảnh một hồi xong, chuyện còn lại nàng không nhớ gì cả, yến hội chọn phi kết thúc thế nào nhỉ?

Dạ Nguyệt Sắc đẩy cửa ra, liền thấy Đỗ Quyên bung đồ rửa mặt đang chờ ngoài cửa, nàng ta ngăn Dạ Nguyệt Sắc lại nói:

- Áy da, tiểu thư, người không rửa mặt lại định đi đâu?

- Tắm rửa gì nữa, ta đang vội đây!

Dạ Nguyệt Sắc vòng qua Đỗ Quyên, vừa chạy vừa nói.

Đỗ Quyên vội vàng kéo Dạ Nguyệt Sắc lại, tiểu thư nhà nàng chẳng lẽ hồ đồ rồi sao?

- Tiểu thư, người còn chưa búi tóc, cũng chưa thay y phục, còn định đi đâu?

Dạ Nguyệt Sắc hai tay vò đầu, nhìn về cô chấp trên mặt Đỗ Quyên, bèn nói:

- Được rồi, được rồi, người nhanh tay lên một chút!

Sau đó nàng quay lại phòng, mặc cho Đỗ Quyên rửa mặt chải đầu, lại hỏi:

- Ta từ Bán Nguyệt Tuyền trở về khi nào?

- Tối hôm qua!

Đỗ Quyên vừa chải đầu cho Dạ Nguyệt Sắc vừa nói, đôi mắt đảo qua đảo lại, dù sao lão gia đã ra lệnh, không cần biết dùng phương pháp gì, cũng nhất định không cho tiểu thư ra khỏi cửa.

- Người nào đưa ta về?

Dạ Nguyệt Sắc vuốt vuốt huyệt thái dương vẫn đang mơ hồ đau, nghĩ mãi không ra sau khi nàng uống say đã xảy ra chuyện gì.

- Cái đó...

Đỗ Quyên cuốn tóc Dạ Nguyệt Sắc lên, lại lấy một cây trâm ngọc bích Dạ Nguyệt Sắc thích nhất cài tóc cho nàng, lắp ba lắp bắp trả lời:

- Chuyện này, chuyện này, tiểu thư, em cũng không rõ người nào đưa người về!

- Thật không?

Dạ Nguyệt Sắc đứng dậy, cau mày nhìn Đỗ Quyên, nha đầu này còn dám lừa gạt nàng? Chuyện này tuyệt đối có vấn đề, Dạ Nguyệt Sắc liền đòi một bộ y phục giản dị, lại đi rửa mặt.

Đỗ Quyên một mực đi sau Dạ Nguyệt Sắc, hai bàn tay siết chặt, đáng vẻ vô cùng nôn nóng, lão gia không ngăn được tiểu thư, lại đem nhiệm vụ khó khăn này giao cho nàng, nàng nào phải là đối thủ của tiểu thư.

- Được rồi, không có việc gì đâu!

Dạ Nguyệt Sắc xoa xoa đầu Đỗ Quyên, sau đó cất bước đi:

- Để ta ra ngoài xem một chút, chẳng phải sẽ biết ngay sao!

- Ai, tiểu thư...

Đỗ Quyên thấy không thể ngăn được Dạ Nguyệt Sắc, liền nhanh chân chạy đi mất báo.

Dạ Nguyệt Sắc mới đi tới tiền thính, liền thấy cha nàng cùng bốn vị mẫu thân ngồi ở trước cửa, nghi ngờ trong lòng càng trở dậy, không khỏi băn khoăn suy đoán hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Bọn họ không cho nàng ra khỏi cửa, chắc chắn bên ngoài đã xảy ra đại sự gì rồi, hơn nữa, việc này nhất định có liên quan tới nàng.

- Sắc Sắc, hôm nay con dậy sớm nha!

Dạ Thiên vuốt vuốt chòm râu, mỉm cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, lại bị ánh mắt hoài nghi của Dạ Nguyệt Sắc đảo qua, Dạ Thiên bèn ho nhẹ hai tiếng, nói:

- Ta cùng mấy mẫu thân của con ra ngoài tản bộ một chút!

Bốn vị mẫu thân đồng loạt gật đầu phụ họa, Dạ Nguyệt Sắc hoài nghi nhíu mày nhìn Dạ Thiên hỏi:

- Con còn chưa hỏi người ngăn ở cửa làm cái gì?

Dạ Nguyệt Sắc mĩa mai nhìn Dạ Thiên, lại càng muốn ra ngoài.

- Hơn nữa, cha, cha đưa mấy vị mẫu thân của con đi dạo chỗ nào không đi, lại đi dạo quanh cửa tướng phủ, thật quá không lãng mạn!

Dạ Nguyệt Sắc lại hướng Dạ Thiên nói tiếp:

- Hoa sen dưới hồ nở rất đẹp, đến đó tản bộ cũng không tệ nha!

Nói xong, nàng vòng qua Dạ Thiên, đi về phía đại môn, Dạ Thiên vội vàng kéo tay Dạ Nguyệt Sắc lại nói:

- Sắc Sắc, bên ngoài trời nắng lắm, mẫu thân của con đã chuẩn bị canh hoa sen giải nhiệt rồi, chúng ta cùng nhau ăn rồi nói chuyện được không...

Dạ Nguyệt Sắc nhìn đáng vẻ quái lạ của cha mình, bực tức nói:

- Phụ thân, bên ngoài có chuyện gì không bằng cha cứ nói cho nữ nhi biết đi, đằng nào thì con cũng biết mà!

- Sắc Sắc à...

Dạ Thiên cười gượng hai tiếng, lại nhìn đôi mắt trong sáng phản chiếu của Dạ Nguyệt Sắc, phẳng phất như soi thấu tất cả, bèn nuốt những lời nói dối lại, từ tốn nói:

- Sắc Sắc, Nguyệt Quốc anh tài vô số, dạng nam nhân nào mà chẳng có...

Dạ Thiên tự nhiên đã biết mọi việc xảy ra tối qua tại Bán Nguyệt Tuyền, lại biết người đưa Dạ Nguyệt Sắc về chính là Nguyệt Vô Thương. Dạ Thiên thở dài, lão nhìn không thấu nam tử đẹp đến yêu dị kia, sau khi Chiêu Đức để đăng cơ, hẳn là người con duy nhất của Tiên hoàng còn sống đến giờ. Mặc dù hẳn không hề tham dự việc triều chính, nhưng Dạ Thiên vẫn cảm thấy hẳn vô cùng thâm bất khả trắc, không thể nhìn thấu.

- Ý của phụ thân là gì?

Dạ Nguyệt Sắc nhíu mày, chẳng lẽ sau khi nàng say, Nguyệt Nguyệt đã chọn nữ nhân khác? Hay là hẳn nghe xong tiêu chuẩn kén chồng của nàng rồi kinh hãi, rốt cuộc đã chọn nữ nhân khác? Hay là Vân Hoàng hậu đã gả Vân Thanh Nghê cho hẳn? Hay là, hay là...

Dạ Nguyệt Sắc lập tức vội vã chạy ra khỏi tướng phủ, cảm thấy thực quá đáng, hẳn một tiếng cũng không nói, lại dám chọn nữ nhân khác.

Sau một hồi, nàng tức khí hăm hăm chạy tới Cẩm Nguyệt vương phủ, thị vệ canh cửa nhìn thấy nàng liền nói:

- Dạ tiểu thư, Vương gia không có nhà, cả đêm hôm qua Vương gia không về nhà!

Hắn cư nhiên cả đêm không về nhà? Dạ Nguyệt Sắc càng thêm kích động, vô cùng phẫn nộ chạy tới Tô Mặc, xa xa nhìn thấy Nam Uyên đang đứng dựa cửa, bên cạnh tựa hồ còn có một nữ nhân nữa. Dạ Nguyệt Sắc bèn nhanh chân chạy đến, chất vấn Nam Uyên:

- Vương gia của người đâu?

Nam Uyên lơ đãng nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang tức giận, dù không tình nguyện vẫn phải tỏ ra cung kính nói:

- Nhà của Vương gia không phải ở chỗ này!

- Vậy hân ở chỗ nào?

Dạ Nguyệt Sắc lại hỏi, Nam Uyên càng nhũu chặt đôi mày, đáng vẻ muốn nói lại thôi, khiến Dạ Nguyệt Sắc càng thêm bồn chồn lo lắng.

Nữ nhân xiêm y tươi đẹp điểm lệ đứng bên Nam Uyên bỗng thốt lên:

- Ta đã nói với vị tiểu ca này rồi, vương gia đang ở “Thiên Hương lâu” nhà ta, chẳng qua hân không tin...

Không đợi nữ nhân kia nói hết lời, Dạ Nguyệt Sắc liền vội vã chạy đi, “Thiên Hương lâu” kia chẳng phải là thanh lâu sao? Dạ Nguyệt Sắc bực tức nắm chặt tay lại, trong lòng tràn ngập lửa giận! Cả đêm không về, hóa ra là đi trêu hoa ghẹo nguyệt!

Dạ Nguyệt Sắc cứ thế một đường chạy thẳng tới Thiên Hương lâu. Đến nơi, nàng nhìn mấy chữ Thiên Hương lâu rực rỡ trước cửa, lại bất thần do dự dừng lại, hân ta cả đêm không về khiến cho nàng vô cùng giận dữ! Có điều, tại sao nàng phải giận dữ chứ? Nàng đứng đó nhìn mi nhũu mày, trong lòng cực kỳ rối rắm.

Chính là đang trong lúc nàng vô cùng rối bời, một giọng nói vô cùng đáng ghét lại vang lên bên tai nàng khiến nàng càng nhũu chặt đôi mày.

- Ôi, đây chẳng phải là Dạ đại tiểu thư hay sao?

Trước cửa Thiên Hương lâu đứng là Tần Khuynh, đáng vẻ nàng ta vẫn luôn điềm đạm đáng yêu như thế, có điều ánh mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc lại vô cùng ác độc, thốt lên:

- Tại sao mới sáng sớm mà Dạ đại tiểu thư lại đến Thiên Hương lâu thế này? Để ta đoán nhé! Có phải là vì đi tìm Cẩm Nguyệt Vương gia hay không? Ha ha... (=.=)’

Tiếng cười vui sướng khi người khác gặp họa rơi vào tai Dạ Nguyệt Sắc khiến nàng cảm thấy vô cùng chói tai, Dạ Nguyệt Sắc nhũu mày nhìn thẳng mặt Tần Khuynh, nàng không lý giải nổi việc đi đâu cũng chạm mặt con hồ ly tinh này.

- Ai da, vương gia đêm qua một mồi, không chừng không có khí lực gặp người đâu!

Tần Khuynh đôi mắt lóe lên nét cười rạng rỡ, nhìn thẳng lại Dạ Nguyệt Sắc, tay nâng lên vuốt vuốt tóc, lại ý vị thâm trường nói tiếp:

- Ta cũng một mồi rồi, không thể tiếp chuyện với Dạ tiểu thư được nữa!

Nói xong bèn không để ý đến Dạ Nguyệt Sắc nữa, quý dị tươi cười xoay người đi vào Thiên Hương lâu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thái hậu tứ hôn

Dạ Nguyệt Sắc nhìn nụ cười vừa quý dị lại vừa đắc ý của Tần Khuynh, ngay sau đó phản ứng kịp. Trong lòng thầm mắng, con Hồ Ly Tinh thói đáng chết này! Hai quả đấm nắm thật chặt, thật muốn cho một mồi lửa đốt sạch Thiên Hương lâu!

Nguyệt Lưu Ánh mắt thấy toàn bộ quá trình, giận dữ nhìn Tần Khuynh đi vào Thiên Hương lâu, cảm quyền, tuy rất phẫn hận nhưng trong lòng không khỏi cảm thấy không còn nặng nề như vậy.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bóng lưng Tần Khuynh đi vào, lôi vạt áo của mình hận không nhào tới xé mặt của hồ ly tinh kia. Tình cảnh này nhìn ở trong mắt Nguyệt Lưu Ánh càng là một phen cảnh tượng khác, khuôn mặt người nọ tức giận, hết sức khống chế bộ dạng của mình, khiến Nguyệt Lưu Ánh hân là có chút đau lòng! Cây cân trong lòng thần không biết quý không hay nghiêng về hướng Dạ Nguyệt Sắc, lệch rồi tình rồi mù.

Vậy mà trong lòng lại có vui sướng, hôm qua thẹn như vậy nhìn nàng cùng hoàng thúc song song rời đi, hôm nay xảy ra chuyện như thế, có tình là tự gây nghiệt không thể sống hay không!

Nguyệt Lưu Ánh đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, liền nghe được người nào đó hết sức không có hình tượng rống to một tiếng, tay mắt lạnh lẽo bắt được Dạ Nguyệt Sắc vừa mới nháy ra một bước, cau mày cả giận nói: “Nàng đi vào làm gì? Nơi đó là nơi một cô gái có thể đi được sao!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lại Nguyệt Lưu Ánh bắt được cánh tay của nàng, ai nói nàng muốn đi vào, chẳng qua cũng không mắc mớ gì tới hân. Lại suy nghĩ một chút nguyên nhân Nguyệt Lưu Ánh xuất hiện tại nơi này, trên mặt xuất hiện một nụ cười khinh thường, nhàn nhạt nhìn Nguyệt Lưu Ánh nói: “Hồ ly không rời nhân yêu, quả nhiên là một đôi!”

Trên mặt tuần dật của Nguyệt Lưu Ảnh đen ngòm một mảnh, tất cả đều là tức giận, giờ phút này nàng đem Tần Khuynh cùng hán đặt chung một chỗ, khiến cho cảm giác trong lòng hán hết sức khó chịu, tăng thêm lực đạo giữ trên cánh tay Dạ Nguyệt Sắc, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: “Hoàng thúc cũng là lạc đường biết quay lại!”

Dạ Nguyệt Sắc kéo cánh tay của mình, Nguyệt Lưu Ảnh cảm được ngay, trong lòng tức giận vạn phần, nàng trở tay nắm được vết thương trên cánh tay Nguyệt Lưu Ảnh còn chưa lành, nặng nề bấm mấy cái cho hán giận, trong miệng nói: “Chuyện của ta có liên quan gì tới ngươi?”

“A!” Nguyệt Lưu Ảnh kêu đau một tiếng, mày kiếm nhíu chặt, nữ nhân này! Ngay sau đó có chút khuynh hướng chịu ngược cười cười, chẳng qua hán phát hiện nàng là loại miệng cộp gan thỏ, bộ dáng bên ngoài mạnh bên trong yếu đáng yêu nhất!

“Cười cái gì cười! Bệnh thần kinh!” Dạ Nguyệt Sắc dùng sức bấm xuống, thấy nụ cười trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh dần co quắp, nàng kéo tay của mình lại, “Buông ra!”

“Không buông!” Nguyệt Lưu Ảnh nắm thật chặt cánh tay Dạ Nguyệt Sắc, hán cảm nhận được thịt non trên cánh tay giống như sắp bị nữ nhân này lôi xuống, cả gương mặt tuần tú có chút vận vẹo, trong miệng vẫn như cũ hô không thả.

“Ngươi bệnh thần kinh phải không?” Dạ Nguyệt Sắc vội vã rút tay mình, ở cửa Thiên Hương Lâu hai người cứ như vậy nắm kéo.

Người vây xem cũng tự nhiên càng ngày càng nhiều, Dạ Nguyệt Sắc thấy những người bên cạnh bắt đầu chỉ chỉ chỗ chỗ, giận đến một cước hung hăng dẫm lên chân của Nguyệt Lưu Ảnh, nghe được Nguyệt Lưu Ảnh kêu đau nhưng vẫn như cũ không hề tính muốn buông ra. Dạ Nguyệt Sắc chỉ có cảm giác mình trong cơn giận dữ, nhân yếu cùng Hồ Ly Tinh quả nhiên chính là trời sinh một đôi, một dạng chán ghét như vậy.

Nàng lại hung hăng một cước dẫm lên cái chân còn lại của Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh không muốn đánh nữ nhân này ở trên đường cái như thế, không để ý lại tròng chiêu, ngay cả Dạ Nguyệt Sắc dùng sức dẫm thật mạnh cũng cảm thấy lòng bàn chân tê dại, có thể thấy được Nguyệt Lưu Ảnh đau đến mức nào, sau khi phát ra một tiếng kêu thảm thiết cả người trực tiếp khom người xuống.

Dạ Nguyệt Sắc thấy hán vẫn không buông tay như cũ, đột nhiên một chút đồng tình mới bốc lên lập tức tan thành mây khói, đầu gối hướng lên trên húc một cái, ngay giữa bụng Nguyệt Lưu Ảnh, một loạt động tác xảy ra quá đột ngột, bắt được tay Dạ Nguyệt Sắc Nguyệt Lưu Ảnh căn bản không phản ứng, chỉ có thể bị động kêu thảm thiết.

“Ngươi rút cuộc không buông tay đúng không?” Dạ Nguyệt Sắc mặt cười nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, người nọ một tay cầm tay của nàng, một tay ôm bụng, sau đó có chút chật vật ngẩng đầu lên, tuần nhan vận vẹo, bộ mặt vẻ thống khổ, giọng nói vẫn kiên quyết như cũ:

“Không buông!” Giống như chỉ cần vừa buông tay, người trước mặt sẽ giống như hôm qua, ngã vào trong lòng một người khác, mà cảm giác ngực mình trống rỗng, làm cho hán cảm thấy khủng hoảng.

“Tốt lắm” Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh trước mắt, hán thế nào vô sỉ như vậy! Đã như vậy, thì thù mới hận cũ đều tính tốt rồi!”

Về mặt nàng không chút do dự nào đã thêm một cái trong bụng Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh ngược khuôn mặt vận vẹo co giật, dường như còn có một tia cười: “Chính là không buông!”

“Đánh như thế cũng không buông tay?” Dạ Nguyệt Sắc cười hỏi Nguyệt Lưu Ảnh, trên tay một chút cũng không nhàn rỗi. Trong mắt mím cười, nhưng giọng nói lạnh lùng hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh nói: “Trước kia là ngươi muốn phân biệt rõ ràng vạch rõ giới hạn với ta, hôm nay ngược lại tốt lắm, tự mình đảo ngược quán quít chặt lấy ta, chẳng lẽ là hối hận. . .

“Ta chính là hối hận!” Nguyệt Lưu Ảnh không nghĩ đến mình sẽ bật thốt lên lời như vậy, không để ý tới đau đớn trên người, cũng không để ý phản ứng Dạ Nguyệt Sắc, cau mày sững sờ tại chỗ!

Dạ Nguyệt Sắc nhân cơ hội rút tay về, cười nói: “Hối hận cũng vô ích! Trên đời không có thuốc hối hận, coi như ngươi chết, cũng vô dụng. . .” Bởi vì Dạ Nguyệt Sắc thích hán trước kia đã không còn ở đây.

Nguyệt Lưu Ảnh ngược mắt, chỉ thấy cái tay kia đã rút ra khỏi lòng bàn tay của mình, chỉ còn lại ống tay áo, mang theo lạnh lẽo từ lòng bàn tay dần dần mất. Cùng với một nụ cười lạnh như băng của Dạ Nguyệt Sắc, chỉ cảm thấy lạnh vào tới trong tim.

” Thái hậu có chi! Thái hậu có chi!”

Trong đám người đột nhiên xuất hiện một trận xao động, một nhóm lớn thị vệ trong cung chia làm hai nhóm chạy ở trước mặt mở đường, sau đó một thái giám cỡi ngựa tay nâng một quyển mình hoàng thánh chỉ, vừa hô lớn nói: ” Thái hậu có chi! Thái hậu có chi! Ban hôn Vân Quốc cữu chi nữ (nữ nhi) Vân Thanh Nghệ cùng Cẩm Nguyệt vương gia Nguyệt Vô Thương! Ban hôn Vân Quốc cữu chi nữ Vân Thanh nghệ cùng Cẩm Nguyệt vương gia Nguyệt Vô Thương! Năm ngày sau thành hôn!”

” Thái hậu có chi! Thái hậu có chi.”

Tiếng la thái giám kia càng lúc càng xa, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy câu nói kia không ngừng trở lại trong đầu “Ban hôn Vân Quốc cữu chi

nữ Vân Thanh Nghe cùng Cẩm Nguyệt vương gia Nguyệt Vô Thương! Ban hôn Vân Quốc cứu chi nữ Vân Thanh Nghe cùng Cẩm Nguyệt vương gia Nguyệt Vô Thương! Ban hôn Vân Quốc cứu chi nữ Vân Thanh Nghe cùng Cẩm Nguyệt vương gia Nguyệt Vô Thương.”

Như ma âm thật lâu không thể tiêu tán, giống như tiếng sấm rền đùng chạm màng nhĩ, thật đau!

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người phía trước mặt đi lại, không biết lúc này tâm tình như thế nào, nhưng lại đột nhiên quỷ dị cười một tiếng, cất bước đi về phía trước.

Nguyệt Lưu Ảnh lấy lại tinh thần thấy Dạ Nguyệt Sắc chạy đi, vội vàng theo ở phía sau. Hắn chỉ biết hôm qua hủy bỏ yến chọn phi, không nghĩ tới hoàng tổ mẫu lại chỉ hôn Thanh Nghe cho hoàng thúc!

Dạ Nguyệt Sắc một đường bất tri bất giác thế nhưng đi tới Tô Mạc Già, nhìn Đông Ly đứng ở cửa, đột nhiên dừng bước lại, chậm rãi hướng Tô Mạc Già đi tới.

“Xin lỗi Dạ tiểu thư, ngài không thể đi vào!” Nam Uyên đứng chặn ở trước mặt của Dạ Nguyệt Sắc, đồng thời lên tiếng ngăn cản Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lên Nam Uyên trước mặt, mỗi lần đều không cho nàng đi vào! Trong lòng không khỏi sinh ra chút tức giận.

Sau đó Nguyệt Lưu Ảnh cùng tới nhũ nhũ mây. Đi lên phía trước, cau mày nhìn Nam Uyên nói: “Nàng cùng Bản hoàng tử cùng đi vào!”

Nói xong đưa tay kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, nhưng không nghĩ bị Dạ Nguyệt Sắc gạt ra, giọng nói lạnh lạnh nói: “Ai muốn cùng ngươi đi vào!”

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn tay mình vươn ra, giận từ trong bức đến trước mặt Dạ Nguyệt Sắc cả giận nói: “Hoàng thúc hôm nay sẽ phải cười Thanh Nghe rồi, ngươi cho rằng ngươi còn có cơ hội sao?”

“Vậy thì như thế nào?” Dạ Nguyệt Sắc có chút buồn cười nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, cho dù Nguyệt Vô Thương cười người khác, cũng không cần hắn nhắc nhở.

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc lúc này cười một cách bình tĩnh, trong lúc nhất thời cũng không biết nói sao, vậy thì như thế nào? Một câu nói đã hỏi tới trong lòng hắn, có thể thế nào đây?

Nhưng nhìn thần sắc Dạ Nguyệt Sắc bình tĩnh như thế, Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy giận dữ, còn có không cam lòng, vì vậy lời kia liền không qua đại não bật thốt lên: “Bất kể ta có buông hay không buông tay, dù sao ý chí của Thái hậu, hoàng thúc cũng sẽ cười Vân Thanh Nghe!”

Nhìn trên mặt Dạ Nguyệt Sắc khê biến, Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy trong lòng trong nháy mắt khoáy ý, nhưng sau đó lại cảm thấy không thoải mái mà chính hắn không rõ. Mấy nhũ lại càng chặt.

“Nam Uyên, ngươi nói Nguyệt Nguyệt có thể cười Thanh Nghe hay không?” Dạ Nguyệt Sắc không để ý đến Nguyệt Lưu Ảnh, nhìn Nam Uyên trước mặt hỏi.

Nàng sẽ không tin tưởng lời nói con xú hồ ly tinh kia, tin lời nói nhảm Nguyệt Nguyệt ở Thiên Hương Lâu, nhưng hôm nay Thái hậu từ hôn Nguyệt Nguyệt lại không thấy bóng dáng, hẳn chẳng lẽ không nên cho nàng một câu giải thích sao?

Trên mặt thanh tú Nam Uyên xuất hiện một tia không đành lòng, ngay sau đó nhỏ giọng nói:

” Nam Uyên không biết!”

Nàng nói qua, nếu hắn cười người khác, nàng liền gả người khác! Thế nhưng lúc này hắn không ra giải thích được vậy thì bày tỏ là chấp nhận.

Như vậy.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nam Uyên cười đến rục rịch. Giống như gió xuân, trong nháy mắt cười đến có phần Xuân Hoa lãng mạn, hơn nữa nụ cười kia là đối với Nguyệt Lưu Ảnh. Nguyệt Lưu Ảnh có chút thụ sủng nhược kinh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ánh mắt không thể tin, không ngờ, nàng cười với hắn, chẳng lẽ là do thương tâm quá độ?

Vậy mà Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên quay mặt sang phía Nam Uyên nói: “Nếu Nguyệt Nguyệt muốn lấy vợ, nếu không thì Song hi lâm môn.”

Nam Uyên hơi cau mày, tựa hồ còn chưa hiểu được theo lời Dạ Nguyệt Sắc thì Song Hi Lâm Môn là thế nào.

Vậy mà Dạ Nguyệt Sắc quay đầu nhìn dáng vẻ Nguyệt Lưu Ảnh một mặt vui sướng lại một mặt lo lắng rồi rầm, đi từ từ đến trước mặt Nguyệt Lưu Ảnh, nụ cười ảm áp vui vẻ, hỏi:

“Ngươi thật sự hối hận?”

Như thế khiến trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh vừa một trận kinh ngạc, có chút không tin nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc ngược lại không gấp, giống như căn bản chưa từng có xảy ra qua, Thái hậu tứ hôn, Nguyệt Vô Thương không thấy, ánh mắt u oán, giọng nói sâu kín hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh nói đến: “Ta muốn nói, người vừa nói người hỏi hận, là thật hay giả?”

Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên ý thức được nàng nói là vừa ở Thiên Hương Lâu hẳn nói hỏi hận, đó là một câu nói từ trong đáy lòng vô ý thức ra ngoài. Nàng nói thế ý muốn như thế nào? Nguyệt Lưu Ảnh cau mày hết sức không hiểu nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

“Nếu như người hỏi hận.” Dạ Nguyệt Sắc nhủ mày nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, khúc khích cười nói: “Như vậy ba ngày sau, trên cổng thành kinh thành, lớn tiếng kêu ba tiếng ‘Trước kia là do mắt ta bị mù, làm thương tổn Dạ Nguyệt Sắc, hôm nay ta hỏi hận ’!”

Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên chau mày, sắc mặt cực kỳ không tốt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, để cho hắn chạy đến trên cổng thành ở kinh thành, hô to hận mắt bị mù làm thương tổn nàng nên hôm nay hỏi hận? Tuyệt đối không có khả năng! Nữ nhân này hôm nay chính là héch mũi lên mặt, đắc ý quên hình! Nguyệt Lưu Ảnh cho tới nay sống an nhàn sung sướng, thân là hoàng tộc lòng tự ái cũng tuyệt đối không thể nào để cho hắn để xuống tư thái còn giống như một nữ nhân nhận sai lầm. Coi như, hắn thích nàng.

Dạ Nguyệt Sắc không để ý sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh, vẫn cười như cũ, thanh âm mềm nhũn, ngọt ngào, “nếu như người làm theo, vậy bản tiểu thư sẽ tha thứ cho người!” Đôi mắt lưu chuyển linh động, khéo cười tươi đẹp làm sao, mắt xinh sáng ngời, khiến cho Nguyệt Lưu Ảnh một trận hoảng hốt.

Chỉ nghe Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục nói: “Đêm đó người hỏi ta, vì sao không muốn gả cho người. Đây coi là nguyên nhân rất quan trọng. Nếu như người làm được, như vậy từ thành lâu đến tường phủ, trên đường trải cánh hoa đào, tự mình tới cửa cầu hôn bản tiểu thư, ta liền gả cho người có được hay không?”

Ta liền gả cho người có được hay không? Cờ nào hấp dẫn, khiến Nguyệt Lưu Ảnh trong nháy mắt có chút xao động! Thần sắc có chút hoảng hốt, vậy mà đột nhiên cả kinh, nắm chặt quá đấm. Từ đêm đó hắn đã hiểu rõ, người yếu chỉ có thể bị tước đoạt tất cả, cường giả mới có thể đạt được ước muốn.

Dạ Nguyệt Sắc cũng không để ý phản ứng Nguyệt Lưu Ảnh, xoay người hướng về phía Nam Uyên ý vị sâu xa cười cười, sau đó đi về Tường phủ.

Xoay người một nháy mắt kia, nụ cười trên mặt biến mất, cau đôi mi thanh tú, ngay sau đó nụ cười lần nữa hiện lên trên mặt. Đầu để ý sắc mặt của mọi người sau lưng cao thấp không đều.

Nguyệt Lưu Ảnh mâu thuẫn, đây là một cơ hội, có lẽ bỏ lỡ liền bỏ lỡ. Chẳng qua tại sao nữ nhân này điều kiện luôn xảo trá tại quái như vậy! Lúc này lấy đâu ra hoa đào? ! Hơn nữa hắn đường đường Nguyệt quốc Tử hoàng tử, sao có thể làm cái chuyện ảnh hưởng đến thể diện hoàng gia.

Nam Uyên nhìn bóng lưng Dạ Nguyệt Sắc rời đi, lắc đầu một cái, chủ nhân hắn rốt cuộc thích dạng quái thai gì vậy? ! Rõ ràng trên mặt lo lắng tìm chủ nhân hắn khắp nơi, nhưng làm sao lại có thể bình tĩnh yêu cầu Tử hoàng tử cầu hôn nàng như thế.

Nữ nhân a, quả nhiên là trở mặt còn nhanh hơn lật sách! Không hiểu, không hiểu!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Cầu hôn

“Sắc Sắc !” Dạ Thiên bước nhanh đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, đứng ở ngoài cửa sổ nhìn Dạ Nguyệt Sắc nằm bò trên bệ cửa, bộ dáng buồn bực không vui, thở dài: “Sao không vui?”

Dạ Nguyệt Sắc mí mắt cũng không nâng lên, thấy thế Dạ Thiên càng thêm nóng lòng, trước nay chưa bao giờ gặp qua Dạ Nguyệt Sắc một hai ngày vẫn còn ở trong phòng, hơn nữa cũng không nói câu nào. Thật là xảy ra chuyện lớn a!~

“Sắc Sắc, nếu con thật sự thích Nguyệt Lưu Ảnh kia, muốn hắn ở trên cổng thành hô to nhận lỗi, phụ thân lập tức sẽ bắt hắn lên thành lâu!” Dạ Thiên nhìn Dạ Nguyệt Sắc, bộ dáng gà mẹ bảo vệ con gà con, “Sau đó bắt hắn phủ kín hoa đào từ thành lâu đến tường phủ cầu hôn con!”

“A!” Dạ Nguyệt Sắc mệt mỏi đáp một tiếng, nằm ở trên bệ cửa không nhúc nhích, con người cũng không chuyển xuống. Tiếng được tiếng không gõ bệ cửa sổ, chuyện xảy ra hôm đó ở Tô Mặc Già, Nam Uyên chắc sẽ nói cho Nguyệt Nguyệt, nàng nghĩ nếu như hắn không đến tìm nàng, như vậy coi như nàng có rồi rắm cũng vô dụng.

Nghĩ đến đây, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời tâm tình sáng sủa, quay đầu về phía cha cười cười, “Không có gì ạ!”

Dạ Thiên có chút không hiểu nổi nhìn Dạ Nguyệt Sắc, vậy rốt cuộc có muốn Nguyệt Lưu Ảnh đến trên cổng thành hô to nhận lỗi hay không đây?

Hai người nghĩ tới tâm sự riêng, Đỗ Quyên vội vàng hấp tấp chạy vào, vừa đến chỗ Dạ Nguyệt Sắc hét lên: “Tiểu thư, tiểu thư, cái đó, cái đó.” Đỗ Quyên có phần nóng nảy chỉ vào cửa bên ngoài, lại vội vàng nói với Dạ Nguyệt Sắc: “Cái đó, cái đó cửa.”

“Cửa thế nào?” Dạ Nguyệt Sắc ngược mắt thấy Đỗ Quyên vội vội vàng vàng mà nói không rõ ràng lắm, tự thân mình đứng lên, đi ra phía ngoài, thay vì nghe nàng nói không rõ ràng, không bằng đi xem một chút!

Đỗ Quyên né một chân, đây còn không phải là nhìn thấy người nọ quá kinh ngạc sao? Nhìn Dạ Nguyệt Sắc đi tới cửa, vội vàng đi theo phía sau Dạ Thiên, ra phía cửa lớn.

Còn chưa đi tới cửa, cũng nghe được tạp âm ở cửa, thất chũy bát thiết, tựa hồ không ít người.

Dạ Nguyệt Sắc vừa chuyển qua chỗ rẽ, liền thấy một người đứng trước cửa, không thể không nói, mặt của người nọ hình dáng rõ ràng, lông mày trắng kiện, mũi cao thẳng, môi mỏng mím chặt, vô luận từ góc độ nào đến xem đều là kiệt tác trời cao.

Chẳng qua là, giây phút Dạ Nguyệt Sắc nhìn thấy hắn, trong lòng chán ghét không nói ra được. Đang nhìn hai tỳ nữ sau lưng người nọ, cầm giỏ hoa, rồi rít tung cánh hoa, Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ còn nghĩ thấy mùi hoa kia, chẳng qua cho dù có hương thơm, cuối cùng không phải là hương hoa đào.

Cho dù người nọ ở dưới cánh hoa thật tuấn dật vô song như vậy, nhưng mà.

“Dạ Nguyệt Sắc, mười dặm cánh hoa lót đường, từ thành lâu đến cửa tướng phủ!” Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc đứng ở cách đó không xa, thần sắc không khỏi có chút kích động, lại có chút lo lắng, tóm lại, tim căng thẳng không ngừng nảy lên, cảm giác căng căng, lại có chút đau đớn.

Dạ Nguyệt Sắc nhíu nhíu mày? Chẳng lẽ muốn lừa bịp mơ hồ như vậy mà vượt qua kiểm tra! Nàng ngược mắt khinh thường nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, nhàn nhạt nói: “Vậy ở cổng thành hô to ba tiếng người làm rồi hả?”

Nguyệt Lưu Ảnh vốn mặt ngoài coi như trấn tĩnh, đột nhiên âm trầm xuống, phía sau dân chúng là một đường vẩy hoa mà đến, mà nữ nhân trước mặt này không ngờ thật không biết tiến thoái! Bất cận nhân tình! Không biết phân biệt phải trái!

Lúc này hắn tiến thoái lưỡng nan, giống trống khua chiêng như thế, sau đó lại xám xịt mà đi, nhất định sẽ chẳng còn mặt mũi, vậy mà hô to ba tiếng “Trước kia là mắt ta bị mù, làm thương tổn Dạ Nguyệt Sắc, hôm nay ta hối hận” Vậy không phải đứng trước mặt mọi người mà hung hăng tát mình một cái.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn khuôn mặt đen xì có thể chảy nước của Nguyệt Lưu Ảnh, phiền muộn mới vừa rồi trở thành hư không, ánh mắt đảo quanh, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh cười đến rục rịch, trong nháy mắt một tia tinh ranh linh động như có như không chớp lên, lại gần như mê mắt Nguyệt Lưu Ảnh.

Phía sau dân chúng bắt đầu nghị luận, khiến Nguyệt Lưu Ảnh trong nháy mắt phục hồi tinh thần lại, sắc mặt đen thâm trầm đáng sợ, cười hỏ khó xuống.

Trong đám đông có người lớn mật, bắt đầu nói: “Từ hoàng tử, ngài còn không nhận sai đi chứ, nam nhân chúng ta nhường nữ nhân một chút cũng là chuyện dễ hiểu!”

Một phen suy tính nhanh chóng thoáng qua trong đầu Nguyệt Lưu Ảnh, lúc này nếu cứ rời đi như vậy, nhất định mất sạch thể diện, nhưng nếu như kêu mấy tiếng hối hận, giành được mỹ nhân quay về, đó cũng là một phen giai thoại! Cũng có thể coi là, vì thu được nụ cười mỹ nhân mọi người cũng sẽ không so đo những thứ kia, ngược lại đàm luận lương duyên lần này.

Cho dù nghĩ đến điểm này, nhưng mà nữ nhân này từng bước gây khó khăn cho hắn như thế, cũng không thể khiến lòng của Nguyệt Lưu Ảnh khá hơn một chút. Gương mặt đen thui, không chút nào dịu dàng tiến lên nắm lấy tay Dạ Nguyệt Sắc, kéo nàng đi về hướng cổng thành.

“Như thế nên để cho nàng cùng nhau đi nghe một chút, cảm nhận thành ý Bản hoàng tử!” Nguyệt Lưu Ảnh vừa nói, bước chân không ngừng tiếp tục kéo Dạ Nguyệt Sắc đi về phía trước.

Một bên dân chúng vây xem, rồi rít hét lớn suốt dọc đường đi theo.

Dạ Nguyệt Sắc cảm nhận được dưới chân một tầng cánh hoa thật dày, dẫm lên trên mềm nhũn, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh lôi kéo nàng đi gấp, chuyện vốn nên rất phần giận, ngược lại nàng cười một tiếng, nếu hắn cố ý muốn như thế, như vậy nàng có được toàn bộ hắn cũng rất tốt!

Dọc theo đường đi Nguyệt Lưu Ảnh đều kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, nhiệt độ lòng bàn tay đó chân thực chưa từng có, trong lòng tràn đầy mãnh liệt, lúc này đứng ở trên cổng thành, lâm phong nhi lập. Gió thổi tràn lên mái tóc cả hai người, quán quít trên không trung, Nguyệt Lưu Ảnh tựa hồ cảm thấy một khác như vậy, nàng chính là của hắn.

Chuyển mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc cùng đứng sát bên cạnh, chỉ thấy trên mặt người kia mang theo nụ cười điềm tĩnh, tầm mắt phóng ra phía xa, nhìn xuống con đường trải cánh hoa danh quý trong cung kia, cỡ nào uốn lượn, cỡ nào khiến người khác chú ý, mà lúc này cùng Nguyệt Lưu Ảnh đứng ở trên cổng thành, phía dưới tất cả đều là dân chúng, cỡ nào oanh động kinh thành.

Chuyện oanh động thế nhưng vẫn như cũ không thấy bóng trắng kia, trong lòng nàng quả thực hơi bức bối.

Bên cạnh Nguyệt Lưu Ảnh nắm thật chặt tay Dạ Nguyệt Sắc, quay đầu đi, nhìn phía trước mặt, nhàn nhạt nói một tiếng: “Hôm nay chỉ cần ta làm theo, về sau nàng không được nghĩ tới người khác nữa!”

Dạ Nguyệt Sắc có chút tà ác nhếch nhếch khóe môi, đó là chính ý tưởng của hắn, đâu có quan hệ gì với nàng chứ?

Nguyệt Lưu Ảnh sắc mặt tối tăm, nhìn người vây xem dưới cổng thành, tâm tình uất ức nóng nảy, sắc mặt căng thẳng, trông mắt hướng về người vây xem phía dưới hăng giọng hô, giọng nói căng thẳng, vẫn có thể nghe rõ ràng như cũ.

“Trước kia là mắt ta bị mù, làm thương tổn Dạ Nguyệt Sắc, hôm nay ta hối hận!”

“Trước kia là mắt ta bị mù, làm thương tổn Dạ Nguyệt Sắc, hôm nay ta hối hận!”

“Trước kia là mắt ta bị mù, làm thương tổn Dạ Nguyệt Sắc, hôm nay ta hối hận!”

Trên cổng thành cao nhất của Kinh thành, có thể nhìn thấy cả toàn cảnh kinh thành, dĩ nhiên ở chỗ này hô to, thanh âm tự nhiên cũng có thể khiến người của toàn kinh thành nghe được, cho dù không nghe thấy, này một truyền mười, mười truyền một trăm, không đến ngày mai nhất định là một đại sự oanh động kinh thành!

Nguyệt Lưu Ảnh hô to xong, trong lòng ngược lại nhẹ nhõm không ít, quay đầu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười như vậy, ý khí phong hoa, ánh mắt mong đợi nhìn Dạ Nguyệt Sắc, cầm tay Dạ Nguyệt Sắc, lòng bàn tay hơi thấm ra chút mồ hôi, có phần run rẩy.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn sang Nguyệt Lưu Ảnh cười một tiếng, giọng nói mang theo vui sướng: “Xong rồi sao?” Thấy Nguyệt Lưu Ảnh gật đầu một cái, ngay sau đó cười nói: “Tốt lắm, xong rồi ta đi đây!”

Nàng động tác quả quyết rút tay mình từ trong tay Nguyệt Lưu Ảnh đang đứng ngốc nghếch, xoay người đi xuống bậc thang dưới cổng thành.

Nguyệt Lưu Ảnh phục hồi tinh thần lại, bước nhanh về phía trước, mặt đen lại nói một câu: “Nàng có ý tứ gì?”

Dạ Nguyệt Sắc quay đầu lại, vẫn cười đến rục rịch như cũ, “Ừ, chính là ý tứ trong lời nói! Nếu Tứ hoàng tử hôm nay đã hiểu sai rồi, thành ý của người ta cũng cảm nhận được, như vậy hiện tại ta phải đi! Nếu ngài cảm thấy còn không đủ thì có thể lại kêu tiếp mấy tiếng!”

“Ngươi!” Nguyệt Lưu Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi hướng về Dạ Nguyệt Sắc quát: “Ngươi nói, chỉ cần ta ở tại cổng thành hô to câu nói kia, sau đó từ cổng thành đến tường phủ lót đường bằng hoa đào, ngươi nên đáp ứng gả cho ta!”

Ngay sau đó chuyển thành âm trầm tức giận, “Chẳng lẽ đây đều là người đùa bỡn ta, đem ta ra đùa giỡn?”

Dạ Nguyệt Sắc xoay người, nghiêm túc quan sát Nguyệt Lưu Ảnh một lượt, hắn còn không dần đâu, nàng quả thực muốn đùa bỡn. Chẳng qua, Dạ Nguyệt Sắc sâu kín nhìn lướt qua con đường trải cánh hoa dưới cổng thành, thất vọng nói: “Không phải là lừa ngươi!”

Sắc mặt của Nguyệt Lưu Ảnh có một chút chuyển biến tốt, Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục nói: “Nếu Tứ hoàng tử cũng biết là muốn hoa đào lót đường, chỉ là bản tiểu thư một mảnh hoa đào cũng không nhìn thấy, nếu không đúng yêu cầu mà đến.”

“Mùa này ở đâu ra hoa đào!” Nguyệt Lưu Ảnh mới vừa chuyển sắc mặt nhất thời trở nên xanh mét, nữ nhân này quả nhiên là đùa bỡn hắn, nhằm bảo thù trước.

Hắn tức giận cầm tay Dạ Nguyệt Sắc, lực nắm hơi lớn không khỏi khiến Dạ Nguyệt Sắc nhũn nhũn mảy, hít sâu một hơi. Nguyệt Lưu Ảnh tức giận nói: “Ta xem ngươi rõ ràng là đang đùa Bần hoàng tử!”

Dạ Nguyệt Sắc chịu đựng trên tay truyền tới đau đớn, nhìn thẳng Nguyệt Lưu Ảnh nói: “Thiên hạ không có việc khó chỉ sợ người có tâm hay không, ngươi cũng không đi tìm, làm sao biết mùa này không có hoa đào?”

Nguyệt Lưu Ảnh nhũn nhũn mảy, nở nụ cười dữ tợn, gawqnf giọng nói với Dạ Nguyệt Sắc: “Nếu Bần hoàng tử đã dựa theo ngươi nói mà làm, như vậy ngươi phải gả, không muốn lấy chồng cũng phải gả!”

Hôm nay tung tích hoàng thúc không rõ, khó bảo toàn chuyện cười Thanh Nghê có thể xuất hiện cam bẫy hay không, nếu như ngày nào đó hoàng thúc trở lại, vậy hắn không phải là một chút cơ hội cũng không có nữa sao!

“Không có hoa đào cầu hôn, không có hoa đào lót đường rước dâu, bản tiểu thư ai cũng sẽ không gả!” Dạ Nguyệt Sắc mặt kiên trì nhìn Nguyệt Lưu Ảnh.

“Ngươi!” Nguyệt Lưu Ảnh tức giận không tự chủ tăng thêm sức nắm cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, sau đó giận quá mà cười: “Chờ ngươi gả cho ta, mùa xuân lại tới, Bần hoàng tử có thể vì ngươi bổ sung hoa đào!”

Dạ Nguyệt Sắc khinh thường nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, vẻ cười nhạo trong mắt rất đậm! Khiến Nguyệt Lưu Ảnh không tự chủ tăng thêm lực đạo trên tay.

“Sắc Sắc!” Dạ Thiên đuổi theo phía sau, thờ hồn hển leo lên cổng thành, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh dùng sức cầm cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, cùng với vẻ mặt Dạ Nguyệt Sắc hoảng hốt cau mày. Dạ Thiên cũng chiều nữ nhi thành phần xạ có điều kiện, mấy bước chạy lên trước, có chút khí thế đẩy Nguyệt Lưu Ảnh ra, Nguyệt Lưu Ảnh một chút cũng không phòng bị, lại bị đẩy lui về phía sau mấy bước mới đứng vững thân mình.

Còn chưa kịp nổi giận, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc mới vừa rồi còn hăng say tranh luận cùng hắn lại mềm nhũn té ở trong ngực Dạ Thiên.

Nguyệt Lưu Ảnh gấp gấp tiến lên, lại bị một tiếng tức giận quát lớn phải vội vã dừng bước: “Tứ hoàng tử dù gì cũng là thân hoàng tộc tôn quý, đường đường nam nhi tám thước, không nghĩ tới ba lần bốn lượt tổn thương tiểu nữ như vậy.”

“Ta.” Lời Nguyệt Lưu Ảnh muốn phản bác còn chưa kịp nói hết, lại thấy Dạ Nguyệt Sắc rũ tay xuống, ống tay áo bị gió vén lên, một đường máu ứ động ở cổ tay nhìn thấy ghê người, khiến bao nhiêu lời nói của hắn nuốt hết vào trong bụng.

“Dù thế nào, bản tướng cũng sẽ không để cho ngài ở đây tổn thương nó!” Dạ Thiên ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, tiếp tục nói với Nguyệt Lưu Ảnh: “Chết tâm đi, cho dù Sắc Sắc nguyện ý gả cho ngài, bản tướng cũng không đồng ý!”

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn thần sắc kiên quyết của Dạ Thiên, lại nhìn dòng máu ứ động do chính hắn gây ra trên tay Dạ Nguyệt Sắc, đột nhiên có chút hối hận. Nhưng mà đối mặt nữ nhân này hắn thật sự không trấn định được.

Chỉ có thể nhìn Dạ Nguyệt Sắc bị Dạ Thiên mang theo mà không thể ngăn lại, Nguyệt Lưu Ảnh nắm thật chặt quả đấm, ý nghĩ trong lòng càng xác minh. Chẳng qua, cho dù nàng không muốn, hắn cũng muốn cưới nàng.

Dạ Thiên một đường vô cùng lo lắng mang Dạ Nguyệt Sắc về tướng phủ, đồng thời đại phu cũng mời đến. Định thần nhìn lại, người công hòm thuốc kia, hẳn là Bắc Đường.

Bắc Đường nhìn cô gái nằm trên giường, chỉ cần vừa nhìn, sắc mặt hồng nhuận phon phớt, hô hấp cân xứng. Bắc Đường cười cười, ngón tay vừa động, một dây tơ hồng vàng quấn quanh ở cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, tập trung một lát, ừm, mạch đập ổn định, chỉ là đập hơi nhanh.

Đây rõ ràng chính là đang giả bệnh!

Bắc Đường nhìn vào tơ hồng vừa thu hồi, cười cười. Tơ hồng bắt mạch, đây chính là kết quả lúc gần đi được đặc biệt thông báo qua. Ngay sau đó cười nhạt nhìn cô gái nằm trên giường, lông mi vẫn còn run rẩy. Chẳng qua là, đạo hạnh này làm sao có khả năng tính kế với kẻ đã thành tinh như hắn, có vậy cũng hóa tốc đi mời hắn đến tướng phủ chẩn bệnh.

Nhưng mà, người trêu Tứ hoàng tử như thế, đoán chừng toàn bộ Nguyệt quốc cũng chỉ có thể tìm ra một Dạ Nguyệt Sắc này, ngược lại cùng khẩu vị hắn, thật thú vị.

Giống trống khua chiêng như thế muốn Tứ hoàng tử tới nói xin lỗi rồi cầu hôn, sau đó lại nói khoác đùa bỡn hắn ta như vậy, sau đó giả bộ bệnh, xác thực gan rất lớn.

“Đại phu, tiểu nữ thế nào rồi?” Dạ Thiên thấy Bắc Đường cười cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, không vui hỏi.

Bắc Đường lúc này mới chú ý tới mình thất thố, vội vàng nói: “Không đáng ngại, chỉ là hỏa khí quá nặng, chờ lão phu thanh nhiệt trừ hỏa, mỗi ngày ba thang, khẳng định có thể thuốc đến bệnh trừ!”

Dạ Nguyệt Sắc không dám mở mắt, giật giật cánh tay đã hơi tê tê, lại nghe Bắc Đường tiếp tục nói: "Được liệu trong Hoàng Liên, lão phu thấy chỉ thêm hai phần là được, sẽ có hiệu quả tốt!"

Hoàng Liên? ! Dạ Nguyệt Sắc thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên! Cái tên lang băm này, con mắt nào thấy nàng hóa thạch, cần uống Hoàng Liên chứ! Nàng lặng lẽ mở mắt, chỉ nhìn thấy một bộ y phục xanh từ cửa đi ra ngoài.

Buồn chán giả bộ bệnh một chút cũng tốt! Dạ Nguyệt Sắc cúi nhàm chán thế nào giả vờ bệnh ở trên giường ngủ thiếp đi, mãi cho đến trăng sáng ngà vể tây, mới đôi tỉnh lại.

Bên trong nhà một chiếc đèn, ánh đèn tỏa sáng mờ nhạt, trong không khí an tĩnh thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng lách tách của ánh nến.

"Cách cách cách." Một trận tiếng vang không hòa hài ở trong không khí an tĩnh dị thường, Dạ Nguyệt Sắc chống lên thân thể đã đôi đến hư mềm, lại nghe giọng điệu mềm mại đến tận xương.

"Ha ha."

Dạ Nguyệt Sắc chống lên đến một nửa thân thể lại bị hù đến rơi mạnh xuống giường, lại nghe thanh âm kia phát ra một tiếng thờ dài, song lần này đã gần ở bên tai.

Mùi vị quen thuộc, Dạ Nguyệt Sắc cẩn thận ngửi một cái, mới biết chớp mũi vẫn quanh quẩn đúng là loại hương vị này, hương hoa đào thơm mát nhàn nhạt. Thì ra vẫn luôn ngửi thấy được từ trên người của hắn.

Nàng giương mắt nhìn, ánh mắt lóe lên, trong con ngươi sáng rực lặn tằm tràn đầy ẩm ướt. Ánh mắt hơi mơ hồ, nhìn lên khuôn mặt quen thuộc phía trước, nốt ruồi lệ quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, nụ cười quen thuộc, đôi môi quen thuộc.

Thì ra bất tri bất giác, một cái nháy mắt một nụ cười, thế nhưng đã sớm in sâu trong đầu.

Bên tai vừa một tiếng thờ dài, Dạ Nguyệt Sắc hoảng hốt nhìn người trước mắt, nàng làm những thứ kia chẳng phải muốn dẫn hắn xuất hiện sao, chỉ là sau khi hắn xuất hiện, cuối cùng lại không biết nói gì?

"Sắc Sắc, thế nào?" Giọng nói dịu dàng, mang theo ma lực đặc biệt vỗ về lòng người, "Ta đã ở đây rồi!"

"Hoàng Liên rất đáng." Dạ Nguyệt Sắc thu hồi tầm mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, giọng nói thân nhiên, Dạ Nguyệt Sắc không trả lời lại câu hỏi của Nguyệt Vô Thương, hôm nay bị Đồ Quyền đổ hai lần nước hoàng liên, hiện tại trong miệng đều là vị đắng ngắt.

Không hài lòng biểu hiện người trước mắt, ngón tay thon dài Nguyệt Vô Thương nâng cằm Dạ Nguyệt Sắc lên, đồng thời mặt cũng tới gần phía trước nửa tấc, Dạ Nguyệt Sắc nhìn khuôn mặt đột nhiên phóng đại, sau đó liền nhìn thấy đôi môi mềm mại kia khẽ trương khẽ hợp nói: "Ừ, để ta xem đáng đến thế nào!"

Dạ Nguyệt Sắc còn chưa kịp phản ứng, trên môi liền bị đôi môi mềm mại kia phủ lên, đầu lưỡi linh hoạt, dịu dàng mang theo cung chiều từ từ liếm láp môi của nàng, cho đến vẽ một lần đường môi của nàng, nhẹ nhàng cạy ra hàm răng của nàng, cuốn qua cái lưỡi dính hương, dịu dàng mút vào, cung chiều trấn an.

Chẳng qua là trấn an như thế cũng không hề an ủi Dạ Nguyệt Sắc, nàng đẩy Nguyệt Vô Thương ra, thở hổn hển nói: "Đêm hôm khuya khoắt, xông vào khuê phòng nữ tử, cột nhà ta, đường đường Vương gia lại làm lên chuyện như thế, rõ là." Dạ Nguyệt Sắc nhìn lên nam nhân trước mặt nhìn nàng cười cười, trong lòng tức giận dâng trào, lại tìm không ra từ tới mắng.

Nguyệt Vô Thương đối với lời nói Dạ Nguyệt Sắc chẳng không quan tâm, tự nhiên nói: "Ủm? Hôm nay khỏe không?"

Ánh mắt đột nhiên chuyển sang nhìn đến trên cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, trên cổ tay một đường máu ứ đọng diện tích hơi lớn, ánh mắt Nguyệt Vô Thương ngưng nghiêm lại một cái, hôm nay cũng không nghe Bắc Đường nói nàng bị thương.

Tự nhiên từ tay áo trong túi móc ra một chai dược cao, mở nắp bình, một mùi thơm tỏa ra. Dịu dàng nâng tay Dạ Nguyệt Sắc lên, lấy ra dược cao nhẹ nhàng bôi lên đường máu ứ đọng kia, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa, nhẹ thì sợ dược hiệu không thể phát huy được, nặng lại sợ làm đau nàng. Lực đạo trên tay Nguyệt Vô Thương rất vừa, không nặng không nhẹ.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lên người trước mặt, nghĩ chuyện gì cũng không xảy ra qua, tức giận muốn rút tay của mình về. Sắc mặt Nguyệt Vô Thương có chút không tốt ấn chặt tay Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng nói: "Sắc Sắc đừng động!"

"Liên quan gì đến huynh!" Nguyệt Vô Thương lau dược cao, đột nhiên nghe Dạ Nguyệt Sắc mang theo giọng nói lạnh lạnh truyền đến.

Trong giọng nói tự nhiên lộ ra không kiên nhẫn, lãnh đạm, khiến Nguyệt Vô Thương trong lòng căng thẳng. Trước giờ nàng tựa hồ chưa từng dùng khẩu khí như vậy nói chuyện cùng hắn, kêu hắn Vương gia, đột nhiên có chút nhớ nhung trước kia nhuần nhuần nhu nhu kêu hắn "Nguyệt Nguyệt".

Trong tay vẫn dịu dàng như cũ lau dược cao cho nàng, Dạ Nguyệt Sắc thấy hắn không nói lời nào, vẻ mặt bình tĩnh để cho hắn xúc thuốc, cho đến khi nhiệt độ cổ tay nóng nóng truyền đến, cảm giác đau đớn cũng đã biến mất không ít.

Dạ Nguyệt Sắc vẻ mặt không khác nhìn Nguyệt Vô Thương đem dược cao đặt ở bên cửa sổ trên bàn nhỏ, Dạ Nguyệt Sắc thân nhiên nói: "Nhẹ cũng là cột nhà qua, thuốc cũng sờ soạn, Vương gia xin mời!" Nói xong không quên chỉ chỉ cửa sổ còn mở như cũ, ý tứ chính là từ đâu tới thì về nơi đó!

Nguyệt Vô Thương nhàu nhàu mày, đôi mắt hoa đào híp lại, đột nhiên lại gần trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói sâu kín nói: "Chẳng lẽ Sắc Sắc cho là ta hơn nửa đêm chạy tới chỉ vì như thế."

"Nếu không?" Dạ Nguyệt Sắc không nhượng bộ ngược mắt nhìn chằm chằm Nguyệt Vô Thương, cười nói: "Vương gia sắp phải thành thân, chẳng lẽ hơn nửa đêm chạy tới nơi này bồi dưỡng tình cảm cùng ta cũng muốn thành thân hay sao?"

Ánh mắt Nguyệt Vô Thương dịu dàng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Sắc Sắc nhà hắn lần này hình như giận không nhẹ, hắn khẽ thở dài. Nhìn người đột nhiên giống như mọc lên gai nhọn, hắn cảm thấy hơi đau lòng.

"Sắc Sắc, ta làm sao có thể cưới người khác." Hai mắt đầy tình tứ, vẻ mặt dịu dàng, lại nghiêm túc, vừa một bên thì thầm: "Ta làm sao có thể cưới người khác, làm sao có thể cưới người khác."

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên đẩy người trước mắt ra, xoay mặt. Nàng thiếu chút nữa bị đầu độc, trong lòng tức giận bất bình, không ra ngoài nói rõ chẳng phải đã chấp nhận Thái hậu tử hôn rồi sao. Hắn khẳng định nếu hắn nói không cưới người khác, nàng sẽ không còn giận hắn?

Nguyệt Vô Thương trong lòng càng nóng vội, nhìn gò má Dạ Nguyệt Sắc dưới ánh đèn vốn nên nhu hòa, lúc này phiếm lãnh, đôi môi khẽ mở, nói ra mấy lời khiến Nguyệt Vô Thương vô cùng kinh hãi: "Huỳnh có cưới người khác hay không, có quan hệ gì với ta chứ!"

Nguyệt Vô Thương gần như tiến lên ôm nàng, chẳng qua, nàng lúc này giận hắn tới cỡ nào, tựa như hắn biết nàng trêu chọc Nguyệt Lưu Ảnh! Cho nên mới phải bắt chước kế hoạch như vậy, nửa đêm trèo tường tìm đến nàng.

Nàng tức giận, nàng làm nũng, thậm chí là muốn đánh Nguyệt Lưu Ảnh, hắn đều nghĩ qua, chẳng qua là không nghĩ tới nàng bình tĩnh như thế, nàng lãnh đạm như thế, Nguyệt Vô Thương có chút đau lòng.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy bóng dáng áp bách ở trên người biến mất, hơi quay đầu, chỉ thấy Nguyệt Vô Thương quỳ một gối xuống ở bên giường, không biết từ nơi nào biến ra một cành hoa, rất giống hoa hồng, một tay khác mở ra, chiếc nhẫn bạch ngọc nằm trong lòng bàn tay hắn, giọng nói người nào đó cực kỳ dịu dàng từ từ vang lên: "Sắc Sắc, ta cả đời chỉ muốn cưới nàng mà thôi, làm sao có thể đến với người khác. Khanh có nguyện ý gả cho ta hay không?"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn hoa hồng trong tay người kia, lại thêm chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, trong mắt ohù một màn sương mờ hồ, thì ra là nàng nói hắn đều nhớ, tết Trung Nguyên hôm đó trên bè trúc, nàng đã nói không có hoa tươi không có nhẫn không có quỳ xuống. Hắn đều nhớ.

"Sắc Sắc, gả cho ta được không?" Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc không nói lời nào, trong lòng hơi trầm xuống, lại một lần nữa. Hắn muốn thành thân, trong trái tim mình, từ đầu đến cuối chỉ có duy nhất một người mà thôi, chẳng qua người nọ không phải không ý thức được, chỉ là còn chưa đủ xác định mà thôi.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nhìn Nguyệt Vô Thương, nam nhân tuấn kiệt, vẻ mặt dịu dàng, lời nói kiêu diễm, chiếc nhẫn đẹp mắt, mặc dù kỳ quái cũng không làm mất không khí lãng mạn, hết thấy đều đầu độc người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Quyết định

"Sắc Sắc, gả cho ta được không?" Nguyệt Vô Thương tiếp tục ôn nhu hỏi, trong lòng lại càng bất an, khẽ cau mày nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang ngơ ngẩn.

Dạ Nguyệt Sắc chú tâm lại, nhìn Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng nói hai chữ: "Không được!"

Hai chữ đơn giản, nhưng lại khiến Nguyệt Vô Thương biến sắc, nhướn mày, tròn mắt hơi nheo lại, không được? Giọng nói chắc chắn, không cho phép người khác thương lượng. Không đợi Nguyệt Vô Thương có phản ứng khác, Dạ Nguyệt Sắc thân nhiên nói: “Ta nói rồi, ta muốn gả cho người chỉ lấy một mình ta!”

Nguyệt Vô Thương ánh mắt tối sầm lại, mặc dù biết trước kết quả sẽ như vậy, chẳng qua là chính tai nghe được thì vẫn hơi đau lòng, hấn vung ống tay áo lên, Dạ Nguyệt Sắc liền mềm nhũn ngã xuống giường, Nguyệt Vô Thương đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh nàng. Tựa vào đầu giường, đem cô gái vì người phải an thần hương mà ngủ ôm vào trong ngực, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt qua má nàng, ánh mắt mang vẻ thâm tình, quyến luyến cùng ôn nhu.

“Sắc Sắc, ở Bán Nguyệt tuyến ta đã biết, hôm đó nàng không có say, trăm phương ngàn kế muốn phá tiệc tuyển phi, không phải là không muốn bị Thái hậu, hoàng hậu lợi dụng, coi Dạ tướng gia là công cụ, phải chăng là không muốn cho ta cưới người khác?” Nguyệt Vô Thương cúi đầu nhìn nữ tử đang bình an ngủ.

“Nàng có muốn biết lời Tần Khuynh nói là thật hay giả?” Nguyệt Vô Thương vuốt ve mặt của Dạ Nguyệt Sắc, mới mấy ngày không thấy nàng, vì nhớ thương mà giống như đã trải qua một thế kỷ dài, “Hôm đó trước khi ôm nàng rời đi, Tần Khuynh đưa cho ta một tờ giấy, vì ở trong xe ngựa nàng nghĩ phải an thần hương mà ngủ thiếp đi không biết, vừa rời khỏi Bán Nguyệt tuyến nàng ta liền ngăn cản xe ngựa của ta!”

Nguyệt Vô Thương thu vào mắt tất cả thần sắc, lông mi thật dài che hết thấy biểu cảm trong mắt lại. Tần Khuynh cho hắn một tờ giấy, viết rằng mẹ nàng trước kia là cung nữ thân cận của Thái hậu.

Sắc Sắc, nếu có thể tin tưởng hắn cùng Tần Khuynh không có gì, tại sao cũng không tin hắn chỉ sẽ lấy một mình nàng. Huống chi muốn cùng người khác sớm kết hôn, hắn làm sao mà có thể lấy người khác được nữa.

Khi Dạ Nguyệt Sắc tỉnh lại, đột nhiên mở mắt ra, dường như cũng không có gì thay đổi, mọi thứ đều tỏ rõ, không có gì không rõ ràng có lẽ tối hôm qua chỉ là một giấc mộng.

Dạ Nguyệt Sắc đưa tay nhu nhu đầu, lại phát hiện ra trên ngón tay áp úp lại nhiều ra thêm một thứ, vừa vặn đeo vào ngón tay. Ngón tay phải vuốt vuốt chiếc nhẫn vài cái, rồi dựa vào thành giường, cảm giác toàn thân nhức mỏi. Miễn cưỡng kêu một tiếng: “Đỗ Quyên, tiểu thư nhà ngươi thật đối a!”

Ngoài cửa Đỗ Quyên mặt hưng phấn chạy vào: “Tiểu thư người tỉnh rồi a!” Vui mừng đứng tại chỗ vòng vo, Đỗ Quyên vội vàng nói: “Nô tỳ đi thông báo cho lão gia, tiểu thư tỉnh rồi!”

Đỗ Quyên chạy nhanh như làn khói, một mạch chạy ra khỏi phòng. Dạ Nguyệt Sắc vô lực tựa vào giường, nàng đang đói bụng a!

Không bao lâu, mấy thân ảnh vội vàng xuất hiện trong phòng của Dạ Nguyệt Sắc, là cha nàng và bốn vị mẫu thân. Có điều người phía sau họ là ai? Nguyệt Lưu Anh đồ Lesbian kia tại sao lại ở nơi này!

“Sắc Sắc, có khỏe không, có chỗ nào không thoải mái?” Dạ Thiên nắm tay Dạ Nguyệt Sắc, thấy mặt nàng tái nhợt không nói gì, lo lắng hỏi: “Sắc Sắc, nơi nào không thoải mái, con nói gì đi . . .”

Dạ Thiên cứ như vậy la hét, Nguyệt Lưu Ảnh cau mày lại, ánh mắt có chút áy náy nhìn Dạ Nguyệt Sắc, chỉ thấy sắc mặt nàng trắng bệch, đôi

môi vốn hồng điểm giờ cũng mang sắc trắng không bình thường, mắt nhìn cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, mặc dù so với hôm qua khá hơn nhiều, nhưng trên làn da trắng mịn vẫn còn một vết máu ửng đỏ đáng sợ.

Trong lòng lại càng thêm áy náy, không ngừng tự trách, mình hôm qua lại dùng sức đã thương nàng như vậy. Nhưng mà nếu như nàng không nói những lời ấy, hẳn cũng sẽ không trở nên mất lý trí.

“Cha.” Thanh âm khàn khàn đột nhiên thốt lên, thanh âm này làm cho người ta cảm thấy, bệnh không nhẹ a!

Dạ Thiên càng thêm kích động, “Sắc Sắc a, cha ở đây! Về sau tuyệt đối không để cho người ta tổn thương con!”

Có điều ngụ ý trong câu nói đó làm sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh trở nên càng khó coi. Xanh mặt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nếu như nàng dịu dàng một chút, hẳn rất nguyện ý đối xử tốt với nàng.

“Cha, con đói bụng.” Dạ Nguyệt Sắc thử ngồi dậy, bị tụt huyết áp nên nàng cả người không có tí sức lực nào, đầu choáng váng, lại ngã xuống giường.

“Được được, Đỗ Quyên nhanh chuẩn bị đồ ăn!” Dạ Thiên nắm tay Dạ Nguyệt Sắc, “Muốn ăn cái gì, bảo tứ nương đi làm!”

“Cái gì cũng muốn ăn.” Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt nói, nàng thật sự rất đói a.

Chỉ chốc lát liền nhìn thấy Đỗ Quyên bưng một chén cháo trắng đi vào, Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc vô lực, cuối cùng đành để cho Đỗ Quyên bón cháo cho nàng, nói: “Dạ tướng, hôm qua làm Dạ tiểu thư bị thương, Hoàng Tổ mẫu cố ý để Ảnh tự mình chăm sóc tiểu thư, đừng việc này để bày tỏ sự áy náy! Chén cháo này ta sẽ bón cho nàng, chắc hẳn người cũng không có ý kiến gì chứ!”

Tất cả mọi người trong phòng đều biến sắc, Dạ Thiên hít một hơi, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh đến gần Sắc Sắc bảo bối nhà ông, trong lòng có chút run sợ, nghiêm túc nói: “Hôm qua coi như Tứ hoàng tử không cần thận đã thương tiểu nữ, nhưng mà hôm nay, nếu còn việc gì xảy ra, bốn tướng sẽ tìm hoàng thượng tranh luận phải trái!”

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Thiên một chút cũng không nói nhiều, xoa người ngồi xuống giường đối diện với Dạ Nguyệt Sắc.

Tam nương của Nguyệt Sắc hận không thể tiến lên chém tiểu tử Nguyệt Lưu Ảnh này, ba lần bảy lượt hại Sắc Sắc nhà nàng bị thương, hôm nay lại như âm hồn bất tán mặt dày chạy đến Tướng phủ, quả nhiên là không biết xấu hổ.

Nguyệt Lưu Ảnh vụng về mức một muỗng cháo, đầy tới mức sắp tràn ra, rõ ràng chưa từng hầu hạ người khác, đem muỗng cháo lại gần khóe miệng Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói có chút cứng nhắc nói: “Ăn!”

Dạ Nguyệt Sắc vô lực tròn trắng mắt, xoa đầu đi, nhìn thấy hẳn là nàng không có khẩu vị rồi, làm sao ăn được nữa a.

Động tác của Dạ Nguyệt Sắc khiến Nguyệt Lưu Ảnh dừng lại, mặt đen lại đưa muỗng đến bên môi nàng nhưng nàng lại lần nữa quay đầu, Nguyệt Lưu Ảnh cầm cái muỗng, gân xanh trên tay nổi lên, nói thêm một lần nữa: “Ăn!”

“Không có khẩu vị!” Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng đem đầu nghiêng đến giữa giường, không để ý tới Nguyệt Lưu Ảnh nữa, trong lòng càng thêm kích động vạn phần, tên Lesbian này có cút nhanh chút cho nàng không, nàng thật sự rất đói a!

Nguyệt Lưu Ảnh đen mặt lại, mới vừa nãy nói đói bụng, bây giờ lại nói không có khẩu vị, đó không phải là nói nhìn thấy hắn nên không có khẩu vị? Cầm cái muỗng phát ra tiếng vang kêu kệt, Dạ Thiên cau mày nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, hắn lần này ngược đãi bảo bối Sắc Sắc, còn đến tội gì a, rõ ràng chính là đến chịu tội, Dạ Thiên giận đến râu mép khề nhếch lên.

Nguyệt Lưu Ảnh thấy Dạ Nguyệt Sắc kiên trì không ăn, màu đen trên mặt lại càng đáng sợ, đem cháo đặt trên bàn nhỏ cạnh giường, hất tay áo lên đi ra ngoài. Từ nương vội vàng tiến lên, bưng lên cháo trắng cho Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Sắc trong lòng kích động, rồi cuộc ăn vào.

Đứng ở cửa Nguyệt Lưu Ảnh thấy thế, sắc mặt tái xanh, khuôn mặt tuấn tú vạn vẹo. Nữ nhân này thật không biết nặng nhẹ.

Phải biết rằng, có một số nam nhân cần phải dạy dỗ!

Sau khi ăn xong, Dạ Nguyệt Sắc tinh thần tốt hơn không ít, nhìn thấy Nguyệt Lưu Ảnh sắc mặt khó coi, tâm tình vô cùng sáng khoái.

“Tiểu thư.” Đỗ Quyên thấy Dạ Nguyệt Sắc tinh thần không tệ, suy nghĩ một chút đã nói nói: “Cái hồ ly đó.” Đỗ Quyên nhìn lướt qua Nguyệt Lưu Ảnh, cứng rắn đem câu Hồ Ly kia nuốt trở về, yếu ớt nói: “Nàng ta nói ở Tô Mạc Già chuẩn bị một kinh hi cho người!”

Hồ Ly Tinh? Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh một chút, sau đó cười cười, đứng dậy đi ra cổng.

Dạ Nguyệt Sắc đi ở phía trước, Nguyệt Lưu Ảnh mặt sa sầm đi sau. Hai người một trước một sau đi tới Tô Mạc Già, chỉ thấy Nam Uyên đứng ngoài cửa, gióng trống khua chiêng giăng đèn kết hoa, một mảnh màu đỏ vui mắt.

Chung quanh đó tụ tập không ít người, Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Tô Mạc Già, vài đồ khoa trương, trong lòng bắt đầu khinh bỉ Tần Khuyết, chẳng lẽ nàng ta nói vui mừng chính là cái này.

“Cầm Nguyệt vương gia đón dâu, nghe nói muốn ở Tô Mạc Già mở tiệc ba ngày để ăn mừng!” Những người bên cạnh hưng phấn nói: “Trước đây không có cơ hội đi vào, bây giờ được vậy thật là tốt.”

Dạ Nguyệt Sắc chậm rãi đi tới trước mặt Nam Uyên, bình tĩnh hỏi một câu: “Vương gia nhà ngươi thật sự muốn kết hôn?”

Nam Uyên nhìn Dạ Nguyệt Sắc một cái, sắc mặt không đổi nói: “Chủ nhân nhà ta thật muốn lấy vợ!”

“Rất tốt!” Dạ Nguyệt Sắc nghiêng răng nghiêng lợi nói, hắn thực có can đảm cười nữ nhân khác!

Quay đầu đi về, cho đến lúc thấy một cái cửa hàng treo một chữ thật to “Cầm đồ” cửa hàng, Dạ Nguyệt Sắc đi vào, đi tới cửa sổ hiệu cầm

đồ, rút chiếc nhẫn bên tay trái rút ra, hướng về phía chương quỳnh nói: “Chương quỳnh, cầm đồ!”

“Cầm cái gì? Cầm đồ chết* sao?” Chương quỳnh nhìn lướt qua chiếc nhẫn Dạ Nguyệt Sắc đặt trên quầy, miễn cưỡng hỏi.

*Cầm đồ chết : theo ta có lẽ là cầm đồ không lấy lại ^^!

“Cầm đồ chết!” Dạ Nguyệt Sắc không hề nghĩ ngợi nói.

“Ừ, một trăm lượng bạc!” Chương quỳnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, thấy Dạ Nguyệt Sắc lắc đầu một cái, tiếp tục đối với Dạ Nguyệt Sắc nói: “Cầm đồ chết chỉ có giá này!”

Dạ Nguyệt Sắc lần nữa lắc đầu, chương quỳnh kia nói tiếp: “Một trăm năm mươi lượng! Có cầm hay không tùy người!”

“Chương quỳnh, người xem vật này.” Dạ Nguyệt Sắc cười cười chỉ chiếc nhẫn trên quầy, mặc kệ vẻ mặt của chương quỳnh kia, tiếp tục nói: “Ta xem nó chỉ trị giá một đồng, người cho ta cầm nó với giá một đồng tiền!”

Chương quỳnh có chút kinh ngạc nhìn Dạ Nguyệt Sắc, cô nương xinh đẹp như vậy chẳng lẽ đầu óc có vấn đề?

“Biên lai cầm đồ cũng không cần ! Trực tiếp giao cho ta một đồng!” Dạ Nguyệt Sắc thúc giục chương quỳnh, chương quỳnh kia chân chừ đưa cho Dạ Nguyệt Sắc một đồng, nàng liền nhận lấy rồi đi ra ngoài.

Nguyệt Lưu Ánh vẫn đứng ở cửa ra vào nhìn Dạ Nguyệt Sắc, vẻ mặt có chút không hiểu, thấy nàng ra ngoài, tiếp tục đi phía sau nàng. Suy nghĩ một chút sau đó mở miệng nói: “Cho dù hoàng thúc không có cưới người, nam tử trong kinh thành cũng không ít”

Dạ Nguyệt Sắc cũng không quay lại nhìn hắn, tiếp tục đi về phía trước, Lưu Ánh ở phía sau lầm nhảm nói: “Nếu như người thật sự khổ sở, bản hoàng tử cưới người.”

Không đợi Dạ Nguyệt Sắc có phản ứng thì đã có người kêu thay nàng.

“Ánh.” Một tiếng gọi sợ hãi yếu ớt, mang theo niềm đam mê yêu, làm người khác quý mến, Dạ Nguyệt Sắc cũng không quay lại xem là ai. Tay Nguyệt Lưu Ánh đang cầm tay Dạ Nguyệt Sắc trong chốc lát có chút cứng ngắc, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình thường.

“Chàng phải cưới nàng?” Thanh âm Tân Khuynh chứa thông khổ mang theo như chút nước nở, làm bản tiếp tục nói: “Làm sao chàng có thể lấy nàng.”

Dạ Nguyệt Sắc không cần nhìn cũng biết, giai nhân kia đang rung rung sắp khóc. Dạ Nguyệt Sắc tựa vào cây cột trước lầu, trên mặt mang một nụ cười tà ác, chậm rãi quay đầu, nhẹ nhàng nói: “Vì sao không thể cưới ta?”

Lúc này người khác cũng không biết, trong mắt kia chứa tia nhìn tinh ranh, nụ cười trên mặt cực kỳ giống một tiểu hồ ly.

“Chúng ta nam chưa lập gia đình, nữ chưa gả, nói cũng coi như môn đăng hộ đối, làm sao hẳn lại không thể cưới ta?” Dạ Nguyệt Sắc nhàu mày nhìn Tần Khuynh, tiếp tục cười nói: “Đối với Tứ hoàng tử mà nói, lấy ta không phải như bỏ sắn sất mà bắt cá rô?” (Nguyên văn nó là “bỏ cá mà lấy tay gấu” á)

Tần Khuynh vừa nghe, vẻ buồn bã trên mặt càng đậm, mắt sụp xuống, nước mắt từ từ chảy xuống, tất cả đẹp như vậy, lại mang vẻ đáng yêu khiến người ta thương cảm, lông mi thật dài che khuất cừu hận ở trong mắt, thanh âm yếu ớt nói: “Anh, ta hiểu rõ ta nhất định không xứng với chàng, nhưng mà Khuynh nhi một mảnh tình ý, có trời đất chứng giám, ta vẫn, vẫn.”

Giọng mang ghen ngào, lúc ngược mắt lên đã lệ rơi đầy mặt, “Vẫn vì chàng thủ thân như ngọc.”

Nói xong đột nhiên chạy về phía trước một bước, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc mà tới, Dạ Nguyệt Sắc theo bản năng nghiêng người, tay phát qua áo Tần Khuynh, vậy mà sau một khắc, chỉ thấy Tần Khuynh đứng phải cây cột phía sau lưng Dạ Nguyệt Sắc, một dòng máu tươi từ trán chảy xuống.

Động tác rất nhanh, người ngoài nhìn vào, không thể không nghĩ là Dạ Nguyệt Sắc đem Tần Khuynh đẩy ngã đứng vào cột.

Nguyệt Lưu Ánh là người phản ứng trước tiên, giống như phản xạ có điều kiện của Dạ Nguyệt Sắc, hướng về phía Tần Khuynh mà đi, trên mặt có chút không hiểu, khẽ nhàu mày.

“Anh, ta biết rõ chàng vẫn còn yêu ta. Ta thật sự, chưa từng rời bỏ chàng. Khuynh nhi luân lạc phong trần, không phải là do ta nguyện ý, chàng ghét bỏ ta cũng là phải.”

Tần Khuynh tựa vào ngực Nguyệt Lưu Ánh, trên mặt hiện lên một nụ cười tái nhợt, thấy Nguyệt Lưu Ánh cau mày không nói lời nào: “Anh, ta.”

“Đừng nói chuyện, ta dẫn nàng đi gặp đại phu, sinh mạng là của mình, nên biết quý trọng!” Nguyệt Lưu Ánh một thanh ôm lấy Tần Khuynh, ánh mắt có chút lo lắng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sau đó xoay người rời đi.

Mọi người chỉ chỉ chỏ chỏ, xì xào bàn tán, Dạ Nguyệt Sắc cũng hông có tâm tình nghe. Hừ, đúng là nam nhân đều không nhờ vả được! Nàng tỏ vẻ không sao cả, cười cười đi vào tửu lâu trước mặt.

Vào một gian phòng nhỏ, chỉ chốc lát liền có người đem rượu vào. Dạ Nguyệt Sắc đi đến bên cạnh, bưng bình rượu lên rót một chén, ừm, rất thơm, hơi rượu lên uống một hơi cạn sạch. Tiếp chén thứ hai xuống bụng, hai mắt mơ màng, chén thứ ba, đầu nặng trĩu, thứ tư.

Ặc, tại sao nàng cảm thấy trước mắt xuất hiện một người, Dạ Nguyệt Sắc nỗ lực mở mắt, muốn xem rõ ràng, nhưng nàng đang say nên cho dù có cố gắng thế nào, đều chỉ có thể nhìn thấy một bóng trắng, còn thấy bóng trắng mơ hồ cười cười.

“Âm Hồn Bất Tán.” Dạ Nguyệt Sắc lăm bầm thì thào, lần nữa rót một ly rượu, có chút không linh hoạt đưa lên miệng, nhưng làm thế nào cũng không thể đưa tới, Dạ Nguyệt Sắc nhàu mày một cái, chỉ thấy một bàn tay trắng nõn thon dài, đã đoạt đi cái chén trong tay nàng.

Ngẩng mặt lên nhìn, vẫn bóng trắng mơ hồ như cũ Dạ Nguyệt Sắc lăm bầm nói: “Ừ, người cũng tới uống, chúng ta cạn ly!”

Nói xong hơi bầu rượu trong tay lên, đưa lên miệng, lại nghe thấy một tiếng thở dài bên cạnh, lập tức bầu rượu cũng đến trong tay của người đó.

“Người thật đáng ghét.” Dạ Nguyệt Sắc mở trừng hai mắt cũng không nhìn thấy bộ dáng người trước mặt, trong lòng dâng lên một cỗ hỏa khí, ngăn ở ngực, hết sức không thoải mái, thấy người kia hết đoạt đi ly rượu của nàng lại đoạt bầu rượu, lão đạo đứng lên, bắt được cổ áo người nọ, lăm

bầm lên tiếng: "Người thật đáng ghét."

"Ừ, ta rất đáng ghét! Ta thật sự đáng ghét!" Thanh âm ôn nhu như cũ, người nọ đem ly rượu bầu rượu trong tay để lên bàn, nhìn người đang túm áo hắn, nhẹ giọng nói.

"Người đáng ghét, đáng ghét." Vô số câu người đáng ghét chưa kịp nói xong, men say mãnh liệt chỉ còn dư lại ba chữ kia.

"Ừ, ta đáng ghét!" Đinh đầu truyền tới thanh âm ôn nhu như nước, Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lên, nhìn người nọ, không thấy rõ bộ dáng, nhưng mà trên người hắn tỏa ra mùi hương hoa đào nhàn nhạt, nàng biết rõ chính là hắn.

Nhưng mà, Dạ Nguyệt Sắc cắn cắn môi, hắn thừa nhận sai lầm vô cùng thành khẩn, cũng không phải nàng muốn đáp án. Nước mắt lưng tròng nhìn Nguyệt Vô Thương, mặt của người kia bỗng gần hơn nửa phần, Dạ Nguyệt Sắc nhìn thấy gương mặt diêm dúa, biểu tình ôn nhu như nước, vốn là rất đẹp, nhưng mà vào giờ phút này nàng lại hận nghiêng răng nghiêng lợi

"Nguyệt Nguyệt, ta không cần người!" Đầu óc Dạ Nguyệt Sắc choáng váng, túm chặt áo Nguyệt Vô Thương, cắn răng nghiêng lợi nói.

Nguyệt Vô Thương nheo nheo mắt, cúi đầu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, hỏi một tiếng: "Vì sao?"

"Không cần người chính là không cần người thôi !" Dạ Nguyệt Sắc cắn cắn môi dưới, sóng mắt lần lần nhìn Nguyệt Vô Thương, giống như là chuyện đương nhiên: "Ta không cần người, bao nhiêu mỹ nam chờ ta!"

Men say mãnh liệt, Dạ Nguyệt Sắc ở trước mặt Nguyệt Vô Thương có chút đứng không vững lung lay hai cái, Nguyệt Vô Thương bắt đắc dĩ đưa tay ôm Dạ Nguyệt Sắc, nhìn nữ nhân trong ngực vì say rượu mà mặt mày ửng hồng, chân mày nhíu lại. Rất nhiều mỹ nam ?

Nguyệt Vô Thương mặt bình tĩnh, có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta muốn cưới người khác, nàng có thể cướp về cơ mà!"

"Không giành, không giành được" Dạ Nguyệt Sắc giương mắt lên nhìn Nguyệt Vô Thương, lẩm bẩm nói: "Không phải là người, coi như giành được cũng không phải là người."

Nguyệt Vô Thương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ nhân trước mắt không chỉ có thần kinh không ổn định, hơn nữa còn lười như vậy, nếu như bọn họ cách nhau một trăm bước, nàng chỉ muốn đi một bước, còn lại là hắn phải bước hết. Chẳng qua là, nữ nhân này . . .

Nguyệt Vô Thương lại một lần nữa không giữ được bình tĩnh, cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ hồng, lại gian xảo cắn đôi môi anh đào kia. Chẳng qua là, hắn nhẹ nhàng cắn hai cái, sau đó tưởng niệm như điên, từ từ thay đổi vị, cảm giác môi dán môi không giải được nỗi nhớ nhưng khác khoải, lưỡi khẽ đẩy vào trong miệng nàng, tham lam hút lấy.

Dạ Nguyệt Sắc vốn là bị hôn đến hỗn loạn, bị Nguyệt Vô Thương hút được đầu lưỡi có chút đau, đột nhiên mở mắt ra, không biết lấy sức từ đâu, đẩy Nguyệt Vô Thương ra.

"Người, người, người tại sao hôn ta." Dạ Nguyệt Sắc nhìn thân ảnh mơ hồ trước mắt, nói.

Nguyệt Vô Thương hô hấp rối loạn, nhìn cô gái ngây thơ trước mắt, trong mắt lóe lục quang, ngay sau đó bĩu môi, thanh âm mềm mại nói: "Nếu như nàng cảm thấy thua thiệt, có thể hôn lại ta".

Dạ Nguyệt Sắc nhu nhu cái trán, giống như là đang rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề gì đó, lần nữa ngẩng đầu lên, trong mắt hiện ý cười, bước đến gần Nguyệt Vô Thương.

Động tác có chút thô lỗ đem Nguyệt Vô Thương đẩy ngã ở trên bàn, sau đó cúi người, vươn tay vuốt ve khuôn mặt hoa đào diêm dúa yêu nghiệt của Nguyệt Vô Thương, tay theo khuôn mặt, lướt qua môi, sau đó đi xuống, như có như không theo ngực trượt đến bên hông.

Nguyệt Vô Thương từ đầu đến cuối vẫn cười nhẹ nhàng nhìn nàng, nhìn Dạ Nguyệt Sắc trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện vẻ kiên quyết, hơi nhíu nhíu mày.

Đến lúc trước ngực chợt lạnh, Dạ Nguyệt Sắc đã rút đai lưng của hắn, y phục trong nháy mắt rơi xuống, một mảng lớn da thịt trước ngực lộ ra, sau đó người nào đó đã quá say đột nhiên cúi xuống đè lên trên người Nguyệt Vô Thương của, đôi môi đỏ thắm hướng môi hắn tiến tới . . .

Nguyệt Vô Thương nhìn động tác của Dạ Nguyệt Sắc, ánh mắt thâm trầm, đúng lúc môi Dạ Nguyệt Sắc tiến gần, khẽ nghiêng đầu đi, nụ hôn của nữ nhân rơi xuống mặt.

"Sắc Sắc." Thanh âm ôn nhu như nước, Nguyệt Vô Thương nhíu nhíu mày, lấy tay đẩy Dạ Nguyệt Sắc ra một chút, hỏi: "Sắc Sắc muốn làm gì?"

Hắn cảm giác, hôm nay nàng thật là lạ

"Làm gì?" Dạ Nguyệt Sắc nâng hai tròng mắt nhuộm men say, đưa tay vuốt ve mặt của Nguyệt Vô Thương, sau đó vui vẻ cười nói: "Ăn sạch sành sanh."

Ăn sạch sành sanh? ! Quang mang trong mắt Nguyệt Vô Thương càng thêm sâu thẳm, một suy nghĩ thoáng qua trong đầu, chuyện mới xảy ra nhất định làm nàng lo lắng. . . . Nhưng mà, Nguyệt Vô Thương nhíu mày, nàng ăn sạch thì sau đó sẽ ra sao?

Không đợi hần tiếp tục suy nghĩ nhiều, cũng cảm giác được bộ ngực thấm ướt cảm giác ấm áp truyền đến, người kia trước ngực hần nhẹ nhàng cắn cắn, Nguyệt Vô Thương con ngươi sâu thẳm giống như đầm sâu không thấy đáy, hai tay nắm chặt cạnh bàn, nữ nhân như vậy, lại làm cho hần mất khống chế.

Không đợi người trước mặt tiếp tục gây sóng gió, Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng đứng lên, giữ chặt đầu Dạ Nguyệt Sắc trong ngực, ngăn cản nàng tiếp tục lộn xộn. Nguyệt Vô Thương bình phục hô hấp, lẩm bẩm hỏi: "Sắc Sắc, ăn sạch sành sanh xong nàng sẽ làm gì?"

Dạ Nguyệt Sắc ở trong ngực Nguyệt Vô Thương, thanh âm đứt quãng vang lên, "Ăn sạch xong, dĩ nhiên là phải mộng chạy lấy người."

Phải mộng chạy lấy người? ! Hôm nay Nguyệt Vô Thương mất khống chế cảm xúc đã là lần thứ ba. Hai tròng mắt nhắm lại, khẽ đẩy Dạ Nguyệt Sắc ra chút ít, kêu: "Sắc Sắc."

Dạ Nguyệt Sắc đầu óc mơ hồ, sau đó rõ ràng nói: "Nguyệt Nguyệt, ngươi phải cưới người khác, ta có chút khổ sở."

Hai tròng mắt bỗng dâng lên một tầng hơi nước, nước mắt rùng rùng nhìn Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương trong lòng chấn động, ánh mắt càng ôn nhu, thần sắc càng thêm cung chiêu.

Chỉ thấy người nọ tiếp tục nói: "Nhưng ngươi chính là muốn người khác."

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng có cảm giác buồn bực, hơn nữa là đau lòng, hần vốn tưởng rằng nàng về mặt tình cảm phản ứng chậm chạp, cho nên khi nàng phản ứng kịp thì hần đã làm xong. Nhưng mà, có một số việc nàng đều hiểu, chẳng qua là để ở trong lòng không nói, Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy lòng chưa xót có chút đau, liền muốn ôm Dạ Nguyệt Sắc lâu một chút nhiều một chút, giống như có thể bỏ khuyết chỗ trống trong lòng.

Chỉ cần sau ngày mai, hần chắc chắn đối tốt với nàng, không để cho nàng rơi thêm một giọt nước mắt.

"Sắc Sắc, nàng phải nhớ, người ta muốn cưới trước nay chỉ có một mình nàng." Thanh âm ôn nhu nghiêm túc từ từ vang lên.

Dạ Nguyệt Sắc cả người vui trong lòng Nguyệt Vô Thương, nghe thấy lời nói đó, rốt cuộc nhắm mắt, an tâm ngủ trong ngực Nguyệt Vô Thương, đôi tay vẫn như cũ nắm y phục hần thật chặt.

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng có chút tự trách, nhưng nếu như không làm như vậy, không giải được độc theo lời Phong Hồi Tuyết, bọn họ vĩnh viễn cũng không thể ở chung một chỗ, nếu như cả đời cũng không giải được độc, hần làm sao nhẫn tâm để cho nàng một người thương tâm.

Sự lo âu, bất an của nàng, làm cho hần cũng bất an, lo âu khổ sở theo.

Lúc này men say làm gò má của nàng ửng hồng, đôi môi đỏ thắm, lông mi thật dài còn lưu vài giọt nước, toàn bộ điều này đều khiến cho hần muốn nâng niu quý trọng nàng. Nhưng mà sự khác thường của nàng hôm nay, khiến cho hần lần đầu tiên cảm thấy không thể nắm chắc được mọi chuyện trong tay, trong lòng tràn ngập bất an.

Nguyệt Vô Thương ngồi xuống, đem Dạ Nguyệt Sắc đặt ở trong lòng, ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua mặt, dường như muốn đem khuôn mặt nàng khắc sâu vào trong lòng, "Sắc Sắc, ta cũng là bất an. Ca ca của nàng tốt như vậy, một lòng một dạ vì nàng mà suy nghĩ. Ta chỉ muốn nàng sống tốt. Nếu như không giải được độc, ba năm sau, nếu như ta không có ở đây, liệu nàng có đau khổ."

Nguyệt Vô Thương cười cười tự giễu, trước đây hần không quá coi trọng sinh tử, cho đến hôm nay, có người nhớ thương, làm cho hần mong muốn có thể sống lâu trăm tuổi.

"Sau này hiểu rõ phạm trần tục thế, chúng ta cũng có thể đầu bạc răng long." Nguyệt Vô Thương khẽ thở dài một cái, ôm sát người trong ngực, nụ cười trên mặt cũng từ từ trở nên nhu hòa.

Những chuyện trong quá khứ, cũng không cần quá cố chấp, đời người dài nhưng cũng là ngắn, chỉ mong có người ở bên, kề cận bên nhau, cho tới bạc đầu.

"Chủ nhân, Dạ tướng gia tới đón Dạ tiểu thư về nhà!" Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Nam Uyên, Nguyệt Vô Thương phục hồi tinh thần lại, gạt đầu một cái. Đem Dạ Nguyệt Sắc đặt trên giường, xoay người núp bên trong phòng.

Cho đến khi Dạ Thiên vô cùng lo lắng đi vào, mang theo Dạ Nguyệt Sắc rời đi, Nguyệt Vô Thương mới chậm rãi từ phía sau bình phong bước ra ngoài. Xuất hiện trong phòng lúc này còn có Đông Ly, Nam Uyên, Bắc Đường, cùng với nữ tử lần trước xuất hiện ở Cẩm Nguyệt Vương phủ và người vẫn đi theo Nguyệt Vô Thương - Hướn Nhai.

Nam Uyên cùng Bắc Đường hài hước nhìn Nguyệt Vô Thương, Nam Uyên vọt đến sau lưng Bắc Đường, vẻ mặt ranh mãnh nói: "Việc cấp bách hiện tại chính là muốn nhanh lên một chút đem phu nhân lấy về nhà, an ủi nỗi khổ tương tư!"

Nguyệt Vô Thương lạnh lùng quét mắt một cái, Nam Uyên cả người hoàn toàn núp ở sau lưng Bắc Đường, Bắc Đường ho nhẹ hai tiếng, nghiêm trang nói: "Việc cấp bách là nhanh chóng giải độc, sau đó, khụ khụ."

Vừa nói đến giải độc, trên mặt Hướn Nhai nhất thời hiện vẻ nghiêm túc, Nguyệt Vô Thương thái độ có chút lo lắng, không đồng ý cũng không phản đối.

"Ta biết trong kinh thành có một cô gái khác cũng sinh ngày mười bốn tháng bảy, chỉ có điều." Nam Uyên sắc mặt trở nên nghiêm chỉnh, nhìn Nguyệt Vô Thương tiếp tục nói: "Hôm nay đi theo Nguyệt Lưu Ảnh cùng Tần Khuynh đến nơi ở cũ là Tần Phủ, phát hiện một đèn hoa đăng bất giác. Kiểm tra kỹ, phát hiện là tết Trung Nguyên, Tần Khuynh rơi xuống nước chưa kịp thả đèn. Vốn là sẽ đổ vào nàng là bởi vì ngày sinh tháng đẻ của nàng bị cô ý che giấu!"

Nam Uyên nói xong, mọi người trong phòng lập tức rơi vào trầm mặc. Ngay cả nữ tử lạnh lùng kia cũng khẽ nhíu mày, Bắc Đường cùng Đông Ly lại dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Nguyệt Vô Thương. Hường Nhai nhìn Nguyệt Vô Thương một chút, quay đầu đi không biết nghĩ cái gì.

Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng cười cười, không khỏi nhớ tới bữa tiệc tuyển phi ở Bán Nguyệt tuyển, Dạ Nguyệt Sắc lời nói hùng hồn, hôm đó hẳn biết nàng muốn, không nhất thiết là người mình phải gả có khác người hay không, trên mặt hiện lên thần sắc ôn nhu, đối với người những người ở đó mà nói, chắc chắn là một kỳ tích. Trước đây từng thấy hắn cười, nhưng lại chưa từng thấy hắn cười chân thật như thế.

"Giữ nguyên kế hoạch tiến hành, mấy ngày nữa là có thể biết kết quả!" Nguyệt Vô Thương đứng dậy, hướng về nữ tử lạnh lùng nói: "Quan sát thật kỹ mọi động thái trong cung. Nam Uyên phụ trách quan sát Tướng phủ, ngày mai nhất định không được xảy ra một chút không may!"

Trong Tướng phủ.

Không chỉ có Hoàng hậu đưa tới sinh lễ, còn nghe chuyện Dạ Nguyệt Sắc muốn gả cho Nguyệt Lưu Ảnh, Phong Hồi Tuyết vội vã chạy về, lúc này ngồi ở bên giường Dạ Nguyệt Sắc.

Nhìn khuôn mặt mình ngày đêm mong nhớ, nghe người nọ trong mộng mê sáng. Hắn nghĩ, hẳn thật sự là trùng một loại gọi là độc tường niệm, cho dù mỗi ngày lên Đàn Sơn niệm Phật cũng không thể khỏi, một ngày không gặp như ba năm, cho dù gõ mõ niệm Phật cũng không thể tiêu tan được cố chấp trong lòng.

Cho dù xuất gia, cách xa phồn hoa. Nếu như mỗi một lần tụng kinh đều là để ngăn cản tường niệm, thì mỗi khi dừng lại, người hắn nhớ đến nhất định sẽ là nàng.

Vậy mà cho tới bây giờ, trong mộng người kia dường như cũng không có hắn, nàng vô thức ní non hoàn toàn là tên người khác. Nhưng cho dù như vậy, có thể lẳng lặng nhìn nàng, hẳn cũng cảm thấy đủ mãn nguyện.

Cứ như vậy, hắn đang bên cạnh nàng, nàng cũng ở bên cạnh hắn, thời gian cứ thế đằng đằng trôi qua.

Bóng mặt trời nghiêng về tây, chim đã về tổ, dường như đánh thức người đang ngủ say kia. . .

Dạ Nguyệt Sắc cau mày mở mắt, lại phát hiện có người ngồi bên giường, Dạ Nguyệt Sắc nhìn người nọ, ánh mắt ôn nhu như gió xuân, nụ cười ấm áp.

Ủy khuất trong lòng từ từ leo lên hốc mắt, thấp giọng kêu: "A Tuyết, mấy ngày nay huynh đi nơi nào vậy."

Phong Hồi Tuyết tâm vừa động, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nước mắt từ từ tràn ra, rốt cuộc đưa tay đem giọt lệ kia lau đi, nhất thời có chút đau lòng.

"Nguyệt Sắc, ta đã trở về." Thanh âm nhẹ nhàng, động tác ôn nhu, giống như gió xuân an ủi những ủy khuất trong lòng Dạ Nguyệt Sắc, nhưng lại làm cho nàng buồn bã hơn, "Nguyệt Sắc, ta đã trở về, không khóc."

"A Tuyết." Buồn bã cả ngày, lại đối mặt với kẻ ôn nhu như thế, Dạ Nguyệt Sắc nhào vào ngực Phong Hồi Tuyết, tựa hồ muốn trút hết ủy khuất lên người hắn.

Ôn nhu vỗ lưng Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói mang theo an ủi, ôn hòa thì thầm: "Đừng khóc, đừng khóc."

Dạ Nguyệt Sắc đang nức nở dần dần bình tĩnh, ý thức được mình khóc nhè, vui mặt sâu hơn, sau đó buồn bực nói: "A Tuyết, chúng ta đi có được không."

Chúng ta đi có được không? Lòng Phong Hồi Tuyết bị mấy chữ này hung hăng đụng một chút, hắn vô cùng thống hận mình vì do dự mà vĩnh viễn bỏ lỡ cơ hội tốt. Biết rõ nàng chỉ muốn chạy trốn, nhưng vẫn không nhận được muốn mang nàng đi. Chỉ trách người nọ, dù sao cũng không nên để cho nàng khổ sở như vậy.

"Được!" Phong Hồi Tuyết ôn nhu nói, êm ái xoa xoa đầu Dạ Nguyệt Sắc, trên mặt nụ cười ôn nhu hạnh phúc.

"Nhưng mà, chúng ta đi như vậy, phụ thân chắc sẽ rất khó xử." Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lên nhìn Phong Hồi Tuyết, "A Tuyết, huynh nói xem, ta thật rất tùy hứng a, không nên nhất thời tức giận nói muốn gả cho Nguyệt Lưu Ảnh."

"Không có, đừng nghĩ nhiều!" Phong Hồi Tuyết vuốt ve đầu Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Đừng lo lắng, tất cả có ta!"

Dạ Nguyệt Sắc cau mày, sau đó hướng về phía Phong Hồi Tuyết cười cười: "A Tuyết, có huynh thật tốt." Giống như ca ca, để cho nàng cảm thấy an tâm.

Phong Hồi Tuyết ôn nhu cười cười, trông mắt thoáng qua vẻ ưu sầu, chỉ mong nàng về sau không phải hối hận. Chẳng qua là lúc này, hắn thật muốn cứ như vậy mang nàng đi, sau đó cũng không trở về nữa.

Chương 58: Hoa giá *

** Hoa giá : Những bông hoa dùng để kết hôn, hoa cưới .*

Con đường từ phủ đệ Tư hoàng tử đến Tường phủ trải đầy thảm đỏ, khắp ngã tư đường đều treo đèn lồng đỏ, vô cùng náo nhiệt. Chỉ trong vòng một ngày, mọi việc cần cho hôn lễ đều được thu xếp xong, nhìn khung cảnh long trọng trước mắt là có thể thấy triều đình vô cùng coi trọng hôn lễ này.

Đồng thời, trước cửa Cẩm Nguyệt Vương phủ cùng Quốc cữu phủ cũng dán giấy đỏ, treo hồng đèn lồng đỏ, vô cùng rực rỡ!

Trái lại Tường phủ lại vắng ngắt không một bóng người, toàn bộ sảnh lễ bị vứt lán lóc trong đình viện, có thể thấy hạ nhân trong phủ cũng không buồn để ý.

Nhà hoàn gia đình rất thưa thớt, cũng chẳng có vẻ gì là vội vã, khung cảnh này hoàn toàn không phù hợp với lễ vu quy dành cho con gái duy nhất của Dạ tướng gia phủ khả địch quốc đương triều.*

** Phủ khả địch quốc : giàu nhất nước.*

Dạ Nguyệt Sắc không chút trang điểm cũng không mặc giá y, được Dạ Thiên cùng bốn vị mẫu thân đưa ra ngoài, nhìn kỹ thì thấy nàng đang mặc một bộ quần áo màu xanh, giống hệt những bộ quần áo thông thường vẫn mặc.

"Phụ thân, con thật có lỗi với người..." Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên quay người lại bám lấy cổ Dạ Thiên, giọng nàng vừa tự trách vừa nũng nịu: "Con lại gây thêm phiền phức cho phụ thân rồi..."

"Sắc Sắc, nếu bây giờ con hối hận thì vẫn còn kịp..."

Dạ Thiên nhìn nữ nhi nhìn mình vẫn nâng niu như bảo bối trong tay, đột nhiên có cảm giác nàng bỗng sau một đêm đột ngột trưởng thành, hôm nay nàng bị ép gả cho một tên chẳng ra gì, đáy lòng ông cảm thấy thực đau đớn, lại nhỏ giọng khuyên nhủ:

"Nếu con thực sự không muốn, không ai ép buộc được con..."

"Phụ thân, người về sau phải tự chăm sóc mình cẩn thận nhé, trời lạnh càng phải chú ý giữ ấm, quan tâm đến các vị mẫu thân của con..."

Cánh tượng chia tay như thế, thật giống như cánh tân nương không muốn gả đi, Dạ Nguyệt Sắc không khỏi rơi lệ.

Dạ Thiên càng thêm nước mắt lưng tròng, lặng lẽ đưa tay gạt lệ, bảo bối của ông a, ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong lòng bàn tay sợ té, bây giờ phải gả cho một người như vậy, lại không cho ông chuẩn bị của hồi môn, lại còn nhất định đòi trả sinh lễ cho nhà trai.

Dạ Thiên càng nghĩ càng cảm thấy tức giận, ông đường đường là Thừa tướng, có thể coi là thế gia bậc nhất Nguyệt quốc, thế mà hôn ngọc quý duy nhất trên tay ông xuất giá, không ngờ lại chế giễu như thế này. Quan trọng nhất là, nàng là bảo bối của ông bao nhiêu năm, giờ cứ như vậy mà gả con gái đi, ông không nở bỏ, cũng bỏ không được a.

"Sắc Sắc bảo bối a, nếu như, nếu như hấn dám khi dễ con, cha sẽ đánh gãy chân của hấn!"

Dạ Thiên vạn phần không muốn gả con đi, nhưng cũng không thể làm gì khác, vốn A Tuyết là tốt nhất, dù nghĩ thế nào đi nữa cũng thấy, A Tuyết so với Nguyệt Vô Thương hay Nguyệt Lưu Ánh đều tốt hơn nhiều!

"Phụ thân, con không muốn xa người..."

Dạ Nguyệt Sắc ôm chặt lấy Dạ Thiên không buông, khiến cho Dạ Thiên vừa cố ngăn nước mắt chảy ra, lại không kiềm chế được mà rơi lệ, bốn vị mẫu thân càng là che mặt khóc suối mướt, vô cùng thương tâm.

Lời từ biệt còn chưa dứt, quân gia liền chạy tới thúc giục giờ lành đã đến, Dạ Nguyệt Sắc bản thân buông cha ra, chậm rãi bước về phía đại môn, Dạ Thiên che mặt khóc càng thêm thương tâm, đã phải gả con gái đi, lại còn không cho cha mẹ đi tiễn nữa...

Dạ Nguyệt Sắc đi phía trước, gia đình phía sau ôm ôm vác vác toàn bộ sảnh lễ của phủ Tư hoàng tử trả về.

Ngoài cửa, Nguyệt Lưu Ánh khoác hỷ phục đỏ rực, nhìn qua Dạ Nguyệt Sắc mặc một bộ quần áo cực kỳ đơn giản, mặt mộc không chút phấn

son, nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt hẳn nhạt đi, sắc mặt âm trầm. Cũng may hắn đã biết nàng sẽ không an phận nghe lời, nên trong kiệu cưới đã chuẩn bị sẵn một bộ giả y đầy đủ.

Nhưng ngay lập tức nghĩ tới việc hôm qua hắn cứ như vậy ôm Tần Khuynh rồi đi, để nàng thân gái một mình say rượu ở tù lâu, cổ tức giận trong lòng lại xẹp xuống, lại thấy nàng dù không trang sức gì, nhưng vẫn là rất động lòng người.

Trong lúc Nguyệt Lưu Ảnh vẫn còn sững sờ, Dạ Nguyệt Sắc đã oanh oanh liệt liệt ngồi vào kiệu cưới, khi Nguyệt Lưu Ảnh phục hồi tinh thần liền nghe thấy Dạ Nguyệt Sắc hô lên một tiếng:

"Có thể đi rồi!"

Đội ngũ rước dâu thực sự sững sờ, vốn mấy ngày nay hưng trí bừng bừng, nghĩ tới Tứ Hoàng tử danh trấn thiên hạ sắp cửa hành hôn lễ, nào ngờ không nghĩ tới, nhà gái chẳng chút lễ tiết, bà mối cũng không theo cùng, cứ thế mà lên kiệu, tất cả cùng ngăn người ra, không biết nên làm thế nào.

Toàn bộ nghi thức rước dâu đã bị nữ nhân này cắt bỏ hết cả, vẻ bình tĩnh trên khuôn mặt Nguyệt Lưu Ảnh có chút không giữ được, buồn bực thốt lên:

"Lên đường!"

Đội ngũ rước dâu cất bước, tiếng sáo hòa tiếng trống vui vẻ tấu lên, cùng hướng về phía Phủ Tứ hoàng tử. Đội ngũ chậm chậm đi qua những con phố phố hoa nhất kinh thành, chiêm chổng ngợp trời, lại có cung nữ đi trước tung đủ các loại hoa lên trời, mặc dù không phải là hoa đào, nhưng cũng là những loại hoa cực phẩm, có thể thấy Nguyệt Lưu Ảnh đã hết lòng hết dạ với hôn lễ này.

Ngồi trong kiệu, Dạ Nguyệt Sắc đưa tay bắt lấy một cánh hoa đang bay, trong lòng không khỏi trầm xuống, nhẹ nhàng thổi cánh hoa trong lòng bàn tay xuống, từ từ nhắm mắt lại.

Ngập trời hoa rơi cực kỳ đẹp mắt, khung cảnh vui vẻ náo nhiệt khiến cho u sầu những ngày cuối hè được thay thế bởi sức xuân, thắm đỏ, hoa hồng, chiêm chổng vui tươi rộn rã, hết thấy thật vô cùng diễm lệ, cũng thật hư ảo.

Dọc đường đi, người tới xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, cơ hồ tất cả mọi người đều đổ xô ra đường, trầm trồ trước hoa giá sang trọng xa hoa. Dạ Nguyệt Sắc ngồi trong kiệu có chút hoảng hốt, đột nhiên, cỗ kiệu dừng lại, đội ngũ đi sau cũng dừng lại.

Tiếng chiêm chổng chợt im bất, tiếng ồn ào xung quanh cũng biến mất, trong nhất thời mọi cảm giác vui mừng hay tức giận dường như đều ngừng lại, không khí trầm mặc vô cùng quỷ dị. Dạ Nguyệt Sắc vẫn thản nhiên như mọi việc không liên quan tới mình, miễn cưỡng dựa người vào thành kiệu. Sau đó nàng nghe thấy một thanh âm mềm mại như nước vang lên:

"Ảnh..."

Chỉ một tiếng thôi, thanh âm mỏng nhẹ như tơ, lại hơi chút run rẩy, muốn nói lại thôi, vừa nức nở lại như đang oán thán. Cả đến Dạ Nguyệt Sắc cũng muốn vỗ tay khen hay, nam nhân ngoài kia chẳng lẽ đáy lòng lại không mềm nhũn sao!

Trên trán Tần Khuynh băng một tầng băng gạc màu trắng, khuôn mặt âm đạm nhưng vẫn không giấu được vẻ dịu dàng đáng yêu, lại tràn ngập phong tình diễm lệ, một đôi thủy mâu loáng nước, giống như hắc trân châu sáng bóng long lanh. Nàng ta cứ như vậy ngẩng đầu nhìn về phía Nguyệt Lưu Ảnh.

Nàng ta cũng không cần phải nói nhiều, lúc này im lặng là vàng, dù không nói gì nhưng hơn ngàn vạn lời. Những người chung quanh hai mắt không chớp chăm chú nhìn cảnh này, cơ hồ ai cũng biết Tứ Hoàng tử cùng tuyệt đại mỹ nhân kinh thành Tần Khuynh có một đoạn tình duyên, mà ngày hôm nay, thiếp lạc phong trần, chàng cưới người khác, nam nữ từ si tình đổi thành hận thù.

Nguyệt Lưu Ảnh khẽ chau mày, nhìn Tần Khuynh đang chặn lại trước mặt. Dù sao đây cũng là nữ nhân mà trước kia hắn tâm tâm niệm niệm muốn cưới về, mà nay thế sự xoay vần, vật đổi sao dời, người vẫn còn đây mà mọi việc lại không còn như xưa nữa. Nói trắng ra lúc này mọi việc chính là, tình lang cũ lấy vợ, tình nương trước lại đến gây sự cản đường.

Nguyệt Lưu Ảnh chỉ hơi phát tay một cái, tùy tùng lập tức tiến lên, lôi Tần Khuynh đi. Tần Khuynh nhìn theo cỗ kiệu, đáy mắt lóe lửa dường như muốn thiêu cháy cỗ kiệu cưới kia, lại bản thân nhìn lướt qua đội ngũ rước dâu. Đột nhiên nàng ta nức nở thốt lên:

"Ảnh, chàng hiện tại không thể thủ ta, nhưng đời này Khuynh nhi chỉ là người của chàng, sẽ vĩnh viễn chờ chàng!"

Chuyện xảy ra ở Tô Mạc Già ngày hôm qua, số người chứng kiến cũng không ít, liền nhanh chóng suy đoán hôm qua Tứ Hoàng tử Nguyệt Lưu Ảnh đưa Tần Khuynh đi chữa thương hay còn làm gì khác, mà hôm nay nàng ta lại nói lời đầy ẩn ý như vậy. Quả nhiên nam nhân vốn là không thể tin tưởng được, đã được người này còn mơ tưởng người kia!

Nguyệt Lưu Ảnh nghe được lời Tần Khuynh, chân mày càng nhíu chặt, lo lắng quay đầu nhìn cỗ kiệu, gió nhẹ thổi qua, rèm kiệu khẽ nhấc lên, thấy người trong kiệu tựa hồ không có gì khác thường, mới an tâm đi tiếp.

Lại quay đầu nhìn Tần Khuynh, thân hình yếu ớt run rẩy kia đang cố giãy thoát đám đám thị vệ, trong mắt Nguyệt Lưu Ảnh thoáng qua một tia không kiên nhẫn. Hôm qua ở Tần phủ hắn đã nói rõ mọi việc, thế mà nàng lúc này vẫn còn nói những lời đó. Khuynh nhi trong ấn tượng

của hân vốn là ôn nhu dịu dàng sao lại thay đổi nhiều như thế, trông mắt đen càng thêm âm trầm, Nguyệt Lưu Ảnh không kiên nhẫn hô lên:

"Tiếp tục lên đường!"

Đúng lúc này đội ngũ rước dâu của Cẩm Nguyệt Vương phủ cũng tiến đến, khua chiêng gõ trống vô cùng náo nhiệt, dù tân lang Nguyệt Vô Thương không tự mình rước dâu. Lúc hai đội ngũ rước dâu chạm mặt nhau, không rõ người nào trên hai tòa lầu bên đường rắc rắc thứ gì đó xuống đất, một người qua đường khom lưng xuống nhặt lên, sau đó vui mừng hét to:

“Là tiền đồng, là tiền đồng!”

Tiền đồng ào ào không ngừng được thả xuống từ dãy lầu hai bên đường, tụ tập quanh đây đều là dân chúng bình thường, tự nhiên nhìn thấy tiền từ trên trời rơi xuống, bèn không để ý gì nữa, thi nhau cúi người xuống nhặt tiền.

Đội ngũ vốn đang chỉnh tề ngay ngắn đột nhiên trở nên hỗn loạn, thị vệ trong đội ngũ rước dâu của Tư Hoàng tử vội vã xông lên duy trì trật tự, chẳng qua bọn hân có cố thế nào cũng chỉ như muối bỏ biển, không ngăn cản được đám đồng.

Tiền đồng không ngừng được thả xuống, đám đồng càng thêm hỗn loạn. Nguyệt Lưu Ảnh cắn răng kìm lại chiến mã đang xao động, tức giận bùng lên trong đôi mắt, cắn răng nghiêng lợi hô lên:

“Đi đường vòng!”

Hân vừa dứt lời, đội rước dâu của phủ Tư Hoàng tử vội vàng nâng kiệu lên, rút lui khỏi đám đồng hỗn loạn, tìm cách đi vòng đường khác.

Thế nhưng không hiểu lại có ai đó dốt lên hàng tràng pháo ném xuống, đám đồng đang cúi đầu nhặt tiền đồng bị pháo văng trúng người liền kinh hoảng đổ xô tránh sang hai bên. Đội chiến mã cũng bị tiếng pháo dọa cho hoảng sợ, hai chân trước nhấc lên, hý lên âm ỉ.

Lúc này cả đoạn phố đã loạn đến không thể tưởng tượng được. Đầu tiên là những người tham tiền, đang ríu rít nhặt tiền rơi thì bị pháo ném trúng, liền cuống quýt bỏ của chạy lấy người, ủa ra từ phía, kinh thành phồn hoa mỹ lệ trong phút chốc người ngã ngựa hý, tiếng gào khóc, tiếng la hét chói tai, tiếng giận giữ mắng chửi không ngừng vang lên.

Nguyệt Lưu Ảnh thấy được mọi chuyện đã vượt khỏi tầm khống chế, đành ra lệnh cho đội ngũ rước dâu đứng im tại chỗ. Chờ đợi cho đám đồng an tĩnh trở lại.

Còn hân tự mình giục ngựa đi tới bên cạnh hi kiệu, nào ngờ đám đồng người ngựa cản đường khiến hân không cách nào lại gần, khuôn mặt xanh mét của Nguyệt Lưu Ảnh tràn ngập lửa giận, nếu hân tra ra được kẻ nào đã gây ra vụ phá rối ngày hôm nay, hân nhất định sẽ xử kẻ đó ngũ mã phanh thây.

Sau đó hân lại lo lắng nhìn về cổ kiệu nơi có Dạ Nguyệt Sắc, nhìn màn kiệu vì gió thổi lay động, hiện ra bóng người đang ngồi bình thản bên trong, thấy hơi yên lòng. Tiếp đó hân mặt mũi tối sầm phân phó tùy tùng đi tìm quan Phủ doãn phụ trách kinh thành, cũng dùng mọi cách từ dụ dỗ đến bức bách dân chúng giải tán.

Gần như là mất tới gần một canh giờ, vụ hỗn loạn mới được khống chế, nhưng giờ lành cũng đã qua.

Hai đoàn nhân mã lại tiếp tục tấu sáo gõ chiêng trống lên đường, lại tiếp tục rải hoa bay đầy trời, không khí hôn lễ vui tươi rộn rã lại tràn ngập, tựa hồ mới rồi không có bất cứ chuyện bất ổn gì xảy ra.

Đến cửa phủ Tư Hoàng tử, Nguyệt Lưu Ảnh tâm tình có chút kích động, từ trên ngựa phi thân xuống, từng bước đi tới trước cổ kiệu, cánh tay có chút run run vén màn kiệu lên.

Chỉ thấy người bên trong đã thay giá y đỏ rực, hân liền cảm “Đồng tâm kết” tượng trưng cho tình cảm ân ái vợ chồng đưa vào trong kiệu cho Dạ Nguyệt Sắc.

Chỉ thấy nàng từ tốn cầm lấy một đầu lụa đỏ, Nguyệt Lưu Ảnh liền mừng rỡ dắt tay nàng vào phủ. Nghi lễ đám cưới của Hoàng gia phức tạp vô cùng, mặc dù đã tìm mọi cách giản lược đi rồi, nhưng đợi cho đến lúc tân lang tân nương vào bái thiên địa, thì cũng phải trải qua vô số nghi lễ rồi.

Kết hôn đơn giản thực ra chủ yếu là bái thiên địa, lạy cao đường. Đôi tân lang tân nương này do Hoàng hậu chủ trì hôn lễ, cũng vẫn phải thực hiện các nghi thức kia, sau khi bái cao đường và phu thê giao bái xong, Dạ Nguyệt Sắc liền được đưa vào động phòng.

Trải qua lần rước dâu kinh tâm động phách lúc ban ngày kia, đến giờ, tâm tình Nguyệt Lưu Ảnh mới được an ổn, thờ phào nhẹ nhõm. Mọi người đua nhau chúc rượu, hân liền không chối từ, sau khi uống một vòng với các quan viên, cũng đã có chút say.

Sau khi hôn lễ kết thúc, hoàng hậu liền lập tức hồi cung.

Uống rượu hơi nhiều, ánh mắt Nguyệt Lưu Ảnh trở nên mông lung. Có cao thủ giỏi nhìn sắc mặt đã nhận ra, bèn ôm quyền cung kính nói:

“Xuân tiêu một khắc đáng giá ngàn vàng... Tỉ Hoàng từ chớ để giai nhân một mình!”

“Vậy thì xin phép các vị, các vị cứ tự nhiên!”

Nguyệt Lưu Ảnh xuân phong đắc ý đáp lời, lại nói với quản gia:

“ Phục vụ các vị khách nhân cho tốt!”

Mấy tên quan lại đua nhau xúm lại chúc tụng nịnh hót, lúc sau, Nguyệt Lưu Ảnh trong lòng cuộn sóng bước tới gần tân phòng, bước chân nhẹ như lông hồng, thân hình hơi nghiêng ngả một chút. Chính hắn cũng không ngờ được, cười được Dạ Nguyệt Sắc khiến hắn kích động đến thế.

Tay hắn run rẩy đẩy cánh cửa phòng bước vào, tân nương đang quy quy củ củ ngồi bên mép giường, đứng hai bên là hai nha hoàn. Nguyệt Lưu Ảnh nhẹ nhàng phát phát tay, hai nha hoàn hành lễ xong liền lui ra.

Nguyệt Lưu Ảnh từ từ đến bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, cánh tay nhẹ nhàng chạm vào khăn voan đỏ, trong lòng thẳng thót có chút không đợi được để nhìn thấy dung nhan dưới tấm khăn kia.

Cánh tay hắn bỗng nhiên bị Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng cầm lấy, khuôn mặt Nguyệt Lưu Ảnh tỏa ra nụ cười ôn nhu mà chính hắn cũng không nhận ra. Sau đó hắn không nói gì nữa, cũng không làm ra hành động gì khác, cứ như thế nhìn tân nương trước mặt mà cười, cho đến khi tân nương cầm tay hắn giật giật, Nguyệt Lưu Ảnh mới lên tiếng hỏi:

“Làm sao vậy?”

Dạ Nguyệt Sắc ngồi bên giường liền chỉ chỉ vào ly rượu trên bàn, Nguyệt Lưu Ảnh mỉm cười nhìn nàng, đôi mắt say mơ hồ nhưng tràn ngập tình yêu dịu dàng, lơ đãng kéo nàng tới cạnh chiếc bàn bày mấy ly rượu.

Hắn thật ra cũng có chút khản trương, nhưng nhờ uống mấy ly rượu mà có thêm can đảm, uống một chút cũng thật tốt.

Nguyệt Lưu Ảnh đưa một ly rượu cho Dạ Nguyệt Sắc, lại cầm một chén khác đưa lên, hai đôi tay quán quýt giao nhau, Nguyệt Lưu Ảnh vui vẻ uống một hơi cạn sạch ly rượu giao bôi. Dạ Nguyệt Sắc trái lại không động một chút rượu nào, lại như làm nũng đưa ly rượu đến bên môi Nguyệt Lưu Ảnh. Đôi mắt Nguyệt Lưu Ảnh tràn ngập ý cười, liền một hơi uống hết rượu trong ly Dạ Nguyệt Sắc.

Hắn không kìm lòng được bắt thân vén khăn voan lên, nhìn khuôn mặt ửng đỏ dưới lớp khăn, vốn có chút men say, giờ này Nguyệt Lưu Ảnh thấy thân thể mình đang nóng lên, người trước mặt này hắn đã bao ngày thầm thương trộm nhớ, tâm tâm niệm niệm muốn cưới về, tân nương mặt hơi cúi xuống, đôi môi đầy đặn hơi cong lên...

Đối với hắn mà nói, nơi nào trên khuôn mặt nàng cũng cực kỳ hấp dẫn hắn, Nguyệt Lưu Ảnh cúi đầu chiếm lấy bờ môi anh đào, khiến hơi rượu trong miệng hắn tràn ngập đôi môi kia, sau đó liền hôn thật sâu thật sâu.

Nụ hôn mang theo hơi rượu nồng, giống như mật ngọt ướp men say, trôi xuống vô cùng ngọt ngào, mang hơi nóng xuống bụng, hơi nóng tràn xuống lại rục lên như thiêu đốt linh hồn.

Cho tới lúc quần áo của hai người từ từ rơi xuống đất, hoa lệ lễ phục rơi trên hoa lệ trang sức, vừa hôn vừa tiến lại gần nhau, hai thân thể xích lõa quán quýt lại một chỗ, thân thiết không rời.

Nguyệt Lưu Ảnh ôm người ngọc trong ngực hướng giường tiến lại. Sau đó có chút không thể khống chế liền cúi xuống, nhiệt liệt hôn một đường từ môi xuống cổ, lại tiếp tục xuống dưới, tràn qua thân hình người yêu dấu, ghi dấu ấn hoa đào khắp thân hình nàng.

Môi hắn dừng lại trước ngực nàng hôn thật lâu, nhất thời trong phòng tràn ngập tiếng thở gấp, tiếng than nhẹ, hòa tấu nên khúc nhạc nguyên sơ hoang dại mà say đắm lòng người.

“Nguyệt Sắc...”

Nguyệt Lưu Ảnh ý loạn tình mê khẽ thốt lên, thân thể phía dưới hắn bắt chợt cứng đờ...

Trong khi đó tại đám cưới bên Cẩm Nguyệt Vương phủ, bởi Cẩm Nguyệt Vương gia thân thể không thoải mái, kiệu hoa vừa đến Vương phủ, Cẩm Nguyệt vương gia đã ho ra máu, do đó liền phân phó quản gia tự lo liệu mọi việc, còn nhấn lại:

“Bây giờ còn lại chút thời gian, không bằng đi ra bên ngoài ngắm cảnh một chút...”

Tân khách đến dự đều biết Cẩm Nguyệt Vương gia không còn nhiều thời gian nữa, nên cũng không bất ngờ, chỉ nhanh chóng chúc phúc rồi rút lui.

Mà giờ khắc này, trong đêm động phòng hoa chúc, tại tân phòng trong biệt viện...

Nguyệt Vô Thương dường như là từ lúc vén lên khăn voan tới giờ, liền bảo trì dáng đứng sững sờ trước giường, im lìm không động đậy. Nụ

cười trên mặt chẳng biết đã héo tàn từ khi nào, hoa đào trong đôi mắt đã sớm biến mất, chỉ còn lại sự tức giận mãnh liệt.

Người ngồi trên giường không ai khác lại là Nam Uyên! Mà giờ khắc này trên trán hắn lại dán một tờ giấy, trên đó viết mấy chữ. Nhìn kỹ thì thấy, mấy chữ đó là:

“Người đã khiến nàng thương tâm, như vậy ta liền mang nàng đi!”

Nguyệt Vô Thương lúc này với Nguyệt Vô Thương bình tĩnh thong dong, biếng nhác ưu nhã của quá khứ đã không còn là một người. Từ lúc vén lên khăn voan phát hiện Dạ Nguyệt Sắc đã bị bắt đi, hắn không thể bình tĩnh được nữa, hiện giờ trong lòng hắn chỉ còn lại tức giận cùng lo lắng bất an.

Ban đầu hắn đã lập mưu đánh tráo tân nương vô cùng tỉ mỉ, đợi cho hai đội ngũ rước dâu đến gần nhau, hắn liền cho người đứng trên lầu rải tiền xuống, sau đó đợi cho đám đông nhốn nháo lại tiếp tục đốt pháo ném xuống, khiến cho cả khu phố loạn thất bát tao. Sau đó hắn mới khéo léo đổi kiệu hoa, có điều không ngờ rằng, nữ nhân kia thế nhưng lại cùng bỏ trốn với Phong Hồi Tuyết!

Hắn đã vì nàng chuẩn bị một hôn lễ vô cùng long trọng, hao đào bay đầy trời, thế mà giờ này nhân vật chính là nàng lại mất tích! Nguyệt Vô Thương vuốt ve chiếc nhẫn Dạ Nguyệt Sắc mài từ một đồng tiền rồi đeo trên tay hắn, trong lòng đau đớn vô cùng.

Nam Uyên thì ngồi cứng nhắc trên hi sàng, thân thể bất động, đến đôi mắt cũng không thể liếc, nhìn về mặt và khi thế phát ra trên người Nguyệt Vô Thương, khiến hắn như toàn bộ tóc gáy của hắn đều dựng hết lên.

Nếu không phải hắn nghe thấy tiếng nói lạ trong phòng, thì chắc chắn sẽ không đi vào kiểm tra. Ai ngờ vừa bước vào liền mơ mơ hồ hồ ngất đi rồi thành ra thế này. Nam Uyên nghĩ mà muốn khóc, hắn đường đường là nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, võ công cũng không tệ, vậy mà lại bị nữ tử hạ thuốc mê. Sau khi tỉnh dậy đã thấy mình đang mặc giá y đồ thâm, trên mặt lại còn bị dán giấy nữa.

Một hồi sau, cuối cùng Nguyệt Vô Thương cũng phục hồi lại tinh thần, từ từ siết chặt bàn tay khiến mảnh giấy hóa thành bột phấn, lại tung bột phấn cùng lực đạo đánh lên người Nam Uyên, sắc mặt đã không còn vẻ gì khác thường, trầm giọng nói:

“Lập tức đi tìm nàng về!”

Nam Uyên vội vàng nhảy dựng lên khỏi hi sàng, vẫn còn mặc giá y đồ thâm phi thân ra khỏi phòng. Hắn vội bắn lên không trung pháo hiệu màu tím nhạt, sau đó từ từ lặn vào màn đêm biến mất.

Nét mặt Nguyệt Vô Thương đã hoàn toàn bình tĩnh, mặc dù trong lòng hắn lo lắng bất an đang cuộn cuộn, việc đột ngột này xảy ra khiến hắn càng thêm khó chịu.

Điều hắn băn khoăn nhất là, năm đó mẫu thân mang thai hắn liền bị người ta hạ độc “Cúc bách nhật”, tức là kẻ đó muốn hắn phải chết, thế nhưng hắn lại sống được đến tận giờ, trải qua vô số vụ hãm hại, ám sát cả âm thầm lẫn công khai, hắn vẫn sống!

Tất nhiên người nọ sẽ không để hắn cưới thiên chi kiều nữ của Dạ thừa tướng quyền lực đương triều, hơn nữa còn phải nhất định gả Dạ Nguyệt Sắc cho Nguyệt Lưu Ảnh mới thôi. Mà hắn lại nhất định phải cưới cô gái mà người nọ an bài, sau đó tiếp tục bị ám sát hạ độc mà chết.

Hoàng quyền áp người, cho dù là hắn hay với Thừa tướng quyền lực cực cao đương triều là Dạ Thiên cũng vậy! Nếu không, bọn họ chỉ còn con đường chết, thì kẻ nắm quyền kia mới an tâm!

Mặc dù hắn đã làm nhiều việc không đúng, đã có kế hoạch cướp dâu nhưng lại không nói cho nàng, cố ý ở trong bữa tiệc tuyển phi kích động nàng, khi nàng lo lắng bất an cũng không quang minh chính đại tới an ủi, tất cả chỉ để nàng hiểu lầm hắn muốn cưới Vân Thanh Nghê, kích nàng đồng ý gả cho Nguyệt Lưu Ảnh. Đến lúc đó hắn sẽ thiết kế việc tráo kiệu hoa thành công, rồi hai người sẽ thuận lý thành chương cứ thế bãi đường. Sau khi gạo đã nấu thành cơm thì dù người trong cung kia có thiên tính vạn tính mưu đồ gì cũng không thay đổi được.

Thế mà hôm nay mọi việc đều xảy ra đúng kế hoạch, nhưng nữ nhân kia lại cố tình phá hỏng hết! Nguyệt Vô Thương phẫn hận nghĩ thầm, coi như là hắn đã tính kế nàng đi, nhưng nàng chạy trốn như vậy, có khác gì cũng tính kế hắn.

Hôm đó nhìn nàng say rượu, nói với hắn nếu hắn cưới người khác nàng sẽ khổ sở, tim hắn cũng đau đớn như bị ai siết chặt, hắn cũng muốn ngay lúc đó mang nàng rời đi, bất kể là đưa nàng đi Bắc Mạc ngắm mặt trời mọc cũng được, đi Tuyết Sơn leo núi tuyết cũng tốt!

Chẳng qua nếu bỏ đi như vậy, thì hắn liệu còn mấy ngày được sống bên nàng? Huống chi người nọ cũng nhất định không để hắn cùng nàng bỏ đi dễ dàng, nàng có người thân ở nơi này, kinh thành lại nguy hiểm trùng trùng há có thể an toàn bỏ trốn. Nếu cứ thế bỏ đi mà người nhà nàng gặp chuyện, chắc chắn Dạ Nguyệt Sắc cũng không yên lòng.

Nhưng mà, nàng lại không cho hắn một chút thời gian, không hề tin tưởng dù hắn đã bao lần nói với nàng: “Nhất định chỉ cưới một mình nàng!”, mặc dù hôn lễ thế này có chút ủy khuất nàng, nhưng hắn nhất định sẽ dùng toàn bộ thời gian còn lại để yêu thương nàng, chiều chuộng nàng...

Đang lúc Nguyệt Vô Thương trầm vào suy nghĩ, một con chim bồ câu bắt chợt bay đến, đậu trên bàn tay hần, động tác Nguyệt Vô Thương không còn thông dong bình tĩnh như xưa nữa, liền nhanh chóng gỡ mảnh giấy gắn trên chân bồ câu xuống, nhìn thấy hàng chữ:

“ Bền đồ Kinh giao!”

Nguyệt Vô Thương nhìn xong liền không nói gì nữa, phi thân rời đi...

Dạ Nguyệt Sắc lúc này một thân thanh y ngồi bên bờ bến đồ Kinh Giao, đầu dựa vào vai Phong Hồi Tuyết, mắt nhìn lên bầu trời đầy sao phía trên, câu được câu không nói chuyện cùng Phong Hồi Tuyết.

“ A Tuyết...”

Dạ Nguyệt Sắc quay đầu nhìn Phong Hồi Tuyết, cười nói:

“Phụ thân nói trước kia chúng ta là hàng xóm, khi còn bé ta lúc nào cũng đi theo sau huynh, nhưng ta lại không nhớ gì cả, huynh kể lại chuyện xưa được không?”

“Được!”

Phong Hồi Tuyết lấy giọng thanh thanh như gió xuân bắt đầu kể về đoàn hồi ức thời thơ ấu của hai người.

Phong gia cùng Dạ gia trước kia cùng là Thừa tướng đương triều, lại cùng là học giả uyên thâm. Hai nhà dưới cơ duyên xảo hợp trở thành hàng xóm, hài tử hai nhà, một xinh đẹp đáng yêu, một nho nhã lễ phép, nên thân càng thêm thân, đã nhiều lần nói chuyện ghép đôi cho hai đứa nhỏ.

Như thế, hai hài tử Dạ Nguyệt Sắc và Phong Hồi Tuyết càng thêm thân quen. Hồi đó ngày nào Dạ Nguyệt Sắc cũng theo sau như cái đuôi của Phong Hồi Tuyết, lại luôn miệng gọi: “Tuyết ca ca!”, mà Phong Hồi Tuyết lúc đó chỉ là thiếu niên, với cô bé nhõng nhẽo phía sau cũng không biết là yêu hay ghét!

Cuộc sống cứ trôi qua như vậy đến năm hần mười hai còn nàng thì mười tuổi.

Năm ấy dương liễu lá lứt, cánh liễu tung bay, cũng là kỷ niệm khắc ghi trong trí nhớ của Phong Hồi Tuyết.

Ngày đó hần ngồi trên xe ngựa, hơi vén rèm lên, nhìn thấy đôi mắt long lanh ngấn lệ của nàng, lúc đó hần mới nhận ra, thì ra hần từ trước tới giờ luôn cố làm nàng vui vì thực sự hần không muốn nàng phải rơi lệ.

Xe ngựa rời đi rồi, hần hạ rèm xe xuống vẫn nghe thấy tiếng khóc nức nở và tiếng nàng gọi hần, mỗi âm thanh như mũi tên hung hăng đâm vào tim hần. Hần liền kéo rèm xuống nhìn lại, thấy phía sau xe ngựa, một bé gái yếu ớt đang chạy theo xe, vừa khóc vừa ra sức gọi tên hần. Nàng mê mải chạy rồi vấp chân ngã xuống đất, rồi lại đứng lên, tiếp tục vừa đuổi theo vừa khóc gọi. Hình ảnh này in đậm trong tim hần, khiến hần đau đớn khôn tả, hần suyết chút nữa là nhảy xuống xe, quyết định không đi nữa.

Chính là nhờ có Dạ Tương ôm lấy nàng, lại không ngừng khuyên nhủ Dạ Nguyệt Sắc, nếu có duyên nhất định sẽ gặp lại.

Nào ngờ một lần từ biệt xa cách nhiều năm, thế sự xoay vần, bãi bể nương dâu. Đến lúc gặp lại mới phát hiện, bao năm qua, tính cách nàng không những đã thay đổi, mà tựa hồ còn quên mất hần, nếu đây là cái giá phải trả vì năm đó hần bỏ nàng đi, thì hần cũng đáng phải chịu.

“A Tuyết, khi đó huynh cứ như vậy mà bỏ đi sao?”

Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu nhìn lại Phong Hồi Tuyết, cảm giác của nàng với hần vẫn như lần đầu tiên gặp mặt: quân tử như ngọc, lưu phong hồi tuyết.

(Dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, lễ độ đường hoàng).

“Nguyệt Sắc, năm đó nàng nhất định là rất tức giận với ta!”

Thanh âm Phong Hồi Tuyết tràn ngập thương cảm cùng tự trách:

“Nhất định là nàng oán trách ta, hận ta...”

Nếu không sao nàng lại lựa chọn việc quên đi hần như thế.

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời ngẩn người, nàng không phải là nàng ta, tự nhiên không nhớ hần, cũng không rõ hình mẫu lý tưởng trong lòng Dạ Nguyệt Sắc trước kia là như thế nào. Nhưng dù sao nàng ta cũng hạnh phúc hơn nàng, nàng thậm chí một người yêu thương chăm sóc cũng không có, một hồi luyện ái tươi đẹp cũng chưa từng trải qua, bây giờ thân nhân bằng hữu cũng không ở bên cạnh, cái còn lại chỉ là trái tim đau đớn của nàng.

“Ta không có trách huynh...”

Dạ Nguyệt Sắc ngừ khi kiên định thốt lên:

“A Tuyết, ta quả thực không có trách huynh...”

Những lời này, bất luận nghe thế nào, cũng chỉ là những lời an ủi, nhưng vào tai Phong Hồi Tuyết lại như tiếng chuông vang vọng, hấn dụ dằng nhìn nàng, ôn nhu mỉm cười.

“Nguyệt Sắc, sau này ta sẽ không bao giờ xa rời nàng nữa, chắc chắn sẽ hảo hảo bảo hộ nàng suốt đời...”

Mỗi một lần rời đi, hấn đều làm cho nàng phải thương tâm, trong lòng Phong Hồi Tuyết vô cùng ân hận tự trách.

Đối với Phong Hồi Tuyết, dĩ vãng của hấn tràn ngập nỗi tiếc, nhưng hiện tại ông trời thương tình ban cho hấn thêm một cơ hội, hấn phải nắm thật chặt. Từ lúc phát hiện ra kế hoạch của Nguyệt Vô Thương, nhân lúc hai đội ngũ rước dâu đến gần liền tạo ra cảnh hỗn loạn, đồng thời ngấm tráo kiện hoa, hấn đã biết cơ hội của mình tới rồi.

Nhưng dù làm thế nào, hấn cũng tổn thương đến nàng. Cho nên hấn mới để lại một mảnh giấy, cho dù việc này có làm hấn đau đớn đến mức nào, nhưng hấn nhất định phải cho nàng cơ hội tự lựa chọn, vì hấn biết trong lòng nàng có người kia, mà người kia, chắc là sắp đuổi kịp đến nơi rồi...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Truy thê

Nguyệt Vô Thương một đường ngựa không ngừng vó, vô cùng lo lắng chạy tới bến đò Kinh Giao, trong rừng cây bên cạnh bến đò, Đông Ly, Nam Uyên, Bắc Đường, Tây Từ cả bốn người đều đợi trong rừng cây.

Bọn họ cũng đã ngăn lại nhà đò không cho lên đường sớm, lúc Nguyệt Vô Thương tới bên trong rừng cây, ngoại trừ bốn người bọn họ, Phong Hồi Tuyết một thân nguyệt sắc đứng tại nơi đó.

Thấy Phong Hồi Tuyết lúc này xuất hiện tại đây, Nguyệt Vô Thương trong ngực nhói lên không ngừng. Không đợi Nguyệt Vô Thương có phản ứng gì nữa, trong nháy mắt Phong Hồi Tuyết đã đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, không nói hai lời một chưởng đánh về phía Nguyệt Vô Thương.

Trên mặt Nguyệt Vô Thương mang theo ý cười, cứng rắn nhận một chưởng này, lui lại mấy bước giữ vững cước bộ, vuron ngón tay trắng nõn ra lau đi máu tươi dính nơi khóe miệng.

Bốn người đứng bên cạnh thần kinh căng thẳng như dây đàn, nhưng lại bị một ánh mắt của Nguyệt Vô Thương ngăn lại. Phong Hồi Tuyết lại một lần nữa đánh úp tới, một chưởng vừa đánh ra, đã dốc toàn bộ sức lực, Nguyệt Vô Thương vững vàng đứng thẳng người, trên mặt đất hiện lên một dấu vết thật sâu, cô gắng đứng vững, lúc này khí huyết trong ngực đang cuộn cuộn, một ngụm máu tươi phun ra nhuộm trên phía ngực áo màu trắng, tạo thành một bông hoa diêm đúa mà lắng lơ.

"Chưởng thứ nhất, ngươi không nên khiến cho nàng đau lòng!" Phong Hồi Tuyết đứng đối diện với Nguyệt Vô Thương, nhìn người nọ tiếp tục nói: "Chưởng thứ hai, cho dù ngươi có muốn cưới nàng, cũng không nên dùng cách này mà khiến cho nàng tủi thân!"

Nguyệt Vô Thương đưa tay lau đi máu tươi nơi khóe miệng, nhìn Phong Hồi Tuyết, thần nhiên nói: "Được, đây là ta phải chịu. Nếu như đã như vậy, ta muốn đi tìm thê tử đào hôn"

Vừa nói xong thân ảnh màu trắng liền chớp một cái, tung bay về phía bến đò. Bốn người sau lưng đối phó với Phong Hồi Tuyết, ở trong rừng đấu với nhau.

Dạ Nguyệt Sắc ngồi ở bên bến đò, a Tuyết bảo nàng chờ hấn một chút, nhưng mà sao vẫn chưa quay trở lại, thuyền cũng đã tới. Có chút lo lắng đứng dậy, chuẩn bị đi vào rừng nhìn xem.

Nào ngờ Dạ Nguyệt Sắc vừa mới đứng lên quay đầu lại, liền nhìn thấy một người toàn thân bạch y, thân hình có chút lảo đảo từ trong rừng đi ra. Trước ngực nhuộm màu máu đỏ, giống như một bông tuyết đẹp đẽ, kích thích ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc.

Không ngờ rằng trên khuôn mặt người kia mang theo tươi cười, ánh mắt bình tĩnh khóa chặt mắt Dạ Nguyệt Sắc, từ từ đi lại gần phía Dạ Nguyệt Sắc .

Chân Dạ Nguyệt Sắc giống như bị dính tại chỗ, thân thể cứng ngắc sững sờ không thể nhúc nhích, có chút bất lực cứ như vậy nhìn người nọ đang ngày một tới gần.

"Sắc Sắc." Cho đến khi thanh âm kia vang lên bên tai, Dạ Nguyệt Sắc mới phục hồi lại tinh thần, nhìn khuôn mặt người kia trắng bệch, thanh âm nghe thật là suy yếu, "Sắc Sắc, ta tới đây."

Dạ Nguyệt Sắc có chút kỳ quái, hôm nay không có bãi đường, nàng chỉ nhớ kiểu hoa bị mang đến một nơi xa lạ, sau đó a Tuyết tìm đến nàng, mặc dù nàng cũng thấy vô cùng lạ khi người hôn mê trong phòng lại là Nam Uyên, nhưng mà nàng hoàn toàn không ngờ rằng kiểu hoa lại bị người ta trao đổi, nàng lại gả cho Nguyệt Vô Thương.

"Sắc Sắc, ta tới đây." Nguyệt Vô Thương trong mắt đọng đầy yêu thương, nhưng mà sâu trong ánh mắt đó nổi lên tia nhìn lo lắng, để lộ ra cảm xúc hiện tại giờ phút này của hắn là vô cùng lo lắng bất an, vốn muốn vươn tay ôm lấy người đã nhiều ngày chưa được ôm qua này, nhưng mà hắn lại cố gắng kiềm chế xúc động trong lòng.

Lúc này bình tĩnh bên ngoài cũng coi như che dấu được nội tâm bất an bên trong, trong lòng lo lắng như lửa đốt, lại có chút băng lãnh để cho hắn lấy lại được tỉnh táo. Trầm vị pha trộn với nhau, thất tình lục dục* chưa ngọt khổ đắng đến hôm nay hắn cũng đã được nếm thử mấy lần.

* thất tình lục dục : thất tình bao gồm hi, nộ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người)

"Sắc Sắc, hôm đó Thái hậu nói đều là lừa gạt nàng. Làm sao nàng lại có thể tin luôn như vậy." Nguyệt Vô Thương thấy ánh mắt ngây ra của nàng, cuối cùng cũng vươn tay ra kéo lấy nàng, ôm lấy nàng vào trong ngực, tiếp tục nói: "Nàng bỏ đi không quan tâm ta nữa, cảm giác thực là trống rỗng, rất đau."

Cảm nhận được tim người kia không ngừng nhảy lên, Dạ Nguyệt Sắc nghi ngờ, dường như cảm xúc trong lòng hắn rất kích động, ngược mắt lên nhìn Nguyệt Vô Thương một chút, nói: "Người cũng biết rồi hả ?"

"Dĩ nhiên." Nguyệt Vô Thương có chút đau lòng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ, lại có chút chua xót, hơn nữa là đau lòng đối với người trước mặt.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương có chút khác lạ, sao lại có cảm giác hắn như biến thành người khác vậy, không đợi nàng suy nghĩ nhiều, tay của người kia hơi dùng lực một chút, liền đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, cảm giác đã lâu không có này, khiến Nguyệt Vô Thương rất an tâm, đôi môi nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nói : "Sắc Sắc, chúng ta cùng nhau bỏ trốn đi!"

Bỏ trốn! Dạ Nguyệt Sắc cả người kích động, đem lời nói của Nguyệt Vô Thương suy nghĩ kỹ lại một lần, nhưng mà.

"Thanh Nghê mỹ nhân thì sao?" Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên nghĩ tới Vân Thanh Nghê đáng ra phải thành thân với Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương cảm thấy thực thất bại, hắn đang rất nghiêm túc nói lời xin lỗi với nàng, vậy mà nàng lại có thể hỏi đến một người không hề liên quan.

"Dĩ nhiên là đang động phòng hoa chúc!" Nguyệt Vô Thương nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một câu, hắn cũng thật không ngờ là, một tiểu thư khuê các như vậy lại tới tìm hắn, nàng nói nàng không muốn gả cho hắn! Nói hắn thích Dạ Nguyệt Sắc, cho nên hãy cứ trao đổi kiểu hoa với nàng, không nên ngăn cản nàng.

Nguyệt Vô Thương dĩ nhiên cảm thấy rất tốt, dây pháo được đốt ngày hôm nay chính là do Vân Thanh Nghê tìm người đốt lên. Hắn tất nhiên cũng sẽ không ngăn cản nàng, ngược lại bọn họ còn cùng chung trí hướng hướng về một mục tiêu đi.

"Cùng ai?" Dạ Nguyệt Sắc đẩy Nguyệt Vô Thương ra, liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nàng ta thích Nguyệt Lưu Ảnh, dĩ nhiên là cùng Nguyệt Lưu Ảnh động phòng hoa chúc!"

Dạ Nguyệt Sắc nghi hoặc, Nguyệt Lưu Ảnh cưới Thanh Nghê mỹ nhân, vậy Nguyệt Nguyệt cưới người nào? Nghĩ lại, không phải là nàng chứ!

"Ta nói, thuyền đã chuẩn bị xong, các người có muốn đi hay không a!" Trên bến bờ một chiếc thuyền không lớn không nhỏ dừng lại, người lái đò đứng trên đầu thuyền, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương trên bờ hồ lên.

"Sắc Sắc." Nguyệt Vô Thương yếu ớt gọi Dạ Nguyệt Sắc, "Không cần phải suy nghĩ những chuyện không liên quan, chúng ta cùng đi thôi."

"Nhưng mà." Dạ Nguyệt Sắc còn chưa nói hết, a Tuyết còn chưa có trở về, sau đó lại thấy trên mặt Nguyệt Vô Thương có chút đen lại, khiến cho nàng rất nhanh liền nhớ đến ở trên Hương Sơn lần đó, sau đó. Dạ Nguyệt Sắc có chút bất an, lo lắng hỏi: "Nguyệt Nguyệt, người làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì!" Nguyệt Vô Thương cố gắng đè nén máu trong lồng ngực đang không ngừng sôi trào, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Không có chuyện gì, đừng lo lắng!"

Mới vừa bị Phong Hồi Tuyết đem hết toàn lực đánh hai chưởng, vốn huyết khí cuộn cuộn, trước đây đã được cả tử hồi sinh đan kiềm chế độc “Cúc Bách Nhật” nhưng hiện tại lại không ngừng dậy lên. Nguyệt Vô Thương cố gắng ngăn lại khí huyết đang sục sôi trong ngực.

Liền nghe được thanh âm lo lắng của Dạ Nguyệt Sắc: "Làm sao có thể không sao, chúng ta đi gặp đại phu có được hay không?" Dạ Nguyệt Sắc vừa nói

xong, liền cố gắng lôi kéo Nguyệt Vô Thương quay về.

"Không cần!" Thật không ngờ người nọ lại đứng lì bất động tại một chỗ, trong giọng nói lại mang theo mấy phần cố chấp, Dạ Nguyệt Sắc nóng nảy, đã sớm quên đến chỗ này làm gì, lôi kéo Nguyệt Vô Thương nói: "Nguyệt Nguyệt, đi gặp đại phu trước có được hay không?"

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc lo lắng, đưa tay kéo Dạ Nguyệt Sắc về trong ngực, thờ dài, trước không nói đến đại phu bình thường không thể chữa được, cho dù có thể trị, giờ phút này hai người bọn họ cũng là không thể ở lại kinh thành, không đến ngày mai, kinh thành nhất định sẽ xôn xao sôi nổi, vẫn chỉ là bên ngoài yên tĩnh.

Nguyệt Vô Thương ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc xoay người một cái, hai người liền vững vàng rơi xuống trên thuyền, nhà đồ thấy hai người lên thuyền, bắt đầu chèo thuyền lên đường.

Nguyệt Vô Thương lôi kéo Dạ Nguyệt Sắc vào khoang thuyền, sau đó chỉ cảm thấy giữa ngực và bụng khí huyết đang cuộn cuộn, đã không thể khống chế, cuối cùng trực tiếp ngã xuống sàn thuyền.

"Nguyệt Nguyệt, ngươi làm sao vậy?" Dạ Nguyệt Sắc không kịp đỡ lấy Nguyệt Vô Thương, trơ mắt nhìn người nọ nặng nề ngã xuống đất, lo lắng ngồi chồm hổm trên mặt đất, lắc lắc Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt, ngươi làm sao vậy?"

Người nằm trên đất khó khăn cố gắng nâng mắt lên nhìn, suy yếu nói một tiếng: "Đừng lo lắng, không." có chuyện gì đâu còn chưa nói hết, lần nữa nhắm mắt lại, lần này hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Dạ Nguyệt Sắc có chút bối rối đưa tay lên phía chóp mũi Nguyệt Vô Thương, phát hiện nơi đó vẫn còn có chút hô hấp suy yếu phả lên ngón tay của nàng, trong lòng hơi yên tâm, cả người xui xẻo bên cạnh Nguyệt Vô Thương, vừa rồi nàng thực sự rất sợ. Cố gắng kéo Nguyệt Vô Thương vào trong thuyền.

Ngón tay duỗi ra vuốt ve khuôn mặt trắng bệch, nhìn trên mặt người kia tràn ngập màu đen, trong lòng có chút khó chịu, sau đó như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó chạy ra ngoài khoang thuyền.

"Nhà đồ, ngươi xem có thể lập tức cập vào bờ được hay không." Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía nhà đồ nói.

"Cô nương, hiện tại đang ở nơi hoang dã, tới chỗ nào cập bờ." Nhà đồ liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc một cái, thần nhiên nói, "Lúc này lên bờ, nơi hoang vu như thế này sẽ gặp nhiều phiền phức."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua hai bờ sông, đúng là có chút hoang vu, nhưng mà Nguyệt Nguyệt làm sao bây giờ. Dạ Nguyệt Sắc lo lắng đi vào khoang thuyền, chỉ thấy người kia sắc mặt trắng bệch nằm ở trên giường, màu đen trên mặt dường như đã ít đi không ít, khẽ yên lòng.

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng gọi một tiếng, sau đó ghé vào bên giường Nguyệt Vô Thương, mắt nhìn chăm chăm hân, "Nguyệt Nguyệt."

Một tiếng một tiếng khẽ gọi, cũng không người đáp lại.

Ánh mặt trời dần dần hắt vào, thời điểm Dạ Nguyệt Sắc mở mắt ra, nhìn lướt qua nơi này có chút xa lạ, lại phát hiện không có thân ảnh của người nọ, vội vàng từ trên giường nhảy xuống, vội vàng gọi hai tiếng: "Nguyệt Nguyệt."

Tiếng gọi của Dạ Nguyệt Sắc vừa dứt, liền nghe có người đẩy cửa vào, ánh nắng sáng sớm chiếu xuống, người kia che đứng che ánh nắng, Dạ Nguyệt Sắc không thể thấy được khuôn mặt người kia, nhưng mà có thể mơ hồ cảm giác khỏe miệng người kia đang nhếch lên.

Chỉ thấy trên tay người kia bưng thức ăn, chậm rãi đi vào bên trong phòng, đem thức ăn đặt ở trên bàn trong phòng, đi tới bên giường cúi đầu khẽ hôn lên trán Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu đáp một tiếng: "Ở chỗ này đây? Làm sao vậy?"

Dạ Nguyệt Sắc đưa tay ôm chặt lấy hông Nguyệt Vô Thương, chôn đầu vào trong ngực Nguyệt Vô Thương, buồn bực nói: "Nguyệt Nguyệt. Ngươi đột nhiên không thấy."

Nguyệt Vô Thương dịu dàng vuốt ve đầu Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Ở chỗ này, ta vẫn luôn sẽ không rời đi."

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc buộc chặt cánh tay, tối hôm qua hân cứ như vậy ngắt xiu, sau đó hôm nay đột nhiên phát hiện hân không thấy đâu, nàng rất lo lắng.

"Ồ đây."

Lúc này cách xa kinh thành hai người tất nhiên không biết, trong kinh thành lúc này dường như sắp bị nổ tung rồi.

Phải nói một màn hôn lễ ngày không qua khiến cho người ta phải ồ lên, nhưng chuyện hôm nay lại càng khiến cho người ta kinh ngạc hơn, không ngờ rằng lại có thể như vậy.

Sáng hôm sau khi Nguyệt Lưu Ảnh tỉnh lại, về mặt hưng phấn ôm thê tử trong lòng, nhưng lại phát hiện người nọ không phải tân nương đã gặp hôm qua.

Nguyệt Lưu Ảnh đẩy Vân Thanh Nghê ra, vén chăn lên, nhìn thấy trên khăn trải giường lộ ra một đóa hoa nở rộ, nhất thời sắc mặt biến thành cực kỳ khó

coi, nâng mắt lên nhìn, bên trong tràn đầy tức giận khiến Vân Thanh Nghê kinh sợ, "Thế nào lại là người!"

Sau đó cũng không đợi Vân Thanh Nghê trả lời, thật nhanh mặc quần áo từ tể hướng về phía Cẩm Nguyệt Vương phủ chạy tới, trong lòng vạn phần cấp bách, trên trán chớp mũi mồ hôi toát ra, Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy tim không ngừng bang bang nhảy lên, làm sao có thể như vậy, làm sao lại có thể như vậy? !

Một đường giục ngựa chạy như điên đến Cẩm Nguyệt Vương phủ, nổi giận dùng dưng tiến vào "Tứ hoàng tử, Vương gia không có ở đây."

Quản gia của Vương phủ làm tròn bốn phận ngăn lại Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh một tay đẩy quản gia ra, lớn tiếng nói: "Ta không tin, bản hoàng tử hôm nay muốn tới đón Hoàng tử phi về phủ."

Quản gia trong lòng nghi ngờ, Tứ hoàng tử phi không phải là ngày hôm qua là cưới vào Tứ hoàng tử phủ rồi sao? Sao lại chạy đến Vương Phủ tìm chứ. Trong lòng mặc dù nghi ngờ, nhưng mà ngoài miệng cũng lại nói: "Hôm qua Vương gia độc phát, cả đêm mang theo Vương Phi đi tìm thầy thuốc rồi!"

Đi? ! Nguyệt Lưu Ảnh nhưng có chút không tin dưng bước lại, rõ ràng người hân cưới phải là Dạ Nguyệt Sắc, cùng hân động phòng cũng là nàng, nhưng mà tại sao buổi sáng tỉnh lại lại thấy Vân Thanh Nghê, đây nhất định là kiểu hoa đã được tráo rồi, nhưng mà hoàng thúc lại mang theo Dạ Nguyệt Sắc đi!

Nguyệt Lưu Ảnh không nhận được tức giận xông vào, lúc này cũng là máu nóng sôi trào, cũng không có nghĩ tới nếu tìm được Nguyệt Vô Thương và Dạ Nguyệt Sắc thì sẽ làm sao, dù sao gạo đã thành cơm. Bị dối chính là Vân Thanh Nghê, Thái hậu và hoàng hậu dù thế nào cũng không hy vọng Dạ Nguyệt Sắc gả cho Nguyệt Vô Thương, chứ đừng nói gì đến chuyện đổi ý.

Nhưng mà, rõ ràng không nên là như vậy! Nguyệt Lưu Ảnh nắm chặt nắm tay, nội lực tán loạn nhu cầu cấp bách phát tiết, nhanh chóng chạy ra Vương Phủ, một chưởng đánh vào thạch sư ở cửa vương phủ, nhất thời thạch sư vỡ vụn, mà Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy trong ngực huyết khí quay cuồng, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra.

Nhìn kỹ trên mặt của hắn không khó phát hiện, trên mặt tràn đầy màu đen, bộ dáng hoàn toàn giống với lúc Nguyệt Vô Thương bị độc phát tác! Hắn là chẳng biết lúc nào trúng "Cúc bách nhật" !

Một búng máu phun ra sau, Nguyệt Lưu Ảnh thân hình lắc lư mấy cái, nặng nề ngã xuống trước Vương phủ.

Trong lúc nhất thời, cả kinh thành không ai không biết, không có người không hiểu, sau ngày hôm qua mọi người đổ xô ra đường xem đội ngũ rước dâu, Tứ hoàng tử phủ cùng Cẩm Nguyệt Vương phủ đổi kiểu hoa, vốn là Tứ hoàng tử phi thành Vương Phi, Vương Phi thành Tứ hoàng tử phi. Hơn nữa gạo đã nấu thành cơm, chuyện tình chắc chắn, không người nào có thể sửa đổi.

Một hôn lễ long trọng như vậy lại biến thành một chuyện cười lớn, Chiêu Đức đế giận dữ, Thái hậu cùng hoàng hậu càng thêm giận đến té xỉu tại chỗ.

Trong cung truyền ra tin tức tuyên bố: nguyên bản chính là Cẩm Nguyệt vương gia cưới tiểu thư Tướng phủ, nhi nữ của Quốc cữu gả cho Tứ hoàng tử. Thái giám truyền chỉ tuyên chỉ nhầm, bị chặt đầu.

Chuyện này thoát nhìn ngoài mặt, đến đây đã được bình ổn lại, kì thật bên trong đang cất giấu một trận sóng ngầm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bị thương

Nguyệt Lưu Ảnh ở Vương phủ trúng độc mà ngất xỉu đã được đưa vào trong hoàng cung, một đoàn thái y vây ở trước giường, rồi rút lác đầu, "Cúc bách nhật" độc này nếu chỉ cần một lời nói mà giải được, Cẩm Nguyệt vương gia cũng không cần chịu khổ sở nhiều năm như vậy.

Thái Hậu và Hoàng Hậu đứng ở một bên, hai người đều vô cùng lo lắng, Nguyệt Lưu Ảnh không chỉ là thế lực mà Vân gia bọn họ nắm trong triều, mà còn là cháu trai và con trai mà bọn họ vô cùng yêu mến.

"Bẩm Thái Hậu, Hoàng Hậu, chúng thần bắt lặc!" Cả đám thái y rồi rút quỳ gối trước mặt Thái Hậu và Hoàng Hậu, rồi rút nhận tội, chỉ sợ bệnh tình của Tứ hoàng tử so với Cẩm Nguyệt vương gia còn nghiêm trọng hơn, ít nhất Cẩm Nguyệt vương gia chỉ mang theo một nửa độc tố, nhưng mà Tứ Hoàng tử không có ai gánh cho hắn một nửa độc tố cả.

“Đi xuống đi, đi xuống đi.” Thái hậu thần sắc đột nhiên trở nên quái dị, trong nháy mắt mà già đi mười tuổi, sự tự tin luôn luôn không chế được mọi thứ ở giữa hai lông mày cũng đã không còn tồn tại, lúc này tinh thần vô cùng suy sụp bộ dáng không khác gì một lão nhân bình thường .

Bọn thái y như trút được gánh nặng kéo nhau lui xuống, bên trong phòng chỉ để lại Hoàng Hậu, Thái hậu, cùng với Nguyệt Lưu Ảnh đang hôn mê bất tỉnh.

“Báo ứng a, báo ứng.” Thái hậu lẩm bẩm nói mấy câu, nhìn gương mặt trắng bệch của người nằm trên giường, trên mặt còn mang theo một tầng hắc khí – Nguyệt Lưu Ảnh, trên mặt bà hiện lên một nụ cười dữ tợn, sau đó tiếp tục nói: “Quả thật là báo ứng a, năm đó nếu không phải để đẩy tiện nhân kia vào chỗ chết, thì vạn lần cũng không có đem giải dược của “Cúc bách nhật” tiêu hủy toàn bộ, cũng sẽ không sắp xếp để giết Giải Áp thái y cùng tiêu hủy phương thuốc đó, hôm nay thật là báo ứng a.

Thân mình Thái Hậu lão đảo đi ra ngoài, thần sắc hoảng hốt nói: “Trảm thảo trừ căn*, thật không ngờ rằng Ảnh nhi, lại bị Thanh Nghê.”

* Trảm thảo trừ căn: diệt trừ tận gốc rễ.

Cái gọi là “Cúc bách nhật”, tất nhiên là có liên quan với máu, bình thường nó chính là dùng máu để làm thuốc dẫn. Vốn nàng cho Vân Thanh Nghê uống “Cúc bách nhật”, chính là muốn thời điểm Vân Thanh Nghê gả cho Nguyệt Vô Thương, chỉ cần bọn họ hào hợp với nhau, độc “Cúc bách nhật” sẽ theo máu xử nữ chuyển đến trên người Nguyệt Vô Thương, khi đó Nguyệt Vô Thương sẽ chết không nghi ngờ gì.

Nhưng mà, thật không ngờ rằng lại buộc tảng đá đập vào chính chân mình, không ngờ lại hại Ảnh nhi.

Lấy máu làm dẫn? ! Tinh thần Thái Hậu đột nhiên lại trở nên hưng phấn, vội vàng quay trở lại, vui mừng nói với Hoàng Hậu: “Mau mau an bài vài cô gái chưa chồng và nam tử chưa vợ!”

Tuy rằng còn hoài nghi không xác định, lo lắng trùng trùng nhìn Nguyệt Lưu Ảnh một cái, nhưng vẫn theo đó mà làm!

Trong một thị trấn nhỏ cách xa kinh thành, lúc này đầu thu, khí trời vừa vãn, không ẩm không nóng .

Ở nơi thâm sơn cùng cốc như vậy, đột nhiên lại xuất hiện một nam một nữ có tướng mạo cực kì xuất chúng, nam tử một thân bạch y, bộ dáng phong lưu vô hạn, đôi mắt như hoa đào cụp lại, cô gái mặc một chiếc váy xanh nhạt, lúm đồng tiền như hoa, linh động thông minh.

Tất nhiên là trong vùng núi hẻo lánh xuất hiện Kim Phượng Hoàng, đã hấp dẫn ánh mắt của không ít người.

Người dân nơi trấn nhỏ vùng nông thôn so với kinh thành hoàn toàn khác nhau, một số cô gái ánh mắt đều dán dính trên người Nguyệt Vô Thương, vô số nam tử còn lại là có chút ngượng ngập nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

“Nguyệt Nguyệt, tới xem cái này đi.” Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn gọi Nguyệt Vô Thương, trong tay còn cầm một con ốc biển, “Nguyệt Nguyệt, người xem ốc biển này!”

Dạ Nguyệt Sắc thanh âm có chút hưng phấn, người bán hàng rong ốc biển là một tiểu tử mười bảy mười tám tuổi, thấy Dạ Nguyệt Sắc về mặt hưng phấn cầm hàng hóa nhà mình, sắc mặt có chút e lệ, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Nếu như cô nương thích, cái đó cho người đó!”

Dạ Nguyệt Sắc mặt mày hớn hở chưa kịp nói gì, bên cạnh lại có một thanh âm biếng nhác đứng lúc vang lên, “Nương tử.”

Một tiếng “Nương tử” đã phá vỡ vô số giấc mộng của các thiếu nam thiếu nữ, Nguyệt Vô Thương vươn tay ra ôm lấy eo của Dạ Nguyệt Sắc, lấy ra một thỏi bạc trắng, đưa cho người bán hàng rong, sau đó quay đầu thâm tình đưa tình đối với Dạ Nguyệt Sắc nói: “Người ta cuộc sống không dễ, nương tử thích gì, vì phu tất nhiên sẽ mua cho nàng”.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người chung quanh, đưa tay nắm nắm cánh tay của Nguyệt Vô Thương, người này gần đây có chút được vui đùa tiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai là nương tử của người?”

Nguyệt Vô Thương không chút phật lòng, thâm tình khẩn thiết nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sâu kín nói: “Dĩ nhiên là nàng rồi!”

“Người đừng tưởng rằng như vậy là coi như ta gả cho người rồi!” Dạ Nguyệt Sắc hung hăng trợn mắt nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, như vậy không phải là đã để cho hắn lời quá rồi sao?

“Sắc Sắc, người bị vứt bỏ chính là ta a.” Nguyệt Vô Thương sâu kín nói, nhìn Dạ Nguyệt Sắc trong mắt mang theo thâm tình khẩn thiết: “Làm khó người ta phải đuổi theo ngàn dặm đến đây.”

Dạ Nguyệt Sắc đối với loại giọng nói này của Nguyệt Vô Thương có chút không thể chống cự, đang muốn nói gì đó. Đột nhiên eo bị người khác ôm, nhanh chóng vọt sang một bên. Chỉ thấy nơi hai người vừa đứng, một mũi tên thật dài bắn vào ván gỗ của người bán hàng rong kia, đuôi tên vẫn kịch liệt rung động, có thể thấy được nếu như mũi tên này bắn trúng vào người, thì hậu quả không thể nào mà tưởng tượng nổi.

“Sắc Sắc, có bị làm sao không?” Dạ Nguyệt Sắc cũng không thể nào phản ứng kịp, thì từ trên đỉnh đầu liền truyền đến thanh âm dễ nghe của Nguyệt Vô Thương, tựa vào trong ngực Nguyệt Vô Thương, rầu rĩ nói một câu không việc gì, sau đó bị Nguyệt Vô Thương ôm né tránh mưa tên đang bắn tới bốn phương tám hướng. Bên cạnh đã có vô số dân chúng trúng tên, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Mưa tên đi qua, vô số hắc y nhân từ trong góc tối hiện ra trước mặt Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc, dân chúng bắt đầu rối rít chạy trốn, Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc che chắn ở trong ngực, ánh mắt âm tàn nhìn những hắc y nhân trước mặt. Trên tay cầm theo đao lóe ra hàn quang, một đám ánh mắt xanh đen, giống như lang sói đang rình mồi.

Nguyệt Vô Thương mắt hí lại nhìn một cái, nhìn lướt qua đám người ở đây, tới thật là nhanh! Trong đôi mắt đen nổi lên phong ba bão táp, ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc nhanh chóng lắc mình, tránh thoát một người áo đen đột nhiên đánh úp tới, thừa dịp thời gian rảnh rồi ôn nhu nói với Dạ Nguyệt Sắc, ánh mắt nhu hòa: “Sắc Sắc, nhắm mắt lại!”

Dạ Nguyệt Sắc giờ khắc này rất an tâm, khẽ nhắm hai mắt lại. cảm nhận được cái ôm ngang hông của Nguyệt Vô Thương, trong phút chốc cả người như bay lên không, chỉ chốc lát liền nghe từng trận kêu thảm thiết.

Những hắc y nhân còn lại thấy đồng bọn lần lượt ngã xuống, đều ngưng lại bắt đầu thay đổi chiến lược. Mấy người trao đổi ánh mắt với nhau, Nguyệt Vô Thương hí mắt lại nhìn, lập tức phát hiện hắc y nhân có ý đồ khác, ôm Dạ Nguyệt Sắc phi thân đi tới góc tường, như vậy thì sẽ không bị quân địch áp bức trước sau. Đem Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu che chở ở phía sau, bắt đầu toàn lực đối phó với bọn hắc y nhân, hắn quyết định tốc chiến tốc thắng. Thật vất vả mới có một chút thời gian rảnh rồi, đều bị những kẻ này phá hỏng rồi, Nguyệt Vô Thương chớp mắt, thật đáng chết!

Những hắc y nhân kia lại lần nữa đánh lên, ba người đứng ở vị trí tiên phong, cùng nhau tập kích phía trên Nguyệt Vô Thương, ba người ở phía sau khom xuống, đều công kích phía dưới Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương một chưởng vung lên, ba hắc y nhân trước mặt lập tức bay ra ra một trượng, sau khi phun ra một ngụm máu tươi liền ngã xuống đất. Ngay cả chân cũng không được nhàn rồi, bàn chân đảo qua, ba người phía sau cũng liền bay văng ra ngoài, phần eo bị gấp lại một cách không bình thường, phun ra một ngụm máu, sau đó cũng liền chết thảng thối.

Hắc y nhân phía sau thấy đồng bọn bị đánh đến chết thảm, không dám tiến lên, nhìn nhau, trong mắt do dự, cuối cùng nghĩ giữ được rìng xanh lo gì không có củi đốt, toàn bộ đều rời đi.

Nguyệt Vô Thương cố gắng đè nén huyết khí đang sục sôi trong lồng ngực giống như nham thạch đang nóng chảy muốn tuôn trào, xoay người lại hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc : “Sắc sắc, đừng mở mắt ra, bây giờ chúng ta đi luôn.”

Ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc đi ra hai bước, trên bậc tam cấp phía bên phải vẫn còn một hắc y nhân đột nhiên phi người đến, hàn khí bức người đại đao đâm về phía Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương hơi hơi nhíu mày, khoảng cách gần một gàn, đảo mắt nhìn người trong lòng mình, cũng không hề xoay người, một chưởng hướng về phía hắc y nhân kia đánh tới, đồng thời “Xi” một tiếng, thanh âm đao cắt vào thịt vang lên.

Hắc y nhân kia kêu rên một tiếng, sau đó liền ngã xuống đất. thân mình Nguyệt Vô Thương hơi lão đảo một chút, thoáng một cái đã nhảy sang phía bên trái, nơi Dạ Nguyệt Sắc vừa đứng liền có một hắc y nhân đâm tới, Nguyệt Vô Thương nhíu nhíu mày, may mà nàng không có việc gì.

“Nguyệt Nguyệt, làm sao vậy?” Dạ Nguyệt Sắc nghe thấy thanh âm như vậy, có ý muốn mở mắt ra, nhưng lại bị Nguyệt Vô Thương nâng tay che ánh mắt lại, có thể nghe thấy thanh âm ôn hòa của người nọ vang lên: “Không có chuyện gì, chúng ta lập tức rời đi!”

Nói xong liền ôm Dạ Nguyệt Sắc nhảy lên, nhảy khỏi một vòng vây người chết, khoe môi nhếch lên cười mang theo vết máu đỏ tươi. Trên quần áo bên hông phải bị máu nhuộm thành một đóa hoa màu đỏ tươi, đỏ tươi điểm dóa lẳng lơ giống như một viên trân châu tỏa sáng trong đêm tối. Dần dần chảy ra quần áo, lan tràn xuống cả mặt đất.

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương không nói gì, bàn tay đang che kín ánh mắt của nàng có xu hướng chậm rãi buông ra, Dạ Nguyệt sắc đột nhiên mở to mắt, liền thấy Nguyệt Vô Thương bắn trong tay ra một quả pháo hoa màu đỏ lên trời, sau đó suy yếu cười với nàng, cả người lão đảo ngã về phía nàng.

“Nguyệt Nguyệt.” Dạ Nguyệt Sắc đỡ lấy thân mình đang lão đảo của Nguyệt Vô Thương, bàn tay đặt bên hông Nguyệt Vô Thương, trên đầu ngón tay thấm ướt cảm giác dính dính, vừa giờ bàn tay lên, đúng là màu máu đỏ tươi, vì thế dùng sức gọi Nguyệt Vô Thương : “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt.”

Ánh mắt không ngừng thấy những giọt máu tươi đang nhỏ xuống đất, hốc mắt Dạ Nguyệt Sắc liền tràn ngập nước mắt, sau đó liền vươn tay ôm chặt lấy hông của Nguyệt Vô Thương, ngăn cản máu tươi bên hông đang không ngừng trào ra.

Chân tay có chút luống cuống, chỉ có thể ôm chặt lấy thân thể của Nguyệt Vô Thương, hô: “Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt. . .”

Chỉ trong chớp lát Bắc Đường cùng Nam Uyên đã xuất hiện, Bắc Đường nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc đang ôm lấy Nguyệt Vô Thương, vừa nhìn thấy cũng đã biết, ngày hôm đó bị Phong Hồi Tuyết đánh hai chưởng nhất định là độc sẽ phát tác, mà nay lại dùng vô liên tục, lại còn bị thương. Bắc Đường có chút lo lắng cau lông mày lại, nhanh chóng tiến lên.

“Chủ tử.” Nhẹ nhàng gọi hai tiếng, không thấy trả lời, liền hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc: “Trước tiên phu nhân buông người ra đi, thuộc hạ đến băng bó cầm máu cho người!”

Dạ Nguyệt Sắc nâng ánh mắt mơ hồ đắm lệ lên nhìn hắn, cũng không hề chú ý đến xưng hô của hắn. Vừa thấy đó là Bắc Đường, liền nhẹ nhàng buông Nguyệt Vô Thương ra, chỉ thấy Bắc Đường điểm vài đại huyết trên người Nguyệt Vô Thương, sau đó lấy ra một lọ thuốc từ trong lòng đổ vào vết thương bên hông Nguyệt Vô Thương, rồi tì tay xé một góc áo bào quấn lấy vết thương của Nguyệt Vô Thương lại.

“Nam Uyên đi trước chuẩn bị nước tắm được liệu, tìm chỗ ở.” Bắc Đường nói với Nam Uyên: “Sau đó ta sẽ đi sau!”

Đoàn người đến một biệt viện không tề, Dạ Nguyệt Sắc đương nhiên không có khả năng đi thưởng thức cảnh đẹp cầu nhỏ nước chảy nơi này, dường như mỗi khi hai người ở cùng một chỗ Nguyệt Vô Thương đều bị thương, trong lòng vô cùng lo lắng bất an.

Bắc Đường đem Nguyệt Vô Thương đến một căn phòng khác thì Nam Uyên đã chuẩn bị xong tất cả những dược liệu cần dùng. Sau khi đem vết thương bên hông Nguyệt Vô Thương sửa sang lại một chút, băng bó lại vết thương. Bắc Đường liền giúp Nguyệt Vô Thương chuẩn bị tiến

vào trong thùng nước thuốc, thấy Dạ Nguyệt Sắc đang đứng một bên lo lắng nhìn, nghĩ nghĩ liền nói với Dạ Nguyệt Sắc: “Nếu phu nhân lo lắng, thì có thể vào trong xem chủ tử tằm.”

Dạ Nguyệt Sắc gật gù đầu, đi theo Bắc Đường vào nội thất, liền thấy hai người đang nâng Nguyệt Vô Thương chuẩn bị tiến vào bồn tắm, đột nhiên tiến lên nói: “Ngâm nước như vậy vết thương có thể chuyển biến xấu hay không?”

Vừa tiến đến bên cạnh Nguyệt Vô Thương vừa hỏi: “Không có biện pháp nào lường toàn hay sao?”

Bắc Đường lắc đầu, chậm rì rì nói: “Ngày ấy ở bên bên hồ Kinh Giao đã bị thương, đến nay độc đã áp chế không nổi nữa rồi, phải tắm thuốc, sau đó ở ăn ‘khởi tử hồi sinh đan’, nếu không làm vậy.”

Bắc Đường nhủ nhủ mày, chứng tỏ rằng hiện tại hần cũng không hề phóng đại cái gì.

“Làm sao lại có thể bị thương.” Dạ Nguyệt Sắc nhìn Bắc Đường diu Nguyệt Vô Thương vào bồn tắm, lo lắng hỏi.

“Bị người ta đánh hai chưởng toàn lực mà không đánh trả, dĩ nhiên là bị thương!” Bắc Đường chẳng hề để ý nói: “Thật sự là. Ai, trúng độc không nhẹ.”

Dạ Nguyệt sắc nhủ mày, trên bên hồ Kinh Giao ngày ấy, a Tuyết không biết nàng đã cùng Nguyệt Nguyệt đi rồi, có thể hay không lo lắng cho nàng! Đột nhiên nghĩ đến, ngày hôm đó sau khi a Tuyết vào rừng, không bao lâu Nguyệt Nguyệt mang theo vết thương đi ra. Dạ Nguyệt Sắc nhủ mày, chẳng lẽ là bọn họ đã đánh nhau? Nguyệt Nguyệt không đánh trả, ngày hôm đó sau khi lên bờ đã hỏi nhưng hần không chịu nói, Dạ Nguyệt Sắc quay đầu nhìn Nguyệt Vô Thương ngồi trong thùng cau mày, có chút đau lòng.

Cầm khăn tay xoa xoa đi giọt mồ hôi trên trán hần, hỏi: “Có phải hần rất khó chịu hay không?”

“Cũng không nhẹ, chẳng qua thời điểm mà được liệt phát tác tốt nhất, thì ngực sẽ giống như bị ngàn vạn con kiến cắn, khi đó độc khí sẽ tràn ngập.” Thanh âm thông thả của Bắc Đường vang lên, “Chẳng qua là đã hai mươi mấy năm, cũng đã quen rồi đi!”

Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục lau đi những giọt mồ hôi trên trán Nguyệt Vô Thương, không biết là Bắc Đường đã lui ra ngoài từ khi nào.

Dạ Nguyệt Sắc một bên lau đi mồ hôi trên trán Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy vẻ mặt thống khổ của Nguyệt Vô Thương có chút hòa hoãn lại, trong lòng hơi hơi yên lòng, đột nhiên nhớ tới băng gạc bên hông hần nhất định là sẽ bị bong ra. Nếu vậy thì miệng vết thương sẽ bị nước làm đau hơn, nghĩ như vậy, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên đứng lên, nghĩ muốn đưa tay vào bên trong thùng thuốc của Nguyệt Vô Thương, cũng không dám dùng sức lắm, ở trong nước lần tìm băng gạc bên hông của Nguyệt Vô Thương, bồn tắm có chút cao, Dạ Nguyệt Sắc phải kiễng mũi chân lên, cố gắng dò xét phía dưới.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Bắc Đường mang theo viên thuốc tiến vào, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc đang ghé người trên thùng tắm, mũi chân kiễng cao. Vừa nghe thấy hần đẩy cửa tiến vào, đột nhiên quay đầu, quay người đột ngột nên bị mất đi thăng bằng, “Phù phù” một tiếng liền bị ngã vào thùng tắm to như vậy.

Lúc này Bắc Đường có chút tiến thoái lưỡng nan, Dạ Nguyệt Sắc phịch một cái ngồi trong thùng tắm, bên trong thùng tắm nước ngập qua cổ nàng, có chút vô tội liếc mắt nhìn Bắc Đường một cái.

“Ta chỉ là đến đưa viên thuốc, sau khi đưa xong, phu nhân cứ tiếp tục.” Bắc Đường chậm rãi đi tới, trên mặt mang theo ý cười, nhưng mà thời điểm đem viên thuốc nhét vào trong miệng Nguyệt Vô Thương, lông mày hơi hơi cau lại, đây là “Khởi tử hồi sinh đan” mà Dạ Nguyệt Sắc đưa tới, trên đời còn một viên nữa, hiện nay không biết ở đâu. Chỉ mong là chủ tử nhà hần có thể kiểm chế một chút.

Sau khi Bắc Đường rời đi, Dạ Nguyệt Sắc ở phía sau sờ sờ bên hông Nguyệt Vô Thương, không dám sờ eo hần, đành phải sờ sờ bên trái. Tốt quá, lớp vải vẫn còn ở phía trên.

Lúc này thân thể hai người dựa vào nhau thật gần, Dạ Nguyệt sắc nhìn nguyệt vô Thương nhỏ giọng nói: “Nguyệt Nguyệt a.Người khỏe mau một chút đi.”

Nàng vẫn còn chưa áp bức hần đủ a! Nhìn bộ dáng hần như thế này, nàng làm sao có thể chịu được!

Trong thùng sắc mặt Nguyệt Vô Thương dần dần khôi phục lại chút huyết sắc. Dạ Nguyệt Sắc thấy mình cả người ướt sũng, chuẩn bị đứng lên, lại không ngờ rằng chưa kịp ra khỏi nước đã bị người khác ôm lấy eo.

Dạ Nguyệt Sắc giật mình, liền nghe thấy thanh âm có chút khàn khàn của người kia: “Sắc Sắc, đừng nhúc nhích, để cho ta ôm một lúc.”

Dạ Nguyệt Sắc tất nhiên không dám lộn xộn gì nữa, rất sợ lại đụng phải vết thương của hần.

Một lát sau, liền nghe thấy Nguyệt Vô Thương nói: “Sắc sắc, không còn khí lực.” Ngửi khí như vậy dường như là rất quen thuộc, khiến cho Dạ Nguyệt Sắc có chút không khỏi mặt đỏ tim đập, ngày đó khi bắt gặp hần tắm rửa hình như cũng là như thế này, khác biệt duy nhất chính là khi đó nàng ở bên ngoài thùng tắm, mà lần này nàng lại ở trong bồn tắm.

“Cái kia, ta đi ra ngoài trước.” Dạ Nguyệt Sắc hơi hơi đẩy cánh tay của Nguyệt Vô Thương ra, thấy người kia cũng thuận theo buông lỏng tay ra, liền từ trong thùng tắm bò ra ngoài, Nguyệt Vô Thương có chút vất vả đứng dậy, liền động phải vết thương ở bên hông, một màu đỏ tươi chậm rãi loang

ra trong nước.

Cố sức ra khỏi bồn tắm, Nguyệt Vô Thương tùy chân đá văng quần áo ướt bên người ra. Khi Dạ Nguyệt Sắc đã đổi một bộ quần áo khác, quay lại vẫn thấy Nguyệt Vô Thương trần như nhộng đứng ở nơi đó. Quần áo trong tay Dạ Nguyệt Sắc liền rơi xuống mặt đất, khi phản ứng lại, lập tức quay đầu đi, bất mãn nói: “Nguyệt Nguyệt, ngươi làm gì thế.”

“Thật là khó chịu.” Thanh âm yếu ớt từ phía sau truyền đến, chỉ trong chốc lát sau liền nghe thấy tiếng kêu rên của hắn xuất hiện bên người. Dạ Nguyệt Sắc lo lắng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Nguyệt Vô Thương đang khom mình nhặt lấy quần áo rơi trên mặt đất, cũng động đến miệng vết thương bên hông, trên băng gạc máu chảy ra hòa cùng với nước, thoạt nhìn thập phần nghiêm trọng.

Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nâng Nguyệt Vô Thương dậy, đồng thời cũng nhặt quần áo trên mặt đất lên, hiện tại nàng rất tức giận, cảm quần áo ném cho Nguyệt Vô Thương sau đó xoay người không thèm để ý đến hắn.

Phía sau vang lên tiếng sột soạt khi mặc quần áo, sau đó cũng liền nghe thấy thanh âm suy yếu của Nguyệt Vô Thương: “Sắc sắc.” Sau đó liền vòng tay ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, trong thanh âm suy yếu mang theo ý cười: “Đừng nhúc nhích, ta đau.”

“Đáng đời ngươi!” Dạ Nguyệt Sắc ngừ khi không tốt, nhưng mà thân mình cũng không có động đậy gì, cả khuôn mặt thờ phỉ phỉ.

“Ừm, ta đáng đời, đừng nóng giận.” Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng thì thầm bên tai Dạ Nguyệt Sắc: “Sắc sắc.”

“Ngươi cũng không biết quý trọng bản thân mình.” Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng xoay người, cắn giận quát hắn: “Luôn để bị thương!”

“Được, là ta không đúng!” Ngừ khi Nguyệt Vô Thương mang theo thành khẩn cùng biết lỗi, sau đó lại thì thầm nói: “Sắc sắc, ta thật không có khí lực.” Sau khi nói xong cả người không còn khí lực dựa vào trên người Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc vừa tức vừa giận lại vừa đau lòng, cố gắng đỡ Nguyệt Vô Thương lên giường, để cho hắn thoải mái nằm xuống giường.

Nghe thanh âm trong phòng dần dần yên lặng lại, lúc này Bắc Đường mới mang theo hòm thuốc bước vào phòng. Liền thấy chủ tử đang cười làm lành nhìn khuôn mặt tức giận của Dạ Nguyệt Sắc ngồi trên giường.

“Khụ khụ.” Bắc Đường ho nhẹ hai tiếng, sau đó nói: “Đã đến giờ thay băng rồi!”

“Sắc Sắc, nàng ra ngoài ăn chút gì đi.” Nguyệt Vô Thương hơi hơi nhú mồm, đối với Dạ Nguyệt Sắc mà nói, vết thương mà lại bị ngâm qua nước là vô cùng đáng sợ, tốt nhất vẫn là không nên để cho nàng nhìn thấy.

“Không cần!” Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương cũng đành vậy. Ý bảo Bắc Đường bắt đầu thay thuốc.

Bởi vì đã ngâm nước một lúc lâu, miệng vết thương cũng không hề bị dính lại với băng gạc, rất dễ dàng đã đem băng gạc tháo ra. Bởi vì đã ngâm mình trong thùng thuốc một lúc lâu, ven miệng vết thương trở nên trắng hơn một chút, ở giữa hồng hồng chảy ra một ít máu tươi.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương như vậy có chút đau lòng, đi ra phía trước, nhận lấy chai thuốc trong tay Bắc Đường, “Để ta làm!”

Bắc Đường nhú nhú mày, lập tức cười cười nhìn Nguyệt Vô Thương, mà hắn cũng thực phối hợp nhảy sang một bên.

Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng đem thuốc bôi lên vết thương của Nguyệt Vô Thương, một bên ngẩng đầu quan sát biểu tình của Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy người kia từ đầu đến cuối vẫn chỉ nhẹ nhàng nhìn nàng, hơi hơi yên lòng.

Sau khi bôi thuốc xong, Bắc Đường liền đem thuốc mỡ trong tay đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc bôi ra một chút, nghe theo ý bảo của Bắc Đường đem thuốc bôi lên miệng vết thương của Nguyệt Vô Thương.

“Phu nhân a, phải dùng sức thêm một chút, như vậy thì hiệu quả của thuốc mới được phát huy toàn bộ.” Bắc Đường ở bên cạnh nhàn nhả nói.

Phu nhân? !Giờ đây Dạ Nguyệt Sắc mới kịp phản ứng lại, từ lúc đó cho đến giờ hắn vẫn gọi nàng là phu nhân! Lực đạo trong tay không chút ý mà lớn hơn một chút, Nguyệt Vô Thương thét lớn một tiếng, Dạ Nguyệt Sắc mới có phản ứng lại, vội vàng nói: “Nguyệt Nguyệt, thực xin lỗi.”

“Không sao.” Nói xong liền nhìn lướt về phía Bắc Đường, Bắc Đường ngượng ngùng không mở miệng.

Sau khi đã bôi xong thuốc mỡ liền bắt đầu băng bó, Bắc Đường thấy không có gì khác thường lắm, lặng lẽ ra khỏi phòng. Chỉ còn lại có Dạ Nguyệt Sắc đang lao lực cố gắng quấn băng gạc, đem eo Nguyệt Vô Thương băng bó lại giống y như xác ướp, một tầng thật dày, sao mà có thể ngồi đây.

Nguyệt Vô Thương cũng chỉ mỉm cười nhìn nữ tử đang bận rộn kia, ý cười trong mắt nhu hòa, bên môi hiện lên độ cong ôn nhu. Nếu như được đối xử tốt như vậy, hắn thật mong có thể bị thương thêm vài lần.

“Được rồi!” Dạ Nguyệt Sắc thắt một cái nơ hình con bướm thật to bên hông Nguyệt Vô Thương, nắm tay lại hơi sợ nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nói.

Vừa ngẩng đầu liền thấy người nọ vẫn không chuyển mắt đang chăm chú nhìn nàng, Dạ Nguyệt sắc ngượng ngùng nói: “Nhìn cái gì vậy, kỹ thuật băng bó của bốn tiểu thư cũng là hạng nhất, tuyệt đối là rất được!”

“Ừ, thật là xinh đẹp!” Nguyệt Vô Thương nhìn chằm chằm Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt hoa đào đỏ xuống, nơi khóe miệng cùng giữa lông mày đều tràn ngập nụ cười, lộ ra vẻ nồng đậm yêu thương

“Đó là đương nhiên!” Dạ Nguyệt Sắc chỉ còn kém là không kiêu ngạo đến mức lắc lắc cái đuôi, về mặt đắc ý nói.

Thời gian nhàn nhã, hai người cứ trò chuyện như vậy, Dạ Nguyệt Sắc mỗi ngày đều đi dạo phố đến phát mệt mới quay về, sau đó liền chờ Nguyệt Vô Thương ngâm nước thuốc, chỉ chốc lát sau liền ghé vào cạnh giường của Nguyệt Vô Thương ngủ. Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng đem tấm chăn mỏng khoác lên trên người Dạ Nguyệt Sắc, đưa tay điểm lấy huyệt ngủ của Dạ Nguyệt Sắc, nắm chặt lấy tay nàng đặt nàng lên giường, Dạ Nguyệt Sắc cứ như vậy nằm vào bên trong giường. Sau khi đắp kín chăn, mới hướng về phía ngoài cửa nói với người sáng sớm đã đến đây chờ: “Vào đi!”

Bắc Đường và Nam Uyên tiến vào, Nam Uyên không quên liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, thấy Nguyệt Vô Thương ra hiệu cho hắn nói, Nam Uyên nhũn mày mở miệng nói: “Thái Hậu đã đem độc hạ lên người Vân Thanh Nghê, lấy máu làm dẫn, từ Hoàng Tử Nguyệt Lưu Ảnh trúng ‘Cúc Bách Nhật’.”

Nguyệt Vô Thương mở hé mắt nhìn, nghĩ nghĩ, thản nhiên hỏi: “Có thể phát hiện ra giải dược của ‘Cúc Bách Nhật’ ở đâu không?”

“Không có, năm đó giải dược, phương thuốc, cùng với thái y biết phương pháp giải độc toàn bộ đều đã bị diệt. Thái Hậu đã tìm nhiều nam nữ để làm thí nghiệm thuốc.” Nam Uyên nhũn mày.

Màu đen trong mắt Nguyệt Vô Thương nổi lên cuộn cuộn, sau đó cũng lập tức biến mất không thấy gì nữa: “Đừng để cho bà ta biết phương pháp giải độc kia!”

Nguyệt Vô Thương nhũn mày lại, bên dưới chân nắm chặt lấy bàn tay của Dạ Nguyệt Sắc, sau đó hỏi: “Tình huống hiện tại của Tướng phủ như thế nào?”

“Dựa theo phân phó, đã báo cho Dạ tướng biết, phu nhân đang ở cùng một chỗ với chủ tử! Toàn bộ Tướng phủ đều rất mạnh khỏe!” Nam Uyên nói tiếp: “Phong Hồi Tuyết bị Tây Tử theo dõi, cho đến nay cũng không có biết đến nơi này.”

Nguyệt Vô Thương hơi hơi suy tư, Thái Hậu và Hoàng Hậu hiện nay đã bị việc Nguyệt Lưu Ảnh trúng độc mà không làm gì được, vậy mà vẫn còn phái người đi đuổi giết hắn, tất nhiên là tạm thời không có thời gian động đến Tướng phủ, trong lòng đã quyết tâm.

“Tiếp tục ở ý trong hoàng cung. cứ để Tây Tử theo dõi Phong Hồi Tuyết.” con người Nguyệt Vô Thương rũ xuống, trong mắt có chút ảm đạm, “Nếu không còn việc gì, đi xuống trước đi!”

Hai người nhỏ giọng rời khỏi phòng, Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng nâng Dạ Nguyệt Sắc một chút, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Dạ Nguyệt Sắc, giống như có nhìn cả đời cũng không đủ.

Vốn tưởng rằng trong cung còn biết giải dược của “Cúc Bách Nhật”, nhưng mà nay xem ra, hình như là rất khó giải. Ánh mắt Nguyệt Vô Thương tối lại, chưa khi nào hắn lại đối với sinh mạng của mình mang theo chờ đợi, cũng hi vọng được sống thật lâu dài như vậy, mong muốn cả người mạnh khỏe thật lâu.

Thanh âm suy yếu nhưng vẫn vô cùng dễ nghe vang lên: “Sắc Sắc, nếu có một ngày ta mất đi, có khi nào nàng sẽ rất đau lòng hay không?” Ngón tay nhẹ lướt qua khiến hắn lưu luyến không rời, bờ môi mềm mại, mang theo luyến tiếc vô hạn.

“Nhưng mà cho dù ta biết không thể ở cùng nàng thật lâu, nhưng vẫn không nỡ giao nàng cho người khác.” Nguyệt Vô Thương tựa đầu vào cổ Dạ Nguyệt Sắc, lầm bầm nói: “Luyến tiếc.”

Trong lòng Nguyệt Vô Thương mê mông, trước đây hắn cũng không hề nghĩ là sẽ có một người như vậy, khiến cho hắn không thể nào bỏ xuống. Cho dù vận mệnh có trở thành kẻ địch, hắn cũng sẽ sống thật tốt, ở bên cạnh nàng thật lâu.

Chương 61: Bị muỗi cắn

Ánh mặt trời ấm áp theo khe hở trong lá cây chiếu xuống mặt đất, tạo thành những vầng ánh sáng lung linh. Trong viện gió thổi hiu hiu, lá đồ nhẹ nhàng bay bay, thi thoảng rơi xuống đất, hạ xuống chiếc ghế quý phi dưới tàng cây.

Một nam tử áo trắng nằm trên ghế, mi thanh mục tú, trên mặt mang ý cười yêu dã mị hoặc, hai tròng mắt hoa đào tao nhã, môi khẽ nâng lên tạo thành một độ cong đẹp mắt. Đôi mắt chứa đầy sùng nịnh đột nhiên hướng về một phía, theo tầm mắt của hắn nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử mặc quần áo xanh nhạt yếu điệu đang đi đến.

"Nguyệt Nguyệt..." Dạ Nguyệt Sắc bung mâm thức ăn khoan khoái đi về phía Nguyệt Vô Thương, vừa đi vừa nói chuyện: "Điểm tâm hôm nay làm nhất định là ngon hơn ngày hôm qua !"

Nguyệt Vô Thương cười hòa thuận vui vẻ nhìn Dạ Nguyệt Sắc, mấy ngày nay, người nào đó nhàm chán đi hâm hạp phòng bếp, làm ra một ít đồ ăn có hương vị kỳ quái, hình dạng kỳ quái. Hoặc là không nấu chín, hoặc là quá khó ăn, hoặc là cháy khét.

"Ừ, hôm nay thoát nhìn không tệ!" Nguyệt Vô Thương dựa vào ghế quý phi, mỉm cười nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Đề ta ném thử!"

Dạ Nguyệt Sắc cao hứng gấp một miếng điểm tâm đút vào miệng Nguyệt Vô Thương, vẻ mặt chờ mong nhìn hắn, Nguyệt Vô Thương tao nhã ăn, hôm nay đã nấu chín, nhưng không hiểu sao có chút chua chua. Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không biểu hiện gì ra ngoài mặt, đem đồ ăn trong miệng nuốt vào, nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Ăn ngon..."

"Ăn ngon không?" Dạ Nguyệt Sắc đem khay đưa đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, cao hứng nói: "Ngon vậy thì ăn hết đi!"

Dạ Nguyệt Sắc cười tít mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, thấy Nguyệt Vô Thương cũng không có phản ứng gì khác lạ cho lắm! Hai nàng lo lắng từ nãy đến giờ, nâng chỉ cho thêm chút dấm chua mà thôi, nhân tiện trả thù một chút, cũng muốn cho hắn ném thử mùi "Dấm chua" một chút !

"Được!" Nguyệt Vô Thương cười cười với Dạ Nguyệt Sắc, cầm đũa trong tay tao nhã gấp một miếng điểm tâm, từ từ đưa vào trong miệng, trong miệng vị chua lan tràn, kích thích đầu lưỡi hắn, nhưng mà trong tâm cũng tràn đầy ngọt ngào. Biểu tình trên mặt hắn đúng là không có gì khác thường.

Dạ Nguyệt Sắc có chút kỳ quái nhìn Nguyệt Vô Thương, hôm nay nàng nghiêm hình bức cung Nam Uyên, không phải là Nguyệt Vô Thương không thích ăn chua hay sao, tại sao khi hắn ăn vào lại khoan khoái như vậy ?

Nam Uyên cùng Bắc Đường theo đuôi nàng tới, biểu tình có chút kỳ quái nhìn Nguyệt Vô Thương, cũng bắt đầu hoài nghi có phải người trước mắt thật sự ăn được chua hay không.

Nam Uyên một tay ôm bụng, đột nhiên hướng về phía sau mà chạy, hắn đã chạy vào nhà vệ sinh không biết bao nhiêu lần. Nàng rút cuộc đã cho hắn ăn cái gì?

Bắc Đường có chút thương cảm nhìn Nam Uyên, vì đề tự bảo vệ mình nên hắn đã cung cấp thuốc xổ miễn phí cho Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn chằm chằm Nguyệt Vô Thương, từ đầu đến cuối cũng không có phát hiện ra biến hóa gì khác thường của Nguyệt Vô Thương, nàng hơi có chút thất vọng, xem ra ngày mai nàng phải tiếp tục cố gắng mới được.

Cho đến lúc Nguyệt Vô Thương đem miếng bánh điểm tâm cuối cùng cho vào miệng, động tác chậm rãi nhai ăn, sau đó cấp tốc nuốt nuốt xuống, giờ phút này hắn chỉ cảm thấy bụng cuộn sóng, không biết khi nào bột Dạ Nguyệt Sắc đã bỏ vào bao nhiêu dấm, lúc này trong miệng ngoại trừ vị chua còn có chút chất chất.

Cố nén sự quẫn quai trong dạ dày, đưa chiếc khay cho Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu gọi: "Sắc Sắc..."

Dạ Nguyệt Sắc tiến lên một bước nhận lấy chiếc khay, liền nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Nguyệt Vô Thương: "Sắc sắc, ăn rất ngon..." Dạ Nguyệt Sắc sắc mặt lập tức trở nên tức giận, giống như là bị một đấm đấm mạnh vào hông.

Nguyệt Vô Thương thờ dài, nhẹ nhàng nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Sắc Sắc, bớt giận chưa?"

"Chưa!" Dạ Nguyệt Sắc tức giận nói. Nguyệt Vô Thương thờ tay giữ chặt tay Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Được rồi, là ta không tốt, nếu còn chưa bớt giận, đêm nay ta tiếp tục ăn..."

"Ai có thời gian làm cho ngươi ăn..." Dạ Nguyệt Sắc tức giận nói, xem ra cái kế hoạch này thất bại rồi.

Không để cho Dạ Nguyệt Sắc nghĩ nhiều, Nguyệt Vô Thương đột nhiên cúi đầu xuống đất, không để ý hình tượng nôn ra, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên quay đầu lại, nhìn những điểm tâm vừa ăn vào đều đã bị Nguyệt Vô Thương nôn ra, sau đó lại không ngừng nôn khan.

Dạ Nguyệt Sắc vội vàng tiến tới, vỗ vỗ lưng Nguyệt Vô Thương, trong lòng có chút tức giận, vừa rồi vì sao hắn còn giả bộ không có việc gì. Vươn tay vỗ mạnh vài cái, chưa hết giận, nhưng mà lại không nỡ chỉ đành vuốt vài cái

"Không. . ." Một từ "sao" còn chưa nói ra, Nguyệt Vô Thương lại bắt đầu nôn ọe.

Bác Đường nhìn Nguyệt Vô Thương đang nôn không ngừng, haiz, trúng độc không nhẹ a, có chút bất đắc dĩ tiến tới. Nắm lấy cổ tay Nguyệt Vô Thương bắt mạch, từ khi phát hiện ăn đấm chua sẽ bị nôn ọe, hẳn là chưa từng ăn đấm

Hôm nay Nam Uyên lại đem chuyện hắn không ăn được đấm chua nói cho Dạ Nguyệt Sắc, đúng là điên. Bác Đường bắt mạch xong, để cho Nguyệt Vô Thương nằm úp sấp tại đó mà nôn, đi xuống sắc thuốc.

"Nguyệt Nguyệt. . ." Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng vỗ lưng Nguyệt Vô Thương, trong lòng có chút tự trách.

Nguyệt Vô Thương nôn đến tối sầm mặt mũi, tự nhiên không rảnh trả lời Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc càng thêm sốt ruột, trong lòng có chút hối hận.

Nguyệt Vô Thương nôn ọe xong, bụng một chén nước súc miệng. Có chút mệt mỏi xụi lơ nằm trên ghế quý phi.

Khuôn mặt yếu đã, lúc này trắng bệch, trên trán có vài giọt mồ hôi, sau khi hồi sức nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Đừng lo lắng, không có việc gì.."

Như vậy còn kêu không có việc gì! Dạ Nguyệt Sắc có chút đau lòng tới gần, cầm khăn tay lau lau mồ hôi trên mặt Nguyệt Vô Thương, cũng không nói lời nào. Liền nghe Nguyệt Vô Thương tiếp tục nói: "Thật sự, không sao. . ."

Dạ Nguyệt Sắc có chút hung tợn nắm lấy vạt áo Nguyệt Vô Thương, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Như vậy mà còn kêu không có việc gì!"

Chỉ thấy người nọ cười nói: "Thật sự là không sao. . ." Hai tay thuận thế nắm giữ tay Dạ Nguyệt Sắc, đặt ở lồng ngực của mình, ôn nhu sùng nịch cười cười.

Sau đó thuận thế lôi kéo, Dạ Nguyệt Sắc liền bổ nhào vào trên người Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc không dám động đây, sợ lại động vào vết thương đã khép lại không lâu của hắn.

Nguyệt Vô Thương tựa đầu trên bờ vai Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Sắc Sắc, ngày đẹp như vậy đừng tức giận, rất lãng phí."

"Vậy dùng làm gì?" Dạ Nguyệt Sắc ghé vào trong lòng Nguyệt Vô Thương, mím mím môi hỏi.

Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc ôm càng chặt hơn một chút, tiến đến bên tai Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu nói: "Sắc sắc, đừng giận ta, có được hay không?"

Đời người có thể có vài lần xuân thu, trải qua được từ xuân cho đến hè, thu cho tới đông.

"Được." Dạ Nguyệt Sắc ở trong lòng Nguyệt Vô Thương nói, trên khuôn mặt trắng bệch của Nguyệt Vô Thương nhất thời nở rộ ý cười, liền nghe Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục nói: "Ta thấy ngươi biểu hiện không tệ, tạm thời tha thứ cho ngươi, nếu..."

"Sẽ không !" Dạ Nguyệt Sắc còn chưa nói hết, Nguyệt Vô Thương đã cắt lời: "Chuyện trước đây, sẽ không bao giờ xảy ra!"

Cho dù lúc này ngữ khí suy yếu, nhưng là giọng nói kiên định không thể bỏ qua.

Dạ Nguyệt Sắc ghé vào ngực Nguyệt Vô Thương, ngưng ngưng nói một câu: "Nguyệt Nguyệt, bánh điểm tâm vừa rồi ngươi có thể không ăn..."

Nguyệt Vô Thương yêu thương vuốt ve đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Không, thật sự là ăn rất ngon. . ." Cho dù là để trị hắn, ít nhất nàng đã dụng tâm, cho nên đó vẫn là món ăn quý không có gì có thể sánh bằng, cho dù hắn không thích đấm chua, nhưng vẫn cảm thấy ngọt ngào.

"Về sau mỗi ngày ta sẽ làm cho ngươi ăn..." Dạ Nguyệt Sắc hai tay chống ở trong ngực Nguyệt Vô Thương, cười thật giảo hoạt. Nguyệt Vô Thương khòe miệng hơi hơi co rút, thanh âm vẫn ôn hòa như trước, nói một tiếng: "Được!"

Màn đêm nhẹ nhàng hạ xuống, trăng tròn treo trên không trung. Ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống, khiến cho cả khu vườn như được bao phủ trong một tầng ánh sáng nhu hòa.

Hai gian phòng nối liền với nhau, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một cái bóng trắng tiao nhã xuất hiện trong phòng, nhìn nhìn cửa sổ bên cạnh khép chặt, khòe miệng khơi nâng lên một nụ cười tao nhã, lập tức nhàn nhã phóng khoáng đến cửa phòng Dạ Nguyệt Sắc, đưa bàn tay đặt lên then cửa, hơi hơi dùng lực, chỉ thấy cửa không có tiếng vang nào mở ra, mà lúc này trên đất chong chát một đồng mảnh then cửa vỡ vụn.

Nguyệt Vô Thương theo ánh trăng nhìn lại, chỉ thấy nữ tử trên giường im lặng ngủ, nụ cười trên mặt càng thêm nhu hòa, chậm rãi bước tới cạnh giường.

Động tác tao nhã thả áo khoác xuống, sau đó nằm chết dí bên người Dạ Nguyệt Sắc, đem nữ tử ôm vào trong ngực, khoe miệng tươi cười.

Dạ Nguyệt Sắc ở trong lòng Nguyệt Vô Thương tựa quây, tự giác tìm vị trí thoải mái tiếp tục ngủ say sưa. Ý cười trong mắt Nguyệt Vô Thương càng nồng đậm.

Không bao lâu sau, ngoài phòng đột nhiên truyền tới tiếng bước chân rất khẽ, rất nhẹ, nhưng không qua được tai Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương mở ra hai tròng mắt, tầm mắt xuyên thấu qua cánh cửa khép hờ, đắm chiều nhìn bên ngoài.

Một người, không sát khí. Nguyệt Vô Thương hé mắt, bắt động thanh sắc ôm Dạ Nguyệt Sắc vào trong ngực, án binh bất động.

Tiếng bước chân rất khẽ vang lên trong gian phòng bên cạnh, có vẻ như đem cái gì đó đặt lên giường, sau đó do dự trong chốc lát, bước chân từ từ hướng sang bên này. Nguyệt Vô Thương ần hô hấp, đem chân kéo lên trên, thuận tay điểm huyệt ngũ của Dạ Nguyệt Sắc, ung dung chờ người nọ tiến vào.

Cửa lại lặng yên không một tiếng động bị đẩy ra, một nam tử mặc áo dài màu đen, khuôn mặt tục tũn ước chừng khoảng bốn mươi tuổi đi đến, còn chưa tới gần trước giường, liền nghe thấy thanh âm miến cưỡng từ trên giường truyền đến, "Hương Nhai . . ."

Người bị gọi là Hương Nhai thân hình dừng lại, lập tức trấn định, đối với Nguyệt Vô Thương hô: "Thiếu chủ"

Nguyệt Vô Thương trên mặt mang theo một cỗ lạnh lẽo, thân nhiên nói: "Trung bộc không hầu hai chủ, Hương Nhai, ngươi đã quyết định, vậy thì về Bắc Mạc đi!"

Hương Nhai quỳ xuống mặt đất, đối với Nguyệt Vô Thương nói: "Năm đó Hương Nhai đã đáp ứng công chúa, cả đời che chở thiếu chủ chu toàn!"

Nguyệt Vô Thương hơi hơi nhíu mày, đột nhiên cười nói: "Nói cho người nọ, ta sẽ không đi gặp hắn! Đi xuống đi!"

Sau đó nhắm mắt không để ý tới Hương Nhai, Hương Nhai nhìn Nguyệt Vô Thương, có chút nóng nảy nói: "Thiếu chủ, người đã ăn 'khởi tử hồi sinh đan' rồi, sau đó độc tái phát, nếu không nhanh chóng giải độc, hậu quả rất đáng sợ!"

Nghe được Hương Nhai nói, Nguyệt Vô Thương hơi hơi nhíu mày, không nói gì, lại thấy Hương Nhai tiếp tục nói: "Nếu người đã không nỡ dùng nạng để giải độc, cho nên Hương Nhai tìm một nữ tử khác có thể giải độc, hi vọng thiếu chủ cân nhắc!"

Vừa dứt lời, liền nghe từ gian phòng cách vách, truyền đến tiếng ngâm của nữ tử, sắc mặt Nguyệt Vô Thương trong bóng đêm đen lại có chút khó coi, miến cưỡng nói với Hương Nhai: "Lập tức đem nạng mang đi!"

Trong giọng nói chứa vẻ cường ngạnh, nguy hiểm không thể bỏ qua, làm cho Hương Nhai không tự chủ gục đầu xuống. Hai tay nắm chặt, thanh âm có chút cảm giác đập nôi chìm thuyền lại vang lên: "Nếu người vì nạng mà chết, người cảm thấy nạng có thể sống tốt sao?"

Hương Nhai nói xong câu đó, cũng không để ý tới Nguyệt Vô Thương, phi thân rời khỏi phòng.

Nhất thời, không khí trở nên yên tĩnh, ánh trăng bên ngoài càng sáng ngời, thanh âm trong phòng bên cạnh càng vang dội. Nguyệt Vô Thương không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, đem Dạ Nguyệt Sắc ra khỏi đám chăn mền, đầu tựa vào cổ của nàng, thì thào gọi: "Sắc Sắc..."

Qua một lúc lâu, Nguyệt Vô Thương tiến đến trên môi Dạ Nguyệt Sắc, hung hăng hôn hai cái, rồi giường mặc quần áo tử tế. Đi ra cổng, Nam Uyên Bắc Đường nghe tiếng vang, sau đó ánh mắt nhìn vào phòng Nguyệt Vô Thương, lại nhìn Nguyệt Vô Thương ở bên ngoài, biểu tình có chút kỳ quái.

"Lập tức đưa nữ nhân trong phòng kia đi cho ta!" Nguyệt Vô Thương hướng về phía Nam Uyên nói: "Sáng mai, ta muốn một chút dấu vết cũng không có!"

Nói xong cũng không xem hai người kia có phản ứng gì, đi vào phòng Dạ Nguyệt Sắc, đem Dạ Nguyệt Sắc cuốn vào chăn, sau đó ôm ra sân, đi tới một phòng khác.

Nam Uyên cùng Bắc Đường nhìn nhau, hai người bắt đầu đi đi vào, chỉ thấy dưới ánh trăng, nữ tử trên giường quần áo không chỉnh tề, trong miệng không ngừng tràn ra tiếng ngâm mất hồn. Cần thận nhìn mặt nàng, không phải Tàn Khuynh thì là ai?

"Đưa đi nơi nào?" Nam Uyên nhíu mày nhìn nhìn Bắc Đường.

Bắc Đường có chút quân tử xoay mặt, cười nói: "A, dù sao cũng chỉ là không cần ở trong căn nhà này là tốt rồi, ngươi tùy tiện ném đi đâu cũng được, ta trở về ngủ!"

Nói xong ách xì một cái, cực kỳ không có nghĩa khí đem chuyện phiền toái để lại cho Nam Uyên, tự nhiên trở về phòng ngủ.

Nam Uyên nhìn Tàn Khuynh trên giường, sờ sờ cái mũi, bước nhanh về phía trước, đem chân trên giường phủ lên người Tàn Khuynh, sau đó nắm bốn góc chăn, xách lên cấp tốc đi ra ngoài.

Lúc này trong cung, vô số thị vệ sau khi trúng "Cúc Bách Nhật" cùng cung nữ ái ân. Thái Hậu cùng Hoàng Hậu thí nghiệm hết một đám lại một nhóm người, cuối cùng vẫn không tìm được cách giải độc.

"Đến tột cùng là ở đâu có vấn đề?" Thái Hậu lẩm bẩm nói, nếu mà độc có thể thông qua cơ thể nữ tử . . . nhất định cũng có thể quay trở lại cơ thể nữ tử, chỉ là chỗ đó có vấn đề.

Thanh Nghê, Thanh Nghê!

Thái hậu đối với thái y ở một bên nói: "Lập tức tra xem thể chất Thanh Nghê có vấn đề gì!"

Lúc này Nguyệt Lưu Ảnh đã hôn mê mười ngày, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt tuấn dật trước đây còn, hiện thời gò má hãm sâu, lông mày thống khổ nhíu lại.

Vân Thanh Nghê ngồi ở bên giường Nguyệt Lưu Ảnh, nắm giữ tay hắn, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt cũng gầy không ít

"Biểu ca, nếu như ta biết Thái Hậu hạ độc trên người ta, Thanh Nghê bất luận thể nào cũng sẽ không đổi kiệu hoa, ta không muốn hại huynh..." Vân Thanh Nghê đem tay Nguyệt Lưu Ảnh đặt ở bên gò má mình, "Huynh nhanh chút tỉnh lại, có được hay không..."

"Huynh xem, ta thật đáng ghét, vì hạnh phúc của mình, không chỉ phá hủy hạnh phúc của huynh, còn hại huynh trúng độc, huynh mau tỉnh lại bỏ ta a, bỏ ta a. . . ." Nước mắt theo gò má trượt đến lòng bàn tay Nguyệt Lưu Ảnh, Vân Thanh Nghê có vẻ như cảm giác được ngón tay Nguyệt Lưu Ảnh hơi hơi giật giật.

Vân Thanh Nghê lau nước mắt, có chút hưng phấn nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, chỉ thấy môi hắn hơi hơi mấp máy, giống như đang nói cái gì, Vân Thanh Nghê đem lỗ tai tiến đến bên môi Nguyệt Lưu Ảnh, lời nói của hắn có chút mơ hồ, nhưng Vân Thanh Nghê cũng nghe được hắn nói cái gì, một cái tên làm nàng sụp đổ - - Dạ Nguyệt Sắc!

Vân Thanh Nghê ghé vào bên giường Nguyệt Lưu Ảnh thất thanh khóc ròng.

Dạ Nguyệt Sắc một đêm ngủ ngon, buổi sáng tỉnh lại, phát hiện mình ở trong một căn phòng xa lạ. Có chút kỳ quái, chẳng lẽ nàng mộng du?

Nguyệt Vô Thương đột nhiên đẩy cửa tiến vào, đối với Dạ Nguyệt Sắc cười nói: "Sắc Sắc, tỉnh."

Dạ Nguyệt Sắc dùng ánh mắt quan sát Nguyệt Vô Thương mấy lần, sau đó cũng thấy đồ dùng để rửa mặt cùng với bữa sáng đều đã chuẩn bị tốt, rầu rĩ không vui từ trên giường đứng lên, rửa mặt.

Ngồi ở trước gương sửa sang lại tóc, Nguyệt Vô Thương đột nhiên xuất hiện ở phía sau Dạ Nguyệt Sắc, lấy cái lược sừng trâu trong tay Dạ Nguyệt Sắc, động tác mềm nhẹ chải vuốt tóc nàng.

Dạ Nguyệt Sắc xem mình trong gương, phát hiện môi có chút sưng đỏ, trong đầu cấp tốc xoay xoay, trừng mắt nhìn chằm chằm Nguyệt Vô Thương trong gương, nhẹ nhàng nói: "Nguyệt Nguyệt. . ."

"Hả?" Nguyệt Vô Thương vừa nghĩ cho Dạ Nguyệt Sắc dùng cái gì bôi tóc, miễn cưỡng đáp.

"Nguyệt Nguyệt, người nói thời tiết lạnh như vậy, vì sao còn có muỗi?" Dạ Nguyệt Sắc cau mày đánh giá Nguyệt Vô Thương, là một con muỗi cực lớn.

"Nơi nào bị cắn?" Nguyệt Vô Thương buông lược trong tay ra, đem Dạ Nguyệt Sắc quay lại, ôn nhu nói: "Ta nhìn xem!"

"Nơi này!" Dạ Nguyệt Sắc chỉ chỉ đôi môi mình có chút sưng đỏ, bĩu môi nói: "Người xem, nơi này có phải hay không?"

Nguyệt Vô Thương khoé mắt có chút run rẩy, nói hắn là muỗi, tốt lắm! Lập tức đem mặt tiến đến trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, hai tròng mắt hoa đào hơi hơi nâng cao, khoé miệng gọi lên một độ cong yêu dã, cả người nhất thời trở nên yêu nghiệt vạn phần, hơi thở ấm áp phun trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm mát lạnh như nước, "Muỗi nói hắn còn chưa cắn đủ. . ."

Dạ Nguyệt Sắc còn chưa kịp phản ứng, môi Nguyệt Vô Thương mềm mại mang theo hương hoa đào yêu dã chiếm hữu môi nàng, Dạ Nguyệt Sắc trong nháy mắt có chút sững sốt, nam nhân này!

Hôm qua nói không cho phép leo lên giường nàng, hắn cư nhiên ôm nàng đến phòng của hắn, hại nàng tưởng mình mộng du. Nếu không thấy môi có chút sưng đỏ, mới phát hiện nam nhân này cư nhiên hôn trộm nàng. Rất mệt, Dạ Nguyệt Sắc trong đầu đột nhiên lóe lên ý này.

Đầu lưỡi Nguyệt Vô Thương đã ôn nhu cạy mở miệng nàng, mang theo trêu chọc đụng vào... Dạ Nguyệt Sắc vươn tay ôm lấy cổ Nguyệt Vô Thương, đem đầu của hắn kéo xuống, cắn cắn đầu lưỡi tác loạn trong miệng nàng, Nguyệt Vô Thương bị đau rút về, ánh mắt vô tội nhìn nữ nhân trước mặt cười đến đắc ý.

"Sắc Sắc..." Hô hấp có chút bất ổn, thanh âm có chút khàn khàn, Nguyệt Vô Thương ổn định hô hấp, "Ha ha, ta đây không cắn người được, lại bị cắn a..."

"Không phải..." Dạ Nguyệt Sắc kéo Nguyệt Vô Thương tới gần hơn, cười duyên nói: "Ta còn chưa bắt đầu cắn đâu!"

Nói xong môi tiến đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, áp vào môi hắn, dùng sức hung hăng hút vài cái, trong lòng tức giận bắt bình lại cắn, Nguyệt Vô Thương thừa nhận cái hôn có chút trả thù này, lại ôn nhu đáp lại hai cái, lẽ lưỡi khiêu khích nữ nhân kỹ thuật hôn trúc trúc.

Dạ Nguyệt Sắc có chút bất đắc dĩ rời khỏi Nguyệt Vô Thương, gương mặt lên cười túm tùm nhìn đôi môi Nguyệt Vô Thương bị nàng làm sưng đỏ, cười vui vẻ.

Vừa hôn xuống dưới, người nào đó định lực thật tốt, ánh mắt thâm trầm, trong mắt hiện lên một chút màu hồng dục niệm, hơi thở bất ổn, ánh mắt có chút lục quang nhìn Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy phía sau lưng sinh lạnh, không tự chủ lùi về sau, ngượng ngùng nói: "Nguyệt Nguyệt, người làm sao vậy?"

Nguyệt Vô Thương khoé mắt hơi nheo lại, tròng mắt liễm liễm, khi ngẩng đầu lên thần sắc đã hơi bình tĩnh trở lại.

"Không sao cả..." Vừa nói vừa đem Dạ Nguyệt Sắc trở lại ghế, cầm lấy lược sừng trâu, tiếp tục chải vuốt tóc Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc từ trong kính nhìn môi Nguyệt Vô Thương sưng đỏ, cười rộ lên, cả người ra vẻ tâm tình không tệ. Đột nhiên đảo tròn mắt, đối với Nguyệt Vô Thương nói: "Nguyệt Nguyệt..."

"Hả?" Nguyệt Vô Thương ở trên đầu Dạ Nguyệt Sắc búi một búi tóc đơn giản, đem một cái bạch ngọc trâm cắm trên đầu Dạ Nguyệt Sắc, điều chỉnh vị trí một chút, sau đó cười hài lòng.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bạch ngọc trâm trên đầu trong gương, ngọc trâm này tạc hình hoa ngọc lan, trông rất sống động. Dạ Nguyệt Sắc dường như người được mùi hoa ngọc lan thơm ngát.

"Nguyệt Nguyệt..." Dạ Nguyệt Sắc tò mò quay đầu nhìn Nguyệt Vô Thương hỏi: "Cây ngọc trâm này có thể tỏa ra mùi?"

"Ừ..." Nguyệt Vô Thương lời kéo Dạ Nguyệt Sắc đứng lên, đối với Dạ Nguyệt Sắc nói: "Đây là của nương ta, bây giờ tặng cho nàng ..." Hi vọng đến lúc đó có thể có tác dụng, tối hôm qua Hướng Nhai khiến hắn có chút lo lắng, hi vọng cây trâm ngọc này có thể che chở nàng bình an.

"Ta muốn thưởng cho người!" Dạ Nguyệt Sắc vui vẻ nói, cây ngọc trâm này nàng rất thích, vì thế kiễng chân lên, trên môi Nguyệt Vô Thương tiếp tục hung hăng hôn một cái, sau đó buông ra.

Dạ Nguyệt Sắc một mặt giả hoạt nhìn Nguyệt Vô Thương, cười có chút tà ác, "Nguyệt Nguyệt, chúng ta đi dạo phố được không?"

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc, giờ ngón tay thon dài trắng nõn vuốt ve môi mình bị Dạ Nguyệt Sắc chà đạp, cười cười ôn nhu đáp: "Được."

Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn kéo Nguyệt Vô Thương đi ra ngoài, vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy Nam Uyên một tay ôm bụng, có vẻ như vẫn còn tiêu chảy. Bắc Đường nhân nhả ngòi ở bên cạnh bàn đá uống trà, chờ hai người đi ra, ánh mắt như có như không quét về phía môi Nguyệt Vô Thương, sau đó trầm miệng một lời nói: "Thời tiết này muỗi lại rất lớn a"

"Đúng vậy a..." Dạ Nguyệt Sắc cười thoải mái, đối với Nam Uyên Bắc Đường nói: "Bỏ tiểu thư hôm nay tâm tình rất tốt, dạo phố xong sẽ tự mình xuống bếp, chiêu đãi các người!"

Nam Uyên ôm bụng vội vàng chạy tới nhà vệ sinh, Bắc Đường cười cười, căn cứ nguyên tắc 'chết người không chết ta', đối với Dạ Nguyệt Sắc cười nói: "Phu nhân, lần này ta có thể cung cấp phần gây ngứa."

Dạ Nguyệt Sắc kéo ống tay áo Nguyệt Vô Thương, chu môi lắc lắc Nguyệt Vô Thương, mềm yếu hô lên hai chữ: "Nguyệt Nguyệt. . ."

Nguyệt Vô Thương sùng nịch vuốt ve trán Dạ Nguyệt Sắc, đối với Bắc Đường nói: "Hôm nay trước khi ta trở về quét sạch sẽ nơi ở của ta!"

Bắc Đường biến sắc, mỗi một người thầy thuốc đều ưa thích sạch sẽ, hắn cũng không ngoại lệ, bắt hắn quét tước dọn dẹp

Dạ Nguyệt Sắc vui vẻ kéo Nguyệt Vô Thương tiếp tục đi ra ngoài, vẫn còn không quên quay đầu nói với Bắc Đường: "Nhớ chuẩn bị phần gây ngứa!"

Hôm nay trong tiểu trấn có chút kỳ quái, trên đường không đông người, Dạ Nguyệt Sắc lời kéo Nguyệt Vô Thương trên đường đi tới, tò mò chạy tới phía đám người trước mặt.

Kéo Nguyệt Vô Thương cấp tốc đi về phía trước, chỉ thấy một đám người vây thành một vòng tròn, chỉ trở không biết đang nói cái gì, Dạ Nguyệt Sắc tò mò tới gần phía trước, chỉ thấy bị vây trong đám người là một người tóc tai rối bù, dùng chân bọc lại, nhưng không rõ là ai.

"Thật không hiểu nữ tử từ nơi nào đến, sáng sớm đã nằm ở cửa Di Hồng Viện, xem ra trong sạch khó giữ được. . . " Bên cạnh có người nói nói.

Dạ Nguyệt Sắc không có gì hứng thú, liền quay đầu rời đi.

Lúc Dạ Nguyệt Sắc quay đầu, chỉ thấy gió nhẹ thổi bay tóc người kia, hơi hơi có thể nhìn thấy khuôn mặt, chính là Tàn Khuynh.

Hôm qua bị Nam Uyên xách ra, vốn định xách đến ngoại ô, không ngờ thuốc xổ bị Dạ Nguyệt Sắc hạ phát tác, vội vã tìm nhà vệ sinh, thuận tay đem Tàn Khuynh ném trước đại môn Di Hồng Viện.

Một nữ tử trúng xuân dược, một nơi nam nhân háo sắc tụ tập, xảy ra chuyện gì, tự nhiên không cần nói cũng biết.

"Nguyệt Nguyệt..." Dạ Nguyệt Sắc kéo Nguyệt Vô Thương, vốn muốn cùng Nguyệt Nguyệt đi dạo, nhưng lại mất hứng. Một môi nói: "Chúng ta trở về"

đi!"

"Được" Nguyệt Vô Thương quay lại lôi kéo Dạ Nguyệt Sắc, trở lại đường cái.

Vừa mới bước vài bước, Hường Nhai hôm qua rời đi liền xuất hiện ở trước mặt, Nguyệt Vô Thương hơi nhú mồm, đôi mắt có chút lạnh lùng nhìn chăm chú vào hắn.

"Thiếu chủ, chủ nhân bệnh không nhẹ, ngay tại Lâm thành..." Hường Nhai nhìn Nguyệt Vô Thương, sau đó hung hăng nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc bên cạnh.

Dạ Nguyệt Sắc co rụt lại bên cạnh Nguyệt Vô Thương, trên mặt Nguyệt Vô Thương hoàn toàn không có nụ cười, nhú mồm không vui nhìn Hường Nhai, "Ta sẽ không đi, bảo hắn sớm quay về đi!"

Nói xong lôi kéo Dạ Nguyệt Sắc lướt qua Hường Nhai, rời đi.

Hường Nhai ánh mắt có chút tối tăm nhìn bóng lưng Dạ Nguyệt Sắc, đột nhiên nảy ra ý hay.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Những năm tháng yên bình

Cơm tối xong, Nguyệt Vô Thương cứ mãi đi theo sau lưng của Dạ Nguyệt Sắc, cho đến khi Dạ Nguyệt Sắc đi đến trước cửa phòng mình, sau đó quay đầu lại nhìn Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt, phòng của người ở bên kia." Nói xong vẫn không quên nhú mồm chỉ chỉ gian phòng bên cạnh.

Mày Nguyệt Vô Thương hơi nhếch lên, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc u oán nói: "Nhưng phòng của người ta đã bị dơ rồi."

Thanh âm của Nguyệt Vô Thương cực kỳ u oán giống như nàng dâu nhỏ bị khinh bỉ, Dạ Nguyệt Sắc rất có khí khái nói với hắn: "Dơ bẩn thì thay cho sạch sẽ là được!" Dạ Nguyệt Sắc nói xong vào phòng đóng cửa phòng lại, tâm tình vui vẻ bỏ lên giường ngủ.

Nguyệt Vô Thương lơ đãng đứng ở ngoài cửa cười cười, hắn đương nhiên có biện pháp đi vào, chẳng qua là. Trong đôi mắt hoa đào liếc về phía gian phòng cách vách vốn thuộc về mình, hé mắt, giường bị người khác nằm qua, dơ bẩn chính là dơ bẩn, cho dù đổi cũng là bẩn thối!

Nguyệt Vô Thương chấp tay đứng ở trước cửa phòng Dạ Nguyệt Sắc, ngược mắt nhìn ánh trăng sáng trên không trung dần dần mờ đi, suy nghĩ có chút bay xa.

Ánh trăng có chút trong trẻo lạnh lùng bao trùm trên người của Nguyệt Vô Thương, bạch y nhuộm mất mệ, gương mặt mỉm cười được ánh trăng nhuộm thành màu lung linh rực rỡ, lúc này nhìn hắn có chút cô đơn tịch mịch, thật khác xa với khí chất diễm dúa lãng lợ, nụ cười hoà thuận vui vẻ như cánh hoa đào của ngày thường một trời một vực.

Nguyệt Vô Thương vẫn đứng ở trong đình viện một lúc lâu, chưa từng nhúc nhích.

Cho đến khi một bóng đen tự chui đầu vào lưới, rơi vào trong viện, Hường Nhai nhìn Nguyệt Vô Thương giống như đang đợi hắn thật lâu hôm nay mới biết hắn tại kinh thành tốn sức phí lực mang Tàn Khuynh bị hắn cho uống xuân dược đến đây, hôm nay đã bị ném ra ngoài.

Hường Nhai thu lại tâm tình trên mặt, rất cung kính đi lên trước quỳ gối trước mặt Nguyệt Vô Thương, giọng thành khẩn nói: "Thiếu chủ. Nếu cô gái đêm qua làm người không thích, Hường Nhai nhất định sẽ tìm." Một cô gái không khác Dạ Nguyệt Sắc. Những lời này còn chưa nói hết, đã bị Nguyệt Vô Thương cắt đứt.

"Hường Nhai." Nguyệt Vô Thương đột nhiên quay đầu lại nhìn Hường Nhai, nụ cười trong mắt lại không đạt đến đáy mắt, thanh âm từ mềm mại đến tận xương như trước kia, bây giờ trở nên lạnh lẽo : "Chuyện như vậy, ta không hy vọng xảy ra lần nào nữa!"

Thân thể Hường Nhai cứng đờ, không thể tưởng tượng nổi ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Vô Thương, nữ nhân kia có cái gì tốt? Muốn ôn nhu cũng không ôn nhu, muốn đẹp cũng không phải là cực phẩm mỹ nhân. Làm sao lại đáng giá để cho hắn không nỡ dùng nàng giải độc, cho dù thể những cô gái khác cũng không được. Chẳng qua là đến tốt cùng nàng ta có cái gì tốt, để cho hắn ngay cả sinh mệnh của mình không cần!

Nhưng Hường Nhai làm sao biết, có vài người khi yêu, sau khi đã xác định một người, cho dù nàng không ôn nhu, cho dù nàng ấy không phải là cực phẩm mỹ nhân, nhưng ở trong mắt của tình nhân cũng là không thể thay thế được, hắn có thể vì nàng mà sống, cũng có thể vì nàng mà chết. Từ đó chỉ trông mong nhìn thấy nàng mỗi ngày cười vui, không muốn nhìn thấy một chút ưu tư nào chạm đến nét mày ngài của nàng. Như thế, hắn cũng không nguyện ý đụng đến những cô gái khác, cũng không nguyện ý để cho nàng vì thế mà thêm sầu oán.

"Vậy ngài đến gặp ngài ấy có được không?" Hường Nhai có chút không cam tâm hỏi, hẳn không thuyết phục được người này, hoặc giả người nọ có thể làm cho người này đi vào khuôn khổ nói cũng không chừng. Nhiều năm như vậy, người nọ không muốn bước vào Nguyệt quốc một bước, vậy mà Nguyệt Vô Thương cũng không nguyện ý đi gặp hẳn một lần.

"Người đã lựa chọn người nọ, như thế về sau cũng đừng xuất hiện ở trước mặt của ta!" Nguyệt Vô Thương neho lại trông mắt quét sang Hường Nhai một cái, thanh âm ép tới rất thấp, lại từng chữ từng chữ rơi vào trong tai của Hường Nhai

"Thu hồi tính toán trong lòng người, nàng, ai cũng không thể động!"

Nguyệt Vô Thương nói xong, cũng không để ý tới phản ứng của Hường Nhai, đi về hướng phòng của Dạ Nguyệt Sắc, giống như không có chút trở ngại đẩy cửa ra, sau đó đóng cửa lại.

Hường Nhai hận hận quý gối trong viện, công chúa hẳn không có bảo vệ tốt để cho bà chết thảm trong cung, hôm nay con trai duy nhất của bà, hẳn cũng không bảo vệ được, trứng độc hơn hai mươi năm, không tìm được giải được, bị "Cúc Bách Nhật" hành hạ, nhưng hôm nay giải được có, thế nhưng hẳn đến nay không chịu giải độc.

Hường Nhai khổ sở trong lòng, năm ấy hộ tống công chúa đến Nguyệt quốc, hẳn đã thề. Công chúa sống, hẳn sống, công chúa chết hẳn chết! Chỉ có điều hôm nay hẳn còn sống tạm, chỉ trông mong Nguyệt Vô Thương có thể giải độc trở về Bắc Mạc.

Nhưng vì sao người đó lại cứ cố chấp như vậy, hẳn thủy chung không hiểu.

Bên trong phòng, Nguyệt Vô Thương nằm xuống bên người Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc theo thói quen chui vào trong ngực Nguyệt Vô Thương cọ ròi lại cọ, tìm được vị trí quen thuộc trong trí nhớ, tiếp tục ngủ thật ngọt ngào. Chẳng qua chỉ là động tác vô ý thức như vậy, lại khiến nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương, như gió xuân thổi ba thổi qua, hoa đào rực rỡ.

Nguyệt Vô Thương ôn nhu đem người trong ngực ôm càng chặt hơn, Sắc Sắc, sinh mạng cũng không cần, chỉ trông mong nàng đừng giận hẳn nữa.

"Nguyệt Nguyệt." Trong ngực đột nhiên truyền đến một tiếng nhẹ nhàng kêu gọi, Nguyệt Vô Thương cười cười, nhất thời trong tim cảm thấy tràn đầy.

"Ừ." Cho dù biết nàng là đang ngủ mơ, nỉ non trong vô ý thức, Nguyệt Vô Thương vẫn như cũ mềm mại đáp một tiếng.

Người trong ngực tựa hồ nghe được thanh âm của hẳn, trong ngực không an phận cọ cọ, sau đó ngoan ngoãn tiếp tục ngủ.

Mà bên ngoài, Hường Nhai cố chấp quý gối trong viện, mắt nhìn bên trong phòng. Vốn hôm nay định bắt Dạ Nguyệt Sắc, sau đó dùng uy hiếp, khiến Nguyệt Vô Thương tìm cô gái giải độc, sau đó đến Lâm thành gặp người kia. Chẳng qua là không nghĩ tới kế hoạch vẫn chưa sử dụng đã chết từ trong trứng nước, hôm nay trừ quý ở chỗ này, hẳn cũng nghĩ không ra phương pháp gì khiến Nguyệt Vô Thương thay đổi chủ ý.

Sáng sớm lúc Dạ Nguyệt Sắc rời giường đã phát hiện Nguyệt Vô Thương nằm ở bên cạnh nàng, người nọ là treo tường, hay nhảy cửa sổ vào vậy???

Nhìn gương mặt tuấn tú như hoa đào của người nọ, hai tròng mắt khép lại, lông mi thật dài khép trên mi mắt. Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên có chút ngạc nhiên, đưa tay rút của mình một cọng lông mi, có chút đau, bất quá nàng cũng không kịp để ý, cầm cọng lông mi đem đến gần mí mắt của Nguyệt Vô Thương, khoa tay múa chân một hồi. So tới so lui, Dạ Nguyệt Sắc thất bại, lông mi của hẳn tại sao có thể còn dài hơn so với nàng!

Lúc này cả người nằm ở trong ngực Nguyệt Vô Thương, chưa bao giờ từ tế nhìn ngắm mặt của hẳn như thế này. Da trắng nõn nà giống như ngọc xinh đẹp không tỳ vết, phía trên thể nhưng không một tia tạp chất, lông mi thon dài giống như đôi cánh, khê nhúc nhích giống như cánh bướm rung rinh, mũi tinh xảo đẹp mắt, đôi môi đường cong ưu mỹ, mềm mại giống như thạch hoa quả, thật sự muốn cắn một cái.

"Vi phu có vừa mất nương tử không?" Hơi thở ấm áp bất thành linh phả vào trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc sợ hết hồn, có chút bịt tay trộm chuồng, muốn từ lồng ngực Nguyệt Vô Thương bò xuống.

Nguyệt Vô Thương lấy tay ngăn trở động tác của nàng, khẽ ngẩng đầu lên, mặt tiếp cận gần hơn, "Sắc Sắc, vẫn không vừa mắt sao? Hừm?"

Thanh âm mềm mại đến tận xương vốn làm cho Dạ Nguyệt Sắc không hề có sức miễn dịch, hơn nữa âm cuối nhấn cao, làm Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy cả người cũng mềm nhũn. Lúc phục hồi tinh thần lại mới ý thức tới Nguyệt Vô Thương đang gọi nàng.

"Ai là nương tử của người hả?" Dạ Nguyệt Sắc có chút bên ngoài mạnh bên trong yếu quát lên với Nguyệt Vô Thương, để che dấu bối rối của mình.

Đây là nỗi đau của Nguyệt Vô Thương, hôm đó đánh tráo, không chỉ là lần đầu tiên hẳn tính sai từ lúc chào đời cho đến nay, càng làm cho hẳn thiếu chút nữa mất nàng.

"Sắc Sắc." Nguyệt Vô Thương thu lại nụ cười trong mắt, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Dĩ nhiên là nàng!"

Trong lòng bắt đầu tính toán, một khi trở về kinh thành, nhất định sẽ lập tức đến tướng phủ cầu hôn, nhất định cho nàng một hôn lễ danh chính ngôn thuận, vô cùng lãng mạn thịnh thế. Thật mong nhanh chóng ôm được mỹ nhân về, tự nhiên liền có thể quang minh chính đại đem nàng đóng ấn kí trở thành người của hẳn, từ đó ai cũng không được mơ ước.

Dạ Nguyệt Sắc mắt tròn trắng, nàng cho là đùa lại kiểu hoa, không có sính lễ, không có bái đường. Vậy nàng không phải là thực lãng phí sao? Dạ

Nguyệt Sắc mặt nghiêm chỉnh nhìn Nguyệt Vô Thương, nói: "Về sau nếu còn gọi ta là nương tử, gọi lần thứ nhất thu một triệu lượng bạc!"

"Được, nương tử!" Nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương lần nữa tràn ra, vui sướng kêu một tiếng.

"Còn nói!" Dạ Nguyệt Sắc tròn mắt nhìn Nguyệt Vô Thương trừng trừng, hung hãn nói: "Đưa bạc, nếu không hôm nay để cho ngươi ghen!"

"Nương tử không phải là còn thiếu ta bạc sao?" Nguyệt Vô Thương ra vẻ không để ý nói.

Dạ Nguyệt Sắc có chút nhất thời tức giận lại không biết làm gì, đảo mắt một vòng, cười nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Nếu đã gọi ta là nương tử rồi, đương nhiên là thê nọ thì phu trả!"

Dạ Nguyệt Sắc dùng ánh mắt long lanh như nước nhìn Nguyệt Vô Thương, dùng sức chớp chớp.

Nguyệt Vô Thương bị nàng nũng nịu chọc cho vui vẻ, làm như thật gật đầu một cái, ra vẻ tán đồng nói: "Nương tử nói có lý!"

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương nói như thế, nụ cười trên mặt càng thêm rực rỡ, mắt càng dùng sức hướng về phía Nguyệt Vô Thương phóng điện, "Nếu đã như vậy, ‘ của ngươi chính là của ta, của ta thì vẫn còn là của ta ’, cho nên, ngươi nọ ta có phải nên trả lại cho ta hay không?"

Nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương sâu hơn, có chút cưng chiều vuốt ve đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, thật là một cô bé tham tiền a, vậy mà ngoài miệng vẫn như cũ không hề nhân rồi, lúc Dạ Nguyệt Sắc vừa dứt lời, lên tiếng: "Đúng vậy! Nương tử."

"Hiện tại, ta một phân tiền cũng không nọ ngươi, ngươi ngược lại thiếu ta đến gần ba trăm ngàn lượng bạc, ta nể tình chúng ta cho nên giảm giá, coi như hai trăm ngàn lượng là được!" Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn nói, nhìn nàng hào phóng chưa kia, giảm giá so với hán khẳng khái hơn nhiều.

"Được, nương tử!" Nguyệt Vô Thương buồn cười nói.

"Nguyệt Nguyệt, hai trăm ngàn lượng bạc!" Dạ Nguyệt Sắc ngưng trọng nói, sau đó từ trên người Nguyệt Vô Thương bò dậy, rời giường, cao hứng nàng đã sớm quên việc phải truy cứu Nguyệt Vô Thương nửa đêm lại bò đến trên giường nàng.

Nguyệt Vô Thương cũng chiều cười cười, rời giường kéo Dạ Nguyệt Sắc ngồi vào trước gương, bắt đầu làm chuyện mỗi ngày phải làm, cầm chiếc lược sừng trâu giúp Dạ Nguyệt Sắc chải mái tóc dài.

Hai người sửa sang lại xong xuôi, Dạ Nguyệt Sắc đẩy cửa ra, hôm nay tâm tình rất tốt, cảm thấy ánh mặt trời cũng ấm áp không ít.

Chẳng qua là khi nhìn thấy Hường Nhai quý ở trong viện, có chút ngạc nhiên nhìn một chút, thấy tóc còn treo giọt sương, chẳng lẽ là quý cả đêm?

Nguyệt Vô Thương theo đuôi ở sau lưng Dạ Nguyệt Sắc, kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Sắc Sắc, đi ăn cơm đi!"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người đang quý một chút, nàng nhận ra được, chính là người trước kia, khi nàng đến phủ của Nguyệt Nguyệt đã gặp, bộ dạng hung hăng. Quý quý cũng tốt, ai kêu hán lại hung dữ với nàng như vậy, Dạ Nguyệt Sắc thừa nhận mình lúc này có chút mang thù rồi.

Liên đi theo Nguyệt Vô Thương, nào có thể đoán được hai người chân trước vừa đi, Hường Nhai liền quý lét đi theo phía sau bọn họ.

Dạ Nguyệt Sắc nghe tiếng vang quay đầu lại, nhìn Hường Nhai vẫn quý đi theo bọn hán, có chút không nhẫn tâm kéo kéo ống tay áo Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt."

"Ngao, đi ăn thôi." Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày quét sang Hường Nhai một cái, kéo Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đi về phía trước.

Mãi cho đến Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương ngồi lên bàn cơm, Hường Nhai vẫn quý tại cửa.

Mãnh liệt nhìn soi mói như thế, Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy một chút muốn ăn cũng không. Hường về phía Nguyệt Vô Thương yếu ớt hỏi: "Nguyệt Nguyệt, hán bị cái gì kích thích vậy?"

Nguyệt Vô Thương gấp một đĩa rau bỏ vào trong chén Dạ Nguyệt Sắc, thản nhiên nói: "Không biết!"

"Vậy hán có phải đắc tội ngươi hay không, ngươi để cho hán quý đó a?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương tiếp tục yếu ớt hỏi.

"Không phải, ăn cơm đi!" Nguyệt Vô Thương ôn nhu hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói, chân mày hơi cau lại.

Dạ Nguyệt Sắc có chút mệt mỏi, một người to lớn như vậy đang quý ở đó, hôm nay không giải thích được quý gối nơi này, đã làm lòng hiếu kỳ của nàng sống dậy mãnh liệt, nàng làm sao có thể ăn được cơm

"Cái đó, Nguyệt Nguyệt, hán có phải là có tự khuynh hướng ngược không?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, có chút tà ác cười nói, nếu như không phải là như thế, thế nào thích mình quý, quý còn chưa tính, lại còn quý lét đi theo phía sau bọn họ.

Nguyệt Vô Thương ưu nhã ăn cơm, ứng tiếng: "Có lẽ!" Nhìn Dạ Nguyệt Sắc hướng trong chén đánh lên thức ăn, ôn nhu nói: "Sắc Sắc, ăn cơm!"

Dạ Nguyệt Sắc mệt mỏi cầm chiếc đũa chọc chọc trong chén cơm, yếu ớt nói: "Ngươi để cho hán đứng lên đi, như vậy ta ăn không vô!"

Nguyệt Vô Thương hé mắt, quét một vòng Dạ Nguyệt Sắc, sau đó quét một vòng thức ăn trong chén, gầy quá xá , như vậy không thể được.

Bắt đắc dĩ nhĩ về phía Hường Nhai đang quỳ gối ngoài cửa nói: "Đứng lên đi!"

Trong giọng nói Nguyệt Vô Thương là không cho thương lượng, khiến Hường Nhai đang quỳ toàn thân chấn động, ngay sau đó cố chấp quỳ. Hắn cũng chỉ muốn hai nguyện vọng, một là, Nguyệt Vô Thương có thể giải độc, hai là, Nguyệt Vô Thương có thể cùng hắn về Lâm thành.

Nguyệt Vô Thương thấy động tác của Hường Nhai, nhủ nhủ mảy. Nếu hắn muốn quỳ, vậy thì cứ quỳ đi.

Ngay sau đó quay đầu nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, ăn xong một chén com, phần thưởng một triệu lượng!"

Một triệu lượng? ! Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, đôi mắt nhất thời sáng lên, vui sướng cầm chiếc đĩa ăn com, làm gì còn quan tâm đến việc Hường Nhai đang quỳ gối phía ngoài ánh hưởng nàng muốn ăn chứ.

Điểm tâm xong, Dạ Nguyệt Sắc đối với Hường Nhai có chút đồng tình nhất thời toàn bộ tiêu tán, bởi vì người nọ hôm nay thay đổi chiến lược, không đi theo sau Nguyệt Vô Thương, đổi thành đi theo phía sau nàng.

Dạ Nguyệt Sắc chuyển hướng phải, Hường Nhai liền quỳ hướng phải, Dạ Nguyệt Sắc chuyển phía trái, hắn liền quỳ chuyển sang trái.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc có chút khổ não nhìn Nguyệt Vô Thương, hắn có thể đi theo phía sau Nguyệt Nguyệt hay không?

Ánh mắt của Nguyệt Vô Thương có chút không vui nhìn Hường Nhai, rồi lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rồi rậm của Dạ Nguyệt Sắc, nhìn lại một chút Hường Nhai quỳ trên mặt đất, hướng về phía Bắc Đường cùng Nam Uyên ở bên cạnh, dùng ánh mắt ra hiệu, sau đó dắt tay Dạ Nguyệt Sắc đi ra ngoài.

Nam Uyên cùng Bắc Đường đương nhiên ngăn trở Hường Nhai vẫn quỳ như cũ, muốn đi theo phía sau bọn họ. Dạ Nguyệt Sắc quay đầu lại nhìn Nam Uyên Bắc Đường đang đấu với Hường Nhai, xảy ra chuyện gì? Tại sao nàng cảm thấy là lạ.

"Cái đó, Nguyệt Nguyệt, Hường Nhai hắn sao vậy?" Dạ Nguyệt Sắc kéo tay Nguyệt Vô Thương lắc lắc, nhìn hắn quỳ trên mặt đất đi lại, đầu gối cũng rách, rất đáng thương , tiếp tục nói với Nguyệt Vô Thương: "Hắn không phải là muốn người giúp làm chuyện gì chứ?"

Nguyệt Vô Thương đột nhiên dừng bước lại xoay người, Dạ Nguyệt Sắc tự nhiên thật bất hạnh đụng vào trong lồng ngực Nguyệt Vô Thương, tội nghiệp xoa xoa mũi, nhìn Nguyệt Vô Thương lên án, hắn tại sao đột nhiên dừng lại.

Nguyệt Vô Thương thu lại nụ cười, bộ mặt phớt tỉnh nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, có một số việc là không thể đáp ứng!"

Nhìn về mặt ngọc ngác của người trước mặt, Nguyệt Vô Thương buồn cười vươn ngón tay thon dài, nâng cằm Nguyệt Sắc lên, mặt đột nhiên lại gần, thanh âm tiêu hồn thực cốt nói: "Không nghĩ ra cũng không cần suy nghĩ, tóm lại nàng nhớ ta là không thể đáp ứng hắn là được rồi, cho nên nàng cũng không cần để ý đến hắn. Nhớ chưa, hửm?"

"Ừ!" Dạ Nguyệt Sắc bị tên yêu nghiệt kia đầu độc rồi, phản xạ có điều kiện gật đầu một cái.

Nguyệt Vô Thương cười cười hài lòng, dắt Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đi ra ngoài.

Ngày mùa thu, ánh mặt trời mang theo màu da cam ấm áp, vẩy vào trên người hai người, cảnh tượng ấm áp mà điềm tĩnh. Trong viện những lá Phong đỏ như lửa, một màu đỏ chói mắt lan tỏa xung quanh,

Trên đường dân phong vẫn thuần phác như cũ, nhiệt nhiệt nháo nháo , thỉnh thoảng mấy người tụ chung một chỗ, tâm sự, tùy tiện tán gẫu vài chuyện.

"Ta nói, huyện bên có rất nhiều cô gái vẫn chưa xuất giá, trong một đêm biến mất rất nhiều!" Một thanh âm có chút ít thô ráp khẽ bắt mắt nhìn người mới vừa rồi còn say sưa ngon lành nghe hắn nói chuyện, nhưng hôm nay không hẹn mà cùng nhìn về một hướng, theo những tầm mắt người khác nhìn lại , chỉ thấy:

Một nam tử mặt mày như vẽ, trong mắt mang theo như nụ cười rực rỡ như hoa đào nở rộ , trong động tác ưu nhã mang theo chút biếng nhác, đang nhàn nhả đi ở trên đường cái. Tay trắng nõn đang nắm lấy tay một cô nương, cô gái cúi thấp đầu, chiếc cổ trắng nõn thon dài lộ ra, cho dù không nhìn thấy khuôn mặt, vẫn như cũ có thể để cho người ta mơ màng đến diện mục là bực nào động lòng người.

Dạ Nguyệt Sắc không vui, bầm bầm tay Nguyệt Vô Thương đang nắm tay nàng, Nguyệt Vô Thương dừng bước lại, cười hỏi: "Sao vậy?"

Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lên, nguyên khuôn mặt nhỏ nhắn bại lộ ở trong tầm mắt của mọi người. Lập tức hấp dẫn ánh mắt những người bên cạnh, trong đó hai đạo ánh mắt cực kỳ mãnh liệt, Dạ Nguyệt Sắc theo ánh mắt kia nhìn, chỉ thấy trong một gian tửu lâu bên cạnh, một nam một nữ ngồi ở bên giường, ánh mắt khác nhau nhìn nàng.

Nàng kia xem ra nhìn hết sức quen mắt, không phải là Tần Khuynh sao? Lúc này Tần Khuynh ngồi tựa vào trong ngực nam tử kia, trên mặt là nụ cười vẫn chưa kịp thu lại, đột nhiên biến thành ác độc không cam lòng cùng với tức giận bất bình. Dạ Nguyệt Sắc chu mỏ, thật không có ý tứ, nơi nào đều có thể nhìn thấy con hồ ly tinh này.

Mà nam tử đang ôm Tần Khuynh, đường cong sắc bén trên mặt, một đôi tròng mắt cười nhẹ nhàng, lúc này tản mát ra ánh sáng xanh biếc, đó là ánh

sáng của sói phát ra khi nhìn thấy con mồi.

Trong đôi mắt hoa đào Nguyệt Vô Thương dừng một chút, cả người phát ra hơi thở lạnh liệt, nhìn lướt qua nam tử đang ngồi trên lầu. Mắt hơi híp một cái, sau đó mắt hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Nương tử, đi thôi!"

Nói xong kéo Dạ Nguyệt Sắc đi về phía trước, thần sắc nhiều hơn một phần nghiêm túc, như có điều suy nghĩ.

"Khanh Khanh, vẻ mặt như thế, chẳng lẽ là coi trọng nam nhân mới vừa rồi sao?" Nam tử có chút nguy hiểm đẩy cằm Tần Khuynh lên, híp mắt cười hỏi: "Nhìn cô gái kia oán hận như vậy, chẳng lẽ là quen biết cũ?"

Tần Khuynh thu hồi thần sắc, có chút sợ rụt thân thể một cái, bị sự nhạy cảm sắc suốt của nam nhân này làm sợ hãi, vội vàng nói: "Không phải!"

"Không phải là coi trọng nam nhân kia, hay không phải là quen biết cũ?" Nam tử đem Tần Khuynh cổ gồng thấp đầu xuống, nâng lên, thanh âm có chút nguy hiểm hỏi.

"Là quen biết cũ!" Ánh mắt âm độc của Tần Khuynh nhìn lướt qua hướng Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương vừa đi, nàng không giải thích được bị người từ kinh thành tới địa phương tồi tàn này, sau đó không giải thích được thất thân, cũng không giải thích được đi theo bên cạnh nam nhân giống như con sói đói này, nàng thâm trầm như vậy, tại sao Dạ Nguyệt Sắc lại hạnh phúc hơn nàng!

Tần Khuynh đột nhiên câu cổ của nam tử kia, cười duyên nói: "Công tử thật đáng ghét, chẳng lẽ là coi trọng nàng kia?"

Nhìn vào đôi mắt phượng hẹp dài hơi u ám của nam tử, cười trừ nói: "Chỉ bắt quá, bắt quá nam tử bên cạnh nữ tử kia ngược lại có lai lịch lớn, chỉ sợ công tử cũng chỉ là suy nghĩ một chút mà thôi."

Nam tử kia nắm lấy cằm Tần Khuynh, lực đạo nặng nề, không chút nào thương hương tiếc ngọc, da thịt dưới cằm Tần Khuynh đã hơi đỏ lên.

"Ta không thích cô gái nhiều chuyện!" Nói xong vung tay lên, Tần Khuynh nặng nề ngã xuống trên đất!

Hận ý trong đôi mắt Tần Khuynh mãnh liệt, hôm nay làm cho nàng ta nhục nhã, ngày sau nàng ta nhất định sẽ trả gấp trăm lần! Bất kể là người ở trước mắt này, hay là Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc, nàng đều sẽ không bỏ qua cho bọn họ.

Lầu dưới mọi người một bộ hiểu rõ nhìn bóng lưng của hai người, thì ra là vợ chồng, quả thật là xứng đôi. Tiếp theo sau đó tiếng cười đùa bàn luận lại vang lên, thanh âm thô ráp lẫn nửa thành tiêu điểm của mọi người, "Mới vừa nói đến huyện lân cận là không ít thiếu nữ đột nhiên mất tích, các người nói là Hải Hoa Tặc sao?"

Thanh âm phía sau càng lúc càng xa, bị Nguyệt Vô Thương lôi kéo tiếp tục đi Dạ Nguyệt Sắc không chịu, dừng bước lại không hề phối hợp nữa.

Nguyệt Vô Thương quay đầu, mềm mại nhìn Dạ Nguyệt Sắc, người nọ cong lên môi hồng, mắt sáng ngời to ngập nước, Nguyệt Vô Thương đột nhiên cảm thấy trong lúc nhất thời có chút bất đắc dĩ. Nữ nhân này lại trêu chọc thêm một nam nhân không tâm thương nữa rồi! Trong lòng nghĩ như vậy, trên miệng miễn cưỡng hỏi: "Thế nào?"

"Ta tức giận!" Dạ Nguyệt Sắc tròn mắt, tức giận trông mắt cũng sáng long lanh như vậy, thấy thế Nguyệt Vô Thương bất đắc dĩ thở dài một cái, ôn nhu hỏi: "Sắc Sắc, sao thế?"

"Ta cảm thấy được trong không khí cũng tràn đầy mùi vị của Hồ Ly Tinh" Đôi mắt Dạ Nguyệt Sắc chuyển lòng vòng, đột nhiên đem mặt tiến tới trước mặt Nguyệt Vô Thương, đưa mũi ở trên người của Nguyệt Vô Thương hít hà, mới vừa ánh mắt của Hồ Ly Tinh xem qua Nguyệt Nguyệt nhà nàng.

Nguyệt Vô Thương đưa tay đem Dạ Nguyệt Sắc ôm chặt, nhìn thời gian một chút, Nam Uyên cùng Bắc Đường chắc đã đem mọi chuyện giải quyết xong hết rồi, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Vậy chúng ta trở về."

"Ta mệt mỏi!" Nguyệt Vô Thương xoay người kéo nàng muốn đi, trên mặt Dạ Nguyệt Sắc mang nụ cười tà ác, thấy Nguyệt Vô Thương xoay đầu lại, nụ cười trên mặt trở nên tội nghiệp cắn môi dưới, nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Người công ta!"

Nụ cười Nguyệt Vô Thương hoà thuận vui vẻ nhìn Dạ Nguyệt Sắc trước mắt, hôm nay tiểu nữ nhân này ngược lại học được rất nhanh, biết hấn nhất không đành lòng nhìn dáng vẻ đáng thương này của nàng, lại biết dùng chiêu này, thật là không tệ! Chỉ bắt quá, Nguyệt Vô Thương thở dài trong lòng, cũng chịu nàng một chút thì có sao đâu chứ!

Đột nhiên cúi người xuống, ôm theo kiểu bế công chúa đem Dạ Nguyệt Sắc bế lên. Chỉ bắt quá trên đường cái, ôm tương đối lịch sự một chút. Khoe miệng nâng lên một độ cong đẹp mắt, ôm lấy cô gái trong ngực, đi về nhà.

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc ngược mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, đảo tròn mắt nói: "Chúng ta đổi lại địa phương chơi đi!" Nàng không thích địa phương có Hồ Ly Tinh.

"Được!" Nguyệt Vô Thương vừa đi vừa lên tiếng, hấn cũng không ưa thích địa phương có nam nhân ý đồ mơ ước đến nàng .

Ánh mắt trời âm áp đem bóng dáng hai người kéo đến thật dài, thân mật không thấy một khe hở. Trong ngực, cô gái thỉnh thoảng hỏi hai câu, nam tử mỉm cười đáp lời.

Nếu cứ đi như vậy không trở về thì tốt biết bao nhiêu! Nguyệt Vô Thương đột nhiên cảm thấy, cuộc sống như thế rất tốt! Nếu như bọn họ có thể vẫn cứ như vậy thì thật là tốt.

Ý nghĩ như vậy không kéo dài đến nửa phút, thân ảnh của một người cao lớn có chút lão đảo đột nhiên từ bên cạnh xông tới, sau đó "Phốc thông" một tiếng trực đỉnh đỉnh đã quỳ gối bên chân của Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương cau mày, nếu như không phải nể tình hơn hai mươi năm tình cảm, thể diện và nể hấn là hộ vệ của mẹ mình, hấn sao có thể cho phép người này xuất hiện ở chỗ này lần nữa.

Đối với Nguyệt Vô Thương đột nhiên dừng bước lại, Dạ Nguyệt Sắc tò mò từ trong ngực Nguyệt Vô Thương tựa đầu vươn ra, chỉ thấy Hường Nhai không chán đã quỳ gối trước mặt, đột nhiên cảm thấy có chút nhức đầu.

Không đợi hai người nói chuyện, Hường Nhai liền nhìn Dạ Nguyệt Sắc kêu một tiếng: "Thiếu Phu Nhân!"

Dạ Nguyệt Sắc giật mình một cái, nhìn Hường Nhai thưa dạ nói: "Ôi, người đừng quỳ ta!" Sau đó ra hiệu Nguyệt Vô Thương để nàng xuống, hai chân sau khi rơi xuống đất, vội vã trốn sau lưng Nguyệt Vô Thương, gọi nàng là Thiếu Phu Nhân, vô sự hiền ân cần, thì không phải gian xảo tức là đạo chích.

Hường Nhai liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sau đó quỳ lết đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương cố chấp, hấn khuyên thế nào cũng bất động, bắt quá nhìn trình độ cung chiêu đối với nữ nhân này, nếu như khuyên Dạ Nguyệt Sắc, thiếu chủ nhất định sẽ đồng ý đề nghị của hấn.

Tựa hồ như đã minh bạch rõ ràng Hường Nhai kỹ lưỡng, Nguyệt Vô Thương nhú mày một cái, đột nhiên tiến lên điểm huyệt đạo Hường Nhai, khom lưng ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đi về phía trước, thật vất vả mới có được thế giới của hai người, lại nhiều lần bị người đánh nhiều, yêu nghiệt cũng sẽ tức giận đấy!

Phía sau Hường Nhai, dùng nội công phá giải huyệt đạo, một búng máu phun ra trên đất, như có điều suy nghĩ nhìn thân ảnh Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc rời đi. Xem ra chỉ có thể dùng mưu kế cau mày, chỉ có điều Dạ Nguyệt Sắc bị quản chặt chẽ như vậy, phải làm sao mới có thể đến gần nàng đây?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Mất tích

"Bịch" một tiếng thật lớn, Nguyệt Vô Thương đem điểm tâm trên tay ném xuống mặt đất. Chén đĩa vỡ tan trên mặt đất, điểm tâm kia cũng theo đó mà tan tành. Nguyệt Vô Thương lúc này, đôi mắt hoa đào đỏ như lửa, toát lên vẻ nguy hiểm.

"Nàng ở đâu?" Nguyệt Vô Thương nheo mắt, thanh âm giống như cung đã lên dây có thể phóng ra bất cứ khi nào.

Hôm nay nàng nói muốn tự mình ăn hấn, nhìn ánh mắt ngập nước, sáng ngời của nàng, hấn tự nhiên muốn chiều chuộng nàng một chút. Chẳng qua hấn chỉ đi ra ngoài làm việc có một lát, quay lại liền không tìm thấy nàng.

Nguyệt Vô Thương lúc này không phải là tức giận, mà là khủng hoảng, không giống cảm giác tức giận cùng bất an vào ngày đối diện hoa hôm đó, khi nhắc khấn voan lên mới phát hiện là không phải nàng. Lúc này nàng vô cớ mất tích, hơn nữa còn mất tích ngay trước mắt hấn.

Chỉ có hai loại khả năng: một là, một kẻ có võ công tuyệt hảo, không coi hấn ra gì đã mang nàng đi, nhưng mà người như vậy không nhiều; vậy chỉ có thể là khả năng thứ hai: Dạ Nguyệt Sắc tự mình trốn đi.

Trong lòng Nguyệt Vô Thương hiện lên một cỗ thù lương, chỉ cần nghĩ đến việc Dạ Nguyệt Sắc tự mình bỏ đi là lòng hấn đau đớn, vừa nghĩ tới Dạ Nguyệt Sắc bị kẻ xấu bắt đi, đã cảm thấy tâm can thắt lại, khiến hấn không thể hô hấp.

"Điều động mọi người đi tìm!" Mặc kệ là khả năng nào, đều làm cho hấn đau lòng vô cùng, suy nghĩ rối loạn, lần đầu tiên hấn không thể tự khống chế mình, Nguyệt Vô Thương suy nghĩ, phi thân chạy tới biên giới Nguyệt quốc.

Nam Uyên cùng Bắc Đường nhìn Nguyệt Vô Thương rời đi, cau mày lại, điều động toàn bộ mọi người, mục tiêu có quá lớn hay không? Làm như vậy thực lực bọn họ sẽ bại lộ, bọn họ đối với việc này có chút lo lắng, nhưng chỉ trong một lát như vậy thôi mà Dạ Nguyệt Sắc trốn được đi hay sao?

Càng tới gần biên giới, quanh cảnh càng hiu quạnh, gió thu mạnh mẽ giật từng đám lá xuống đất, lá vàng bay phấp phới trong không trung càng tăng thêm vẻ bi thương. Gió thổi không ngừng, giống như hô hấp bất an của người nào đó. Lá phiêu diêu, tựa như tâm người cô tịch, không ngừng bay bay.

Một bóng trắng lướt về phương bắc.

Con đường hoang vắng, một chiếc xe ngựa vỡ tan ở trên đường, xem dấu vết còn mới, Nguyệt Vô Thương hơi hơi kinh hãi, ánh mắt nhanh chóng nhìn ra xung quanh, nhìn lướt qua toàn bộ xe ngựa vỡ nát nằm trên mặt đất, dường như cũng không có dấu vết gì để lại. Thu hồi đôi mắt chuẩn bị rời đi, chợt nhìn thấy trên xe dính một chút máu tươi, Nguyệt Vô Thương liền phi thân đi vào trong xe.

Ông tay áo vung lên, mảnh xe ngựa vỡ nát liền bay ra, một vết máu lớn xuất hiện trước mặt Nguyệt Vô Thương, màu đỏ tươi còn để lại, khiến cho tâm mắt Nguyệt Vô Thương đỏ theo.

Gió tiếp tục phàn phật thổi, trên ngọn cây bên đường còn mắc lại một góc áo màu xanh nhạt, bị gió thổi bay, Nguyệt Vô Thương phi thân tới bắt lấy, sau khi nhìn rõ, liền kinh hoàng đứng lên. Ngón tay chậm rãi nắm chặt góc áo, dần trở nên nhợt nhạt.

Đây chẳng phải là màu áo mà nàng đã mặc vào ban sáng hay sao? Nguyệt Vô Thương trong lòng vô cùng hối hận, xem tình hình như vậy, xem ra Dạ Nguyệt Sắc đã bị kẻ khác bắt đi. Hẳn tưởng là do Hường Nhai, nhưng nếu như là hắn, sao có thể để lại một góc áo của nàng như vậy. Hường Nhai chẳng qua là muốn đưa Dạ Nguyệt Sắc tới Lâm thành gặp người kia, cho nên không có lý do gì để hại nàng.

Trong đầu đột nhiên hiện lên ánh mắt sắc nhọn mang theo lực quang, Nguyệt Vô Thương liền không thể ức chế cảm giác căng thẳng. Ngày ấy nhìn thấy ánh mắt người nọ, hắn đã cho Nam Uyên đi tra xét lai lịch của hắn. Nam quốc thái tử, mượn cơ làm lễ mừng thọ Chiêu Đức đế, đúng là có chủ ý ám muội.

Người này tính tình hi nộ vô thường, cực kỳ biến thái. Nguyệt Vô Thương cả người đột nhiên phát ra một cỗ khí tức lạnh lẽo, khiến cho lá xung quanh không cách nào hạ xuống.

Khí tức cường đại làm cho kẻ đang trốn trên cây ngã xuống trước mặt Nguyệt Vô Thương, người này đúng là Hường Nhai, lúc này bên hông trúng một kiếm, máu chảy không ngừng.

"Nàng ở đâu?" Thanh âm mang theo hàn khí bức người quét về phía Hường Nhai, Hường Nhai vốn đã bị thương, không thể chịu được khí tức cường đại như vậy, liền phun ra một búng máu.

Hường Nhai một tay chống xuống đất, tay kia thì lau máu tươi bên mép, ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Vô Thương nói: "Đã bị mang đi phương bắc!"

Đôi mắt hoa đào của Nguyệt Vô Thương nguy hiểm nhú lại, nở một nụ cười lạnh như băng, ông tay áo vung lên, Hường Nhai liền bị đánh ra ngoài một trượng, nếu như hắn không phải là thị vệ của mẫu thân lúc còn sinh thời, lại chăm sóc cho hắn đã lâu, không thì hắn cũng đã mất mạng từ lâu. Nếu Dạ Nguyệt Sắc bị mang đi phương bắc, hắn làm sao có thể bị thương?

"Ta hỏi lại một lần, nàng ở đâu" Thanh âm của Nguyệt Vô Thương lạnh lùng trầm thấp, tựa như sắp muốn giết người.

"Đi. . . ." Hường Nhai bị khí thế của Nguyệt Vô Thương áp chế, cuối cùng cắn chặt răng nói: "Đi phương bắc!"

"Không biết sống chết!" Nguyệt vô Thương vươn hai tay dựng Hường Nhai dậy, ngón tay thon dài bóp chặt cổ hắn, lạnh lùng nói "Người thật là đáng chết!"

"Ta hỏi người một lần cuối cùng, nàng làm sao vậy?" Thanh âm Nguyệt Vô Thương mang theo băng hàn hỏi.

Trong mắt Hường Nhai chợt lóe lên một tia khủng hoảng, vẫn còn do dự nghĩ có nên nói thật hướng đi của Dạ Nguyệt Sắc hay không.

Mà hắn lúc này đã không còn cơ hội lo lắng, bởi vì xung quanh họ thoáng hiện lên sát khí, khiến cả hai người khẽ nhủ mảy.

Đột nhiên vô số hắc y nhân đeo khăn đen che mặt xuất hiện, tay cầm đại đao, nhìn chăm chăm vào hai người. Ánh mắt bọn chúng tràn đầy sát khí, toàn bộ nhắm về phía Nguyệt Vô Thương và Hường Nhai.

Dường như đã xác định được mục tiêu, tất cả bọn chúng nhất tề đem đao hướng về phía Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương đem Hường Nhai đẩy sang một bên, ánh mắt nguy hiểm nheo lại, cả người tỏa ra khí thế mãnh liệt, đôi mắt hoa đào đã đỏ đậm lên dường như chỉ cần gặp thần giết thần gặp phật giết phật.

Ánh đao lóe ra hàn quang, từng trận gió gào thét xung quanh. Hơn mười cây đại đao nhất tề tấn công Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương nhún chân trên mặt đất, rất nhanh phi thân lên, cây cối bên đường đều bị đao khí chặt đứt.

Sau khi đợt công kích đầu tiên chấm dứt, đám hắc y nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh bắt đầu di động vị trí, hơn mười người xếp thành hình sao năm cánh vây lấy Nguyệt Vô Thương ở giữa.

Đao trong tay mười người đều hướng về một phía, đao quang lấp lánh cực kỳ chói mắt, Hắc y nhân rất nhanh xoay đao trên không trung, phản chiếu cả mười đạo ánh sáng về phía mắt Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương khẽ cười lạnh, dựa vào chút tài mọn này mà muốn giết hắn sao! Đem ông tay áo vung lên trước mặt, toàn bộ ánh sáng bị phản xạ lại, hơn mười hắc y nhân đột nhiên lấy tay che hai mắt. Nguyệt Vô Thương chuyển thân tiến lên, thân hình di chuyển rất nhanh trong trận pháp hình sao năm cánh.

Nơi hắn đi qua, hắc y nhân đều ngã xuống. Những kẻ đã ngã xuống đều nằm thành hình dạng kỳ quái trên mặt đất, cơ thể đau đớn nhưng không thể kêu

gào mà chỉ có thể rên rì.

Hơn mười Hắc y nhân ngã xuống nhưng lại có thêm nhiều kẻ nữa tiến lên, liên tục tấn công.

Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy huyết khí trong ngực nhộn nhạo, cuối cùng hóa thành lệ khí nồng đậm, toàn bộ phát tiết ở tại trên người đám hắc y nhân.

Không tới một khắc, toàn bộ số hắc y nhân đổ nhào xuống đất, còn Nguyệt Vô Thương đứng sừng sững như một pho tượng giữa đồng xác người.

Gió mạnh mẽ thổi bay tóc hắc, giống như tơ lụa mềm mại quần quít trên không trung.

Lúc này trên quan đạo tràn ngập mùi máu tươi, nhưng Nguyệt Vô Thương lại không dính chút bụi bẩn.

Vừa rồi bị hơn trăm người vây giết, bọn họ không dùng chiến thuật gì cả, chỉ lấy số đông, Nguyệt Vô Thương lúc này chỉ hơi mệt mỏi do phải giết quá nhiều người.

Trong lòng Nguyệt vô Thương tràn ngập khủng hoảng, phần nộ, lo lắng, lúc này giao hòa thành một lực lượng mãnh liệt, hung hăng va chạm lồng ngực của hắn, khuôn mặt trắng mịn anh tuấn có chút tái nhợt, mang theo vẻ mệt mỏi, khiến cho hắn thêm vạn phần tuấn mỹ.

Một đợt Hắc y nhân ngã xuống, tức thì một đợt Hắc nhân lại tiến lên.

Sát khí chung quanh lại nổi lên, làm cho hàn khí trong mắt Nguyệt Vô Thương càng trở nên nồng đậm

Một đám Hắc y nhân lại tiến tới. Hường Nhai nhìn hắc khí trên mặt Nguyệt Vô Thương, chẳng quản mình bị thương, phi thân đứng ở trước mặt Nguyệt Vô nói: "Thiếu chủ người đi trước!"

"Nàng ở đâu?" Nguyệt vô Thương lại hỏi một câu.

Trong mắt Hường Nhai hiện lên một tia không đành lòng, lập tức cắn răng nói: "Lâm thành, hướng Bắc!"

Nguyệt vô Thương lạnh lùng cười, nhìn đám hắc y nhân mới tới, rõ ràng không phải cùng nhóm với bọn lúc trước, xem ra có rất nhiều kẻ muốn giết hắn.

Một hồi chiến đấu tốc chiến tốc thắng, thân ảnh Nguyệt Vô Thương không ngừng di động, cho tới lúc tên hắc y nhân cuối cùng ngã xuống.

Nguyệt Vô Thương đột nhiên phun ra một búng máu, tà áo trắng vốn không nhiễm bụi trần giờ dính một mảng máu đỏ tươi, diêm dúa mỹ lệ, làm cho sắc mặt hắn càng thêm trắng bệch.

Huyết khí trong ngực hắn không ngừng dâng lên, máu cũng liên tục rỉ ra ngoài miệng, rơi xuống vạt áo.

Máu trong miệng không ngừng chảy, tựa hồ làm nổi uất ức của Nguyệt Vô Thương bót đi không ít, khiến cho hắn có thể bình tĩnh suy nghĩ. Nguyệt Vô Thương lúc này cơ bản có thể đoán được, Dạ Nguyệt Sắc được Hường Nhai đưa tới, sau đó bị kẻ khác cướp đi. Mà kẻ cướp Dạ Nguyệt sắc đi chắc chắn là thái tử Nam quốc, hai đám hắc y nhân này, một là do hắn phái tới, một chắc là do Thái hậu phái tới.

Chẳng qua là do nữ nhân kia, hắn từng bảo nàng không cần để ý tới Hường Nhai, lại cứ không tin, làm cho hắn lúc này phải đau lòng.

Thân hình Nguyệt Vô Thương có chút lảo đảo, sau khi hiểu rõ, hắn lại càng thêm giận giữ, hận mình không thể có được một đôi cánh, lập tức bay đến trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, không biết nàng hiện tại có sợ hãi, có nhớ hắn không. Nghĩ đến đây, Nguyệt Vô Thương lại càng đau lòng, thân thể không chịu nổi trọng áp của đại não, cứ muốn bước tới trước, kết quả là chỉ có thể lảo đảo.

Hường Nhai đang chuẩn bị đỡ Nguyệt Vô Thương, lại thấy hắn bị phun ra một búng máu, Nguyệt Vô Thương khẽ nói: "Người nên." Chữ 'chết' còn chưa nói ra, thân hình Nguyệt Vô Thương lảo đảo, rồi ngã xuống đất.

"Thiếu chủ!" Hường Nhai vội vàng tiến lên, đưa tay thử hơi thở của Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy hô hấp yếu ớt, máu trong miệng không ngừng chảy, trong lòng Hường Nhai nóng nảy vạn phần, Bắc Đương lúc này không có ở đây, hắn không hiểu y thuật, mà độc dược này không phải ai cũng trị được.

Hường Nhai đột nhiên móc ra một bình sứ, lấy ra một viên thuốc duy nhất nhét vào miệng Nguyệt Vô Thương. Sau đó đem chân khí truyền vào cơ thể hắn, rồi lại thăm dò hơi thở của Nguyệt Vô Thương, thấy hơi thở so với vừa rồi mạnh hơn nhiều, mới tạm yên lòng.

Đúng lúc Hường Nhai định thừa dịp Nguyệt Vô Thương hôn mê, mang hắn tới Lâm thành thì đột nhiên phát hiện trong tay Nguyệt Vô Thương lộ ra một mảnh vạt áo, hắn nhớ, hôm nay hắn lừa Dạ Nguyệt Sắc mang tới phương Bắc, trên đường đi qua nơi này bị người khác chặn lại. Hắn không ngăn cản được, nên xé một vạt áo của nàng, vốn muốn viết lên đó, bảo Nguyệt Vô Thương cùng hắn đi Lâm thành.

Lúc này Hường Nhai do dự, suy nghĩ một chút, cuối cùng quyết định đem Nguyệt Vô Thương tới Lâm thành. Ai. Hường Nhai nhú nhú mày, thế gian này có vô số mỹ nữ, hắn hy vọng Thiếu chủ tìm được một người phù hợp.

Nguyệt Vô Thương đang hôn mê chỉ cảm thấy cả người như lửa đốt, lửa thiêu cháy ngũ tạng lục phủ, các kinh mạch toàn thân, khiến cho thân thể hắn như muốn nổ ra

Tuy người khác nhìn vào, trừ hắc khí trên mặt càng lúc càng đậm, thì chỉ có chút kỳ quái. Vậy mà bên trong đó lại là một cuộc hủy diệt.

Hương Nhai ở bên ngoài vội vàng điều khiển xe ngựa, tất nhiên không thấy được tình cảnh của Nguyệt Vô Thương nằm trong xe.

Lúc này trên mặt Nguyệt Vô Thương toát mồ hôi hột, lửa trong cơ thể cháy càng kịch liệt, tứ chi bách cốt đều khó chịu vô cùng. Lúc này hơi thở của hắn có chút gấp rút, ngực không ngừng phập phồng.

Hương Nhai cho xe chạy thật nhanh, trong lòng vạn phần gấp gáp, lo lắng Nguyệt Vô Thương trúng độc, lại sợ Nguyệt Vô Thương đột nhiên tỉnh lại thì không tới được Lâm thành.

Sau lưng đột nhiên có tiếng vỗ ngựa dồn dập, Hương Nhai vội vàng quát roi thúc ngựa chạy nhanh, nhưng tiếng vỗ ngựa đằng sau vẫn đuổi theo.

Bắc Đường giục ngựa vượt qua xe, ngân châm trong tay bắn ra, chặt đứt sợi dây nối ngựa và xe, ngựa vẫn chạy về phía trước còn xe đi một đoạn thì dừng lại.

Bắc Đường phi thân đến gần Hương Nhai, tay khẽ động, một hàng ngân châm bắn tới Hương Nhai, ống tay áo vung lên, khói trắng dần che phủ không gian.

Bắc Đường lắc mình một cái chuẩn bị vào trong xe ngựa, lại bị Hương Nhai bắt được hai chân, kéo ra ngoài, hai người quay lại đánh nhau.

Trong xe ngựa, sắc mặt Nguyệt Vô Thương hết đỏ lại đen, thay đổi liên hồi, ngực kịch liệt phập phồng, toàn bộ lửa nóng hội tụ ở ngực, đạt tới lực lượng lớn nhất, mãnh liệt đập vào thành ngực hắn.

Nguyệt Vô Thương đột nhiên bị cổ lực lượng dừng đây, "Phụt." Một ngụm máu tươi bị phun ra, cả người lại chậm rãi ngã xuống.

Lúc này hắc khí trên mặt toàn bộ tiêu tán, trên mặt lấm tấm vài giọt máu đỏ.

Bắc Đường và Hương Nhai ở ngoài nghe được tiếng động trong xe, lập tức ngừng đánh nhau, phi thân đến gần xe ngựa, nào ngờ còn chưa đến gần đã bị một cổ lực lượng bức lui, ngay sau đó "Ầm" một tiếng, cả xe ngựa vỡ tan.

Mảnh vỡ của xe ngựa tung tóe khắp nơi, mà ở vị trí của xe trước đó, một người mặc bạch y nhuộm đỏ đứng lặng lẽ. Gió chợt nổi lên, tóc Nguyệt Vô Thương bị thổi tung, hai mắt đóng chặt đột nhiên mở ra, tròng mắt màu lam thẫm như biển.

Bắc Đường thấy thế, tiến lên phía trước, đưa tay bắt mạch Nguyệt Vô Thương. Có chút khó tin nhìn Nguyệt Vô Thương, mạch hiện tại rõ ràng khác trước, độc đã giải được rồi sao ?

Hắn vốn đã tìm được vị trí của Dạ Nguyệt Sắc, nhưng phát tín hiệu cho Nguyệt Vô Thương không thấy đáp lại, vậy nhất định là độc phát tác rồi, cho nên Bắc Đường mới dùng ngựa chạy không ngừng tới đây, không ngờ lại có một phen gặp gỡ.

"Nàng đâu?" Nguyệt Vô Thương hỏi, thanh âm khàn khàn khác thường, thật sự là khác xa so với trước đây.

"Đã tìm ra, bị thái tử Nam quốc mang đi, Nam Uyên đã đuổi theo rồi." Bắc Đường cau mày nói, "Phu nhân hiện vẫn an toàn!"

Nguyệt Vô Thương đột nhiên nhìn chằm chằm vào Hương Nhai, chỉ thấy trên người hắn có mấy vết thương không kịp băng bó, bị ánh mắt Nguyệt Vô Thương làm cho phát run, liền nghe người nọ từng chữ từng câu nói: "Gặp lại là đao kiếm cùng hướng!"

Nói xong bóng trắng hóa thành một ngọn gió chạy về phía kinh thành, lúc này bạch y đã không thể gọi là bạch y vì thấm vết máu loang lổ, tựa như có kẻ vẽ tranh không cần thận làm đỏ màu đỏ lên vậy.

Một trấn nhỏ trên đường tới kinh thành, khách sạn tốt nhất trong trấn, trong phòng hào hạng, lụa mỏng lượn lờ, núi non trùng điệp, phảng phất mùi đàn hương.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ nhớ buổi sáng hôm đó mình nhìn thấy một con chó nhỏ màu trắng từ khe hở trên tường chui vào, tò mò liếc mắt nhìn, phát hiện trên người nó buộc một tấm vải, lấy xuống đọc thì thấy trên đó viết: "Muốn có giải dược của Cúc Bách Nhật, ra ngoài!"

Dạ Nguyệt Sắc liền không xấu hổ theo khe hở bò ra ngoài, ai ngờ vừa đi ra liền nhìn thấy Hương Nhai, trong đầu Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên vang lên lời Nguyệt Vô Thương nói, xoay người muốn rời khỏi, nào ngờ Hương Nhai đã chắn trước mặt.

"Người biết hắn trúng độc, dùng cái tử hồi sinh đan, có thể duy trì ba năm tuổi thọ!" Hương Nhai cau mày nói với Dạ Nguyệt Sắc, sau khi thấy nàng dừng lại, Hương Nhai hài lòng hơi cong môi một cái, tiếp tục nói: "Vậy người có biết, sau khi dùng cái tử hồi sinh đan, nếu độc phát tác lần nữa, hắn có thể sống bao lâu?"

Dạ Nguyệt Sắc có chút kinh ngạc lắc đầu một cái, Hương Nhai nhìn nữ nhân cái gì cũng không biết được Nguyệt Vô Thương bảo vệ, nàng tại sao có thể làm cho hắn ngay cả mạng cũng không cần? Trong lòng đột nhiên có một cỗ tức giận, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc ác độc nói: "Ta cho người biết, cho dù ăn viên cái tử hồi sinh đan thứ hai, cũng sống không quá hai năm!"

Dạ Nguyệt Sắc nhú chặt mày, điều này Nguyệt Nguyệt không nói với nàng. Không để cho nàng suy nghĩ nhiều, Hương Nhai tiếp tục nói: "Người có biết tại sao hắn bị độc phát tác không? Ta cho người biết, đó là bởi vì ngày Thái hậu ban hôn, người bị thương, sau đó lại phải đi bộ. Hắn đau lòng, tự trách,

miễn cưỡng nhận hai chương toàn lực của Phong Hồi Tuyết, nên mới bị độc phát tác đấy!"

Dạ Nguyệt Sắc chợt hiểu, lúc đó nàng chỉ biết hần muốn kết hôn với người khác, nàng muốn A Tuyết mang nàng rời kinh thành, nhưng chưa từng quan tâm tới hần, Dạ Nguyệt Sắc có chút đau lòng, nàng đột nhiên thật là nhớ Nguyệt Nguyệt.

Hương Nhai thấy vẻ mặt Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng có chút vui vẻ, trên mặt xuất hiện một nụ cười gian xảo, tiếp tục nói: "Đúng rồi, người hần cũng không biết, vì sao hần không cự tuyệt Thái hậu, cũng không ra ngoài giải thích? Vậy ta nói cho người biết, bởi vì chính Thái hậu hạ độc hần! Cho nên hần tình nguyện bị người hiểu lầm, muốn đổi kiểu hoa, cũng không nói cho người"

Chân mày Dạ Nguyệt Sắc càng nhíu chặt, lòng hơi trầm xuống, suy nghĩ một chút, nhận ra mình cho tới giờ cũng không biết hần đã làm gì, trong khoảng thời gian này còn giận đối hần.

"Thật ra thì độc đó cũng có thuốc giải nhưng" Hương Nhai nhìn Dạ Nguyệt Sắc chậm rãi nói: "Ta chỗ này còn có một viên cái tử hồi sinh đan, chỉ cần người theo ta đi Lâm thành, ta sẽ cho người cách giải độc cùng cái tử hồi sinh đan!"

Dạ Nguyệt Sắc đang tự trách, không hề nghĩ xem tại sao Hương Nhai không nói cho Nguyệt Vô Thương phương pháp giải độc, mà muốn nàng đi Lâm thành. Nàng liền dễ dàng đồng ý.

Nào ngờ đi tới nửa đường xe ngựa bị cướp, lúc màn xe bị vén lên, nàng nhìn thấy cặp mắt kia, hôm nay nhớ tới cũng cảm thấy cả người rét run.

Mà lúc này, cặp mắt xanh biếc, giống như đang chăm chú nhìn nàng, Dạ Nguyệt Sắc bị dọa cho phát run, đột nhiên mờ mắt.

Chỉ thấy một hắc nam tử ngồi bên giường, ông tay áo dùng chỉ vàng thêu hoa văn phức tạp, mà lúc này tay của người kia xoa xoa đang mặt Dạ Nguyệt Sắc, nàng chỉ cảm thấy bàn tay kia lạnh như băng, vội xoay mặt đi rồi ngồi dậy.

"Người là ai?" Dạ Nguyệt Sắc quan sát nam tử trước mặt, chính là người nàng thấy cùng Tần Khuynh ở chung một chỗ, lúc này trên mặt hần mang theo ý cười; khác hẳn Nguyệt Vô Thương, nụ cười của hần làm cho người ta cảm thấy vừa giả tạo lại lạnh lùng, một đôi mắt lấp lánh lục quang, càng làm cho người ta nổi da gà.

"Ta là ai không quan trọng!" Nam tử kia chậm rãi mở miệng nói, từ từ thu hồi tay của mình, tiếp tục nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Quan trọng nhất là người biết người là ai!"

Dạ Nguyệt Sắc có chút không hiểu nhìn người nọ, hần hướng về phía nàng cười một tiếng, lại nói: "Người phải nhớ, từ giờ trở đi người là nữ nhân của ta!"

Nhìn nụ cười có chút quái dị của người nọ, Dạ Nguyệt Sắc lúc này vô cùng nhớ nụ cười hoà thuận vui vẻ của Nguyệt Vô Thương.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn chung quanh phòng, lụa hồng bay bay, màu sắc mộng ảo, có vẻ không chân thật, tự hỏi cái kẻ biến thái trước mặt nàng rốt cục là ai? Nàng đang ở đâu? Nguyệt Nguyệt ở nơi nào?

"Đang nhớ nam nhân của người sao?" Thanh âm của người nọ lại lần nữa truyền đến, ánh mắt xanh biếc nhìn Dạ Nguyệt Sắc chăm chăm, chậm rãi nói: "Không cần suy nghĩ, hần giờ chắc đã đi cùng Diêm Vương rồi"

Dạ Nguyệt Sắc nhướng mày, không hề nghĩ ngợi nói: "Người mới phải đi gặp Diêm Vương!"

Người nọ đột nhiên nắm cầm Dạ Nguyệt Sắc, "Ta không thích nữ nhân cứng đầu cứng cổ, nếu không muốn đau khổ, người phải học nghe lời một chút!"

Tần Khuynh từng nói với hần, Nguyệt Vô Thương trúng Cúc Bách Nhật độc, mà thứ độc này vốn là từ Nam quốc truyền tới Nguyệt quốc. Hần đương nhiên biết, không cần phí sức đi giết Nguyệt Vô Thương, chỉ cần bắt hần vận dụng chân khí, chắc chắn sẽ chết. Hần không tin, giết hết hơn một trăm tử sĩ, Nguyệt Vô Thương kia còn có thể bình an.

"Người đâu!" Chỉ thấy người nọ buông cầm Dạ Nguyệt Sắc ra, một người đẩy cửa vào, bụng đồ tiến tới giúp Dạ Nguyệt Sắc rửa mặt, qua thời gian nửa nén hương, người nọ buông Dạ Nguyệt Sắc ra, nàng vội vàng chạy đến trước gương, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt trong gương, tại sao nàng lại biến thành bộ dạng của Tần Khuynh? Dạ Nguyệt Sắc dùng sức xoa xoa mặt nhưng một chút thay đổi cũng không có.

"Tại sao phải như vậy!" Vội vàng chạy đến trước mặt nam tử kia, nức nở hỏi, thanh âm của nàng cũng thay đổi.

Nam tử kia nhìn sắc mặt Dạ Nguyệt Sắc lúc này, cười quái dị, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Khanh Khanh, nói gì vậy!"

"Người gọi ai là Khanh Khanh?" Dạ Nguyệt Sắc đẩy người nọ một cái, "Mặt của ta làm sao lại biến thành mặt của Tần Khuynh?"

"Người không phải chính là Tần Khuynh sao?" Người nọ nổi giận với động tác của Dạ Nguyệt Sắc, chợt có một tia hưng phấn, hần thích nhất nhìn vẻ mặt của những người bất lực. Bọn họ càng khổ sở, hần càng vui vẻ!

Lúc này một người lại đi vào trong phòng, quần lụa mỏng màu xanh nhạt theo bước chân của người mà lay động, thật giống như màu xanh lá sen. Dạ Nguyệt Sắc nhìn về phía mặt của người kia, đó mới là mặt của nàng.

Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?

"Ta giới thiệu cho người một chút, vị này chính là nữ nhi của Nguyệt quốc Thừa tướng Dạ Thiên - Dạ Nguyệt Sắc." Nói xong người nọ nhẹ nhàng nâng trán nàng lên, nói một tiếng: "Khanh Khanh cùng Dạ tiểu thư hẳn là người quen cũ, ta thật là hay quên, ha ha."

Người nọ nhìn vẻ tuyệt vọng trong mắt Dạ Nguyệt Sắc, vui vẻ cười cười. Nữ nhi của Nguyệt quốc Thừa tướng, quả nhiên là không tệ.

"Ta cùng Tần cô nương đương nhiên là quen biết cũ!" Người mang khuôn mặt của Dạ Nguyệt Sắc, đột nhiên tiến lên đối diện với nàng.

Nam tử vừa rồi còn cười cười, liền dừng lại, không vui nhìn nàng, cực kỳ bất mãn mở miệng nói: "Dạ tiểu thư, người luôn luôn gọi nàng là Hồ Ly Tinh, chẳng lẽ đã quên!"

Ý cười trong mắt Dạ Nguyệt Sắc giả liền dừng lại, nàng ghét nhất là bị gọi như vậy, người lúc này giả trang Dạ Nguyệt Sắc chính là Tần Khuynh. Hai người bọn họ mặt thay đổi, thanh âm cũng đổi cho nhau.

Tần Khuynh nhìn nam tử kia, nhục nhả ngày hôm nay hẳn bắt nàng chịu, sau này nàng sẽ trả lại gấp trăm lần. Ngay sau đó cười với Dạ Nguyệt Sắc: "Đĩ nhiên, ta luôn luôn ghét Hồ Ly Tinh nhất!"

Người kia vui sướng cười, một nụ cười rất giả dối, nhìn nữ nhân trên mặt hiện ra rồi rầm cùng khó hiểu.

"Ha ha ha." Quả nhiên là thú vị! Một là nữ nhi của Thừa tướng luôn được cưng chiều, một là nữ nhân lưu lạc chốn phong trần. Thân phận đột nhiên trao đổi, hẳn cũng cảm thấy rất hay. Thật muốn mau chóng tới kinh thành, cho những người đó xem một chút, hẳn là rất thú vị.

Dạ Nguyệt Sắc không biết nam nhân biến thái này muốn làm gì, lúc này nàng thật lo lắng cho Nguyệt Nguyệt, rất nhớ hẳn. Nàng không tin Nguyệt Nguyệt đã chết, nàng tin hẳn sẽ tìm được nàng rất nhanh.

"Ha ha ha." Bên tai toàn là tiếng cười của nam nhân kia, Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy cả người nổi da gà, cũng cảm thấy buồn nôn.

Tần Khuynh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, vui sướng cười cười, độc ác đem một thanh kiếm đâm về phía nàng. Dạ Nguyệt Sắc, xưa người bắt ta chịu khổ, ta sẽ trả lại gấp nhiều lần, mà những thứ người có, đều sắp biến thành của ta, như vậy có phải rất thú vị ?

Tần Khuynh tuy cũng cười, nhưng nước mắt lại lặng lẽ chảy ra

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Hấp dẫn

Trải qua hồi lâu không thấy kinh thành, gió thu nhuộm dần, sương đêm kéo tới. Phía trên cổng thành, gió thu phàn phật, một nam tử đứng đón gió, tóc mặc gió thổi tung, hai tay thả lỏng sau lưng. Cả người ở gió thu, tựa hồ cũng có như vậy một phần gian nan vất vả.

Mặt của người kia chậm rãi quay lại, người này chính là Nguyệt Lưu Ảnh, người nọ vốn là có chút tuần dật trên mặt còn vương chút ngây thơ, giữa hai lông mày nhiều hơn một chút trưởng thành. Đôi mắt phượng lúc này mang một mảnh mê lương cô đơn, trong đầu không ngừng nhớ tới hôm đó ở trên cổng thành, nàng. Hiện giờ ở phương nào?

Nguyệt Lưu Ảnh nắm chặt tay, nhớ tới ngày ấy đêm tân hôn, giữa hai lông mày ưu sầu càng sâu, khi tỉnh lại phát hiện là Thanh Nghê, sau đó không hiểu vì sao trúng độc, sau khi tỉnh lại, phát hiện cũng là như vậy một màn không chịu nổi, mình trần trụi ôm lấy một nữ nhân, mà nàng kia dĩ nhiên không còn sự sống.

Mà ngày ấy nửa tháng qua lời Dạ Nguyệt Sắc đã nói, đến nay đều ở đây bên tai, Nguyệt Lưu Ảnh cơ hồ nắm chặt nắm tay, chính mình hoàn toàn không phù hợp tiêu chuẩn của nàng, chẳng lẽ nhất định bỏ qua?

Lúc này dưới cổng thành, một chiếc xe ngựa xa hoa ngừng lại, màn xe bị vén lên sau, một người nam tử mặc màu đen cầm bảo màu đen, cả người toát ra một cỗ không khí cổ quái.

Nguyệt Lưu Ảnh từ trên cổng thành nhìn thấy người nọ, hơi nhíu nhíu mày, bước nhanh xuống cổng thành. Một tháng sau chính là lễ vạn thọ, hôm nay thái tử nam quốc tới kinh thành.

Khi Nguyệt Lưu Ảnh đi tới cửa thành, liền nhìn thấy từ trên xe ngựa đi xuống một cô gái, sa y vàng nhạt, khuôn mặt quen thuộc. Khiến chân mày Nguyệt Lưu Ảnh nhíu chặt hơn, Khuynh nhi tại sao lại ở cùng Tây Tử Dặc. Không đợi Nguyệt Lưu Ảnh suy nghĩ nhiều, Tây Tử Dặc chậm rãi đi tới.

"Tứ hoàng tử vì sao nhìn sùng thiếp của bản thái tử như thế!" Tây Tử Dặc một đôi mắt xanh biếc mắt tự tiểu phi tiểu nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, "Nếu như Tứ hoàng tử thích, bản thái tử liền đem nàng tặng cho Tứ hoàng tử?"

Nguyệt Lưu Ảnh rời đi đôi mắt nhìn lướt qua trên người Tần Khuynh, sắc mặt biến đổi, rất nhanh liền thu hồi đôi mắt, hướng về phía Tây Tử Dặc cười nói: “Thái tử, sủng thiếp của người tự mình giữ lại!”

“Xem ra bản thái tử ngược lại hiểu sai ý!” Tây Tử Dặc lơ đãng cười nói, nụ cười biến thái trong mắt quét một vòng Tần Khuynh, lại nhìn sang Nguyệt Lưu Ảnh, nụ cười trên mặt hoà thuận vui vẻ, hẳn thật cảm thấy thật là thú vị.

Trên xe ngựa đích thực Tần Khuynh, đôi mắt không biến sắc nhìn lướt qua Nguyệt Lưu Ảnh, trong mắt không chút cảm xúc, vẫn đứng không nói gì.

“Như thế, Bản hoàng tử liền dẫn thái tử đến dịch quán nghỉ ngơi!” Nguyệt Lưu Ảnh làm một động tác xin mời, Tây Tử Dặc liền đi theo Nguyệt Lưu Ảnh đi dịch quán.

Tần Khuynh đi theo hai người sau lưng, hơi cau mày, trong ánh mắt có chút không hiểu, không hiểu nàng đang suy nghĩ điều gì.

Lúc sau Nguyệt Lưu Ảnh cùng Tây Tử Dặc đi đến trạm dịch, Nguyệt Lưu Ảnh xoay người muốn đi, Tây Tử Dặc cười cười, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh nói: “Tứ hoàng tử cần gì đi vội vã, Thật ra ta có chủ ý không tôi muốn cùng Tứ hoàng tử trao đổi một chút!”

Nguyệt Lưu Ảnh nhíu mày, nhìn nụ cười trên môi Tây Tử Dặc, giữa hai lông mày đột nhiên giãn ra, hướng về phía Tây Tử Dặc giống nhau cười cười, hai người rất có ẩn ý nhìn nhau, lúc này Tần Khuynh đã bị người mang đi đến phòng Tây Tử Dặc.

“Thực không dám dấu diếm, yêu nữ nam quốc kia đích thật được sủng ái, hiện giờ đang mang thai nghiệt chủng, vị trí của bản thái tử dường như khó giữ được.” Tây Tử Dặc không sao cả giọng nói chậm rãi nói, “Điểm này xem ra, Tứ hoàng tử tựa hồ cùng bản thái tử, đồng bệnh tương liên, chúng ta tự nhiên cùng chung chí hướng có thể trợ giúp lẫn nhau!”

Nguyệt Lưu Ảnh nhíu mày một cái, mặc dù gần đây Đại hoàng tử rất được trọng dụng, nhưng là tình cảnh của hắn cũng không có thể cùng Tây Tử Dặc hợp tác ngay, Nguyệt Lưu Ảnh chậm rãi cười rồi nói, hướng về phía Tây Tử Dặc nói: “Bản hoàng tử cũng không cảm thấy như vậy, thái tử nên nghỉ ngơi cho tốt. Bản hoàng tử sẽ không quấy rầy!”

Nói xong cười cười, nếu chuyện không có lợi ai muốn làm? Cho dù không cùng hắn hợp tác, hắn cũng chưa chắc không thể giữ được vị trí.

“Tứ hoàng tử không cần gấp, bản thái tử ngược lại vì ngươi chuẩn bị một phần quà tặng.” Tây Tử Dặc đối với Nguyệt Lưu Ảnh thái độ lơ đãng, tiếp tục nói: “Bên trong xe ngựa, bản thái tử vì Tứ hoàng tử chuẩn bị một phần quà tặng, nếu là nhìn thấy thích lúc đó hãy quyết định có muốn cùng bản thái tử hợp tác hay không!”

Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên dừng bước, nhíu mày một cái, cũng không có xoay người, hướng cửa trạm dịch đi tới.

Sau lưng trên mặt Tây Tử Dặc, xuất hiện nụ cười biến thái, hắn tựa hồ rất muốn hiểu rõ Nguyệt Lưu Ảnh thấy người trong xe ngựa sẽ có phản ứng gì đây? Lúc nhìn thấy Tần Khuynh, hắn tựa hồ không thích? Như vậy Dạ Nguyệt Sắc thì sao? Ha ha. Tây Tử Dặc cười đến thực vui sướng, lâu lắm rồi không có gặp phải chuyện tốt như vậy dễ chơi đùa.

Nguyệt Lưu Ảnh bước chậm đi tới cửa dịch quán, nhìn xe ngựa dừng ven đường, khẽ cau mày, Tây Tử Dặc rốt cuộc phải có cái gì đó mới có tự tin xác định hẳn nhất định trở về nhìn hắn chuẩn bị quà tặng, thậm chí sẽ đáp ứng điều kiện của hắn.

Nguyệt Lưu Ảnh trong lòng tò mò, dời bước hướng xe ngựa đến gần. Hoặc giả Tây Tử Dặc lợi dụng là bất quá chính là bản tính tò mò, bọn họ sẽ vừa khinh bỉ đối phương quá tự tin, đồng thời lại ức chế không được lòng hiếu kỳ của mình mà trúng kế của người khác.

Nguyệt Lưu Ảnh vén lên một góc xe ngựa, sau đó đôi mắt không ngừng phóng đại, trên mặt vẻ mặt không thể tin, khiếp sợ, nghi ngờ, cuối cùng chuyển biến làm vui mừng, hưng phấn. Bởi vì lúc này bên trong xe ngựa đúng là người của thật đem tân hôn bị người ta đánh tráo Dạ Nguyệt Sắc, một loại cảm giác đã mất đi mà lại trở về được, vui sướng nhanh chóng tràn đầy tâm can, Nguyệt Lưu Ảnh lúc này ức chế không được tay có chút run rẩy, đưa tay đặt lên người đang yên lặng ngủ bên trong xe ngựa.

Lòng bàn tay truyền đến cảm giác ôn nhu, cho hắn biết mình không phải là đang nằm mơ.

Bất quá Nguyệt Lưu Ảnh trong nháy mắt nhanh chóng nhíu mày, nghĩ trước lo sau hắn muốn đem lấy nàng an trí ở nơi nào? Dù sao Dạ Nguyệt Sắc chính là con gái của Thừa tướng một nước, dù sao cũng không phải là nữ tử của gia đình bình thường.

Nguyệt Lưu Ảnh thu hồi tay của mình, trong lòng đột nhiên dâng lên một ý nghĩ, nàng vốn chính là gả cho hắn, hôm nay cũng coi như vật quy chủ cũ! Nguyệt Lưu Ảnh ở trong lòng nhanh chóng tính toán một phen, rốt cuộc quyết định đem Dạ Nguyệt Sắc mang đi.

Nguyệt Lưu Ảnh đem mình xe ngựa buông xuống, hướng về phía người canh giữ ở cạnh xe ngựa nói: “Nói với thái tử nhà ngươi, ta rất hài lòng!”

Nói xong lật người nhảy lên xe ngựa, tự mình đem xe ngựa điều khiển, rồi đi dịch quán.

Mấy ngày liên tiếp ngựa không ngừng vó theo phương bắc gấp thúc trở về, đích thực là Nguyệt Vô Thương. Lúc này cỡi một con ngựa ở Kinh Giao trên quan đạo giục ngựa chạy như điên, dọc theo đường đi không biết chạy chết bao nhiêu con ngựa khỏe mạnh, khuôn mặt đào hoa nhiễm bụi trần, búi tóc xốc xếch, trên người mang bộ bạch y nhiễm máu cũng không kịp đổi lại. Đừng nói gì là dừng lại nghỉ ngơi một chút, Nguyệt Vô Thương hung hăng một cây roi quất vào trên lưng ngựa, suy sụp ở dưới Thiên Lý Mã tựa như tên rơi khỏi cung, nhanh chóng xông ra ngoài.

Nguyệt Vô Thương trong lòng nóng nảy, dọc theo đường đi đã hỏi tình huống, Sắc Sắc bị thái tử Nam quốc mang đi, bên trong còn có Tần Khuynh, Nguyệt Vô Thương có chút lo lắng, nghĩ đến chuyện này lại gia tăng tốc độ.

Bắt quá với chút công phu tuần mã đã đến dưới cổng thành kinh thành. Nguyệt Vô Thương ghim chặt ngựa, phi thân nhảy xuống.

Một con ngựa mới đã sớm ở tại đây chờ đợi, người chờ đích thực là Nam Uyên, Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày, cùng Nam Uyên liếc nhau một cái, hai người hướng bên trong thành đi tới.

Nhìn Nguyệt Vô Thương lúc này bộ dáng có chút lờ lững, Nam Uyên chỉ là một trong nháy mắt liếc kinh ngạc, ngay sau đó khôi phục thái độ bình thường. “Thái tử Nam quốc tiến vào dịch quán, tại trong lúc này cùng Nguyệt Lưu Ảnh đã gặp mặt!”

Nguyệt Lưu Ảnh? Nguyệt Vô Thương trong mắt thoáng qua một tia nghi ngờ, liền tưởng đến hôm đó nghe mọi người đàm luận rất nhiều cô gái mất tích, trong bụng liền đã rõ ràng.

“Phu nhân tựa hồ không hề xuất hiện qua.” Nam Uyên lo lắng không quên liếc Nguyệt Vô Thương một cái, đã tra ra Dạ Nguyệt Sắc bị Tây Tử Dặc cướp đi, hẳn liền cùng Bắc Đường đem binh chia hai đường, hẳn phụ trách đuổi theo, chẳng qua là người nam quốc từ xưa nay am hiểu dùng cô cùng độc, người của bọn họ trên căn bản ở không quen thi được sợ liền bị dễ dàng phát hiện.

“Người Nam quốc am hiểu dịch dụng.” Nguyệt Vô Thương nhíu mày, hướng về phía Nam Uyên hỏi: “Có thể có phát hiện khuôn mặt lạ hay có người nào kì quái hay không?”

Nam Uyên nỗ lực suy nghĩ một chút, hướng về phía Nguyệt Vô Thương lắc đầu một cái. Trong lòng Nguyệt Vô Thương sầu lo, lúc này mặc dù trong lòng nóng vội gấp rút như thế nào, hẳn cũng không thể trực tiếp vọt tới dịch quán chất vấn Tây Tử Dặc, Dạ Nguyệt Sắc ở đâu, không chỉ bởi vì không có chứng cứ, càng thêm bởi vì lúc này nhất định phải hành động âm thầm, giống trống khua chiêng đến lúc đó truyền ra, ảnh hưởng không tốt.

Tây Tử Dặc, hẳn nhất định sẽ để cho hẳn mất nhiều hơn được, trả giá đau đớn thâm.

Nguyệt Vô Thương nhìn Nam Uyên, phân phó nói: “Đem toàn bộ người Nam quốc theo Tây Tử Dặc một lần tra ra toàn bộ, nhìn xem có dư ra một người nào không. . . .”

Tựa hồ đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên phi thân rời đi.

Nam Uyên thấy Nguyệt Vô Thương đi, ngay sau đó theo Nguyệt Vô Thương giao phó, bắt đầu điều tra kỹ những người từ Nam quốc tới.

Bên trong dịch quán, Tây Tử Dặc nghe từng từng trước mắt mang tới lời Nguyệt Lưu Ảnh vừa nói, nụ cười trong mắt tràn ngập, trên mặt càng lộ ra nụ cười biến thái, đem Tần Khuynh đứng ở bên cạnh kéo vào trong ngực, nắm được cằm của nàng ta, chậm rãi nói: “Xem ra Nguyệt Lưu Ảnh cũng không phải thích nàng như dân gian truyền tụng nhỉ.”

Người trong ngực của hắn, mắt đột nhiên xuất hiện một oán hận, vẻ phẫn hận trong mắt còn chưa thành hình, Tây Tử Dặc bèn tăng thêm lực đạo trên tay: “Khanh Khanh, thu hồi bộ dáng đó đi, ta không thích.”

“Ngươi. Rốt cuộc muốn làm gì?” Tần Khuynh đột nhiên không biết gã nam nhân vừa nguy hiểm như rắn vừa lạnh như băng giống như con sói hoang này rốt cuộc tính toán gì, rõ ràng nàng nhớ mặt của nàng, chính nàng cũng không biết Tây Tử Dặc muốn làm gì tiếp theo.

“Chẳng lẽ nàng không cảm thấy như vậy chơi đùa rất vui sao?” Tây Tử Dặc lơ đãng buông cằm Tần Khuynh ra, nụ cười biến thái trên mặt càng sâu hơn. “Nghe nói Nguyệt Vô Thương không có chết, hôm nay đã về kinh, thật là có chút tiếc nuối.”

Nghe lời nói của Tây Tử Dặc, thân mình Tần Khuynh chấn động, ngược mắt khiếp sợ nhìn Tây Tử Dặc.

“Bản thái tử có chút thất vọng!” Giọng Tây Tử Dặc mang tiếc nuối, trên mặt hiện rõ vẻ biến thái, tựa hồ không nhìn ra một chút biểu tình tiếc nuối nào, đột nhiên nâng cằm Tần Khuynh lên, trong mắt xanh biếc u ám thoáng hiện tia sang sắc lạnh, “Nếu ta nói cho hắn biết, các ngươi bị đổi mặt, sẽ là tình huống gì, ngươi nói hắn có thể tin tưởng hay không? Sau đó tiến vào dịch quán cướp ngươi trở về? Hoặc là trong lòng nóng nảy không biết làm sao?”

Tây Tử Dặc tựa hồ cảm thấy đây là một chuyện rất thú vị, một mình cười đến sung sướng, vậy người trong ngực cũng không thể tin, vậy mà Tây Tử Dặc đột nhiên cảm thấy cái chủ ý này không tệ: “Ừ cứ làm như thế, đùa mới vui! Đùa giỡn dĩ nhiên là càng hỗn loạn càng đặc sắc! Ha ha ha.”

Tây Tử Dặc đang cười đột nhiên dừng lại,捏 lại một đôi tròng mắt nguy hiểm, hướng về phía trong phòng đột nhiên hô: “Là ai, bước ra!”

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một nam tử thân bạch y, mang theo mặt nạ. Bởi vì nam tử mang mặt nạ nên không rõ mặt mũi, chẳng qua là lộ ở bên ngoài một đôi tròng mắt dị thường lạnh lẽo.

“Các hạ đột nhiên viếng thăm, không biết có gì muốn chỉ giáo!” Đôi tròng mắt của Tây Tử Dặc một quét một vòng nhìn theo nam tử đeo mặt nạ hỏi.

Nam tử đeo mặt nạ đôi mắt u ám lạnh lùng nhìn lướt qua Tần Khuynh Tây Tử Dặc ôm trong ngực, hai tròng mắt lạnh như băng thoáng qua một tia sang u ám, ngay sau đó càng thêm lạnh như băng. Sau đó đưa tay rút trong ngực một ngọc bài ném ra, ngọc bài mang theo một đạo sắc bén xé gió bay về phía Tây Tử Dặc, nụ cười trong mắt Tây Tử Dặc dừng lại, trở nên xanh biếc hơn, duỗi ra ngón tay kẹp lấy đồ mặt nạ nam tử ném tới. Nhìn lướt qua, ánh mắt biến đổi, hướng về phía Tần Khuynh nói: “Ngươi đi xuống trước!”

Tần Khuynh như được đại xá từ trong ngục Tây Tử Dặc nhảy dựng lên, đi ra ngoài thật nhanh.

Nam tử đeo mặt nạ tầm mắt nhìn theo Tần Khuynh đi ra cửa mới thu trở về, tự nhiên ngồi vào phía đối diện với Tây Tử Dặc.

“Chủ nhân tiền trang Thiên hạ!” Tây Tử Dặc vuốt nhẹ tấm ngọc bài, hướng về phía nam tử đối diện nói: “Các hạ lần này tới tìm ta không biết có chuyện gì!”

Mặt ngoài Tây Tử Dặc bình tĩnh nhưng trong lòng không ngừng thoáng qua lần lượt ý niệm, thần bí chủ nhân tiền trang Thiên Hạ, cơ hồ nắm mạch máu kinh tế Nguyệt quốc cho tới Bắc Mạc trong tay, cho dù ở Nam quốc cũng đều có chi nhánh. Lần này tới tìm hắn, ý muốn như thế nào?

“Giao dịch!” Thanh âm lạnh lùng từ dưới mặt nạ trong miệng tràn ra, hơi thở đục chạm lấy bạch ngọc trước mặt, phát ra thanh âm cực kỳ dễ nghe.

“Giao dịch gì, nói nghe một chút?” Trong mắt Tây Tử Dặc lóe lên tia nham hiểm, hắn thích nhất giao dịch, giao dịch càng biến thái càng thích, chỉ trông mong người trước mặt chớ làm cho hắn thất vọng.

“Ta biết khó khăn của ngài là việc Thánh nữ mang thai cùng hoàng đế Nam quốc là một hài tử có tướng chân mạng thiên tử trong truyền thuyết” Mặt nạ nam nhân không chậm không nhanh mở miệng, nhưng là đủ để bắt được chỗ đau Tây Tử Dặc, khiến nụ cười trên mặt Tây Tử Dặc có chút dừng lại.

Không đợi Tây Tử Dặc mở miệng, nam tử đeo mặt nạ tiếp tục nói: “Nếu như muốn đoạt vị, chỉ là mượn binh lực từ tay Nguyệt Lưu Ảnh, không có tiền cũng là không bột đổ gột nên hồ.”

Lời nói ngừng một cách thích hợp, hai tròng mắt dưới mặt nạ thoáng qua một tia cười lạnh nhìn Tây Tử Dặc, chờ đợi phản ứng.

“Điều kiện của các hạ là gì?” Tây Tử Dặc khôi phục thái độ bình thường, trên mặt đã phủ lên nụ cười biến thái, chờ đợi đối phương đưa ra điều kiện.

“Một người!” Mặt nạ nam tử lạnh giọng nói: “Một người người mang về từ ven sông huyện!”

Nụ cười trên mặt Tây Tử Dặc càng thêm biến thái, đã đủ để chống đỡ một quân đội binh khí, lương thảo, cùng với y được tiền tài chỉ để đổi một người, tầm quan trọng của người này không đơn giản rồi, Tây Tử Dặc cười biến thái nói: “Ta chỉ có thể nói cho người biết hướng đi của nàng ấy, về phần có muốn giao dịch hay không, tùy ý các hạ!”

Con mắt của mặt nạ nam tử sắc lạnh hơn, thanh âm càng thêm đông lạnh giống như băng giá, mở miệng nói: “Nàng hiện giờ ở nơi nào?”

Trong mắt Tây Tử Dặc nổi lên một tia hưng phấn biến thái, nhìn nam tử đeo mặt nạ chậm rãi nói: “À, ngài đã tới chậm một bước, đã bị Tử hoàng tử Nguyệt Lưu Ảnh của Nguyệt quốc mang đi!”

Nam tử đeo mặt nạ ngay sau đó biến mất ở trong phòng. Tây Tử Dặc nhìn nam tử đeo mặt nạ, vuốt nhẹ ngọc bài trong tay một chút, hắn tại ven sông huyện mang về hai người, một tự nhiên ở Dịch quán, một dĩ nhiên là bị Nguyệt Lưu Ảnh mang đi, đương nhiên hắn không có hỏi ai là đi về hướng nào. Ha ha, tiếng cười biến thái của Tây Tử Dặc tràn ra trong miệng. Hơn nữa người nọ đi vào chẳng qua là cũng nhất định nghe được hắn nói rồi, bị hắn mang về hai người đối gương mặt, ha ha, hắn chỉ tò mò nam tử đeo mặt nạ sẽ đi tìm ai. Quả nhiên thật không tồi đây là một vở kịch hay, hắn thích!

Thân ảnh màu trắng rời khỏi dịch quán, nhanh chóng trên không trung thả ra một quả pháo hoa màu đỏ, từ một phương hướng khác xuất hiện một loạt pháo hoa cùng màu, hắn mới phi thân đi hướng đó.

Trong biệt viện của tử hoàng tử, Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, người bị mình mang về, không biết nàng vì sao đột nhiên mặt trở nên hồng hồng. Nhẹ nhàng kêu lên hai tiếng: “Nguyệt Sắc.”

Vẫn như cũ không thấy người trên giường đáp lại hắn, Nguyệt Lưu Ảnh có chút lo lắng, lấy tay thăm dò nhiệt độ trên trán nàng, chỉ thấy dưới mu bàn tay, nhiệt độ của nàng giống như ngọn lửa. Nguyệt Lưu Ảnh đi ra ngoài lấy một chậu nước, vắt khô khăn. Dùng khăn ướt nhẹ nhàng lau cái trán cùng gương mặt của Dạ Nguyệt Sắc.

Trải qua một lúc sau vẫn như cũ không thấy Dạ Nguyệt Sắc có bất kỳ chuyển biến tốt nào, trên gương mặt mây đỏ ngược lại có càng ngày càng có khuynh hướng nghiêm trọng. Nguyệt Lưu Ảnh có chút lo lắng, nhìn Dạ Nguyệt Sắc mặc dày đặc y phục, do dự một chút sau. Rốt cuộc quyết định đưa tay đem áo khoác của nàng bỏ đi, ngón tay run rẩy đưa về phía nút áo bên cổ của nàng, không cẩn thận đụng phải da thịt trên cổ Dạ Nguyệt Sắc, ngón tay nhất thời một mảnh trắng mịn cảm giác.

Nguyệt Lưu Ảnh có chút tâm viên ý mã, nhắm mắt lại cài nút áo thứ nhất, sau đó đem đai lưng bên hông Dạ Nguyệt Sắc kéo xuống, áo khoác liền lỏng ra hướng hai bên rơi xuống. Ánh mắt của Nguyệt Lưu Ảnh lơ đãng nhìn thấy bầu ngực Dạ Nguyệt Sắc có chút phập phồng, thân sắc tối sầm lại, đột nhiên quay đầu đi, không hề nhìn nàng nữa.

Trên trán gân xanh mờ mờ nhô ra, trán tỉnh tâm thần, đột nhiên nghe hô hấp của người trên giường đột nhiên dồn dập, Nguyệt Lưu Ảnh bị buộc quay đầu đi, chỉ thấy gò má của nàng đỏ tươi như máu, cái trán chớp mũi bắt đầu toát ra một lớp mồ hôi, đôi môi đỏ hồng khẽ nhấp máy, thở hổn hển.

Màu đỏ trên mặt không bình thường, cùng với hơi thở càng phát ra thở hổn hển. Đôi mắt Nguyệt Lưu Ảnh tối sầm lại, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ tức giận, ý niệm đầu tiên chính là Tây Tử Dặc không tin thành ý của hắn, hạ độc cho Dạ Nguyệt Sắc.

Nguyệt Lưu Ảnh đánh một quyền vào trên mép giường, giận không kềm được đột nhiên đứng dậy, xoay người chuẩn bị đi tìm Tây Tử Dặc tính sổ. Nào

ngờ còn chưa kịp bước xuống, ống tay áo liền bị người kéo, Nguyệt Lưu Ảnh cho là Dạ Nguyệt Sắc tỉnh, có chút vui mừng nghiêng đầu nhìn, chỉ thấy người trên giường mở ra đôi mắt mơ màng.

Một đôi mắt hồng phản ánh mắt nhìn mông lung, chính lúc này nhìn chăm chăm vào hắn, gương mặt đỏ tươi ướt át, môi đào khẽ mở rồi khép lại, ngực nàng phập phồng thành một đường vòng cung mê người.

“Nguyệt Sắc, nàng đã tỉnh!” Nguyệt Lưu Ảnh giật giật đầu gối, đột nhiên thanh âm có chút trở nên khàn khàn.

Nào ngờ Dạ Nguyệt Sắc cũng không nói chuyện, hai tròng mắt mê ly nhìn một chút Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên từ trên giường chống lên thân thể, áo khoác rơi vào càng thêm hoàn toàn, cả người bày thành đường cong xem ra đối với Nguyệt Lưu Ảnh mà nói đều là trí mạng hấp dẫn.

Nguyệt Lưu Ảnh co giật đầu gối, đột nhiên thanh âm khan đặc mà nói không thốt nên lời, đột nhiên bất ngờ không kịp chuẩn bị bị người lôi kéo, cả người tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, nhìn thấy nàng gần ngay trước mắt của mình, con mắt sắc của Nguyệt Lưu Ảnh càng thêm u ám, tình cảnh thế này hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. Thế nên lúc này không thể không hoài nghi đây rốt cuộc là thật hay giả, có chút ngu dốt tự lấy tay bấm bấm bắp đùi của mình, có chút đau. Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên cười ngây ngốc.

Trên giường, Dạ Nguyệt Sắc thần sắc mơ hồ khẽ nhủ nhủ mày, trong tay lại dùng sức, đem Nguyệt Lưu Ảnh kéo đến trên giường. Nổi bật thân hình mềm thật giống như không xương, nằm nghiêng ở bên người Nguyệt Lưu Ảnh. Lúc này hô hấp càng thêm dồn dập, trong cơ thể càng thêm giống như bị lửa thiêu. Sau khi Nguyệt Lưu Ảnh đến gần, trong cơ thể nóng tựa hồ nhiều hơn.

Hai tròng mắt của Dạ Nguyệt Sắc có chút mơ hồ nhuộm màu đỏ, không biết nàng lấy khí lực ở đâu ra, đưa tay nắm chặt vạt áo Nguyệt Lưu Ảnh, dùng sức xé ra, chỉ nghe áo một tiếng, y phục trên người Nguyệt Lưu Ảnh theo tiếng mà rách ra, lộ ra da thịt trên ngực, trước ngực màu da trắng như tuyết, tựa hồ càng thêm kích thích Dạ Nguyệt Sắc, tay lôi kéo xé ra thêm, Nguyệt Lưu Ảnh nửa người trên đã bị nàng lột sạch.

Nguyệt Lưu Ảnh trong lúc nhất thời có chút kinh ngạc, sững sờ ở tại chỗ mặc cho Dạ Nguyệt Sắc muốn làm gì thì làm.

Tựa hồ chưa biết tình cảnh của mình lúc này, Dạ Nguyệt Sắc chậm rãi đưa tay về phía Nguyệt Lưu Ảnh...

Còn chưa tới kịp làm thêm động tác, “Bùm” một tiếng, cửa bị đá văng ra, mang theo nam tử đeo mặt nạ, chính là người vừa mới xuất hiện ở dịch quán. Nhìn cảnh tượng trên giường lúc này, trong mắt đỏ ngầu một mảnh, có thể so sánh với màu mắt Dạ Nguyệt Sắc, có thể nói tương xứng, chẳng qua hắn là muốn giết người!

Lúc này nữ nhân nằm ở trên giường, sắc mặt ửng hồng, môi đào khẽ mở hợp lại cực kỳ mê người, áo ngoài rơi xuống chỉ còn chiếc yếm đậm bạc còn trên người lộ đường cong, ngực phập phồng, làm cho người ta mơ tưởng viễn vông. Quan trọng nhất là, nữ nhân kia lúc này giống như một con mèo biếng nhác nằm nghiêng bên cạnh Nguyệt Lưu Ảnh, hơn nữa một cái tay khác đang chuẩn bị sờ về hướng Nguyệt Lưu Ảnh.

Thấy như thế này, hắn cũng không chế không nổi nữa, thừa dịp hai người trên giường còn đang sững sờ. Lắc mình một cái đi tới trước giường, cánh tay dài vươn ra, đem cô gái trên giường ôm vào trong ngực của mình, một cái tay khác không chút nào ngần ngại nhanh chóng điểm huyệt Nguyệt Lưu Ảnh, động tác làm liền một mạch, tốc độ cực nhanh, cho tới sau khi hắn ôm Dạ Nguyệt Sắc rời đi. Trên giường, Nguyệt Lưu Ảnh bị điểm huyệt lúc này mới kịp phản ứng.

Thân ảnh màu trắng nhanh chóng ở phi lên trên nóc phòng, tốc độ nhanh, khiến trong nàng trong ngực theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ của hắn.

Rất nhanh, bóng lưng dừng ở hậu viện Cẩm Nguyệt Vương phủ, đi qua vườn đào núi giả hướng vào lầu các, nam tử cúi đầu nhìn nàng không an phận trong ngực mình, lúc này đôi tay đã theo vạt áo của hắn duỗi đi vào, ở bên trong gây sóng gió.

Nam tử nhanh chóng lách nhẹ vào phòng của mình, ôm nàng đi tới trước giường, lại nhớ tới cảnh tượng mới vừa rồi hiện ra trước mắt, có chút tức giận chuẩn bị đem nàng để qua trên giường, cuối cùng không thể làm gì đành nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực đặt trên giường.

Cổ lại bị Dạ Nguyệt Sắc ôm, Dạ Nguyệt Sắc đưa tay đem tất cả những gì vướng bận trước mắt cởi ra, có chút tiều tụy, nhưng vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ dị thường xuất hiện trước mắt. Dạ Nguyệt Sắc nhìn thấy gương mặt quen thuộc, mà cười khúc khích, đem khuôn mặt Nguyệt Vô Thương trước mặt kéo gần hơn, đôi môi đỏ hồng tới gần, lại bị người trước mặt né tránh.

Nụ hôn rơi xuống gò má Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc nâng lên tròng mắt mê ly, thần sắc bắt mắt trong mắt rất đậm, đột nhiên vừa dùng lực, đem Nguyệt Vô Thương kéo đến trên giường, một cái xoay người nàng đã ngồi trên bụng Nguyệt Vô Thương.

Đôi tròng mắt mê ly nhìn một vòng, đột nhiên đem cái yếm mỏng của chính mình cởi xuống, đôi mắt Nguyệt Vô Thương tối sầm lại, nhìn trên người chỉ còn lại đôi gò bồng đảo, bộ ngực đầy đặn miêu tả sinh động, khiến ánh mắt Nguyệt Vô Thương thâm trầm. Cho tới khi bị Dạ Nguyệt Sắc đem tay mình cột đầu giường mà không biết.

Nguyệt Vô Thương thấy trước ngực chợt lạnh, chỉ thấy nữ nhân trên người đã đem đai lưng của hắn rút sạch, áo ngoài rơi xuống, áo lót bên trong ngay từ lúc trên đường liền bị Dạ Nguyệt Sắc trêu chọc xóc xếch không chịu nổi, lúc này có chút ngứa trên người, lồng ngực trắng nõn như ẩn như hiện.

Nguyệt Vô Thương nhìn nàng trên người mình, sắc mặt hồng dị thường, hai tròng mắt ngập nước, lúc này hiện ra trạng thái mê ly, môi đỏ mọng khẽ hé mở rồi khép lại, hơi thở mang theo mùi hương thơm ngát, Nguyệt Vô Thương khẽ hít đôi mắt hoa đào.

“Ngô ~” Màu sắc trong mắt Nguyệt Vô Thương càng thêm ám trầm mãnh liệt, khi hắn suy tư, có tay người nào đó không an phận đã mò tới nơi không nên động vào, khiến Nguyệt Vô Thương từ trong cổ không tự chủ tràn ra một tiếng rên khẽ.

Vội vàng đưa tay bắt được tay Dạ Nguyệt Sắc đang quấy rối, thanh âm khàn khàn kêu: “Sắc Sắc.”

Đôi mắt của Nguyệt Vô Thương trở nên u ám, khẽ cau mày nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ngay từ lúc ở biệt viện phủ Tứ hoàng tử, nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc xé đồ Nguyệt Lưu Anh, hẳn liền biết, nàng chính là bị trúng đoàn tụ cổ của người Nam quốc. Loại cổ độc này không thể so với mê tình hương, sắc mặt ửng hồng, hô hấp dồn dập bất quá là bệnh trạng lúc đầu nó phát tác. Đoàn tụ cổ bản thân đối với chủ thể cũng không gây tổn thương gì lớn, nhưng được hiệu lại thật dài, được hiệu cũng cực mạnh.

Nguyệt Vô Thương giãy ra tay bị Dạ Nguyệt Sắc cột vào đầu giường, đưa tay ôm hông Dạ Nguyệt Sắc kéo xuống, Dạ Nguyệt Sắc liền cả người nằm ở trên người hắn, Nguyệt Vô Thương khẽ bình phục hô hấp. Hướng về phía bên ngoài kêu một tiếng: “Bắc Đường!”

Vừa dứt lời, một sợi chỉ đỏ liền từ bên ngoài thẳng tắp bay vào, Nguyệt Vô Thương đưa ra hai ngón tay kẹp lại tơ hồng, đem tơ hồng buộc quanh cổ tay Dạ Nguyệt Sắc.

Bên ngoài bắt mạch, Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy cổ lúc này truyền tới cảm giác ẩm ướt, người nào đó hành động ngốc nghếch vụng về đem đầu lưỡi liếm ở động mạch huyệt, khiến xung động mà Nguyệt Vô Thương vất vả lắm mới vừa bình phục đi xuống, hẳn nữa xong ra.

Ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, thân thể có chút run rẩy, khiến cho tơ hồng run rẩy đi theo, ngoài cửa Bắc Đường mắt tròn trắng, cứ như thế sao có thể xem mạch được, giải được không phải là có sẵn rồi đó sao? Trong mắt kéo lê một đạo hải huyệt ranh mãnh.

Vậy mà đột nhiên mạch tượng ở đầu ngón tay biến đổi, Bắc Đường còn chưa kịp nghi ngờ, thanh âm khan khan căng thẳng của Nguyệt Vô Thương vang lên: “Đem toàn bộ độc trong cơ thể cơ, lập tức loại bỏ sạch sẽ.”

Bắc Đường hẳn nữa tròn trắng mắt, độc tố còn sót lại không phải là trong một lúc có thể loại bỏ sạch sẽ a, tức khắc tai hắn vênh lên nghe xem bên trong phòng có phát ra thanh âm bất thường không, thân thể Bắc Đường dừng lại, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: “Lập tức đi nấu thuốc!” Sau đó gần như chạy trốn rời khỏi hiện trường.

Trong phòng, quần áo trên người Nguyệt Vô Thương đã bị Dạ Nguyệt Sắc cởi ra, da thịt trên ngực như viên ngọc xinh đẹp tỏa ánh hào quang, hai tay Nguyệt Vô Thương chống vai Dạ Nguyệt Sắc, vì dùng sức thái quá trên tay cái trán gân xanh hiện lên. Nhưng lúc này khả năng kiềm chế dục vọng của hắn đang giảm dần Dạ Nguyệt Sắc lại vươn tay sờ soạng trước ngực Nguyệt Vô Thương.

Đưa đến thân thể Nguyệt Vô Thương run lên từng trận, lực đạo trên tay giảm dần Dạ Nguyệt Sắc liền trực tiếp hướng Nguyệt Vô Thương nhào tới, đôi môi đỏ mọng mềm mại không ngừng tràn tới mắt hôn, tiếng rên nhẹ khiến người ta mất hồn tràn ra.

Nàng dung phương pháp kỳ quái ở trên người Nguyệt Vô Thương chà xát lung tung, sờ loạn, loạn cắn.

Từng động tác đưa đến phía dưới hắn từ một con hồ ly suýt nữa hóa thân thành sói. Nguyệt Vô Thương cau mày nhìn Dạ Nguyệt Sắc thần chí có chút không rõ, đoàn tụ cổ được hiệu dần dần mãnh liệt. Dạ Nguyệt Sắc da thịt lộ ra ngoài toàn bộ biến thành màu hồng, bộ ngực kịch liệt đập phồng, thấy phải Nguyệt Vô Thương hai tròng mắt ám trầm tựa hồ có thể chảy ra nước.

“Sắc Sắc.” Nguyệt Vô Thương thanh âm khan khan nhẹ nhàng khẽ kêu, khẽ đem người trên người mình đẩy ra chút ít, hỏi: ”Nàng có nhận ra ta là ai không?”

“Không biết!” Trên người người tựa hồ không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nói ra hai chữ. Nguyệt Vô Thương neho lại hai tròng mắt hoa đào, một cái xoay người đem Dạ Nguyệt Sắc đặt ở phía dưới.

“Lặp lại lần nữa!” Thanh âm dần theo một tia tức giận, nếu không phải hôm nay vừa đêm trăng tròn, hẳn đầu còn có thể cố nén sự khiêu khích của nàng.

“Người là ai!” Dạ Nguyệt Sắc nhìn khuôn mặt mơ hồ hiện ra trước mắt, nhưng là trong đầu xuất hiện một hình dáng rõ ràng, hẳn mặt mày như vẽ, con mắt như hoa đào, nhưng nốt ruồi chu sa nơi khóe mắt ở đâu?

Dạ Nguyệt Sắc không biết khí lực ở đâu ra, đột nhiên một cước đem nam nhân đang nằm trên người nàng đá tới, bắt ngờ không kịp phòng bị Nguyệt Vô Thương bị Dạ Nguyệt Sắc một cước đạp tới ngã xuống đất.

Vậy mà còn không kịp cho hắn nổi giận, người trên giường bắt đầu đột nhiên khóc sụt sùi. Trong lòng lại sinh ra nồng đậm lòng thương tiếc, bước nhanh về phía trước đem người trên giường ôm vào trong ngực, mềm mại hỏi: “Sắc Sắc, làm sao vậy?”

Dạ Nguyệt Sắc nhiệt hóa trong cơ thể càng tăng, bản năng đến gần bên cạnh nam tử trong ngực, vô ý thức liếm, trong lòng lại hết sức muốn ngăn cản chính mình loại hành động. Trên sinh lý bởi vì Nguyệt Vô Thương đến gần, cảm thấy trong cơ thể hỏa tựa hồ giảm không ít, nhưng là trên tâm lý cũng là cực độ giằng giằng, trong đầu chỉ có một ý niệm, hẳn không phải là Nguyệt Vô Thương?

Đưa ra đôi tay muốn đẩy ra người đang ôm lấy nàng, nhưng khi chỉ thấy tay đụng phải da thịt người nọ bóng loáng, lại không tự chủ đôi tay bắt đầu ở trên người hắn dao động.

Đầu mơ hồ Dạ Nguyệt Sắc giống như bị cái gì bao phủ, đại não đã không cách nào đang khống chế chi phối động tác trên tay, vậy mà ý thức cũng là vô cùng thanh tỉnh, nàng biết mình đang làm gì, nhưng lại không khống chế được hành vi của mình.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cắn môi của mình, hơi dùng lực một chút, máu tươi liền từ đôi môi chảy ra.

Nguyệt Vô Thương có chút nóng nảy, nhẹ giọng kêu: “Sắc Sắc, Sắc Sắc.”

Dạ Nguyệt Sắc hoàn toàn không nghe được hân kêu gọi, chỉ muốn mượn đầu gối để cho mình tìm về một chút lý trí, vì vậy liền hung hăng cắn môi của mình, nào ngờ theo dự đoán đầu cũng không có thấy.

Đôi môi bị ôn nhu bao trùm, kinh ngạc một lúc, đầu lưỡi của người nọ bắt đầu tiến vào, cắn thật mạnh vào đầu lưỡi người nọ, trong miệng mùi máu tươi tràn ngập, cùng với tiếng kêu đau vang lên.

“Sắc Sắc, làm sao vậy?” Môi dán môi, người nọ có chút mơ hồ không rõ mà hỏi.

“Nguyệt Nguyệt.” Một tiếng gọi gần như ngỡ ngàng, một tiếng gọi từ trong nội tâm run lên, còn chưa kịp phản ứng người nọ lấy tay đẩy hân ra, nói một câu: “Người không phải là Nguyệt Nguyệt!”

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương nhú lại, trong lòng lại có chút đau, ôn nhu hỏi: “Sắc Sắc, là ta, ta ở đây.” Nhưng trong lòng sinh ra một cổ kích động muốn đem Tây Tử Dặc róc xương lóc thịt.

Ý thức của Dạ Nguyệt Sắc cũng có chút không rõ đem bàn tay sờ đến khoeo mắt trái của Nguyệt Vô Thương, trong mắt mang theo một tia nghi ngờ. Nguyệt Vô Thương càng thêm có chút dở khóc dở cười, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Sắc Sắc, thật sự là ta. . .”.

Dạ Nguyệt Sắc trên tay vừa sờ đến da thịt Nguyệt Vô Thương, cũng cảm giác giống như nắng hạn gặp mưa rào, xác định đó chính là Nguyệt Vô Thương, hòa trong cơ thể liền càng không ngừng bốc cháy lên.

“Nguyệt Nguyệt, ta khó chịu.” Dạ Nguyệt Sắc đến gần Nguyệt Vô Thương, đột nhiên trong đầu lại nghĩ đến hôm đó thanh tĩnh sau khi soi gương thấy không phải là mặt của mình, nàng kia rốt cuộc là ai? Rốt cuộc là ai? Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy đầu rất đau! Nguyệt Nguyệt ôm chính là nàng hay là người nào?

Nguyệt Vô Thương có chút đau lòng hôn lên khoeo môi Dạ Nguyệt Sắc một cái, đưa đến người trong ngực một trận run khẽ, tiếng rên trong miệng càng thêm thường xuyên.

“Ta là ai? Nguyệt Nguyệt, ta là ai?” Nàng ở trong ngực hân vừa kháng cự vừa lại hướng tới đến gần hân, trong mắt Nguyệt Vô Thương thoáng qua một tia nghi ngờ, nàng rốt cuộc là làm sao vậy?

Hôm nay lúc ở dịch quán, liền nghe Tây Tử Dặc nói đem gương mặt Dạ Nguyệt Sắc cùng Tần Khuynh đổi cho nhau, thế nhưng khi hân thấy trong dịch quán lúc đó là Tần Khuynh, hân biết đó không phải là nàng! Một người bất luận là bộ dáng gì, đôi mắt của nàng cùng làm cho người ta cảm giác cũng sẽ không thay đổi. Huống chi mắt Sắc Sắc của hân dù sâu thẳm thế nào cũng không hề cất dấu ý tứ ác độc cùng với tham lam.

Cho nên biết Dạ Nguyệt Sắc bị Nguyệt Lưu Ảnh mang đi, hân liền cho ngựa đuổi theo làm cho người ta tìm hướng đi của Nguyệt Lưu Ảnh. Từ đó tại viện khác tìm được Dạ Nguyệt Sắc. Nhưng hôm nay sau khi tìm được, nàng lại hỏi hân nàng là ai? Nguyệt Vô Thương nhìn nữ tử trước mắt mà đau lòng, Tây Tử Dặc rốt cuộc đã làm gì với nàng?

Trong đầu suy tư, đồng thời trên miệng ôn nhu an ủi Dạ Nguyệt Sắc, “Sắc Sắc, nàng là Sắc Sắc của ta.”

Giọng nói ôn nhu kiên định nhưng lại không thể làm cho Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy an tâm, trong lòng càng dâng lên một trận sợ hãi. Vừa kháng cự hành động đến gần Nguyệt Vô Thương, nhưng không thể khống chế được mình. Trong cơ thể nhiệt hòa không ngừng tăng lên, cả người Dạ Nguyệt Sắc tóm chặt thân mình Nguyệt Vô Thương, trong miệng rồi rầm nói: “Ngô. Ta không phải là ta, không phải vậy, ta là ta, ta không phải là ta.”

Nguyệt Vô Thương đau lòng đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, nhẹ giọng mà hỏi nói: “Vậy là nàng là ai?” Không mang theo Dạ Nguyệt Sắc trả lời, Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng nói: “Bất luận nàng là ai, nàng đều là Sắc Sắc của ta.”

“Hò Ly Tinh!” Dạ Nguyệt Sắc trong đầu đột nhiên nghĩ đến cái từ này, nàng không cần hân ôm nàng, giây giụa muốn rời khỏi Nguyệt Vô Thương, lại làm cho hai người dán gần hơn.

Một người nam nhân bình thường, một nữ nhân trúng đoàn tụ cổ. Một thanh âm trầm thấp khàn khàn, một mang theo mị thái thờ nhẹ yêu kiều.

Da thịt hai người phơi bày ra dán chặt vào nhau, một mảnh lửa nóng.

Nguyệt Vô Thương vừa kìm nén, vừa đem mình lại gần Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng đau xót. Hàm răng nghiền chặt, nhất định phải đem Tây Tử Dặc tên biến thái kia róc xương lóc thịt.

Vậy mà lúc này Nguyệt Vô Thương nhìn thần sắc Dạ Nguyệt Sắc vô cùng lo lắng bất an, hồ ngôn loạn ngữ, đột nhiên thay đổi ý tưởng.

Đem Dạ Nguyệt Sắc ôm đến một chỗ phía sau lầu các, dòng suối nước nóng từ bên ngoài dẫn vào đến, Trăng thu chiếu xuống nước, ánh sáng tạo ra chút lạnh buốt. Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc “Phù phù” một tiếng lãnh đạm nhảy vào trong suối nước.

Nước lạnh như băng ngập qua cổ hai người, Dạ Nguyệt Sắc thân cao không đủ, chỉ có thể ôm cổ Nguyệt Vô Thương, nước ngấm vào ngực, thất lưng dần chìm vào trong nước.

Nguyệt Vô Thương nhắm mắt, nào ngờ Dạ Nguyệt Sắc đem môi mình vọt tới môi của hắn, lung tung găm cắn. Hai tay không ngừng dao động ở mọi nơi, cho dù đang ngâm trong nước lạnh như băng, Nguyệt Vô Thương cũng phải mở ra đôi mắt đỏ ngầu cùng với dục vọng.

Lúc này được hiệu đoàn tụ cổ đã đạt đến cực hạn, Dạ Nguyệt Sắc đương nhiên không còn thời gian dư thừa để suy nghĩ rồi rầm trong lòng, mà lúc này Nguyệt Vô Thương bất động, ngay cả lúc này là cỡ nào khảo nghiệm tự chủ cùng định lực của hắn, hắn cũng không thể.

Bởi vì mới bị chuyện Dạ Nguyệt Sắc hôm nay khiến suy nghĩ của hắn không thể tập trung được, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, nàng mới có thể rõ ràng rất khó chịu rồi lại kháng cự hắn. Nếu như lúc này hắn cùng nàng thuận theo để giải được tính, chuyện này về sau trong lòng nàng sẽ là một cây gai, hắn không muốn!

Cho nên, Nguyệt Vô Thương vừa ngăn lại động tác Dạ Nguyệt Sắc, vừa cố nén cảm giác kích thích vừa bị nàng khiêu khích mà phát sinh.

Thẳng đến khi nghe thấy từ xa truyền đến tiếng bước chân, Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc kéo vào, đem tất cả động tác của nàng giấu ở trong ngực.

Thanh âm trầm thấp ám ách là không như lời, hướng về phía người phía trước nói: "Dừng ở phía trước, lập tức đi tìm hoan cổ giải được!"

Bắc Đường đem thuốc khử độc tổ trong cơ thể của Nguyệt Vô Thương đặt ở cầu thang, mắt tròn trắng, nhanh như vậy liền thay đổi chủ ý rồi à? Ai, chẳng lẽ là. Khụ khụ. Bắc Đường thu lại thần sắc, không dám đem ý nghĩ lúc này của mình nói ra, vội vàng chạy đi tìm hoan cổ giải được.

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc ngâm mình trong suối nước lạnh như băng, trong ngực, miệng nàng không ngừng lẩm bẩm, hơi thở ấm áp, gò má ửng hồng, để cho máu huyết cả người hắn sôi trào, tựa hồ hắn mới chính là người trúng đoàn tụ cổ chứ không phải nàng.

P phía trước vừa vang lên một loạt tiếng bước chân, sau đó rời đi. Xác định Bắc Đường đã đi xa, Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc khẽ xoay người, từ trong nước phi thân lên, giọt nước trên người hai người trên không trung như vẽ lên đường cong của hai người đang giao hòa lẫn nhau.

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc đặt phía trên bậc thang, đem chén thuốc còn bốc hơi nóng bùng lên, thử nhiệt độ một chút, chuẩn bị dứt cho Dạ Nguyệt Sắc, nào ngờ người nào đó hoàn toàn không phối hợp, Nguyệt Vô Thương bất đắc dĩ, đành phải đem lấy thuốc rót vào trong miệng của mình, sau đó đưa miệng mình đặt sát môi Dạ Nguyệt Sắc, đem thuốc đưa vào trong miệng Dạ Nguyệt Sắc, môi gần ở bên môi Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc chỉ đành ngoan ngoãn đem thuốc nuốt vào.

Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua thuốc gần hết bắt đầu lạnh, bùng lên uống một hớp cuối, sau đó ôm Dạ Nguyệt Sắc đi vào lầu các.

Đem quần áo hai người đã bị ướt cởi ra, Nguyệt Vô Thương cầm khăn lông khô nhẹ nhàng đem nước trên người Dạ Nguyệt Sắc lau sạch sẽ. Động tác ôn nhu, không mang theo bất kỳ sắc thái tình dục nào.

Nhìn nàng sau khi uống thuốc dần dần an tĩnh, Nguyệt Vô Thương chậm rãi cười cười, nhìn lướt qua cả người mình bị nàng làm ra ấn ký, cười đầy bất đắc dĩ cùng cung chiều. Ôn nhu giúp Dạ Nguyệt Sắc đắp chăn lên còn mình đi đổi một bộ y phục sạch sẽ.

Khẽ híp híp mắt, đi ra bên ngoài.

Lúc này, bên ngoài đã có bốn người chờ sẵn. Nguyệt Vô Thương ra khỏi gian phòng đem cửa phòng đóng chặt, nhìn lướt qua Nam Uyên, thanh âm lúc này đã khác hẳn với bình thường, "Đi điều tra một chút phu nhân ở trong đội ngũ Nam quốc đã xảy ra chuyện gì?"

Nam Uyên gật đầu một cái, biến mất ở trước lầu các.

"Tốt lắm, tất cả đi xuống đi!"

Nguyệt Vô Thương liếc mắt ba người còn sót lại, thần nhiên nói, Nam Uyên cùng Đông Ly thần sắc không dám ly khai, người kia là nữ tên gọi là Tây tử. Con mắt sắc dừng lại một chút nhưng rất nhanh lại khôi phục, mặc dù cực nhanh cũng không còn tránh ánh mắt Nguyệt Vô Thương, đôi mắt hoa đào híp lại, hơi cong môi một cái, Tây tử, Tây Tử Dặc, có đã quên điều tra gì đó hay không.

Buổi sang, Dạ Nguyệt Sắc tỉnh lại, chỉ cảm thấy cả người buồn rầu vô lực, một đôi cánh tay ôm bên hông nàng thật chặt. Mở ra hai tròng mắt liền phát hiện người bên cạnh, một đôi tròng mắt u ám không nhúc nhích nhìn nàng.

Thấy nàng tỉnh lại, thoáng xoay người qua tẩm chăn đặt thân thể nàng lên trên người hắn, nửa người trên không một mảnh vải, trên làn da trắng nõn bố trí ấn ký màu hồng đào dày đặc, thanh âm khan khàn trầm thấp, nói:

"Sắc Sắc."

Dạ Nguyệt Sắc còn chưa kịp phản ứng, kéo tẩm chăn lên bọc xung quanh mình, hai người thẳng thắn nhìn nhau, sau đó người nào đó liền mang những nụ hôn nồng nhiệt tập kích đến.

Hôm qua, hấp dẫn hắn có thể gánh vác được, bất quá hôm nay đã không cần thiết phải kìm nén.

Tác giả: Có muốn tiếp tục nữa hay không ~ hì hì ~

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Chân tướng của sự việc

Nụ hôn nóng bỏng chưa kết thúc, Nguyệt Vô Thương đáng thương hôm qua mới bị Dạ Nguyệt Sắc cắn vào lưỡi hôm nay lần nữa bị thương nặng hơn.

"Ừm" sau một tiếng kêu đau, Nguyệt Vô Thương bị Dạ Nguyệt Sắc đạp thẳng xuống giường lần nữa. Dạ Nguyệt Sắc cuốn chăn vào người chỉ Nguyệt Vô Thương nói:

"Người đừng tới đây".

Dạ Nguyệt Sắc về mặt âm ức nói rồi cắn môi dưới vậy mà môi trên lại có cảm giác đau khiến cho Dạ Nguyệt Sắc nhủu mày giận dữ nhìn Hoa Vô Thương quát : " người cắn ta". Nguyệt Vô Thương lửa thề, khóe mắt nheo lại đang định đáp trả thì thấy đầu lưỡi đau nhói không thể nói ra. Sau đó thấy Dạ Nguyệt Sắc nổi điên lao xuống, trên người quần chăn chạy khắp phòng tìm gì đó mà Nguyệt Vô Thương sắc mặt không đổi khẽ nhủu mày nhìn theo.

Nguyệt Vô Thương vẫn giữ tư thế sau khi bị Dạ Nguyệt Sắc đạp xuống giường, một tay chống đầu, nghiêng người nằm trên mặt đất, tóc đen dài từng lọn phủ trên đất, hai mắt ánh lên ý cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc chạy khắp phòng, tự nhiên mà phát ra một khí chất yêu đã lắng lơ. Dạ Nguyệt Sắc tìm một hồi không thấy, mắt hiện lên tia bối rối đi thẳng đến trước mặt Nguyệt Vô Thương. Hai tay Dạ Nguyệt Sắc giữ chặt phần chân trước ngực, lông mày nhủu lại, môi dưới hơi hé ra, về mặt chỉ trích nhìn Nguyệt Vô Thương. Nhìn cảnh nam tử lửa thề nằm nghiêng trên mặt đất, nữ thì quần chăn mòng trước ngực, người không biết, có khi còn hiểu nhầm.....

"Nàng hôn ta" nghe giọng nói mê hoặc cuốn hút khiến đôi mắt đang híp lại của Nguyệt Vô Thương ánh lên một ý cười, bình tĩnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, cô ấy liệu có biết hành động của bản thân lúc này đem đến cho người khác có cảm giác chỉ muốn ôm vào lòng mà hôn hay không?

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương trước mắt chỉ thấy trên mặt hấn khẽ nhếch lên một nụ cười làm mê người.

Lập tức nàng nghĩ trừ bỏ nàng không có ai khác hấn dám cắn làm môi trên nàng bị thương.

Nghĩ đến làm cho tức giận trong lòng Dạ Nguyệt Sắc dâng lên, bước nhanh tới trước mặt Nguyệt Vô Thương đưa bàn chân trắng nhỏ nhắn ra đá hấn vài phát, gấp gáp nói : "Người lại hôn ta".

Nguyệt Vô Thương híp mắt nhìn tiểu nữ nhân đang la lối om sòm trước mặt tự hỏi hấn hôn nàng chẳng lẽ là có lỗi? Huống chi đây đâu phải lần đầu tiên? Trong mắt ánh lên 1 chút nhưng mặt vẫn không biến sắc nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương không nói lời nào, càng thấy tức giận, ngồi xổm xuống một tay lôi kéo chân ở trước ngực, một tay chọc chọc vào phần ngực Nguyệt Vô Thương đang lộ ra, làn da thật trắng và mịn, cảm giác sờ thật thích, chỉ thấy trên người toàn ẩn ký hồng hồng, trên mặt Dạ Nguyệt Sắc thoáng qua một tia xấu hổ, chẳng lẽ tất cả đều do nàng làm ra? Vừa nghĩ đến, sắc mặt ngừng lại một chút rồi trở nên kích động, chẳng lẽ bọn họ....?

"A....." Sau khi hét lên 1 tiếng ngón tay run rẩy chỉ vào Nguyệt Vô Thương nói : " Người, người, người. ...lại....lợi dụng người gặp nạn....người....."

Nguyệt Vô Thương nhìn cô nương trước mặt không sao giải thích được, khóe miệng khẽ nhếch lên 1 nụ cười, dường như lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn cũng không phải là hấn?

Nguyệt Vô Thương khẽ động thân mình, tóc đen theo cổ rủ xuống trước ngực che đi bộ ngực xuân sắc vô biên. Đưa tay kéo mặt Dạ Nguyệt Sắc tới gần, ánh mắt bình tĩnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ý cười trên mặt trở nên nghiêm túc, nhìn Dạ Nguyệt Sắc cực kỳ nghiêm túc nói đến: "Sắc Sắc, nàng xem"

Nói xong đôi mắt đẹp lướt qua trên ngực lưu lại trên da từng vết tích lớn màu hồng, Dạ Nguyệt Sắc đưa mắt nhìn theo tầm nhìn của Nguyệt Vô Thương sau đó ngẩng đầu lên liền nghe Nguyệt Vô Thương hướng về phía nàng nói:

"Đều là nàng làm cho." Rồi nhẹ nhàng đưa tay kia lên vén tóc xoắn ở trước ngực chỉ chỉ vết hôn ẩn dưới đó, sau đó tay lại từ từ hướng về phía hông, chuẩn kéo đai lưng từ trên quần ra, miệng nhẹ nhàng nói với Dạ Nguyệt Sắc : "Phía dưới còn nữa..., không tin nàng xem."

Dạ Nguyệt Sắc chỉ muốn đào 1 cái hố cho mình chui vào, vội vàng đưa tay kéo tay Nguyệt Vô Thương, miệng vội vàng nói: "Ta tin."

"Ừ" đôi mắt đẹp của Nguyệt Vô Thương mở ra, khóe miệng cong lên vẽ hài lòng, tiếp tục nói với Dạ Nguyệt Sắc : "Vậy là ai lợi dụng người gặp nạn."

"Ta...." Dạ Nguyệt Sắc không hề nghĩ ngợi, liền mở miệng nói: "Ta đối với người lợi dụng người gặp nạn!"

"Ha ha....." Cổ hợm Nguyệt Vô Thương phát ra tiếng cười nhỏ, đưa tay sờ đầu Vô Nguyệt Sắc sùng nịch nói:" Sắc Sắc biết là tốt rồi , phải có trách nhiệm đối với ta!"

Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lên, mới ý thức tới hân gọi nàng"Sắc Sắc" đó có nghĩa là hân biết chính là nàng? Mà không phải là của người khác? Hai mắt đang nhìn dưới đất ngẩng lên nhìn vào 2 mắt của Nguyệt Vô Thương, trong mắt tình ý dâng đầy, chân mày của nàng khẽ nhíu lại sau đó đôi mắt đẹp trong veo như nước từ từ trở nên khó tin, rồi lại xuất hiện 1 tia phẫn nộ.

Dạ Nguyệt Sắc đẩy Nguyệt Vô Thương trước mặt ra, trong hai mắt diễm đam kia là 1 đôi mắt đáng yêu, khuôn mặt tròn, không phải là nàng! Nguyệt Vô Thương chau mày nhìn Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên biến thành như vậy, trong lòng không hiểu, định tới gần, đột nhiên Dạ Nguyệt Sắc ngẩng lên thấy mặt nàng cương quyết nói :

"Người đừng tới đây"

"Sắc Sắc làm sao vậy?" Nguyệt Vô Thương khẽ nhíu đôi chân mày nhẹ nhàng hỏi, hôm qua thấy nàng có chút kỳ lạ, tưởng nguyên nhân là do cô độc tự mà thành. khó chịu như vậy là do khát khao đến gần hân nhưng trong lòng lại cố gắng kháng cự. Cứ tưởng rằng là do nàng chưa thành thân với hân nên không muốn cho hân, mà hân cũng không muốn nàng phải từ thân cũng có thể do nàng chưa chuẩn bị sẵn sàng, cho dù hân lại khó chịu cũng có thể chờ nàng.

Huống chi, kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, thẳng lại nhân gian vô số. Chuyện tốt đẹp như thế này hân cũng không đồng ý ở trong lúc nàng bị trúng cổ, thần chí không rõ cùng nàng phát sinh chút gì.

Nhưng hiện thời nàng đang thanh tỉnh vì sao vẫn kháng cự hân? Nguyệt Vô Thương nhíu nhíu đầu mày, là đang trách hân khiến nàng xâm nhập hiểm cảnh, hay là vì sao?

"Người đừng tới đây!" Dạ Nguyệt Sắc ngăn lại Nguyệt Vô Thương đang muốn tới gần, mặt mày xoắn xuýt vạn phần, sau đó ngẩng đầu hỏi một câu làm cho Nguyệt Vô Thương cảm thấy càng thêm ù ù cạc cạc: "Ta là ai? Người nói cho ta biết, ta là ai?"

Hàng mày Nguyệt Vô Thương nhíu chặt hơn, hôm qua nàng cũng hỏi hân, nàng là ai? Nàng không phải là nàng! Chẳng lẽ vấn đề là ở chỗ đó?

"Sắc Sắc, vậy nàng nói cho ta..." Nguyệt Vô Thương ôn nhu nói, đưa tay vuốt ve vị trí nốt ruồi chu sa ngày ấy đã biến mất không thấy gì nữa, "Không có viên nốt ruồi này, ta là ai?"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn khuôn mặt Nguyệt Vô Thương hiện thời sạch sẽ thật không có một tia tạp chất, hơi hơi ngần ngừ, lăm bầm nói: "Người đương nhiên vẫn là Nguyệt Nguyệt!"

"Ừm, tốt lắm!" Nguyệt Vô Thương sửa sang lại vẻ mặt trên mặt, đối với Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu nói: "Ta cho nàng biết, mặc kệ hiện thời trong lòng nàng đang nghĩ như thế nào, trong lòng ta nàng vẫn là Sắc Sắc!"

Vốn tưởng rằng nghe Nguyệt Vô Thương, trong đầu xoay xoay, nghĩ nghĩ, đột nhiên cảm thấy rất có để ý. Ngẩng đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, yếu ớt kêu một tiếng: "Nguyệt Nguyệt!"

"Có ta !" Nguyệt Vô Thương ôn nhu đáp, tiến lên đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, ôn nhu nói: "Sắc Sắc, nói cho ta biết, đã xảy ra chuyện gì có được hay không?"

Dạ Nguyệt Sắc đưa tay sờ sờ khuôn mặt Nguyệt Vô Thương gần ngay trước mắt, tránh đi tầm mắt của Nguyệt Vô Thương. Nàng không muốn từ trong mắt hân nhìn thấy bộ dáng một người khác, huống chi người nọ vẫn là người mà nàng chán ghét như vậy.

Nàng lo lắng, thấp thỏm lo âu bất quá chính là, hiện thời nàng đang mang vào bộ mặt một người khác, dựa vào ở trong lòng hân, điều này làm cho nàng cảm thấy bất an, còn có chút khó chịu nhỏ nhỏ. Làm cho trong lòng nàng có một loại ảo giác, người hân thích không phải nàng, mà là một người khác, thật sâu ập vào lòng.

Dạ Nguyệt Sắc không để ý Nguyệt Vô Thương nheo lại hai tròng mắt, cố chấp từ trong lòng Nguyệt Vô Thương đứng lên, chạy đến trên giường, bọc chăn co rút thành một cục, yếu ớt nhìn Nguyệt Vô Thương, chậm rãi nói một câu: "Hiện thời người cách ta xa một chút!"

Sắc mặt Nguyệt Vô Thương nhất thời đen kịt, nụ cười ôn nhu tiêu tán không thấy, vừa mới còn không phải đang rất tốt sao, tại sao lại biến sắc mặt.

"Nguyệt Nguyệt, làm sao bây giờ?" Dạ Nguyệt Sắc đem cằm tựa ở trên đầu gối, tội nghiệp nhìn Nguyệt Vô Thương, hỏi. Không đợi Nguyệt Vô Thương trả lời, đột nhiên suy nghĩ hỏi một cái vấn đề: "Người làm sao nhận ra được ta?"

Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình có một đám quạ bay qua, nhíu nhíu hai tròng mắt hoa đào, trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ, lập tức cười nhẹ nhàng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, khẽ môi hơi cong, miễn cưỡng nói: "Ta nhận ra nàng, thì có gì kỳ quái?"

"Nhưng mà..." Dạ Nguyệt Sắc sờ sờ mặt mình, yếu ớt nói: "Ta đã biến thành bộ dáng này?" Dạ Nguyệt Sắc lăm bầm, vừa nghĩ đến bản thân mình biến thành bộ dáng hồ ly tinh, trong lòng liền cực kỳ không thoải mái, hơn nữa bản thân mình đang mang mặt hồ ly tinh, đôi mắt lướt qua dấu vết trên người Nguyệt Vô Thương, ảo não đến chết đi được.

"Sắc Sắc..." Nguyệt Vô Thương khẽ nhíu mày, nhìn bộ dáng ảo não của Dạ Nguyệt Sắc, hơi suy tư một phen, nhưng không đợi hân nói chuyện, Dạ Nguyệt Sắc liền gào khóc kêu hai tiếng.

"Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt, làm sao đây? Làm sao đây?" Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương hét lên: "Ta không muốn biến thành bộ dạng này!"

Lời này làm cho Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc càng nhũn chặt mày, neho mắt lại, vẫn xinh đẹp đáng yêu như trước, sau lại nói là đổi dạng?

Nguyệt Vô Thương đứng lên, chuẩn bị đi về hướng Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc lập tức vươn tay ngăn lại: "Ngươi đừng tới đây! Cách ta xa một chút!"

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương tối sầm lại, ý cười trong mắt nhanh chóng cứng lại, trong lòng càng là buồn bực. Vốn dĩ hôm qua bị nàng đốt lên ngọn lửa, hẳn vẫn còn chưa kịp thu chút lợi tức trở về, hiện thời lại không cho hẳn tới gần, trong lòng Nguyệt Vô Thương càng ghen thờ, nguy hiểm neho mắt lại, nhìn Dạ Nguyệt Sắc chăm chăm, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy quanh thân lạnh lạnh, rụt rụt về hướng góc giường.

Không tự chủ bắt đầu giải thích nói: "Ta không muốn từ trong mắt ngươi nhìn thấy bộ dáng người khác?" Dạ Nguyệt Sắc đem cằm dựa vào ở trên đầu gối, yếu ớt đem mắt nhìn thẳng vào Nguyệt Vô Thương.

Mắt Nguyệt Vô Thương nhũn lại, ôn nhu nói: "Nàng từ trong mắt ta nhìn thấy bộ dáng của ai?"

"Hồ ly tinh!" Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt nói, cho nên nàng không muốn nhìn vào mắt hắn, từ từ gục đầu xuống.

Mày Nguyệt Vô Thương nhũn lại chặt hơn, trong lòng thoáng suy tư, trong mắt hắn nhìn thấy bộ dáng của hồ ly tinh? Bất đắc dĩ thở dài, cũng không làm Dạ Nguyệt Sắc khó xử nữa, tự mình đi đến tủ quần áo cầm một bộ bạch y, khoác lên người đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, đôi mắt liền tối sầm lại, Tây Tựu Đặc! Mắt Nguyệt Vô Thương quay vòng, hôm qua đã cho Nam Uyên đi thăm dò, lúc này hẳn là cũng có kết quả. Sắc Sắc nói nàng từ bên trong đôi mắt hắn thấy được Tần khuyển, sao lại như thế?

Đúng như dự đoán, Nam Uyên đã đợi bên ngoài lâu các trong rừng đào. Nam Uyên thấy Nguyệt Vô Thương bước ra, bước nhanh đi lên phía trước, nói: "Nô tài ở dịch trạm trong quán thấy một người?"

"Tần Khuyển!" Nguyệt Vô Thương híp híp mắt, hẳn cũng không thấy kỳ quái vì sao lại Tần khuyển xuất hiện tại dịch quán, bởi vì ngày ấy ở ven sông huyện đã gặp được Tần khuyển. Chỉ là hiện thời nghe Dạ Nguyệt Sắc lại nhắc tới Tần khuyển, hắn mới cảm thấy kì quái.

"Đúng!" Nam Uyên nhũn nhũn mày, hẳn kỳ quái chính là: "Tần khuyển thoát nhìn rất là cổ quái.."

Nam Uyên hồi tưởng lại hôm nay thấy bộ dáng của Tần khuyển, "Hôm nay ở dịch quán thấy Tần khuyển, nàng ta lén lút từ trong dịch quán bước ra, quay mắt về phía cây cột bóng loáng của dịch quán nhìn nhìn, sau đó vỗ về mặt mình, sắc mặt dữ tợn, thì thảo tự nói..."

Nguyệt Vô Thương thấy Nam Uyên nhũn nhũn mày, ần ần hỏi: "Đã nói những gì?" Nếu như không phải bởi Sắc Sắc kỳ quái như thế, hẳn mới không thèm nhìn đến nữ nhân này.

"Nói..." Nam Uyên nhũn nhũn mày nói: "Nói phu nhân bắt đầu từ ngày hôm nay ở hương lâu thay nàng ta chịu khổ, mà nàng ta sẽ lấy lại những thứ mà đứng ra là của nàng ta..."

Nguyệt Vô Thương nhũn nhũn mày, cảm thấy suy tư một chút, hồi nghĩ lại Dạ Nguyệt Sắc nói từ trong mắt hắn thấy được Tần Khuyển, nhưng rõ ràng là nàng ở trước mắt hắn, mà Tần khuyển còn nói muốn thay thế Dạ Nguyệt Sắc. Tim có bảy nhánh, ruột có chín đoạn. Chính là chỉ cần có thể tìm ra ảnh hình người địa phương. Dạ Nguyệt Sắc thấy đó là bộ dáng của Tần khuyển, mà Tần khuyển thấy lại là bộ dáng của Dạ Nguyệt Sắc, nhưng vấn đề là chỗ này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Tần khuyển đến nơi nào?" Nguyệt Vô Thương híp mắt hỏi.

"Ra khỏi dịch quán, đi về hướng náo nhiệt nhất ở kinh thành!" Nam Uyên nhẹ nói.

"Tốt lắm, đi xuống đi!" Khóe miệng Nguyệt Vô Thương khẽ cong một cái, hẳn thật sự rất muốn nhìn thấy nàng ta sẽ làm cách nào để cầm lại thứ bản thân mình nên được. Nguyệt Vô Thương híp híp mắt, hướng lầu các đi đến.

Nguyệt Vô Thương đẩy cửa ra, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc vẫn núp ở góc giường như trước, thấy hắn tiến vào, hơi hơi ngẩng đầu lên, sau đó lại cúi đầu. Nguyệt Vô Thương trong lòng mềm nhũn, khẽ thở dài một cái đi đến trước giường, đem Dạ Nguyệt Sắc kéo vào trong ngực.

Ôn nhu an ủi: "Sắc Sắc, bộ dáng của nàng không hề thay đổi..." Nguyệt Vô Thương đem cằm tựa vào đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, "Nàng không hề đổi thành nàng ta, ta cũng sẽ không hề nhận sai!"

Dạ Nguyệt Sắc đầu ngẩng đầu lên, có chút khó tin nhìn Nguyệt Vô Thương, nhưng nàng rõ ràng thấy đã không còn là bộ dáng của mình nữa mà.

"Sắc Sắc, nhanh chóng đứng lên thay quần áo..." Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng vỗ vỗ Dạ Nguyệt Sắc, thấy Dạ Nguyệt Sắc không hiểu, cười gian trá nói: "Nếu còn không mau một chút, chẳng lẽ muốn người ta giúp nàng một tay?"

Dạ Nguyệt Sắc vội vàng từ trên giường bọc chăn đứng lên, hướng tủ quần áo trong trí nhớ đi đến, nhưng đột nhiên lại nghĩ đến chuyện trước kia Nguyệt

Vô Thương muốn nàng mặc quần áo của hắn, Dạ Nguyệt Sắc kéo ra từ quần áo phát hiện bên trong đã thêm không ít nữ trang, phần lớn là màu xanh sáng. Trên mặt hiện một chút ý cười, chọn một bộ quần áo thay.

Lúc đi ra chỉ thấy Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng dựa vào ở cạnh bình phong, ý cười hòa hợp nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc nhanh chóng mặc quần áo: "Người vào khi nào?"

Khỏe miệng Nguyệt Vô Thương gọi lên một chút ý cười lười nhác, híp hai tròng mắt hoa đào, đi đến phía trước đem nàng ôm vào trong ngực, cười nói: "Sắc Sắc, mang nàng đi ra ngoài xem một màn kịch vui!"

Dự liệu như thế nào lại bị nữ nhân đẩy ra, Dạ Nguyệt Sắc nói một câu làm cho hoa đào trong mắt của Nguyệt Vô Thương giống như bị sương đánh, sắc mặt đen thui có chút dọa người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Dự cưới

“Hôm nay ta là Tần Khuynh, sau này không cho phép người nhìn ta, không cho phép ôm ta, không cho phép nói chuyện với ta, không cho phép hôn ta!” Dạ Nguyệt Sắc đẩy Nguyệt Vô Thương ra, “Trước khi ta được đổi trở về, người cũng không được nhìn ta.”

Nguyệt Vô Thương chau mày lại, đây không biết đã là lần thứ mấy trong ngày bị Dạ Nguyệt Sắc đẩy ra, trong lòng hận không thể đem Tây Tử Dặc chặt cho chó ăn. Vốn dĩ định dắt Dạ Nguyệt Sắc ra ngoài đi dạo, tự dưng gặp một đám người nhóm lửa tự thiêu, nhưng mà hôm nay vừa nghe Dạ Nguyệt Sắc nói như vậy, hắn ngược lại nửa đêm hăng hái cũng không có.

Rốt cuộc là Tây Tử Dặc đã làm cái gì đối với nàng, lại để cho nàng gặp mặt Tần Khuynh? Nguyệt Vô Thương nhú nhú mày, nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, khẽ thở dài một cái.

Bên kia Dạ Nguyệt Sắc đã tự mình mặc lại quần áo chỉnh tề, chuẩn bị đi ra ngoài, sau đó quay người trở lại, úp sấp trên giường Nguyệt Vô Thương, “Ta trở về như vậy, chắc chắn phụ thân sẽ không biết!”

Khoé mắt Nguyệt Vô Thương giật giật, chỉ cảm thấy có một đàn quạ đen bay qua đầu.

Chỉ một đêm ngắn ngủi trôi qua, mà bên ngoài đã xảy ra chuyện động trời. Hôm qua Nguyệt Vô Thương đeo mặt nạ đưa Dạ Nguyệt Sắc đi, Nguyệt Lưu Ảnh đem theo thị vệ lật tung cả thành lên để tìm kiếm.

Nguyệt Lưu Ảnh tuần nhan tiều tụy, dưới mí mắt một mảng lớn màu xanh, trên cằm râu ria xanh ngắt, mắt một ngày một đêm cũng không tìm được Dạ Nguyệt Sắc, hôm nay đã là lần thứ hai hắn cùng Dạ Nguyệt Sắc lỡ hẹn nhau rồi.

Nguyệt Lưu Ảnh đang thất hồn lạc phách đi trên đường, đột nhiên nghe thấy đằng trước phát ra những tiếng hét chói tai, một đám người không ngừng kêu, “Cối, cối, tiếp tục cối ra.”

Nguyệt Lưu Ảnh mắt phượng đảo qua, chỉ thấy mọi người đứng chen chúc, một cánh tay trắng nõn xuất hiện giữa rừng người, sau đó từng áo khoác bằng sa mỏng bị ném ra ngoài, cô gái trên đài nâng váy đi vòng tròn, tiếp tục cối y phục bỏ xuống dưới đài, dùng lỗ mũi hít hà, lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Nguyệt Lưu Ảnh lại không có tâm tình nhìn thấy tiết mục biểu diễn tươi đẹp như vậy, chỉ là lúc chuẩn bị quay đầu, phát hiện khuôn mặt trên đài có chút quen mắt, Nguyệt Lưu Ảnh khẽ cau mày, chỉ là hôm nay nàng làm thế nào cũng không làm rung động trái tim của hắn.

Mà lúc này, đôi mắt nguwoif trên đài sang lấp lánh, nở nụ cười, nâng lên cối chỉ còn lại một lớp quần áo mỏng, xuân sắc bên trong như ẩn như hiện, khiến cho một đám nam tử thô lỗ bên dưới lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. Đôi mắt chăm chú nhìn cô gái trên đài, trên mặt từng người một xuất hiện thần sắc tham lam.

Cô gái trên đài nhẹ nhàng cười duyên một tiếng, trên mặt là chiếc khăn che, lặng lẽ quay đầu lại, trong mắt mỉm cười, khiến cả đám kinh ngạc. Tiếng nói uyển chuyển vang lên: “Tiểu nữ chính là hòn ngọc quý trên tay Dạ tướng gia. . . .” (đúng là vô sỉ, dám mạo nhận là Sắc tỷ, *mài dao* *lao lên* ta liều chết với mi. . .)

Lời này vừa nói ra, phía dưới vang lên tiếng ồn ào, cách đó không xa Lưu Nguyệt Ảnh nhú nhú mày, người này có hoá thành tro hắn cũng biết, chính là Khuynh nhi, tay Lưu Nguyệt Ảnh khẽ nắm thành quả đấm, không ngờ hôm nay nàng ta lại trở thành người như thế, trước mặt mọi cối quần áo lại làm ô danh Dạ Nguyệt Sắc, lúc ban đầu hắn mất hẳn bị mù sao mà lại mê luyến nàng ta!

Vậy mà lúc này nam tử đang ngồi trên lầu, Tây Tử Dặc, trên mặt là nụ cười biến thái, trong đôi mắt xanh biếc toát ra ánh sáng lạnh. Tự cho là đúng, nữ

nhân lòng dạ ác độc, ha ha.....Hắn rất thích mang cái nạng ta tự cho là đúng ra đùa giỡn.

“Bản tiểu thư hôm nay muốn ở nơi này đáp đài đấu giá, người nào ra giá tiền cao, hôm nay bản tiểu thư sẽ thuộc về người đó!” Cô gái trên đài hướng về mọi người dưới đài cười quyền rũ một tiếng, không ít người mắt tròn, sau đó cao giọng hô lên bằng giá.

“Ta đưa ra một trăm lượng bạc!” Một người dáng dấp tai to mắt lớn, mặt đầy mụn, nâng cao một nam nhân bụng bự, trên mặt là nụ cười bỉ ổi, nhìn bấp đui cô gái trên đài mà nước miếng chảy tới ngực, trong miệng không ngừng kêu: “Lão tử ra một trăm lượng, không ai dám đưa ra ngàn lượng, mau cùng Lão Tử về nhà!”

Lời nói thô lỗ không khiến cho người trên đài không vui, mà ngược lại cười càng thêm quyền rũ, Tần Khuyên ở trên đài, trong mắt lộ ra một tia khoái cảm khi trả thù, Tây Từ Dặc không muốn giúp nạng, thì nạng sẽ tự dùng phương pháp của mình, cho dù đã thương 100 người, tổn thương 1000 lần cũng không cần thiết chút nào, dù sao hôm nay nạng ta đã dơ bẩn, Dạ Nguyệt Sắc cũng không yên thân. Xem ra cách này thật hay, miệng Tần Khuyên thoáng qua một nụ cười ác độc, ha ha. Dạ Nguyệt Sắc cũng không đáng tiền như vậy, ha ha.

“Ta chỉ một ngàn lượng, tối nay ngươi theo ta!” Dưới đài đột nhiên xuất hiện một ánh mắt bỉ ổi, một thiếu niên gầy gò, ánh mắt lưu luyến trên khuôn mặt Tần Khuyên dưới lớp khăn che mặt.

Những người không có tiền ồn ào làm không khí thêm náo nhiệt, người có tiền đem bằng giá giờ càng lúc càng cao, rốt cuộc có người đưa ra một vạn lượng.

“Đại gia ra một vạn lượng!” Một nam nhân mặt đầy râu, liếc qua Tần Khuyên một cái, coi như không vì nạng có chút nhan sắc, thì chỉ cần cái danh nữ nhi của Dạ tướng gia, thì cũng đã có được cái giá đó rồi, hơn nữa cũng muốn quá giang quan hệ, chẳng qua là không ngờ con gái của Dạ tướng gia lớn mặt, hắn ngược lại vô cùng thưởng thức.

Những người bên cạnh tựa hồ cũng nghĩ một chút chuyện thú vị, người không có tiền của chen lên nói: “Chẳng nhẽ tướng gia hôm nay lại nghèo rớt mùng tơi đến mức này, đem nhan sắc cùng thân thể của hòn ngọc quý trên tay bán ra để duy trì kế sinh nhai sao? Hay là do, hôm đó nhằm kiệu hoa, Cẩm Nguyệt vương gia bị bệnh, nên không thoả mãn được người?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều ha ha cười nhạo, nụ cười trong mắt Tần Khuyên trên đài càng thêm khoái ý, đôi mắt đẹp đảo qua, u oán mà nói câu: “Kỳ thi mùa xuân tịch tịch.....”

Bên trên Tây Từ Dặc thấy thời cơ đã đến, ổng tay áo vung lên, một luồng gió mạnh thổi tới mặt của Tần Khuyên, cái khăn che mặt rơi xuống, mang theo khuôn mặt tươi cười dữ tợn xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Người ở dưới đài tất nhiên đều là những người sống lâu ở kinh thành, thời gian trước mọi người trong kinh thành đều biết đến hôn sự của tiểu thư tướng phủ, mà khuôn mặt Dạ Nguyệt Sắc mọi người đều đã quen mắt, và Tần Khuyên cũng là người nổi tiếng, không ít người tự nhiên cũng nhận ra được. Vừa rồi là mang khăn che mặt nên không biết, dưới lớp khăn che mặt là cảnh tượng như vậy.

Biết đó là Tần Khuyên, người có của tự nhiên biết nghi ngờ Tần Khuyên vì sao giả trang thành Dạ Nguyệt Sắc tới đây lập đài đấu giá bán mình. Không biết nữ nhân vô sỉ này đang muốn gì, người ở dưới đài nhìn thấy dung nhan dưới khăn che mặt càng ồn ào hơn.

“Một vạn lượng có quá ít hay không?” Một thanh âm biểng nhác mang theo sự bình tĩnh trước khi bão táp xảy ra, vang lên trên không trung giữa tiếng thảo luận. Vốn là thanh âm vô cùng đặc sắc, cho dù đi cãi nhau giữa những tạp âm cũng có thể nhận ra.

Mọi người tìm quanh bốn phía, chỉ thấy phía sau cách đó không xa, có một bạch y nam tử đang đứng đó, mặt mày như vẽ, phong hoa vô hạn, một đôi mắt hoa đào cùng với nụ cười đầu độc người cười, chẳng qua là tất cả mọi người cảm thấy nụ cười kia tựa hồ không thấy đáy, có chút lạnh. Cho dù người nọ cũng không có quá nhiều động tác, nhưng người vừa mới cười nhạo Nguyệt Vô Thương theo bản năng lui về phía sau, muốn lẫn vào trong đám người, nhưng mà người nọ mỉm cười đảo mắt qua, những người bên cạnh đều tự giác tránh ra, người có cái miệng xấu xa đó tự nhiên giống như hạc đứng trong bầy gà cực kỳ dễ thấy.

Khoé miệng Nguyệt Vô Thương lại nhếch lên khẽ cười, đem tầm mắt thu lại, ánh mắt mang theo sự chán ghét, nhìn Tần Khuyên trên đài, chẳng lẽ hôm nay nữ nhân này muốn huỷ diệt danh tiếng Sắc Sắc nhà hắn?

Khoé miệng Nguyệt Vô Thương khẽ nhếch tạo thành nụ cười, khiến Tần Khuyên cảm thấy không che giấu nổi, nhớ lại lúc buổi sáng khi mình soi gương, trong gương chính là khuôn mặt của Dạ Nguyệt Sắc, Tần Khuyên ngay sau đó liền bình thường trở lại. Bộ dạng hôm nay của hắn dĩ nhiên là tức Dạ Nguyệt Sắc, đâu có liên quan gì tới nạng.

“Chỉ bằng danh hiệu của phu nhân nhà ta, cũng tự nhiên không có cái giá một vạn lượng bạc....” Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua Tần Khuyên, nở nụ cười vui vẻ nói: “Chính ngươi bán thân thì cũng thôi đi, sao dám mạo nhận danh hiệu phu nhân nhà ta?”

Khuôn mặt Tần Khuyên khẽ biến đổi, có chút không tin nhìn Nguyệt Vô Thương, chẳng lẽ đã bị hắn nhận ra? Tần Khuyên vươn tay sờ sờ mặt của mình, lúc này không thể hoảng hốt, cố gắng bình tĩnh nói: “Ta chính là Dạ Nguyệt Sắc, làm sao có thể nói sai danh hiệu của mình!”

Nguyệt Vô Thương vẫn cười như cũ, mắt lạnh nhìn Tần Khuyên thay đổi cách nói lừa mình dối người. Nhưng mà hắn chưa kịp nói tiếp điều gì, thì đã nghe thấy tiếng Dạ Thiên, giận đến mức râu mép vênh lên, lớn tiếng nói: “Hình dạng cũ như thế nào thì không biết, nhưng làm sao không biết người này họ Tần là nữ nhi không biết liêm sỉ, tính cách xấu xa thì thôi đi, không nên ở chỗ này nói bậy, làm hỏng danh tiếng của nữ nhi bảo bối nhà ta.”

Tần Khuyên thấy Dạ Thiên cũng nói vậy, một người nói nạng ta có thể không tin, nhưng ngay cả Dạ Thiên cũng nói như thế, chẳng lẽ là sợ hành động lần

này của nàng ta đã làm nhục danh tiếng của tướng phủ?

Nguyệt Lưu Ảnh đứng ở một bên nắm chặt quả đấm, hần còn đang do dự có nên tiến lên vạch trần hay không, thì Nguyệt Vô Thương đã tới rồi, lúc này hần cũng chỉ có thể đứng ở bên cạnh.

Mà trên lầu, lúc này nụ cười trên mặt Tây Tử Dặc càng biến thái hơn, thật là thú vị, vốn tưởng rằng lần này cuộc hành trình tới Nguyệt quốc không thú vị, mới định mang theo, nữ nhân ngu xuẩn tự cho mình là đúng, hơn nữa tự cho mình là thông minh này mang về kinh thành, không nghĩ rằng nàng ta ngược lại mang tới cho hần không ít niềm vui. Tự hồ càng ngày càng thú vị!

“Ta chính là Dạ Nguyệt Sắc, ta không có nói quàng, ta chính là không thích Cẩm Nguyệt Vương, hần.” Lời nói của Tần Khuynh không có căn cứ, lại chẳng có biện pháp xử lý, nhìn lướt qua đám người ở đây, “Bản tiểu thư chính là muốn đấu giá tìm một người trong lòng!”

Nguyệt Vô Thương đi về phía trước mấy bước, vẫy tay một cái, một nữ tử tuổi trung niên đi tới bên cạnh, xinh đẹp nhiều vẻ, đi lên phía trước nói: “Đây chính là Khanh Khanh cô nương của Thiên Hương lâu ta, cũng chính là nữ nhi của Tần Thái Phó trước kia, Tần Thái Phó vì phạm tội bị đày đi biên cương, con gái ông ta cùng gia quyến bị sung làm quan kỹ.”

Bà chủ của Thiên Hương lâu liền đem thân thế của Tần Khuynh nói ra hết, sau đó chậm rãi nói: “Vài ngày trước đó không tìm thấy người, không nghĩ rằng người lại chạy tới đây giả danh lừa bịp người ta! Còn không mau theo ta trở về!”

Bà chủ kia vừa nói vừa leo lên cái bàn (cái đài đấu giá thực ra chỉ là cái bàn thui) muốn đem Tần Khuynh kéo xuống, chẳng qua là người nọ cứ nói mình là Dạ Nguyệt Sắc, muốn đấu giá. Người hiểu biết dưới đài nhìn lên thấy cuộc biểu diễn ngày càng đặc sắc, càng làm ồn ào lên.

“Chờ một chút!” Nguyệt Vô Thương cười ngăn động tác của bà chủ lại, khoé miệng nâng lên lạnh lùng nói: “Nếu nàng ta muốn đấu giá, Bồn vương sẽ hoàn thành tâm nguyện của nàng!”

Nguyệt Vô Thương quét một vòng nhìn mọi người xung quanh cái bàn, lại nhìn hai người trên đài, “Bồn vương ra giá mười vạn lượng! Các vị ở đây đều có phần, nhưng mà vì nàng ta điên điên khùng khùng dám giả mạo ái thể của Bồn vương, trước hết đánh cho nàng một trận, tránh làm hư danh tiếng của phu nhân nhà ta. Đây là lần cuối cùng, nếu sau này không hối cải trực tiếp đưa vào tháp người điên.”

Nói xong, đầu ngón tay bắn ra, một viên thuốc màu nâu bắn vào trong miệng Tần Khuynh, sau đó hai tròng mắt Tần Khuynh không thể tin nổi nhìn Nguyệt Vô Thương, hần là một câu cũng không nói nên lời rồi. Nguyệt Vô Thương chuyển tròng mắt qua, không muốn tiếp tục nhìn người làm cho hần phát buồn nôn.

Bà chủ Thiên Hương lâu vừa nghe Nguyệt Vô Thương nói thế, trên mặt cũng cười tươi như hoa, hướng về phía mấy tùy tùng nháy mắt, liền có mấy người bước nhanh về phía trước, đem Tần Khuynh lúc này đang nói năng bậy bạ kéo xuống, đi về phía Thiên Hương lâu, mấy người dưới đài đi theo mấy người này thật vui vẻ, chuẩn bị hôn mỵ nhân.

Nụ cười trên mặt Tây Tử Dặc không thay đổi, cực vui vẻ nhìn Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Lưu Ảnh cùng Dạ Thiên ở dưới, mấy người này cũng nên hợp tác làm một trò vui mới đúng.

Dạ Thiên không khách khí hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: “Sắc Sắc nhà ta đâu? Hôm nay đi ra ngoài cùng Vương gia, sao lại không trở về nhà!”

Nói thế chính là không thừa nhận kiệu hoa bị đổi, không thừa nhận Nguyệt Vô Thương cưới Dạ Nguyệt Sắc thực sự. Nguyệt Vô Thương lơ đãng cười cười: “Vừa trở lại, đi xe một mồi, đã ngủ thiếp rồi, khi nào nàng tỉnh lại, ta tự nhiên sẽ mang nàng trở về tướng phủ!”

“Hừ!” Dạ Thiên nhìn Nguyệt Vô Thương hừ lạnh một tiếng, râu ria giận đến dựng đứng cả lên, ông cũng không thừa nhận người mà Sắc Sắc nhà ông gả là Nguyệt Vô Thương, nhưng mà hiện giờ Tứ Hoàng Tử Nguyệt Lưu Ảnh cũng đang ở đây, lúc này nhắc tới chuyện này là không đúng lúc.

Ánh mắt sâu xa nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi đi.

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Nguyệt Vô Thương, ánh mắt phức tạp, trải qua mấy ngày nay, hần đã tỉnh táo lại để suy nghĩ, kiệu hoa hôm đó bị đổi nhất định không phải là tình cờ, không phải hần không nghĩ tới chuyện này, chẳng qua là không muốn tiếp nhận mà thôi, ánh mắt Nguyệt Lưu Ảnh phức tạp nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, vẻ mặt nghiêm trọng mang theo một tia bi thương, nói: “Hoàng thúc, kiệu hoa hôm đó bị đổi là do thúc làm ra sao?”

Nguyệt Vô Thương nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, nụ cười trong mắt dần biến mất: “A Ảnh, có một số việc vốn là trời định đấy!”

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, hai quả đấm nắm chặt. Cuối cùng xoay người rồi đi.

Nguyệt Vô Thương thu lại thần sắc trên mặt, mối quan hệ của họ đổ vỡ chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nguyệt Vô Thương ngược mắt, đôi mắt hoa đào cùng đôi mắt xanh biếc trên lầu nhìn nhau, hai ánh mắt gặp nhau giữa không trung. Khoé miệng Nguyệt Vô Thương khẽ nâng lên, nụ cười càng tươi hơn, mới giải quyết xong người kia, bây giờ có lẽ lại phải giải quyết người này.

Xoay người một cái, giây tiếp theo đã xuất hiện trước mặt Tây Tử Dặc. Tây Tử Dặc đối với sự xuất hiện này không lấy làm lạ, nụ cười trên mặt cũng không thay đổi chút nào.

“Không nghĩ tới chủ nhân thần bí của tiền trang Thiên Hạ lại là người vẫn luôn có vẻ bị bệnh của Nguyệt quốc, Cẩm Nguyệt vương gia.” Tây Tử Dặc cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng hớp một ngụm, đôi mắt mang theo tia sang xanh xảo trá quét Nguyệt Vô Thương một cái, ngược lại đáng tiếc hôm đó đưa đi một trăm từ sĩ, hôm nay người này hoàn hảo khỏe mạnh ngồi ở chỗ này, thật là đáng tiếc a.

“Xem ra độc của Vương gia cũng đã được giải rồi, ba viên cải tử hồi sinh duy nhất trên thế gian cũng bị Vương gia tìm được!” Tây Tử Dặc đặt chén trà trên tay xuống, nhìn Nguyệt Vô Thương nói: “Lần này không chỉ giải được độc, mà công phu cũng tăng lên không ít!”

Ngón tay dài trắng nõn của Nguyệt Vô Thương gõ lên chén sứ trên bàn bên cạnh một cái, phát ra âm thanh trong trẻo, trong không khí trầm mặc của hai người tạo ra tiếng vang cực kì lớn.

“Nhưng mà lần này Thái tử dường như không có may mắn như bốn vương đầu.” Đôi mắt hoa đào của Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng liếc Tây Tử Dặc một cái, “Lần này vội vàng hấp tấp từ Nam quốc chạy tới Nguyệt quốc, lẽ nào ở Nam quốc có cái gì đó đuổi theo Thái tử sao?”

Nụ cười biến thái trên mặt Tây Tử Dặc dừng lại, bắt chân đau không ai biết, nhìn Nguyệt Vô Thương nói: “Nói vậy là phiền Vương gia phải lo lắng rồi.”

Khoé miệng Nguyệt Vô Thương cong lên, đôi mắt hoa đào nheo lại nhìn lướt qua Tây Tử Dặc, nụ cười không biến sắc: “So với Thái tử, thì đúng là gặp sự phụ.”

“Cũng là chỉ cần vừa nhìn vào gương, trong gương sẽ xuất hiện khuôn mặt của người khác, mặc dù đó là khuôn mặt mà người đó ghét, nhưng mà cũng coi như chưa gây ra chuyện lớn gì!” Tây Tử Dặc vuốt ve chén trà, hướng về phía Nguyệt Vô Thương tiếp tục nói: “Hôm nay bản thái tử muốn giao dịch với Vương gia!”

Nguyệt Vô Thương không để ý đến Tây Tử Dặc, tiếp tục nhẹ nhàng gõ chén trà.

“Dùng tin tức một người đổi lấy giải được giải Song Tử kính cổ, được không?” Tây Tử Dặc ngẩng đầu lên nhìn Nguyệt Vô Thương, nụ cười trên mặt chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, trong mắt thoáng toát ra một tia hận, rồi hồi hận cùng với một chút tưởng nhớ.

Nguyệt Vô Thương cười thấu hiểu, đôi mắt hoa đào lướt qua Tây Tử Dặc, miễn cưỡng cười nói: “Đồng ý!”

“Cô gái tên gọi là đậu đỏ, mười năm trước tới Nguyệt quốc!” Sắc mặt Tây Tử Dặc đã khôi phục lại vẻ bình thường, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: “Về độc Song Tử kính, bản thái tử tự nhiên hiểu được mình đã khiến Vương gia lo lắng, để bày tỏ thành ý, hôm nay sẽ giải ngay! Chỉ là một tháng sau ta muốn biết tin tức của nàng!”

Nguyệt Vô Thương đứng dậy, miễn cưỡng nói: “Điều này là hiển nhiên, Bốn vương sẽ chờ tin tốt của Thái tử!” Nói xong đôi mắt liếc qua nhìn sắc trời, lúc này, chắc là nàng đã tỉnh, bây giờ trở về là vừa đúng!

Nguyệt Vô Thương tâm tình rất tốt đi xuống lầu, hướng về Vương phủ mà đi. ...

Tây Tử Dặc bóp vỡ chén trà trong tay, mảnh vỡ cắm vào trong ngón tay mà không biết, đậu đỏ, đậu đỏ, bây giờ ta tìm được nàng thì nàng đừng mong có thể lẫn trốn ta, có giam cầm cũng phải đem nàng giam ở bên người.

Khuôn mặt nghịch ngợm lại hiện ra trong đầu Tây Tử Dặc không chịu bay đi, Tây Tử Dặc dường như không sợ đau dùng tay lấy từng mảnh chén vỡ khỏi ngón tay, thái độ cực kì biến thái. Sau khi rút hết các mảnh chén vỡ, hướng về phía tùy tùng sau lưng nói: “Lập tức tới Thiên Hương lầu, phá huỷ khuôn mặt của nữ nhân ngu xuẩn kia cho ta!”

Sau đó liền đứng dậy, trở về nhà trọ.

Song Tử kính, Song Tử kính, chẳng qua chỉ là hai con côn trùng được nuôi, cùng bỏ vào hai cơ thể, Song Tử, Song Tử, tự nhiên ở nơi nào có gương, người bị dùng cố dĩ nhiên là sẽ thấy khuôn mặt của người khác, nói chuyện sẽ nghe thấy thanh âm của người khác, như vậy sẽ làm họ tưởng rằng mình biến thành một người khác. Ha ha, đậu đỏ, đây chính là chuyên môn của hắn sẽ tặng cho nàng, đem nàng làm mồi cho loại cổ này, nhưng mà phải tìm hai người thí nghiệm một chút, hiệu quả dường như không tệ! Sau này cũng nhất định để cho nàng mỗi ngày đều thấy ta, cũng không thể quên ta, ha ha.

Lúc Nguyệt Vô Thương trở lại vương phủ, đã thấy Dạ Nguyệt Sắc tỉnh rồi, một mồi nằm ở lan can trên lầu, Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng bước tới, từ phía sau ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu gọi: “Sắc Sắc.”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe Nguyệt Vô Thương gọi, đã thấy đáng về nản lòng nản chí, cố gắng tránh xa Nguyệt Vô Thương, mà Nguyệt Vô Thương lại càng ôm Dạ Nguyệt Sắc chặt hơn, sau đó xoay người trong ngực lại, hai người đối mặt với nhau, Nguyệt Vô Thương hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cười nói: “Sắc Sắc, nàng xem.”

Dạ Nguyệt Sắc muốn tránh xa ánh mắt của Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương ôm quá chặt, đương nhiên làm cho ý muốn của nàng không thành công.

Nguyệt Vô Thương một tay xiết chặt hông của Dạ Nguyệt Sắc, một tay nâng cằm của Dạ Nguyệt Sắc lên, để cho ánh mắt của nàng nhìn thẳng vào hai tròng mắt của hắn.

Chỉ thấy hai tròng mắt xinh đẹp như hoa đào, phản chiếu một khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, mày thanh mi tú, đôi mắt như làn nước mùa xuân, linh động, mĩm như dọc dừa, xinh đẹp, đôi môi kiêu diễm như đoá hoa.

Hình ảnh rõ ràng, trong mắt hắn lúc nào cũng là nàng, Dạ Nguyệt Sắc có chút không tin lại gần mặt của Nguyệt Vô Thương, cẩn thận quan sát cô gái trong mắt hắn, cao hứng cười lên, bộ dạng hưng phấn, chỉ thiếu là không moi hai tròng mắt của Nguyệt Vô Thương ra, bàn tay mình nâng niu cẩn thận

quan sát bóng người trong đó.

Ở cự li gần này, đôi môi anh đào khi ẩn khi hiện, khi có khi không ma sát qua môi của Nguyệt Vô Thương, chớp mũi, gương mặt.....

Lúc này Dạ Nguyệt Sắc, hưng phấn đưa tay ôm lấy đầu Nguyệt Vô Thương, mặt tiếp cận quá gần, đôi môi anh đào giống như lông vũ lúc có lúc không chạm vào, rõ ràng chính là trên trọc!

Nguyệt Vô Thương chỉ hơi đưa môi tới gần phía trước, không cần tốn nhiều hơi sức liền đem đôi môi anh đào không an phận kia ngậm vào trong miệng, khẽ cắn, mút vào, liếm láp, dường như vậy cũng không đủ để thỏa mãn khát vọng.

Đầu lưỡi dễ dàng cạy hàm răng người nào đó đang sừng sốt, tiến vào bên trong bắt đầu thành công việc đoạt đất, đầu lưỡi mới bị thương sáng nay, vừa dùng sức khuấy động, khẽ truyền đến cảm giác nhói đau, nhưng mà điều này chỉ càng khiến cho sói hướng tới hồ ly càng thêm hưng phấn.

Đôi tay Nguyệt Vô Thương vừa kéo, cùng Dạ Nguyệt Sắc bay lên không trung ngồi tựa lên lan can. Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy mất thăng bằng, đôi tay rung động, ôm cổ của Nguyệt Vô Thương, ôm càng chặt hơn, trong mắt Nguyệt Vô Thương thoáng qua một nụ cười vừa lòng, hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn của Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc bị đau, liền mở đôi mắt mơ mơ màng màng, lập tức rơi vào đôi mắt mênh mông như biển cả của Nguyệt Vô Thương, đem người hút vào trong đó.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, dường như bản thân lại mất hồn một lần nữa, Nguyệt Vô Thương bắt mắt cắn đầu lưỡi Dạ Nguyệt Sắc lần nữa. Dạ Nguyệt Sắc bắt mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương không thay đổi, loáng thoáng hình như còn có chút khiêu khích?

Dạ Nguyệt Sắc bắt mắt đẩy Nguyệt Vô Thương ra một chút, nhưng là thân thể cảm giác như rơi vào khoảng không, lại vội vàng ôm lấy cổ của Nguyệt Vô Thương.

“Ha ha.....” Nguyệt Vô Thương cười thật vui vẻ, trông mắt biếng nhác, khoe miệng cười tươi, thanh âm mềm mại đến tận xương vang ở bên tai của Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc liền tức giận, trên tay dùng chút lực, đem khuôn mặt yêu nghiệt của Nguyệt Vô Thương kéo đến trước mặt, giận dữ nói: “Không cho cười!”

“Được!” Nguyệt Vô Thương hô hấp nhẹ nhàng, hơi thở ấm áp phả lên mặt Dạ Nguyệt Sắc, đôi mắt đầy tình tứ, khoe miệng tươi cười, thanh âm mang theo sự quyến rũ: “Không cười, vậy chúng ta làm chuyện khác sao?”

Thanh âm vang lên, như có ma lực, khiến không khí chung quanh phải ngưng lại.

Môi người nọ ấm áp đã ngậm ướt vành tai của Dạ Nguyệt Sắc, từ từ liếm mút, hôn từ vành tai đến thẳng chiếc cổ trắng muốt, những nơi đi qua, trên làn da trắng nõn để lại một đóa hoa đào màu hồng nhạt, mùi hương thơm ngát, tình ý vô hạn.

Nụ hôn ấm áp liên tục di chuyển, lưu luyến ở xương quai xanh khéo léo và tinh xảo, đầu lưỡi di chuyển thêm chút, đến trước ngực của người nào đó, trong đôi môi đỏ tràn ra một tiếng thì thầm khe khẽ đầy kiều diễm.

Nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương càng thêm mông lung, hàm răng nhẹ nhàng tách ra khẽ cắn trên làn da trắng nõn.

Dạ Nguyệt Sắc mơ mơ màng màng mở mắt, dường như nghe thấy thanh âm mình vừa mới phát ra, cắn môi, trong lòng hơi cáu, dùng đôi tay ôm lấy đầu Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương ngược lại phối hợp tựa đầu vào ngực Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc tức giận nhìn váy mình bị xóc lên một mảng.

“Nguyệt Nguyệt.....” Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, bản thân đang ngồi trên lan can nên không dám đẩy Nguyệt Vô Thương ra, phải nói thêm: “Nguyệt Nguyệt, thân thể của chàng như thế nào?”

Dạ Nguyệt Sắc buổi sáng sau khi tỉnh dậy vẫn buồn bực chuyện gặp mặt Hồ Ly Tinh, cũng không kịp tới hỏi độc trên người Nguyệt Vô Thương. Hôm đó nghe tên Tây Từ Đặc biến thái kia nói chuyện với Hường Nhai, đột nhiên lo lắng cho thân thể Nguyệt Vô Thương, trên mặt đột nhiên có chút nóng nảy, đưa tay ma sát trên người Nguyệt Vô Thương quan sát hẳn có khoẻ mạnh hay không.

Khoẻ mắt Nguyệt Vô Thương căng ra, nụ cười cũng có chút cứng nhắc, quả nhiên là không khí lãng mạn như thế nào nàng cũng đều có biện pháp làm hỏng. Nguyệt Vô Thương có chút buồn cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, mặc dù phản ứng có chậm một chút, nhưng mà Nguyệt Vô Thương vẫn cười cười lên tiếng như cũ: “Độc đã được giải, chẳng qua là nơi này không thoải mái.....”

Thanh âm sâu kín, một tay ôm ở hông của Dạ Nguyệt Sắc, một tay di chuyển tới trước ngực Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm u oán nói: “Ừ, Sắc Sắc, nơi này không thoải mái.....”

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy lòng bàn tay như có lực nhảy lên, hai trông mắt thể hiện sự lo âu, lo lắng hỏi: “Thế nào?”

“Ừ, hôm đó sau khi trở về phòng lại không thấy nương tử đâu, nơi này đau!” Nguyệt Vô Thương sâu kín nhìn Dạ Nguyệt Sắc, ở sâu trong mắt là nụ cười tà ác, nhưng mà Dạ Nguyệt Sắc đang nóng, nên không thấy được nụ cười trong mắt Nguyệt Vô Thương.

(Hic, đúng là đầu óc ta hok trong sáng mà, anh đặt tay chị lên ngực mà ta cứ tưởng.....)

“Nguyệt Nguyệt.....” Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt kêu lên, mặc dù Nguyệt Vô Thương dẫn đi dẫn lại rằng không được nghe những gì Hường Nhai nói, nhưng là mình lại bị Hường Nhai lừa gạt, thiếu chút nữa hại Nguyệt Nguyệt, trong lòng càng thêm áy náy, “Nguyệt Nguyệt, về sau không được.....”

“Ừ.” Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng lên tiếng, sau đó lùi tay Dạ Nguyệt Sắc tới trước bụng, sâu kín nói: “Nơi này cũng không thoải mái.....”

Dạ Nguyệt Sắc càng thêm hối hận, chẳng lẽ hôm đó ăn luôn giấm nằng làm, hôm nay bụng còn không thoải mái? Ngón tay Dạ Nguyệt Sắc để ở trên bụng Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng đề, vuốt vuốt, yếu ớt hỏi: “Nguyệt Nguyệt, cơ thể chàng hôm nay đã đỡ hơn chưa?”

Nguyệt Vô Thương biếng nhác yêu nghiệt mà cười cười, cảm tay Dạ Nguyệt Sắc kéo xuống dưới, miễn cưỡng nói: “Sắc Sắc, nơi này cũng không thoải mái.....”

Cảm nhận được nhiệt độ truyền đến, sắc mặt Dạ Nguyệt Sắc đỏ lên, hướng về phía Nguyệt Vô Thương quát lên: “Chàng.....Chàng....”

(Hi hi, cũng đến lúc rồi)

“Ta làm sao?” Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng đảo hai tròng mắt hoa đào một cái, một lần nữa miễn cưỡng hỏi: “Nương tử cho là ta như thế nào?” Vừa nói vừa đề tay của Dạ Nguyệt Sắc xuống, không để cho cái tay kia dỗi đi, nụ cười trong mắt thật vui vẻ, bình tĩnh khoá ánh mắt của Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc cảm nhận được nhiệt độ từ tay truyền lên, sắc mặt đỏ bừng, cắn răng nhìn Nguyệt Vô Thương, tên yêu nghiệt này, tại sao lại như thế.....

“Sắc Sắc, chúng ta thành thân có được không?” Nguyệt Vô Thương buông tay Dạ Nguyệt Sắc ra, thần sắc chăm chú nhìn Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc nhân cơ hội rút tay trở lại, chỉ cảm thấy lòng bàn tay có cảm giác thật nóng, từ lòng bàn tay truyền lên mặt, sắc mặt hồng hồng (đại háo sắc như chị mà cũng có lúc ngại ^^)

Vậy mà đột nhiên nghe được lời Nguyệt Vô Thương nói, thành thân? !

Nguyệt Vô Thương trong lòng suy tư, hôm nay độc Cúc Bách Nhật đã được giải, hẳn đương nhiên có thể cùng nàng răng long đầu bạc, cho nên vẫn là mau chóng lấy về nhà sớm, cùng đề yên tâm.

“Sắc Sắc, có được không?” Nguyệt Vô Thương đem cằm đặt ở trên vai của Dạ Nguyệt Sắc, ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu nói: “Được không?” Nguyệt Vô Thương lo lắng khôn nguôi, hôm nay nhìn ra chân tướng, ý của hắn là việc đổi kiểu hoa không minh bạch, để Sắc Sắc gả cho hắn danh không chính ngôn không thuận, thật là đã làm cho nàng chịu nhiều uỷ khuất.

Nhưng mà nữ nhân trong ngực, lúc này cũng đang mơ mơ màng màng dường như cũng chưa ý thức được là có muốn gả cho hắn không. Nếu đợi nàng tự mình nghĩ rõ ràng, thì không biết hắn phải đợi đến năm nào a.

“Nhưng mà ta còn chưa muốn kết hôn....” Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt nói, sau đó cả gan nói một câu: “Hơn nữa, nam tử trong thiên hạ cũng rất nhiều, ta còn chưa có gặp hết nên không biết ai là tốt nhất....”

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương nhú lại, chẳng lẽ trong lòng nàng hắn không phải là người tốt nhất? Đôi mắt hoa đào đảo loạn cả lên, Nguyệt Vô Thương từ trên vai Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lên, ngón tay thon dài nâng cằm Dạ Nguyệt Sắc lên, thanh âm miễn cưỡng hỏi: “Sắc Sắc, người như thế nào mới là tốt nhất?”

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên phát hiện mình nói cái gì, đang định tránh đôi mắt của Nguyệt Vô Thương, nhưng tay Nguyệt Vô Thương hơi dùng lực một chút, Dạ Nguyệt Sắc chỉ có thể tội nghiệp nhìn vào mắt của Nguyệt Vô Thương. Đột nhiên cười một tiếng, lúm đồng tiền như hoa nhìn Nguyệt Vô Thương: “Nhưng mà Nguyệt Nguyệt, hôm đó ta đã được gả đi, hơn nữa ta còn gả cho Nguyệt Lưu Ảnh.”

Nói xong vẫn không quên cười nhìn Nguyệt Vô Thương, nhìn nụ cười trên mặt yêu nghiệt kia biến đi đâu mất, mặt mày rối rắm nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc dường như là lần đầu tiên thấy khuôn mặt kinh ngạc của Nguyệt Vô Thương, khúc khích nở nụ cười.

“Nhưng kiểu hoa đã đổi, hôn sự của các người đã không được tính rồi!” Nguyệt Vô Thương có chút giận dữ nhưng không biết nên làm thế nào, cắn răng nghiêng lợi hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói.

“Nhưng mà, chúng ta cũng đã bái thiên địa....” Dạ Nguyệt Sắc thích xem bộ dạng kinh ngạc của Nguyệt Vô Thương, nhưng mà vẫn đẹp như cũ.

Cô gái trước mặt, mày thanh mi tú, mắt như làn nước mùa thu, lúm đồng tiền như hoa, thần thái sáng sủa nhìn Nguyệt Vô Thương, cười tựa như rất vui vẻ.

Đây còn không phải là bởi vì nàng chạy trốn, cho nên hôn lễ đã chuẩn bị cũng không có tác dụng sao!

Nguyệt Vô Thương thu hồi thái độ, nụ cười trong mắt vẫn thật vui vẻ, khoé miệng cười ôn nhu, ngón tay thon dài một lần nữa nâng cằm Sắc Sắc lên, thanh âm mềm mại đến tận xương cốt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, “Nhưng mà Sắc Sắc, nàng xem.....”

Nói xong đôi tay ôm lấy hông của Dạ Nguyệt Sắc, xoay người ôm Dạ Nguyệt Sắc từ trên lan can xuống, trên mặt tràn ngập nụ cười. Lúc này trong mắt Dạ Nguyệt Sắc là Nguyệt Vô Thương, khuôn mặt hoa đào rực rỡ, da trắng nõn nà, hai tròng mắt đầy tình tứ, mặt mày như họa, biếng nhác tru nhả. Mỗi mông khê mở, đôi môi mềm mại lười biếng tạo thành một đường vòng cung.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn khuôn mặt lười biếng diêm dúa lãng lơ của Nguyệt Vô Thương, cau mày suy nghĩ, nhìn cái gì?

“Ta xinh hơn so với hần!” Chàng trai nào đó vô cùng phong tình vạn chủng, đôi mắt hoa đào liếc mắt đưa tình nhìn cô gái mặt đang suy nghĩ sâu xa, không ngừng cố gắng.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dạng phong tình của Nguyệt Vô Thương, lập tức gạt đầu đồng ý một cách lạ thường, là xinh xắn hơn so với Nguyệt Lưu Ảnh, chẳng qua là trong lòng nghĩ như vậy, cũng không biểu lộ trên mặt. Nguyệt Vô Thương mặt không biến sắc lướt nhìn qua Dạ Nguyệt Sắc, đột nhiên phát hiện trong đôi mắt sâu thẳm của Dạ Nguyệt Sắc có một nụ cười, khẽ mỉm cười, nháy mắt đưa tình.

“Ta có tiền hơn so với hần!” Chàng trai nào đó đưa ra tín vật của tiền trang Thiên Hạ, tiếp tục dụ dỗ.

“Quan trọng nhất là, ta là thúc thúc hần kính yêu nhất, gả cho ta, hần phải gọi nàng một tiếng thăm thăm.” Chàng trai nào đó đưa ra đòn quyết định, nhủ mày, khoe miệng tạo thành một nụ cười, “Như thế nào?”

Mồ nữ nhân như sói đôi liếc nhìn khuôn mặt yêu nghiệt kia, nuốt nước miếng nhìn tín vật trong tay, trong lòng nhanh chóng tính toán, tài sắc song thu! Đoạt lấy tín vật trong tay mỹ nam, ở trên mặt mỹ nam in xuống một nụ hôn, cười duyên nói: “Được, ta đồng ý!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn ngọc bài vừa đoạt được trong tay Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy một luồng hào quang, tay thấy ấm áp, chỉ nhìn khối ngọc này liền biết được tạo ra từ loại ngọc tốt nhất trên đời, Dạ Nguyệt Sắc yếu ớt hỏi: “Đây là cái gì?”

“Là tín vật trên người của chủ tiền trang Thiên hạ!” Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng nói, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên nghĩ đến lúc vừa mới đến thế giới này, nghe nói tiền trang Thiên Hạ dường như là người rất có tiền, mặt vui sướng nhìn Nguyệt Vô Thương, “Chẳng lẽ tiền trang Thiên Hạ là của Nguyệt Nguyệt chàng sao?”

Nguyệt Vô Thương cười xuề xuòa với Dạ Nguyệt Sắc: “Vậy Sắc Sắc định khi nào thì gả cho ta?”

“Ừ, vật này dùng thế nào?” Dạ Nguyệt Sắc vui vẻ cầm ngọc bài trong tay, đôi mắt long lanh nhìn Nguyệt Vô Thương, chẳng nghe thấy Nguyệt Vô Thương đang nói cái gì.

Nguyệt Vô Thương xoa xoa đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, cung chiêu và bắt đắc dĩ cười nói: “Dĩ nhiên là cầm ngọc bài liền có thể dùng!”

“Nếu Sắc Sắc ba ngày sau gả cho ta, sinh lễ chính là tất cả tài sản cộng thêm ta.” Nguyệt Vô Thương nhìn tia sáng loé trên mắt Dạ Nguyệt Sắc, chậm rãi nói: “Nếu là năm ngày sau, thì chỉ có tiền trang Thiên Hạ và ta, mười ngày sau thì chỉ có một mình ta....”

Vừa nghe đến sinh lễ, cặp mắt Dạ Nguyệt Sắc liền sáng lên, ngược đôi mắt sáng rực lên, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì. Mặt mày có rồi rầm lại có hưng phấn nhìn Nguyệt Vô Thương, chu miệng lên, cái này không phải là thời gian giảm dần sao?

Không đợi Dạ Nguyệt Sắc nói chuyện, bên ngoài lầu liền truyền đến tiếng quản gia khê gọi: “Vương gia, Dạ tướng gia nói đến nhận tiểu thư về nhà....”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Một vùng hải đường áp hoa đào...

Nguyệt Vô Thương dắt Dạ Nguyệt Sắc mặt mày rồi rầm hưởng cửa vương phủ đi tới, mặt mày mỉm cười, kéo cô gái sau lưng, khoe miệng cong lên một độ cong nhu hòa, cho dù ở trong hoàng hôn, bóng đêm dần tối, cũng là một loại ánh sáng chói mắt.

Cho đến khi thấy Dạ Thiên đứng ở bên cạnh xe ngựa, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc vẫn cúi thấp đầu, không thấy rõ vẻ mặt. Dạ Thiên khẽ nhíu nhíu mày, chẳng lẽ Sắc Sắc nhà ông bị khi phụ rồi, kết quả là vênh râu lên, không vui nhìn Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương bước chân ở trước mặt Dạ Thiên mấy bước, ngừng lại. Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đi về phía trước, nào ngờ bị Nguyệt Vô Thương kéo lại, cúi đầu ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nói một câu: “Sắc Sắc cần phải suy nghĩ kỹ, rốt cuộc muốn ngày nào gả cho người ta?”

Dạ Nguyệt Sắc rồi rầm, ngẩng đầu lên, cần môi nhìn Nguyệt Vô Thương, sờ sờ ngọc bài trong tay, trong lòng suy nghĩ lời nói của Nguyệt Vô Thương, cứ càng trễ thì sinh lễ sẽ càng giảm, thật làm cho người ta rồi rầm.

Dạ Thiên bước nhanh về phía trước, kéo người Dạ Nguyệt Sắc qua, sau đó hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: “Thời gian không còn sớm, bốn tướng không quấy rầy Vương gia!”

Dạ Thiên xoay người kéo Dạ Nguyệt Sắc đi về phía xe ngựa, nhìn thấy trên cổ Dạ Nguyệt Sắc có vết hôn màu hồng nhạt, màu sắc không sâu, nhưng lại là mập mờ vạn phần. Dạ Thiên nheo lại đôi mắt hồ ly, râu ria cũng vênh đến trên lỗ mũi, quay đầu hướng về phía Nguyệt Vô Thương cả giận nói: “Lập

tức tới Tướng phủ cầu hôn. Hừ!”

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương hoa đào lưu chuyển ở cổ Dạ Nguyệt Sắc một phen, trong lòng thầm than đẹp mắt! Nụ cười nơi khóe mắt sáng rõ cả hoàng hôn âm đạm. Hướng về phía Dạ Thiên cười nói: “Được!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dạng hồ ly mỉm cười của Nguyệt Vô Thương, cùng với râu mép vênh lên của cha mình, nàng có cảm giác giống như mình bị dụ dỗ.

Không đợi nàng nghĩ ngợi nhiều, Dạ Thiên đã đem nàng kéo lên xe ngựa. Dạ Thiên một bộ dạng tức giận, nhìn Dạ Nguyệt Sắc, có chút cung chịu lại có chút đau lòng hỏi: “Sắc Sắc, mấy ngày nay ở bên ngoài như thế nào?”

Dạ Nguyệt Sắc nghe thanh âm Dạ Thiên có chút buồn bã, thu hồi suy nghĩ rồi rầm, nhìn trong mắt Dạ Thiên có chút lệ quang lóe lên, vì tùy hứng của bản thân không nói gì mà trốn đi, phụ thân nhất định là lo lắng vạn phần, vội vàng ngồi ở bên người Dạ Thiên, ôm cổ Dạ Thiên, yếu ớt nói: “Phụ thân, con ra ngoài mấy ngày nay có chút không tốt...”

“Sao?” Dạ Thiên vội vàng hỏi: “Nguyệt Vô Thường khi dễ con, phụ thân sẽ...”

“Con ở bên ngoài, nhớ phụ thân và các nương, cho nên không tốt...” Không đợi Dạ Thiên nói xong, Dạ Nguyệt Sắc ôm cổ Dạ Thiên lắc lắc, làm nũng nói: “Con rất nhớ phụ thân!”

“Ừ...” Dạ Thiên vuốt ve đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng cảm khái vạn phần, rốt cuộc bảo bối cất giữ nhiều năm, cuối cùng vẫn phải lập gia đình a.

Xe ngựa lộc cộc cộc đi về phía trước, chưa đến một khắc đã về đến Tướng phủ, Dạ Nguyệt Sắc cùng Dạ Thiên vừa xuống xe ngựa liền thấy trước cửa Tướng phủ hai bên xếp đầy một rương rồi lại một rương lễ vật, phía trên còn cột một dải lụa hồng, thể hiện hi sự.

Mà lúc này trước cửa đứng hai người, một mặt mày như vẽ, cười tươi như hoa đào, chính là Nguyệt Vô Thương vừa chia tay không lâu, một rất là lạ mặt, tựa hồ chưa từng gặp qua, bất quá quanh thân khí chất phong hoa cũng không phải bình thường.

Quản gia vừa nhìn thấy Dạ Thiên mang theo Dạ Nguyệt Sắc trở lại, liền lập tức lo lắng tiến lên bẩm báo tình huống lúc này.

“Lão gia, việc này...” Nói xong nhìn một chút về phía hai nam nhân đứng trước cửa, một là đương triều Vương gia, một người khác là hoàng tử nước khác đến Nguyệt quốc tham dự lễ mừng thọ của Chiêu Đức đế, những thứ này đều không phải là vấn đề, vấn đề là: “Lão gia, Cẩm Nguyệt Vương gia cùng Thất Hoàng tử Đông Lâm quốc đồng thời đưa sinh lễ, hướng tiểu thư cầu hôn...” Nói xong không quên nhìn một chút sinh lễ xếp trước cửa.

Dạ Thiên nhú nhú mày, tiểu tử Đông Lâm quốc lại chạy đến đây xem náo nhiệt gì đây, Đông Lâm quốc xa xôi như vậy không nói, một hoàng tử như vậy chạy tới đây cầu hôn không biết là có dụng ý gì. Dạ Thiên dẫn Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua sinh lễ đặt trước cửa, đi tới trước cửa thì hướng Dạ Nguyệt Sắc nháy mắt, để cho nàng đi vào trước.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn nam tử xa lạ đứng trước cửa, một gương mặt trẻ con, hai mắt thật to, lông mi thật dài, khuôn mặt có điểm trẻ con, rất là đáng yêu. Nguyệt Vô Thương nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc nhìn chằm chằm hoàng tử Đông Lâm quốc kia hồi lâu, hơi nheo đôi mắt hoa đào lại, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy sau lưng chợt lạnh, lập tức ngược mắt nhìn Nguyệt Vô Thương một chút, ngượng ngùng nói: “Nguyệt Nguyệt, ta đi vào trước...”

Nói xong liền chạy vào, Dạ Thiên đứng ở cửa hướng về phía hai người nói: “Bổn tướng vừa mới hứa với Cẩm Nguyệt Vương gia, ba ngày sau tiểu nữ sẽ tái giá. Cho nên Thất hoàng tử vẫn là mời trở về đi!”

Nam tử bị gọi là Thất hoàng tử, tên là Đông Lâm Trần, lơ dềnh hướng Dạ Thiên nói: “Lần trước nghe nói Dạ tiểu thư cùng Vương gia không có bái đường, nói ngày mai cũng không tốt, nhất định là trời cao cảm thấy lương duyên của tiểu thư còn chưa tới. Hôn nữa bề hạ của quý quốc cũng nói, tiểu Vương lần này tới ở tại quý quốc có thể tùy ý chọn một cô gái chưa gả chọn làm phi, tiểu Vương ngược lại ái mộ Dạ tiểu thư đã lâu!”

Nguyệt Vô Thương hé mắt, đôi mắt hoa đào nhướng lên, nhìn lướt qua Đông Lâm Trần có chút trẻ con đáng đánh đòn, thân nhiên nói: “Vương phi của bổn vương không phải ai ái mộ thì đều tốt, hôm nay mắt thấy trời càng lạnh, Đông Lâm sợ là băng thiên tuyết địa, Thiên Hạ Tiền trang có lẽ cũng không cần kinh doanh gì ở Đông Lâm, uống nước cũng có thể no bụng mà...”

Lời này vừa nói ra, nụ cười trên khuôn mặt hài tử của Đông Lâm Trần chợt dừng lại, gương mặt nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, trong mắt có chút nghi ngờ, Đông Lâm nằm tại cực Bắc, đến mùa đông thì chính là vùng băng thiên tuyết địa, nếu không phải dựa vào Thiên hạ Tiền trang dùng để cung ứng lương thực, căn bản không thể qua được mùa đông, lúc này nghe Nguyệt Vô Thương vừa nói, trong bụng hiểu rõ, nụ cười tiếp tục nở rộ trên mặt: “Tiểu Vương tới là tặng lễ vật, như vậy tiểu Vương liền cáo từ trước!”

Đông Lâm Trần ngượng ngùng bỏ đi, Dạ Thiên liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, cũng không biết được chủ nhân thần bí sau lưng của Thiên hạ Tiền trang lại là hãn. Quả khứ cũng chỉ biết được một Vương gia bệnh tật, là huynh đệ còn lại của hoàng thượng đương triều, chỉ biết là năng lực rất lớn, sâu không lường được, lần này xem ra, quả thật không sai.

“Vương gia giải độc như thế nào rồi?” Dạ Thiên nhìn Nguyệt Vô Thương hỏi: “Không biết ba ngày sau cưới Sắc Sắc nhà ta làm vợ, có vấn đề gì không?”

“Đã tốt hơn!” Nguyệt Vô Thương cười cười nhìn Dạ Thiên, trong lời nói mang theo một chút ôn nhu: “Ba ngày sau, nhất định là không có vấn đề!”

“Vậy thì tốt!” Dạ Thiên ý bảo quản gia đem sinh lễ Nguyệt Vô Thương đưa tới mang vào, sau đó chuyển hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: “Đã

như vậy, Vương gia sớm trở về chuẩn bị!”

Thấy Dạ Thiên đi vào phủ, Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua đồ vật Đông Lâm Trần đưa đến, hướng về phía quản gia nói: “Toàn bộ những thứ này đem đi bán lấy tiền mặt đưa vào Thiện đường”

Sau khi nói xong, nhìn lướt qua Tướng phủ, liền xoay người rời đi.

Sau khi Dạ Nguyệt Sắc vào phủ, đã bị Dạ Thiên cùng bốn vị mẫu thân vây quanh, quan sát một chút. Bên trái hỏi han ân cần, bên phải hỏi lung tung này nọ. Nhìn thấy trên cổ Dạ Nguyệt Sắc có vết hôn màu hồng nhạt, không khí lập tức ngưng kết xuống.

“Khụ khụ...” Dạ Thiên ho nhẹ một tiếng, quét mắt mấy người trong phòng một cái, nói: “Thời gian không còn sớm nữa, Sắc Sắc nghỉ ngơi sớm một chút, Tứ Nương lưu lại”

Dạ Thiên vừa nói vừa đi đến trước mặt Tứ Nương, đem trong tay áo cái gì đó lặng lẽ nhét vào trong tay áo của Tứ Nương, mang theo một nhóm người rời đi.

“Khụ khụ...” Tứ Nương nhìn trên cổ Dạ Nguyệt Sắc, tự nhiên Dạ Thiên lại nhét vào tay áo nàng vật gì đó, ho nhẹ hai tiếng, sau đó tiến lên kéo người Dạ Nguyệt Sắc ngồi vào bên giường: “Sắc Sắc, lão gia đã nhận sinh lễ của Cẩm Nguyệt Vương phủ đem tới, đã cho phép hán ba ngày sau, sẽ gả con lần nữa!”

Ba ngày sau, vậy không phải là tất cả tài sản của hán đều là của nàng rồi? Dạ Nguyệt Sắc ngược đôi mắt sáng long lanh lên, nhìn Tứ Nương, cao hứng nói: “Nhiều ngày không gặp, Tứ Nương càng ngày càng trẻ!”

Tứ Nương cười cười, có chút xấu hổ kéo tay Dạ Nguyệt Sắc qua, trong lòng suy tư, sau đó từ từ trong tay áo lấy ra một quyển sách ó vàng, có thể thấy được là sách rất cũ, đưa vào trong tay của Dạ Nguyệt Sắc, ngưng ngưng nói: “Sắc Sắc, nếu phải lập gia đình, nói vậy có một số việc cần phải biết...”

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi nhìn trang sách ó vàng trong tay, mở ra một tờ, nhìn thấy hình vẽ nam nữ quấn quýt ở chung một chỗ, một đôi mắt sáng trong suốt nâng lên nhìn Tứ Nương, trong giọng nói có ý tứ hưng phấn: “Xuân Cung đồ?”

Tứ Nương ngưng ngưng cười nói: “Thời gian không còn sớm nữa, Sắc Sắc tự mình từ từ nghiên cứu, Tứ Nương đi trước đây”

Có ý tứ! Dạ Nguyệt Sắc lơ đãng nhìn nàng bị ánh mắt sáng trong suốt của mình nhìn thấy có chút ngưng ngưng, sau khi Tứ Nương rời đi, vui vẻ quần lấy chăn, tựa vào trên giường, nghiên cứu Xuân Cung đồ.

“Hải đường xuân thủy do đa tình, tông thủ quân tâm vô tha nhân!” Có ý tứ nhìn hình vẽ trong tay, chỉ thấy hoa hải đường, cánh hoa phủ kín đầy đất, một cô gái tay chân mềm như không xương, chân giang ra ở phía dưới nam tử trên người, vẻ mặt kiều mỵ, giữa hai lông mày không nói ra được cảm giác gì, chỉ cảm thấy xuân tâm nhộn nhạo. Đôi tay nam tử để ở bên hông của cô gái, vẻ mặt vui thích lại tựa như thống khổ. Cánh hoa hải đường được vẽ rất nhiều, che dấu đi vài chỗ, ngược lại giảm đi cảm giác ác tục của Xuân Cung đồ, ngược lại tạo nên cảm giác thần bí như đàn tì bà che đi nửa mặt của người.

Hình ảnh cũng không rõ ràng, nhưng vẫn khiến Dạ Nguyệt Sắc gương mặt hồng hồng, thậm chí trong phòng có một người xuất hiện, nàng cũng không nhận thấy được.

Cho đến khi nghe thấy thanh âm mềm mại cảm động đến tận xương vang lên, mới đưa Dạ Nguyệt Sắc chú ý từ trên tranh vẽ thu hồi lại: “Sắc Sắc, núp ở trong chăn làm gì vậy?”

Dạ Nguyệt Sắc vội vàng đem vật đang cầm trong tay giấu dưới chăn, từ trong chăn nhô đầu ra, một khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, trong mắt có chút luống cuống nhìn Nguyệt Vô Thương, yếu ớt mà hỏi: “Nguyệt Nguyệt, sao chàng lại tới đây?”

“Đĩ nhiên là đưa sinh lễ tới...” Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua thứ bị Dạ Nguyệt Sắc giấu dưới cái gối, phượng mâu nhướng lên, tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc có chút có tật giật mình sợ hết cả hồn, thấy trước mặt xuất hiện một khuôn mặt, yếu ớt nói: “Sinh lễ gì?”

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương mỉm cười, tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm câu hồn đoạt phách nói: “Người ta đã đáp ứng Sắc Sắc, Sắc Sắc ba ngày sau gả cho ta, sinh lễ đương nhiên còn không được đưa tới?”

“Cái gì?” Dạ Nguyệt Sắc thấy trông mắt Nguyệt Vô Thương đảo qua trên cái gối, vội đem đầu Nguyệt Vô Thương quay lại, ngưng ngưng nói: “Còn có cái gì?”

“Sắc Sắc đều không để lời nói của người ta ở trong lòng!” Nguyệt Vô Thương hướng về Dạ Nguyệt Sắc nói: “Ta nói rồi, nếu ba ngày sau Sắc Sắc gả cho ta, sinh lễ ngoài tất cả tài sản, còn có ta...”

Thấy vẻ mặt Dạ Nguyệt Sắc ngờ ngác, Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, không tiếng động cười lên, tiếp tục nói: “Nương tử, chuẩn bị khi nào thì vui vẻ nhận?”

“A...” Dạ Nguyệt Sắc ngược mắt ngạc nhiên nhìn Nguyệt Vô Thương, ngưng ngưng cười nói: “Nguyệt Nguyệt à...”

“Ha ha...” Nguyệt Vô Thương khẽ cười, một tay bế Dạ Nguyệt Sắc từ trên giường lên, đi ra ngoài cửa, vừa nói: “Không cần nói, ta dẫn nàng đi ra ngoài...”

Dạ Nguyệt Sắc ôm cổ Nguyệt Vô Thương, yếu ớt mà hỏi: “Đi đâu?”

“Đi thi biết!” Nguyệt Vô Thương cười thần thần bí bí, ôm Dạ Nguyệt Sắc ra khỏi Tương phủ, đi thẳng về phía trước, cách xa đường phố ở kinh thành, hướng ôn tuyền ở Tây Sơn mà đi.

Tây Sơn ôn tuyền, địa chất ẩm áp, địa hình kỳ quái, thế núi cao chót vót, có rất ít người đặt chân đến.

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc bất ngờ giẫm lên đất bằng trên ngọn núi, mang theo Dạ Nguyệt Sắc hướng trên núi mà đi, cho dù là cuối thu đầu đông, trên núi chẳng những không cảm thấy lạnh, mà còn cảm thấy cả người ẩm áp, giống như đặt mình vào mùa xuân vậy, phảng phất tựa hồ còn có thể nghe thấy hương hoa.

Càng lên núi, bầu trời dần dần đã có những cánh hoa bay bay, Dạ Nguyệt Sắc vươn tay tiếp được, đem đến gần chớp mũi người thấy, nhàn nhạt hương hoa đào, cánh hoa càng ngày càng nhiều, bay xuống ở trên thân hai người, càng đi lên dần dần chút đen nhánh trên núi có điểm một ánh lửa, ánh sáng mờ mờ, cánh hoa đào bay múa đầy trời, nháy mắt giống như vào chốn đào nguyên, trong phút chốc hoa rơi rụng rớt.

“Nguyệt Nguyệt...” Dạ Nguyệt Sắc tiếp được cánh hoa đào nắm trong tay, tiến tới trước mặt Nguyệt Vô Thương: “Chàng xem, hoa đào...”

“Ừ, là hoa đào!” Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc bước lên đỉnh núi, chính giữa đỉnh núi là một ôn tuyền hình tròn, suối nước óng ánh vàng, bên cạnh ao điểm vài cây nèn, đem cả đỉnh núi sáng bừng như ban ngày, từng tầng lớn hoa đào vây quanh ôn tuyền, hoa đào bay xuống, cánh hoa đào phủ kín toàn bộ mặt.

Nguyệt Vô Thương nắm tay Dạ Nguyệt Sắc, dẫn nàng đi về phía trước, đi tới trước mặt ôn tuyền, chỉ thấy trên mặt suối nước, cũng là phủ kín cánh hoa đào, một tầng cánh hoa đào thật dày, ánh vào trong mắt màu hồng sắc tựa như hoa hồng.

“Nguyệt Nguyệt...” Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của Nguyệt Vô Thương, nhìn cảnh tượng trước mặt, coi như phản xạ của nàng không tốt cũng biết là dụng ý của Nguyệt Vô Thương, hơn nữa người trước mắt, mặt mày như vẽ, khuôn mặt hoa đào xinh đẹp, vẻ ôn nhu trong mắt, bờ môi cười mềm mại, cũng là một người in thật sâu vào trong lòng của nàng, cho dù nàng không biết trong lòng nàng ẩn giấu cuộc chiến bao nhiêu, nhưng tình cảnh này cũng đủ để cho tim của nàng bắt đầu đập thình thịch không thôi.

Vốn là còn đang đứng, đột nhiên quỹ một gối xuống trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, từ từ gợn lên hai tay trắng muốt, ngón tay từ từ mở ra, giữa lòng bàn tay chính là chiếc nhẫn bằng đồng mà ngày trước Dạ Nguyệt Sắc đã làm mất.

Ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc nhìn người trước mặt nhu tình lưu chuyển, bị hút thật sâu vào trong đó, chỉ nghe Nguyệt Vô Thương ôn nhu nói: “Sắc Sắc, bất luận thế gian tục vật (*chuyện đời bình thường*), chích vẫn sinh tử bạch đầu (*chỉ hỏi sinh tử đến đâu bạc*), gả cho ta được không?”

Đỉnh núi gió thổi qua, thổi lên cánh hoa đào quanh quẩn bên cạnh hai người, chậm rãi xoay tròn, bất y bất xá rơi xuống, Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ nghĩ tới hôm đó tại Vương phủ của hắn, cũng là đứng ở dưới cây đào, cười với nàng, mỹ lệ như thế mà áp đi cả hoa đào. Trong đầu vô số lần hắn cười đều khiến cho tâm nàng khẽ dao động, vì nàng nhận lấy thương đau khiến cho nàng đau lòng cảm động. Nhưng mà tựa hồ trong đầu nàng cho đến bây giờ đều là hắn hòa thuận vui vẻ cười, một khuôn mặt hoa đào, cho đến giờ nàng đều cho là hắn từ trước đến giờ đều là cười, chưa từng có bi thương. Chẳng qua là đột nhiên có chút hiểu, không phải là hắn chưa từng có bi thương, chẳng qua là hắn không muốn làm cho nàng cũng bị thương.

Mà lúc này, chính hắn đang quỹ gối trước mặt nàng, cầu hôn với nàng.

Trong mắt cũng là nụ cười hòa thuận kia, nói với nàng “Bất luận thế gian tục vật, chích vẫn sinh tử bạch đầu”, nàng không biết làm sao đã bị hắn đầu độc rồi, tâm không thể khống chế mà bắt đầu nhảy loạn, ngoài miệng càng thêm không bị khống chế mà lầm bầm nói một tiếng: “Được!”

Người trước mặt, chỗ sâu nhất trong mắt đều là nụ cười, nắm ngón tay của Dạ Nguyệt Sắc, đeo vào vị trí ngón tay giữa, vẫn như cũ không lớn không nhỏ, vừa thích hợp.

Trước mặt đột nhiên có một hình bóng, Nguyệt Vô Thương đã đứng lên tiến đến trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ giọng nói: “Ta rất vui mừng!”

Dạ Nguyệt Sắc sờ sờ chiếc nhẫn, nghe được thanh âm của Nguyệt Vô Thương mới phục hồi tinh thần lại, đối với bản thân lần nữa bị hắn đầu độc hơi có chút buồn bực, bất quá ngọt ngào trong lòng lại tăng lên thêm một chút.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cười một tiếng, ngược đôi mắt ngập nước lên, nhìn Nguyệt Vô Thương cười một tiếng, có chút không hòa hợp nói với Nguyệt Vô Thương: “Bắt đầu từ ngày hôm nay, chàng chính là người của bản tiểu thư...”

“Được!” Nguyệt Vô Thương ôn nhu nói, ôn nhu đưa tay chỉnh lại vài sợi tóc rơi trên trán Dạ Nguyệt Sắc ra sau tai

“Sau này của chàng là của ta, của ta vẫn là của ta...” Dạ Nguyệt Sắc thấy đáng về Nguyệt Vô Thương lúc này rất dễ nói chuyện, tôn chỉ của nàng chính là thừa dịp tâm tình hắn tốt, nhân cơ hội này áp bức hắn, chen ép hắn làm theo ý nàng.

“Được...” Nguyệt Vô Thương phát nhẹ cánh hoa đào ở đỉnh đầu của Dạ Nguyệt Sắc, có chút buồn cười, ôn nhu nói: “Ta đều là của nàng...”

“Thật biết nghe lời...” Dạ Nguyệt Sắc vui vẻ nói, nhón chân lên ấn xuống khoe miệng Nguyệt Vô Thương một nụ hôn nhạt, sau đó thu hồi thân thể, ánh mắt không thận trọng nhìn thấy trên đất cánh hoa đào thật dày, không chú ý nhớ tới lúc này Xuân Cung đồ để dưới gối, ở cùng với Nguyệt Vô Thương thời điểm này tự nhiên thấy một vài hình ảnh.

Tình cảnh này, mặt Dạ Nguyệt Sắc đỏ lên, nhìn trông mắt Nguyệt Vô Thương nhìn nàng cười, đôi mắt hoa đào mê ly tình mịch, da thịt như tuyết, trắng nõn như ngọc, khoe miệng hơi nhếch lên, cánh môi mềm nhũn, rõ ràng đây chính là bộ dáng để mặc cho người ta hái. Dạ Nguyệt Sắc không biết như thế nào, đột nhiên đẩy Nguyệt Vô Thương một cái, một thân áo trắng liền ngã vào biển hoa, lảo đảo tung lên vô số cánh hoa.

Một đôi mắt hoa đào xinh đẹp cùng một bên cánh hoa đào tôn nhau lên, mềm mại như thế, mang theo một chút ý cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc. Cũng không có vì tình thế đột phát mà kinh hoảng, kỳ quái, hấn vắn chỉ mang theo nụ cười cung chiêu như vậy, ảm áp nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc ngồi xổm người xuống, nghiêng thân đến gần, đôi tay để trên lồng ngực Nguyệt Vô Thương, cắn môi dưới, nhẹ giọng nói: “Nguyệt Nguyệt, cứ như vậy mà đáp ứng chàng, ta có chút hối hận...”

Rốt cuộc thấy nụ cười trong mắt người trong biển hoa, chợt dừng lại, vẻ mặt đã không còn nhu hòa nữa, đôi mắt hơi nheo lại, bỗng trở thành một trận khi đem cánh hoa đào xung quanh phát lên lần nữa.

Thấy người trước mắt mất đi tinh táo thần sắc, trong mắt đột nhiên trở nên không bị khống chế, chỗ sâu trong trông mắt của Dạ Nguyệt Sắc dâng lên một nụ cười không thể phát giác, nháy mắt, môi dưới hơi đi xuống, yếu ớt nói: “Chàng cũng không có nói chàng yêu thích ta!”

Nghe được câu này, chỗ cứng ngắt sâu trong trông mắt Nguyệt Vô Thương mới từ từ tiêu tán, thân thể khẽ cứng ngắc mới từ từ khôi phục tự nhiên, hoa đào xung quanh mới lần nữa rơi trên mặt đất, bày trên thân hấn.

Nguyệt Vô Thương chuẩn bị hơi chống thân thể lên, lại bị Dạ Nguyệt Sắc đè lại, không thể làm gì hơn là mềm nhũn nằm trên cánh hoa, ánh mắt ôn nhu nhìn qua cô gái, môi mềm nhũn nhẹ nhàng giật giật, mấy chữ nhẹ nhàng như thế, cũng tạo thành một luồng điện đánh vào trong lòng của Dạ Nguyệt Sắc.

Chỉ vì, hấn nói: “Ta chỉ yêu nàng...”

Dạ Nguyệt Sắc sững sốt, bị một sức mạnh nhẹ nhàng kéo, nhào vào trên người của Nguyệt Vô Thương, đôi mắt ngập nước chống lại đôi mắt hoa đào, bên trong chứa đầy tình tứ, như muốn nói lên tâm sự, sóng mắt lưu chuyển như biển cả, bên trong từng ly từng tí đều là tình yêu nồng đậm. Môi mềm nhũn hơn ngọc ngậy, giống như nhẹ nhàng kể rõ tâm tình, loại nụ cười ảm áp khi nhìn nàng, để cho nàng cảm thấy là hấn đang câu dẫn nàng.

Kết quả là, dưới tàng cây hải đường kia, hình ảnh hai người quấn quýt không ngừng hiện lên tràn đầy trong đầu Dạ Nguyệt Sắc, bên cạnh thối đến (không có hoa đào rơi đầy trên mặt đất, nam tử nằm trên mặt cánh hoa, hướng về phía nàng cười đầu độc, độ cong bờ môi kia tựa hồ câu hồn).

Vì vậy, liền không tự chủ được đặt lên đôi môi kia...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Tây Môn Tĩnh Nhu

(Hot...hot nhá!)

Hoa đào chất đọng tạo thành một chiếc giường nhỏ, bạch y nam tử nằm trong biển hoa màu hồng phấn, tóc đen tuyền trải rộng trên chiếc giường hoa. Thỉnh thoảng vài ngọn gió khẽ đem hoa đào thổi tung lên không trung tạo thành từng vòng cung đẹp mắt, da thịt như ngọc, cùng ánh sáng huyền quang phát ra từ ôn tuyền, khiến cảnh sắc càng thêm quyến rũ. Đôi mắt tựa như hoa đào, đầy nét ôn tình uyển chuyển, ánh mắt nhu mềm nhìn cô gái đang nằm trên người.

Nữ tử cúi đầu, mái tóc dài đen tuyền chảy dài xuống hai vai, phát tán trên mặt đất. Xen lẫn trong những cánh hoa là những lọn tóc đan xen vào nhau, nằm chung một chỗ, chẳng thể phân biệt được ta hay của người, cho dù hoa đào có kiêu diễm đến đâu cũng chỉ có thể làm nền cho mái tóc.

Trong nháy mắt, môi nhẹ nhàng kề vào nhau, ma sát nhau tựa như tạo ra dòng điện, đánh trúng vào tâm của cả hai người.

Dạ Nguyệt Sắc cứ như vậy nằm trên người của Nguyệt Vô Thương, môi nàng dán chặt vào môi hấn, không dám cử động, chỉ vì nàng không biết kế tiếp nên làm gì. Mà người đang nằm thoải mái kia, đôi mắt dịu dàng tràn ngập ý cười cứ nhìn nàng bất động.

Cảm giác trên môi khiến cơ thể mềm nhũn ra, một chút hương thơm của hoa đào, không biết là từ trên người của nam tử hay là từ hoa đào ở xung quanh tỏa ra, trong đầu không thể nào xua đi hình ảnh dưới tán hoa hải đường kia. (Hình ảnh trong xuân cung đồ ấy) Mùi hương như có như không kia khiến tâm trí Dạ Nguyệt Sắc bị hun đến mờ màng, từng cảnh tượng bị hấn hôn lần lượt chảy qua trong đầu nàng, khiến nàng nhớ lại hấn là như vậy khi dễ nàng.

Đôi môi đỏ mọng nhẹ nhàng ngậm chặt bờ môi mềm mại bên dưới, nhẹ nhàng mút vào, thỉnh thoảng khẽ cắn. Cho đến khi hành động mút cắn đã không còn thỏa mãn được sự tò mò của nàng, hàm răng hơi dùng lực một chút, Nguyệt Vô Thương phía dưới mới phối hợp khẽ mở bờ môi của mình ra. Lưỡi mang theo ý tứ thăm dò liền tiến vào, sau đó lại không hề làm ra động tác gì khác.

Mãi đến khi nhận được sự đáp lại, Dạ Nguyệt Sắc bắt đầu to gan trên đôi môi mang hương hoa đào của người nọ gây sóng gió. Mỗi kẻ môi, lưỡi cùng lưỡi nhay múa.

Đôi môi hơi tách ra, Dạ Nguyệt Sắc có cảm giác mất hết khí lực, cả người mềm nhũn nằm trên người Nguyệt Vô Thương. Đột nhiên ngực của ai kia nhẹ nhàng chấn động, tiếp theo là chuỗi tiếng cười trầm thấp, mềm mại đến tận xương cốt.

Dạ Nguyệt Sắc hơi cúi, đem tay đặt hai bên cổ Nguyệt Vô Thương, chống người lên. Đôi mắt tràn đầy tức giận nhìn Nguyệt Vô Thương, có chút xấu hổ lên án, “Chàng cười nhạo ta?”

Nguyệt Vô Thương thả người nằm lên những cánh hoa đào, cười nhẹ, khóe miệng cong lên, tất cả những điều này đều thuyết minh tâm tình của hắn giờ phút này rất tốt. Nguyệt Vô Thương dịu dàng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, chỗ sâu trong đôi mắt có một tia sáng tối tăm ánh lên ở chỗ mà Dạ Nguyệt Sắc không nhìn thấy miễn cưỡng nói “Không có!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn nam nhân đang nằm một cách lười biếng ở trước mắt kia, đôi mắt xinh đẹp vạn phần, ý cười trong đôi mắt kia không phải là đang cười nhạo nàng sao? Dạ Nguyệt Sắc hơi cúi trong lòng, nhìn Nguyệt Vô Thương, đôi mắt chợt lóe lên ánh nhìn tà ác, yếu ớt nói “Đều là chàng dạy ta, nếu không ta đi tìm người khác học cho tốt trước đã rồi về tiếp tục với chàng!”

Nguyệt Vô Thương bắt đầu dĩ thân khê một tiếng, đưa tay kéo Dạ Nguyệt Sắc đang chuẩn bị rời đi, dịu dàng nói, “Không cần, để ta tự mình dạy mới yên tâm.”

Tiếng nói vừa dứt, tay khê dùng sức, Dạ Nguyệt Sắc lại lần nữa bị kéo lại trên người Nguyệt Vô Thương, đôi môi nhẹ nhàng tiến tới, lại bắt đầu trình diễn cuộc chiến môi lưỡi.

Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy mùi hương đầy ma lực say đắm lòng người phát ra từ đôi môi của Dạ Nguyệt Sắc, khiến hắn không thể nào buông nàng ra.

Đôi tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên hông của Dạ Nguyệt Sắc, cơ thể của người nào đó đang bị hôn đến ngây dại run cả lên, cảm giác hai bên hông có chút ngứa ngáy khó chịu, trong đầu chợt thoáng qua hình ảnh dưới tán cây hải đường, đôi tay nam tử cũng nắm eo cô gái như thế. Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy cả người nóng ran, làn da dưới bàn tay của Nguyệt Vô Thương giống như bị thiêu cháy, nóng hừng hực, hơn nữa ngọn lửa tựa hồ như đang lan ra toàn thân.

Mở ra đôi tròng mắt mơ hồ thì nụ hôn ấm áp đã lan đến bên tai. Đầu lưỡi di chuyển đến vành tai của Dạ Nguyệt Sắc, liền khiến nàng càng thêm vô lực, yếu ớt gọi hắn, “Nguyệt Nguyệt...”

Hơi thở của Nguyệt Vô Thương trở nên rối loạn, thanh âm trầm thấp trả lời, “Ừ...”

Đôi mắt Dạ Nguyệt Sắc tràn đầy dục hóa, hơi chống người lên, đôi mắt mê ly nhìn Nguyệt Vô Thương, hình như nàng phải thấy mình mạnh hơn hắn thì mới hả dạ, hôm nay phải đổi kiểu.

Dạ Nguyệt Sắc đem hai tay Nguyệt Vô Thương để lên trên những cánh hoa đào, đôi mắt mê ly quét ngang qua đôi mắt đang mỉm cười của Nguyệt Vô Thương, nụ cười kia là đang cười nhạo nàng? Dạ Nguyệt Sắc cười gian trá, đưa tay để lên hông của Nguyệt Vô Thương, tay vừa kéo, đai lưng liền tung bay trên tay của Dạ Nguyệt Sắc, ngón tay buông lỏng, đai lưng liền theo gió bay đi.

Vạt áo theo làn da trơn bóng trượt sang hai bên, làm lộ ra một mảng lớn của vòm ngực. Ánh mắt Nguyệt Vô Thương nhu hòa tươi cười, cứ như thế mà lười biếng nhìn Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dáng “không chút để ý” của Nguyệt Vô Thương, trong lòng hơi cúi. Dưới ngón tay chọc chọc bộ ngực bóng loáng nhẵn nhụi của Nguyệt Vô Thương. Khóe mắt nhìn thấy bộ mặt tươi cười không hề biến chuyển, đột nhiên cúi xuống, đôi môi ấm áp mềm mại hôn lên trước ngực hắn. Nàng vô tình không nhìn thấy nụ cười trong ánh mắt của người đang nằm trên những cánh hoa đào như dừng lại, ánh mắt tối tăm quay cuồng.

Môi nhẹ nhàng mút, thân thể phía dưới liền trở nên cứng ngắc, ngón tay đặt trên cánh hoa đào co lại, nắm chặt những cánh hoa đào trong tay.

Dục hóa trong ánh mắt càng trở nên lợi hại, nhưng thân thể vẫn không có động tác khác, Nguyệt Vô Thương mở to ánh mắt, nữ nhân này là do ông trời phái tới hành hạ hắn mà.

“Nguyệt Nguyệt, kế tiếp phải làm sao bây giờ?” Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu lên, yếu ớt hỏi. Mặc dù nàng đã từng xem qua *heo chạy*, nhưng không từng chạy qua nên không biết kế tiếp phải làm sao? (*potay.com* chỉ là người đầu tiên hỏi như thế.)

Ánh mắt của Nguyệt Vô Thương càng trở nên thâm trầm, tay ôm lấy eo Dạ Nguyệt Sắc, lật người lại khiến cho những cánh hoa đào tung bay. Lúc Dạ Nguyệt Sắc kịp định thần lại đã muốn bị Nguyệt Vô Thương đè xuống bên dưới, bất mãn nói, “Ta muốn ở phía trên.”

“Đêm còn dài, sẽ có thời điểm để nương tử ở phía trên mà.” Nguyệt Vô Thương hôn lên cổ Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm trầm thấp, “Để vì phu làm mẫu trước cho.”

Một loạt nụ hôn như mưa rào hôn lên cổ nàng, để lại vô số vết hôn, khiến cho những vết hôn trên cổ vốn ửng đỏ nay càng thâm đỏ tươi sáng chói. Những nơi mà hắn hôn qua, những cánh hoa đào rơi lên, ngón tay khê lướt trên khắp da thịt trắng nõn của Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng lướt qua, xoa nắn, đàn lên khúc nhạc hài hòa nhất của tình yêu.

Đôi tay mềm mại, vô lực đặt lên hông của Nguyệt Vô Thương. Dạ Nguyệt Sắc kêu khẽ, “Nguyệt Nguyệt... Nguyệt Nguyệt...”

Nghe được tiếng kêu gọi tình của Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương mở to mắt nhìn nàng, hoa đào lúc này trong đôi mắt của hắn nở rộ đẹp một cách mê hoặc, trong mắt toàn một màu hồng hoa đào, nhìn thân thể trắng muốt như ngọc ở trước mắt, lúc này đây cả người hắn nhát ửng hồng, đó là màu sắc đẹp nhất thế gian.

Nhìn thấy ánh mắt đốt người của Nguyệt Vô Thương, hơn nữa lúc này gió nhẹ thổi qua, Dạ Nguyệt Sắc mới phát hiện quần áo trên người đã sớm biến mất từ lâu, mà trên người Nguyệt Vô Thương cũng không có một mảnh vải. Bị ánh mắt đầy nhiệt hỏa của Nguyệt Vô Thương nhìn, Dạ Nguyệt Sắc không tự chủ khép hai chân lại.

Một bàn tay mang theo nhiệt hỏa đốt người đặt đến trước ngực, khiến Dạ Nguyệt Sắc mất đi ý thức, trong miệng phát ra tiếng rên khẽ. Trong mắt Nguyệt Vô Thương tràn đầy dục hỏa, đưa bàn tay còn lại lần theo làn da trơn bóng tiến dần về phía mặt động.

Đụng chạm xa lạ, khiến Dạ Nguyệt Sắc cuộn tròn người lại, ánh mắt mê ly nhìn Nguyệt Vô Thương, một loại cảm giác xa lạ từ bên trong cơ thể chiếm cứ lấy nàng. Đột nhiên cảm giác được vật thể xa lạ, khiến ngón chân Dạ Nguyệt Sắc co rút lại, hai chân càng khép lại kín hơn, trong miệng không ngừng phát ra âm thanh kiều mị uyển chuyển.

Dục hỏa trong mắt Nguyệt Vô Thương cháy bùng rực, đôi mắt lúc này đã đỏ ửng một mảnh, dùng hai tay ôm chặt Dạ Nguyệt Sắc. Nguyệt Vô Thương đè thấp người xuống, hung hăng hôn lên môi nàng, đem tiếng kêu đầy uyển chuyển giống như bài hát kích tình kia nuốt vào trong miệng. (Là tiếng uhm uhm ah ah của Sắc tí đó.)

Đột nhiên xuất hiện đau đớn khiến toàn thân Dạ Nguyệt Sắc căng cứng lại, hàm răng không kiềm chế được cắn mạnh vào môi của Nguyệt Vô Thương, cho đến khi trong miệng tràn ngập mùi máu tươi.

Nguyệt Vô Thương không ngừng hôn, đem từng tiếng đau đớn toàn bộ nuốt vào trong miệng, cho đến khi nàng từ từ thích ứng mới tiếp tục. Tình triều ập ập kéo đến nhấn chìm cả hai người, vu sơn mây mưa, cùng nhau trải qua đêm dài tuyệt đẹp.

Dưới ánh sáng mờ mờ, hai người đang quấn quýt lấy nhau, biển tình không bờ bến dâng lên sóng triều, dưới ánh nến là tình mê, ngày lành đã đến, hoa đào giật mình rơi vô số.

Trong đầu như có vô số tia lửa nổ tung, mồ hôi ướt đầm, mái tóc cùng dây dưa một chỗ với những cánh hoa đào. Hai người ôm chặt nhau, hoàn mỹ kết hợp ở chung một chỗ.

Một khối ngọc hoàn mỹ, bị chia thành hai nửa. Nếu một nửa tượng trưng cho nam nhân, nửa kia là nữ nhân. Như vậy điều may mắn nhất cuộc sống đó chính là tìm được một nửa mảnh ngọc kia, có thể cùng nhau kết hợp làm một, ở cùng một chỗ. Đó chính là cái gọi là hạnh phúc đoàn viên.

Nguyệt Vô Thương ôn nhu hôn nhẹ lên mi mắt của Dạ Nguyệt Sắc, nàng đã đem bản thân cùng những giọt nước mắt của bản thân hoàn toàn giao phó vào trong tay hắn, như vậy trách nhiệm của hắn chính là không để cho nàng phải chảy một giọt nước mắt thương tâm nào. *(^o^)*

Ôn nhu, đem bản thể của mình rút ra khỏi cơ thể nàng, khom lưng ôm lấy người đang nằm ngủ mê man do một mối kia, mắt quét qua nhưng cánh hoa đào bị nhiễm đỏ bởi lạc hồng, khiến chúng càng thêm kiều mị. Nguyệt Vô Thương ôn nhu hôn lên gò má của người đang nằm trong lòng, ôm nàng đi đến ôn tuyền bên cạnh.

Một tay ôm Dạ Nguyệt Sắc, giữ nàng sát bên mình. Một tay dùng nước ôn tuyền rửa sạch thân thể Dạ Nguyệt Sắc. Lúc này không hề có chút tính nhục dục, chỉ có nồng đậm yêu thương cùng cưng chiều.

Đôi mắt ôn nhu nhìn nữ nhân vừa nãy còn đòi phải ở trên, lúc này mặt mày vẫn còn chứa đầy tình dục, gương mặt vốn xinh đẹp nay càng phát ra cỗ mị hoặc, mê người. Mối khẽ sung mọng, trong giấc mộng vẫn cong lên như cũ, Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng khẽ hôn lên môi nàng. Qua loa tẩy rửa bản thân xong liền ôm Dạ Nguyệt Sắc lên bờ, thu thập quần áo rơi đầy trên đất giúp nàng mặc lại chỉnh tề, sau đó ôm Dạ Nguyệt Sắc rời khỏi Tây Sơn ôn tuyền.

Dọc theo đường đi, nụ cười trên môi luôn không hề biến mất.

Dạ Nguyệt Sắc bị cảm giác ngứa ngứa đánh thức, mơ hồ nhìn bên ngoài bầu trời còn chưa sáng, mơ mơ màng màng nhìn người đang ở bên cạnh, nhẹ nhàng mở miệng kêu, “Nguyệt Nguyệt...”

Lời còn chưa nói hết, Dạ Nguyệt Sắc đã bị chính âm thanh của mình hù dọa, giọng điệu khàn khàn hấp dẫn đầy kêu gọi, khiến Nguyệt Vô Thương đang bận rộn nâng mi nhìn nàng, hoa đào trong mắt lại dâng lên sự say mê điên cuồng.

“Ta đây.” Biết rằng nàng vừa mới nếm trải mùi đời, Nguyệt Vô Thương thu lại ngọn lửa trong mắt, ôn nhu lên tiếng, tay vẫn không ngừng lại, lấy ra một ít dược, đem thoa lên người Dạ Nguyệt Sắc, từ những vết đỏ trên cổ xuống dưới, thân sắc vô cùng nghiêm túc, nhưng vẫn không quên hướng Dạ Nguyệt Sắc nói, “Nàng ngủ đi. Ta thoa thuốc cho nàng.”

Thân thể cực kỳ nhạy cảm, bàn tay lướt qua cơ thể như có như không đó tạo ra cảm giác cứ như là lông vũ lướt qua, căn bản chính là trâu chọc. Cảm giác được tay của Nguyệt Vô Thương dần dần di chuyển xuống dưới, Dạ Nguyệt Sắc cắn răng không để âm thanh rên rỉ phát ra, không yên nói,

“Nguyệt Nguyệt, không, không cần bôi thuốc...”

“Được.” Trên miệng tuy nói thế, nhưng lại không hề định chỉ động tác. Một lần nữa lại lấy ra một ít được, hướng xuống phía dưới mà thoa. Dạ Nguyệt Sắc khép hai chân lại, vô tình đem tay của Nguyệt Vô Thương khóa lại, giọng nói nức nở đầy khẩn cầu, “Nguyệt Nguyệt.”

“Bị thương thì phải thoa thuốc thì mới có thể mau hết.” Nguyệt Vô Thương nâng lên ánh mắt sâu kín nhìn Dạ Nguyệt Sắc, khẽ mỉm cười, thanh âm mang theo vẻ mê hoặc nói, “Sắc Sắc, ngoan.”

Vốn dĩ cả người đang cứng nhắc, nghe thấy ngữ điệu của tên yêu nghiệt kia, cả người Dạ Nguyệt Sắc lại xụi lơ, không tự chủ buông lỏng thân thể. Bàn tay mang theo cảm giác mát lạnh từ từ tiến vào, hóa giải luồng hỏa nhiệt khó chịu đầy đau đớn trong cơ thể nàng. Bàn tay thoa thuốc cọ sát di chuyển, khiến Dạ Nguyệt Sắc cắn chặt môi dưới, đôi mắt tràn đầy dục hỏa nhìn Nguyệt Vô Thương, mở miệng muốn nói, “Nguyệt...”. Nào ngờ vừa kêu lên được một tiếng Nguyệt, tiếng rên rỉ lại lần nữa phát ra.

Nghe thấy bài hát đầy rung động đó khiến ánh mắt Nguyệt Vô Thương tối sầm lại, cánh tay đang muốn rút lại cũng vì vậy mà đình chỉ. Cả người vô cùng khẩn trương, bàn tay cũng tiến thoái lưỡng nan.

Lúc đầu là cảm giác không thoải mái, nay đã không còn, thân thể Dạ Nguyệt Sắc cực kỳ nhạy cảm, hai mắt đầy mị hoặc, hàm răng cắn chặt đôi môi mọng đỏ, gương mặt kiều diễm, khiến ánh mắt Nguyệt Vô Thương càng trầm xuống, thanh âm khàn khàn hướng Dạ Nguyệt Sắc nói, “Quá sâu, ngón tay chạm không tới...” (*xịt máu mũi do tưởng tượng cảnh này.*)

Yêu nghiệt chợt đưa mặt tiến lại gần Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói mềm mại đến tận xương nói, “Sắc Sắc, buông ra, chúng ta đổi cách thoa thuốc khác.” (*Xịt máu lần 2.*)

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, thần kinh càng thêm căng thẳng, thân thể càng co rút lại. Nguyệt Vô Thương tà mị hip hai mắt lại, sau lại đột nhiên mở lớn ánh mắt, ngón tay khẽ giật.

Dạ Nguyệt Sắc cắn môi nhìn nụ cười yêu nghiệt của Nguyệt Vô Thương, lòng không cam, kêu lên, “Ta...ta muốn ở trên, ở phía trên...” (*sặc..*)

“Ha ha...” Nguyệt Vô Thương tà ác cười một tiếng, thừa dịp Dạ Nguyệt Sắc không chú ý thu tay lại, ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc lật người lại khiến nàng liền nằm ở trên hắn, thanh âm tiêu hồn cực kỳ rõ ràng, “Vậy làm phiền nương tử rồi.”

Dạ Nguyệt Sắc hai tay chống ở trên ngực Nguyệt Vô Thương, cảm nhận được sự khác thường ở phía dưới, Dạ Nguyệt Sắc tò mò nhìn xuống dưới, nhìn thấy vật ở trước mắt là gì ánh mắt liền lập tức thay liên tục, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, trên mặt tràn đầy vẻ rối rắm, khiến khóe miệng Nguyệt Vô Thương giật giật, nói lên một câu mà sau đó chính hắn cũng hối hận, “Cũng đã như vậy...”

Dạ Nguyệt Sắc quét mắt nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, yếu ớt nói, “Chưa từng thấy qua, ta làm sao biết.”

Nguyệt Vô Thương vừa nghe xong ánh mắt liền tối sầm lại, trong lòng suy tư, không nên tiếp tục đề tài này. Ánh mắt nhú lại, thanh âm mang theo tia nguy hiểm nói, “Không có cơ hội khác rồi, nếu nương tử không muốn ở phía trên, vậy thì đôi lại để vì phu tới phục vụ nàng...”

“Không được.” Lực chú ý của Dạ Nguyệt Sắc rất nhanh bị Nguyệt Vô Thương dời đi. Rõ ràng là ở phía trên tương đối thoải mái, nàng ở dưới phải chịu đau đến ruột gan đứt từng khúc, cho nên, nàng muốn ở phía trên.

Dạ Nguyệt Sắc động tác vụng về, ở trên thân Nguyệt Vô Thương làm nũng, khiến phía dưới của yêu nghiệt nổi gân xanh (*Ý là chỗ ấy ấy chịu hết nổi đấy*), đột nhiên có chút hối hận đã để nàng ở phía trên, rõ ràng chính là tự mình tìm tội mà.

Thấy thời cơ thích đáng, hồng hồng đưa lên trên, rốt cuộc một lần nữa khiến cho hai khối ngọc không hoàn chỉnh một lần nữa kết hợp, hai người cùng phát ra tiếng rên thỏa mãn.

Trong tình cảnh này chỉ có thể nói, phiên vân phúc vũ, xuân sắc vô biên. -----

Bởi vì là cô nương chưa gả ra ngoài, cần phải về nhà mẹ dọ gả đi, Nguyệt Vô Thương mới đem Dạ Nguyệt Sắc đưa về Tướng phủ.

Lúc Dạ Nguyệt Sắc rời giường đã muộn quá trưa. Cả người bần rần, vô lực nằm ở trên giường. Cảnh tượng tối qua bị áp đảo lần lượt xuất hiện trước mắt, bên tai vẫn còn vang lên thanh âm thờ gấp của nam tử không khỏi khiến mặt Dạ Nguyệt Sắc trở nên ửng đỏ. Đột nhiên nhớ đến bản cung xuân đồ còn giấu dưới gối, đưa tay sờ thử, nào ngờ vật đã không cánh mà bay.

Nghỉ ngơi nằm trên giường suy nghĩ cả nửa canh giờ, cho đến khi bụng đói, mới miễn cưỡng rời giường. Đỗ Quyên nghe trong phòng có tiếng vang, đi vào nhìn thì đã thấy Dạ Nguyệt Sắc quần áo đã chỉnh tề.

Chẳng qua, đáng đi vì sao có chút không bình thường? Đỗ Quyên có chút nghi hoặc, phục vụ Dạ Nguyệt Sắc rửa mặt xong liền nhẹ giọng nói, “Tiểu thư, Vương gia tặng thuốc bổ cho người”

“Thuốc bổ gì?” Dạ Nguyệt Sắc sửa sang lại tóc, không chút để ý hỏi.

“Bổ huyết ích khí.” Đỗ Quyên thần sắc như thường nói. Nhưng lời này nghe vào tai lại khiến mặt Dạ Nguyệt Sắc trở nên ửng đỏ, trong lòng hơi áy náy, hẳn là sợ người ngoài không biết việc hân đêm khuya trèo tường sao?

Sửa sang thỏa đáng xong, Đỗ Quyên đem thuốc bưng lên đưa Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc vừa đỏ mặt vừa uống, uống xong liền nhìn thá cha nàng cùng bốn vị mẫu thân đi về hướng nàng.

“Sắc Sắc.” Dạ Thiên cung chịu nhìn con gái, “Hôm nay phải lập gia đình rồi. Cũng không thể nào rời giường muộn như thế.” Bất quá nói thì nói thế, Dạ Thiên dĩ nhiên là rất muốn bảo bối của ông đã ngủ là ngủ đến khi tự tỉnh mới thôi, ai cũng không thể ủy khuất nàng.

“Hiện tại phải dưỡng tốt thân thể, sớm ngày cho phụ thân ông được tôn tử!” Dạ Thiên vuốt râu, gương mặt tươi cười vui vẻ.

Tôn tử? Dạ Nguyệt Sắc bị sắc, không ngừng ho khan, Đỗ Quyên bắt đắc dĩ vỗ vỗ lưng nàng, lắc đầu, tiểu thư nhà nàng thật là giống tiểu hài tử chưa trưởng thành!

Dạ Nguyệt Sắc kì quái nhìn Dạ Thiên, chẳng lẽ cha nàng đã biết chuyện hôm qua, trong lòng đối với Nguyệt Vô Thương càng thêm tức giận!

“Cái đó, phụ thân à...” Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng nhìn Dạ Thiên, nói “Cái này, hài tử cũng không phải nói có là có thể có...”

“Sắc Sắc.” Dạ Thiên không nhìn thấy được vẻ lúng túng, ửng hồng một cách không bình thường trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, chỉ cho rằng đó là nét ngượng ngùng của một cô gái sắp gả ra ngoài. Dạ Thiên nhìn Dạ Nguyệt Sắc, chậm rãi nói, “Nếu trong vòng một năm có thể cho cha ẵm cháu trai. Long phượng thai thì thưởng mười ngàn lượng bạc, song bào thai nam hoặc nữ thì tám ngàn lượng, một nam hoặc một nữ thì năm ngàn lượng. Nếu là hai năm mới có thì toàn bộ giảm đi hai ngàn lượng.”

Mắc như vậy? Hơn nữa một năm là phải đẻ, bộ nàng là heo sao? Dạ Nguyệt Sắc kinh dị há to miệng, sau đó yếu ớt hỏi, “Nếu là... nếu là... nhiều năm sau mới có con thì sao?”

Dạ Thiên vuốt ngược râu mép, mỉm cười tà ác nói, “Nhiều năm sau mới sinh thì tự mình mà nuôi.”

Dạ Nguyệt Sắc khóe miệng run run, tiến lên kéo tay của cha nàng, quơ quơ lắc lắc, “Phụ thân...”

Dạ Thiên mỉm cười, giọng nói đầy kiên quyết, “Không thương lượng, tài sản của cha đều là để lại cho tôn tử bảo bối nha.” Dạ Thiên nheo lại đôi mắt như hồ ly, nhìn thần sắc rối rắm của Dạ Nguyệt Sắc, thừa dịp cháy nhà hôi của nói, “Nếu trong vòng một năm, Sắc Sắc có thể cho phụ thân ẵm tôn tử, tài sản liền chia cho con phân nửa.”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người cha chỉ cần tôn tử không cần con kia, bất bình căm phẫn, cùng hài tử chưa nằm trong bụng nổi lên niềm gan tị.

“Cái đó, phụ thân à, nếu cha không có tôn tử, vậy tài sản của cha chẳng phải cũng thành của con sao. Nếu sinh cho tôn tử cho người, thì con lại chỉ được có phân nửa...” Dạ Nguyệt Sắc ngược đôi mắt trong suốt lên, nhìn Dạ Thiên nói, “...Vậy con không phải là rất thiệt thòi sao?”

“Hừ, không có tôn tử. Toàn bộ tài sản của lão tử toàn bộ sẽ dùng làm từ thiện.” Dạ Thiên tức vênh râu mép. Vung tay áo, rời đi, bốn vị mẫu thân nhìn Dạ Nguyệt Sắc một cái, cũng theo Dạ Thiên rời đi.

Dạ Nguyệt Sắc im lặng, hỏi ông trời, đứa nhỏ này ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy, vậy mà hôm nay đã cùng nàng tranh sủng, vậy nàng có địa vị sao? Hu hu... Âm ức gục xuống bàn, cuộc sống chưa kết hôn tốt hơn nhiều a.

“Sắc Sắc.” Thanh âm vốn không nên xuất hiện tại nơi này đột nhiên vang lên. Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu liền nhìn thấy nụ cười khiến người khác phải điên đảo kia.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương một cái, sau đó lại tiếp tục gục xuống bàn, không thêm để ý tới hắn nữa. Chân mày nhăn lại, trong lòng rối rắm, sau khi nghĩ trước lo sau, đột nhiên ngược mắt lên nhìn Nguyệt Vô Thương đang ngồi đối diện. Cắn chặt môi dưới, phân vân một phen sau đó nhẹ nhàng nói, “Cái đó... Cái đó... Nguyệt Nguyệt à...”

“Thế nào?” Nguyệt Vô Thương nét mặt cung chiêu, nhìn người trước mắt, độ cong của khóe miệng nâng lên thật cao.

Dạ Nguyệt Sắc khẽ cắn răng, nhắm mắt hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói, “Ta thấy... Hay là chúng ta đừng thành thân!”

Cái gì?? Ý cười trong mắt Nguyệt Vô Thương đột nhiên ngưng tụ, nheo đôi mắt lại nhìn Dạ Nguyệt Sắc, không thành thân sao? Nữ nhân này thay đổi có thể so với tốc độ ánh sáng.

Cảm nhận được sự lạnh lẽo đang dần lên từ người đối diện, Dạ Nguyệt Sắc rung mình một cái, không tự chủ rút người lại, đôi mắt thăm dò nhìn Nguyệt Vô Thương, bộ dáng tội nghiệp, khiến lòng Nguyệt Vô Thương bỗng chốc mềm nhũn, ôn nhu hỏi, “Vì sao?”

Dạ Nguyệt Sắc bộ dạng rối rắm, hai tay xoắn chặt vào nhau, ngược mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, yếu ớt nói, “Bởi vì... bởi vì sau khi ta kết hôn sẽ mất đi địa vị. Cha ta nói... Toàn bộ tài sản của ông ấy sẽ đem cho tôn tử.”

Nguyệt Vô Thương có chút dở khóc dở cười, đây là nguyên nhân khiến nàng không muốn gả cho hắn, nữ nhân này thật là ham tiền mà! Đứng dậy đi tới bên người Dạ Nguyệt Sắc, khi nãy những lời Dạ tướng gia nói, hắn ẩn ở bên tường đều nghe rõ, ôn nhu an ủi nàng, “Đừng lo lắng, vô luận nàng có sinh bao nhiêu đứa đi nữa, vì phu cũng đều nuôi nôi.”

Vô luận sinh bao nhiêu đứa, xem nàng là heo mẹ sao!! Dạ Nguyệt Sắc tức giận, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, nhẹ nhàng mỉm cười nói, “Tất cả tài sản của chàng đều là của ta cả rồi. Chàng lấy cái gì nuôi?”

Nguyệt Vô Thương hướng bên tai Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ lại khiến mặt Dạ Nguyệt Sắc đỏ lên, hướng về phía Nguyệt Vô Thương quát, “Người đại sắc phôi.”

Nguyệt Vô Thương lơ đãng ôm Dạ Nguyệt Sắc vào lòng, ngồi lại trên ghế, đầu tựa vào vai nàng, trầm giọng nói, “Sắc Sắc. Sau này đừng nói không muốn gả cho ta nữa. Nghe nàng nói thế nơi này sẽ rất đau.”

Vừa nói vừa nắm tay Dạ Nguyệt Sắc đặt lên ngực mình. Cảm nhận được nhịp độ từ lòng bàn tay truyền đến, trải qua chuyện hôm qua, hôm nay lại ở gần thế, khiến Dạ Nguyệt Sắc thẹn thùng, ngoài mặt trong yếu lên tiếng, “Được rồi. Đã biết, đã biết.”

Dạ Nguyệt Sắc muốn thoát khỏi vòng ôm ấp của Nguyệt Vô Thương, bất quá người nọ làm sao để nàng toại ý. Đôi tay chuyển sang ôm hông của nàng, hơi thở ấm áp kề bên tai của Dạ Nguyệt Sắc, làn môi lướt qua vành tai nàng. Mặc dù chỉ trong chốc lát, nhưng lại tạo ra cảm giác một ngày không thấy như cách ba thu.

Thân thể mềm nhũn, hương vị ấm áp, thật khiến cho hân nhớ nhung. Bất quá nghĩ đến nơi này là Tướng phủ, Nguyệt Vô Thương thôi vào tai Dạ Nguyệt Sắc, khàn khàn nói, “Hôm nay tạm tha cho nàng.”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, tự nhiên lại nghĩ đến những ảnh không thuần khiết, cả người lập tức mềm nhũn, sắc mặt đỏ lên, tại sao nàng có cảm giác như mình đã rơi vào hang sói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đám cưới

Áo cưới đỏ thắm, dùng kim tuyến thêu Phượng Hoàng trông rất sống động, tựa hồ muốn vỗ cánh mà bay cao, Dạ Nguyệt Sắc nhìn mình trong gương, mây giầu trong tay áo như tung bay, nước chảy mây trôi. Dung nhan hơi xoa nhiều phấn, so với trước đây thanh khiết mỹ lệ càng xinh đẹp hơn, sóng nước mênh mông nơi đôi mắt nhìn mẫu thân phía sau cửa, Nhị Nương cảm lực, nhẹ nhàng chải từng sợi tóc của Dạ Nguyệt Sắc.

Trong miệng thì thầm: "Một chải chải đến cuối, hai chải đầu bạc, ba chải con cháu đầy nhà."

Tuy là không khí vui mừng vạn phần, nhưng đứng ở cách đó không xa, Dạ Thiên cũng đã hồng vành mắt, lần này không thể so với lần trước, cứ như vậy một bảo bối nhất định thuận lợi vui vẻ gả đi. Chẳng qua là, viên minh châu gìn giữ đã nhiều năm, cuối cùng muốn giao lại trong tay một người khác, mẫu thân nàng ở trên trời nhất định cũng an tâm.

Đoàn người trong vui mừng cũng là có chút thương cảm, dù sao nhiều năm như vậy các nàng coi nàng như con gái của mình mà thương yêu. Chải hết đầu, đoàn người liền đi ra ngoài. Mùa đông trời sáng tương đối trễ, nhưng mà thời điểm cũng không còn sớm, chỉ đợi trời sáng lên, giờ lành vừa đến.

Dạ Nguyệt Sắc ngồi ở trước gương, từ hôm nay phải thức dậy sớm, vào giờ phút này nàng còn mệt mỏi, đang chuẩn bị gục xuống bàn ngủ bù, nào ngờ bên ngoài đột nhiên tiếng đàn vang lên róc rách, giống như mưa bụi Giang Nam che phủ, dịu dàng triền miên.

Bàn đá xanh, ô bằng giấy dầu, mưa bụi lất phất lưu lại mùa xuân, Đạp Toa Hành(*đạp cỏ đi*), Phượng Tiêu ngâm, Giang thượng du, tương tư phú, phú tương tư, mỗi tình thâm thiết sâu bao nhiêu.

So với trước kia tương tư đơn thuần, lúc này tiếng đàn lại thêm ba phần, hai phần tương tư, một phần thê lương.

Tiếng đàn quanh quẩn không tan, nàng biết đang ở cách đó không xa. Dạ Nguyệt Sắc bối rối lập tức tiêu tán không thấy, từ cái băng ngồi đứng lên, đẩy cửa hướng ra màn đêm hơi lạnh nhìn lại, chẳng qua là tiếng đàn mặc dù ở đó nhưng không thấy bóng dáng người đâu.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn phương hướng nơi tiếng đàn truyền tới, không xác định kêu một tiếng: "A Tuyết."

Thanh âm không lớn, nhưng là đủ khiến người khảy đàn nghe, tiếng đàn khẽ run, bất quá là trong thời gian chốc lát liền khôi phục như trước, một khúc đàn lưu loát không ngừng quanh quẩn ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc. Mặc dù kỹ thuật đàn của nàng không lưu loát, sẽ gây được một hoặc hai bài như vậy, một bài là «Phượng Cầu Hoàng», một bài chính là hôm nay đang tấu «Tương tư phú».

Nàng nhớ thời điểm lần đầu đàn ra khúc này, mặc dù bên trong có triền miên tương tư, nhưng không có sầu bi. Hôm nay ý tương tư quá sâu, thê lương khổ sở cũng nhiều chứ không ít.

Dạ Nguyệt Sắc thấy kêu một tiếng không người nào đáp lại, lần nữa hô: "A Tuyết, có phải huynh hay không?" Dạ Nguyệt Sắc quay một vòng ở trong bóng đêm mờ mịt tìm kiếm, chẳng qua là tiếng đàn lộn lờ, thân ảnh màu xanh nhạt của người nào đó tìm khắp nơi cũng không thấy.

"A Tuyết, a Tuyết. . . ." Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía bóng đêm mờ lung mà hô tên của người kia, nàng biết hôm đó đi cùng Nguyệt Nguyệt, hẳn cũng nhất định là lo lắng. Trong lòng có chút áy náy, một tiếng lại một tiếng hô tên một người đang giấu mình trong bóng đêm, "A Tuyết, a Tuyết. . . ."

Gặp nhau sao như không gặp, đa tình sao hình như không có tình?

Đáp lại nàng cuối cùng chẳng qua là đoạn tương tư phú như xa như gần, như có như không. Chẳng qua là nụ cười luôn là mang theo ôn nhu, một thân màu xanh nhạt của người nào đó cũng là không chịu ra ngoài gặp nhau, tiếng đàn triền miên bị thương dịu dàng, đem suy nghĩ của Dạ Nguyệt Sắc cũng có chút ít rối loạn.

Một chữ tình, vốn là không muốn đa thương người, nhưng cũng lại đa thương người.

Dạ Nguyệt Sắc đứng ở trong viện, những thứ kia nàng không muốn nghĩ đến, cố ý sao lãng suy nghĩ lại tràn đầy trong lòng, hẳn sẽ cười ôn nhu đối với người, lúc người nói "Chúng ta đi có được hay không" liền liều mạng mà nói "được", hôm nay lại không nguyện ý ra gặp nàng.

Tiếng đàn chậm rãi, không chậm không nhanh, giống như người vậy, làm cho người ta không có cảm giác mặt trời chói chang quá rầy, chỉ có gió xuân khiến người vui vẻ.

Tiếng đàn vang lên cả đêm, đến tảng sáng mới dần dần biến mất, mà Dạ Nguyệt Sắc đứng trong sân cả đêm. Giọt sương dính ở lông mi thật dài, sau đó ngưng tụ ở chung một chỗ, cuối cùng bất lực nhỏ xuống trên mặt đất vỡ tan.

Vậy mà cùng lúc đó, bóng trắng ẩn sau nhánh cây ở trong viện, cũng cùng với nàng, chờ đợi cả đêm.

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương lúc này đã không nhìn ra bất kỳ tâm tình gì, bình tĩnh nhìn đứng bóng người ở trong viện, trong mắt hoa đào yên lặng, đôi môi mềm mại giờ phút này vung thành một đường vòng cung cứng ngắt, chẳng biết tại sao, tim có một tia khe nứt đau nhức.

Người trong viện di chuyển, Nguyệt Vô Thương tầm mắt đi theo sự di chuyển của người nọ.

Chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc phát nhẹ qua sương sớm trên người, nghe tiếng đàn dần dần nhạt đi, a Tuyết đang từ giả nàng sao? Như vậy nàng liền tại ban đêm thế lương lạnh lẽo này, cùng với đàn của hắn, thật tốt để từ biệt. Chỉ trông mong từ nay hẳn có thể thật tốt, bất kể ở nơi nào cũng mạnh khỏe, như vậy nàng mới có thể yên lòng.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cười một tiếng, hướng trong phòng đi tới, ngồi ở trước gương, giống như chưa hề đi ra ngoài, giống như tiếng đàn dài như mộng như ảo kia cuối cùng chẳng qua chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Trong viện nhánh cây run lên, bóng người màu trắng biến mất không thấy gì nữa, giọt sương trên nhánh cây run run rẩy rẩy rơi xuống, rơi đầy đất.

Sắc trời dần dần sáng trưng, kinh thành bị đè nén đã lâu bắt đầu sôi động lên, thăm dò thăm từ Cẩm Nguyệt Vương phủ vẫn dần tới Tướng phủ, thăm dò phủ đầy hoa đào không thuộc về mùa đông này.

Gió nổi lên, cuộn cuộn nổi lên vô số cánh hoa đào, bay múa đầy trời.

Diễn tấu sáo và trống, tiếng chiêng vang động trời cao, tiếng pháo, cùng với tiếng chúc mừng của mọi người bên đường, liên tiếp.

Cửa Tướng phủ, Dạ Nguyệt Sắc mặc áo cưới đỏ thắm, đỉnh đầu phủ khăn voan cùng màu với phượng hoàng cùng bay, tay được phụ thân nàng nắm, tay Dạ Thiên lúc này kích động đều nhẹ nhàng run rẩy. Ở dưới khăn voan Dạ Nguyệt Sắc chỉ khẽ cười.

Tướng phủ, pháo vang không ngừng, tiếng nổ phát ra xông thẳng lên trời, hé ra giấy lụa màu đỏ ở cửa Tướng phủ xếp đầy đất thật dày. Pháo một tốp lại một tốp vang lên, giờ lành tựa như có lẽ đã đến, nhưng mà tân lang hôm nay lại không hề xuất hiện, Dạ Thiên hơi nhíu nhíu mày, ánh mắt quét về phía quần gia bên cạnh.

Quần gia ra hiệu một gia đình đến Vương Phủ xem thử, cao giọng tiếp tục hô: "Đốt pháo. . . ."

Nhưng pháo đốt không ngừng, cho dù là Tướng phủ gả con gái, náo nhiệt xa hoa một chút cũng dễ hiểu, chẳng qua là tân lang chậm chạp chưa tới, khiến mọi người không khỏi bắt đầu hồ nghi trong lòng.

Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ cũng cảm thấy lúc này không khí rất quái dị, nghe người khác nhỏ giọng nói thầm: "Chẳng lẽ là Cẩm Nguyệt vương gia, đột nhiên muốn thoái hôn?"

Dạ Nguyệt Sắc đầu mang khăn voan đưa ra cái nhìn xem thường, tài sản bản thân cũng giao trong tay nàng rồi, nàng mới không lo hắn thoái hôn.

Chẳng qua là Nguyệt Vô Thương lúc này vẫn chưa đến, hi nương ở một bên vất hết óc vừa nói lời vui mừng, pháo nổ tiếng lễ nhạc không ngừng, vốn là thanh âm cực kỳ náo nhiệt vui mừng, lúc này nghe tới đều có một phần miễn cưỡng lúng túng.

Dạ Thiên càng thêm giận đến râu mép vểnh lên, chẳng lẽ Nguyệt Vô Thương muốn ra oai phủ đầu Sắc Sắc nhà ông hay sao? Hừ, tức quá, con gái ông không lấy chồng cũng được.

Chung quanh người đến xem hôn lễ long trọng, trong lòng hồ nghi, nhiều người có không ít người, bên dưới bắt đầu hét lên: "Chẳng lẽ là lần trước kiệu hoa bị đổi, thật ra thì Cẩm Nguyệt vương gia bản thân không muốn lấy Dạ tiểu thư?" Ngay vì Dạ tướng gia lạm dụng quyền lực, bắt cóc dĩ mới đáp ứng

tái giá một lần?

Nghe thanh âm phía dưới truyền ra, Dạ Nguyệt Sắc trong lòng kích động, cảm khăn voan vén lên trên đầu, có chút khí thể hướng phía trước ném đi, chẳng qua là khăn voan đỏ cuối cùng không có rơi trên mặt đất.

Một bàn tay thon dài trắng nõn đem khăn voan đỏ cầm lại, đôi mắt Dạ Nguyệt Sắc có chút tức giận bưng bưng quét về phía người nọ, chỉ thấy Nguyệt Vô Thương một thân lễ phục, cười ôn nhu nhìn nàng. Không có đội ngũ rước dâu, không có kiệu hoa, không có tùy tùng, cũng chỉ có một mình hân như vậy.

Bất quá, những thứ này Dạ Nguyệt Sắc đều không để ý, dù sao đều là tiền của nàng, tự nhiên tiết kiệm được tương đối khá.

Hi Nương (*bà mới*) của Tướng phủ nhìn tân lang như thế mà tới, đây là lần đầu, tiếp theo phải nói như thế nào? Dạ Thiên càng thêm bất mãn nhìn Nguyệt Vô Thương, hẳn chính là như vậy tới cưới nữ nhi bảo bối của ông hay sao?

Còn không đợi hi nương nói chuyện, Dạ Thiên nổi giận, Nguyệt Vô Thương chậm rãi đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Sắc Sắc, hôm nay cũng không thể hối hận. . . ." Thế nào cũng không thể hối hận! Nguyệt Vô Thương đem khăn voan cầm trong tay lần nữa trùm lên trên đầu Dạ Nguyệt Sắc .

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một giây kế tiếp, rơi vào giữa cái ôm ấm áp của một người. Hắn cứ như vậy, ôm nàng, bước lên, trên đường phủ kín cánh hoa đào, thông đến con đường hạnh phúc sau cùng.

Hôn lễ có chút lỗi thời, dọc theo đường đi chỉ có hân và nàng, còn dư lại chẳng qua là hoa đào bay múa đầy trời, hoa đào làm chứng, Thanh Phong (*gió mát*) làm mới.

Hôn lễ của bọn họ, nhiều người hơn nữa cũng là làm đẹp, chỉ có nàng cùng hân là được.

Mặc dù không có kiệu cưới, không có đội ngũ rước dâu, nhưng mà ở tại thế giới nam tôn nữ ti, một người đàn ông nguyện ý ôm một nữ nhân, hoa đào đầy trời làm đẹp, cũng đã rất nổi bật, là quang cảnh có một không hai.

"Nguyệt Nguyệt, ta rất thích. . . ." Dạ Nguyệt Sắc ở trong lòng Nguyệt Vô Thương nói. So với rước dâu nhằm chán phải duy trì ngồi ở trong kiệu hoa còn thú vị hơn rất nhiều. Nàng rất thích, Dạ Nguyệt Sắc hướng tới trong lòng Nguyệt Vô Thương nhích lại gần, lần đầu tiên nghe tiếng tim đập rối loạn của người nào đó, ở dưới lớp khăn voan, trên mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc.

"Sắc Sắc, từ hôm nay nàng không có cơ hội hối hận. . . ." Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng nói, tựa hồ đang nói với người trong ngực, cũng tựa hồ đang nói với bản thân. Thanh âm nhẹ nhàng bị tiếng hoan hô bên đường, tiếng pháo che dấu, cho tới khi Dạ Nguyệt Sắc không nghe thấy.

Dạ Nguyệt Sắc ở trong lòng Nguyệt Vô Thương co lại, nhỏ giọng hỏi: "Nguyệt Nguyệt, chàng mới vừa nói cái gì?"

Nguyệt Vô Thương ôm nàng không nhanh không chậm đi ở trên cánh hoa đào, cánh hoa bị bước chân đạp bay trên không trung mất trật tự, vậy mà trong mắt Nguyệt Vô Thương lúc này lại trầm tĩnh, chỗ sâu trong đôi mắt đen, mây đen cuộn cuộn rất có khuynh hướng điên cuồng thoát ra, cuối cùng tất cả đều trở về với bình tĩnh. Khóe miệng người nọ nhếch lên, lúc này đã khôi phục thái độ bình thường trước kia, ôn nhu nói: "không có gì. . . . Nàng thích là tốt rồi!"

Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc ở trong ngực ôm càng chặt hơn, vững bước hướng tới Vương Phủ. Gò má Dạ Nguyệt Sắc dính vào trên ngực Nguyệt Vô Thương, nghe tiếng thỉnh thoảng nổi lên mạnh mẽ, nổi lên mãnh liệt như vậy, tựa hồ đem trái tim của nàng cũng hòa nhịp cộng hưởng, một tiếng rồi lại một tiếng, hai loại bất đồng nhảy lên cuối cùng dung hợp hài hòa cùng một chỗ, càng thêm có lực

Tập tục đón bình minh tiến hoàng hôn, Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc đi một vòng kinh thành, từng bước đi vững chắc, cho đến lúc hoàng hôn. Cuối cùng đã tới Vương Phủ, mọi người trong vương phủ đứng ở cửa, nhìn Nguyệt Vô Thương cứ như vậy đem tân Vương phi ôm trở về, mặc dù cảm thấy không hợp lý, thế nhưng chuyện người cao hứng, làm gì có chỗ cho bọn hân xen vào.

Mãi cho đến đại sảnh đường, Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc ở trong ngực để xuống, rút cuộc quản gia bên cạnh đưa tới dây đồng tâm kết, mỗi người cầm một đầu.

Nguyệt Vô Thương chỉ là nhân nhạ mà nhìn lướt qua Thái hậu chẳng biết tới lúc nào, còn có nam tử trung niên trang phục dị tộc đến xem lễ trong đám người. Muốn quản gia ra hiệu bắt đầu hôn lễ.

Tiếng lễ nhạc vang lên, phía ngoài tiếng pháo không ngừng, người chủ hôn bắt đầu làm chủ hôn.

Lạy hết Thiên Địa, chính là lạy cha mẹ, về lý mà nói Thái hậu nuôi dưỡng Nguyệt Vô Thương thành người, lạy cha mẹ nên lạy bà cũng là chuyện dễ hiểu. Nhưng khi người chủ hôn đọc đến: "Nhị Bái Cao Đường", không khí trong sân đột nhiên trở nên tĩnh lặng như tờ.

Bên cạnh Nguyệt Vô Thương không có động tĩnh, Dạ Nguyệt Sắc tự nhiên chỉ có thể làm theo, nhưng mà trên sảnh đường hai đạo tầm mắt cực kỳ mãnh liệt, đồng dạng lạnh lẽo, đồng dạng sắc bén, khiến người chủ hôn điều khiển chương trình nom nớp lo sợ nà đổi thành: "Nhị bái Thái hậu!"

Hai người cuối cùng khom lưng thi lễ một cái, cho đến khi bái phủ thê, Dạ Nguyệt Sắc được người dắt đưa vào động phòng. Lòng bàn tay ấm áp có lực, rất có an toàn cảm giác, Dạ Nguyệt Sắc chậm rãi cười cười, cùng hân sóng vai đi về hướng tân phòng, chẳng qua là tâm nhảy thỉnh thoảng, có chút khẩn trương.

Dạ Nguyệt Sắc có chút nhàm chán ngồi ở trên giường, ở trong viện đứng một ngày, lúc này có chút mệt mỏi không chịu nổi, nằm ở đầu giường ngủ thiếp đi.

Bóng đêm dần tới, buổi tối đầu mùa đông ở kinh thành cũng là gió lạnh thấu xương, mặc dù trong phòng để không ít chậu than. Nhưng mà Dạ Nguyệt Sắc vẫn bị đau đớn nơi bụng từng trận đứt quãng truyền tới làm tỉnh, cau mày, mở ra ánh mắt buồn ngủ nhập nhèm, một tay vén lên khăn voan phủ lên trên đầu, một tay ôm bụng, từ từ đứng lên.

Trong phòng cũng không có những người khác, bởi vì tần phòng ở lầu các nhiều khúc trong hành lang dài, người bình thường không vào được, giống nhau người bình thường cũng không được ra.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một làn hương thơm hoa đào đẹp và yên tĩnh xen lẫn mùi rượu bay vào chớp mũi Dạ Nguyệt Sắc, mơ mơ màng màng ngược đôi mắt lên, nhìn Nguyệt Vô Thương một thân đồ thẩm lúc này đã đóng cửa lại, hướng về phía nàng đi tới.

Quanh thân đồ thẩm khiến da hần được xung trắng lại càng thêm trắng, một đôi mắt đầy tình tứ như sông Giang Nam đem Dạ Nguyệt Sắc bao vây trong đó, Dạ Nguyệt Sắc cứ chìm trong say ngủ như vậy, cho đến khi rơi vào chiếc ôm ấm áp có hương hoa đào xen lẫn mùi rượu.

Cứ ôm như vậy một lúc lâu, không thấy Nguyệt Vô Thương nói chuyện, Dạ Nguyệt Sắc cau mày nhẹ giọng kêu: "Nguyệt Nguyệt. . . ." Mặc dù nàng đã kết hôn, nhưng ôm như vậy cũng không phải là chuyện hay a.

Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc đẩy ra chút ít, một đôi mắt hoa đào mê tình, nhìn cặp mắt Dạ Nguyệt Sắc, tựa hồ muốn xuyên thấu qua đôi mắt của nàng nhìn ở bên trong lòng của nàng.

Hôm nay nàng là thê tử của hắn, bất kể quá trình như thế nào, nhưng là vào giờ phút này nàng rốt cuộc khiến cho hắn, chẳng qua là. Nguyệt Vô Thương con người dần dần u ám, cứ như vậy nhìn Dạ Nguyệt Sắc, cũng không nói chuyện.

Như vậy không khí có chút trầm mặc, khiến Dạ Nguyệt Sắc luôn luôn nói nhiều bị Nguyệt Vô Thương nhìn mãi có chút không quen, chỉ cảm thấy Nguyệt Vô Thương hôm nay thật kỳ quái, yếu ớt mở miệng: "Nguyệt."

Vậy mà chữ *Nguyệt* còn lại chưa nói ra miệng, đôi môi đỏ mọng liền bị người chiếm lấy, vội vàng hôn giống như cuồng phong bạo vũ xâm nhập, không có gián đoạn đánh úp về phía Dạ Nguyệt Sắc, ừ ừ kéo đến khiến trong đầu Dạ Nguyệt Sắc một điểm trần tình duy nhất cũng biến mất rất nhanh. Đôi tay bắt lực nắm vật áo bên hông Nguyệt Vô Thương, ngược đầu thừa nhận hân hôn

Hôn từ đôi môi, gương mặt, vành tai đi thẳng tới cổ. Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy Nguyệt Vô Thương lúc này cùng bình thường khác nhau rất lớn, hôn thật dồn dập, rất khẩn cấp, khiến cho nàng không hề có lực chống đỡ.

Hai cánh tay Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc nhấc lên, sau đó kéo cái mông của nàng, làm cho nàng vừa vặn có thể cao ngang cùng hắn. Đột nhiên chỉ cảm thấy thân thể chột nhẹ, cả người lơ lửng, theo bản năng đem đôi tay quấn lên cổ của Nguyệt Vô Thương, từ từ mở hai mắt ra, hai mắt nhìn vào đôi mắt màu đen của Nguyệt Vô Thương, nhẹ nhàng hỏi: "Nguyệt Nguyệt, chàng làm sao vậy?"

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy hân nâng tay của nàng, từ từ chuyển động vuốt ve, nhiệt độ nơi lòng bàn tay, nóng rực tựa hồ xuyên thấu qua y phục thật dày, cũng đem nàng cả người thiêu đốt nóng lên.

Nguyệt Vô Thương đem mặt tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc, đôi môi mềm mại ngậm lấy vành tai trắng muốt, thanh âm mờ ám khăn khăn, mang theo một tia dụ dỗ, một tia đầu độc, nhẹ nhàng ở vang lên bên tai Dạ Nguyệt Sắc: "Nương tử, gọi phu quân"

Động tác trên tay không có bởi vì nói chuyện mà dừng lại, Dạ Nguyệt Sắc mềm nhũn rơi vào trong ngực Nguyệt Vô Thương, một đôi mắt long lanh ánh nước càng phát mê ly, khí lực quanh thân cũng hoàn toàn bị rút đi, đầu óc càng thêm không có năng lực suy tư.

Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc không nói lời nào, trên tay khẽ thêm lực đạo, một tiếng ni non du dương, hô hấp nóng bỏng của người nọ phun vào ở bên trong lỗ tai, khiến cả người Dạ Nguyệt Sắc run lên, tuy rằng người nọ nói như vậy mà lời nói vẫn vang lên bên tai, rất mê hoặc, rất mê người: "Nương tử, gọi phu quân."

Phu quân? ! Mặc dù họ đã thành thân cũng có vợ chồng chi thực, chỉ bất quá đột nhiên muốn thay đổi cách gọi, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy rất không quen, một ánh mắt tội nghiệp nhìn Nguyệt Vô Thương, cắn cắn môi dưới, nàng biết mỗi khi nàng lộ ra vẻ mặt như thế, hắn cũng sẽ thỏa hiệp. Dạ Nguyệt Sắc thừa nhận, ở mức độ nào đó mà nói, đây là cũng bởi vì hắn cưng chiều nàng như thế, cho nên nàng mới có thể không kiêng sợ đối với hắn lộ ra vẻ mặt như vậy.

Thay vào đó chính là vẻ mặt lần đầu tiên mất đi hiệu lực, tay Nguyệt Vô Thương dần dần dịch vào bên trong, giống nói như một ca khúc kích thích thần kinh yếu ớt mà nhạy cảm của nàng, nhẹ áp sát, mân mê triu mến vuốt ve đầu dụ dỗ, cho đến khi Dạ Nguyệt Sắc hóa thành một vùng nước, thanh âm ôn nhu có thể tràn ra nước vẫn như cũ kiên trì không ngừng vang lên: "Nương tử, gọi phu quân."

Dạ Nguyệt Sắc cắn cắn môi dưới, nặn ra hai giọt nước mắt cá sấu, tội nghiệp nhìn Nguyệt Vô Thương, hân lại khi dễ nàng! Vậy mà ngón tay hân kích thích, khiến cho nàng cả người tê dại, ngứa ngáy cực kỳ khó chịu, vậy mà nam nhân đáng chết này, từng lời từng lời đối với nàng dụ dỗ nói: "Nương tử, gọi phu quân."

Nam nhân đáng chết, không thể đùa một chút sao!

Dạ Nguyệt Sắc đôi tay vừa dùng lực, đem gương mặt tuần tú của Nguyệt Vô Thương kéo đến trước mắt, đôi môi hồng hăng đung vào, cắn đôi môi mềm mại kia giống như rơi vào thạch hoa quả, câu dẫn người, nàng cũng sẽ làm! Mặc dù hôm đó chỉ lật vài tờ Xuân Cung Đồ, nhưng dường như cũng học không ít.

Học người nọ giống như một loại lông vũ mê mẩn, đôi tay nhỏ mềm yếu không xương, đi tới trước ngực Nguyệt Vô Thương, nắm được vị trí nhô ra kia, hồng hăng nhéo một cái, người nào đó ứng phó không kịp, kêu đau một tiếng tràn ra nơi cổ họng.

Kết quả là, Dạ Nguyệt Sắc trả thù ở trên người Nguyệt Vô Thương, nhưng lại đốt thêm ngọn lửa một đám lại một đám. Nhìn đôi mắt Nguyệt Vô Thương càng ngày càng mờ, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy đột nhiên có chút hối hận, yếu ớt nói: "Nguyệt Nguyệt, ta đùa thôi."

Đáp lại nàng chính là một tiếng "rầm", quanh thân áo cưới màu đỏ tươi trong nháy mắt bị phá vỡ thành mảnh vụn, kể cả trên người Nguyệt Vô Thương cũng vậy, mảnh vụn màu đỏ rơi xuống đầy đất, chặn lại tầm nhìn của Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc chỉ biết là ánh mắt của Nguyệt Vô Thương rất nóng, rất mãnh liệt.

Một giây tiếp theo, cả người bị căng cứng, hẳn cùng với nàng dung hợp lại với nhau.

Thiếp tự vô lực, mặc cho Lang quân rong ruổi.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy giống như đang phiêu diêu trên thuyền nhỏ xóc xếch, lại thật giống như ở trên xe ngựa lắc lư chạy vội vàng. Người nọ một tiếng lại một tiếng uy hiếp quyền rũ thì thầm nói: "Nương tử, gọi phu quân."

Hành hạ ngọt ngào, biến đổi đa dạng, Dạ Nguyệt Sắc trong hỗn loạn giống như chỉ cảm thấy những cảnh tượng như vậy quen thuộc, không phải là cảnh tượng trong Xuân Cung Đồ nàng đề ở dưới cái gối sao? Thì ra là bị hắn thuận tiện đem đi, trong lòng Dạ Nguyệt Sắc xúc động phần nộ, chuẩn bị hỏi một chút, thế nhưng nói không ra một lời.

Sau đó tất cả suy nghĩ lại bị gió lốc xông tới mặt che dấu, chỉ có thể vô lực thừa nhận lắc lư càng ngày càng gấp rút, cả người co rúc thành bộ dáng con tôm nhỏ giắt trên người của Nguyệt Vô Thương, âm thanh khàn khàn: "Nguyệt Nguyệt, đừng."

"Được, kêu ta là phu quân, gọi ta phu quân." Đáp lại hắn chính là hô hấp không ổn định.

"Phu, phu quân, đừng. Dừng lại." Dạ Nguyệt Sắc đỏ mặt giống như tôm bóc vỏ nẫu chín không nhịn được gió lốc quá kịch liệt, rốt cuộc thì thỏa hiệp.

Đừng dừng lại? ! Đôi mắt Nguyệt Vô Thương thêm mờ ám, thanh âm mỉa mai vang lên bên tai Dạ Nguyệt Sắc : "Như nàng mong muốn!"

Đêm qua đột nhiên mưa to gió lớn, thuyền chỉ có thể trở về muộn.

Buổi trưa ngày thứ hai qua đi, Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng mở ra hai mắt, chuyện thứ nhất chính là bắt được tay của người nào đó không an phận, cả người vô lực, quanh thân chưa xót đau đớn, vẫn như cũ hôn hên tức giận mắng to: "Ngươi, tên lòngh gạt!"

"Ta lừa nàng khi nào." Nguyệt Vô Thương tinh thần hăng hái, tiếp tục hoạt động trên da thịt như hoa như ngọc.

Dạ Nguyệt Sắc sắc mặt càng đỏ, nàng cho là hôm qua chỉ cần gọi hắn "Phu quân" sẽ sống yên ổn, nào ngờ không có chấm dứt! Nguyệt Vô Thương nhìn kiều thể thẹn thùng, lơ đãng đưa tay đi xuống tìm tòi, sau đó vươn tay ra vừa nhìn, tà mị cười một tiếng, vậy mà trong phút chốc sắc mặt liền thay đổi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Ma âm

Sắc mặt của Nguyệt Vô Thương nhất thời trở nên có chút khó coi, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời chỉ cảm thấy bụng có một trận co rút đau đớn, một dòng nhiệt lưu thuận chảy xuống, con mắt thấy ngón tay Nguyệt Vô Thương một luồng đỏ tươi, Dạ Nguyệt Sắc tâm muốn chết đều đã có, tối hôm qua đã cảm thấy bụng có một trận lại một trận đau đớn, thì phải biết chứ!

Đôi mắt như sóng nước mê mẩn, rất thẹn thùng nhìn Nguyệt Vô Thương, ngượng ngùng nói: "Nguyệt Nguyệt. Cái đó."

Nguyệt Vô Thương bắt đắc dĩ, hơi vờn vàng hô hấp, ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc muốn tới đi tới trong phòng, thùng tắm to như vậy đã chuẩn bị rất tốt ấm áp, động tác ôn nhu đặt Dạ Nguyệt Sắc ở trong thùng tắm, ôn nhu bắt đắc dĩ nói một câu: "Dọn dẹp một chút."

Biết nàng ngượng ngùng, Nguyệt Vô Thương chậm rãi đi ra khỏi phòng. Dạ Nguyệt Sắc nhanh chóng tắm một cái, leo ra thùng tắm, nhìn bên cạnh tủ

treo quần áo trên kệ bày xong đầy đủ roan bộ dùng làm gì đó, trên mặt Dạ Nguyệt Sắc cong lên ý cười, Vương Phủ không có nữ quyến, những vật này là hẩn chuẩn bị? Nhưng bụng lại truyền tới một trận co rút đau đớn, khiến Dạ Nguyệt Sắc vội vàng chạy tới thu thập xong tất cả, ôm bụng ra khỏi phòng.

Nguyệt Vô Thương đã mặc xong áo, ngồi dựa lưng về phía nường, nơi bụng một trận lại một trận đau đến xé rách, khiến Dạ Nguyệt Sắc ảm ức dịch bước đến trước giường, nằm lỳ ở trên giường.

Nguyệt Vô Thương nghe tiếng bước chân, nhưng lại không thấy Dạ Nguyệt Sắc nói chuyện, thu hồi tinh thần có chút mờ ảo, nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường, mặt trắng bệch, cái trán tựa hồ có mồ hôi hột tuôn ra. Nguyệt Vô Thương bước nhanh đến, sờ sờ đầu Dạ Nguyệt Sắc, có chút lo lắng hỏi: "Sắc Sắc, thế nào?"

Dạ Nguyệt Sắc cắn môi dưới, nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, trước kia mặc dù không thích, cũng sẽ không đau giống như vậy, yếu ớt nói: "Nguyệt Nguyệt, đau bụng."

Mới vừa không phải là còn tốt hay sao? Vì sao đau bụng, Nguyệt Vô Thương không có cười qua lão bà đương nhiên không biết, là bởi vì kinh nguyệt dẫn tới đau đớn.

Người luôn luôn trầm ổn, lúc này có chút vô cùng lo lắng, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, đừng sợ, ta đi gọi Bác Đường."

Dạ Nguyệt Sắc vô lực mất trợn trắng, loại chuyện như vậy cũng muốn tìm Bác Đường? Nàng còn không phải không muốn sống? Vậy mà Nguyệt Vô Thương đã đẩy cửa đi ra ngoài, Dạ Nguyệt Sắc chỉ đành vô lực nằm lỳ ở trên giường, cắn môi, chịu nhịn bụng xé đau từng cơn từng cơn một, cho đến Nguyệt Vô Thương đã mang theo Bác Đường tiến vào.

Như cũ là một sợi chỉ đỏ lượn quanh ở cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương ngồi ở mép giường, đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi Bác Đường: "Thế nào?"

Bác Đường cúi đầu, chậm rãi thu hồi tơ hồng, chậm rãi nói: "Đây là bởi vì bị lạnh, cộng thêm hai ngày này có chút mệt nhọc, nghỉ ngơi không tốt. Khác Đoàn Tự Cổ cũng là có chút tổn thương thân thể, chỉ cần giữ bụng ấm áp, chỉ cần kê đơn thuốc điều trị sẽ có chuyển biến tốt."

Bị lạnh? Một mình đơn độc, cảnh tượng tiếng đàn làm bạn không thể xóa nhòa lại hiện ra trong đầu Nguyệt Vô Thương, nàng ở trong viện đứng cả đêm, chỉ vì tiếng đàn của một người. Khóe miệng Nguyệt Vô Thương gọi lên một nụ cười cực diêm dúa lẫn lờ, rất tốt!

Che dấu ý nghĩ trong lòng, hướng về phía Bác Đường nói: "Đem thuốc đưa tới đây."

Bác Đường đáp một tiếng, đóng kín cửa đi ra ngoài.

Thuốc? ! Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, đột nhiên liền nghĩ đến Bác Đường hôm đó mở Hoàng Liên, lúc này trong miệng cũng còn cảm thấy rất đắng, yếu ớt kêu la một tiếng: "Không cần uống thuốc."

Nguyệt Vô Thương đưa tay bao trùm bụng của Dạ Nguyệt Sắc, đem nội lực chậm rãi rót vào trong cơ thể Dạ Nguyệt Sắc, một dòng nước ấm trải qua, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy cảm giác đau đớn nơi bụng biến mất không ít, đầu ngón tay của Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng ở rốn của Dạ Nguyệt Sắc trở xuống hai ngón tay đè lại, mang theo sức nóng xoa bóp, khiến Dạ Nguyệt Sắc nhất thời cảm giác tốt hơn nhiều.

"Sắc Sắc, có thấy khá hơn chút nào không?" Nguyệt Vô Thương cau mày, cho dù tức giận nàng phong phanh đứng cả đêm, tức giận tiếng đàn của người nào đó khiến cho nàng cả đêm không ngủ, nhưng mà hẩn lại không thể hạ được quyết tâm không quan tâm đến nàng, bỏ mặc nàng. Chỉ có thể vừa đè bụng của Dạ Nguyệt Sắc, vừa nhẹ giọng mà hỏi.

"Nguyệt Nguyệt, không uống thuốc." Dạ Nguyệt Sắc thoải mái tựa vào trong lòng Nguyệt Vô Thương, khóe miệng nâng lên một nụ cười giao hoạt, xem ra kết hôn cũng có chỗ tốt của kết hôn, không phải hẩn tốt hơn nhiều so với Đồ Quyên, cũng không phải là cung chiêu nàng như vậy sao.

Nguyệt Vô Thương lơ đãng cười cười, tại sao có thể không uống thuốc? Hẩn tự nhiên có phương pháp để cho nàng ngoan ngoãn uống thuốc, động tác trên tay càng phát ra ôn nhu, hôm nay để cho nàng hảo hảo nghỉ ngơi cũng tốt, dù sao bọn họ có một đời. Cả đời để cho hẩn đem nàng ôm vào trong lòng tất cả những người không liên quan biến mất, cả đời khiến cho trong lòng nàng chỉ có một mình hẩn.

Không lâu sau, đau đớn nơi bụng của Dạ Nguyệt Sắc đã giảm bớt, dựa vào bên trong cái ôm ấm áp của Nguyệt Vô Thương ấm áp, an toàn ngủ thiếp đi.

Trong giấc mộng, không có đau đớn quần lầy, chỉ có hình ảnh một màn lại một màn khiến cho người ta mặt hồng tim đập, còn có chính là chớp mũi một luồng mùi thuốc như rất đắng.

Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng mở mắt, nhìn Nguyệt Vô Thương đang cầm một chén thuốc bốc hơi nóng, hướng về phía nàng đi tới. Dạ Nguyệt Sắc không tự chủ đem thân thể co rút lại vào trong chăn, về mặt phòng bị nhìn Nguyệt Vô Thương.

"Sắc Sắc, uống thuốc." Nguyệt Vô Thương ngồi vào bên giường, thổi thổi chén thuốc, múc một muỗng thuốc, đưa tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc quay mặt, yếu ớt nói: "Không uống."

"Không uống cũng được, vậy sau khi nàng khỏe lại, một tháng đừng nghĩ ra gian phòng này." Nguyệt Vô Thương nheo lại đôi mắt hoa đào từ trên xuống dưới quét Dạ Nguyệt Sắc một cái, còn có trên miệng có một nụ cười tà ác, hứng thú trong mắt đương nhiên không cần phải nói cũng biết.

Cả người Dạ Nguyệt Sắc run lên, hình ảnh xuất hiện trong mộng mới vừa rồi lại xuất hiện lần nữa ở trong đầu, tên cầm thú này, sắc mặt đỏ lên, nắng to

một tiếng: "Sắc lang"

Nguyệt Vô Thương chỉ cười cười lơ đãng, hoa đào tràn ngập trong mắt, cứ như vậy miễn cưỡng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trong ánh mắt thần sắc đầy lưu manh, khiến Dạ Nguyệt Sắc xác nhận suy nghĩ trong lòng mình, thậm chí một tiếng khốn kiếp, một bộ dáng xả thân vì nghĩa nhận lấy chén thuốc trong tay Nguyệt Vô Thương, nắm lỗ mũi uống một hơi cạn sạch

Mới đưa chén từ ngoài miệng lấy ra, một viên đường liền xuất hiện ở khóe miệng Dạ Nguyệt Sắc, vô cùng hung hăng không hề kiềm chế cắn viên đường mà Nguyệt Vô Thương đưa tới, vẫn không quên nhẹ nhàng tròn mắt cắn lên ngón tay của người kia hai cái làm

"Ừm" Vừa nghe thanh âm mát lạnh, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng buông ngón tay Nguyệt Vô Thương ra, ngược mắt giận dữ mà nhìn nam nhân trước mắt kêu như vậy khiến cho người khác mơ màng, chỉ thấy người nọ lấy ngón tay mà nàng mới vừa rồi còn cắn qua bỏ vào trong miệng, liếm liếm đầy sắc tình, mặt Dạ Nguyệt Sắc đỏ lên, lại mắng to một tiếng: "Sắc lang"

"Sắc lang ở đâu hả ?" Nguyệt Vô Thương lơ đãng cầm lấy cái chén trong tay Dạ Nguyệt Sắc, hai mắt hoa đào nhướng lên, đường cong của đôi môi rất đẹp mỉm cười nói một câu, thanh âm tiêu hồn thực cốt miễn cưỡng nói: "Nói ta mới vừa nói một tháng không để cho nàng ra khỏi căn phòng này?"

Dạ Nguyệt Sắc bức tức nhìn Nguyệt Vô Thương, tên yêu nghiệt này!

"Sắc Sắc, suy nghĩ đi đâu vậy?" Nguyệt Vô Thương đặt chén đến trên bàn, tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, mềm mại đến tận xương nói: "Chẳng lẽ là nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua?"

Mặt của Dạ Nguyệt Sắc hồng đến có thể rỉ máu, nhưng mà hơi thở ấm áp của người nọ vẫn như cũ còn phun trên mặt, thanh âm dụ dỗ vạn phần tiếp tục vang lên: "Nếu Sắc Sắc nghĩ như vậy, vậy thì phải uống thuốc thất ngoạn, tranh thủ càng sớm khỏe thì sẽ tiếp tục."

Dạ Nguyệt Sắc chỉ muốn vỗ ngực liên tục, kết hôn tốt ở chỗ nào chứ, giống như rơi vào ổ sói, rõ ràng chính là vào ổ sói.

Thời gian, ngày thứ ba là về nhà mẹ đẻ, thế nhưng trời miền mưa mùa đông, giọt giọt tí tách không ngừng, nghe giọt mưa trên nóc phòng, vỗ mái ngói bằng ngọc lưu ly, phát ra tiếng vang thanh thúy dễ nghe, Dạ Nguyệt Sắc đã cảm thấy, cuộc sống như thế thích hợp nhất là ngủ ở trong chăn rồi, huống chi còn có một người ấm áp giống như lò sưởi, càng không muốn rời giường.

Nguyệt Vô Thương bắt đầu nhìn Dạ Nguyệt Sắc hết như bạch tuộc giết trên người của hắn, dịu dàng lấy tay Dạ Nguyệt Sắc ra, chính mình đứng dậy cầm quần áo mặc xong, lúc trở lại nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc vẫn như cũ quây lấy chăn ngủ say sưa, ngược mắt nhìn sắc trời một chút, thời điểm đã không còn sớm.

Tiến lên đem Dạ Nguyệt Sắc đắp đang ở trong chăn ôm lấy, đi ra bên ngoài.

Cho đến khi lên xe ngựa, trên xe ngựa chậm lên lò sưởi, Nguyệt Vô Thương đem chăn của Dạ Nguyệt Sắc vén lên, cầm lấy y phục đã sớm chuẩn bị ở xe ngựa, tỉnh té giúp nàng mặc . Để nàng ngồi ở trước người mình, cầm lên lược nhỏ sừng trâu, chải từng sợi tóc dài trên đầu, sau đó dùng khăn lông ấm áp xoa xoa mặt của Dạ Nguyệt Sắc.

Nguyệt Vô Thương quan sát dung nhan Dạ Nguyệt Sắc thanh lệ vô song, khẽ cau mày lại, dung nhan thanh thuần như thế, đâu có chỗ nào giống như nữ tử mới vừa gả làm thê tử người khác chứ, ngón tay thon dài khoi lên son phấn chuẩn bị ở trên xe ngựa, ở giữa lông mày nàng điểm một đoá hoa đào cực kỳ xinh đẹp. Hoa đào che đầy chính sửa chút ít, thêm chút quyến rũ, khóe miệng Nguyệt Vô Thương cong lên nụ cười một hài lòng.

Xe ngựa dừng ở trước cửa Tướng phủ, Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt của Dạ Nguyệt Sắc, "Sắc Sắc, đến rồi."

Dạ Nguyệt Sắc kêu ầm ừ mấy tiếng, ở trong lòng Nguyệt Vô Thương co lại, không để ý tới hắn. Ý cười trong mắt Nguyệt Vô Thương tràn ngập, ngoác ngoác khóe môi, đôi môi khẽ mở: "Sắc Sắc, trên trời có mưa bạc."

Dạ Nguyệt Sắc lật người, từ trong ngực Nguyệt Vô Thương nhấc đầu, liền nghe bên cạnh truyền đến tiếng cười vui vẻ, Dạ Nguyệt Sắc mở ra ánh mắt mơ hồ, nhìn về mặt hoa đào cười cợt của Nguyệt Vô Thương, giận dữ biết mình bị gạt. Hừ một tiếng, nhanh chóng leo ra khỏi xe ngựa, Nguyệt Vô Thương theo sát ở phía sau, lúc khoảng khắc Dạ Nguyệt Sắc ra xe ngựa, chống lên một chiếc dù màu xanh bằng giấy dầu.

Hai người xuống xe ngựa, quản gia Tướng phủ sớm đứng chờ đợi ở cửa, Dạ Nguyệt Sắc nhìn Tướng phủ một cái, mấy ngày không thấy nàng rất là nhớ! Thật muốn lớn tiếng kêu một câu: " Hồ Tam Hán ta, lại trở về rồi."

Khóe mắt lơ đãng bay tới một bóng lưng quen thuộc, trong nháy mắt trôi qua, hướng tới cửa sau Tướng phủ đi tới, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên từ dưới dù của Nguyệt Vô Thương chạy ra ngoài, Nguyệt Vô Thương nhướng mày, Dạ Nguyệt Sắc nhìn thấy bóng người tự nhiên chạy đi không khỏi ánh mắt của hắn, hoa đào trong mắt từ từ sinh trưởng tốt.

Nhìn mưa thật đẹp giọt giọt tí tách rơi xuống, gió thổi, liền nghĩ đến nữ nhân kia chịu không nổi lạnh, hơi hít hai mắt hoa đào một cái, hướng tới phương hướng Dạ Nguyệt Sắc vừa chạy đi, phi thân lao tới.

Đơn giản Nguyệt Vô Thương phản ứng quá mau, Dạ Nguyệt Sắc cũng không có bị mưa xối đến bao nhiêu. Nhưng mà trên mặt Dạ Nguyệt Sắc có chút vội vàng hấp tấp, nhìn bốn phía, vậy mà chung quanh cũng đã không có bóng người kia nữa.

Về mặt như thế, thần sắc như thế, hành động như thế, Nguyệt Vô Thương cầm cán dù trong tay nắm thật chặt, hoa đào trong mắt có chút đau đớn, cuối cùng ép xuống, ôn nhu hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, bên ngoài rất lạnh, hơn nữa đừng để cho nhạc phụ đại nhân đợi lâu."

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc bắt được tay của Nguyệt Vô Thương, cau mày hỏi: "Mới vừa rồi có phải nhìn thấy một bóng người hay không."

Nguyệt Vô Thương khẽ nhủ mày, thần sắc trên mặt một chút cũng không có thay đổi, mềm mại nhìn Dạ Nguyệt Sắc một cái, nhẹ nói: "Sắc Sắc, nhất định là ngủ không ngon, nhìn hoa mắt. Sớm đi vào thôi, đừng để cho người khác đợi lâu!"

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi mọi nơi nhìn lại một lần, vậy mà chung quanh an tĩnh tựa hồ mới vừa rồi thấy bóng người là chính mình bị ảo giác. Đi theo Nguyệt Vô Thương đi về hướng cửa lớn của Tửung phủ.

Đã thấy phụ thân nâng cùng bốn vị mẫu thân đã ở cửa chờ rồi, Dạ Nguyệt Sắc đem nghi ngờ trong lòng để qua một bên, đi theo Nguyệt Vô Thương vào Tửung phủ.

Dạ Thiên vuốt vuốt râu, nhìn khí sắc Sắc Sắc nhà ông tựa hồ cũng tốt hơn, hơn nữa Nguyệt Vô Thương đang che dù, một ống tay áo của bản thân cũng ướt hơn phân nửa, ngược lại bảo bối nhà ông bình an, hài lòng gật đầu một cái.

Mới vừa đến đại đường, Dạ Thiên vuốt râu hướng về phía quản gia đứng ở một bên nói: "Mang cô gia đi đổi thân áo."

Nếu gọi là cô gia mà không phải Vương gia, nói rõ là đem Nguyệt Vô Thương xem như người trong nhà. Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua cánh tay trái trên y phục thấm ướt, gật đầu một cái, đi theo quản gia đổi quần áo.

"Sắc Sắc." Dạ Thiên tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương đối với bảo bối nhà ông không tệ, chỉ là bắt quá con gái của mình tự mình biết, tật xấu sao lãng này cũng sửa đổi một chút, thần sắc Dạ Thiên rất là nghiêm túc nói: "Bây giờ tuổi cũng không nhỏ, cũng già lắm vợ người ta rồi, về sau phải thành ngoan ngoãn một chút, đừng để tùy hứng làm bậy!"

Mới vừa nghe quản gia nói Dạ Nguyệt Sắc vừa xuống xe ngựa liền bỏ lại Nguyệt Vô Thương chạy về hướng cửa sau Tửung phủ, mưa lớn như thế, vẫn là Nguyệt Vô Thương cầm dù đuổi theo, chỉ là chính mình che chở cho con gái của ông trước tiên, con bé này phải dạy dỗ lại

Dạ Nguyệt Sắc bất đắc dĩ trợn trắng mắt, hướng về phía Tứ Nương nhà nàng hét lên: "Tứ Nương, con rất muốn ăn chân giò mẹ làm."

Tứ Nương ôn nhu cười: "Tất cả đều chuẩn bị cho con rồi!"

Dạ Thiên bất đắc dĩ, về mặt tràn đầy cưng chiều nhìn Dạ Nguyệt Sắc. Thay xong quần áo Nguyệt Vô Thương đi vào, mặc dù mặc lại áo cũ của Dạ Thiên lúc tuổi còn trẻ, vẫn tao nhã không giảm, đáng vẻ xuất chúng.

Dạ Thiên nhìn lại càng hài lòng, ra hiệu cho quản gia để cho Nguyệt Vô Thương mặc quần áo cũ của hắn, chính là muốn xem thử hắn ta có làm ra vẻ Vương gia như trong truyền thuyết hay không, hiện thời nhìn giống như là cha mẹ vợ nhìn con rể, càng xem càng hài lòng.

Nguyệt Vô Thương ra hiệu quản gia của vương phủ đem quà tặng chuẩn bị đưa vào, đưa cho Dạ Thiên một bộ quần cò được chế bằng ngọc lưu ly, sau đó liền tặng hợp ý bốn vị mẫu thân không ít đồ.

Nguyệt Vô Thương cười ôn nhu: "Sắc Sắc chuẩn bị thật lâu, nhạc phụ nhạc mẫu thích là tốt rồi!"

Dạ Nguyệt Sắc trợn trắng mắt, tại sao nàng không có quà tặng? Dạ Thiên cùng bốn vị mẫu thân tự nhiên biết Dạ Nguyệt Sắc là một người có tính tình gì, đều là vui mừng nhìn Nguyệt Vô Thương, tuấn tú lịch sự không nói, ý thức thái độ làm người không tệ, trước đây đối với chuyện Nguyệt Vô Thương đổi kiểu hoa quyết định sẽ bỏ qua chuyện cũ.

"Cô gia thích ăn cái gì?" Tứ Nương nhìn Dạ Nguyệt Sắc cười hỏi: "Ta kêu phòng bếp chuẩn bị

Dạ Nguyệt Sắc có chút thẹn thùng nhìn Tứ Nương, nàng làm sao biết hắn thích ăn cái gì, khẽ cau mày, chỉ nói một câu nói: "Cái đó, cái đó, hắn không ăn đảm."

Cùng lúc đó, Nguyệt Vô Thương nhẹ nói một câu: "Sắc Sắc thích ta đều thích."

Cặp mắt ẩn tình, thần sắc ôn nhu cưng chiều thấy được Dạ Nguyệt Sắc cũng có chút ngượng ngùng, đừng nói là ở nơi nhà mẹ đẻ của Dạ Nguyệt Sắc, lập tức liền bắt đầu hết sức thích bộ dạng xinh xắn này, có tri thức, hiểu lễ nghĩa, không làm ra vẻ, mấu chốt là tâm lang yêu thương Sắc Sắc nhà họ.

Loại yêu thích này vẫn kéo dài đến bữa cơm, bốn vị mẫu thân nhiệt tình giúp Nguyệt Vô Thương gấp thức ăn, hỏi han ân cần, thấy được Dạ Nguyệt Sắc cũng ghen tỵ, ở dưới bàn, chân đá Nguyệt Vô Thương một cước, Nguyệt Vô Thương bất đắc dĩ, đem một thủy tinh móng heo cuối cùng gấp đến trong chén Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc mới hài lòng ăn cơm.

"Sắc Sắc, người phải gấp thức ăn cho A Nguyệt." Tam Nương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép có chút nhìn Dạ Nguyệt Sắc, từ lần trước Nguyệt Vô Thương cứu Dạ Nguyệt Sắc ra khỏi xe ngựa sau đó một thân bệnh không dậy nổi, thân là giang hồ nhi nữ phóng khoáng như Tam Nương, đã coi trọng Nguyệt Vô Thương từ trong lòng, dù Sắc Sắc nhà nàng lấy thân báo đáp đều không là quá đáng, hôm nay nhìn lại càng tốt hơn.

Đang khi nói chuyện, mọi người cũng thân mật không ít, nghe Dạ Nguyệt Sắc gọi Nguyệt Vô Thương là Nguyệt Nguyệt, mọi người dĩ nhiên là gọi A Nguyệt rồi.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy trong lòng âm thầm ganh tị không thôi, đây là trở về nhà mẹ nàng hay là nhà mẹ Nguyệt Nguyệt vậy! Ô ô, dưới sự ủng hộ không thôi của mọi người, bắt đầu đi tùy tiện từ trên bàn gấp một món ăn, bỏ vào trong chén Nguyệt Vô Thương, sau đó nản lòng, nản chí nhìn mọi người, yếu ớt nói: "Ta ăn no."

Sau đó đang lúc trong ánh mắt chỉ tiếc rên sát không thành thép của mọi người, giống như chạy trốn trở về trong phòng mình.

Lúc Nguyệt Vô Thương bưng một phần tổ yến đi tới trong phòng Dạ Nguyệt Sắc, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc cùng quần áo nằm ở trong chăn, mặt ủ khuất nhìn hẩn, bắt đầu dĩ cười cười, đi tới bên giường đem tổ yến đưa cho nàng.

Dạ Nguyệt Sắc vừa uống, vừa hét lên: "A Nguyệt, A Nguyệt, thật thân thiết, Nguyệt Nguyệt, ta là trở về nhà mẹ của chàng!"

Nguyệt Vô Thương cung chiều mà vuốt ve đầu của Dạ Nguyệt Sắc : "Nương tử nhà ta người gặp người thích hoa gặp hoa nở, này dĩ nhiên là vì nhạc phụ nhạc mẫu yêu ai yêu cả đường đi!"

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe lời nói của Nguyệt Vô Thương, thật cao hứng đem tổ yến uống xong, không thoải mái trong lòng trở thành hư không, ngẩng đầu lên tà ác cười cười: "Nhìn dáng dấp, bọn họ rất ưa thích cái con quạ đen chàng đó!"

Nguyệt Vô Thương đưa ngón tay thon dài lau đi tổ yến còn sót lại trên khóe miệng Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm ôn nhu nói: "Bất kể là quạ đen hay là Phượng Hoàng, nàng thích là được rồi."

"Ai thích chàng chứ." Dạ Nguyệt Sắc đem Nguyệt Vô Thương đẩy ra chút ít, tên yêu nghiệt này, mặt Dạ Nguyệt Sắc Sắc hồng hồng, mặt giận dữ nhìn Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương lơ đãng cười cười, đường cong trên môi rất đẹp mỉm cười nói một câu, nhẹ nhàng nói một câu: "Nàng!"

Dạ Nguyệt Sắc trong lòng xấu hổ, ngoài mặt bên trong yếu đối với Nguyệt Vô Thương quát: "Ai thích chàng vậy?"

Nguyệt Vô Thương đem tuần nhan tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, khẽ híp hai mắt hoa đào, thanh âm tiêu hồn thực cốt mà hỏi: "Vậy nàng thích ai?"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn dung nhan yêu nghiệt đột nhiên phóng đại ngay trước mắt, những ngày qua thân mật cùng nhau ăn cơm, ngủ chung, nàng vốn là có chút không quen, lúc này còn phải nói rõ ràng thích hẩn như vậy, rất thẹn thùng nha!

Vậy mà nhìn ánh mắt của Nguyệt Vô Thương bình tĩnh có chút chờ đợi, Dạ Nguyệt Sắc khẽ cắn răng, một đôi mắt như sóng nước mênh mông nhìn Nguyệt Vô Thương, chẳng qua là không đợi nàng nói những gì, bên ngoài vang lên tiếng đàn sâu kín, phá vỡ tĩnh lặng lúc này.

Tiếng đàn lẫn vào tiếng mưa rơi giọt giọt tí tách, cực kỳ réo rắt thảm thiết.

Bàn đá xanh, dù giấy vẽ, mưa bụi mịn mờ, đi trên cỏ, thoảng ngâm thơ, ngày tốt vắng vẻ.

Trong mưa kết sầu oán của người, tiếng mưa rơi xen lẫn tiếng đàn triền miên, chính là khúc Tương tư phú. Tiếng đàn không nhanh không chậm, tương tư rất sâu sắc, như từ đông trải qua tới hạ, hạ lưu đến thu.

Ánh mắt mỉm cười của Nguyệt Vô Thương hơi trầm xuống, không đợi Dạ Nguyệt Sắc có nhiều phản ứng, đưa tay phát huyết ngù của Dạ Nguyệt Sắc .

Nhưng tiếng đàn cũng không có vì vậy mà dừng lại, so với tiếng mưa rơi lúc này có chút gấp rút hơn, nó chậm chạp triền miên giai điệu càng rõ ràng, tiếng mưa đánh ngói lưu ly biến thành một loại nhạc đệm vội vàng.

Lúc này trong phòng, quanh thân Nguyệt Vô Thương tản mát ra một cỗ khí thế rực rỡ, nụ cười nhu tình mật ý mới vừa rồi hoàn toàn biến mất không thấy, hoa đào trong mắt cuộn cuộn tới tấp trầm xuống, cuối cùng biến thành mê hoặc hấp dẫn, khóe miệng từ từ nâng lên, nâng lên một nụ cười điên đảo chứng sinh.

Nếu quá khứ hẩn không tranh được, hôm nay dựa vào thanh âm này muốn ngăn cản sóng tình? Nguyệt Vô Thương khinh thường cười cười, đưa ra ngón tay thon dài lướt qua khuôn mặt đang ngủ của Dạ Nguyệt Sắc, lúc này mang theo nhớ nhung, mang theo cung chiều, mang theo ôn nhu ở trên mặt Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng di chuyển, dừng lại ở hoa đào trên trán của nàng như càn xinh đẹp nở rộ, cung chiều cười một tiếng, bất kể trên chọc bao nhiêu người, tới một người giết một người, tới hai người giết cả hai!

Chẳng qua là trong lòng người nào đó biết trong viện kia cả đêm, tiếng đàn làm bạn, giấu ở trên nhánh cây chính hẩn muốn ngăn cản cỡ nào, nhưng cuối cùng vẫn không có động tác gì, chỉ có thể ở trong gió rét cả đêm cùng nàng, nghe tiếng đàn cả đêm khiến cho hẩn tâm loạn.

Mà nay tiếng đàn bên tai không dứt, tiếng đàn triền miên giống như chiếc lưới to, quán quít ở trong không khí, bên trong có ngàn ngàn con cá dính lại.

Hôm nay ở ngoài cửa Tương phủ thấy bóng người kia, một thân trắng thuần, Nguyệt Vô Thương đã biết đó chính là Phong Hồi Tuyết. Đã khiến Dạ Nguyệt Sắc không để ý thân thể, chạy vào trong mưa, lúc này tiếng đàn đáng chết lại tới nhiều loạn lòng nàng.

Cả người Nguyệt Vô Thương một cỗ khí tức yêu dã tự nhiên mà sinh ra, người khải đàn đang ở cách đó không xa, ống tay áo Nguyệt Vô Thương vung lên, cửa phòng chột mở ra, một luồng khí mãnh liệt từ trong phòng bay ra ngoài, sau đó giống như nghe thanh âm dây đàn chột dứt đoạn. Tiếng đàn biến mất không thấy, Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, như vậy tiếng đàn như ma âm cuối cùng an tĩnh, bỏ áo khoác nằm lên giường, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực từ từ khép lại đôi mắt

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Lão Nam Nhân!

Dạ Nguyệt Sắc nhũn như con chi chi nằm lỳ ở trên giường, kể từ sau khi nàng trở về, Nguyệt Vô Thương quả thật là nói là làm, để cho nàng ở trong Vương Phủ. Ở trong lầu các nửa tháng, trong lòng thầm mắng người kia đúng là yêu nghiệt, chẳng qua là nàng còn chưa có gả cho hắn a, ô ô.

Nguyệt Vô Thương lúc trở lại, liền nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc ảm ức nằm lỳ ở trên giường, chậm rãi đi tới, mấy ngày gần đây nàng bộ dáng kia cũng là thấy nhưng không thể trách rồi, yêu nghiệt cười một tiếng, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu mà nói: "Vốn là muốn mang nàng đi ra ngoài đi dạo một chút, bất quá nhìn dáng vẻ mệt mỏi của nương tử như thế này, ta thấy hay là."

Hai chữ còn chưa bật thốt lên, Dạ Nguyệt Sắc "Cọ" một cái từ trên giường nhảy dựng lên, tới ở Nguyệt Vô Thương tay, vội vàng nói: "Tuyệt không mệt mỏi, thật mà."

Đôi con mắt sóng sánh ngập nước, mang theo nồng đậm mong đợi nhìn Nguyệt Vô Thương, một đôi mắt trong veo như nước ý vị đối với Nguyệt Vô Thương nháy mắt a nháy mắt, chỉ trông mong người nọ có thể lập tức để nàng đi ra ngoài.

Đường cong khoe miệng của Nguyệt Vô Thương càng phát yêu nghiệt, đôi mắt hoa đào khẽ chau lại, mặt khổ sở nhìn Dạ Nguyệt Sắc, hướng về phía nàng miễn cưỡng nói, "Mới vừa rồi nàng còn nói mệt chết đi."

Dạ Nguyệt Sắc lại bắt đầu lo lắng, cái đó còn không phải là bởi vì sáng sớm hôm nay, nguyên nhân không phải vì tên yêu nghiệt nào đó mới sang sớm đã động chân động tay với nàng sao? Dạ Nguyệt Sắc đảo mắt nhìn một vòng, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, ngưng ngưng nói: "Ta đột nhiên lại cảm thấy tinh thần không tệ, rất muốn ra ngoài đi dạo."

Nguyệt Vô Thương tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười càng yêu nghiệt: "Vậy trước tiên nên tiếp tục việc vẫn chưa kịp làm xong? Nhé?"

Nghe Nguyệt Vô Thương nâng cao ngữ điệu, Dạ Nguyệt Sắc nhất thời giật mình một cái, ngược mắt nhìn lướt qua khuôn mặt mấy ngày nay lộ ra bản tính yêu nghiệt, không nhìn kỹ thì còn đỡ, nhìn kỹ, Dạ Nguyệt Sắc che lỗ mũi, người này thật đúng là yêu nghiệt.

Chỉ thấy áo ngủ rộng thùng thình của Nguyệt Vô Thương khẽ mở, một mảng lớn da thịt trắng như tuyết của bộ ngực theo động tác khom lưng của hắn liền lộ ra, theo áo di động như ẩn như hiện. Trước ngực hai điểm đỏ sắc càng thêm như có như không xuất hiện trước mắt Dạ Nguyệt Sắc, lại còn có chút hơi sưng đỏ, mặt Dạ Nguyệt Sắc đỏ lên. Đó là nàng hôm qua cắn, có chút thẹn thùng mắt khép hờ không dám ở nhìn chằm chằm Nguyệt Vô Thương, chỉ sợ sẽ chảy máu mũi.

Dạ Nguyệt Sắc vốn định lấy tay muốn đem Nguyệt Vô Thương đẩy ra chút ít, đôi tay chạm tới da thịt trắng nõn trên ngực Nguyệt Vô Thương, một dòng điện nhanh chóng truyền tới hai tay, quay đầu yếu ớt nói: "Nguyệt Nguyệt."

Nguyệt Vô Thương kéo Dạ Nguyệt Sắc ngồi vào lòng mình, ôm nàng vào trong ngực, hắn đương nhiên biết Dạ Nguyệt Sắc là không chịu ngồi yên và cũng không thể quản được nàng, để cho nàng tại trong lâu các nán lại khoảng nửa tháng, cũng thực khó cho nàng rồi, chỉ bất quá hắn chẳng qua là không muốn để cho nàng đi ra ngoài nhìn thấy những người khác mà thôi.

Hôm đó liền cho người tra xét tất cả chuyện xảy ra, từ ngày chia tay cùng Phong Hồi Tuyết bên bến tàu ngoài kinh thành, sau khi hắn và Dạ Nguyệt Sắc rời thuyền đi, Tây Từ Đặc đem Phong Hồi Tuyết dẫn dụ tới gần kinh thành Nam quốc, sau đó nhận được lệnh của hắn mới trở lại.

Mà Phong Hồi Tuyết liền không khéo gặp được song thân đi ra ngoài du ngoạn ở Nam quốc, chẳng qua thật là vừa khéo vừa rời khỏi biên cương, song thân Phong Hồi Tuyết liền vô cơ bỏ mình. Nguyệt Vô Thương nhũn mảy một cái, cũng không biết là có người cố ý gây ra hay chỉ là trùng hợp!

Khỏe môi Nguyệt Vô Thương cong lên, thời hạn một tháng cũng sắp đến rồi hắn cùng với Tây Từ Đặc, Tây Từ! Tây Từ! Thời điểm này đúng là rất thích hợp để ra ngoài dạo chơi.

Nguyệt Vô Thương vuốt ve trán Dạ Nguyệt Sắc, sau đó ngón tay thon dài khẽ nâng cằm Dạ Nguyệt Sắc, hai đôi môi hồng khẽ lướt, một đôi mắt lấp lánh sáng lên.

Chẳng qua chỉ là hôn nhẹ? Dạ Nguyệt Sắc cao hứng nhảy dựng lên ôm lấy cổ Nguyệt Vô Thương, đem môi mình hướng Nguyệt Vô Thương mà hôn. Đơn giản đem lời của tên yêu nghiệt nào đó coi như đã xong, thay xong quần áo rồi cùng nàng xuất môn.

Dạ Nguyệt Sắc ra hiệu cho xe ngựa trước hết dừng ở cửa Tô Mặc Già, Dạ Nguyệt Sắc nhảy xuống xe, nhìn thấy Đông Ly đã sớm chờ ở đây, hôm nay ngẩng đầu ưỡn ngực đi về phía trước, nhẹ nhàng ho hai tiếng.

"Phu nhân!" Đông Ly rất cung kính ôm quyền thi lễ, Dạ Nguyệt Sắc có cảm giác mình từ nông dân được nâng lên thành địa chủ. Không sai, nàng hôm nay muốn đến đây là để báo thù, ai kêu hân trước kia không cho nàng đi vào, nói nàng cáo mượn oai hùm cũng được, cái gì cũng tốt, tiểu nữ tử báo thù ba ngày cũng ngại muộn.

"Ừ." Dạ Nguyệt Sắc quét ánh mắt nhìn Đông Ly một cái, "Ta xem ngươi là một kẻ biết thức thời, về sau này tổng quản của Tô Mạc Già vẫn là nên đổi lại người thôi." Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu ưỡn ngực, nàng đã nói qua chỉ cần nàng trở thành chủ nhân Tô Mạc Già sẽ đem Đông Ly đuổi đi, sau đó ở trước cửa lập tấm bảng.

Đông Ly liếc mắt một cái nhìn bộ dáng thê nô sợ vợ đích thị là chủ nhân nhà mình. Thật muốn ngẩng đầu thờ dài một cái, thời điểm trước kia không để cho Dạ Nguyệt Sắc đi vào, đó đều là chủ nhân nhà mình bày mưu đặt kế làm hân có thể đến gần mỹ nhân a. Sau đó bởi vì tức giận nàng đã làm rối loạn tâm hồn của Nguyệt Vô Thương, ngay cả độc cũng đều không chịu giải, ngôn ngữ tự nhiên cũng thêm phần không khách khí. Hiện giờ nàng là phu nhân. Đông Ly cung kính hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Phu nhân nói rất đúng, tất cả theo ý phu nhân."

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cảm thấy không thú vị, hân không phải là nên phản kháng mới đúng sao? Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy không có gì thú vị, vì vậy liền muốn tìm Nguyệt Vô Thương để hỏi, dịch bước đến bên người Nguyệt Vô Thương, ho nhẹ hai tiếng, "Nguyệt Nguyệt, ta muốn khai trừ hân, để cho hân về sau đi chui nhà xí."

Đông Ly vừa nghe, không thể tin ngược mắt lên, nhìn nụ cười trên mặt Nguyệt Vô Thương, cúi đầu thờ dài, chủ nhân hân đúng là một kẻ không có tính người. Chẳng qua là lời này hân không dám nói ra.

Nguyệt Vô Thương nhìn Đông Ly một cái, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cung chiều cười một tiếng, chỉ cần nàng cao hứng, có cái gì không thể, "VẬY sau này nhà xí của Tô Mạc Già liền để cho Đông Ly nhé."

"Đúng rồi, phải ở trước cửa lập tấm bảng viết lên ‘ Nhân yêu cùng Hồ Ly Tinh cảm vào bên trong ’ a, phải nhớ được."

Dạ Nguyệt Sắc còn chưa nói hết Nguyệt Vô Thương liền kéo Dạ Nguyệt Sắc đi về phía trước, khoe miệng treo lên một nụ cười xinh đẹp. Dạ Nguyệt Sắc nhìn từ lâu, cảm thấy đói bụng rồi, lời Nguyệt Vô Thương đi hướng trong từ lâu.

Dạ Nguyệt Sắc kéo Nguyệt Vô Thương đến trong từ lâu ngồi xuống vị trí khiến mọi người dễ nhìn thấy nhất. Nàng hôm nay không chỉ có là ra ngoài ra oai tìm Đông Ly báo thù, lại muốn cùng Nguyệt Nguyệt nhà nàng đi dạo.

Nguyệt Vô Thương ngồi ở vị trí dễ thấy nhất, cảm nhận được tới ánh mắt nhìn từ mọi phía, hân tự nhiên biết Dạ Nguyệt Sắc có ý gì, vừa lúc hân cũng có ý đó, để mọi người ở kinh thành xem một chút, hôm nay Dạ Nguyệt Sắc là thê tử Nguyệt Vô Thương.

Gọi rất nhiều món ăn, món ăn còn chưa dâng lên đủ, ngoài cửa liền truyền đến một loạt tiếng bước chân. Dạ Nguyệt Sắc tò mò ngược mắt nhìn lại, đã thấy Nguyệt Lưu Ảnh cùng một người nam tử trung niên dị tộc chậm rãi đi vào

So với nam tử Bắc Mạc, người này có khuôn mặt cương nghị nhưng không hề tỏ vẻ thô lỗ, quanh thân toát ra khí chất của vương giả, trên mặt bởi vì năm tháng lắng đọng, lại có chút thâm thúy sâu xa. Chủ yếu chính là Dạ Nguyệt Sắc vội vàng quay đầu lại nhìn đối diện Nguyệt Vô Thương, sao nàng lại có cảm giác đáng đáp hai người bọn họ có mấy phần tương tự?

Nguyệt Lưu Ảnh quét mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, chỉ thấy người phía sau càng thêm kiều mỵ động lòng người, trong lòng hưng hăng run lên, ngay sau đó cau mày thu lại thần sắc, mang theo trung niên nam tử đi về hướng Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc.

"Hoàng thúc, đây là Bắc Mạc quân chủ." Nguyệt Lưu Ảnh hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói, nhìn lướt qua bốn phía, "Ta xem cũng không còn bàn, không bằng liền cùng hoàng thúc ngồi chung một bàn!"

Nói xong hướng về phía Bắc Mạc quân chủ làm một tư thế xin mời, sau đó tự mình ngồi xuống.

Dạ Nguyệt Sắc nhướng mày, đồ Lesbian hân tự coi đây là nhà mình! Nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, sau đó khẽ nhìn Bắc Mạc quân chủ một chút đang hướng về phía nàng cười, xem ra là một người có vẻ rất nhiệt tình.

Nhìn người ngồi ở bên tay phải Nguyệt Lưu Ảnh, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên nhớ đến ngày ấy lúc Nguyệt Vô Thương cầu hôn với nàng, âm thầm cười gian trá một tiếng, sau đó nâng lên ba đôi mắt song sánh đầy nước, nhìn Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Lưu Ảnh thấy thế, trong lòng không thể ức chế rung động đứng lên, đây mới chính là dáng vẻ của nàng sao? Bắt hân làm cái gì hân cũng đều đáp ứng, mà nghe lời Dạ Nguyệt Sắc, sắc mặt của Nguyệt Lưu Ảnh đen đến mức có thể chảy ra nước.

"Nguyệt Nguyệt à, hân gọi chàng là hoàng thúc, vậy kêu là ta cái gì?". Bộ mặt mang dáng vẻ mơ màng, mắt to ngập nước, nhìn thấy thế nhưng lại không thể làm cho người nào có thể giận nàng, chẳng qua là cảm giác bất bình trong lòng Nguyệt Lưu Ảnh càng phát ra mãnh liệt.

Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng nhướn đôi mắt hoa đào lên, cái môi khẽ kéo lên một đường cong duyên dáng, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cung chiều cười một tiếng, "Đĩ nhiên là thăm thăm!"

Dạ Nguyệt Sắc tà ác cười một tiếng, mặc dù bị làm già đi một chút, nhưng nhìn thấy đồ Lesbian tỏ vẻ kinh ngạc, nàng thật cao hứng, đôi môi mang theo nụ cười trông mắt tà ác cứ như vậy nhìn Nguyệt Lưu Ảnh. Mà mặt người nào đó đen xì, trong đôi mắt phượng tràn đầy màu đen đang kìm nén tức giận, hai tay nắm thật chặt, nàng vốn phải là của hân, hôm nay muốn hân gọi nàng là thăm thăm, đừng mơ tưởng!

"Lễ nghi của Nguyệt quốc là như thế sao." Bắc Mạc quân chủ ở một bên lên tiếng, thanh âm nhàn nhạt, nghe rất ôn hòa, chỉ bắt quá ý tứ bên trong cũng là không thể bỏ qua, nếu như Nguyệt Lư Ảnh hẳn không gọi, vậy chính là quá mất quốc thể.

Chẳng qua là kể từ khi người nọ từ khi bắt đầu bước vào tử lâu, Nguyệt Vô Thương cũng không hề nhìn qua ông ta một cái, hiện giờ cũng đương nhiên không muốn nhận giúp đỡ của ông ta, nhìn lướt qua Nguyệt Lư Ảnh, sâu kín lên tiếng: "A Ảnh, hôm đó thái tử điện hạ Nam quốc."

Lời nói Nguyệt Vô Thương đến chỗ này dừng lại, đôi mắt lại nhìn chăm chăm Nguyệt Lư Ảnh, chờ hẳn gọi Dạ Nguyệt Sắc thăm thăm, cũng làm chặt đứt tâm tư của hắn!

"Thăm thăm." Nguyệt Lư Ảnh cắn răng nghiêng lợi, nhỏ giọng gần như nghe không rõ kêu lên hai chữ, sau đó vung lên ống tay áo không để ý, hôm nay phụng chỉ đưa Bắc Mạc quân chủ đi dạo một vòng kinh thành, sai bước rời khỏi tử lâu.

Dạ Nguyệt Sắc đương nhiên cũng biết một vừa hai phải, trong lòng vui vẻ, nhỏ giọng thăm nói: "Ta vẫn còn chưa cho hắn bao tiền lì xì, làm gì đi nhanh như vậy."

Nguyệt Vô Thương mỉm cười, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cung chiều cười nói: "Đột nhiên không có hứng trí, ta xem vẫn là nên mang về ăn!"

Dạ Nguyệt Sắc có chút không hiểu nhìn Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Lư Ảnh cũng đã đi rồi, không phải là hăng hái hơn sao? Khẽ liếc mắt về phía Bắc Mạc quân chủ, chỉ thấy ánh mắt người nọ sáng quắc nhìn khuôn mặt Nguyệt Vô Thương, thần sắc có chút hoảng hốt. Dạ Nguyệt Sắc kích động, vốn là mới vừa này người này giúp cho nàng, đối với ông ta ấn tượng không tệ, chẳng qua là hiện giờ nhìn chăm chăm Nguyệt Nguyệt nhà nàng như vậy, là chuyện gì a?

"Khụ khụ." Dạ Nguyệt Sắc ho nhẹ hai tiếng, thấy người kia vẫn nhìn Nguyệt Nguyệt nhà nàng, lần nữa ho hai tiếng, đem cái ly cầm trong tay nặng nề đặt trên bàn, phát ra tiếng vang rất lớn, người nọ mới phục hồi tinh thần lại.

Chẳng qua là người kia không biết cao thấp, hiện giờ vẫn như cũ còn có thần sắc không khác nhìn Dạ Nguyệt Sắc, giống như mới vừa rồi chăm chú nhìn Nguyệt Vô Thương thật lâu là một ảo giác.

"Đại thúc a." Dạ Nguyệt Sắc nhìn Bắc Mạc quân chủ một cái, tiếp tục nói: "Có từng nghe qua một câu nói hay không?"

"Phu nhân hãy nói nghe thử!" Đôi mắt hoa đào của người nọ cũng không kém Nguyệt Vô Thương, mặc dù trải qua năm tháng có chút tang thương, nhưng vẫn mê người mị hoặc như cũ.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn người nọ, nghiêm nghị nói: "Chính là ‘ Hái hoa phải hái liền tay ’." Đừng nghĩ già rồi muốn làm gì thì làm, không phải già rồi muốn làm gì thì làm a.

Người nọ không hiểu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên đứng dậy, cơm cũng không muốn ăn, kéo Nguyệt Vô Thương ra khỏi tử lâu, lưu lại một nam nhân đang cau mày, trăm mối vẫn không có cách giải.

Nguyệt Vô Thương thấy bộ dạng Dạ Nguyệt Sắc cau mày chu mỏ mỗi khi nàng mất hứng, nhưng không biết nàng vì sao mất hứng, nhẹ nhàng kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu hỏi: "Làm sao vậy, Sắc Sắc."

Dạ Nguyệt Sắc dừng bước lại, nhìn lên rồi lại nhìn xuống Nguyệt Vô Thương, mặt mày như vẽ, đôi mắt hoa đào lúc này, đôi môi hiện rõ nụ cười cung chiều lúc nói chuyện với nàng, đôi môi mềm mại khẽ hé ra rồi hợp lại. Dáng dấp quá mức yêu nghiệt rồi, Dạ Nguyệt Sắc mất hứng, nhìn lướt qua đường cái, chỉ thấy có bán mũ sa, kéo đầu Nguyệt Vô Thương xuống, giận dữ trum lên trên đầu Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương vẫn cung chiều kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng khẽ néo tay nàng, sâu kín nói: "Nương tử như vậy làm sao gặp người ta."

"Ai bảo chàng mang bộ dáng trêu hoa ghẹo nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc phẫn hận nói, nhà có hoa thơm đúng là rước lấy phiền phức. Nam nhân nữ nhân thấy đều vô lực chống đỡ.

Nguyệt Vô Thương đem mũ sa hạ xuống che bớt dung nhan nhưng lúc này càng phát yêu nghiệt. Hiểu ý của nàng, chợt có chút sùng nịnh nhưng bắt đắc dĩ thờ dài, không biết trong đầu nàng đang nghĩ cái gì? Bắt quá người nọ mới nhìn hắn mấy lần, nữ nhân đã này suy nghĩ đi nơi nào rồi!

Chẳng qua là Nguyệt Vô Thương đương nhiên không biết bản khoả của Dạ Nguyệt Sắc, tình địch của nàng không phân biệt nam nữ!

Nguyệt Vô Thương bắt đắc dĩ cúi đầu hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cung chiều nói, giọng nói mềm mại đến tận xương thật hợp với bộ dạng kia, khiến trái tim nhỏ của Dạ Nguyệt Sắc đập lệch hai nhịp: "Nương tử, nếu nàng không thích, về sau chỉ để cho một mình nàng nhìn."

Dạ Nguyệt Sắc sắc mặt đỏ lên, thấy người nào đó đang tỏ thái độ nhận sai, bắt quá trong lòng có chút tò mò, người vừa này là Bắc Mạc quân chủ, đột nhiên thấy mình ăn đám chua lỉnh tinh cảm thấy một tia thẹn thùng.

"Tốt lắm, đi thôi." Nguyệt Vô Thương nắm tay nàng tiếp tục đi về phía trước.

Đường cái phồn hoa náo nhiệt, một thân bạch y nam tử, toàn thân tỏa ra khí thế tao nhã làm cho mọi người xung quanh không thể không nhìn, chỉ là trên đầu mũ sa thật to ngăn cách tầm mắt của mọi người, làm cho người ta không thể nhìn thấy dung nhan đằng sau mũ sa kia, chỉ có thể nhìn thấy đằng sau mũ sa là đoạn tóc dài như gấm, nhu thuận rủ xuống ở phía sau.

Một đôi tay thon dài dắt theo sau một nữ tử sa y màu xanh nhạt, cô gái kiều mỵ động lòng người, tự nhiên làm người khác chú ý vạn phần.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc kéo tay Nguyệt Vô Thương, để cho hắn ngừng lại, xoay người nhìn xuyên qua cái khăn che mặt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đoàn, cau mày hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ta giống như nghe thanh âm gì đó?" Dạ Nguyệt Sắc khẽ cắn răng, nàng muốn nói là nghe tiếng đàn kia. Chẳng qua là ở lâu các tới giờ đã mười mấy ngày, chỉ cần vừa nhắc tới hai chữ tiếng đàn, tên yêu nghiệt nào đó liền quần lấy nàng, ôn nhu hôn, êm ái treu chọc, làm cho một chút thanh tỉnh của nàng toàn bộ ném ra ngoài, thế giới của nàng chỉ có duy nhất một mình hắn.

Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày, ngưng thần nghe, thần sắc trên mặt đột nhiên yêu dã vạn phần, kéo Dạ Nguyệt Sắc đi về phía trước, vừa nói: "Nào có cái thanh âm gì, nương tử nhất định là nghe lầm."

Dạ Nguyệt Sắc cũng không kịp nói chuyện, chỉ cảm thấy một cổ ôn nhu như gió xuân cảm giác áp vào mặt, nghênh diện mà đến. Ngược mắt nhìn, chỉ thấy một thân bạch y, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng, trong mắt một mảnh nhu tình niềm thương nhớ.

Người này chính là Phong Hồi Tuyết không gặp đã lâu vẫn không thay đổi, Nguyệt Vô Thương nắm chặt tay Dạ Nguyệt Sắc, cách mũi sa nhìn Phong Hồi Tuyết, yên lặng theo dõi biến hóa.

Chỉ thấy Phong Hồi Tuyết chậm rãi đi lên trước, hơi nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, sau đó ánh mắt nhu hòa nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói: "Nguyệt Sắc." Khuôn mặt dịu dàng ngừng lại một chút, tất cả thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một tiếng gọi nhẹ nhàng.

"A Tuyết." Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy Nguyệt Vô Thương cảm tay của nàng nắm thật chặt, nhẹ nhàng nhéo nhẹ vào lòng bàn tay người nọ, ý bảo hắn bình tĩnh chờ nóng. Nhìn lướt qua Phong Hồi Tuyết, người thích mặc áo màu xanh nhạt lúc này đã đổi thành một thân bạch y, trong lòng hồ nghi, yếu ớt mà hỏi: "A Tuyết huynh làm sao vậy?"

Phong Hồi Tuyết nhìn Dạ Nguyệt Sắc một lúc, lại nhìn Nguyệt Vô Thương, nhàn nhạt nói một câu: "Không có gì".

Nỗi đau mất song thân của hắn, hi vọng không liên quan gì đến Nguyệt Vô Thương, ánh mắt ôn hòa nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng đau xót. Hắn và nàng vốn dĩ chính là kẻ tuột mất nhau. Chẳng qua là, nếu thật sự chuyện đó có liên quan đến Nguyệt Vô Thương, hắn phải lựa chọn như thế nào? Hoặc giả chỉ cần hắn không thương nàng, buông nàng ra, có lẽ là có thể siêu thoát rồi! Không đành lòng nhìn lại nàng một lần nữa, sợ mình sẽ nhịn không được mà mềm lòng, Phong Hồi Tuyết lắc mình một cái đột nhiên biến mất trước mặt Dạ Nguyệt Sắc.

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc kéo Nguyệt Vô Thương tay, yếu ớt mà hỏi: "Huynh ấy làm sao vậy?"

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương phía sau mũi sa khẽ híp lại, tại sao hắn phải gánh tội thay người khác? Chuyện này phải điều tra một cách rõ ràng, qua hai ngày nữa chính là lễ vạn thọ, hắn vốn không muốn đi tham gia náo nhiệt, hôm nay ngược lại đột nhiên muốn đi rồi. Nguyệt Vô Thương khẽ nhếch môi, nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu nói: "Hắn đã trưởng thành rồi, không cần nàng quan tâm."

Dạ Nguyệt Sắc giật giật khóe miệng, cách mũi sa cũng có thể nghe thấy được mùi dấm, người này thật là một nam nhân nhỏ mọn, bắt quá a, nàng thích.

Đúng hạn tới lễ vạn thọ, Dạ Nguyệt Sắc ngồi bên cạnh Nguyệt Vô Thương, quan sát cả căn điện đường, cung điện xanh vàng rực rỡ. Nàng ngược lại không có hứng thú gì, nhìn lướt qua chéch Nguyệt Vô Thương một chút, đôi diện là Bắc Mạc quân chủ. Một đôi mắt lãnh đạm lướt qua, khiến Dạ Nguyệt Sắc hướng Nguyệt Vô Thương bên người rút một cái.

Nguyệt Vô Thương nheo mắt lại nhìn lướt qua ngồi đối diện là Tây Từ Dặc, ánh mắt nguy hiểm lạnh lùng, Tây Từ Dặc lơ đãng đem ánh mắt đang nhìn Dạ Nguyệt Sắc dời đi, quay đầu không nói thêm gì nữa.

Chẳng qua là phía kia Bắc Mạc quân chủ vẫn nhìn khuôn mặt Nguyệt Vô Thương, thần sắc sảo bi. Nguyệt Vô Thương chẳng qua chỉ khẽ cười lơ đãng, tất cả những chuyện này đều là chính ông ta tạo thành, không liên quan gì đến hắn.

Không bao lâu, liền nghe âm thanh mang ngữ điệu của thái giám truyền đến, Chiêu Đức đế, Thái hậu, hoàng hậu khoan thai đi tới.

Một lúc sau mọi người cùng ngồi xuống, ti trúc lễ nhạc vang lên, trong sảnh tiếng động không ngừng vang lên.

Vốn dĩ nghĩ tới yến tiệc là nơi thật tốt để thưởng thức, Dạ Nguyệt Sắc lúc này gục xuống bàn ăn thức ăn, nhưng ăn cũng không thấy ngon, nhàm chán vô cùng.

Cho đến khi thanh âm khiêu khích bởi móc vang lên, "Cầm Nguyệt Vương phi vì sao chỉ lo ăn cũng không nói chuyện!"

Thanh âm khinh bạc tại trong cung điện vang lên rất rõ ràng, cả đám trông mắt nhìn về phía người nói chuyện, chỉ thấy người nọ chính là hôm đó tại bữa tiệc chọn phi xúc động lòng người, hôm nay chính là Hương phi của Chiêu Đức đế.

Nhưng mà người bị nói đến là Dạ Nguyệt Sắc, nàng còn không có ý thức được rõ ràng người Hương phi đang nói là nàng, bởi vì trong vương phủ cho tới bây giờ đều là gọi nàng phu nhân. Nguyệt Vô Thương cùng Nguyệt Lưu Ảnh nhìn lướt qua người ngồi ở vị trí hoàng hậu chính là Úc Khả Nhân, Úc Khả Nhân miệng hùm gan sứa mềm mại nhìn Chiêu Đức đế, kiều mỵ nói: "Cầm Nguyệt Vương phi hình như còn chưa hướng hoàng thượng chúc thọ?"

Đôi mắt Chiêu Đức đế lóe tinh quang, nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, thần nhiên nói: "Vô Thương năm nay tuổi cũng đã hai mươi tám, cũng tới cuộc cũng chịu lấy vợ, nên sớm vì hoàng gia khai chi tán diệp."

Dạ Nguyệt Sắc mới vừa uống một hớp không biết gọi là gì nhưng lại mang vị tinh khiết thơm ngọt, vừa nghe đến hai mươi tám, một ngụm rượu sắc ở trong cổ, một đôi đôi mắt đẹp sóng nước lăn tăn nhìn Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương bắt đầu đi thờ dài, đưa tay vuốt ve sau lưng Dạ Nguyệt Sắc, rõ ràng không uống được rượu, vẫn còn mê rượu.

Mang theo người bên mình đứng lên, vung ống tay áo ngăn chặn một nguồn khí lực phóng tới, thẳng tắp hướng về cung nữ Vân Đóa bên cạnh Thái hậu, ống tay áo người nọ bị thổi ra, lộ ra một khoảng lớn cổ tay có một nốt ròi đỏ, Tây Tử Đặc đôi mắt thâm u xanh biếc ánh lên, nhìn cung nữ bên cạnh Thái hậu, đôi mắt càng phát âm trầm, cùng tơ máu.

Nguyệt Vô Thương khẽ cong khoe môi, kéo Dạ Nguyệt Sắc đi tới trong điện, khẽ ôm quyền thi lễ một cái, "Chúc hoàng thượng Vạn Thọ Vô Cương!"

Dạ Nguyệt Sắc không nhìn được dạ dày run rẩy, vạn thọ vô cương, tà ác như vậy thật thích hợp với Nguyệt Nguyệt nhà nàng. Bị rượu tiêm nhiễm Dạ Nguyệt Sắc có chút say, đầu có chút mơ màng, đi theo Nguyệt Vô Thương sau nói một câu: "Chúc hoàng thượng thọ (thọ) cùng trời đất!"

"Hảo một cái Vạn Thọ Vô Cương, Thọ Cùng Trời Đất!" Chiêu Đức đế cao hứng lập lại của lời nói Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương, vị hoàng đế này muốn sống lâu trường thọ sánh cùng thiên địa.

Người nào đó đứng bên cạnh Nguyệt Vô Thương nhữn như con chi chi bắt đầu lão đảo, Nguyệt Vô Thương bắt đầu dùng tay ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, hướng về phía Chiêu Đức đế nói: "Vương Phi không uống được rượu, thân thể thần không khỏe, muốn cáo từ trước!"

Chiêu Đức đế nhìn bộ dáng say rượu của Dạ Nguyệt Sắc, cùng với Nguyệt Vô Thương thân thể "Yếu đuối", gật đầu đáp ứng, mặc dù biết lần này Nguyệt Vô Thương rời đi sớm thật không phù hợp, nhưng Bắc Mạc quân chủ, cũng chính là cứu cứu của Nguyệt Vô Thương hiện ông ta cũng đang ở đây cũng không tiện làm khó. Hơn nữa Bắc Mạc mấy năm gần đây ngày càng hùng mạnh, lúc này không thích hợp phá vỡ thế diện.

Nguyệt Vô Thương khẽ cười khê, đôi mắt nhìn người bên cạnh một vòng, đỡ Dạ Nguyệt Sắc hướng bên ngoài cửa cung đi tới.

Sau khi rời khỏi cửa cung, rượu được cống nạp từ biên thủy bắt đầu ngấm, lúc này nàng nhữn như con chi chi tựa vào Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương cung chiều khom lưng đem Dạ Nguyệt Sắc ôm lấy, hướng xe ngựa bên ngoài cung đi tới.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc tựa vào trong ngực Nguyệt Vô Thương, nhẹ giọng nói.

"Sao?" Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc đi ra ngoài, vừa đáp lời, thấy gió thổi lớn, trực tiếp dứt khoát đem Dạ Nguyệt Sắc trùm vào bên trong áo choàng.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục gọi, bên trong áo choàng có buồn bực khó chịu, ở trong ngực Nguyệt Vô Thương chui ra, yếu ớt nói: "Nguyệt Nguyệt, chàng thật là xấu xa. . . ."

Nguyệt Vô Thương không ngừng bước chân, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc đã thò đầu từ trong áo choàng Nguyệt Vô Thương từ nơi cổ chui ra, ngọn gió lạnh từ hướng đối diện ào ạt thổi tới, Nguyệt Vô Thương bắt đầu đi sửa sửa lại cổ áo, ôm Dạ Nguyệt Sắc, trong miệng cũng không khỏi lên tiếng: "Sao lại nói ta xấu xa?"

Dạ Nguyệt Sắc khẽ chớp đôi mắt, tiến tới trước mặt Nguyệt Vô Thương, chu miệng lên nói: "Chàng nói, chàng nói vạn thọ vô cương. . . ."

Trong mắt Nguyệt Vô Thương có ý cười, lời này chẳng lẽ cũng có lỗi? Vậy mà không đợi hắn có nhiều suy tư hơn nữa, Dạ Nguyệt Sắc tiếp cận cao hơn, mang theo hô hấp có hơi rượu phả bên tai Nguyệt Vô Thương, lặng lẽ nói chuyện một câu, sau đó liền cười khanh khách.

Bước chân Nguyệt Vô Thương chợt dừng lại, nàng từ nơi nào biết những chuyện này? Luyến đồng! Nguyệt Vô Thương hé mắt, vỗ vỗ mông Dạ Nguyệt Sắc tựa như trừng phạt, vừa nói mang tính đe dọa: "Nếu sau này lại nói lời như vậy, ta liền đánh mông nàng!"

Khi nói chuyện đã đến trước xe ngựa, Nguyệt Vô Thương ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc lên xe ngựa, chỉ thấy người trong ngực của men say càng nhiều, từ trong ngực Nguyệt Vô Thương bỏ dây, một đôi tay nhỏ bé mềm yếu không xương, Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng vuốt ve nàng, sau đó là cái mũi, sau đó dừng ở đôi môi, khẽ cau mày.

Nguyệt Vô Thương khẽ mỉm cười, lời nói mềm mại đến tận xương: "Sắc Sắc, nàng muốn làm gì?"

Dạ Nguyệt Sắc cau mày, chu miệng lên, lẩm bẩm nói: "Tại sao có thể như vậy?"

Nguyệt Vô Thương đem tay của Dạ Nguyệt Sắc nắm trong tay mình, nhẹ nhàng cấn cấn tay nàng Dạ Nguyệt Sắc, con mắt hiện lên nụ cười thật đẹp, "Nàng nói ta biết được không?"

Dạ Nguyệt Sắc rút tay bị đau lại, nhìn Nguyệt Vô Thương nói một câu: "Rõ ràng thoát nhìn bộ dạng chỉ mới mới hai mươi tuổi a. . . ."

"Hửm?" Nguyệt Vô Thương híp hoa đào đôi mắt một cái, tiến tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, nhủu mày hỏi.

Dạ Nguyệt Sắc đem đầu Nguyệt Vô Thương đẩy ra chút ít, hét lên: "Lão Nam Nhân!"

Lão Nam Nhân? Đôi mắt Nguyệt Vô Thương nhủu lại, nhìn người trước mặt bị say bất tỉnh nhân sự chính là Dạ Nguyệt Sắc, giận đến nghiến răng nghiến lợi, đưa tay sờ lên khuôn mặt đẹp như cánh hoa, Lão Nam Nhân!

Chương 72

Nguyệt Vô Thương một tay lấy Dạ Nguyệt Sắc kéo đến trong ngực, hai người kề sát cùng một chỗ, Dạ Nguyệt Sắc trong men say mông lung giãy giụa ngược cổ lên muốn đào thoát khỏi Nguyệt Vô Thương trời buộc. Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc ôm càng chặt hơn, hoa đào trong mắt quay cuồng, đôi mắt hoa đào hơi hơi xéch lên, khóe miệng gợi lên một độ cong nguy hiểm, thanh âm càng mỉa mai hoặc mất hồn nói: "Sắc Sắc, lão nam nhân là nói ai vậy?"

Dạ Nguyệt Sắc né tránh đôi môi Nguyệt Vô Thương ở trên cằm nàng nhẹ nhàng cắn nuốt, một bên la hét: "Lão, lão nam nhân..." Nguyệt Vô Thương đuổi theo chiếc cằm né tránh của Dạ Nguyệt Sắc, nguy hiểm tiếp tục truy vấn nói: "Là ai?"

"Lão nam nhân, đương nhiên, đương nhiên là chàng..." Dạ Nguyệt Sắc thò tay đẩy Nguyệt Vô Thương một cái, né tránh môi của Nguyệt Vô Thương, vừa nói: "Chàng là lão... Nam nhân, chàng đã hai mươi tám tuổi, ah, ta... Ta mới mười tám thôi... Lớn hơn ta mười tuổi, ta cảm thấy ta bị thua thiệt..."

Nguyệt Vô Thương nghe vậy, đôi mắt đen lại càng trầm xuống, lão nam nhân, hẳn già chỗ nào, đem Dạ Nguyệt Sắc né tránh trong lòng gắt gao ấn ở trong ngực, cắn răng nghiêng lợi nói: "Vi phu năm nay hai mươi sáu, hai mươi tám chính là tuổi mụ, tuổi mụ biết không? Nữ nhân!"

Dạ Nguyệt Sắc giãy giụa đem đầu Nguyệt Vô Thương đẩy ra một chút, cảm giác say lên não, chỉ cảm thấy cả người nóng lên. Nguyệt Vô Thương đem nàng ôm vô cùng chặt, xiết không thoải mái. Nghe Nguyệt Vô Thương nói thế, không kiên nhẫn đáp trả: "Tuổi mụ cũng thế, cũng đã hai mươi tám tuổi, ah..."

Dạ Nguyệt Sắc ợ một hơi rượu, tiếp tục nói: "Ách, lão nam nhân... Đừng đụng ta..."

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương càng sâu, khuôn mặt hoa đào ửng ửng có chút bức tức, ngữ khí có chút trẻ con nói: "Nương tử hiện thời cũng tuổi mụ hai mươi, như thể tính ra so với ta chỉ nhỏ tám tuổi, nàng nhớ kỹ chưa!"

"Lão... Nam..." Chữ còn lại chưa kịp bật thốt lên, liền bị Nguyệt Vô Thương hung hăng bịt kín môi, nhẹ nhàng cắn nuốt cánh môi Dạ Nguyệt Sắc, lão nam nhân? ! Nguyệt Vô Thương một phen hung hăng đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, nếu mà nàng một lòng cho hắn là lão nam nhân, như vậy hẳn liền tự thể nghiệm nói cho nàng biết, hẳn có phải đã già như thế hay không.

Dạ Nguyệt Sắc giãy giụa không nhiều lắm, chỉ phải dựa vào trong miệng Nguyệt Vô Thương hô hấp không khí, làm cho nụ hôn trừng phạt này, càng hôn càng sâu, thẳng đến thay đổi vị.

Nguyệt Vô Thương hô hấp hơi loạn, ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc hỏi: "Còn là lão nam nhân nữa không? Hửm?" Một bàn tay ở bên hông Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng gãi, một bên vẫn còn thềm thường mà nhẹ nhàng gặm gặm môi Dạ Nguyệt Sắc, "Hửm? Nói hay không?"

Dạ Nguyệt Sắc nhướng lên đôi mắt nửa khép nửa mở, một bên trốn tránh tay Nguyệt Vô Thương, nhưng mà giãy giụa ở trong lòng Nguyệt Vô Thương ngồi không vững, vuron ra hai tay cuốn lấy cổ Nguyệt Vô Thương, men say mệnh mông khách khách cười rộ lên.

"Nói hay không? Còn là lão nam nhân hay không? Hửm?" Nguyệt Vô Thương ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc thổi một ngụm nhiệt khí, ở bên hông Dạ Nguyệt Sắc gãi ngứa, tay không an phận đưa tới trước ngực Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng ở phía trên nhàn một cái. Làm cho Dạ Nguyệt Sắc men say càng nồng hậu bắt đầu râm rì ồn ào hai tiếng, Nguyệt Vô Thương đề sát tai vào, Dạ Nguyệt Sắc phun ra mấy chữ cũng lại là "Lão nam nhân!"

Xe ngựa chậm rãi đi tới, có lẽ là trải qua đoạn đường không ổn định, xe ngựa xóc nảy một trận, thân hình Dạ Nguyệt Sắc bất ổn cánh tay đem cổ Nguyệt Vô Thương xiết càng chặt hơn. Dọc theo đường đi hai người vô cùng thân thiết ôn tồn, mà lúc này càng dán sát vào gần hơn, theo xe ngựa xóc nảy, hai người mà sát, làm cho đôi mắt Nguyệt Vô Thương tối sầm ám muội, nhưng mà lại nghe từ đôi môi anh đào của Dạ Nguyệt Sắc lâm lâm nói: "Lão nam nhân..."

Tức giận lại không biết làm sao, trong đôi mắt yêu đã hoa đào hừng hực, ngón tay theo cổ áo rộng mở của Dạ Nguyệt Sắc chen vào, ngón tay mang theo chút cảm giác mát, làm cho Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy trước ngực chột lạnh, hướng trong lòng Nguyệt Vô Thương co rút lại, nhưng bàn tay tà ác của người nọ vẫn cứ tiến tới.

Ngón tay vừa chạm vào đến chỗ mềm mại mắt hôn kia, đôi mắt Nguyệt Vô Thương càng thêm ám trầm, có vẻ như hơi thở mang theo mùi rượu Dạ Nguyệt Sắc phun ra cũng đưa hắn hun đến cả người khô nóng, lực đạo trên tay không khỏi tăng thêm, Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng ní non ra tiếng, đôi mắt Nguyệt Vô Thương càng tràn đầy dục hỏa, đem Dạ Nguyệt Sắc ôm càng chặt hơn, hô hấp hơi loạn, tay cũng bắt đầu không đứng yên.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên từ trong lòng Nguyệt Vô Thương cựa đứng lên, ôm cổ Nguyệt Vô Thương, vuron người hôn lên môi Nguyệt Vô Thương, bàn tay nhỏ bé học động tác của Nguyệt Vô Thương, vớ vào vạt áo của hắn, tại chỗ nào đó đang sưng phồng lên, nhẹ nhàng sờ nắn. Nguyệt Vô Thương rên

rỉ, chỉ nghe thấy Dạ Nguyệt Sắc lẩm bẩm nói: "Lão nam nhân, khi dễ ta..."

Lão nam nhân! Lời này giống như ma âm xâm nhập vào trong tai Nguyệt Vô Thương, mắt Nguyệt Vô Thương càng sâu đen không thấy đáy, nằng lại kêu lão nam nhân!

Trong lúc nhất thời bên trong xe ngựa thờ gấp từng trận, Nam Uyên đánh xe bên ngoài, thân hình cứng lại, chỉ còn thiếu chút nữa sẽ té thẳng từ trên xe ngựa xuống. Loại thanh âm mặt hồng tim đập này, Nam Uyên càng đem xe ngựa chạy càng nhanh, chỉ trông sớm một chút đến Vương phủ.

Chẳng qua xe ngựa chạy càng nhanh, thanh âm bên trong liền càng dồn dập, một tiếng lại một tiếng truyền vào trong tai Nam Uyên, Nam Uyên không tự chủ đem tốc độ xe ngựa chậm dần, thanh âm bên trong xe ngựa lại càng phát ra rõ ràng, Nam Uyên thật là muốn chết đi cho xong.

Rốt cục cũng đã về tới Vương phủ, bản thân mình nhanh chóng biến mất ở tại trước xe ngựa.

"Nguyệt Nguyệt, lạnh..." Dạ Nguyệt Sắc đem đôi chân trắng nõn như ngọc vói vào lòng Nguyệt Vô Thương, đôi tay nhỏ bé lạnh buốt ở cổ Nguyệt Vô Thương cả xát vào lưng, cả người giống như con tôm rút vào Nguyệt Vô Thương ôm ấp, một bên lẩm bẩm: "Ah... Nguyệt Nguyệt... Lạnh quá..."

Nguyệt Vô Thương mặt xanh mét nhìn nữ nhân bị hấn lột được chỉ vừa hơn nửa đang co rút vào trong lòng hắn, trên trán nổi gân xanh, đem nữ tử trong lòng co rút thành một cục xách lên, tức tối cắn cắn vành tai Dạ Nguyệt Sắc, cắn răng nghiến lợi hỏi: "Lát nữa sẽ không lạnh!"

Dạ Nguyệt Sắc thu tay đem đầu Nguyệt Vô Thương đẩy ra, một bên rầm rì: "Ta muốn đi ngủ, ta muốn đi ngủ"

Nguyệt Vô Thương đen mặt tới gần phía trước lại bị Dạ Nguyệt Sắc đẩy ra, lại tới gần phía trước, lại bị đẩy ra, Nguyệt Vô Thương bất đắc dĩ thở dài, đem Dạ Nguyệt Sắc áp sát vào bên trong áo choàng, thoáng bình phục hô hấp một chút, đem Dạ Nguyệt Sắc bao kín lại, ra khỏi xe ngựa.

Chỉ là vừa ra khỏi xe ngựa, một tiếng sáo trúc thê lương quái dị vang lên, Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua bầu trời đêm đen như mực, nhưng mà tiếng sáo trúc càng bên nhộn, người trong lòng dần dần không yên, luôn luôn ngo ngoáy trong lòng Nguyệt Vô Thương, trong miệng thì thảo lời vô nghĩa.

Tiếng sáo càng lúc càng cao, Dạ Nguyệt Sắc ở trong lòng càng bất an, ở trước ngực Nguyệt Vô Thương, tay đột nhiên bấu mạnh vào ngực hắn, càng lúc càng dùng sức. Nguyệt Vô Thương nhíu nhíu mày, cảm thấy tiếng sáo này có gì không đúng, nhưng mà lại tìm không thấy vị trí cụ thể phát ra tiếng sáo.

Nguyệt Vô Thương thò tay vỗ vỗ lưng Dạ Nguyệt Sắc an ủi, nhưng Dạ Nguyệt Sắc càng luống cuống, tiếng kêu đau trong miệng càng mãnh liệt, Nguyệt Vô Thương rộng mở áo choàng, chỉ thấy người trong lòng bởi vì cắn mà đôi môi trở nên trắng bệch, trên trán trên chóp mũi tràn đầy mồ hôi, lúc này trên môi trắng bệch tràn ra một luồng tơ máu.

"Ra đây!" Nguyệt Vô Thương hét lớn một tiếng, nhưng tiếng sáo không có chút nào có ý định dừng lại, khóe miệng Dạ Nguyệt Sắc tràn ra một luồng tơ máu, mắt Nguyệt Vô Thương càng thêm cuồng loạn cả người tàn mất ra một cỗ khí thế lạnh thấu xương, đem Dạ Nguyệt Sắc che chở ở trong ngực, tập trung suy nghĩ tìm đúng vị trí tiếng sáo, ổng tay áo vung lên, một gã Nam quốc cầm sáo trúc liền rơi xuống đất.

"Ha ha ha..." Một tiếng cười âm trầm vang lên, biến thái và điên cuồng, Tây Tử Dặc cười hiểm độc, tia sáng xanh trong đôi mắt nham hiểm giống như rắn độc, xuất hiện ở trước mặt Nguyệt Vô Thương.

Tiếng sáo ngừng lại, Dạ Nguyệt Sắc liền an phận vùi vào trong lòng Nguyệt Vô Thương, một môi cực điểm, mắt Nguyệt Vô Thương càng thêm điên cuồng, Tây Tử Dặc!

"Vương gia, mỹ nhân trong lòng ngài có còn ôn hương lại nhuyễn ngọc ư hay không?" Tây Tử Dặc mang theo tia sáng lạnh nhìn lướt qua người được bao bọc kín trong lòng Nguyệt Vô Thương, màu quang âm u xanh biếc lại hiểm sâu, "Hiện thời chỉ là một cây sáo mà thôi, vương gia có thể một chiêu đánh trúng, nhưng nếu là ngày khác... Hừ hừ!"

Tây Tử Dặc hừ lạnh một tiếng, hai tay xiết chặt, Nguyệt Vô Thương dám lừa gạt hắn! Lão cung nữ bên cạnh thái hậu làm sao có khả năng là Tây Tử của hắn!

"Nếu ngươi muốn bình yên từ nơi này trở về Nam quốc, đem giải dược giao ra đây!" Mắt Nguyệt Vô Thương lạnh lùng, lạnh thấu xương quét qua Tây Tử Dặc. Ngày ấy sau khi mang Dạ Nguyệt Sắc trở về, chỉ biết là trúng đoàn tụ cổ, cũng không có tra ra trong cơ thể có loại cổ độc nào khác. Nhưng nhìn phản ứng Dạ Nguyệt Sắc khi nghe thấy tiếng sáo, rõ ràng có khác thường.

Tây Tử Dặc cười ha hả, ngày ấy khi nghe Tần khuyên nói Dạ Nguyệt Sắc chính là nữ tử Cẩm Nguyệt Vương gia yêu tha thiết, hơn nữa hắn cũng là biết tứ Hoàng Tử ở kinh thành hướng Dạ Nguyệt Sắc cầu thân, sợ dĩ hạ cổ song từ kính trên người Tần khuyên cùng Dạ Nguyệt Sắc, thuận tiện cho Dạ Nguyệt Sắc thêm một loại cổ khác, vốn định đem Dạ Nguyệt Sắc đưa cho Nguyệt Lưu Ảnh thuận tiện cho hắn ta nợ hắn một cái nhân tình, không nghĩ tới hiện thời dùng được ở trên người Nguyệt Vô Thương.

"Giải dược?" Tây Tử Dặc cười hiểm ác, mắt hắn càng toát nên vẻ hung ác khi nhìn Nguyệt Vô Thương, lời nói giống như độc xà phun ra nọc độc.

"Nguyệt Vô Thương ngươi dám lừa gạt ta!"

Nguyệt Vô Thương liền biết hôm nay Tây Tử Dặc thấy viên nốt ruồi đậu đỏ trên cổ tay mama Vân nhi hầu bên cạnh thái hậu, nhất định là đi thăm dò Vân nhi, nhưng Nam quốc xưa nay am hiểu dịch dung cổ độc thuật, không nghĩ tới chính hắn ta cũng không thể nhìn ra.

"Có lừa gạt ngươi hay không, chính ngươi không biết sao?" Nguyệt Vô Thương cười lạnh một tiếng, trong mắt tạo nên một nụ cười yêu dã nguy hiểm,

"Hon nữa thái hậu..."

Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua Tây Từ Dặc, cười lạnh lùng, "Đem giải được giao ra đây, ta tự nhiên sẽ cho Tây Từ nguoi ra khỏi cung! Bằng không, nếu thái hậu biết bên người có một nữ tử từ Nam quốc tới không cần biết có phải là gian tế hay không..."

Nguyệt Vô Thương mắt lạnh nhìn thoáng qua Tây Từ Dặc, ôm Dạ Nguyệt Sắc vào Vương phủ, bỏ lại tự mình Tây Từ Dặc suy ngẫm một mình.

Tây Từ Dặc nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc đi vào, cau mày, trong lòng đột nhiên cả kinh, vừa mới rồi hẳn chỉ đi điều tra Vân nhi bên cạnh thái hậu, chỉ biết Vân nhi là nha hoàn từ nhà mẹ đẻ thái hậu mang tới, luôn luôn đi theo bên người thái hậu. Tưởng rằng Nguyệt Vô Thương là dùng một nữ tử có hạt đậu đỏ trên cổ tay lừa bịp hẳn

Nhưng hiện thời nghe hẳn vừa nói như vậy, thái hậu! Thái hậu!

"Tây Từ !" Nguyệt Vô Thương gác tay đứng ở trước mảnh đất trống lầu các, nhìn nữ tử luôn quỳ trước mắt, nhân nhạ gọi ra tên của nàng.

"Có mặt!" Tây Từ cúi đầu quỳ gối phía trước Nguyệt Vô Thương, cung kính trả lời. Hôm nay ở trong cung nhìn thấy người nọ, trong lòng lo sợ bất an, hiện thời nhìn bộ dáng của Nguyệt Vô Thương, chắc là đã biết lai lịch của nàng, vội vàng nói: "Tây Từ , vốn dĩ đến từ Nam quốc, cũng không phải là có ý lừa gạt chủ nhân!"

"Đi xem phu nhân rốt cuộc như thế nào?" Nguyệt Vô Thương nhân nhạ thờ dài, trong lòng biết Tây Từ biết rõ cổ thuật Nam quốc, hiện thời không nghe thấy tiếng sáo cũng thế, nhưng cô độc trong cơ thể hôm nay chưa trừ diệt, tất có tai hoạ ngầm

Tây Từ đi theo Nguyệt Vô Thương vào lầu các, chỉ thấy trên mặt Dạ Nguyệt Sắc có chút trở nên trắng bệch, môi bị cắn rách, Tây Từ nhú mày tiến lên đề lên cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, nói với Nguyệt Vô Thương: "Chỉ cần dùng mẫu cổ đem từ cổ trong cơ thể hút ra liền không có gì đáng ngại, nhưng mẫu cổ nhất định còn tại trong tay người nuôi cồ..."

Nguyệt Vô Thương nắm chặt ngón tay, Tây Từ Dặc!

"Ta nguyện ý đi đem mẫu cổ thu hồi lại!" Tây Từ nhìn Nguyệt Vô Thương nói, loại cồ này sống ở Nam quốc, hôm nay lại gặp được Tây Từ Dặc, đương nhiên liền tưởng đến cồ độc này là người nọ hạ , chẳng qua nhiều năm như vậy, vẫn còn muốn gặp nhau, Tây Từ nắm thật chặt ngón tay.

"Nhưng nguoi..." Nguyệt Vô Thương lời còn chưa nói hết, đã thấy Tây Từ lắc mình một cái biến mất ở tại trong lầu các.

Vào đông, gió lạnh lạnh thấu xương, gió gào thét bên ngoài dịch quán, một đạo hắc ảnh, một đạo bóng trắng đồng thời xuất hiện ở dịch quán. Đồng thời rơi vào trên nóc nhà thái tử Nam quốc.

Tây Từ có vẻ như thấy có người đi theo nàng, quét mắt liếc người nọ một cái, chỉ thấy người nọ đúng là Phong Hồi Tuyết nàng phụng mệnh từ Kinh Giao dẫn tới Nam quốc. Đang lúc Tây Từ còn đang sững sốt Phong Hồi Tuyết dời thân tiến lên giữ chặt cổ tay Tây Từ, lạnh giọng nói một câu: "Trước theo ta đi!"

"Buông ra!" Tây Từ thấp giọng quát một tiếng, nhìn lướt qua Phong Hồi Tuyết! Dùng khuỷu tay đánh mạnh về phía Phong Hồi Tuyết, hiện tại đang ở trên nóc nhà của Tây Từ Dặc, không dám có động tác quá lớn, chỉ có thể âm thầm đấu.

Phong Hồi Tuyết một tay thuận tay bắt lấy cánh tay Tây Từ hất tới, tay trái lôi kéo tay phải của Tây Từ, tay phải trở ngược giữa chặt kkhuyr tay Tây Từ đụng tới, động tác như vậy làm cho hai người dựa vào là quá gần, Phong Hồi Tuyết sắc mặt thẹn thùng, Tây Từ càng thêm tức giận.

Phong Hồi Tuyết như điện giật buông hai tay Tây Từ ra, mà Tây Từ vốn là muốn dùng chân đá Phong Hồi Tuyết. Như vậy hai người một người buông tay, một người chân đá, một cước không nặng không nhẹ đạp đến mái ngói nóc nhà, kinh động người dưới nóc nhà.

"Ai!" Thanh âm âm lãnh của Tây Từ Dặc lập tức bay tới đỉnh, một đôi mắt nham hiểm dò xét nhìn thấy đôi mắt bên dưới lớp khăn che mặt của Tây Từ, sắc mặt đại biến, nhìn Phong Hồi Tuyết đối diện Tây Từ, biểu tình trên mặt đột nhiên trở nên cực đoan mà phẫn nộ.

Một cái lắc mình hướng Phong Hồi Tuyết tấn công tới, hai người rất nhanh đấu ở tại một chỗ, Tây Từ lướt qua tay áo tung bay của hai người, trong lòng vừa động, thừa dịp Tây Từ Dặc bị Phong Hồi Tuyết cuốn lấy, lắc mình vào phòng Tây Từ Dặc.

Loại cồ độc có thể kiềm chế Nguyệt Vô Thương, mẫu cồ Tây Từ Dặc đương nhiên sẽ không đặt ở nơi cách xa hẳn.

Tuy rằng mười năm không gặp, nhưng nàng cũng biết rõ tập tính của Tây Từ Dặc, chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, rất nhanh liền ở trong phòng Tây Từ Dặc tìm được một hộp gấm, Tây Từ cầm hộp gấm bay nhanh rời khỏi dịch quán.

Đang đấu cùng Phong Hồi Tuyết, khóe mắt liếc gặp Tây Từ từ trong phòng hẳn xuất ra, khóe miệng treo lên một nụ cười hiểm độc, sự tàn ác trong đôi mắt hẳn càng sâu hơn.

Chương 73: Hưu thư cùng nón xanh.

Màn đêm đen nhánh đầy thần bí, trong bóng đêm thình thoảng lóe lên ánh sáng phát từ mấy ngọn đèn dầu, nhìn thật giống ánh mắt xanh biếc của dã thú đang ẩn nấp đâu đó ở chung quanh.

Trong bóng đêm, Tây Từ tung người lên rồi rơi xuống tầng đá lớn ở phía trước Đào Hoa Lâu.

Nguyệt Vô Thương đang chấp tay đứng ở bên trong. Tây Từ đến gần Nguyệt Vô Thương, lấy hộp gấm đang giấu trong người ra rồi cùng Nguyệt Vô Thương liếc mắt nhìn nhau.

Nguyệt Vô Thương dẫn đầu đi đến phòng Dạ Nguyệt Sắc, Tây Từ đi ở phía sau.

“Người xác định làm như vậy sẽ có thể giải cổ độc?” Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày nhìn lướt qua Tây Từ, hẳn không phải hoài nghi năng lực của nàng ta, chẳng qua hẳn không muốn mạo hiểm đem sự an toàn của Dạ Nguyệt Sắc ra đánh cược.

Tây Từ hướng Nguyệt Vô Thương nói, “Chủ tử nhìn ngực trái của phu nhân xem có phải có một khối thịt hơi nhô ra, hơn nữa còn đang ngo ngoe.” Tây Từ cau mày, nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì sau khi bị đưa vào cơ thể, cổ độc sẽ nở ra từ trong trứng và đến sống ở chỗ đang nhô ra trên cơ thể.

Nguyệt Vô Thương đến gần bên giường Dạ Nguyệt Sắc, cau mày vén vạt áo của Dạ Nguyệt Sắc lên, chỉ thấy nơi ngực trái của nàng thật sự có một khối thịt nhô ra, tựa hồ còn khẽ ngo ngoe.

“Phải làm sao mới có thể lấy cổ trùng ra?” Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng khẽ vuốt gương mặt Dạ Nguyệt Sắc, hỏi Tây Từ. Nhìn chăm chăm vào mặt Dạ Nguyệt Sắc, nhớ lại lúc đó nàng say men rượu đã gọi hắn là lão nam nhân, vậy mà hôm nay lại nằm trên giường với gương mặt trắng bệch như thế này. Nguyệt Vô Thương nhíu mày lại, trong lòng thì chắc chắn sẽ đem Tây Từ Đặc phân thủy thành trăm mảnh.

“Chỉ cần đem cổ mẫu đặt trước ngực phu nhân, nó sẽ cùng cổ trùng cảm ứng nhau, cổ trùng nhất định sẽ muốn phá da thịt mà ra, lúc này chỉ cần cắt bỏ phần thịt nhô lên ở trước ngực, sau đó thu cổ trùng đi vào trong hộp gấm là được!” Tây Từ đưa hộp gấm cho Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương giờ tay tiếp nhận, nghĩ đến phải cắt da thịt Dạ Nguyệt Sắc, lòng thấy thật đau. Chẳng qua nếu hôm nay không diệt trừ cổ trùng này nhất định sẽ để lại hậu họa khôn lường, chỉ mong ngày khác bắt được Tây Từ Đặc, hẳn ta sẽ phải trả giá gấp vạn lần.

Nguyệt Vô Thương mở hộp gấm ra, đưa đến trước ngực Dạ Nguyệt Sắc, chỉ thấy một con trùng màu trắng trong suốt chậm rãi nhô đầu ra khỏi hộp gấm. Nhìn thấy cổ trùng ở trước ngực Dạ Nguyệt Sắc động đậy. Nguyệt Vô Thương đưa tay đến gần khối thịt nhô ra trên ngực nàng, đợi cổ trùng nhô ra đến trình độ lớn nhất thì phá da Dạ Nguyệt Sắc bắt cổ trùng.

Vậy mà phần thịt nhô ra chỉ hơi giật giật, tựa hồ cảm giác được nguy hiểm ở bên ngoài, đột nhiên rút đầu lại chui ngược vào trong. Còn cổ mẫu đang thò đầu ra khỏi hộp gấp thì phát ra tiếng kêu bén nhọn, sau đó cũng rút đầu trốn vào trong hộp gấm không chịu trở ra.

“Xảy ra chuyện gì?” Nguyệt Vô Thương cảm thấy không ổn, đôi mắt lạnh băng nhìn về phía Tây Từ hỏi.

Nhưng Tây Từ chưa kịp trả lời, bên ngoài đã truyền đến một trận âm thanh vang động, Tây Từ nhất thời biến sắc. Chỉ thấy từ khe cửa chui vào mấy con trùng từ kỳ kỳ quái quái, toàn bộ hướng về phía giường bò đến. Tây Từ cầm lấy cây nến để trên bàn, xé toan một góc áo, đốt lên rồi quăng về phía lũ trùng. Lũ trùng hoảng sợ lập tức lui về phía sau một quãng xa.

Tây Từ không ngừng quơ góc áo bị đốt khiến bọn trùng từ không thể nào tiến lên. Đột nhiên, một con trùng dẫn đầu phát ra tiếng kêu chói tai, sau đó những con còn lại cũng đồng loạt kêu lên.

Lúc này ở trên giường, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên đưa tay nắm chặt sàng đan, mồ hôi tuôn đầm trán, trong miệng phát ra từng tiếng kêu đau đớn. Nguyệt Vô Thương trong lòng cả kinh, nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc cắn chặt môi, lòng vô cùng đau xót. Đưa tay nhẹ nhàng mở cầm của Dạ Nguyệt Sắc ra, đưa bàn tay của mình để vào trong miệng nàng.

Cảm giác đau đớn như đứt da đứt thịt từ bàn tay truyền đến, có thể thấy được nàng đang đau đớn đến độ nào, điều đó khiến trong lòng Nguyệt Vô Thương càng thêm đau. Nguyệt Vô Thương nhìn đám trùng đang phát ra tiếng kêu càng ngày càng lớn kia, nhanh chóng ôm Dạ Nguyệt Sắc vào trong lòng, theo hướng của sở phi thân ra ngoài. Nhìn bên ngoài Đào Hoa Các nhưng nhúc nhích còn trùng với hình dáng quái dị, từng cái miệng đang phát ra tiếng kêu thể lương, chân mày càng nhíu chặt hơn. Hướng về phía Tây Từ vẫn đang còn ở bên trong ra lệnh, “Đem lũ các thiếu hủ!”

Sau đó ôm Dạ Nguyệt Sắc hướng địa phương khác bay đi. Sau lưng một mảnh lửa lớn hùng hục cháy, đem tòa lầu các cùng với những khoảnh khắc xuân nồng trong hậu viện đầy hoa đào của Vương phủ thiêu thành tro bụi.

Màn đêm dày đặc, chỉ còn lại ánh lửa ngất trời phát ra từ phía Vương phủ, tựa hồ như muốn cắn nuốt hết cả màn đêm dày đặc.

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc bay tới Ly Vương phủ, nơi cách xa Tây Sơn Ôn Tuyền nhất. Bởi vì nguyên nhân địa chất, nơi đó có khí hậu

giống như mùa xuân, vô cùng ấm áp.

Theo khoảng cách kéo dài, cùng với việc những con trùng kia đều bị thiêu chết, tự nhiên sẽ không còn âm thanh giầy vò Dạ Nguyệt Sắc, nàng thôi không cần vào tay Nguyệt Vô Thương nữa. Chỉ thấy bàn tay trắng nõn, giờ đang chảy máu đầm đìa, huyết nhục mơ hồ.

Nguyệt Vô Thương đương nhiên không rảnh bận tâm bàn tay đang chảy máu của mình. Ôm chặt Dạ Nguyệt Sắc vào lòng, ngồi lên đám hoa đào, dùng tay áo lau đi vết máu của mình còn đang vương trên miệng Dạ Nguyệt Sắc. Nếu không thể bảo vệ tốt cho nàng, thì chịu đau cùng nàng vậy.

“Sắc Sắc... Ta đau giúp nàng, nàng có cảm thấy đỡ đau hơn không?” Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng kêu tên Dạ Nguyệt Sắc, chẳng qua người đang ngủ mê man kia lúc này nào nghe thấy được. Âm thanh từng giọt máu rơi trên cánh hoa đào lúc này nghe thật rõ ràng.

Hoa đào rơi vẫn rục rờ như ngày nào, chẳng qua thời điểm lúc đó so với bây giờ lại hoàn toàn bất đồng. Nguyệt Vô Thương đưa tay vuốt gương mặt Dạ Nguyệt Sắc, tựa hồ cảm thấy khỏe mi nàng hơi rung, trong nháy mắt khuôn mặt liền toát ra thần sắc mừng rỡ. Nhưng đó chỉ là ảo tưởng thoáng qua, Dạ Nguyệt Sắc vẫn nằm mê man bất động.

Chốc lát sau, sau lưng Nguyệt Vô Thương xuất hiện thân ảnh của bốn người. Bắc Đường nhìn thấy thể liên tháo mảnh vải hồng trên tay xuống, đem quần lên cổ tay Nguyệt Vô Thương, miệng lầm bầm nói: “Cổ độc này thuộc loại đoàn tụ cổ, không thể tùy tiện lấy ra. Vẫn phải tìm cổ mẫu mới ổn.”

Đạo mắt nhìn vết thương trên tay Nguyệt Vô Thương, hơi nhíu mày, nhẹ giọng hỏi, “Có muốn băng bó trước hay không?”

“Không cần.” Nguyệt Vô Thương khẽ nhíu mày, đôi môi nở nụ cười băng lãnh, “Ta muốn Tây Từ Đặc tan xác ở Nguyệt Quốc.”

Tây Từ sững người, cúi thấp đầu cắn răng, mặc dù hấn đáng chết, nhưng trong lòng vẫn không nỡ để hấn tán thân nơi dị quốc.

“Bắc Đường lưu lại chiếu cố phu nhân.” Nguyệt Vô Thương cởi áo khoát, trải lên trên cánh hoa đào, đặt Dạ Nguyệt Sắc nằm bên trên. Xong hướng về phía Bắc Đường nói, “Ta muốn tự mình bắt Tây Từ Đặc.”

Trừ Bắc Đường ở lại, ba người còn lại liền theo sau Nguyệt Vô Thương rời Tây Sơn.

Trong dịch quán, Tây Từ Đặc nhìn lướt qua hộp gấm trong tay. Vật có thể khống chế Nguyệt Vô Thương, làm sao có thể để ở nơi dễ bị người tìm thấy được. Xem ra cách xa mấy năm, Tây Từ nhà hấn dường như đã quên mất thói quen của hấn.

Tiếng kêu của vạn trùng nhất định rất dễ nghe, ha ha ha... Tiếng kêu đầy đau đớn của mỹ nhân cũng thế. Trên mặt Tây Từ Đặc nở nụ cười đầy biến thái, loại cổ độc tuyệt diệu này có lẽ nên đem tặng cho Hoàng thái hậu nương nương tôn quý của Nguyệt Quốc một ít! Hào hạo cảm ơn nàng đã nhiều năm ‘trông nom’ Tây Từ nhà hấn, khiến hấn tìm khắp nơi mà không thấy.

Gương mặt vốn mang theo nụ cười đột nhiên tối sầm lại, tối nay Tây Từ tới dịch quán đánh cắp cổ mẫu, nói vậy ở Nguyệt Quốc, Nguyệt Vô Thương nhất định cũng có phần ‘trông nom’ nàng, như vậy... Tay Tây Từ Đặc khẽ dùng lực, chỉ nghe tiếng rắc nhỏ nhỏ, hộp gấm cùng cổ mẫu trong tay liền hóa thành tro bụi.

Cổ độc kia tốt nhất nên ở lại trong cơ thể Dạ Nguyệt Sắc, thay hấn đáp tạ Nguyệt Vô Thương thật tốt!

Cho dù được ngăn cách bởi bốn vách phòng, vẫn như cũ không thể ngăn cản khí thế lâm liệt từ cửa sổ truyền vào. Tây Từ Đặc hít mắt lại, trong mắt thoáng hoang mang, toàn thân lập tức phòng bị.

“Bùm” một tiếng, bên ngoài gió lạnh lâm liệt đem cửa sổ đang đóng chặt thổi tung ra! Cuồng phong thổi tung mái tóc đang xỏa của Tây từ Đặc, khiến chúng bay phất phới trước mặt, làm che khuất tầm nhìn. Trong nháy mắt, một bóng trắng lập tức lao mình đi vào, thẳng tắp hướng đến trước mặt Tây Từ Đặc, óng tay áo theo gió bay phấp phới, tung ra một chưởng chưởng vào trước ngực Tây Từ Đặc.

Động tác mau lẹ hoàn toàn khiến Tây Từ Đặc không kịp phản ứng, bị đánh văng ra xa một trượng, miệng búng một ngụm máu tươi.

Nguyệt Vô Thương lắc mình đi tới trước mặt Tây Từ Đặc. Sau khi ăn xong ba viên cải tử hồi sinh đan, Tây Từ Đặc căn bản không phải đối thủ của hấn. Đá một cước vào bụng Tây Từ Đặc khiến thân hình cao lớn của hấn lập tức co rút lại.

Ngẩng đầu nhìn cô gái sau lưng Nguyệt Vô Thương, trên mặt Tây Từ Đặc liền mang một nụ cười đầy hoảng hốt, máu tươi trong miệng trào ra, đứt quãng nói, “Tây Từ, Tây Từ. Nàng rốt cuộc chịu tới gặp ta rồi.”

Tây Từ cúi đầu thấp hơn, không muốn nhìn thấy thần sắc trên gương mặt của người kia, nàng sợ mình sẽ mềm lòng quên mất trước kia hấn đối với nàng làm ra đủ loại chuyện.

“Giải được đâu?” Nguyệt Vô Thương dùng chân đá mạnh, khiến cơ thể Tây Từ Đặc càng thêm co rút lại.

Đưa tay lau vết máu tươi tràn ra trên miệng, gương mặt mang theo nụ cười biến thái, hướng Nguyệt Vô Thương chậm rãi nói, “Cổ mẫu sao? Thật không may người đã tới trễ. Ta hủy nó rồi.”

Thần sắc không chút sợ hãi kia, như thể hấn mới chính là người nắm quyền quyết định sinh tử, chứ không phải là người bị giẫm dưới chân, mạng đang bị

treo lơ lửng.

Nguyệt Vô Thương trông mắt như hóa đỏ, môi mỏng khê mở, thanh âm âm trầm, giống như dây cung đang căng, một khi buông ra sẽ lập tức dầm chết kẻ đang nằm dưới chân kia, khiến hân chết không có chỗ chôn, “Cổ mẫu đã chết, người cho rằng mình còn có thể bình yên vô sự mà rời khỏi Nguyệt quốc sao?”

“Ha ha... Người cho rằng ta chết rồi, Dạ Nguyệt Sắc cũng có thể bình yên vô sự sao?” Tây Từ Đặc cười nói, “Nói cho người biết. Lần thứ nhất nghe thấy tiếng sáo trúc, cổ trùng sẽ phá trứng chui ra. Lần thứ hai sẽ nhanh chóng giăng tơ thành kén. Lần thứ ba sẽ phá kén chui ra. Cuối cùng nàng ta đương nhiên cũng sẽ sống không được.”

Trong cơ thể, trên bộ xương sườn thì chỗ xương mềm trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng chính là chỗ dễ tổn thương nhất. Nguyệt Vô Thương thu hồi bàn chân đang giẫm trên bụng Tây Từ Đặc, nhân nhát liếc nhìn hân miệng không ngừng phun máu, thản nhiên nói, “Tây Từ, hôm nay giao hân cho người. Ba ngày sau, nếu không hỏi ra được biện pháp giải cổ, vậy ta đương nhiên cũng sẽ không giữ hân lại. Nhất định khoét mắt, cắt tai, gọt mũi, chém đứt tứ chi, mỗi ngày cho độc trùng cắn xé, để hân sống không bằng chết.”

“Đồng Ly, Nam Uyên. Đem toàn bộ người Nam quốc trong dịch quán giết hết cho ta.” Nguyệt Vô Thương nói xong liền chậm rãi rời khỏi dịch quán. Trước khi giải được cổ độc trong người Dạ Nguyệt Sắc, hân sẽ không lưu lại bất kỳ ai có thể thổi sáo trúc ở lại kinh thành để trở thành tai họa.

Tây Từ nhìn Nguyệt Vô Thương rời đi, trong lòng khê động. Thật ra, nếu như hắng cũng đưa cùng loại cổ trùng như thế vào cơ thể nàng, sau đó giết đi cổ mẫu, đương nhiên có thể biết được phương pháp để giải cổ. Nàng tin tưởng nhất định Tây Từ Đặc sẽ không để nàng chết, nếu không cũng sẽ không quản ngàn dặm xa xôi để đến Nguyệt quốc tìm nàng. Không nói đến việc Nguyệt quốc chưa chấp nàng, vì phần ân tình hôm nay nàng nhất định phải hỏi ra được cách giải cổ.

Trong vòng một đêm, toàn bộ sử giả Nam quốc đều bị giết. Thái tử Nam quốc đột nhiên mất tích, sống chết không rõ.

Mà hóa hoạn xảy ra trong đêm ở Cẩm Nguyệt Vương phủ, cơ hồ đem toàn bộ các gốc hoa đào ở Vương phủ hậu viện thiêu hủy. Cũng may là toàn bộ người trong phủ đều an toàn. Nguyệt Vô Thương và Dạ Nguyệt Sắc chuyển đến trụ tại biệt viện trong Vương phủ.

Trong căn phòng an tĩnh, tựa hồ cả tiếng hít thở nhỏ cũng đều có thể nghe rõ. Chỉ còn lại âm thanh khàn khàn thỉnh thoảng vang lên từ không trung, cộng hưởng cùng không khí tĩnh mịch, phát ra âm thanh càng thêm tịch mịch.

“Nguyệt Nguyệt...” Thanh âm khàn khàn, yếu ớt đột nhiên phá vỡ sự yên lặng trong phòng. Dạ Nguyệt Sắc mở mắt ra nhìn căn phòng xa lạ trước mắt.

Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc tỉnh lại, vội vàng nắm lấy tay nàng, ôn nhu hỏi, “Nàng có thấy ổn không? Có đau không? Có thấy đói bụng không?”

Từ khi Dạ Nguyệt Sắc lâm vào mê man, Nguyệt Vô Thương đã không ngủ không nghỉ luôn trụ bên cạnh nàng, đôi mắt xinh đẹp giờ mang theo tia máu, râu ria mọc lởm chởm trên mặt, bàn tay bị Dạ Nguyệt Sắc cắn, chỉ bằng bó qua loa.

Dạ Nguyệt Sắc lắc đầu một cái liền cảm thấy cả người vô lực. Tô ý bảo Nguyệt Vô Thương đến gần một chút, nâng nàng dậy.

Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong lòng, nhẹ giọng hỏi, “Nàng có bị đau không?”

Dạ Nguyệt Sắc chỉ nhớ rõ ngày hôm đó sau khi uống rượu say xong liền không biết gì nữa, cảm giác như vừa trải qua một giấc mộng thật dài. Trong mộng, có âm thanh bén nhọn của vô số con trùng, sau đó xuất hiện vô số con trùng đến cắn nàng khiến nàng rất sợ... Sau khi tiếng côn trùng biến mất, liền chỉ còn hắc ám mênh mông, bên tai nghe được tiếng nói khiến nàng cảm thấy thật an tâm, mặc dù không nhìn thấy hân, nhưng nàng biết đó là hân.

Dạ Nguyệt Sắc trở người ôm lấy cổ Nguyệt Vô Thương, đầu cọ nhẹ vào bên má, yếu ớt nói, “Nguyệt Nguyệt, bộ dáng chàng thế này, xem ra là càng già đi rồi...”

Cái trán trơn bóng cọ trúng hân râu lởm chởm trên mặt Nguyệt Vô Thương, có chút ngứa ngứa. Nghĩ hân thiếu đi một phần yêu nghiệt, nhưng lại tăng thêm một chút thành thực của nam nhân, trong lòng liền mềm nhũn, cảm thấy ôm hân thật an tâm.

Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc vừa tỉnh lại liền tiếp tục trêu chọc hân như ngày hôm đó, trong lòng chợt mềm mại đi. Đưa tay đem người trong lòng càng ôm chặt hơn. Cầm đặt trên đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, lầm bầm nói, “Người nói thế nào liền thế ấy.”

Nếu cứ lặng lẽ kề cận bên nhau như vậy, đây chẳng phải là Thiên Trường Địa Cửu sao?

Dạ Nguyệt Sắc đưa tay vuốt hân râu còn lún phún của Nguyệt Vô Thương, đâm vào tay có chút đau, nhưng lại khiến nàng vuốt ve không ngừng. Nguyệt Vô Thương ôm thân thể vô lực của Dạ Nguyệt Sắc, bởi vì vuốt ve của nàng mà thần sắc càng trở nên cung chiêu.

Nhưng thời khắc an tĩnh như thế cũng không kéo dài lâu, phía ngoài thanh âm nhẹ nhàng vang lên, “Chủ nhân. Tây Từ Đặc nói muốn gặp ngài.”

Nguyệt Vô Thương xoa đầu Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói, “Sắc Sắc. Nàng ngủ trước đi. Ta sẽ trở về sau.”

Dạ Nguyệt Sắc ôm chặt cổ Nguyệt Vô Thương, không nói lời nào. Nguyệt Vô Thương bất đắc dĩ đem người trong ngực ôm lâu thêm một chút. Một tay khác vung lên, đem bình phong mang vào trong nhà. Bình phong to mở ra đặt ngay giữa phòng, đem gian phòng ngăn cách thành hai nửa. Bên trong không thể nhìn thấy được phía bên ngoài, bên ngoài cũng không thể nào thấy được cảnh tượng bên trong.

“Mang hấn tới đây.” Nguyệt Vô Thương nhẹ giọng hướng Nam Uyên đang đứng ngoài cửa nói, vừa đưa tay vuốt tóc Dạ Nguyệt Sắc, đôi mắt khẽ nhắm lại.

Dạ Nguyệt Sắc nằm trước ngực Nguyệt Vô Thương, mặc dù cảm thấy động tác của Nguyệt Vô Thương giống như là đang chải lông cho sủng vật, nhưng vẫn cảm thấy thoải mái. Với lại, hôm nay nàng không có khí lực cùng hấn so đo. Kết quả là nàng ngoan ngoãn hưởng thụ sự vuốt ve như đang chải lông này.

Chỉ chốc lát liền nghe ngoài cửa có tiếng động. Mặc dù đang nằm trong lòng Nguyệt Vô Thương, lại còn bị cách bởi một bức bình phong. Dạ Nguyệt Sắc vẫn tựa hồ cảm giác được bên ngoài có ánh mắt u ám, nhất thời tóc gáy dựng lên. Hôm đó sau khi bị Hường Nhai lừa gạt, trên được gặp phải một người không phải cũng có ánh mắt như thế sao. Dạ Nguyệt Sắc không tự chủ rút sâu vào trong lòng Nguyệt Vô Thương.

Nguyệt Vô Thương quét mắt nhìn bên ngoài bình phong một cái, chỉ thấy bóng dáng một người đang đứng, ánh mắt cường hấn khiến thân hình người đứng bên ngoài run cả lên.

Tây tử Đặc nhìn bình phong đặt trước mặt, mơ hồ có thể thấy được hai người bên trong đang ôm nhau, sắc mặt nhất thời càng trở nên âm u. Nghĩ đến Tây Tử của hấn vì người đàn ông này mà tự mình hạ cổ lên bản thân, sau đó phá hủy cổ mẫu, rồi hướng hấn đòi giải được. Trong mắt Tây Tử Đặc lóe lên tia ham muốn cực đoan cùng tia âm u biến thái. Tây Tử của hấn chỉ có thể thuộc về hấn, không cho phép những người khác mơ ước, càng không cho phép nàng thích người khác.

“Ta muốn mang theo Tây Tử trở về Nam quốc. Đến biên cảnh Nam quốc, ta tự nhiên sẽ đem giải được cho ngươi.” Tây Tử Đặc hướng bên trong bình phong nói, trên mặt mang theo nụ cười tự tin, chỉ bằng Nguyệt Vô Thương cũng chịu nữ nhân kia như vậy, điều kiện của hấn chắc chắn có thể được thực hiện.

“Được.” Bàn tay trên tóc Dạ Nguyệt Sắc dừng lại một chốc, nhận nhận hướng về phía Tây tử Đặc ngoài bình phong nói, “Nếu như ngươi nghĩ ra quỷ kế gì. Ta muốn Thánh nữ Nam quốc chắc chắn bình yên sinh hạ người thừa kế Nam quốc.”

Tây Tử Đặc cười lơ đãng. Hấn đã đem Tiền ngọc bài sai người đem đến tiền trang, âm thầm lĩnh bạc ra đưa về Nam quốc. Hơn nữa, giao dịch với Nguyệt Lưu Ảnh cũng đã hoàn thành tốt rồi. Giải được đương nhiên hấn sẽ giao, chẳng qua.....

Tây Tử Đặc nhìn hai người đang kề cận bên nhau phía trong bình phong, trên mặt mang nụ cười nham hiểm, u quang trong mắt lóe lên, kẻ nào khiến hấn chịu khổ sở, như vậy hấn nhất định cũng phải để cho kẻ đó khổ sở cùng.

“Ta vẫn cho là Vương gia cũng chiều nữ nhân này chính là vì muốn giải đi Thiên Nhật Hồng đã hành hạ ngươi hơn hai mươi năm qua. Hay nay nếu độc đã được giải.....” Tây Tử Đặc nhìn động tác của hai người trong bình phong bỗng chốc dừng lại, khóe miệng càng cười nham hiểm. “Như vậy ta liền cáo từ.”

Lời nói không cần nói quá nhiều, chỉ còn nói một nửa chưa một nửa, có điều một nửa được nói ra phải đúng sự thật. Một nửa còn lại, cứ để nàng tưởng tượng ra vô số chuyện khác nhau, khiến tự nàng làm cho bản thân mình sợ hãi, mất mát, thậm chí lâm vào cảnh tuyệt vọng.

Tây Tử Đặc tâm tình rất là vui sướng, xoay người rời khỏi phòng.

Tây Tử Đặc vừa dứt lời, tay Nguyệt Vô Thương đang vuốt tóc Dạ Nguyệt Sắc bỗng dừng lại, lòng cảm thấy nặng trĩu. Ban đầu, bản thân muốn tiếp cận nàng quả thật bởi vì mục đích không được quan minh chính đại.

Đang bần rùn, vô lực nằm ở trong lòng Nguyệt Vô Thương. Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên chống người lên, mày liễu nhíu chặt, đôi mắt rực lửa nhìn ánh mắt bình tĩnh của Nguyệt Vô Thương.

Lời nói của Tây Tử Đặc là có ý gì? Giải độc? Cùng nàng có liên quan? Chuyện Dạ Nguyệt Sắc không thích nhất đó chính là suy nghĩ nhiều, bình thường chỉ cần không phải thời điểm cần động não, nàng liền không thích động não, bởi vì nàng biết rõ sẽ có người thay nàng suy nghĩ chu toàn.

Chẳng qua là hôm nay, Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, chính nàng không muốn phỏng đoán, cuối cùng là đem việc khó nghĩ này quăng hết cho Nguyệt Vô Thương. Dạ Nguyệt Sắc nhíu mày nhẹ giọng hỏi, “Nguyệt Nguyệt, lời của hấn nói là có ý gì?”

Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày, ban đầu quả thật rất lo lắng bởi vấn đề này, nào ngờ chưa kịp thẳng thắn để được khoan hồng liền bị tên kia phá hỏng, hôm nay phải giải thích thế nào mới an toàn đây. Không lừa gạt nàng, nhưng cũng không thể làm nàng tức giận.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn về mặt kính ngọc đầy khô sở của Nguyệt Vô Thương, tự nhiên có cảm giác nóng nộ quật khởi, thật phẫn khởi. Chẳng qua, nhìn về mặt này của hấn chẳng lẽ là có điều gì khó nói?

Dạ Nguyệt Sắc bỏ ra khỏi ngực Nguyệt Vô Thương, hai tay ôm trước ngực, cau mày, hướng Nguyệt Vô Thương nói, “Thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị! Mau thành thật khai báo!”

Nguyệt Vô Thương sửa sang lại thần sắc, nhìn Dạ Nguyệt Sắc, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Ta trúng phải độc Thiên Nhật Hồng từ trong bụng mẹ. Nhiều năm qua vẫn nơi nơi tìm kiếm giải được. Vốn vẫn luôn dựa vào nội lực để áp chế độc tố, bất quá điều này cũng không phải là biện pháp lâu dài. Vào một buổi sáng, sau khi độc phát tác, ta đã tìm được một giải pháp.”

Dạ Nguyệt Sắc cau mày lắng nghe Nguyệt Vô Thương nói, nhớ tới cảnh hấn vì nàng mà nhiều lần chịu cảnh độc phát, trong lòng vì hấn mà khổ đau.

Nàng nghĩ chỉ cần không phải hấn phạm vào lỗi ngoại tình, nàng đều sẽ tha thứ cho hấn.

“Phương pháp gì?” Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương nói đến đây liền dừng lại, khẽ nhún mày nhìn nàng yên lặng, hấn khi nào từng có loại vẻ mặt này, vẻ mặt lúc này của tên yêu nghiệt đúng là kỳ quan trăm năm mới có nha.

“Thiên Nhật Hồng chính là loại độc chí dương chí cương, cần có máu tử nữ của nữ tử thể chí âm chí nhu mới có thể hóa giải.” Nguyệt Vô Thương liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, đột nhiên dừng lại không nói thêm gì nữa. Hấn cũng không dám đem chuyện độc sẽ bị chuyển sang thân của nữ tử nói cho nàng biết.

Dạ Nguyệt Sắc cau mày, đôi mắt mang chút nghi hoặc nhìn Nguyệt Vô Thương, “Ta chính là tử nữ có máu thể chí nhu chí âm đó?”

Nguyệt Vô Thương không trả lời chỉ gật đầu một cái, Dạ Nguyệt Sắc sờ cằm ra vẻ suy tư nói, “Chẳng lẽ chàng là vì muốn giải độc nên mới tiếp cận ta?”

Nguyệt Vô Thương nhìn thần sắc không thay đổi của Dạ Nguyệt Sắc, lòng nặng trĩu. Hấn chưa kịp giải thích tiếp thì Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên tiến lên trước mặt hấn, nhìn chằm chằm Nguyệt Vô Thương nói, “Sau đó bị nhan sắc xinh đẹp người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở của ta bắt làm tù binh, bị ta mê hoặc đến điên đảo chứng sinh, cho nên liền yêu ta sâu sắc.”

Nguyệt Vô Thương vẻ mặt bất đắc dĩ, cung chiêu nhìn gương mặt đang cười hớn hở của Dạ Nguyệt Sắc, câu chuyện bị nàng lái sang hướng tự sướng khiến trong lòng Nguyệt Vô Thương rất vui sướng, “Đó là tự nhiên. Vì phu đối với nương tử vừa gặp đã thương, không phải nàng là không lấy!”

“Nhưng mà...” Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cau mày nhìn Nguyệt Vô Thương, máu tử nữ? Nàng nhớ hôm đó hỏi hấn độc đã được giải hay chưa, hấn nói đã được giải xong, rõ ràng là hôm đó bọn họ ở ôn tuyến Tây Sơn, khu khí... Như vậy... Người giúp hấn giải độc không phải là nàng?

Dạ Nguyệt Sắc đột ngột đẩy Nguyệt Vô Thương ra, tức giận quát, “Chàng dám tìm nữ nhân khác để giải độc!”

Tức chết nàng mà, thật là tức chết nàng mà! Dạ Nguyệt Sắc hướng Nguyệt Vô Thương hét lên. Thừa dịp Nguyệt Vô Thương còn đang sững sốt, gom hết khí lực bỏ ra khỏi giường, bỏ ra ngoài phòng.

Mới vừa nảy nàng còn tính nếu như hấn không có động chạm vào nữ nhân khác, nàng liền tha thứ cho hấn.

Nguyệt Vô Thương vẫn còn đang sững sờ với lời buộc tội tìm nữ nhân khác của Dạ Nguyệt Sắc, định thần lại thì thấy Dạ Nguyệt Sắc đã rời khỏi phòng. Nguyệt Vô Thương lật người từ trên giường đứng lên, vội vàng chạy ra ngoài tìm kiếm.

Ở ngoài cửa, Nguyệt Vô Thương ra lệnh cho tất cả mọi người trong biệt viện đi tìm nàng, chỉ kém là chưa đào sâu xuống ba thước đất để tìm nữa thôi.

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương tối hấn lại, nhìn lướt qua những người đã thất bại trong việc tìm kiếm, trong lòng không khỏi lo lắng có phải như lần trước bị người ta bắt đi hay không. Trong lòng càng lúc càng bất an, ra lệnh cho gia nhân, “Đi ra bên ngoài tìm. Trước tiên tìm ở các cổng thành, sau đó đi tìm khắp kinh thành.”

Nói xong liền phi thân rời khỏi biệt viện, mọi người liền theo sự phân phó bắt đầu cuộc tìm kiếm.

Trong lúc tâm trạng hoảng loạn, Nguyệt Vô Thương đã không nhận thấy được, Dạ Nguyệt Sắc chẳng qua là đang núp ở đằng sau bồn hoa, nghe bên ngoài không còn tiếng động liền chui ra bò lại vào giường.

Chỉ cần nghĩ đến việc hấn tìm nữ nhân khác để giải độc, trong lòng liền cực kỳ không thoải mái. Sao hấn dám! Dạ Nguyệt Sắc càng nghĩ càng tức giận, hấn dám tìm nữ nhân khác, vậy nàng liền tìm nam nhân khác cho hấn coi! Càng nghĩ càng thêm kiên định, suy nghĩ mãi, cuối cùng liền vô tâm không phể nằm ngủ quên trên giường.

Dạ Nguyệt Sắc cả đêm ngủ ngon giấc, duỗi lưng một cái, phát hiện Nguyệt Vô Thương không có ở bên giường, cảm giác có chút nghi ngờ. Nhưng lập tức nhớ tới chuyện ngày hôm qua, trong lòng liền càng nghĩ càng tức, chuyển mình rời giường, bước ra bên ngoài.

Bên ngoài cực kỳ an tĩnh, cả một bóng người cũng không có. Trong lòng Dạ Nguyệt Sắc càng thêm tức giận, hấn thế nhưng dám đem nàng đưa tới nơi quý quái như vậy. Dạ Nguyệt Sắc cực kỳ tức giận, đi về hướng đại môn.

Thật vất vả mới tìm được đại môn, chỉ thấy phía bên ngoài có chiếc xe ngựa đỗ lại. Màn bị vén lên, Dạ Thiên liền từ bên trong bước ra, liền nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc đang đứng ở trước cửa. Nghe nói Cẩm Nguyệt Vương phủ bị hỏa hoạn, Nguyệt Vô Thương mang Dạ Nguyệt Sắc tới trụ ở biệt viện, ông không yên tâm nên đến xem sao, hôm nay gặp được Dạ Nguyệt Sắc lòng cũng thấy yên tâm.

Chẳng qua là tìm chưa kịp về chỗ cũ, liền thấy Dạ Nguyệt Sắc chạy vội về hướng ông, nhào vào trong lòng, đem tinh thần yếu ớt của ông chưa kịp hồi phục đã một lần nữa bị chấn động.

“Ai da, Sắc Sắc, đã xảy ra chuyện gì?...” Dạ Thiên còn chưa hỏi thăm xong, đã nghe được báo bối trong lòng khóc thút thít, lập tức liền không cần hỏi chi nữa, nhất định là tên tiểu tử Nguyệt Vô Thương kia khi dễ Sắc Sắc nhà ông. Dạ Thiên nhất thời tức giận đến độ râu mép vểnh cả lên, nhìn Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu nói, “Sắc Sắc ngoan, đừng khóc. Cha lập tức mang con về nhà.”

Vốn đang tức giận chuyện Nguyệt Vô Thương dám tìm nữ nhân khác để giải độc, vậy mà sáng sớm Dạ Nguyệt Sắc rời giường phát hiện người nọ cả lời xin lỗi cũng chưa nói vậy mà dám mang theo tất cả mọi người, bỏ lại nàng ở lại nơi này một mình. Có thể nhẫn nhưng không thể chịu nhục, vừa nhìn thấy cha của nàng tự nhiên cảm thấy bản thân chịu ỷ khuất vạn phần, liền khóc lên.

Dạ Thiên kéo Dạ Nguyệt Sắc lên ngựa, Nguyệt Vô Thương này thật là quá đáng! Bảo bồi nhà ông được ông nâng niu đặt trong lòng bàn tay, vậy mà Nguyệt Vô Thương dám đối xử với Sắc Sắc nhà ông như thế. Dạ Thiên đau lòng, vừa lấy tay lau đi nước mắt trên mặt Dạ Nguyệt Sắc vừa nói, “Sắc Sắc, nói cho cha biết đã có chuyện gì xảy ra vậy, cha làm chủ cho con!”

“Con muốn hưu hân!” Dạ Nguyệt Sắc đưa tay lau nước mắt trên mặt, phóng khoáng nói.

Vén rèm cửa bên hông lên, nhìn thấy cửa hiệu đề bản “Cầm đồ”, liền hô to, “Dừng xe!”

Xe ngựa dừng lại, Dạ Nguyệt Sắc lập tức nhảy xuống, chạy vào trong cửa hàng, rút chiếc nhẫn trên tay trái ra, hướng về phía chương quỹ hiệu cầm đồ nói, “Chương quỹ, cầm đồ. Cầm đồ chết. Một quan tiền. Không cần lấy biên lai.”

Chương quỹ miễn cưỡng nhìn lên, vừa nhìn thấy chiếc nhẫn trên quầy, nhìn lại người đang cầm đồ một chút, không phải là chiếc nhẫn lúc trước đây sao? Lần trước có người ra giá cao chuộc chiếc nhẫn này về, giờ lại cầm nữa sao?

Thái độ chương quỹ đột nhiên ân cần, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, “Được rồi. Cô nương chờ một lát.”

Dạ Nguyệt Sắc cầm một quan tiền chương quỹ đưa, tức giận đứng đứng trở lại xe ngựa. Dạ Thiên nhìn nữ nhi của mình, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc trong tay cầm một quan tiền, leo lên xe ngựa ngồi xuống ở phía đối diện.

Xe ngựa liền không nhanh không chậm đi về hướng Tướng phủ.

Dạ Nguyệt Sắc cùng Dạ thiên vừa xuống xe ngựa liền nhìn thấy Nguyệt Vô Thương đang đứng ở trước cửa. Một thân bạch y, đứng trước cửa nhìn chăm chăm vào Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt ẩn chứa nụ cười bông đùa. Dạ Nguyệt Sắc tránh ở sau lưng của cha nàng, nhưng nghĩ kỹ lại, tại sao nàng phải sợ hân chứ, là hân có lỗi với nàng mà.

Dạ Nguyệt Sắc liền từ sau lưng Dạ Thiên bước ra, nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, sau đó ưỡn ngực đi thẳng vào Tướng phủ.

Dạ Thiên đi đến bên cạnh Nguyệt Vô Thương, hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng đi vào Tướng phủ. Lần đầu tiên bị người ta hoàn toàn không để ý khiến Nguyệt Vô Thương vô cùng kinh ngạc.

Hắn chờ một lát thì thấy Đỗ Quyên từ bên trong bước ra, nhìn Nguyệt Vô Thương đang đứng ở trước cửa, vẻ mặt bất đắc dĩ, mặc dù tiểu thư kêu nàng đem đồ ném vào mặt Vương gia, nhưng mà nàng không dám a. Đỗ Quyên yếu ớt, đem bức thư tiểu thư giao cho đưa đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, “Vương, Vương gia, tiểu thư, kêu nô tỳ đưa cho ngài...”

Nguyệt Vô Thương tiếp nhận bức thư. Nhìn thấy trên giấy hai chữ “Hưu thư” đầy kích thích khiến Nguyệt Vô Thương không giữ được vẻ trấn tĩnh nữa, nữ nhân này!

Đỗ Quyên nhìn thấy Nguyệt Vô Thương đang tỏa ra hàn khí lạnh liệt, liền lui về phía sau vài bước. Dọa người a, tiểu thư rốt cuộc đã viết cái gì vậy?

Sau khi nhìn mảnh giấy trong tay Nguyệt Vô Thương hóa thành phần vụn, Đỗ Quyên thật sự là không còn dám tiến lên nữa. Trong tay nắm mảnh giấy thứ hai mà Dạ Nguyệt Sắc đã đưa cho nàng, sợ sệt đưa cho Nguyệt Vô Thương, sau đó do thật sự không chịu không nổi không khí đầy áp lực kia, khi Nguyệt Vô Thương nhận bức thư xong liền xoay người chạy thực mạng trốn vào trong Tướng phủ.

Nguyệt Vô Thương hoàn toàn nổi giận, nữ nhân kia dám đưa cho hắn hai phong “Hưu thư”.

Trở lại trong phòng của mình trong Tướng phủ, Dạ Nguyệt Sắc liền viết hai phong hưu thư, sau đó bắt đầu kiểm kê lại tài sản của mình, ngọc hoa đào nàng nhặt được hôm trước, quả sinh nhật mẫu thân tặng, còn có tín vật của Thiên Hạ tiền trang mà Nguyệt Vô Thương cho nàng.

Dạ Nguyệt Sắc vuốt ve ngọc bài, suy nghĩ một chút, nàng muốn lấy hết tiền của hắn.

Nói là làm, liền cầm ngọc bài đi ra ngoài. Tìm vị trí của Thiên Hạ tiền trang ở khắp nơi, đến khi tìm được thì lại thấy bóng người mặc áo trắng kia đang đứng trước cửa, chờ nàng tự chui đầu vào lưới.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, lại nhìn tên cửa tiệm trên đỉnh đầu của Nguyệt Vô Thương, hừ một tiếng, liền lướt qua Nguyệt Vô Thương đi vào bên trong tiền trang. Nguyệt Vô Thương lơ đãng nhìn Dạ Nguyệt Sắc lướt qua bên người, trên mặt nở nụ cười, quả nhiên Dạ Nguyệt Sắc liền từ bên trong vào cùng giận dữ đi ra.

“Tại sao chỉ dùng nó thì không thể lấy được tiền?” Dạ Nguyệt Sắc nhìn gương mặt hồ ly của Nguyệt Vô Thương, đem ngọc bài ném vào trước ngực hắn, “Tại sao phải có chàng thì mới có thể lấy được tiền?”

Nguyệt Vô Thương cười, bắt lấy ngọc bài Dạ Nguyệt Sắc ném tới, tiến đến bên tai Dạ Nguyệt Sắc nói khẽ, “Nương tử, vì phu không có dùng nữ nhân khác để giải độc.”

“Vậy chàng làm cách nào để giải?” Dạ Nguyệt Sắc đẩy Nguyệt Vô Thương ra, lạnh lùng nói, “Hai bức hưu thư đều đã đưa cho chàng. Đứng có ở đây loạn kêu ta là nương tử.”

Vừa nghe đến hưu thư, Nguyệt Vô Thương cảm thấy một cỗ tức giận từ trong lòng bốc lên chẳng qua là thê tử nhà hắn vẫn đang giận dữ vì hiểu lầm hắn

đang đi tìm nữ nhân khả nên tạm buông tha!

“Nương tử, độc Thiên Nhật Hồng, là nhờ ba viên cải tử hồi sinh đan giải.” Nguyệt Vô Thương mặt bắt đắc dĩ nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nếu hấn mà không mau giải thích, không biết Sắc nhà hấn sẽ còn hiểu làm tới mức nào.

Dạ Nguyệt Sắc cứ cho rằng nàng là do gặp phải Vương thúc giàu nhất của đất nước Nguyệt Quốc này, bị mỹ nam cùng tiền tài hấp dẫn, nên bị sói xám lừa gạt lúc nào không hay, nào có đoán được mọi chuyện không phải như nàng nghĩ.

Dạ Nguyệt Sắc túm áo Nguyệt Vô Thương, khiến quần áo Nguyệt Vô Thương trở nên xóc xệch. Nàng chỉ cảm thấy bản thân mình bị lừa gạt, cuồng nộ nắm áo Nguyệt Vô Thương quát, “Lão nam nhân, dám gạt ta, chờ bị cầm sừng đi.”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Lỗi ở đâu?

Cầm sừng? Nguyệt Vô Thương không bình tĩnh được nữa, đôi mắt giữ kín như bụng nay thay đổi. Nàng cho là nàng ngoại trừ hai chữ hư thư mà hấn nhìn bề ngoài có thể hiểu, không có quan ấn của quan phù, vậy hư thư đó có thể có hiệu lực sao.

Hơn nữa, Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua, hấn bắt lấy váy của Dạ Nguyệt Sắc, trong nội tâm khê động, hướng eo của Dạ Nguyệt Sắc ôm ngang đi lên, trực tiếp hướng biệt viện.

“Chàng làm gì đấy?” Dạ Nguyệt Sắc theo bản năng ôm cổ Nguyệt Vô Thương, hướng về phía hấn trợn mắt nhìn. Không nhận lỗi còn chưa tính, còn khi dễ nàng!

Trông mắt Nguyệt Vô Thương liếc nhìn Dạ Nguyệt Sắc, vốn định hảo hảo trị nàng, chỉ là nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc cắn môi dưới, bộ đôi mắt sáng long lanh, trong lòng liền mềm thành xuân thủy chảy xuôi, bắt đắc dĩ cúi đầu mà nói ra: “Không phải là như vậy...”

Chẳng qua là không đợi Nguyệt Vô Thương nói hết lời, Dạ Nguyệt Sắc liền xuất khẩu đem lời hấn nói cắt đứt: “Nhanh lên một chút thả ta xuống, nếu không ta la lên chàng vô lễ a!”

Nguyệt Vô Thương bắt đắc dĩ liếc mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, thời điểm đặc biệt thì dùng biệt pháp đặc biệt xử lý, đưa tay nhanh chóng điểm á huyết của Dạ Nguyệt Sắc, nhìn bộ dạng trợn mắt của Dạ Nguyệt Sắc, khóe miệng nâng lên một độ cong diêm dúa lẳng lơ, thanh âm mềm nhũn mắt hấn nói: “Này thì vô lễ...”

Nói xong trông mắt quan sát Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy ánh mắt nóng bỏng kia, không tự chủ đem đôi tay ôm lấy ngực, mặt phồng bị nhìn Nguyệt Vô Thương, khi người nọ cúi đầu tiến tới bên tai nàng, đôi môi ấm áp thấm ướt sát vành tai nàng, từng câu từng chữ nói: “Nương tử tức giận là bởi vì vị phu không có cơ hội vô lễ với nàng...”

Dạ Nguyệt Sắc mặt đỏ lên, miệng không thể nói gì, chỉ có thể chán ghét nhìn tên yêu nghiệt điên đảo thị phi này.

Nguyệt Vô Thương lơ đãng, nụ cười hòa thuận vui vẻ trong mắt, nhìn bộ dạng Dạ Nguyệt Sắc lúc này, nụ cười nơi khóe miệng càng sâu hơn, thần sắc ngay thẳng, làm như thật sự nói: “Đừng tức giận nữa, chúng ta trở về...”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn khóe miệng, đuôi lông mày của Nguyệt Vô Thương đều là nụ cười, giận ghê gớm, chống đầu lên một hóp cắn lấy trước ngực Nguyệt Vô Thương, chẳng qua là còn chưa cắn, liền nghe thanh âm truyền ra từ đỉnh đầu: “Đừng nóng vội, ta không muốn trên đường cái làm cho người ta vậy xem...”

Nghe xong lời này, Dạ Nguyệt Sắc sùng sốt, miệng ngừng lại trên vạt áo trước ngực của Nguyệt Vô Thương, hai cánh môi không tự chủ khép lại, cắn vào đầu lưỡi, đầu lưỡi truyền tới đau đớn khiến Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy muốn la lên, nhưng mà không có phát ra thanh âm nào. Tất cả đau đớn biến thành vài giọt nước mắt cá sấu, vương trên lông mi thật dài.

Nguyệt Vô Thương nhìn bộ dạng Dạ Nguyệt Sắc, cung chiêu bắt đắc dĩ thờ dài, chân bước không ngừng, mang theo Dạ Nguyệt Sắc hướng biệt viện vương phủ đi đến.

Cho đến khi Nguyệt Vô Thương đá văng cửa phòng biệt viện ra, Dạ Nguyệt Sắc không kiên định nổi, đôi tay túm chặt tay áo. Cho đến khi Nguyệt Vô Thương đem nàng nhẹ nhàng để lên giường, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng rúc vào góc giường, đôi tay ôm ngực mặt phồng bị nhìn Nguyệt Vô Thương.

Một đôi mắt hoa đào tràn đầy nụ cười của Nguyệt Vô Thương như có như không rơi vào trên người Dạ Nguyệt Sắc, sóng mắt lưu chuyển, xuôi theo đôi môi anh đào mềm mại của nàng, cổ thon dài trắng nõn của nàng, rồi dừng trước ngực vẫn bị nàng che kín.

Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy tầm mắt mang theo nụ cười kia lưu chuyển vô hình gắn lên trên người của nàng, chỉ cảm thấy cả người có chút nóng ran, hô hấp cũng mau vài phần.

Vậy mà lúc này Nguyệt Vô Thương đã chẳng biết từ lúc nào tiến lên trên giường tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm dễ nghe mềm mại đến tận xương tủy, trừ thích ý biếng nhác, tựa hồ còn có thêm một chút dụ dỗ: “Nương tử, đang suy nghĩ gì vậy?”

Dạ Nguyệt Sắc không biết Nguyệt Vô Thương đã sát lại gần như vậy, kinh ngạc ngẩng đầu lên, chỉ thấy dung nhan yêu đã phóng đại ngay trước mắt còn mang theo nụ cười câu người, khi nàng ngẩng đầu, không thể nghĩ ngờ chính là đem đôi môi anh đào tiến tới trước mặt Nguyệt Vô Thương.

Bộ dạng kia thấy thế nào cũng nghĩ là muốn hôn, cho nên khóe miệng của tên yêu nghiệt nào đó phát ra một nụ cười xinh đẹp, hơi cúi đầu xuống liền đem đôi môi đỏ hồng chiếm lấy.

Dạ Nguyệt Sắc kinh ngạc mặc cho người nọ ôn nhu hôn, đem hơi thở của nàng cướp lấy, đem ý thức của nàng từng mảnh từng mảnh tróc ra, đem áo nàng từng tầng cởi ra.

Trên người chợt lạnh khiến Dạ Nguyệt Sắc phục hồi lại tinh thần, mở ra một phần ba đôi mắt sáng ngời, thần sắc trong mắt mới đầu là kinh ngạc, lập tức trở nên không thể tin, bởi vì một đôi tay lạnh lẽo kia khẽ đặt lên ngực trái của nàng.

Môi Nguyệt Vô Thương dán lên trên môi Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nói: “Sắc Sắc, chuyên tâm một chút...”

Dạ Nguyệt Sắc kích động, tất cả lực chú ý đều tập trung ở những ngón tay đang di chuyển chậm chạp trên ngực trái của nàng, làm sao mà chuyên tâm được?

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy những ngón tay kia lạnh như băng đang bao trùm trên da nàng khiến nó càng ngày càng nóng, thân kinh cả người như hóa thành một sợi dây quấn quanh trên các ngón tay đó, mặc hấn kích thích, lúc này thân kinh mãnh liệt đột nhiên đau xót, rốt cuộc đôi bàn tay ác kia cũng rời đi trước ngực.

Môi hấn dính trên đôi môi mềm mại của nàng từ từ động: “Sắc Sắc, Thiên Nhật Hồng độc phát làm ba lần, chỉ vì cơ duyên xảo hợp nên mới có thể ăn ba viên được mà cái tử hồi sinh...”

Dạ Nguyệt Sắc không để ý Nguyệt Vô Thương đang nói cái gì, chỉ cảm thấy lúc này thân kinh toàn bộ đang tập trung trên môi người nọ, đôi môi mềm nhũn khẽ mở khẽ khép, ngọt ngào, ma sát môi của nàng, một cổ rồi một cổ nhiệt lưu theo môi lưu chuyển toàn thân, cả người đột nhiên nóng lên.

“Nhớ chưa?” Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc bộ dạng ngờ ngác, há mồm nhẹ nhàng cắn môi anh đào ngay trước mắt.

Dạ Nguyệt Sắc phục hồi lại tinh thần, trong lòng thầm mắng Nguyệt Nguyệt tên yêu nghiệt này lại đang câu dẫn nàng, đôi mắt nghi ngờ nhìn Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương bất đắc dĩ, đẩy người Dạ Nguyệt Sắc ra một chút, thần sắc nghiêm túc nói: “Không có tìm nữ nhân khác giải độc, cũng sẽ không có nữ nhân khác...”

Dạ Nguyệt Sắc nghi hoặc nhìn Nguyệt Vô Thương, không tự chủ gật đầu. Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc bộ dạng mơ hồ, cũng biết nàng thật sự cũng không nghe rõ, vừa tức lại không thể làm gì được.

“Hiểu chưa? Nhớ kỹ những gì ta đã nói chưa?” Nguyệt Vô Thương nheo mắt lại, ngón tay thon dài nâng lên cái cằm hơi nhọn của Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói sâu kín hỏi.

Dạ Nguyệt Sắc chuyển đôi mắt, hấn muốn nàng nhớ cái gì? Nhìn trong mắt Nguyệt Vô Thương hí híp lại, thần sắc nhàn rỗi, chợt dạ gật đầu một cái.

Nguyệt Vô Thương đột nhiên đưa tay sờ mặt Dạ Nguyệt Sắc, giọng sâu kín nói: “Hôm đó đã chạy đi đâu, hại ta đi tìm?”

Dạ Nguyệt Sắc nghĩ đến hôm đó ở trên giường thật sự ngủ thiếp đi, nàng cũng không dám nói, ngượng ngùng cười cười. Nhìn biểu tình của hấn như vậy, Dạ Nguyệt Sắc có một loại xúc động muốn chạy trốn, cũng biết tên yêu nghiệt này thường dùng chiêu tiên lễ hậu binh, lúc này không phải là muốn tìm nàng tính sổ sao?

“Tức giận, không phân tốt xấu bỏ chạy, có biết sai không?” Giọng nói miễn cưỡng vang lên bên tai Dạ Nguyệt Sắc, hơi thở nóng bỏng phun trên lỗ tai Dạ Nguyệt Sắc, nhiệt khí mới vừa rồi chưa tiêu tán lại trôi lên, lúc này cả lỗ tai cho đến cổ đều đỏ.

Nguyệt Vô Thương vừa nói, vừa đưa tay giải đi á huyết của Dạ Nguyệt Sắc, tiếp tục miễn cưỡng nói: “Lá gan ngược lại lớn, từ thư cũng dám viết? Hử?”

Chữ “Hử?” này, khiến cả người Dạ Nguyệt Sắc run lên, nàng không phải là đang giận sao? Cả người cứng ngắc không dám động, nàng cũng biết Nguyệt Nguyệt chỉ muốn tính toán nợ nần, hơn nữa còn là đề yêu nghiệt sau này tính sổ lại.

Ngón tay linh động của Nguyệt Vô Thương rơi vào bên hông của Dạ Nguyệt Sắc, chậm rãi vuốt ve da thịt nhẵn nhụi nhạy cảm bên hông của Dạ Nguyệt Sắc, hô hấp ầm ập phun lên cổ của Dạ Nguyệt Sắc: “Động một chút là nói muốn cảm sủng ta như vậy, lá gan của nương tử thật là càng lúc càng lớn, hử?”

Cảm sủng? Vừa nhắc tới chuyện này, Nguyệt Vô Thương đang trấn định cũng kích động lên, lời như vậy cũng có thể tùy tiện nói? Đôi mắt hơi nheo lại, thấy Dạ Nguyệt Sắc không nói lời nào, lực đạo trên tay tại hông của nàng cũng nhẹ đi, liền nghe được tiếng thở nhẹ của Dạ Nguyệt Sắc.

“Tại sao không nói chuyện?” Đôi môi mềm nhũn của Nguyệt Vô Thương từ từ trên cổ của Dạ Nguyệt Sắc đi xuống, hô hấp ảm áp như có như không lưu chuyển ở trên xương quai xanh nhạy cảm, trên da thịt, nhận thấy được toàn thân người trong ngực dâng lên lửa nóng, môi Nguyệt Vô Thương nâng lên một độ cong yêu nghiệt.

Dạ Nguyệt Sắc mờ mịt, khuôn mặt nhỏ nhắn phốc cái chột hồng, môi anh đào khẽ mở, hô hấp có chút gấp rút, ngực có chút kích động phập phồng, cảm giác được bàn tay tà ác của Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng vuốt ve bên hông, đôi môi mềm mại đã dừng ở trước ngực, một loại khát vọng nhanh chóng từ trong đáy lòng mà lan ra, quần quanh Dạ Nguyệt Sắc thật chặt, khiến cho nàng rất muốn rơi xuống đôi môi mềm mại kia.

Chẳng qua là lúc này Nguyệt Vô Thương lại nhắc đầu lên, neho mắt lại nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sâu kín nói: “Tội trạng như trên, nương tử có biết sai chưa?”

Dạ Nguyệt Sắc cắn môi dưới, nhìn về mặt nghiêm chỉnh, tựa hồ Nguyệt Vô Thương không có định làm tiếp theo nữa, trong lòng phần uất không dứt, thật là quá đáng, tại sao có thể đến một nửa liền dừng lại, sẽ không bị nội thương sao? (T.T)

Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu, hướng trời mượn 500 lần dừng khí, lúc cúi đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, không biết dừng khí từ đâu tới, một tay đẩy Nguyệt Vô Thương đến trên giường, hẳn không phải là muốn nàng nói chuyện sao, hai tay Dạ Nguyệt Sắc chống trước ngực Nguyệt Vô Thương, đưa ra chiếc lưỡi dính hương vừa bị chính mình cắn, vụng về liếm môi một cái, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: “Nguyệt Nguyệt, Mao gia gia nói làm việc phải đến nơi đến chốn...”

Dạ Nguyệt Sắc lúc này mới không cần biết lời nói đến nơi đến chốn này có phải là của Ma gia gia nói hay không, chỉ là đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Thương, nhìn Nguyệt Vô Thương mặt chờ đợi, chỉ kém không có trực tiếp nhào tới.

“Mao gia gia là ai?” Nguyệt Vô Thương có chút nhú nhú mày, còn có đến nơi đến chốn?! Nguyệt Vô Thương nhin nụ cười trong lòng, Sắc Sắc nhà hắn thật là càng ngày càng đáng yêu, chẳng qua nếu giờ phút này bật cười, nhất định sẽ làm nàng tức giận.

“Mặc kệ ông ta là ai!” Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dạng ung dung, toàn thân buông lỏng nằm ở trên giường của Nguyệt Vô Thương, giận ghê gớm, hướng về phía hắn quát: “Lão nương ghét nhất loại người nhóm lửa mà không dập tắt lửa...”

Mặc dù loại chuyện như vậy nàng làm không ít, nhưng mà lúc này cả người nóng lên, tức giận, một con đỏ mặt tràn ra cả hai gò má, càng phát ra kiểu điểm mê người.

Khóe miệng giật giật Nguyệt Vô Thương, chỉ nhóm lửa không dập lửa? Nụ cười trên mặt càng phát mông lung mê người hơn, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nghi ngờ nói: “Nương tử muốn ta?”

Trên mặt Dạ Nguyệt Sắc lại thêm một tầng sắc hồng xấu hổ, tên yêu nghiệt này! Nàng biểu hiện rõ ràng như vậy, chẳng lẽ hắn không nhìn ra? Dạ Nguyệt Sắc cứ như vậy cắn môi dưới, trong đôi mắt sóng gợn lần lần tấn nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Thương.

“Nhưng mà...” Nguyệt Vô Thương khỏ sở nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trông mắt quét qua trước ngực Dạ Nguyệt Sắc, hai ngày nay không có tiếng sáo, cổ độc tựa hồ an tĩnh, cũng không có dị động. Trong lòng khẽ tức giận, nữ nhân này đã trúng cô còn chạy loạn khắp nơi.

“Đừng có nhưng mà nữa...” Dạ Nguyệt Sắc giận dữ nhìn Nguyệt Vô Thương, hẳn lúc nào thì đông dài như vậy? Bên ngoài mạnh bên trong yếu, nửa mạng uy hiếp hướng về phía Nguyệt Vô Thương quát: “Còn nhưng mà, lão nương sẽ đi tìm nam nhân khác...”

Vừa nói xong lời này, Dạ Nguyệt Sắc liền hối hận, bởi vì nhiệt độ bên trong phòng đột nhiên giảm xuống không biết bao nhiêu độ, quần áo trên người Dạ Nguyệt Sắc bị Nguyệt Vô Thương lột sạch, không tự chủ muốn cách xa chỗ của Nguyệt Vô Thương một chút, chẳng qua là động tác còn chưa làm thì đã bị chết non rồi, tay bị Nguyệt Vô Thương kéo đến, cả người đặt ở trước ngực của Nguyệt Vô Thương.

Mắt Dạ Nguyệt Sắc không dám nhìn thẳng mặt Nguyệt Vô Thương, ánh mắt liếc thấy khóe môi Nguyệt Vô Thương cao cao mà giờ lên một độ cong, trong mắt phấp phất hoa đào, nàng đột nhiên thật là muốn tròn, một giây kế tiếp vị trí cả người liền xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, một đôi mắt màu đen thẳm tập trung vào mắt Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng đem mắt nhắm lại. Nàng dám cam đoan, nếu tiếp tục nhìn thêm một giây nữa, nàng nhất định sẽ không có chút cốt khí nào nữa.

Vung tay lên, y phục trên người hai người liền không còn một cái. Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy cuồng phong một trận, cả người đặt mình trong một gương mặt vui vẻ, nàng biết nụ cười kia nhất định là không có đạt đến đáy mắt, nàng giờ phút này chỉ muốn vượt qua bối rối, yếu ớt mở miệng: “Cái đó, Nguyệt Nguyệt, chẳng không cần phải miễn cưỡng...”

“Vi phu tuyệt không miễn cưỡng...” Nguyệt Vô Thương cúi người, hai người không hề có khoảng cách, nhiệt độ lửa nóng, theo vị trí dán sát của hai người, càng không thể thu hẹp lại khoảng cách.

Dạ Nguyệt Sắc từ từ nhắm mắt cũng có thể cảm giác được tầm mắt không để bị sao lãng kia, cùng với người nọ đè trên người có xảy ra biến hóa, giờ phút này nàng cảm thấy thật hối hận, vội vàng từ từ nhắm mắt nói: “Nguyệt Nguyệt, ta sai rồi...”

“Ồ?” Ngón tay Nguyệt Vô Thương từ bên hông Dạ Nguyệt Sắc từ từ hoạt động, thanh âm dễ nghe lúc này giống như mưa âm bình thường kích thích màng nhĩ Dạ Nguyệt Sắc: “Nói thử xem, sai ở chỗ nào?”

“Lỗi ở chỗ không nên miễn cưỡng chàng!” Dạ Nguyệt Sắc ở thời điểm Nguyệt Vô Thương vừa dứt lời liền vội vàng nói: “Còn lỗi ở chỗ không nên mạnh mẽ mà muốn chàng!”

Gương mặt tuần dật của Nguyệt Vô Thương lúc này co quắp một trận, thật muốn hảo hảo mà thu thập nàng, dĩ chấn phù cương (*chấn chỉnh để có trật*

tự)!

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy khi ngón tay hắn dao động, cả người như hóa thành một vũng nước, mà Nguyệt Vô Thương tựa hồ còn có ý muốn hành hạ nàng, chậm chạp không chịu xâm nhập, không an phận mà bắt đầu động đậy.

Nguyệt Vô Thương nhíu mắt lại, nhìn Dạ Nguyệt Sắc đầu độc dụ dỗ nói: “Nương tử, nói lời đáng yêu, ta liền bỏ qua cho nàng...”

Dạ Nguyệt Sắc tinh thần hỗn loạn mờ ra đôi mắt mê ly, căn môi nhìn Nguyệt Vô Thương, bộ dạng bất cứ giá nào, hướng về phía Nguyệt Vô Thương quỳn rũ cười một tiếng: “Nguyệt Nguyệt, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở...”

Khóe miệng Nguyệt Vô Thương chứa đựng một chút ý cười, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc lắc đầu một cái. Hắn không muốn người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chỉ mong nữ nhân không tìm không phôi này yêu hắn là tốt rồi.

Dạ Nguyệt Sắc cắn răng, vắt hết óc, đô mắt sáng rực nhìn Nguyệt Vô Thương, không cần thiên ngôn vạn ngữ, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt quỳn luyến này cũng đủ để cho thép luyện một trăm lần thành ngón tay nhu mềm.

“Phu quân...” Dạ Nguyệt Sắc cười hướng về phía Nguyệt Vô Thương kêu một tiếng, chỉ thấy người trước mắt gần người, Dạ Nguyệt Sắc uất ức, chẳng lẽ là hắn lại không thích nàng gọi hắn là phu quân? Dạ Nguyệt Sắc rút cuộc nhìn không được nữa, hướng về phía Nguyệt Vô Thương quát: “Muốn chết thì cho ta chết một cái thống khoái đi, không cần mang theo cái bộ dạng này!”

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương nhíu lại, thống khoái sao? Thành toàn cho nàng!

Hôn sâu cùng nhu tình, nhìn lại là cảnh xuân ôm ấp quấn quýt nhau, yêu yêu yêu! Thiếp đưa lang đây, quấn quýt không rời!

Mãi cho đến khi nhiều phen ngang dọc, vẫn không hề ngừng, lúc này đưa đẩy điên cuồng, động động động! Thân quấn lấy thân, môi quấn môi, lưỡi cùng lưỡi dây dưa!

Xuân sắc vô biên, muốn nói mà thôi. Hai người ôm nhau, ngủ say sưa, Dạ Nguyệt Sắc là bị đói mà tỉnh, vốn là còn có chút buồn ngủ mông lung, cảm giác đau nhức giữa hai chân truyền đến, làm cho nàng hoàn toàn không có cảm giác buồn ngủ, mặt phẫn hận cộng thêm cắn răng nghiêng lợi nhìn Nguyệt Vô Thương ngủ say sưa bên cạnh, cảm thú a!

Mới vừa rồi còn một bộ dạng liệt phu trình tiết, mề neho lẽ mề, không dứt khoát, nhưng mà Dạ Nguyệt Sắc không muốn hồi tưởng cái hình ảnh khiến người ta mặt hồng tim đập kia, thật là cho nàng một cái chết rất sung sướng!

Nhìn người bên cạnh ngủ mê man, Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng lấy tay Nguyệt Vô Thương khoát trên ngực nàng ra, rón ra rón rén bắt đầu mặt quần áo. Thừa dịp hắn ngủ thiếp đi, nàng muốn tìm đường chạy trốn.

Một phen sóng hồng lật đổ, sau một cuộc điên loạn đảo phượng, khiến cho hai chân của nữ nhân nào đó run rẩy bò dậy từ trên thân một nam nhân gương mặt thỏa mãn đang nhắm mắt dưỡng thần.

Sau đó một bộ dạng rón ra rón rén như ăn trộm đi tới cửa, không biết là một mới mới vừa rồi, hay lúc này Dạ Nguyệt Sắc bị chột dạ quấy phá, bởi hai chân vô lực run lấy bầy, càng có khuynh hướng lợi hại hơn.

Nào biết được vừa đi đến cửa, thanh âm u oán liền vang lên: “Ái phi muốn đi đâu?”

Đôi tay Dạ Nguyệt Sắc đang ở trên cửa vừa nghe thanh âm kia, cả người dừng lại, hai chân mềm nhũn, nếu không phải là tay đang bám tim then cửa, thiếu chút nữa trực tiếp liền ngã xuống đất.

Bởi âm thanh của tên yêu nghiệt ác độc nào đó khiến chân Dạ Nguyệt Sắc bủn rủn: “Lão nương muốn đi tìm nam nhân!”

Nam tử biếng nhác nào đó chống thân thể lên, tám chân trượt xuống, lộ ra một mảng lòng ngực lớn tron bóng, hơi suy tư một chút: “Ái phi chờ ta một chút, chúng ta cùng đi!”

Dạ Nguyệt Sắc kinh ngạc: “Chàng đi làm gì?”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn nam tử từ từ trên giường đứng lên ở trên mặt đất, thân thể hoàn mỹ không tỳ vết trần trụi bại lộ ở trước mắt của nàng, lỗ mũi nồng nóng, tựa hồ có dấu hiệu sắp phun ra chất lỏng, Dạ Nguyệt Sắc che lỗ mũi, phòng bị nhìn Nguyệt Vô Thương cầm quần áo.

Nguyệt Vô Thương hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nở một nụ cười yêu dã, vừa mặc y phục, vừa nói: “Đương nhiên là bởi ái phi đi tìm nam nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Dạ Nguyệt Sắc tựa chân vào cửa, nhìn Nguyệt Vô Thương tao nhã mặc quần áo, nụ cười cùng ánh mắt dịu dàng thủy chung không rời khỏi Dạ Nguyệt Sắc, sau đó chậm rãi đi tới cạnh nàng.

Dạ Nguyệt Sắc vội vàng xoay người mở cửa phòng, thấy Nguyệt Vô Thương không ngăn cản liền bước nhanh ra ngoài. Dạ Nguyệt Sắc đi ở phía trước, Nguyệt Vô Thương ung dung tiêu sái theo sau.

Bóng đêm mịt mờ, một trận gió lạnh lướt qua, thổi tung mái tóc xòa trên vai Dạ Nguyệt Sắc, gió lạnh theo cổ áo thổi vào. Thời tiết lập tức chuyển lạnh, Dạ Nguyệt Sắc đưa tay ôm lấy hai cánh tay, nhìn tường rào trước mắt, thấy việc treo tường này quá khó, đang định quay trở về. Mới vừa xoay người lại, liền thấy Nguyệt Vô Thương ở trước mặt nàng, mà trong tiểu viện đột nhiên xuất hiện hai người quý góa trước mặt bọn họ, chính là Bắc Đường cùng Nam Uyên.

Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua hai người, chỉ thấy trên ngực áo Nam Uyên lộ ra một vết đỏ tươi, còn Bắc Đường mang vẻ mặt nghiêm nghị, nhìn hai người quý trước mặt, Nguyệt Vô Thương trong lòng cũng hiểu vài phần, nụ cười trong mắt dần dần thu lại, khẽ cau mày.

Hắn quay đầu lại nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Sắc Sắc, bên ngoài rất lạnh, đi vào nghỉ ngơi trước."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nam Uyên cùng Bắc Đường một chút, lại nhìn Nguyệt Vô Thương đang cười với nàng, biết nhất định là xảy ra chuyện gì, do dự một chút rồi quyết định đi về trước. Nàng biết, dù là trời sập hắn cũng sẽ bảo vệ nàng, nếu hắn không muốn cho nàng biết thì nàng ở lại đây cũng là không có ích gì, nhưng mà trong lòng nàng vẫn có chút tò mò, vừa đi vừa nhìn lại ba người trong tiểu viện, Nam Uyên cùng Bắc Đường vẫn quý, mà Nguyệt Vô Thương vẫn đứng như cũ, cũng không nói chuyện, Dạ Nguyệt Sắc bắt đầu quay về nhà.

Xác định Dạ Nguyệt Sắc đã đi xa, trông mắt Nguyệt Vô Thương giống như biển xanh cuộn sóng, gió bão gào thét, tựa hồ càng ngày càng lạnh.

"Tây Từ Dặc nói, mẫu cô bị hủy, hắn không thể lấy được giải dược." Bắc Đường trầm giọng nói: "Hon nữa vừa vào Nam quốc, độc chương tràn ngập, Tây Từ Dặc sớm có chuẩn bị, cho nên đã chạy thoát, Tây Từ cũng không thể mang về."

Nói xong nhìn lướt qua Nam Uyên bên cạnh, rồi sau đó lắc đầu một cái.

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Nguyệt Vô Thương liền thay đổi, Tây Từ Dặc! Hắn vốn cho là hai người bọn họ cùng Tây Từ Dặc đi Nam quốc nhất định là sẽ thành công, không nghĩ tới lại sẽ là như vậy. Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua Nam Uyên bị thương, ánh mắt thâm thúy sâu xa.

Nhất thời không khí trở nên rất yên tĩnh, gió gào thét, thổi những tà áo bay phấp phới, Nam Uyên đột nhiên cúi đầu đập đầu trên đất, duy trì tư thế như vậy, lầm bầm nói: "Tây Từ Dặc nói, Ôn Tuyên hoàng thất Nam quốc có thể ngăn chặn độc. Cho nên, ta không đành lòng dẫn nàng trở lại."

Ngăn chặn cô độc! Ánh mắt Nguyệt Vô Thương càng thêm âm trầm, hắn không nghĩ lại bị Tây Từ Dặc bày kế như vậy. Tâm đột nhiên không thể không chế mà nhảy lên, cô độc trong người Dạ Nguyệt Sắc đã sắp không chế được nữa, Nguyệt Vô Thương trầm giọng hỏi: "Nếu không thể giải được cô độc, hậu quả sẽ như thế nào?"

Bắc Đường lắc đầu một cái, hắn không hay nghiên cứu cô độc, cho nên đối với loại độc này cũng không rành lắm.

Trông mắt Nguyệt Vô Thương xanh như mực, lúc này lại giống như màn đêm tăm tối. Gió vẫn gào thét, tựa hồ muốn mang con người cuốn bay.

Hôm sau.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc bưng một đĩa sủi cảo vừa mới làm xong, dùng đũa gấp lên một miếng, đôi mắt trong suốt long lanh nhìn Nguyệt Vô Thương, sau đó chậm rãi đưa tới khóe miệng hắn.

Nguyệt Vô Thương nằm trên ghế đang cầm sách nâng trước ngực, lúc này trên mặt hắn không còn chút thần sắc của tối hôm qua, tao nhã hé miệng để Dạ Nguyệt Sắc đem đồ ăn đút cho hắn, trong bụng đương nhiên hiểu rõ vì sao Dạ Nguyệt Sắc sáng sớm đã lấy lòng hắn, chẳng qua là hắn sẽ không cho nàng đi ra ngoài, dù sao Tây Từ Dặc biến thái như vậy, nàng ra ngoài chắc chắn sẽ không an toàn.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc đem đồ ăn đút cho Nguyệt Vô Thương, nở nụ cười tươi, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Thời tiết bây giờ rất đẹp, chúng ta ra ngoài đi dạo nha ?"

Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua ngoài cửa sổ, sắc trời âm trầm, gió thổi dữ dội, khác hẳn với lời nàng vừa nói. Chẳng qua là ở lại biệt viện ba ngày mà thôi, Nguyệt Vô Thương có chút bất đắc dĩ, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc ngoắc ngoắc tay.

Dạ Nguyệt Sắc thấy thế, đem đồ đang cầm trong tay đặt hết xuống, rất vui vẻ đi về phía Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương thuận tay đưa tới, đem Dạ Nguyệt Sắc ôm bên cạnh, hai người cùng nằm ở trên ghế.

"Nương tử nếu nhàm chán, có thể cùng vi phu đọc sách?" Dạ Nguyệt Sắc vừa ngoan ngoãn nằm bên người Nguyệt Vô Thương, liền thấy thanh âm của hắn truyền tới.

Dạ Nguyệt Sắc tò mò nhìn hắn đang xem cái gì, trở mình một cái nằm nghiêng người bên cạnh Nguyệt Vô Thương, mắt nhìn quyền sách hắn để trước ngực, nhất thời mặt liền biến sắc, hướng về phía Nguyệt Vô Thương quát: "Chàng, chàng, chàng. . ."

Quyển sách Nguyệt Vô Thương cầm trong tay chính là cái quyển hôm đó Tử Nương giao cho nàng, thì ra là bị hấn lấy đi nha.

"Ta cái gì?" Nguyệt Vô Thương đặt sách xuống, nghiêng đầu nói với Dạ Nguyệt Sắc: "Nhạc phụ đại nhân giao cho nương tử cái, tự nhiên là đồ tốt, không xem thì rất đáng tiếc."

Dạ Nguyệt Sắc im lặng, nhìn Nguyệt Vô Thương tiếp tục cầm sách lên, thấy đáng vẻ chăm chú say sưa của hắn, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng bỏ dậy. Còn chưa nói thêm cái gì, chỉ nghe thanh âm của Nguyệt Vô Thương truyền tới tai: "Nương tử, thì ra hôm đó hoa hải đường mà nương nhìn thấy là ở đây."
"Một đôi mắt quét qua người Dạ Nguyệt Sắc, khóe miệng cong lên một nụ cười tà mị, miễn cưỡng nói: "Khí trời tốt như vậy, chi bằng chúng ta làm việc khác?"

Nói xong vẫn không quên phát phát quyển sách về phía Dạ Nguyệt Sắc phát, Dạ Nguyệt Sắc giật mình một cái, vội vàng nói: "Ta tiếp tục tập nấu nướng."

Nói xong chạy ra ngoài cửa, trong lòng hận chính mình, lại thêm một lần bỏ chạy.

Sau khi Dạ Nguyệt Sắc chạy ra ngoài, nụ cười trên mặt Nguyệt Vô Thương lập tức tan biến, đôi mắt âm trầm giống như màu trời, rất không bình tĩnh.

Không gian lập tức yên lặng, chỉ có tiếng lách tách của lò lửa trong phòng.

Nguyệt Vô Thương nhắm mắt nằm trên ghế, tóc dài xõa tùy ý, thái độ trấn tĩnh mà bình thản, khuôn mặt trắng nõn, lông mi thon dài cùng đôi mắt đào hoa, mũi cao thẳng, bờ môi hoàn mỹ, cả người cực kỳ tinh xảo.

Người vốn đang nhắm mắt, lông mi khẽ giật giật, đôi mắt chợt mở ra, phát ra tia sáng lấp lánh, ánh mắt lạnh băng khẽ liếc nhìn, chỉ thấy trong phòng đột nhiên có hai vị khách không mời mà đến.

Một người là Hường Nhai, người còn lại dĩ nhiên là Bắc Mạc quân chủ. Ánh mắt sắc nhọn của Nguyệt Vô Thương quét qua Hường Nhai, hôm đó nếu không phải hấn lừa Dạ Nguyệt Sắc rồi đi, nàng sẽ không gặp phải Tây Tử Dặc, cũng không trúng phải cổ độc. Ánh mắt băng hàn, khiến cho thân hình Hường Nhai bất giác cứng đờ, cả người thần kinh căng thẳng, hắn cũng nhớ, Nguyệt Vô Thương đã từng nói, gặp lại chính là đao kiếm cùng hướng.

Nguyệt Vô Thương nhìn Hường Nhai, một cổ khí tức cường đại đem Hường Nhai vây lại, khiến cho hắn cảm thấy hô hấp tựa hồ tắc nghẽn, cả người phát ra bất an, cuối cùng Hường Nhai rút một thanh đao ra, sau đó đâm vào bụng của mình, máu tươi rất nhanh thấm đẫm vạt áo.

Hường Nhai quay về phía Nguyệt Vô Thương quỳ xuống, sau đó đứng dậy đi ra ngoài, bởi vì bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Nguyệt Vô Thương nhìn vết máu Hường Nhai để lại lưu lại, khẽ nhíu mày. Đối với người còn lại trong phòng, hắn lựa chọn cách: Không quan tâm.

Không khí càng yên tĩnh, Nguyệt Vô Thương cảm thấy người kia có chút rối loạn, hơi thở có chút gấp gáp, bên ngoài gió vẫn gào thét, nhiệt độ chợt hạ xuống, tựa hồ muốn đem không khí trong phòng đóng băng lại.

"Vô Thương." Thanh âm khô khốc, phá vỡ sự yên tĩnh, không khí bị ngưng kết từ từ rơi xuống đất, tựa hồ có thể nghe tiếng thanh âm vỡ nát.

Nguyệt Vô Thương bình thản ung dung đọc quyển sách trên tay, đối với người kia giữ nguyên điệu bộ mắt mù tai điếc, gương mặt bình tĩnh có chút dị thường.

Trên mặt hiện lên một biểu tình đau đớn, nhưng so với cảm giác đau khổ trong lòng thì không bằng một phần nghìn. Trong nháy mắt khuôn mặt đã già đi mấy phần, thần sắc uể oải, hắn ông ta nhớ ông ta đã từng nói sau này muốn đưa *nàng* về Bắc Mạc, vậy mà hôm nay cảnh còn người mất.

"Ta đã nói muốn đón *nàng* về nhà." Thanh âm khô khốc mang theo đau khổ, "Vô Thương, cùng ta trở về Bắc Mạc đi!"

Trong giọng nói mang theo vẻ chờ mong, đôi mắt già nua mang theo hi vọng nhìn Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương hơi ngước mắt, trên mặt chẳng biết từ khi nào đã nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn người trước mặt, khóe miệng khẽ héch lên, miễn cưỡng nói: "*Nàng* đi thay cho cả Bắc Mạc, à, là thay ông hòa thân. Nữ nhân đã già đi, lại trở về nhà có phải là chuyện cười không."

Hai mắt Nguyệt Vô Thương mang theo ý cười trào phúng nhìn người nọ, nụ cười tựa hồ còn lạnh hơn so với tiết trời ngoài kia. Thật ra thì hắn cũng nên cảm tạ, nếu không phải nhờ ông ta, Nguyệt Vô Thương cũng không thể tới nơi này, càng không thể gặp được *nàng*, chẳng qua là ông ta ngàn vạn lần không nên sai Hường Nhai tới, để cho *nàng* hăm lăm vào hiểm cảnh, tính mạng khó bảo toàn.

Nghe giọng nói giễu cợt, thân hình già nua kia có chút run rẩy, bắt đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, hiện nay Nguyệt quốc vẫn là nơi thị phi, nhiều chuyện rắc rối. Nguyệt Lưu Ảnh tồn công tồn sức, lên lút tiếp xúc với Nam quốc cùng các sứ giả tới tham gia lễ mừng thọ, lòng dạ Tư Mã Chiêu vẫn ai cũng biết, ông không tin hắn không phát hiện được, hơn nữa trở về Bắc Mạc chính là lựa chọn tốt nhất.

"Ta chẳng còn sống được bao lâu." Giọng nói phiền muộn, run rẩy giống như lá bay trong gió "Những thứ mẫu thân con đã đòi lấy, giờ đây để lại cho con."

Hai mắt Nguyệt Vô Thương đột nhiên ngước lên, nhìn chăm chăm vào mắt người kia, lạnh băng nói: "Ông nghĩ rằng ta giống ông sao? Vật của ta, ta sẽ tự mình lấy, chứ không cần dùng kẻ khác làm vật hy sinh. Ông đi đi, nơi này không hoan nghênh ông."

Phản ứng như vậy, đối với ông ta có thể coi là rất lịch sự, Nguyệt Vô Thương tựa hồ không để ý tới người ở cửa nữa.

Không gian lại yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng ho khan của người đứng giữa trời giá rét, Bắc Mạc quân chủ lấy ra một chiếc khăn tay, chiếc khăn trắng đột nhiên dính một vết máu đỏ, ông ta đã biết nhưng không thể trách được, ông ta đã sắp chết rồi, chẳng qua ông ta vẫn còn lo cho *nàng* và Nguyệt Vô Thương.

"Mong con quan tâm tới Nguyệt Lưu Ảnh. . . ." Thanh âm nhẹ như không khí, từ từ biến mất khỏi phòng.

Nguyệt Vô Thương mở mắt, ánh mắt âm trầm như hồ nước sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Người không mặc gì càng tốt nhìn.

Bầu trời vốn âm đạm nay được che phủ bởi làn tuyết trắng, giữa không trung từng bông tuyết trắng bay khắp trời. Trận tuyết đầu mùa đã bao phủ các con đường ở kinh thành bằng lớp tuyết dày, từng bông tuyết óng ánh rơi xuống đất, chỉ lát sau liền mất đi về ngoài trắng noãn của mình.

Khí trời thay đổi, phong vân gợn sóng, mây mù cuộn cuộn.

Trong cung điện hào hoa của Nguyệt Quốc, tiếng sáo từ nơi sâu kín vang lên, lẫn trong tiếng còn có những bông tuyết trắng, từng bông tuyết như bay như múa giống như những đóa hoa mai đang khiêu vũ, khung cảnh vô cùng xinh đẹp. Nhưng những tiếng thét vang lên từ trong cung điện truyền ra, lại đem khung cảnh đẹp toàn bộ hủy diệt.

Nguyệt Vô Thương đưa tay ra đón lấy mảnh bông tuyết đang rơi ở trước mặt, bông tuyết óng ánh trong xuống rơi vào trong tay, từ từ hóa thành giọt nước nhỏ, có chút lạnh băng. Trong mắt thần sắc vô cùng bình tĩnh, chẳng qua cảm xúc có chút hỗn loạn, có chút khó dò.

Nguyệt Vô Thương nắm chặt tay lại, cho đến khi giọt nước trong lòng bàn tay bị hơi ấm từ trong tay truyền đến hóa thành hơi nước, mới nâng bước đi về hướng cung điện. Tiếng thét vốn thể lương cùn chói tay, hôm nay biến thành từng tiếng gào thét hư nhược, yếu ớt.

Người đang gào thét ở bên trong chính là Hoàng Thái hậu, lúc này đang suy yếu vô lực nằm co quắp trên chiếc giường xa hoa, hơi thở thoi thóp, đầu tóc rối bời, trên mặt hằn rõ từng nếp nhăn, môi hồng tươi đã mất.

Tiếng thét vốn đề thấp nay dần dần biến mất không còn nghe thấy nữa. Nguyệt Vô Thương thần sắc bình tĩnh nhìn người đàn bà đang yên lặng nằm ở trên giường đó, người đàn bà đã hại chết mẫu thân của hắn, cũng là người đàn bà đã khiến hắn phải chịu sự đau đớn hành hạ suốt hai mươi mấy năm qua. Hắn biết, Thái hậu là trùng cùng loại cớ với Dạ Nguyệt Sắc. Hắn biết tính tình của Tây Tử Đặc, nhất định sẽ không bỏ qua cho Thái hậu, hắn sẽ mượn cớ trùng này để trả thù cho tất cả những khổ sở mà hắn đã chịu phải khi còn ở Nguyệt Quốc, cũng thăm dò một chút xem Nguyệt Vô Thương có tìm ra được giải được chưa.

Hôm nay là lần thứ ba bà ta nghe tiếng sáo dẫn phát cổ, đôi mắt bình tĩnh của Nguyệt Vô Thương dần dần xuất hiện gợn sóng. Tâm có chút tan vỡ, vốn hắn cũng không muốn làm vậy để hại bà ta, chỉ bất quá là mượn triệu chứng bệnh của bà ta để cho những người khác mau chóng tìm ra cách giải cớ thôi.

Một đám thái y quý gói ở trước giường, bị dọa đến run rẩy, bên cạnh là tiếng thét đầy phần nộ của Chiêu Đức đế cùng tiếng khóc thút thít của hoàng hậu.

Đột nhiên người đang nằm trên giường bỗng ngồi bật dậy, đôi mắt có chút vẫn đục mở lớn ra, nhìn quét qua mọi người, nhìn tới Nguyệt Vô Thương thì liền cười lên một cách điên cuồng, "Ha ha ha."

Giọng cười quý dị kéo dài, bất quá chỉ trong chớp lát sau liền chợt ngừng, miệng phun ra một ngụm máu tươi, đôi mắt kịch liệt co rút lại, sau đó liền đổ vật xuống giường.

Hoàng hậu đang đứng ở bên giường tiến tới dò xét, đột nhiên hét lớn một tiếng, "A."

Chỉ thấy trước ngực Thái hậu đột nhiên chảy máu, một con trùng trong suốt từ trong ngực bò ra, sau đó phát sáng, rồi mọc ra một đôi cánh hóa thành hồ điệp, cất cánh nhẹ nhàng bay múa trong cung điện.

Nguyệt Vô Thương nhìn Thái hậu đang nằm trên giường, chết không nhắm mắt, ánh mắt khê biến, đây là quả báo mà bà ta nên chịu. Chẳng qua là, trong đầu Nguyệt Vô Thương hiện lên hình ảnh của hồ điệp vừa phá kén chui ra kia, cảm thấy không khí trong cung điện áp lực vạn phần, một khắc cũng không muốn chần chờ, liền xoay người rời khỏi cung điện. Bên ngoài tuyết trắng phủ đầy, nhìn cực kỳ giống cổ trùng vừa phá kén ra hóa thành bướm kia, hình ảnh đó khắc sâu vào trong lòng, không xóa bỏ được.

Vó ngựa không ngừng, Nguyệt Vô Thương hướng bên ngoài hoàng cung chạy đi, đột nhiên rất muốn nhìn thấy nàng vẫn đang bình yên.

Trong núi không có cộp, hầu tử xưng vương. Nhân lúc Nguyệt Vô Thương cùng Bắc Đường đi đâu từ sáng sớm, Dạ Nguyệt Sắc liền uy hiếp cùng dụ dỗ Nam Uyên.

“Nam Uyên, hôm nay ta muốn làm bánh đậu xanh.” Dạ Nguyệt Sắc sau khi vô số lần bị Nam Uyên ngăn cản ra cửa, chỉ vào rổ đậu đỏ trộn đậu xanh nói, “Người giúp ta lựa đậu xanh đi.”

Gương mặt Nam Uyên co quắp lại, bất quá hắn đã được lệnh không được phép cho Dạ Nguyệt Sắc ra khỏi cửa, liền ở một bên ngồi lựa từng hạt đậu.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dáng của hắn, lo đến cười cười, “Không tệ, lựa đậu xanh xong, nhớ đem đồng mè trắng cùng mè đen này lựa ra luôn.”

Nam Uyên ngừng việc nhặt đậu lại, liền nghe Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục nói, “Lựa đậu và mè không xong, không được phép ra khỏi cửa này.”

Nói xong liền ra khỏi cửa. Nam Uyên thả đồng đậu đang cầm trong tay xuống, đi theo sau lưng Dạ Nguyệt Sắc, về mặt đưa đám nói, “Phu nhân, người chờ chủ nhân trở lại đi. Chủ nhân sẽ đưa người ra ngoài mà.”

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nam Uyên bắt đầu có dấu hiệu thỏa hiệp, giả bộ như không có chuyện gì nói, “Thật ra thì tách đậu xanh ra khỏi đậu đỏ rất đơn giản, chỉ có việc đem mè trắng cùng mè đen tách ra thì có hơi phiền toái, bất quá người đừng lo lắng, nhiều lắm thì rút gân mà thôi!”

Mặt Nam Uyên liền lập tức co quắp lại, tay của hắn là dùng để cầm kiếm a, vừa nghĩ tới muốn đem đồng hạt đậu cùng mè lớn như thế lựa ra, da đầu liền tê dại.

“Không muốn chọn đậu cũng dễ thôi, chúng ta ra ngoài một lát rồi quay trở lại.” Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nam Uyên nói.

Nam Uyên suy nghĩ một chút, Nguyệt Vô Thương chỉ ra lệnh là không được để cho nàng đi ra ngoài một mình, như vậy nếu như có hắn âm thầm bảo vệ thì chắc sẽ không sao, kết quả là gật đầu đồng ý.

Lúc Dạ Nguyệt Sắc bước ra cửa, tuyết đã ngừng rơi, tuyết ở trên đường cũng đã được dọn dẹp. Cho dù là giữa trời đông giá rét, kinh thành vẫn nao nhiệt như thường.

Dạ Nguyệt Sắc đang đi trên đường, đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc bước vào tửu lâu, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng bước theo sau. Từ cửa sổ nhìn vào trong tửu lâu, chỉ thấy có một mình Vân Thanh Nghê đang ở trong đó.

Chẳng qua, mỹ nhân vẫn cứ là mỹ nhân, mặc dù gầy đi không ít, nhưng vẫn có nét mỹ cảm của người đang mắc bệnh. Dạ Nguyệt Sắc tiến nhanh tới trước. Thật ra đối với Vân Thanh Nghê, Dạ Nguyệt Sắc cũng có chút hảo cảm, nhìn khuôn mặt âu sầu của nàng ta, Dạ Nguyệt Sắc ân cần hỏi han, “Thanh Nghê mỹ nhân, vì sao người ở đây có một mình vậy?”

Vân Thanh Nghê không nghĩ sẽ gặp được Dạ Nguyệt Sắc ở đây, chỉ bất quá trên mặt không thể hiện vẻ kinh ngạc gì. Ý bảo Dạ Nguyệt Sắc ngồi xuống, hai người kêu rượu cùng món ăn.

Có cảm giác giống như tha hương gặp tri kỷ, hai người càng nói càng hăng, càng uống thêm vài chén. Lấy tửu lượng một chén đã đổ của Dạ Nguyệt Sắc, lúc này đã trở nên ngà ngà say, nhìn mỹ nhân yếu đuối ở trước mặt, trong lòng sinh ra cảm giác thương tiếc mãnh liệt, hướng về phía Vân Thanh Nghê nói, “Thanh Nghê mỹ nhân, Nguyệt Lưu Ảnh là một tên khốn kiếp. Người đừng nên luyến tiếc hắn làm chi.”

Lúc này Vân Thanh Nghê có chút hơi say, nhìn Dạ Nguyệt Sắc, bất đắc dĩ cười, đem chất lỏng lạnh băng trong chén uống uống hết, nếu như nàng có thể không chế bản thân đừng thích hắn thì tốt quá rồi, cũng sẽ không cần phải chịu đau khổ như thế này.

Dạ Nguyệt Sắc thân thể lão đạo, đi đến trước mặt Vân Thanh Nghê, kéo tay nàng, cười thần bí, khẽ sát vào tai Vân Thanh Nghê nói, “Ta dẫn người đi đến một chỗ tốt.”

Vân Thanh Nghê nhìn Dạ Nguyệt Sắc, thật ra tận trong đáy lòng nàng rất hâm mộ Dạ Nguyệt Sắc, có được nam nhân yêu nàng hơn nữa nàng cũng yêu nam nhân đó. Nhưng còn mình, đột nhiên cảm thấy đè nén đã thật lâu, bên môi nở ra một nụ cười, như vậy phóng túng một lần cũng tốt.

Hai cô gái, lão đạo do say rượu, đi trên đường cái, bầu trời lại bắt đầu đổ tuyết. Dạ Nguyệt Sắc đem Vân Thanh Nghê kéo vào một nơi gọi là “Bách Thảo Đường”, lấy ra một nén bạc lớn ném cho lão bản là một nữ nhân trung niên đang chào đón hai nàng, nắc lên một cái nói, “Đem toàn bộ nam nhân xinh đẹp ở chỗ người gọi ra đây hết cho ta.”

Nói xong lão đạo kéo Vân Thanh Nghê ngồi xuống ghế, lão bản nhìn nén bạc lớn trên tay, cao hứng lên tiếng, “Được.”

Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục nói chuyện với Vân Thanh Nghê, nhìn các mỹ nam đang lục tục đi tới, Dạ Nguyệt Sắc chỉ vào một người đang đứng, hướng Vân Thanh Nghê nói, “Ta thấy người đó cũng không tệ, đáng đáp cũng có phần giống Nguyệt Lưu Ảnh nữa.”

“Thật không. Để ta xem coi.” Vân Thanh Nghê đem ly rượu uống cạn sau đó ngược nhìn theo hướng ngón tay Dạ Nguyệt Sắc chỉ, đem tầm mắt có phần mờ mịt do men say, nhìn một thành hai nhìn người đang được chỉ, cảm thấy quả thật có phần giống Nguyệt Lưu Ảnh, Vân Thanh Nghê gật đầu một cái, “Giống thật.”

“Tiểu quan kia. Ngươi bước tới đây!” Dạ Nguyệt Sắc chỉ vào người kia nói, “Ngươi tên là gì?”

Tiểu quan?! Thân hình người nọ run lên, sắc mặt vốn đã không tốt nên càng trở nên tím tái, bước nhanh tới trước mặt hai người nữ nhân, nghiêng rằng nghiêng lạy nói, “Nguyệt Lưu Ảnh.”

“Cả tên cũng giống nữa.” Vân Thanh Nghe vừa uống thêm một ly vừa lầm bầm nói, thì ra cho dù có tê dại đến thế nào, có vài người vẫn giống như là không ở xung quanh ngươi, chỗ nào cũng có. Vân Thanh Nghe cuối cùng cũng say khướt nằm ở trên bàn, sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh hết sức khó coi, hướng về phía tùy tùng đang đứng ngoài cửa, ra lệnh, “Đưa nàng về.”

“Này. Các người đang làm gì vậy hả?” Dạ Nguyệt Sắc ném ly xuống, muốn ngăn cản bọn người đang đem Vân Thanh Nghe mang đi, nào ngờ cổ tay lại bị nắm chặt. Dạ Nguyệt Sắc dùng sức mở to hai mắt, nhìn hình ảnh đang phân tán trước mắt, lại không thể nhìn thấy rõ đó là ai.

Trong lúc này, toàn bộ người trong phòng đều rút đi hết trả lại sự an tĩnh cho căn phòng, trong phòng lúc này chỉ còn lưu lại Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Lưu Ảnh.

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn dung nhan kiều mị đang say rượu kia, không nhớ được đã bao lâu không gặp, đôi mắt nửa khép nửa mở của cô gái lúc này tràn đầy mị thái, mang theo thần sắc tò mò nhìn hắn, tình cảnh như thế này, cho dù nằm mộng cũng chưa từng mơ tới. Hắn thậm chí còn chưa từng lần nào dám nghĩ, sẽ có lúc chỉ có hắn và nàng đối mặt với nhau.

“Thanh Nghe mỹ nhân, chân trời ở đâu cũng có cỏ thơm, cần gì phải đơn phương yêu mến mãi một nhánh hoa chứ.” Dạ Nguyệt Sắc kéo hắn ngồi xuống ghế, tiếp tục nói, “Cần gì phải đơn phương mãi một nhánh hoa.”

Cần gì phải đơn phương yêu mến một nhánh hoa! Nguyệt Lưu Ảnh sắc mặt u ám, chân mày nhíu lại, nếu có thể không chế tim mình, tìm kiếm cỏ thơm nơi chân trời, không hề luyến nhánh hoa không thuộc về hắn kia, thì tâm của hắn cũng sẽ không bị thương!

“Là ngươi trêu chọc ta trước!” Nguyệt Lưu Ảnh ngược mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc thêm lần nữa, giọng nói kiên quyết, tựa hồ như là đang nói với Dạ Nguyệt Sắc, là do chính nàng trêu chọc hắn trước chứ không phải do hắn, vừa tựa hồ như nói với chính mình, “Cho nên, chớ có trách ta.”

Lời nói cuồng tứ, khiến nhiệt độ trong phòng chợt hạ xuống, trong mắt Dạ Nguyệt Sắc lóe lên tia tinh táo, ngẩng đầu nhìn người đang ở trước mắt, sau khi nhìn rõ, liền chúp một cái ly ném tới, trong miệng hét lên, “Đồ nhân yêu, tại sao lại là ngươi?”

Nhân yêu?! Nguyệt Lưu Ảnh vô tâm cười cười, danh xưng này đã nghe nhiều lần, giờ cũng không còn khiến hắn tức giận nữa. Đột nhiên trở nên tinh táo nhìn người ngồi ở chỗ của Vân Thanh Nghe, nhìn nữ nhân đang tròn mắt, ôn như tươi cười nhìn nàng, hoặc phải nói chớ đúng nàng chính là của hắn.

“Nguyệt Sắc, chân trời đúng là chỗ nào cũng có cỏ thơm, nhưng ta chỉ nhìn trúngnàng.” Nguyệt Lưu Ảnh tự cầm ly rót rượu cho mình, uống một hơi cạn sạch. Cho nên, đừng mơ tưởng tới chuyện chọc phá hắn xong có thể bình yên mà rút lui.

Nghe lời nói của Nguyệt Lưu Ảnh, Dạ Nguyệt Sắc run rẩy đứng dậy, chỉ vào Nguyệt Lưu Ảnh nói, “Ngươi đã biết chân trời chỗ nào cũng có cỏ thơm, vậy thì cần gì phải đơn phương một nhánh hoa. Ngươi có hiểu rõ ý tứ của nó không?”

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc, cười một tiếng, trên mặt thần sắc vô cùng ôn nhu, trong đôi mắt sáng rực của Dạ Nguyệt Sắc, bình thần nhìn hắn giống lục bình lặng lẽ trôi trên dòng nước/

“Vậy nó có ý gì?” Nguyệt Lưu Ảnh đặt ly rượu xuống, tựa hồ rất thích bộ dáng kích động của nàng, nở nụ cười vui vẻ nhìn nàng.

“Chân trời nơi nào không có cỏ thơm, cần gì đơn phương một cành hoa.” Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Nguyệt Lưu Ảnh một cái, cặp mắt lóe lên tia sáng thông minh sắc sảo, Dạ Nguyệt Sắc khẽ cười hai tiếng. Nhìn thấy thần sắc của nàng như vậy, nụ cười trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh càng nhu hòa.

Dạ Nguyệt Sắc lắc lư thân thể, hướng Nguyệt Lưu Ảnh tiếp tục nói, “Ý của nó chính là, thiên hạ có nhiều nam nhân như thế, tại sao ngươi lại cố tình phải thích một nữ nhân!”

Nụ cười trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh giống như hoa quỳnh đã hoàn toàn nở rộ, cho dù có xinh đẹp đến cỡ nào, nhưng chỉ là nhất thời, cuối cùng cũng sẽ nhanh chóng héo tàn.

Dạ Nguyệt Sắc tươi cười thưởng thức sắc mặt đang thay đổi liên tục của Nguyệt Lưu Ảnh, thật là đẹp.

Cho dù một giây trước, trong lòng Nguyệt Lưu Ảnh có vui vẻ tới cỡ nào, giây kế tiếp nhất định sẽ bị nữ nhân này phá hư sạch sẽ.

Khuôn mặt dễ nhìn của Nguyệt Lưu Ảnh cuối cùng chuyển thành hắc ám, đôi mắt đen sắc bén quét qua Dạ Nguyệt Sắc, ý của nàng là hắn nên thích nam nhân? Hay ý nàng muốn nói hắn có những đam mê không lành mạnh? Tóm lại là nàng có ý gì, cũng đều là cho Nguyệt Lưu Ảnh nổi giận.

Vốn muốn thừa dịp không khí hòa hảo, an ổn ngày hôm nay để hảo hảo nói chuyện với nàng. Chẳng qua, nữ nhân này luôn có biện pháp khiến hắn một giây trước thì ở thiên đường, giây sau liền bị đạp thẳng xuống địa ngục.

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn khuôn mặt đang tươi cười há hê của Dạ Nguyệt Sắc, âm thầm nắm chặt tay lại, quay người bước ra khỏi phòng, gấp lảo bần nương đang đứng canh giữ ở phía cửa liền ra lệnh, "Chăm sóc tốt cho nàng, nếu có sai lầm gì, cần thận cái mạng nhỏ của ngươi."

Lão bản nương liền khúm núm vâng vâng dạ dạ. Nguyệt Lưu Ảnh phát tay áo rời đi, được vài bước liền dừng lại, không quay đầu nhìn lại chỉ ra lệnh, "Nhớ rõ, ta chưa từng tới nơi này. Không được lưu lại dấu vết gì."

Người đã đi hết, Dạ Nguyệt Sắc có chút đau đầu vuốt mặt, Văn Thanh Nghê đã sớm không thấy, nhìn lướt qua căn phòng trống, gọi to, "Có ai không?"

Đột nhiên có tiếng nhạc truyền tới, âm thanh uyển chuyển. Ngoài cửa các mỹ nam dáng vẻ đầy yếu điệu, từng người một bước vào, dừng trước mặt Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi gãi đầu, nàng đã ngủ bao lâu?

Nghe được tiếng gọi của Dạ Nguyệt Sắc, lão bản nương mặt tươi cười hơn hờ chạy đến trước mặt nàng, "Tiểu thư, vị tiểu thư cùng tới đây với ngài sau khi tỉnh lại đã lập tức rời đi. Người xem các mỹ nam ở chỗ chúng tôi, ai ai cũng đều là hàng tốt đó nha."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn của lão bản nương, sau đó nhìn các mỹ nam, mặc dù đang là mùa đông nhưng mặc đồ lại cực ít nha. Hướng về phía lão bản nương phát tay một cái, ý bảo bà ta có thể lui xuống. Ngồi gãi gãi đầu, không ngờ mình lại uống nhiều vậy, nàng thật là bội phục chính mình.

Sau khi lão bản nương đi xuống. Trong căn phòng to, hương khói lượn lờ, từng trận gió mang theo mùi hương thơm phức. Lúc Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên đài các mỹ nam đang đứng đó, thật là một cảnh đẹp nha. Nàng đã nghĩ kinh thành có nhiều nam nhân xinh đẹp, vậy mà tại sao khi đi trên đường toàn gặp những tên xấu xí, thì ra toàn bộ đều tụ lại ở đây.

Ánh mắt không khỏi tò mò, nhìn từ trái qua phải, bắt đầu từ mỹ nam gần nhất, vừa không quên gật đầu chào một cái, thật không tệ, có dường nhan nha.

Sau đó, đưa mắt đến người đang đứng ở giữa, chỉ cảm thấy không khí xung quanh đột nhiên hạ thấp, một âm thanh mềm mại đến tận xương tủy đột nhiên vang lên, "Mặt quá tục, không xứng với nàng!"

Sau đó thanh âm liền biến mất, dư âm tựa hồ vẫn vương vấn đâu đây. Dạ Nguyệt Sắc trong lòng rung lên, có chút chột dạ, lại có chút mềm mại đến tận xương, cho dù ở gần nhau lâu như vậy nhưng nghe đến âm thanh đó vẫn khiến thân thể nàng phản ứng. Dạ Nguyệt Sắc vội vàng đứng dậy tìm kiếm, lại không thể tìm thấy.

Đưa mắt nhìn hồng y mỹ nhân đang đứng ở chỗ kia, thật ra thì trong lòng nàng vụng trộm cho rằng mỹ nhân cho dù trang điểm lòe loẹt thì vẫn là mỹ nam mà thôi, chẳng qua nàng không dám nói ra.

Dạ Nguyệt Sắc vừa dờn tầm mắt đi, âm thanh biếng nhác kia lại tiếp tục vang lên, "Ăn mặc quá ít."

Ăn mặc quá ít?! Khóe miệng Dạ Nguyệt Sắc co giật, có ý gì đây? Dạ Nguyệt Sắc vốn tính sau khi tỉnh rượu liền trở về, bất quá lúc này nàng lại bình thản ngồi trên ghế, cả gan nói một câu, "Ăn mặc ít cũng có cái tốt nha."

Đột nhiên có một bóng trắng vọt tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, gương mặt diêm dúa lảng lơ đột nhiên dán chặt vào chặt nàng, thanh âm trầm thấp nói, "Cô nương ý muốn nói ta ăn mặc ít đẹp mắt hay là cách ăn mặc của ta nhìn đẹp?"

Dạ Nguyệt Sắc không hề nghĩ ngợi, lẩm bẩm nói một câu khiến Nguyệt Vô Thương có chút dờ khóc dờ cười.

"Người không mặc gì càng tốt nhìn." (Chỗ này ta giữ chữ "tốt nhìn" để không làm mất ý, mất hay.)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Không thành công liền tự cung

Không mặc thì đẹp hơn? Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, tiến tới bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc hỏi: "Nương tử nếu muốn xem, về nhà xem có được không?"

Hơi thờ ảm áp khẽ lướt qua mặt Dạ Nguyệt Sắc, làm cho nàng lẩn nữa mặt hồng tim đập, Dạ Nguyệt Sắc vốn định đẩy Nguyệt Vô Thương ra, nhưng mà người kia lại tự động tới bên cạnh nàng.

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời có chút xấu hổ, nàng vốn là mang theo Thanh Nghê mỹ nhân tìm đến nam nhân, giúp Thanh Nghê mỹ nhân sớm thoát khỏi Nguyệt Lưu Ảnh, nhưng mà hôm nay không thấy Thanh Nghê mỹ nhân đâu, chỉ có nàng cùng một đám mỹ nam. Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, nàng sao lại có cảm giác bị bắt gian tại giường, lúc này đôi mắt dường như không biết nhìn chỗ nào, ngược ngược đem tầm mắt đặt trên một đám mỹ nam.

Nguyệt Vô Thương hơi híp mắt, trong lòng hiện lên một loại cảm giác mãnh liệt, từ lúc nhìn thấy cái này, cảm giác này cứ tồn tại mãi, thật lâu không thể yên bình lại. Vừa rồi trở về biệt viện không tìm được Dạ Nguyệt Sắc, hình ảnh hồ điệp phá kén mà đi cứ như một cơn ác mộng quấn lấy hắn, sau khi tìm

được nâng, tâm hấn mới bình tĩnh một chút.

Hắn không nghĩ tới, nếu như có một ngày nàng thực sự cũng phá kén thành bướm bay đi, hắn sẽ như thế nào? Hắn cũng không nghĩ được, cái thế giới này nếu như không có nàng, hắn sẽ ra sao? Đôi mắt quét một vòng, cuối cùng vẫn dừng lại ở trước đám mỹ nam, Nguyệt Vô Thương biếng nhác dựa vào ghế, nếu nàng cao hứng thì cung chiều nàng một chút có sao đâu?

Khỏe miệng Nguyệt Vô Thương nở một nụ cười, thấy Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng, miễn cưỡng nói: "Nương tử có muốn đổi nhóm khác xem một chút không?"

Dạ Nguyệt Sắc quay đầu lặng lẽ nhìn nụ cười của Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Nguyệt nhà nàng chẳng phải là bình dấm chua sao? Rõ ràng rất hay ghen, nhưng sao lúc này lại bình tĩnh như vậy?

Dạ Nguyệt Sắc hoài nghi nhìn Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy một đôi mắt không chớp đầy tình tứ nhìn lại nàng, sóng mắt lưu động, đủ khả năng chìm chết người, tâm Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên rạo rực, sau đó có chút ngượng ngùng quay đầu đi. Chỉ thấy mỹ nam trên đài lại đổi một nhóm.

Lúc Dạ Nguyệt Sắc nhìn qua từng người một, rồi dừng ở trên người người đầu tiên, thanh âm lười nhác của Nguyệt Vô Thương bên cạnh liền vang lên: "Mắt quá nhỏ."

Dạ Nguyệt Sắc nghe xong lời Nguyệt Vô Thương nói liền nhìn lại người kia, chỉ cảm thấy mỹ nam nhà người ta dù mắt một mí cũng rất anh tuấn, lại khể liếc qua mắt Nguyệt Vô Thương, được rồi, Dạ Nguyệt Sắc thừa nhận kẻ kia không có đôi mắt đẹp như Nguyệt Nguyệt.

Dạ Nguyệt Sắc đem tâm mắt dừng trên người mỹ nam thứ hai, đầu tiên nhìn cặp mắt to ngập nước, may mà không phải là mắt một mí, có chút khiêu khích quay đầu lại nhìn Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương động tác tao nhã nâng cái ly Dạ Nguyệt Sắc đã uống lên, nhấp một chút rượu, nhẹ nhàng mà nhìn lướt qua khuôn mặt có chút đắc ý của Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt hiện lên vẻ sùng ái, lơ đãng nói: "Miệng quá lớn."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn mỹ nam kia có chút xấu hổ, đúng là có chút lớn.

Các mỹ nam khác lần lượt đi lên, toàn bộ đều bị xem thường, bị Nguyệt Vô Thương ghét bỏ, không vì lỗ mũi quá đẹp, cằm quá nhọn thì chân quá ngắn, eo quá thô, lỗ mũi quá lớn, đáng giận nhất là, lông mi quá ngắn.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ muốn gục xuống bàn học máu, nhìn vẻ mặt Nguyệt Vô Thương, nàng không muốn tin hắn lại có thể có lời nói ác độc như vậy, cắn răng, hướng về phía tú bà hô: "Đem mỹ nam đẹp nhất lên."

Tú bà khúm núm lên tiếng, đi xuống chuẩn bị, chốc lát, một nam tử lưng hùm vai gấu đi lên, mặt mũi tục tằn, diện mạo hết sức phóng khoáng, trên mặt còn có một vết sẹo dài, Dạ Nguyệt Sắc nhìn được trong lòng ghê tởm, đây mà gọi là thưởng thức? Chẳng lẽ là cho hai loại nam nhân đối nghịch nhau, cực đẹp và cực xấu?

Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ cũng có thể cảm giác được Nguyệt Vô Thương bên cạnh nghiêng mắt nhìn qua, không đợi hắn nói gì, phẫn hận kêu: "Tiếp!"

Người đi lên ôm một thanh cổ cầm, ngồi trên chiếu, đem cầm đặt trên đùi, không coi ai ra gì bắt đầu đánh đàn, mang trên mặt một vẻ thanh cao cô tịch, Dạ Nguyệt Sắc bất đắc dĩ lắc đầu, loại tiếng đàn này tại sao có thể biểu diễn trước mặt Nguyệt Nguyệt? Buồn bã tiếp tục hô: "Tiếp!"

Trước khi mỹ nam tiếp theo tới, Nguyệt Vô Thương khẽ cười, một đôi mắt đủ để khiến người chết đuối nhìn Dạ Nguyệt Sắc, miễn cưỡng nói: "Nương tử, ta ngồi đây, hẳn là nàng không tìm được ai vừa lòng."

Trong giọng nói mang theo một chút kiêu ngạo, Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, ý của hắn là, vẻ đẹp của hắn làm lu mờ mọi người sao? Trước kia sao nàng không phát hiện, hắn lại yêu bản thân mình đến như vậy?

Dạ Nguyệt Sắc nhìn khuôn mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ chết người của Nguyệt Vô Thương, nàng biết Nguyệt Nguyệt dĩ nhiên là tốt nhất, nhưng mà, từ bao giờ hắn trở nên tự kỷ như vậy?

Dạ Nguyệt Sắc dời mắt đi, hướng về phía ngoài tiếp tục hô: "Tiếp. . . ."

Tựa hồ không tìm được người anh tuấn hơn Nguyệt Vô Thương thì không dừng lại, Nguyệt Vô Thương lơ đãng cười, tiếng cười giống như ngọc châu rơi trên khay vàng, phát ra tiếng vang êm tai dễ nghe.

Trên đài, màn che lần nữa bị vén lên, Dạ Nguyệt Sắc biết câu "Nhã nhạn lịch sự như hoa theo nước, hành động tựa như liễu yếu đũa đưa theo gió" cũng có thể dùng với nam nhân, hơn nữa lại còn vừa đúng, hết sức khít khao.

Nguyệt Vô Thương vừa thấy thần sắc Dạ Nguyệt Sắc có chút ngờ ngác, câu nói của Bắc Đường 'không nên ghen' đã không còn tác dụng, khẽ ho nhẹ hai tiếng, ý bảo Dạ Nguyệt Sắc, phu quân thực sự của nàng đang ở đây.

Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ không nghe thấy Nguyệt Vô Thương ho khan, phục hồi tinh thần lại hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Nguyệt Nguyệt, tối hôm ấy ta coi trọng lời chàng nói muốn ra ngoài theo ta tìm."

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương nheo mắt nguy hiểm, liền đem hai chữ 'nam nhân' nuốt trở lại. Đối với biểu hiện sợ hãi này của mình, Dạ Nguyệt Sắc vô cùng phẫn hận, đối với Nguyệt Vô Thương lại không thể chống lại.

Nhớ tới mới vừa còn nói lớn muốn quyết tâm đại chấn thể cương, nàng khẽ nhắm mắt lại, nếu nàng ghét cái tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển kia thì hẳn là làm đúng chứ. Sau khi mở mắt ra liền nhìn thấy nam nhân ở trên đài nói: "Ta thấy người này, dáng vẻ như cảnh liễu trước gió, đẹp không sao tả xiết, có thể chọn."

Nguyệt Vô Thương nhàn nhã tự rót một ly trà, đem ly trà đưa tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, nói nhiều như thế không khát sao? Có chút buồn cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, hẳn nhớ lúc hắn nói muốn theo nàng đi tìm nam nhân là ở trên giường. Nàng chẳng lẽ không biết, lời nói của nam nhân ở trên giường, là không tin được sao? Bất quá Nguyệt Vô Thương sẽ không đem câu này nói cho Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương một chút, nhẹ nhàng quay đầu, mặt khinh thường nhìn Nguyệt Vô Thương, "Đã nói lại sẽ không giữ lời sao?"

Nam nhân yêu nghiệt nhấp một miếng trà, khẽ cười cười bên tai nàng: "Ái phi cần phải nghĩ kỹ, loại nam nhân này, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, tới hôm nay. . . khả năng là lực bất tòng tâm!"

Dạ Nguyệt Sắc phản hận rồi, nàng tất nhiên sẽ không cùng hắn thảo luận vấn đề này. Trên mặt hiện vẻ bi phẫn, gằn chữ hô: "Tiếp!"

Nguyệt Vô Thương cười, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng gõ lên chén sứ, phát ra thanh âm dễ nghe mà có tiết tấu.

Chẳng qua là Dạ Nguyệt Sắc không biết, bất kể là nam nhân kiểu gì đi lên, cũng đều bị Nguyệt Vô Thương xử lý, nhưng mà cuộc sống nhàm chán dù sao cũng phải có chút việc vui mới phải. Nếu Dạ Nguyệt Sắc cao hứng, Nguyệt Vô Thương tất nhiên sẽ chiều ý nàng.

Lần này là một nam nhân tuấn mỹ như ánh mặt trời, thể lực rất tốt, nàng đặc ý, hài lòng cười nói: "Người này rất tuyệt?"

Nguyệt Vô Thương nhìn bộ dáng hưng phấn của Dạ Nguyệt Sắc, mặc dù biết mấy mỹ nam này đều không bằng hắn, hơn nữa Dạ Nguyệt Sắc cũng sẽ không cùng bọn họ có cái gì, nhưng nhìn bộ dáng hưng phấn của nàng, hắn vẫn không nhịn được mà tiếp tục ghen tức,

Hắn tao nhã đem ly trà để xuống, nhẹ nhàng nói với nàng: "Nàng cần phải nghĩ kỹ, đây chính là loại ăn tạp, không chỉ có nữ nhân còn có nam nhân!"

Trong đầu Dạ Nguyệt Sắc hiện lên vài hình ảnh trẻ em không nên nhìn, hơn nữa nữ có nam có, là hắn nói muốn theo nàng tìm nam nhân nhưng lại làm nàng ghê tởm. Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy vô vị.

Trong lòng nàng có chút buồn nôn, hét lớn: "Người rốt cuộc muốn như thế nào!"

Nguyệt Vô Thương đặc ý nói: "Ái phi, nàng xem ta, muốn tuấn mỹ có tuấn mỹ, muốn thể lực có thể lực, quan trọng nhất là, chỉ để cho một mình nàng leo lên."

Hơi thở ấm áp nhu hòa, lướt qua vành tai Dạ Nguyệt Sắc, làm cho làn da trắng muốt như ngọc dính vào một chút phấn hồng, lời nói mập mờ lại treu chọc thần kinh của nàng, Dạ Nguyệt Sắc khẽ nheo mắt lại.

Người trong phòng lần lượt lui ra, bây giờ chỉ còn hai người.

"Xem qua ngàn ấy mỹ nam, nương tử có cảm tưởng gì?" Nguyệt Vô Thương đem thân thể dời đi chút ít, biếng nhác tựa lưng vào ghế ngồi, trong mắt hàm chứa nụ cười vui vẻ, ánh mắt ôn nhu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nhưng lại mãnh liệt khiến ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc cùng ánh mắt của hắn giằng co ở chung một chỗ, không cho nàng tránh ra.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn chằm chằm vào mắt của Nguyệt Vô Thương, quét qua gương mặt xem mãi không chán kia, không hề nghĩ ngợi liền nói với Nguyệt Vô Thương: "Vẫn là Nguyệt Nguyệt đẹp mắt nhất."

Lời như vậy nếu như là trước đây, Nguyệt Vô Thương có lẽ sẽ cười cười, nhưng lúc này nụ cười trên mặt hắn liền có chút cứng ngắc. Bởi vì hắn hiểu rõ, kể từ hắn ở Hoa Đào Tự gặp nàng, con đường sinh mạng của hắn và nàng vốn đang song song, từ từ chệch đi, cho đến lúc gặp nhau.

Trước đây nhiều lần gặp nguy hiểm, nếu như nói là vì muốn giải độc mà ba lần bảy lượt xả thân cứu nàng, khi ấy hắn còn chưa rõ lòng mình, cho tới hôm nay nhìn thấy cô độc trong cơ thể phá kén ra, chết không nhắm mắt, tim của hắn chưa từng có cảm giác sợ hãi, chỉ là người nào đó đã gieo hạt trong lòng hắn, bây giờ nếu như lấy cái cây ấy ra, tim của hắn nhất định sẽ bị xé rách.

Chẳng qua là, hôm nay hắn cùng nàng xem qua vô số mỹ nam, không chỉ vì cung chiều nàng, mà hắn còn muốn nàng có thể hiểu rõ ràng, hắn là duy nhất, cho nên những kẻ kia không thể thu hút nàng.

Mặc dù hắn biết, trong lòng nàng chỉ có hắn. Nhưng mà nàng không giống như hắn, tình đã ăn sâu vào tim. Bọn họ không cần giống như hai con đường gặp nhau, chẳng qua là quần quít chốc lát sau đó càng lúc càng xa, cái hắn muốn là cùng nàng thiên trường địa cửu, bạc đầu giai lão.

Cho nên câu nàng nói "Đẹp mắt nhất" không phải là đáp án hắn muốn, mặc dù cái "Nhất" này cũng là không dễ. Nhưng bất quá dựa vào Dạ Nguyệt Sắc phản xạ chậm chạp, cùng với tính tình không có tim không có phổi, cho nên không nhận thấy cảm xúc của Nguyệt Vô Thương.

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương có chút ngơ ngẩn, lần nữa kêu một tiếng: "Nguyệt Nguyệt. . ."

Nguyệt Vô Thương trong lòng có chút phiền muộn, đứng dậy, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, ta dẫn nàng trở về Tướng phủ!"

Nói xong liền đi ra cổng, Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi nhìn bóng lưng Nguyệt Vô Thương, hiện tại không có việc gì tại sao phải trở về Tướng phủ? Hơn nữa ở

cổ đại nữ nhi đã gả ra ngoài giống như bát nước đổ đi, đâu thể tùy tiện trở về nhà mình?

Dạ Nguyệt Sắc đứng lên bước nhanh tới phía sau Nguyệt Vô Thương, kéo tay Nguyệt Vô Thương, chẳng lẽ hôm trước đưa cho hấn hai phong hưu thư, hôm nay tưởng thật chứ? Dạ Nguyệt Sắc có chút thấp thòm, đem Nguyệt Vô Thương xoay người lại, cắn cắn môi dưới, ấp úng nói: "Cái đó, Nguyệt Nguyệt. Chẳng không phải tưởng thật chứ?"

Mặc dù nàng xúc động một chút, nhưng mà là do nàng nổi nóng. Hơn nữa, hôm đó là chính hấn ôm nàng về, chẳng lẽ sau khi ăn sạch xong lại hối hận ?

Thật là quá đáng! Dạ Nguyệt Sắc kích động !

Nguyệt Vô Thương hồ nghi nhìn Dạ Nguyệt Sắc, dường như không theo kịp suy nghĩ của nàng, thấy trên mặt nàng có chút u oán, lại có chút do dự, cuối cùng là kích động, đây cũng là vì việc kia? Hấn chỉ là sợ Dạ tướng gia lo lắng, cho nên mang nàng trở về Tướng phủ ở một buổi chiều mà thôi.

"Sao vậy?" Nguyệt Vô Thương thấy bộ dáng Dạ Nguyệt Sắc muốn nhào lên, đây là muốn cắn hấn?

Dạ Nguyệt Sắc hất tay Nguyệt Vô Thương ra, trong lòng hừ lạnh một tiếng, nàng bị hấn lừa gả cho hấn cũng không hối hận, giờ hấn lại muốn hối hận, thật là quá đáng.

Đầu tường phong cảnh tuyệt đẹp, nàng muốn treo tường!

Nguyệt Vô Thương bắt đầu đi lần nữa cảm nhận được sắc mặt nữ nhân biến đổi hết như thời tiết, biến ảo vô thường!

Hai người một trước một sau đi tới Tướng phủ, Nguyệt Vô Thương kéo tay Dạ Nguyệt Sắc, cũng cảm giác được Dạ Nguyệt Sắc không an phận nắm tay hấn, Nguyệt Vô Thương vẫn cười ôn nhu như cũ, kéo Dạ Nguyệt Sắc về phía Tướng phủ.

Dạ Thiên cùng bốn vị mẫu thân thấy Nguyệt Vô Thương mang theo Dạ Nguyệt Sắc trở về Tướng phủ thì hết sức cao hứng. Chỉ bất quá Dạ Thiên rất nhiệt tình kéo Nguyệt Vô Thương đến thư phòng chơi cờ, còn bốn vị mẫu thân kéo Dạ Nguyệt Sắc về phòng.

Dạ Nguyệt Sắc không giải thích được bị kéo về phía phòng mình, vừa đi vừa kêu la: "Có chuyện gì vậy ạ?"

Bốn vị mẫu thân đóng kỹ cửa, để Dạ Nguyệt Sắc ngồi trên giường, bốn người vây tới nhìn Dạ Nguyệt Sắc, từ mặt đến Dạ Nguyệt Sắc bụng, hết gât đầu lại lắc đầu.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn sắc mặt của các nàng hết phiền não lại rồi rầm, ánh mắt u oán từ bốn hướng vây lấy nàng, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên có cảm giác lạnh lạnh, nhìn chăm chăm bốn vị mẫu thân hỏi: "Có, có chuyện gì đặc biệt sao?"

"Sắc Sắc." Nhị Nương mặt từ ái lại gần Dạ Nguyệt Sắc, đưa tay vuốt ve bụng nàng, sau đó ngược ánh mắt trong suốt lên, thần sắc chờ đợi mà hỏi: "Có động tĩnh gì chưa?"

Động tĩnh? Dạ Nguyệt Sắc có chút không hiểu được nói: "Con có chút đói rồi." Sau đó nhìn qua bốn vị mẫu thân, chỉ thấy bốn người mới vừa rồi còn hưng phấn, giờ đây lại ỉu xìu.

"Ai nha." Tam Nương phản ứng trước tiên, tiến tới bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, "Sắc Sắc, con nói cho Tam Nương, trong bụng có hay không rồi hả ?"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn mấy người, có chút nhú nhú mảy, đột nhiên hiểu ý của bốn vị mẫu thân, đột nhiên mặt đỏ lên, ngượng ngùng cười nói: "Nào có, nào có."

Ngũ Nương gầy gầy tính toán một chút, hết sức tà ác nói một câu: "Sắc Sắc a, Ngũ Nương vốn là muốn cho con bạc. Đáng tiếc đáng tiếc a, lại phải để vào ngân khố rồi. . .

"Sắc Sắc a." Tứ Nương nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Dạ Nguyệt Sắc, mới vừa nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương ở cửa ra vào, tựa hồ. Tứ Nương khề cau mày, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu nói: "Có phải con cùng A Nguyệt cãi nhau?"

Cãi nhau? Ba người còn lại vừa nghe, nhất thời lú lú nói không ngừng.

"Sắc Sắc à, gây gỗ cũng không hay, lúc này người ngoài rất dễ dàng nhân tiện mà vào."

"Đúng vậy, tình cảm lạnh nhạt rồi."

"Đúng thế, làm sao bây giờ? Làm thế nào mới tốt?"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua bốn người, bọn họ chẳng qua là rùng mình mà thôi, không đúng, nói chuẩn xác là nàng rùng mình mà thôi, chỉ bất quá nhìn bốn người kỳ vọng như vậy, Dạ Nguyệt Sắc không thể làm gì khác hơn là yếu ớt mà hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Nhanh chóng sinh đứa bé!" Bốn người nhìn Dạ Nguyệt Sắc trăm miệng một lời nói, bốn đôi mắt, tám trùng mắt không hề chớp nhìn chăm chăm Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi nhìn mấy người, yếu ớt mà hỏi: "Là vậy sao?"

Dạ Nguyệt Sắc bị bốn vị mẫu thân kéo đi ăn cơm, lúc đến phòng ăn, chỉ thấy Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Thiên đã ngồi bên bàn cơm chờ.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy hôm nay giống như trong Hồng Môn Yến, cha nàng cùng bốn vị mẫu thân ân cần gấp đồ ăn cho Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương. Ăn cơm xong, nha hoàn bưng lên hai chén canh.

Một chén đưa cho Dạ Nguyệt Sắc, một bưng cho Nguyệt Vô Thương.

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy ánh mắt tha thiết của Dạ Thiên cùng bốn vị mẫu thân quét tới, cùng với bộ dáng Nguyệt Vô Thương tự tiếu phi tiếu, một đôi mắt đầy tình tứ nhìn Dạ Nguyệt Sắc, sau đó bưng lên chén canh kia tao nhã uống.

Dạ Nguyệt Sắc thấy mấy người ánh mắt sáng quắc, bưng chén canh đen thui không rõ là gì uống cạn. Sau đó đem chén lật qua, ý bảo nàng uống xong. Dạ Nguyệt Sắc nhìn qua mọi người, cười nói: "Con đi ngủ."

Dạ Nguyệt Sắc vừa đi về phòng, vừa đang suy nghĩ mới lời bốn vị mẫu thân vừa nói, hài tử? Chau mày càng nghĩ càng phiền não, định nằm ở trên chăn suy nghĩ lung tung.

Lúc Nguyệt Vô Thương đi tới liền thấy Dạ Nguyệt Sắc nhủ mày, khoe miệng nâng lên một bộ dáng cứng chiu, chậm rãi đi tới trước giường Dạ Nguyệt Sắc, bước không nặng không nhẹ gõ trên sàn nhà, phát ra thanh âm vừa vặn để cho Dạ Nguyệt Sắc nghe rõ.

Dạ Nguyệt Sắc lúc ngẩng đầu lên liền thấy Nguyệt Vô Thương phong tư yếu diệu đi về phía nàng, chỉ cảm thấy cả người càng nóng ran, nàng cảm thấy hôm nay Nguyệt Nguyệt cực kỳ đẹp mắt, nếu như, nàng là nói nếu như có một đứa trẻ giống Nguyệt Nguyệt. . . . Dạ Nguyệt Sắc lập tức lắc đầu một cái, quả thật là suy nghĩ lung tung! Nhưng Dạ Nguyệt Sắc ngồi dậy, nhìn Nguyệt Vô Thương, hướng về phía hắn cười rất mê hoặc, rất phong tình vạn chủng. Ặc, vẫn còn rất hấp dẫn. . . .

Một cái ý niệm đột nhiên nảy ra, Dạ Nguyệt Sắc lớn tiếng la lên: "Không thành công liền tự cung!"

Nguyệt Vô Thương nở nụ cười nhìn Dạ Nguyệt Sắc, tự cung? Nương tử của hắn vẫn khôì hài như vậy, ha ha.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên ôm cổ của Nguyệt Vô Thương, một hóp cắn lấy cằm Nguyệt Vô Thương, mơ màng nói: "Nguyệt Nguyệt à."

Hai mắt Nguyệt Vô Thương lưu chuyển nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ nhàng đáp một tiếng: "Ừ."

"Ta muốn." Dạ Nguyệt Sắc một đôi mắt rồi rầm nhìn Nguyệt Vô Thương, cái này phải nói thế nào, dùng lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ mà nói? Dạ Nguyệt Sắc lắc đầu, cái đó không phải là tác phong của nàng, còn không bằng trực tiếp nhào tới!

Kết quả là, nàng nói được làm được, một tay kéo Nguyệt Vô Thương lên giường.

Nguyệt Vô Thương thuận theo ngã xuống chần, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc tươi cười nhìn hắn. Nguyệt Vô Thương vẫn ôn nhu cung chiều cười, hắn ngược lại muốn cảm tạ nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, lại cho bọn họ uống thuốc như vậy, hắn cũng cảm thấy cả người nóng ran. (*mấy người này. . . . phụ mẫu mà vậy sao. . .*)

Chẳng qua là không đợi Nguyệt Vô Thương có phản ứng gì, Dạ Nguyệt Sắc đã cúi người xuống, trực tiếp rút thắt lưng hắn, bàn tay nhỏ bé theo vạt áo Nguyệt Vô Thương hất một cái, cánh xuân liền lộ ra. Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên cười, đem tay Nguyệt Vô Thương đặt sau người, sau đó đem xiêm áo cột vào cột giường.

Nguyệt Vô Thương có chút không hiểu, nhưng cũng không biểu hiện ra, vẫn như cũ cười nhạt nhìn Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc nhìn hắn, thu tay lại nhẹ nhàng vỗ khuôn mặt tuấn mỹ, đột nhiên có chút hứng thú tệ hại, lưu manh nở nụ cười, "Nữ nhân, nàng đi theo đại gia đi! "

Nguyệt Vô Thương liếc mắt, trong mắt ánh lên nụ cười, bộ dáng tùy người chém giết nhìn Dạ Nguyệt Sắc, miễn cưỡng nói: "Được."

Dạ Nguyệt Sắc cả kinh, ác độc ở trước ngực Nguyệt Vô Thương nhéo một cái, bất mãn nói: "Quá phối hợp!"

Nguyệt Vô Thương vẫn như cũ cười đến biếng nhác, quá phối hợp cũng là lỗi của hắn? Ngay sau đó cười cười nói: "A, đại gia đi theo ta?"

Dạ Nguyệt Sắc chau mày, nguyên ý của nàng cũng không phải là đùa giỡn hắn, nhìn tên yêu nghiệt bộ mặt chờ xem kịch vui, hung hãn nói: "Hôm nay không cho phép chàng cử động"

Sau đó phóng khoáng đem Nguyệt Vô Thương lột sạch sẽ! Chẳng qua là không ngờ được, nàng trối tay không chặt, Nguyệt Vô Thương rút tay ra, lật người đè lên Dạ Nguyệt Sắc.

Con mắt âm trầm, thanh âm mỉa mai, "Nương tử rất biết hưởng thụ."

Dạ Nguyệt Sắc vừa thấy địa vị bị đảo lộn, la hét: "Nói chàng không được cử động, ta muốn ở phía trên!"

"Nếu là ta bất động, mục đích của nàng tại sao có thể đạt thành?" Nguyệt Vô Thương hé mắt, chiếm lấy môi Dạ Nguyệt Sắc, thanh âm khàn khàn nói: "Đêm dài đằng đẵng, nương tử nên tiết kiệm chút thể lực mới phải."

Chương 78

Dạ Nguyệt Sắc căn cứ theo quyết tâm “Không thành công liền tự cung”, sau khi từ Tướng phủ trở về biệt viện, vẫn cùng Nguyệt Vô Thương bế quan thực hiện “Chính sách tạo người”, mãi cho đến gần đêm 30, Dạ Nguyệt Sắc cùng với Nguyệt Vô Thương vẫn không bước ra khỏi biệt viện nửa bước.

Hoa tuyết ngưng đọng trên cây, trên nóc nhà như băng ngân óng ánh trong suốt, cả thế giới giống như tượng đá. Trong ngày mùa đông, khó có thể thấy được ánh mặt trời nơi xa, xuyên qua tượng đá, ánh mặt trời khúc xạ phát ra ánh sáng bảy màu rực rỡ. Dạ Nguyệt Sắc ngồi ở bên cửa sổ nhìn ra cảnh tượng trắng thuần bên ngoài cửa sổ, buồn bực than thở ra tiếng, "Ai.

Nhìn lên bầu trời theo một góc bốn mươi độ, bi thương a, có ai có thể hiểu, Dạ Nguyệt Sắc lần nữa than một tiếng, "Ai. .

Cho đến khi một vòng tay ấm áp ôm từ phía sau lưng dính sát, đôi tay của Nguyệt Vô Thương vòng chắc hông của Dạ Nguyệt Sắc, ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng đặt tại Dạ Nguyệt Sắc trên bụng xoa nhẹ, kết quả là lần nữa nghe được Dạ Nguyệt Sắc than thở một tiếng.

"Thế nào?" Trong thanh âm thỏa mãn kèm theo một cảm giác biếng nhác, có thể thấy được tâm tình đang rất tốt, đôi mắt hoa đào lóe lên ánh sáng sắc nét đẹp mắt, ngón tay nhẹ nhàng đặt lên bụng của Dạ Nguyệt Sắc, trong mắt lóe lên ánh sáng như có điều gì suy nghĩ, ngay sau đó lại bật cười một tiếng.

"Ai." Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên xoay người lại, đưa tay đem Nguyệt Vô Thương đẩy ra, trong đôi mắt phiền muộn vạn phần, cũng đã lâu như vậy, tại sao nàng đều không có cảm thấy trong bụng có động tĩnh gì vậy? Dạ Nguyệt Sắc kích động a, đột nhiên quay đầu cau mày quét Nguyệt Vô Thương một vòng, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, sau đó yếu ớt mà nói một câu: "Nguyệt Nguyệt, có phải chàng có vấn đề hay không?"

Có vấn đề? ! Chẳng lẽ là ghét bỏ hần bởi vì không đủ nỗ lực? Trong đôi mắt thỏa mãn của Nguyệt Vô Thương thoáng qua một tia co quắp, trong đầu nữ nhân này đang chứa những thứ gì? Một tay đem Dạ Nguyệt Sắc kéo đến trong ngực, hung hãn nói: "Có vấn đề hay không, nương tử không biết sao?"

Dạ Nguyệt Sắc kích động, chẳng lẽ là vô sinh không dục rồi sao? Mày nhủ lại vô cùng chặt, Dạ Nguyệt Sắc đương nhiên còn không biết là chút ít tính toán của nàng đã sớm đã bị người nào đó đoán được, Nguyệt Vô Thương cười đến giống như hồ ly, tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng nói: "Cách mạng chưa thành công, nương tử không nên cố gắng sao?"

Dạ Nguyệt Sắc cũng vẫn chưa kịp phản ứng tới lời nói Nguyệt Vô Thương là ý gì, cả người đã thấy xoay chuyển đặt nằm lên giường, sau đó liền bị đã đoạt đi hô hấp.

Bàn tay thương yêu cứng chiều như gió xuân tháng ba thổi lật phát qua hàng liễu xanh gây nên cảm giác ngứa ngáy khó nhịn, nụ hôn ôn nhu giống như rượu ngon uống say lòng người làm cho thần sắc mê ly. Cả người như hoa hạnh đắm chìm trong mưa nhỏ, đôi tay vòng chắc trên người, cảm giác tuyệt vời theo mưa nhỏ trên hoa hạnh dần dần phiêu đến cực hạn.

Ánh mắt Nguyệt Vô Thương ôn nhu cứng chịu đựng trên gương mặt Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc bị nhìn, thấy có chút ngượng ngùng, kéo chăn qua đem che trên mặt, giọng buồn buồn từ trong chăn truyền tới, "Nhìn cái gì vậy, chưa có xem qua mỹ nữ à?"

Trong mắt Nguyệt Vô Thương ẩn chứa nụ cười, đã sớm hiểu nàng, sớm xem nàng như bảo bối ngược lại chú ý thật tốt, ánh mắt Nguyệt Vô Thương quét một vòng bụng dưới lớp chăn mềm, hơi nhếch lên đường cong hoàn mỹ của đôi môi.

"Chủ nhân. . . "Nam Uyên thấy động tĩnh bên trong nhà dần dần an tĩnh lại, mới cả gan quấy rầy hai người bên trong nhà, "Tứ hoàng tử cầu kiến."

Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày, cười cười hướng về gương mặt Dạ Nguyệt Sắc từ trong chăn mềm ló ra ngoài, ôn nhu nói: "Nương tử nghỉ ngơi cho tốt, vì phu đi một chút sẽ trở lại."

Dạ Nguyệt Sắc mặt hồng tim đập nhìn gương mặt yêu nghiệt của Nguyệt Vô Thương, yêu nghiệt a khôn kiếp mà, bạch nhật tuyên dâm bị phát hiện rồi, còn để cho nàng chờ hần trở về, dĩ nhiên là không thể nào.

Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc gật đầu một cái, cười rồi mặc quần áo từ tế xông đi ra ngoài. Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương rời đi, vội vàng đứng dậy mặc quần áo từ tế rón ra rón rén, len lén chạy ra ngoài.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên người, Dạ Nguyệt Sắc mở miệng hít thở không khí trong lành một cái thật to, sớm biết như thế này đã chạy ra ngoài chơi rồi núp ở trong phòng tạo người làm gì chứ, sáng sớm đã kịch liệt vận động làm Dạ Nguyệt Sắc có chút cảm thấy đói bụng, nhìn lướt qua đường cái, rồi lại hướng một túm lâu đi tới.

Dạ Nguyệt Sắc gọi móng heo chung cùng một loạt thức ăn mình yêu thích, một mình ăn ngấu ăn nghiền.

Trong biệt viện, Nguyệt Lưu Ảnh cùng Nguyệt Vô Thương ngồi đối diện, hai người cũng không nói chuyện, dùng ánh mắt giao chiến trên không trung, Nguyệt Vô Thương trong mắt mỉm cười, đối với ánh mắt sâu kín của Nguyệt Lưu Ảnh kia không chút phật lòng, hẳn hã có thể không biết tính toán của Nguyệt Lưu Ảnh, chẳng qua làm sao có thể để mọi chuyện theo ý nguyện của người này?

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt Nguyệt Vô Thương, trong lòng nổi lên một trận đau nhức, trong lòng cả ngày đều hướng về cô gái lúc này đã thuộc về Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy trong nội tâm lan tràn về không cam lòng, vốn dĩ hạnh phúc chính là của hắn, hôm nay lại thành của người khác hỏi hắn làm sao có thể cam tâm!

Trong mắt Nguyệt Lưu Ảnh nổi lên đau đớn, khiến cả thân kinh hắn cũng căng thẳng cực độ, đang ngồi trước mặt hắn vẫn là hoàng thúc kính yêu, cuộc sống trong quá khứ ngậm thơ mua vui tựa như cát trôi qua đầu ngón tay, nắm càng chặt thì lại biến mất càng nhanh. Mà nữ nhân này ban đầu lại để cho hắn cực chán ghét, hôm nay lại yêu sâu đậm, nhưng nàng lại cùng hoàng thúc kính yêu nhất hiệp thành một khối.

Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy đau lòng cùng cực, từ lần trước thời điểm cách nay nửa tháng hắn đã biết, không có quyền lực chí cao vô thượng, trong cuộc đời hết thảy đều cũng không phải do mình. Hoặc giả trước kia còn ôm một tia may mắn, nhưng đến khi kiêu hoa bị đối thì hắn mới thật thấu hiểu tầm quan trọng của quyền lực, tiếng nói của người nắm quyền nhất định sẽ không sai được.

Nguyệt Vô Thương mỉm cười, trông mắt vẫn dừng ở trên nét mặt thay đổi của Nguyệt Lưu Ảnh, vẻ mặt không biến sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh.

Nguyệt Lưu Ảnh thu lại thần sắc, trong mắt thoáng qua một tia thần sắc vô định, hơi nhấp máy môi, vẻ mặt khác thường, cuối cùng nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Hoàng thúc."

Đôi mắt hoa đào đa tình của Nguyệt Vô Thương nhìn Nguyệt Lưu Ảnh một chút, hắn đương nhiên biết Nguyệt Lưu Ảnh muốn nói gì, những chuyện khác hẳn có thể đáp ứng, nhưng chuyện liên quan đến Dạ Nguyệt Sắc thì dù như thế nào hắn cũng sẽ không đáp ứng, bắt đầu dĩ vãng dài một cái kều: "A Ảnh."

Nguyệt Lưu Ảnh thấy Nguyệt Vô Thương thần sắc kiên định, tự nhiên hiểu rõ ý tứ Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Lưu Ảnh nắm tay thành nắm, lời nói ôn hòa bình tĩnh cùng với hoàng thúc một lần cuối cùng. Nguyệt Lưu Ảnh thu lại thần sắc, hướng về phía Nguyệt Vô Thương lúc này thần sắc vẫn không biến đổi, "Hoàng thúc, hôm nay khí trời tốt, không bằng xuất phủ đi dạo một chút."

Đôi mắt hoa đào của Nguyệt Vô Thương biếng nhác cười cười, miễn cưỡng đáp một tiếng: "Được!"

Hai người sống vai đi ra khỏi thư phòng, đi về hướng đường cái của kinh thành.

Đêm trừ tịch sắp tới, trên đường cái người người hối hả, chen vai sát cánh, rất náo nhiệt. Nguyệt Lưu Ảnh cùng Nguyệt Vô Thương bước chậm ở trên đường cái, ai cũng không nói gì, nhưng lòng dạ hai người tự biết rõ, có một số việc hoặc giả sau ngày hôm nay liền hoàn toàn đổi khác.

Bên cạnh cửa sổ tửu lâu, có cô gái mặc quần áo màu xanh nhạt đang ngồi, cầm chiếc đĩa đang ăn ngấu ăn nghiền, ăn thật vui sướng, Nguyệt Lưu Ảnh không tự chủ khẽ mỉm cười, quay đầu lại nói với Nguyệt Vô Thương: "Tửu lâu này tựa hồ không tệ, không bằng để ta mời hoàng thúc ăn bữa cơm đi!"

Hai người bước chậm lên tửu lâu, Nguyệt Vô Thương đương nhiên ở dưới lầu đã nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc lén chạy đến đây, hai người tựa hồ cũng tâm linh tương thông bình thân đi qua bên kia bàn của Dạ Nguyệt Sắc, sau đó tự nhiên ngồi xuống.

Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu nhìn hai khách không mời mà đến, hồ nghi nhíu nhíu mày, Nguyệt Nguyệt nhà nàng khi nào lại cùng nhân yêu Nguyệt Lưu Ảnh kia đi cùng một chỗ vậy?

Dạ Nguyệt Sắc ăn tự nhiên, Nguyệt Lưu Ảnh cùng Nguyệt Vô Thương ngồi ở một bên, ánh mắt của hai người cũng rơi vào trên người Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc kỳ quái nhìn hai người, lơ đãng tiếp tục thông thả ung dung ăn.

Lúc này không biết tiếng sáo nhà ai vang lên, loại âm thanh đó như ma âm quen thuộc nghe vào tai Nguyệt Vô Thương lại cực kỳ chói tai, Nguyệt Vô Thương vào lúc âm thanh kia vang lên lần thứ hai, đôi mắt nhíu lại, khí thế凛冽 khiến tay Dạ Nguyệt Sắc chuẩn bị bung móng heo chung có chút dừng lại, chỉ thấy ống tay áo của Nguyệt Vô Thương vung lên, trong một gian phòng ở tửu lâu đối diện, nhất thời từ lầu hai xuất hiện một người cầm sáo trúc, lúc này sáo trúc gảy lia, cắm vào ngón trỏ ở bên trong của người đó, máu tươi hướng ngón tay nhỏ xuống, có thể thấy được tay của người kia coi như là phế, chỉ còn lại một trận kêu rên kinh thiên động địa.

Nguyệt Lưu Ảnh thần sắc trấn định nhìn người té xuống lầu, không nhìn ra điểm khác thường.

Nguyệt Vô Thương thần sắc có chút lạnh lùng, không thể không nói hôm đó cho người ta đi theo ở trong hậu cung thôi tiêu, , hẳn gần như đã đem những người thôi tiêu của Nam Quốc đến nắm vùng ở bên trong Nguyệt quốc dọn dẹp sạch sẽ. Không thể không nói hẳn hôm nay có chút cảm giác trống gà hoá cú, vừa nghe đến tiếng tiêu hoàn toàn nhớ tới cảnh hôm đó cổ trùng phá kén thành bướm, thần sắc Nguyệt Vô Thương luôn luôn trấn định lúc này có chút căng thẳng, nhìn Dạ Nguyệt Sắc một cái, thấy Dạ Nguyệt Sắc mạnh khỏe ngồi ở bên cạnh, trong lòng chẳng những không có yên tâm, lại lo lắng hơn.

Dạ Nguyệt Sắc bung bát móng heo đến trước mặt, mùi máu tươi từ từ truyền vào chóp mũi, hòa lẫn mùi vị dầu mỡ móng heo trước mắt, nhất thời khiến Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy không muốn ăn. Dạ Nguyệt Sắc đem chiếc đĩa buông xuống, Nguyệt Lưu Ảnh vốn dĩ đang hưởng thụ nhìn bộ dạng Dạ Nguyệt Sắc ăn ngấu ăn nghiền, bỗng dưng thấy nàng không ăn, khẽ nhíu mày.

"Sao không ăn nữa?" Lời nói tựa hồ không kim hãm được, không kịp suy nghĩ liền bật thốt lên, thần sắc lo lắng lúc này cũng là không có chút nào cất giữ toàn bộ lộ ra trên mặt.

Dạ Nguyệt Sắc tò mò nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, mắc mớ gì tới hắn à? Dạ Nguyệt Sắc nhẫn tâm liếc Nguyệt Lưu Ảnh một cái, nhìn Nguyệt Vô Thương ngồi ở đối diện đã khôi phục thần thái tự nhiên, có hẳn phía sau Dạ Nguyệt Sắc đương nhiên không phải sợ Nguyệt Lưu Ảnh, huống chi nàng căn bản cũng không có để ý Nguyệt Lưu Ảnh.

Dạ Nguyệt Sắc đứng dậy, chỉ cảm thấy đầu có chút chóng mặt, mùi máu tươi trong không khí tựa hồ nặng hơn, nhàn nhạt nói một tiếng: "Không muốn ăn nữa ?"

Nguyệt Lưu Ảnh thấy Dạ Nguyệt Sắc chán ghét hắn như thế, trong lòng lần nữa bị chọc giận, cũng không quản Nguyệt Vô Thương đang ở một bên, đưa tay ngăn lại Dạ Nguyệt Sắc đi xuống đường, ác liệt hỏi: "Dạ Nguyệt Sắc, ngươi có ý gì?"

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Lưu Ảnh chặn lại đường đi của nàng, muốn vươn tay đẩy Nguyệt Lưu Ảnh ra, nhưng bàn tay kia lại không động, Dạ Nguyệt Sắc trong lòng gấp gáp, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh quát: "Mau tránh ra, ta muốn ới."

Nhìn hắn muốn ới? Con tức giận điên cuồng lan tràn trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh không hề chớp mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, thuận tay nắm lấy tay Dạ Nguyệt Sắc, "Ngươi lập lại lần nữa?"

"Ta nói ta muốn ới, ngươi mau buông ra!" Dạ Nguyệt Sắc nói có chút gấp gáp, liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, còn không kịp nói chuyện, trong dạ dày cảm giác buồn nôn đánh úp tới cổ họng, "Oa" một tiếng, đem thức ăn mới vừa ăn toàn bộ phun ra, tất cả uế vật toàn bộ ới đến trước ngực Nguyệt Lưu Ảnh.

Sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, trừng mắt nhìn lướt qua uế vật trước ngực, tâm tình lập tức như sáng bừng lên như bầu trời sau cơn mưa. Tức giận trong lòng lập tức tiêu tán không ít, khỏe miệng vẫn còn có chút thụ ngược đã phủ lên ý cười, nàng mới vừa nói không phải là hắn muốn ới, mà là nàng đang muốn ới, ha ha.

Nguyệt Vô Thương nhú mày, trong mắt đột nhiên có ánh sáng vui sướng thoáng qua, đứng lên đến bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, cánh tay dài chụp tới, mang Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực.

Nguyệt Lưu Ảnh mới vừa vui vẻ không kịp phản ứng, Nguyệt Vô Thương đã ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc đi ra khỏi tử lâu, Nguyệt Lưu Ảnh phục hồi tinh thần lại, chỉ nhìn thấy vật áo hai người giống như Thần Tiên Quyển Lữ ở chỗ rẽ cầu thang.

Mới vừa rồi ba người ngồi cùng chỗ, vốn là cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp, ngay khi Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc rời đi, toàn bộ ánh mắt tụ tập lại trên người Nguyệt Lưu Ảnh. Nguyệt Lưu Ảnh bức tức trong lòng, thái độ càng thêm giữ kín như bưng.

Nguyệt Vô Thương vẻ mặt vui vẻ ôm lấy Nguyệt Sắc trở về biệt viện, thận trọng đặt lên giường, đôi mắt hoa đào ôn nhu cung chiêu không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười trên mặt vô cùng vui vẻ, lộ vẻ biếng nhác yêu nghiệt, lúc này nụ cười trong mắt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nàng chỉ cảm thấy lúc này Nguyệt Vô Thương cười giống như đang rất thống khoái? Cả người cũng toát vẻ yêu nghiệt tựa như người có yêu khí, lúc này thấy thế nào cũng có cảm giác ngây ngốc.

Hơn nữa hôm nay chính hắn rất khác thường, không nói việc hắn rất tự giác đem nàng ôm lấy từ tử lâu trở về, lại còn là loại bộ dáng thâm tình nhìn nàng, Dạ Nguyệt Sắc có chút hồ nghi, yếu ớt hỏi một tiếng: "Nguyệt Nguyệt, ngươi không ngã bệnh chứ?" Nói xong vẫn không quên đặt tay ở trên trán Nguyệt Vô Thương, dùng cách này thử xem Nguyệt Vô Thương có phát sốt hay không.

Nguyệt Vô Thương vẫn cười ngây ngô như cũ, thuận tay mang tay Dạ Nguyệt Sắc từ trên trán kéo xuống, cầm tới trong tay, đặt ở khóe miệng nhẹ nhàng hôn hai cái, thanh âm ôn nhu, "Sắc Sắc, không cần nói."

Dạ Nguyệt Sắc kích động, lúc nào thì thấy qua bộ dáng Nguyệt Vô Thương như thế, Dạ Nguyệt Sắc thật lùi vào bên trong giường một cái, yếu ớt nói: "Nguyệt Nguyệt, ngươi đừng làm ta sợ nữa." Hắn bị cái gì kích thích vậy, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên trong dạ dày một trận nhộn nhạo, vội vàng đem Nguyệt Vô Thương đẩy ra, nằm ở đầu giường bắt đầu nôn ọe.

"Bắc Đường, Bắc Đường." Nguyệt Vô Thương hướng về phía hậu viện hô to hai tiếng, sau đó có chút lo âu vỗ nhẹ sau lưng của Dạ Nguyệt Sắc, giúp nàng thuận khí, Nguyệt Vô Thương đương nhiên biết phản ứng hôm nay của Dạ Nguyệt Sắc là do cái gì gây nên, trong khoảng thời gian gần đây tới nay bọn họ vất vả cần cù 'cày cấy', đương nhiên cũng là đến thời điểm thu hoạch rồi.

Dạ Nguyệt Sắc ới đến mặt cũng trắng bệch, đem toàn bộ mới vừa ăn được ới sạch sẽ, lúc Nguyệt Vô Thương đem Dạ Nguyệt Sắc đỡ ngồi dậy, Bắc Đường đã cống cái hòm thuốc, vô cùng lo lắng tiến vào.

Thấy bộ dạng Dạ Nguyệt Sắc mặt trắng bệch, còn có uế vật đầu giường, trong nội tâm đã đại khái rõ ràng. Tiến lên đem tờ hồng cột vào cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, miễn cưỡng nói: "Phụ nhân hôm nay đã mang thai khoảng hai tháng." Nói xong không quên chế nhạo nhìn Nguyệt Vô Thương, nhìn chủ nhân nhà mình bộ dạng ngây ngốc, rất khó coi khiến hắn kinh ngạc, cho nên hết sức cả gan nói: "Chúc mừng chủ nhân a, trong lúc mang thai cảm chỉ vận động kịch liệt."

Nguyệt Vô Thương cũng không để ý tới lời nói có ý chế nhạo của Bắc Đường, khẽ cau mày, ngay sau đó hướng về phía Bắc Đường tiếp tục nói: "Cần thận xem kĩ một chút, cần phải xem cho kỹ."

Bắc Đường nghiêm sắc mặt, biết trong lòng Nguyệt Vô Thương lo lắng, ngưng thần cẩn thận giúp Dạ Nguyệt Sắc bắt mạch, nhìn về phía Nguyệt Vô

Thương gật đầu một cái, mang thai cùng cổ độc không có liên hệ gì trực tiếp, hơn nữa gần đây cổ độc tựa hồ lại không biến động, chỉ cần không có tiếng đưa tới tiêu, thì không có gì đáng ngại.

Nguyệt Vô Thương cùng Bắc Đường trao đổi kỹ lưỡng, sau đó Bắc Đường liền đi xuống, để lại hai người.

Dạ Nguyệt Sắc còn có chút khiếp sợ nhìn Nguyệt Vô Thương, ngây ngốc hỏi: "Mang thai?"

Nguyệt Vô Thương cũng cúi gằm đầu Dạ Nguyệt Sắc một cái, ôn nhu cười trừ nói: "Ừ, chúc mừng nương tử đã được như ý nguyện a."

Dạ Nguyệt Sắc kỳ quái nhìn Nguyệt Vô Thương, thì ra là hắn cũng biết, còn vẫn giả vờ làm bộ đáng miễn cưỡng, thật độc ác! Dạ Nguyệt Sắc mềm nhũn tựa vào đầu giường, lập tức nhớ tới lời nói của cha nàng, vội vàng nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Nguyệt Nguyệt, cho cha ta biết nhanh lên, để cho ông ấy đưa bạc tới đây cho ta."

Nguyệt Vô Thương cũng cúi lại véo chóp mũi Dạ Nguyệt Sắc, cười nói: "Cái đó ngày sau hãy nói, nàng trước nghỉ ngơi thật tốt. Có muốn ăn cái gì hay không?"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dáng dễ chịu của Nguyệt Vô Thương, nàng tự nhiên biết héch mũi lên mặt, chẳng qua là tác phong nàng trước sau như một, Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía Nguyệt Vô Thương cười nói: "Ta muốn ăn thức ăn người làm, hôm đó chưa ăn được."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, thấy vẻ mặt Nguyệt Vô Thương không có gì không vui vẻ, kéo kéo tay áo Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt, có được hay không?"

"Được." Nguyệt Vô Thương kéo chân cho Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói: "Nàng nghỉ ngơi một chút trước đi, ta đi một lát sẽ quay lại."

Dạ Nguyệt Sắc cũng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, muốn ngủ, an tâm nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, tay đặt lên bụng, chỉ cảm thấy cảm giác thật thần kỳ, trong lúc vô tình liền nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Nguyệt Vô Thương đem toàn bộ cửa sổ bên trong nhà đóng lại, sau đó ra khỏi phòng.

Bắc Đường vẫn như cũ chờ tại ngoài cửa, thấy Nguyệt Vô Thương ra ngoài, liền bước nhanh về phía trước, đi theo Nguyệt Vô Thương rời khỏi biệt viện.

"Giải được của cổ độc tìm như thế nào rồi?" Nguyệt Vô Thương vừa hướng phòng bếp đi tới, vừa cau mày hỏi Bắc Đường.

"Vẫn như cũ, không có kết quả!" Bắc Đường khẽ trả lời, trên mặt thần sắc lo âu, ngay sau đó nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Cổ độc đối với hài tử trong bụng phu nhân cũng không có ảnh hưởng gì, hôm nay mẹ con mạnh khỏe, nếu như không có tiếng tiêu đưa tới, phu nhân hẳn là không đáng ngại."

Nguyệt Vô Thương gật đầu một cái, hắn cảm thấy lúc này không hề đơn giản như vậy, cứ có cảm giác mơ hồ có chút bất an, nhưng cảm giác vui sướng lần đầu làm cha cũng đã che lấp hết.

Nguyệt Vô Thương lần thứ hai tự tay xuống bếp bắt đầu làm đồ ăn, bộ dáng nhàn nhã, động tác thuần thục. Bắc Đường nhìn bộ dáng đầu bếp đường hoàng của Nguyệt Vô Thương bị dọa cho sợ đến mức vội vàng thoát ly khỏi hiện trường, hắn nên trở về nghiên cứu giải được đi thôi.

Ánh mặt trời mùa đông làm người ta trở nên lười biếng, Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng nằm ở trên ghế quý phi, quanh thân bị Nguyệt Vô Thương bao quanh khóa chặt, miễn cưỡng há miệng ăn thức ăn Nguyệt Vô Thương đưa tới.

Lúc này cảnh tượng giống như là trái ngược, quá khứ đều là Nguyệt Vô Thương nằm ở trên ghế quý phi. Dạ Nguyệt Sắc sau khi ăn vài miếng, trong dạ dày khó chịu, quay đầu không muốn ăn nữa, đã nằm tại biệt viện suốt nửa tháng, nhằm chán cực độ a.

"Nguyệt Nguyệt." Dạ Nguyệt Sắc chớp chớp đôi mắt lấp lánh nhìn chằm chằm Nguyệt Vô Thương, nhõng nhẽo nói: "Nguyệt Nguyệt, nhàm chán quá à. Nguyệt Nguyệt."

Dạ Nguyệt Sắc đem thanh âm kéo thật dài, "Ta muốn ra ngoài."

Nguyệt Vô Thương ưu nhã đem chén cầm trong tay để ở một bên trên bàn nhỏ, miễn cưỡng nhìn chằm chằm ánh nắng mùa đông, khẽ mỉm cười, nhìn Dạ Nguyệt Sắc ở trong lòng, miễn cưỡng hỏi: "Nàng muốn đi đâu?"

Dạ Nguyệt Sắc nhanh chóng đảo đôi mắt, nhìn gương mặt lúc này không biến sắc của Nguyệt Vô Thương, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Nguyệt Vô Thương, tiếp tục nói: "Ra cửa có thể nhìn xiếc ảo thuật, đi dạo phố mua đồ, nghe hát, ... vân vân. . . tóm lại so ở trong phòng thì tốt hơn."

Nguyệt Vô Thương đứng dậy, cúi đầu tiến tới gương mặt Dạ Nguyệt Sắc, hôn trộm một cái, cười đến giống như hồ ly, miễn cưỡng nói: "Vậy vì phu vi nương tử biểu diễn một."

Xem xiếc ảo thuật, như vậy dĩ nhiên là được.

Nguyệt Vô Thương trên mặt đất tùy ý nhặt lên một cái nhánh cây, rũ tuyết trên nhánh cây, thân hình vừa động, nước chảy mây trôi ở trên mặt tuyết, áo trắng hơn tuyết, cùng cả thế giới mịt mờ được tôn lên.

Bóng người trên không trung bay múa, tung bay bông tuyết đầy trời, cùng màu trắng của bông tuyết hợp thành một thể, Dạ Nguyệt Sắc chỉ thấy cảnh khô trong tay Nguyệt Vô Thương giống như là đang sống, Dạ Nguyệt Sắc giống như hoa tuyết trắng nở rộ trên cành cây khô màu nâu.

như.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn có chút ngây dại, Nguyệt Nguyệt nhà nàng quả thật là tuyệt hảo, bất kể làm cái gì đều là nhìn tuyệt như vậy.

Khi Nguyệt Vô Thương đưa tới một nhánh cây nở cả trăm hoa thì Dạ Nguyệt Sắc mới phục hồi tinh thần lại. Chỉ thấy mới vừa còn là cảnh khô, hiện giờ liền giống như vạn mộc hồi xuân nở hoa, Dạ Nguyệt Sắc tò mò nhìn kỹ hoa trong tay Nguyệt Vô Thương, phát hiện lại là một đóa băng hoa trong suốt dính kết ở trên nhánh cây, nghiêm nhiên chính là hoa lê nở rộ.

Thì ra là hán còn có thể là một trận gió xuân, thổi qua cảnh khô đầu xuân, ngàn cây vạn cây sẽ nở hoa. Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu nhìn gương mặt khẽ mỉm cười của Nguyệt Vô Thương, cảm thấy càng xem càng đẹp mắt, chỉ thấy Nguyệt Vô Thương đem hoa lê băng cảm vào cái bình ở một bên, thật là đẹp mắt.

"Nương tử đối với ‘ xiếc ảo thuật ’ của vi phu có hài lòng không?" Nguyệt Vô Thương cung chiêu nhìn Dạ Nguyệt Sắc cười nói, "Nếu nương tử còn muốn nghe tiểu khúc, vi phu liền cho người đem đàn tới."

Dạ Nguyệt Sắc miễn cưỡng tựa vào trên ghế quý phi, nhìn gương mặt Nguyệt Vô Thương tựa như bức họa ngồi ở đối diện, ngón tay thon dài gảy dây đàn, tiếng đàn chậm rãi ngân lên chính là khúc “ Phụng Cầu Hoàng”, tình ý theo tiếng đàn chậm rãi chảy xuôi đến lòng của Dạ Nguyệt Sắc như thế, trái tim của nàng lại bắt đầu nhảy lên.

Bên này là ngày tháng yên tĩnh, nhưng bên phủ Tứ hoàng tử lại như động trời, một ly trà tiếp một ly trà vỡ vụn trên mặt đất, Nguyệt Lưu Ảnh tức giận đem toàn bộ đồ đạc trong phòng có thể đập được toàn bộ hủy diệt hết, trong đầu không ngừng vang lên hai chữ "Mang thai".

"Mang thai, mang thai!" Nguyệt Lưu Ảnh cắn răng nghiến lợi thì thầm: "Tại sao có thể mang thai!"

Hàm răng nghiến chặt, tựa hồ không có hai chữ này, đây không phải là sự thật. Chẳng qua là nghiến nát hai chữ, hóa thành vạn tiễn xuyên tâm mà thôi, đau đến cuối cùng đều chỉ có hán mà thôi.

Nguyệt Lưu Ảnh đem bình hoa cuối cùng nện vào một đồng mảnh vỡ bên trong, ngây người điên cuồng phát ra thanh âm chói tai, tựa hồ làm cho ngay cả không khí cũng phải run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Kinh biến

Cho dù đang là mùa đông thì khí trời vẫn đẹp, ánh mặt trời trong suốt chiếu lên trên những tầng băng tuyết lớn, khúc xạ tạo thành ánh cầu vồng 7 màu, vô cùng chói mắt. Suốt một tháng qua, Dạ Nguyên Sắc luôn an tâm sống trong biệt viện không ra khỏi phủ nửa bước, nhưng việc suốt ngày xem múa kiếm, nghe đàn, đã sớm trở nên vô vị, khiến nàng ăn không thấy ngon.

Vào ngày lễ trừ tịch, bầu trời đột nhiên trở nên u ám, không khí ngột ngạt khó thở. Nhưng âm thanh gào thét của từng cơn gió lạnh lại bị không khí náo nhiệt che lấp hoàn toàn. Cho dù khí trời không tốt cỡ nào nhưng vẫn không thể ngăn cản được sự náo nhiệt và không khí vui tươi của ngày lễ thất tịch.

Trong hoàng cung, Chiêu Đức Đế mở tiệc chiêu đãi quần thần mừng đêm thất tịch. Nhờ vậy mà Dạ Nguyệt Sắc mới được phép rời khỏi phủ.

Trên xe ngựa, Dạ Nguyệt Sắc bị quán lại như cái bánh chưng ngồi đối diện với Nguyệt Vô Thương. Vô cùng yên tâm, thoải mái ăn thức ăn do Nguyệt Vô Thương nấu. Dạ Nguyệt Sắc miệng vừa ngậm thức ăn vừa cẩn thận xem xét tay của mình, nhìn thế nào cũng có cảm giác mập ra một vòng, bất mãn hướng Nguyệt Vô Thương kêu lên, "Nguyệt Nguyệt, chàng xem nè."

Dạ Nguyệt Sắc đem móng vuốt mập mạp của mình vươn đến trước mặt Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương nhân lúc Dạ Nguyệt Sắc mở miệng liền đút vào miệng nàng miếng thức ăn cuối cùng, sau đó thả chén nhỏ trong tay xuống, cầm lấy bàn tay Dạ Nguyên Sắc đang để trước mặt mình, chà chà sát sát, tháng này hán nuôi Dạ Nguyệt Sắc thật tốt a, da thịt thật mịn màng.

Do trong xe ngựa có chút lạnh, Nguyệt Vô Thương liền dùng bàn tay của mình bao chặt bàn tay trắng nõn mập mạp của Dạ Nguyệt Sắc lại, ngắt nhẹ tay nàng, khoe miệng khẽ cong, đôi mắt quyến rũ tràn ngập ý cười, miễn cưỡng hướng Dạ Nguyệt Sắc nói, "Thật đẹp mắt."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, chỉ cảm thấy đỉnh đầu xuất hiện một đàn quạ bay bay, Nguyệt Nguyệt nhà nàng khi nào thì trở nên bất ổn như vậy rồi hả? Dạ Nguyệt Sắc cảm giác y phục trên người như bó chặt lại, nàng cảm thấy gần đây nàng giống như một chú heo được nuôi dưỡng a,

khẩn trương ra không ít.

Nguyệt Vô Thương hí mắt lại, ánh mắt biếng nhác, tà tà tầm mắt tới trước ngực nàng, nói một cách đầy ẩn ý, "Ừ, tròn tròn đầy đầy thật đẹp mắt a."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn theo tầm mắt của Nguyệt Vô Thương, phát hiện tầm mắt của người nọ rơi trúng trên ngực mình, nhất thời tròn mắt, nhìn về phía Nguyệt Vô Thương quát, "Chàng, đồ háo sắc."

Lời nói của Dạ Nguyệt Sắc còn chưa dứt, xe ngựa đột nhiên bị chao đảo, Nguyệt Vô Thương nhanh tay lẹ mắt đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong lòng, ổn định cơ thể đang nghiêng ngả của hai người.

Ở phía ngoài có tiếng thú kêu, khiến ngựa bị hoảng sợ, cứ đứng dậm chân tại chỗ. Đôi mắt Nguyệt Vô Thương vốn đang tươi cười đột nhiên trở nên sắc bén vạn phần, mang Dạ Nguyệt Sắc ôm chặt vào trong ngực để nàng không bị ảnh hưởng bởi chấn động.

Rốt cuộc đợi đến khi xe ngựa yên ổn trở lại, Nguyệt Vô Thương liền trầm giọng hỏi, "Xảy ra chuyện gì?"

Nam Uyên ghim chặt dây cương để ngựa ổn định lại xong, quét mắt nhìn những mảnh vỡ gốm sứ nằm trên mặt đất, trong lòng có chút hồ nghi, hướng Nguyệt Vô Thương đang ở trong xe ngựa nói, "Hình như là do ngựa đạp nhầm lên các mảnh gốm vỡ trên đất."

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương chột tới lại, nghĩ đến những tiếng thú vừa mới kêu khi nãy, khóe miệng khẽ nhếch lên, đem trừ tịch năm nay... Nguyệt Vô Thương hướng về Dạ Nguyệt Sắc đang được ôm trong ngực mình, nhẹ giọng hỏi, "Sắc Sắc, có sao không?"

Nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc lắc đầu, Nguyệt Vô Thương liền cảm thấy yên tâm. Xem ra, đem trừ tịch năm nay, hoàng cung sẽ vô cùng náo nhiệt, bất quá hẳn đột nhiên không muốn tham gia sự náo nhiệt này chút nào, "Nam Uyên. Trở về biệt viện."

"Hoàng thúc. Phụ hoàng cho mời tất cả hoàng thân vào cung mừng đêm trừ tịch. Hoàng thúc muốn kháng chỉ bất tuân sao?" Nguyệt Vô Thương vừa dứt lời, bên ngoài xe liền vang lên tiếng cười đầy cứng nhắc.

Dạ Nguyệt Sắc nghe thế nào cũng cảm giác giống như thanh âm của tên nhân yêu Nguyệt Lưu Ảnh. Lúc này, màn xe liền bị người vén lên, người đứng ngoài xe ngựa đúng là Nguyệt Lưu Ảnh. Đôi mắt sắc bén của Nguyệt Lưu Ảnh giống như lưỡi kiếm sắc bén quét ngang qua thân hình đang ôm chặt Dạ Nguyệt Sắc vào lòng của Nguyệt Vô Thương, sau đó dừng lại ở bụng của Dạ Nguyệt Sắc. Ánh mắt kín bưng, đôi tròn mắt tựa như đao như kiếm, sau đó liền hồi phục lại bình thường, hướng Nguyệt Vô Thương nói, "Ảnh Nhi thấy hình như ngựa của hoàng thúc đã bị sợ hãi. Hay là chúng ta cùng nhau vào cung đi?"

Mắt Nguyệt Vô Thương tựa tiểu phi tiểu nhân lướt qua gương mặt của Nguyệt Lưu Ảnh, khẽ nhếch môi, khiến Nguyệt Lưu Ảnh cảm thấy dường như hẳn đang bị cười nhạo. Nguyệt Lưu Ảnh nắm chặt bàn tay đang giấu trong tay áo, trên mặt lại tuyệt nhiên bình tĩnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương, chậm rãi nói, "Dạ tướng gia cũng ở đây!"

Sau khi nói xong câu nói đầy ngụ ý đó, Nguyệt Lưu Ảnh liền bỏ màn xe xuống, hai tay thả lỏng sau lưng, ngọc thụ lâm phong đi bên cạnh xe ngựa. Chỉ còn lại bóng dáng cô tịch làm bạn.

Sau khi rèm xe được buông xuống, bên trong xe ngựa lập tức tối lại, ánh sáng yếu ớt chiếu trên mặt Nguyệt Vô Thương, đôi mắt Nguyệt Vô Thương ảm đạm, Dạ Nguyệt Sắc kéo tay áo Nguyệt Vô Thương, kêu lên, "Nguyệt Nguyệt."

Nguyệt Vô Thương liền hướng Dạ Nguyệt Sắc cười một tiếng, ý bảo không sao. Nếu Nguyệt Lưu Ảnh muốn nhóm lửa tự thiêu, còn muốn mọi người phải chứng kiến, vậy Nguyệt Vô Thương sẽ thành toàn cho hắn.

"Tốt lắm Nam Uyên, vào cung." An ổn ngồi lại trong xe, vuốt vuốt tóc Dạ Nguyệt Sắc, nếu là mình tiến tự nhiên so với ám tiễn càng dễ tránh.

(Tên trước mặt, tên bản lên)

Nam Uyên lập tức vung roi cho ngựa đi tiếp, xe ngựa liền hướng về phía trước chạy nhanh, xe ngựa càng xe sát qua Nguyệt Lưu Ảnh ống tay áo, Dạ Nguyệt Sắc liếc sang bên cạnh, Nguyệt Lưu Ảnh nhìn xe ngựa phía trước, chỉ để lại bụi bặm tung bay phất qua khuôn mặt.

Nguyệt Lưu Ảnh tức giận phất tay áo một cái, liền trở về xe ngựa của mình, sắc mặt âm trầm ra lệnh phu xe lái xe vào hoàng cung.

Tiếng đàn ca múa nhạc, âm thanh là loicủa yến hội cung đình không đổi. Lầu vàng gác ngọc, nhạc múa hoan ca. Gần như tất cả các đại thần trong triều đã có mặt, chia ra ngồi hai bên tả hữu ở trước điện.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn thấy cha nàng vuốt râu cười như một lão hồ ly, đôi mắt lóe sáng quan sát bụng của nàng, càng cười thêm vui vẻ, tựa hồ trên mặt cũng muốn nở hoa.

Đại điện vốn ồn ào, sau khi Chiêu Đức Đế đến, cả căn điện mới an tĩnh lại. Dạ Nguyệt Sắc nhìn Chiêu Đức Đế đang đi đến, chỉ cảm thấy hoàng đế đã không còn khỏe mạnh như xưa, cứ nhắm mắt theo đuôi mà đi, giống như một con rối gỗ. Hơn nữa đôi mắt tinh quang ngày nào, giờ tràn đầy sự ngờ nghệch, vẻ mặt có chút ngốc nghếch, khiến thái giám phải giúp đỡ đến ngồi lên long ý.

Mọi người cúi đầu chào hoàng đế, giọng của Chiêu Đức Đế lạnh băng nghe như giọng nói từ địa ngục truyền đến ra lệnh, "Bình thân. Tấu nhạc."

Mọi người hồ nghi, len lén nhìn Chiêu Đức Đế. Trong lòng tuy có nghi hoặc nhưng chỉ dám đè nén đè trong lòng.

Âm nhạc lại lần nữa vang lên, trong tiếng nhạc khiến người ta uể oải đó đột nhiên vang lên tiếng sáo réo rắt. Tiếng sáo vừa vang lên, tay đang cầm ly lên của Nguyệt Vô Thương liền dừng lại, lập tức quay đầu sang nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang ngồi bên cạnh. Thấy thần sắc của Dạ Nguyệt Sắc vẫn tự nhiên, không có gì khác thường, mới đưa ly ra kêu rót rượu, lập tức trong ly liền tràn đầy rượu óng anh, trong suốt.

Mắt Nguyệt Vô Thương khẽ nheo lại, trong mắt có chút lạnh lùng, không thể nói là hẩn tâm thần bất ổn, chẳng qua là từ ngày nghe được tiếng sáo ở trong tửu lâu, hẩn liền biết không phải tình cờ, bởi vì hôm nay tiếng sáo lại vang lên một lần nữa, đã chứng minh được có người muốn dùng tiếng sáo để làm loạn tâm tư của hẩn.

Thần sắc trong mắt Nguyệt Vô Thương càng trở nên trầm xuống, đưa tay cầm lấy tay Dạ Nguyệt Sắc, chỉ có nắm tay nàng mới cảm thấy an tâm được.

Dạ Nguyệt Sắc có chút khó hiểu nhìn Nguyệt Vô Thương, không hiểu hẩn muốn gì, chỉ cảm thấy Nguyệt Vô Thương gần đây hành động càng ngày càng buồn nôn. Dạ Nguyệt Sắc còn chưa kịp trêu ghẹo Nguyệt Vô Thương, tiếng sáo trúc liền dừng lại, âm thanh lạnh như băng không hề có tí sinh khí đột nhiên tràn ngập đại điện.

"Trăm tuổi đã cao. Cũng lại nghĩ, Tứ hoàng tử Nguyệt Lưu Ảnh là con trai trưởng của Trung Cung. Có nhiều tài đức, nhân phẩm đáng quý, nhất định có thể kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, kế thừa ngôi vị của Trẫm, ngồi lên hoàng vị."

Tiếng nói vừa dứt, cả đại điện liền yên lặng như tờ, chỉ còn lại tiếng gào thét của gió lạnh bên ngoài điện.

Sau một trận yên lặng, có người nhẩn nại không được liền tâu, "Hoàng thượng còn đang trong tuổi thịnh niên, sao lại nói đến chuyện thoái vị, chẳng lẽ có người bắt ép hoàng thượng?"

Lời nói vừa dứt, tầm mắt của mọi người liền chuyển tới trên người Nguyệt Lưu Ảnh. Nguyệt Lưu Ảnh thần sắc tự nhiên nâng ly rượu lên nhấp một miếng, đối với ánh mắt nghi kỵ của mọi người không hề thể hiện một chút phật lòng.

Một đám người nghi kỵ chuyện nhà mẹ của Vân thị tham gia vào chính trị liền bước ra khỏi hàng, quỳ trên đại điện, trẩm miệng một lời ngăn cản hoàng thượng, "Xin hoàng thượng nghĩ lại."

Chiêu Đức Đế ngồi ở trên cao, thần sắc ngốc nghếch, bỏ qua mọi lại khẩn cầu của mọi người.

Nguyệt Lưu Ảnh ưu nhã đặt ly lên bàn, sau đó đi tới phía trong đại điện, đôi mắt đang bình tĩnh đột nhiên trở nên sắc bén, giống như thanh kiếm sắc bén nhìn quét qua đám người đang quỳ đó. Có chút chịu không nổi ánh mắt sắc bén này, mọi người rồi rít cúi đầu xuống. Nguyệt Lưu Ảnh hướng về Chiêu Đức Đế đang ngồi như con rối ở trên đại điện quỳ xuống, cung kính nói, "Nhi thần tuân chỉ."

Dạ Nguyệt Sắc tò mò nhìn Chiêu Đức Đế không có chút sinh khí đang ngồi trên đại điện. Hôm đó, lần đầu tiên nàng vào hoàng cung, liền nhìn thấy Chiêu Đức Đế đang khiển trách Nguyệt Lưu Ảnh. Hôm nay, lại đem ngôi vị truyền lại cho Nguyệt Lưu Ảnh, cảm thấy có chút kỳ quái.

Nguyệt Vô Thương cười lạnh, thật là buồn cười, Nguyệt Lưu Ảnh cấu kết cùng Tây Từ Đặc, hôm nay động tác thật là mau. Công khai soán vị, không ngờ Nguyệt Lưu Ảnh cũng làm ra được. Hẩn cho rằng sùng cổ dễ khống chế hoàng thượng, biến người trở nên giống như một tượng gỗ dễ người khác sai khiến, sau đó phái binh vây quanh hoàng cung là có thể thành công soán vị ư? Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy Nguyệt Lưu Ảnh có chút ngây thơ, ngón tay thon dài gõ nhẹ vào ly rượu, trên ngón trở phải đột nhiên xuất hiện tia sáng màu tím thần bí, nụ cười lạnh lùng trên khoé miệng càng rõ ràng.

Nguyệt Lưu Ảnh đứng dậy, vuốt lại vạt áo, đôi mắt sắc bén quét qua chỗ các vị đại thần, nói rõ từng chữ từng câu, "Hôm nay hoàng thượng hạ thành chi truyền ngôi, nếu ai dám phản đối sẽ bị khép vào tội phản nghịch làm tức đem ra chém."

Nguyệt Lưu Ảnh chậm rãi đi đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Thương, trầm giọng nói, "Không biết hoàng thúc thấy ta nói như thế có đúng hay không?"

Nguyệt Vô Thương nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, ngón tay đặt trên ly khẽ động, ánh mắt của mọi người ở trong đại điện đều tụ lại trên người Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương chậm rãi đứng dậy, Nguyệt Lưu Ảnh tiến một bước đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, dùng âm thanh mà chỉ hai người có thể nghe được nói, "Ta biết, hoàng thúc cũng đã bố trí người ở bên ngoài hoàng cung, nói không chừng người của ngài cũng đã không còn ở ngoài đó."

Nguyệt Lưu Ảnh thần sắc tươi cười, giọng nói càng thêm bình tĩnh, mang theo cổ tự tin, ghé vào tai Nguyệt Vô Thương nói hai chữ, khiến thân hình Nguyệt Vô Thương run lên. Trong tay áo, đầu ngón tay đã nắm chặt viên đạn tín hiệu màu tím.

Thần sắc đầy tức giận, sau đó ưu nhã trở về chỗ ngồi, miễn cưỡng nói, "Nếu hoàng thượng đã nói như vậy rồi, thì đó chính là sự thật."

Đôi mắt của Dạ Thiên nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, sau đó nhìn Nguyệt Vô Thương, ánh mắt có chút ưu tâm. Chẳng qua hôm nay trước mặt quần thần, Chiêu Đức Đế đã quyết định truyền ngôi cho Nguyệt Lưu Ảnh, đương nhiên bọn họ không có lời nào để nói.

Nụ cười trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh có chút cuồng dã, ánh mắt như một ngọn đuốc nhìn vào các đại thần vừa mới thỉnh cầu Chiêu Đức Đế thu hồi ý chỉ đã ban, trầm giọng nói, "Người đâu, đem những loạn thần tặc tử dám công khai kháng chỉ này toàn bộ đánh vào thiên lao"

Trong điện liền lập tức vang lên tiếng cầu xin tha mạng, những đại thần quỳ trong đại điện toàn bộ bị mang đi. Nguyệt Lưu Ảnh đứng trong đại điện trống trải, đưa tầm mắt dừng trên người nhị hoàng tử, mắt sáng như đuốc, làm cho tâm thần phải rét run.

Chiêu Đức Đế có hai người con trai, nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử. Do Chiêu Đức Đế vẫn cố kỵ việc người nhà Vân thị lộng quyền, cho nên vẫn đối xử

lãnh đạm với tứ hoàng tử vốn là con do Vân hoàng hậu sinh ra. Trong khi đó, nhờ bên ngoại có thế lực yếu kém, nên nhị hoàng tử lại rất được coi trọng.

Trong nhất thời, không khí trong đại điện vốn vui sướng giờ trở nên vô cùng lãnh đạm, đã sớm nhìn không ra không khí vui vẻ của đêm trừ tịch. Có người cảm thấy may mắn, có người thấy lo sợ bất an, tóm lại không ai có tâm tình tự tại để hưởng thụ thịnh yên.

Chiêu Đức Đế do thân thể không khỏe, đã hạ lệnh trở về tắm điện nghỉ ngơi trước.

Nguyệt Lưu Ảnh thu hồi tầm mắt đang hướng về phía nhị hoàng tử lại, sau đó hướng về mọi người ở đây nói, "Đêm trừ tịch này, phụ hoàng truyền ngôi lại cho ta, đây là chuyện vui, nên ăn mừng mới phải. Tiếp tục tấu nhạc đi."

Nhạc công nghe lệnh liền lập tức tấu nhạc, âm nhạc lại lần nữa vang lên khắp cung điện. Tuy nhiên do nhạc cung tâm trạng bất an, nên âm thanh vang lên đứt quãng không đều. Đôi mắt Nguyệt Lưu Ảnh nổi lên phong bạo, đem ly đang cầm trong tay ném xuống, sắc mặt giận dữ nói, "Tấu nhạc cũng tấu không xong, trong cung nuôi bọn phế vật các người thì có lợi ích gì chứ."

Lời của Nguyệt Lưu Ảnh vừa dứt, liền có thị vệ tiến lên, đem toàn bộ nhạc công kéo xuống, thanh âm cầu xin tha mạng vang lên không ngừng, làm cho những người còn lại, ai ai cũng thấy bất an.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, những hành động này giờ chính là giết gà dọa khỉ mà thôi. Nguyệt Lưu Ảnh chính là muốn nói cho mọi người biết, hiện giờ chân chính chủ nhân của Nguyệt Quốc chính là hắn, muốn sống thì phải thông minh một chút.

Nguyệt Vô Thương nắm chặt tay Dạ Nguyệt Sắc lại, nhìn tên tiểu nhân Nguyệt Lưu Ảnh đang đắc chí trên đại điện, sát ý trong mắt chợt lóe lên.

Mọi người vô cùng căng thẳng ăn bữa cơm cuối năm đầy kinh động. Cuối cùng khi được Nguyệt Lưu Ảnh cho phép lui xuống, mọi người đã vội vã chạy trốn ra khỏi hoàng cung. Mà các đại thần có đem theo gia quyến, thì bị buộc phải ở lại trong cung.

Sau khi tất cả mọi người tan hết, trong đại điện chỉ còn lại Nguyệt Vô Thương cùng Nguyệt Lưu Ảnh. Gió lạnh theo cửa rộng mở gào thét thổi vào trong, đem vật áo của hai người tung bay phấp phới.

"Hoàng thúc." Nguyệt Lưu Ảnh lên tiếng, phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người, nhìn Nguyệt Vô Thương chậm rãi nói.

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc đang đứng bên cạnh Nguyệt Vô Thương, vẻ mặt có chút khó dò, sau đó nở nụ cười khoái ý nói, "Hoàng thúc hãy hưu Dạ Nguyệt Sắc đi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Mưa gió ập tới

Gió lạnh gào thét giống như đem lời của Nguyệt Lưu Ảnh thổi tan, Nguyệt Vô Thương chấp tay đứng ở trong đại điện, bất động không nói một lời, giống như không nghe thấy lời nói của Nguyệt Lưu Ảnh.

Không khí yên lặng cực độ khiến không khí trở nên rất đè nén, Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy quanh thân Nguyệt Vô Thương phát ra khí thế để cho hắn cảm thấy khó có thể hô hấp, nhưng ngay sau đó nghĩ, hôm nay Nguyệt quốc đã là của hắn, ngón tay Nguyệt Lưu Ảnh giấu ở trong tay áo từ từ thu hẹp, cho đến khi móng tay đâm vào trong lòng bàn tay, Nguyệt Lưu Ảnh mới tìm trở về tự tin, đem lời vừa nói lặp lại một lần nữa: "Hoàng thúc nếu muốn mạng sống Dạ Nguyệt Sắc, trước hết hãy hưu nàng".

Quanh thân Nguyệt Vô Thương khí thế lần lượt càng thêm nồng hậu, từ từ quay đầu nhìn Nguyệt Lưu Ảnh lúc này nói lên yêu cầu như thế, trong mắt phiếm diễm dứa lắng lơ màu hồng phấn, đường cong khóe miệng lãnh đạm như băng sương, nhìn lướt qua Nguyệt Lưu Ảnh: "Người từ đâu ra tự tin cảm thấy có thể để cho ta hưu nàng."

Nguyệt Vô Thương một đôi mắt hoa đào tự tiểu phi tiểu trần ngập mìa mai nhìn Nguyệt Lưu Ảnh đứng ở trước mặt, nụ cười khóe miệng câu lên, môi mỏng khẽ mở: "Huống chi đây hoàn toàn là chuyện không thể làm được!"

Trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh nở một nụ cười lạnh, lơ đãng nói: "Nếu hoàng thúc nhất định không chịu hưu nàng, như vậy hãy chờ nàng độc phát bỏ mình, một thi hai mệnh đi!"

Nguyệt Lưu Ảnh chỉ cảm thấy vừa nói ra lời này, trong lòng nhẹ nhõm vạn phần, khoái ý vô cùng. Nếu hắn không có được, thì bị hủy diệt cũng không thể rơi vào tay người khác.

Trong mắt Nguyệt Vô Thương như sóng to gió lớn tràn đầy sát ý vô tận, hắn vốn cho là Nguyệt Lưu Ảnh lấy được ngôi vị hoàng đế sẽ thu tay lại, chẳng qua là không thể nghĩ đến lòng tham không đáy như vậy, không nên mơ ước người của hắn.

Trên mặt Nguyệt Vô Thương không biến sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, thần nhiên nói: "Người nói người có Cổ mẫu, ta sẽ tin người sao?" Đôi mắt hoa đào của Nguyệt Vô Thương lấp lệt đem Nguyệt Lưu Ảnh bao trọn, sát ý trong mắt nổi lên bốn phía, trên mặt vẫn như cũ không biến sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, "Tây Tử Dặc có nói qua cổ mẫu đã bị phá hủy, chẳng lẽ người cho rằng ta sẽ dựa vào câu nói đầu tiên của người mà hừ nàg?"

Nụ cười Nguyệt Lưu Ảnh lạnh giống Nguyệt Vô Thương, xoay người đưa lưng về phía Nguyệt Vô Thương, lạnh giọng nói: "Ta muốn hoàng thúc cũng gặp lại tình cảnh lúc hoàng tổ mẫu bị cô độc phát tác một lần cuối cùng, ta chỉ cho người thời gian ba ngày, tin hay không là ở người."

Nói xong lạnh lùng vung tay áo rời đi, chỉ để lại một bóng lưng cô tịch cho Nguyệt Vô Thương.

Trong đầu Nguyệt Vô Thương không thể nào rũ bỏ tiếng sáo quần vòng quanh ở trong đầu, cảnh tượng hôm đó khi con cô trùng kia phá kén mà ra, thê thảm tựa hồ còn gần ngay trước mắt. Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, giương lên một nụ cười lạnh như băng, hôm đó chính là Nguyệt Lưu Ảnh cố ý để cho hắn nhìn thấy cảnh tượng cô độc của Thái hậu phát tác, sau đó thần hồn nát thần tính, bốn bề đều vang dội tiếng sáo, chẳng lẽ chính là muốn nhiễu loạn tim của hắn, mục đích cuối cùng chính là hôm nay lưu thế.

Nguyệt Vô Thương chậm rãi đi ra khỏi đại điện, một bộ bạch y tản ra ánh sáng trong trẻo lạnh lùng, đi lại ở trong gió lạnh, áo trắng hơn tuyết, nơi đi qua, tuyết trắng bay tán loạn, mùa đông lúc này tựa hồ càng thêm lạnh.

Gương mặt rực rỡ như cánh hoa đào lúc này giống như là gió tuyết giữa trời đông giá rét, tuyết đọng không có một ngọn cỏ, trên mặt lộ ra ánh sáng lạnh lùng

Nguyệt Vô Thương từng bước từng bước đạp trên mặt đất, trong lòng nói không ra cảm giác gì, chỉ cảm thấy tâm không thể ức chế run rẩy, bắp thịt bộ mặt cứng ngắc, đôi tay nắm chặt. Cả thân hình tựa như dây cung giương căng, giống như dùng một chút lực là có thể để cho hắn cả người nứt toác ra.

Vậy mà, hắn nghĩ Nguyệt Lưu Ảnh tuyệt đối sẽ không sẽ để cho hắn hừ Dạ Nguyệt Sắc đơn giản như vậy, thật sự là chỉ mới cách vài ngày đã phải lau mặt mà nhìn, mà hắn ngàn tính vạn tính, nhưng vẫn không thể tính ra mấu chốt ở trong tay Nguyệt Lưu Ảnh, hoặc giả chính là trời tính

Cho đến khi một chiếc xe ngựa an tĩnh đậu ở trong gió tuyết xuất hiện ở trong tầm mắt Nguyệt Vô Thương, một cô gái đứng cạnh xe ngựa ăn mặc kín mít, đôi tay đặt ở khoe miệng không ngừng hà hơi, hơi thở ẩm áp hóa thành khói trắng lượn lờ trong không khí, sau đó toàn bộ khói trắng tiêu tán ở trong không khí, làm cho người ta có loại cảm giác nắm bắt không được.

Đang giẫm chân tại chỗ thấy Nguyệt Vô Thương đến, lông mày Dạ Nguyệt Sắc nhíu lên dần dần buông lỏng, trên mặt xuất hiện nụ cười ẩm áp. Chỉ là một nụ cười nhàn nhạt, lại khiến băng hàn trên mặt Nguyệt Vô Thương toàn bộ hóa thành ôn nhu, tăng nhanh bước đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc.

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương đi tới trước mặt, vừa nghĩ tới tình cảnh Nguyệt Lưu Ảnh đoạt cung, trong lòng có chút sợ, ở quốc gia hoàng quyền là chí thượng này, coi như là nàng tin tưởng bản lãnh Nguyệt Nguyệt, nhưng là Nguyệt Lưu Ảnh đem một mình Nguyệt Vô Thương lưu lại, đều khiến nàng có chút lo lắng.

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc tiến lên nắm ống tay áo Nguyệt Vô Thương, lo lắng trong lòng còn chưa kịp hỏi ra ngoài, đã bị Nguyệt Vô Thương ôm vào trong ngực, Nguyệt Vô Thương ôm rất chặt, ngực để ở trên ngực Nguyệt Vô Thương, có chút khó thở. Dạ Nguyệt Sắc đưa tay vòng chắc hông của Nguyệt Vô Thương, nhẹ giọng mà hỏi: "Nguyệt Nguyệt, người làm sao vậy?"

Nguyệt Vô Thương đem cằm đặt ở đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, lẳng lẳng ôm một lát, sau đó ôm ngang đem người trong ngực lập tức ôm lên xe, hai tay nắm bàn tay nhỏ bé Dạ Nguyệt Sắc có chút lạnh buốt, ôn nhu nói: "Không sao."

Dạ Nguyệt Sắc hồ nghi nhìn Nguyệt Vô Thương vừa mới khác thường như thế, khẽ cau mày, đưa tay từ trong tay Nguyệt Vô Thương rút ra, vòng lên cổ của Nguyệt Vô Thương, trầm giọng hỏi: "Thật không sao? Người mà dám gạt ta..."

Lời nói không hề có tác dụng uy hiếp, Nguyệt Vô Thương đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu cười nói: "Dĩ nhiên là không sao."

Dạ Nguyệt Sắc đem tay lạnh như băng từ cổ của Nguyệt Vô Thương trượt vào ngực Nguyệt Vô Thương, nhất thời cảm thấy ẩm áp vạn phần, ngoài miệng tà ác nói: "Ta nói, nếu dối gạt ta, ta liền." Đôi tay lạnh như băng che ở trước ngực nhần nhụi Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc cảm giác trên da đông cứng nổi lên da gà.

Nguyệt Vô Thương đưa tay ôm hông của Dạ Nguyệt Sắc, hướng về phía nàng cười cười, thần sắc nghiêm túc nói: "Sắc Sắc, ta hiểu mấy ngày gần đây. Nàng cũng biết Bảo Bảo còn nhỏ. Về sau."

Dạ Nguyệt Sắc nghe ra ẩn ý trong lời nói của Nguyệt Vô Thương, nhất thời xấu hổ, nàng chỉ nói muốn lấy tay đông lạnh hắn mà thôi, suy nghĩ đi nơi nào vậy! Phần hận ở trước ngực Nguyệt Vô Thương bóp một cái, kết quả là cứ như vậy, đề tài liền bị người nào đó chuyển sáng hướng khác, sau đó nằm ở trên bả vai Nguyệt Vô Thương yếu ớt vẽ vòng vòng

Nguyệt Vô Thương cẩn thận ôm lấy người trong ngực, trong nháy mắt khi Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên đầu vai hắn, nụ cười trên mặt lập tức tiêu tán, lòng mi thật dài khẽ rủ xuống, che lại thần sắc trong mắt không cho ai nhìn thấy.

Liên tiếp hai ngày sau, Nguyệt Vô Thương ngày ngày ở bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, bất kể làm cái gì, thần sắc ôn nhu kia quả thật có thể làm người ta chết chìm. Mật ong ăn nhiều cũng ngán, thỉnh thoảng mấy lần cũng may, cứ ngày ngày mà cười cười nhìn người, Dạ Nguyệt Sắc cũng nổi giận.

"Nguyệt Vô Thương, ta muốn vào nhà xí người cũng đi theo!" Dạ Nguyệt Sắc mặt lên án nhìn tên yêu nghiệt mỹ nam nào đó theo đuôi ở phía sau, gần đây con yêu nghiệt này không biết trũng phải ngọn gió gì, đôi mắt hoa đào mê người luôn mang theo nụ cười lưu luyến ở trên mặt nàng, trên bụng. Chỗ sâu trong đáy mắt còn mang theo thần sắc quyến luyến, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy thật kỳ quái.

"Đúng!" Nguyệt Vô Thương hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc gật đầu một cái, chẳng qua là chỗ sâu trong đôi mắt một luồng lo lắng chợt lóe lên, đã là ngày hôm sau rồi, Nam Uyên cũng không hề đem tin tức mang về, nguyên nhân là Nam Uyên không có tìm được cổ mẫu, còn Nguyệt Lưu Ảnh căn bản cũng không có cổ mẫu.

Dạ Nguyệt Sắc giận dữ nhìn lên gương mặt tươi cười rực rỡ của Nguyệt Vô Thương trước mặt, có người nhìn mình đi nhà xí, Dạ Nguyệt Sắc kích động vạn phần! Chỉ kém không có khóc cầu xin Nguyệt Vô Thương đừng đi theo nàng nữa, để cho nàng bình tĩnh một chút được không?

Dạ Nguyệt Sắc mặt hướng về phía Nguyệt Vô Thương cười nói: "Nguyệt Nguyệt, khoảng cách sinh ra mỹ, người có biết hay không?"

Đôi mắt đẹp Nguyệt Vô Thương thấy bắn khoả trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười hoà thuận vui vẻ trên mặt đem dấu tất cả lo lắng trong lòng, che dấu toàn bộ suy nghĩ, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cứng chiu nói: "Đi đi."

Hoa lê như làn khói, chẳng qua là không biết sợi khói kia có để cho hấn cảm cả đời hay không? Hoặc là ở thời gian hiện hữu, để cho hấn cảm nhiều thêm một chút?

Thần sắc của Nguyệt Vô Thương có chút xa xa, Dạ Nguyệt Sắc lúc đi ra đã nhìn thấy tiêu cự hai mắt của Nguyệt Vô Thương giống như nhìn nàng, nhưng lại giống như rất xa không biết rơi xuống nơi nào, xòe bàn tay ra quơ quơ trước mắt, Nguyệt Vô Thương "Nguyệt Nguyệt."

Nguyệt Vô Thương thuận tay cầm tay Dạ Nguyệt Sắc, đặt ở trên môi nhẹ nhàng hôn xuống, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, nếu như có một ngày ta không có ở đây, hoặc là bất đắc dĩ tách ra, nàng sẽ như thế nào?"

Thanh âm thật xa xăm như có như không, không có vẻ trêu chọc biếng nhác như trước, khiến Dạ Nguyệt Sắc nghe không ra thâm ý trong lời nói Nguyệt Vô Thương, chẳng qua là cũng nhìn không thấy hấn có vẻ đang nói đùa, Dạ Nguyệt Sắc khẽ cau mày, đôi mắt nghiêm túc nhìn chăm chăm Nguyệt Vô Thương, suy tư trong đầu mỉm cười, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Nếu như có một ngày người không ở, hoặc là bất đắc dĩ tách ra, vậy ta liền mang theo bảo bối chúng ta còn chưa đòi đi tái giá, để cho hấn nhận người khác làm phụ thân!"

Đôi mắt sắc bén của Dạ Nguyệt Sắc tinh chuẩn bắt được một tia mắt mác và cũng có chút thoải mái trong mắt Nguyệt Vô Thương, nàng cảm giác hấn có chuyện gì gạt nàng, hơn nữa chuyện này có liên quan tới nàng.

Hấn không có ở đây! Tự nhiên trong lòng Dạ Nguyệt Sắc cảm giác có chút trống rỗng, nàng chưa từng nghĩ tới vấn đề này, bởi vì ở trong tiềm thức của nàng, Nguyệt Vô Thương đều là yêu nghiệt không gì không làm được, yêu nghiệt không phải là nên ở lại trên đời gieo họa cho thế gian sao?

Muốn cùng nàng tách ra? Dạ Nguyệt Sắc quét một vòng thần sắc trên mặt Nguyệt Vô Thương, đột nhiên cảm thấy không đúng lắm, nhìn về phía Nguyệt Vô Thương nghiêm túc nói: "Nguyệt Nguyệt, chàng phải sống thật khỏe, hơn nữa phải sống thật vững vàng, nếu không ta thật sự liên lập tức tái."

"Được." Nguyệt Vô Thương đưa tay đem hai người hấn thân cận nhất trên đời này ôm lấy.

Chẳng qua là, trên đời quá nhiều chuyện làm cho người quá mức Thân Bất Do Kỳ, không phải chỉ dựa theo ý nguyện của một người là có thể, cho dù hấn có muôn lần, vạn lần không muốn cùng nàng tách ra, bất kể sinh lý hoặc là tử biệt, hấn cũng không muốn, không muốn!

Nếu như chuyện thật sự phát triển đến nông nổi đó, nàng thật có thể quên mất hấn để đi tái giá, có lẽ đến lúc đó, lựa chọn đó sẽ là tốt nhất.

"Nguyệt Nguyệt, có phải chàng có chuyện gì gạt ta hay không?" Dạ Nguyệt Sắc đưa tay muốn đẩy Nguyệt Vô Thương ra, sao ôm nàng chặt thế, Dạ Nguyệt Sắc đành phải lấy tay cách ở giữa hai người, trong lòng đột nhiên có chút trở nên bất an.

"Không sao, nàng đừng suy nghĩ quá nhiều." Nàng chỉ cần yên lặng sau lưng hấn, để cho hấn yêu thương cưng chiều, tốt nhất cả đời cũng đừng có phiền não, "Sắc Sắc, ta dẫn nàng về thăm nhà, thăm nhạc phụ nhạc mẫu được không?"

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, thật sự rất kỳ quái, kể từ sau khi biết nàng mang thai, Nguyệt Vô Thương vẫn phản đối nàng ra cửa, hận không để cho nàng ngủ giống như heo. Bây giờ lại nói muốn dẫn nàng trở về Tướng phủ, mặc dù trong lòng kỳ quái, nhưng vẫn gật đầu một cái, đồng ý đi Tướng phủ.

Đối với Nguyệt Vô Thương hỏi han ân cần, phục vụ săn sóc chu đáo, mặc dù Nguyệt Vô Thương vẫn luôn là như vậy, nhưng Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương biến sắc sau khi ăn xong đi theo Dạ Thiên đến thư phòng, trong mắt thoáng qua một tia hồ nghi.

"Mẫu thân, ta cũng ăn xong, hơi mệt, muốn về nghỉ ngơi." Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía bốn vị mẫu thân cười như hoa, sau đó để Đỗ Quyên bước đến đỡ nàng trở về phòng.

Lúc đến cách thư phòng không xa, Dạ Nguyệt Sắc nhìn ánh đèn cùng với hai bóng người bên trong phòng, quay đầu lại nhìn về phía Đỗ Quyên nói: "Đỗ Quyên, tiểu thư nhà em đột nhiên muốn ăn tổ yến, em đến phòng bếp xem thử có còn không. . ."

Đỗ Quyên tò mò nhìn Dạ Nguyệt Sắc, yếu ớt nói: "Cô gia nói ăn ít nhưng ăn nhiều bữa, mới vừa rồi tiểu thư đã ăn thật nhiều rồi."

Trên đầu Dạ Nguyệt Sắc xuất hiện hắc tuyến, rốt cuộc ai là chủ nhân của em thế? Ngay sau đó nhìn về phía Đỗ Quyên nói: "Mới vừa rồi là ta ăn, bây giờ

là Bảo Bảo trong bụng muốn ăn, nhanh lên một chút, nếu để đói bụng đến hần, cha ta."

Đỗ Quyên mặc dù kỳ quái, nhưng vừa nghe Dạ Nguyệt Sắc uy hiếp, ba chân bốn cẳng vội vã hướng phòng bếp chạy đi

Dạ Nguyệt Sắc thấy Đỗ Quyên đi xa, rón ra rón rén đi về hướng thư phòng, giác quan thứ sáu của nữ nhân nói cho nàng biết, lúc này bên trong thư phòng, Nguyệt Vô Thương cùng cha nàng nói chuyện chính là nguyên nhân gần đây Nguyệt Vô Thương kỳ quái thế kia.

Dạ Nguyệt Sắc lén lút lút lút đến gần thư phòng, gió đêm đang gào thét, căn bản không nghe được thanh âm đè thấp trong thư phòng, Dạ Nguyệt Sắc có chút bất đắc dĩ lực lợi đi tới cửa phòng thư phòng, đem tai áp vào trên ván cửa, chỉ nghe thanh âm đè thấp đứt quãng truyền đến trong tai, "Cổ độc. Từ thư Rồi đi. . ."

Chẳng qua là còn chưa kịp nghe rõ ràng hơn, cửa đột nhiên bị mở ra, Dạ Nguyệt Sắc lao đảo về phía sau một cái, sau đó cũng bị người từ phía trước ôm lấy, lúc kinh hoàng ngẩng đầu lên, đã phát hiện Nguyệt Vô Thương đã ở ngay trước mặt.

Dạ Nguyệt Sắc lòng vẫn còn sợ hãi nhìn Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày, đột nhiên diện mục rối rắm, che bụng nói: "Nguyệt Nguyệt, bụng có chút đau."

Sau đó trên trán, trên chóp mũi rất nhanh bắt đầu đỏ mẩn, mặt Nguyệt Vô Thương liền biến sắc, nhanh chóng ôm Dạ Nguyệt Sắc lên, đi về hướng gian phòng, Dạ Thiên vừa nhìn trận chiến này, biết thủ hạ Nguyệt Vô Thương có một người có y thuật cùng đến Tướng phủ, vội vàng đi theo sau lưng Nguyệt Vô Thương

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy trong bụng có loại cảm giác đau đớn không thôi, trên mặt Nguyệt Vô Thương tràn đầy lo lắng, một tay cầm tay của nàng, một tay lau chùi mồ hôi lạnh trên trán và chóp mũi nàng, chẳng qua là Dạ Nguyệt Sắc trong cơn đau đớn đương nhiên không hề nhận thấy được bàn tay cầm khăn lụa lau mồ hôi của Nguyệt Vô Thương không ức chế được run rẩy, có thể nghĩ nội tâm lúc này lo âu xa xa kia không phải là nhủ chặt chân mày là có thể biểu hiện ra .

Bắc Đường một tay khoắc lên cổ tay Dạ Nguyệt Sắc, chân mày cũng nhăn thật chặt ở một chỗ, mặc dù nghe Nguyệt Vô Thương nói có chút kinh sợ, tới đa cũng là động thai khí, cũng không trở thành giống như có dấu hiệu sanh non như hôm nay vậy. Hơn nữa căn cứ tình hình lúc này cho thấy, rõ ràng chính là một loại thuốc phá thai mạn tính nổi lên tác dụng, nhưng thức ăn Dạ Nguyệt Sắc bình thường ăn đều được kiểm tra cẩn thận, làm sao có thể xuất hiện trạng huống này? Phân lượng trong cơ thể không phải ít và lại phát hiện được sớm, hơn nữa theo tình huống như vậy cho thấy phải là chuyện mấy ngày trước.

Khi Bắc Đường thu tay lại, Nguyệt Vô Thương liền vội vàng mở miệng hỏi: "Như thế nào?"

Bắc Đường từ trong hòm thuốc mang theo lấy ra một hàng ngân châm, hướng về phía Nguyệt Vô Thương lắc đầu một cái, ý bảo không sao, sau đó liền bắt đầu ghim kim.

Nhìn trán Dạ Nguyệt Sắc không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, Nguyệt Vô Thương một tay lau mồ hôi đang tuôn ra, thấy Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ đau đến cắn môi dưới, Nguyệt Vô Thương đưa tay nhét vào trong miệng Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc một hợp cắn lấy tay Nguyệt Vô Thương, vẫn là vị trí lần trước, chỉ chốc lát liền có máu tươi chảy ra.

Lúc nàng cười, hần hi vọng nàng có thể cười đến rục rờ hơn, lúc nàng đau, hần hy vọng có thể cùng chịu đau với nàng.

Bị Dạ Nguyệt Sắc cắn bàn tay, đau đớn vẫn như cũ truyền đến không hề làm Nguyệt Vô Thương giảm bớt nửa phần tự trách, ngược lại càng làm cho hần càng thêm tự trách, nỗi thống khổ của nàng nhất định làm hần thống khổ hơn vô số lần.

Khi Bắc Đường thu hồi châm, Dạ Nguyệt Sắc đã hôn mê, nhưng hàm răng vẫn cắn thật chặt bàn tay Nguyệt Vô Thương như cũ, Bắc Đường liếc mắt nhìn, lắc đầu một cái, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Phụ nhân và Thiếu chủ cũng không có chuyện gì, chỉ là ăn phải một số thức ăn có thuốc phá thai, nguyên nhân sau đó bị kinh sợ."

Nguyệt Vô Thương nhủ chặt mày, không hề giãn ra trong nháy mắt, ngay sau đó lần nữa nhủ chặt.

"Thức ăn hôm nay đều là ta tự mình động thủ chuẩn bị, tại sao có thể như vậy?" Tứ Nương lo âu nhìn Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường, trong lòng áy náy vạn phần, nhìn Dạ Thiên chau mày, "Tại sao có thể như vậy. .

"Không phải là thức ăn hôm nay có vấn đề." Bắc Đường hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Phải là thức ăn hai ngày trước."

Hai ngày trước, Nguyệt Vô Thương khẽ suy tư, thức ăn biệt viện đều là đã kiểm tra nghiêm khắc, vậy cũng chỉ còn lại đêm trừ tịch cung yến hôm đó rồi, lúc Nguyệt Lưu Ảnh đoạt cung, lúc lực chú ý của hần bị dời đi là lúc Dạ Nguyệt Sắc bị trúng thuốc hay sao? Con mắt Nguyệt Vô Thương ám trầm, xem ra người trước kia đi theo sau lưng hần, hôm nay đã là thật không thể xem thường! Dạ Thiên cau mày trấn an Tứ Nương, "Đừng nghĩ nhiều, hôm nay mẹ con Sắc Sắc bình an, khẳng định cần nghỉ ngơi, mọi người trước hết giải tán đi về nghỉ ngơi đi!"

Dạ Thiên đương nhiên cũng hiểu chuyện này cùng Nguyệt Lưu Ảnh không thoát được quan hệ, thủ đoạn người nọ mạnh mẽ đoạt cung, trong vòng hai ngày, đem tất cả quan viên trong triều ủng hộ nhị hoàng tử bãi quan, lưu đây, giết! Đã kích dị đảng, dùng thủ đoạn cứng rắn trấn áp tất cả thanh âm phản đối trong triều.

Mặc dù ông vẫn trung lập, vậy mà Nguyệt Lưu Ảnh từ đầu đến cuối đối với ông lễ ngộ có thừa, chi không biết là đó có phải là bữa tối cuối cùng hay không. Ông đương nhiên cũng biết rõ quá khứ Nguyệt Lưu Ảnh có ý tứ đối với Sắc Sắc nhà ông, hơn nữa Nguyệt Lưu Ảnh vẫn không hề phong con gái

của Vân Quốc cứu từng giúp hắn đoạt vị làm hoàng hậu, xem ra hôm nay, ý kiến mà Nguyệt Vô Thương mới vừa cùng ông nói đại khái đã phải áp dụng trước.

Nhìn Dạ Nguyệt Sắc một cái, Dạ Thiên mang theo bốn vị phu nhân rời khỏi phòng, xét thấy vết xe đổ, nên Bắc Đường tự mình đi nấu thuốc. Trong phòng chỉ còn lưu lại hai người Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc.

Nguyệt Vô Thương lấy ngón tay bị Dạ Nguyệt Sắc cắn tràn tia máu ra, nhẹ nhàng lướt nhẹ qua hàng mày liễu của Dạ Nguyệt Sắc đang nhíu lại, giống như cảm giác được hắn đụng vào, mày Dạ Nguyệt Sắc giãn ra, Nguyệt Vô Thương thấy thế ôn nhu cười một tiếng.

Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt có chút tái nhợt, thần sắc tràn đầy nhớ nhung. Thời gian như thế này thật tốt a, nàng bình yên không lo, an tâm ngủ, hắn nhìn, mặc cho thời gian vẫn tiếp tục như vậy, được vĩnh viễn sánh cùng tôi đất như vậy.

Ngón tay êm ái rơi xuống bụng của Dạ Nguyệt Sắc, tựa hồ cảm giác được chỉ thấy một tia hơi nhỏ nhảy lên, cả người Nguyệt Vô Thương đột nhiên chấn động, cả người trở nên cứng ngắc vô cùng, ngón tay vừa ở bụng của Dạ Nguyệt Sắc càng thêm cứng ngắc, động cũng không phải, không động cũng không phải.

Thần sắc trên mặt Nguyệt Vô Thương tràn đầy hưng phấn, hắn tựa hồ cảm thấy sinh mạng trong bụng kia rung động, mặc dù có mang ba tháng là không thể nào có máy thai, nhưng Nguyệt Vô Thương lần đầu tiên cố chấp cho là, đó chính là bảo bối trong bụng đang động, như thế chứng minh sinh mạng của nó ương ngạnh mà yếu ớt.

Thần sắc hưng phấn đột nhiên cứng ở trên mặt, nếu như ăn lầm thuốc phá thai là yến tiệc trong cung, như vậy. Trong mắt Nguyệt Vô Thương có cuồng phong bạo vũ lẫn lộn, không khí cả bên trong nhà không tự chủ cũng cuồng loạn hẳn lên.

Lúc Nam Uyên tiến vào, nhất thời cả người căng thẳng, hắn cũng chưa từng gặp qua Nguyệt Vô Thương từng có sát khí như vậy, không tự chủ đem bước chân dừng ở nơi xa, chờ đợi trận gió lốc này thổi bình thường.

"Tìm được chưa?" hồi lâu sau, thanh âm trầm thấp của Nguyệt Vô Thương hỏi, Nam Uyên mới dám giật giật người có chút cứng ngắc, phớt thông một cái đã quỳ gối trên đất, cúi thấp đầu, thanh âm cứng ngắc nói: "Tìm khắp hoàng cung cùng với tất cả địa phương Nguyệt Lưu Ảnh có thể giấu, đều không có tìm được."

Trái tim Nguyệt Vô Thương như vừa rơi xuống, hướng về phía Nam Uyên khẽ gợn tay lên ý bảo, Nam Uyên liền lo lắng rời đi.

Thời điểm Tháng ba, kinh thành tuyết rơi càng chặt hơn, gió lạnh cũng giống như càng thêm gào thét, mang theo một loại khí thế muốn đem cả kinh thành bao phủ hủy diệt, không chút dấu hiệu nào muốn dừng lại.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, lúc Dạ Nguyệt Sắc tỉnh lại, phát hiện tất cả mọi người tụ tập tại trong phòng của nàng, trên mặt đều là vẻ lo lắng, dọa cho Dạ Nguyệt Sắc sợ đến mức lập tức che tay ở bụng của mình, nơi đó trước sau đều như một, không có chút dấu hiệu nào chứng minh nó vẫn còn ở hoặc là không có ở đây.

Dạ Nguyệt Sắc ngược mắt ngán lệ yếu ớt hỏi Nguyệt Vô Thương ngồi ở bên giường, "Nguyệt Nguyệt. Có phải hay không?"

Nguyệt Vô Thương cầm bàn tay Dạ Nguyệt Sắc đuổi ra, thanh âm mang theo một cổ trầm ổn làm cho người ta an tâm, "Vẫn còn, không sao."

Dạ Nguyệt Sắc mới hơi yên lòng, nhìn lướt qua người có trong nhà, một đám người sáng sớm đã tới hù dọa nàng, rõ là.

Chẳng qua là Dạ Nguyệt Sắc vẫn chưa an tâm được bao lâu, ngoài cửa thanh âm của quản gia liên truyền đến, "Lão gia, ba vị công công trong cung tới!"

Dạ Thiên khẽ cau mày, không đợi ông lên tiếng, cửa đột nhiên bị người đẩy ra, một luồng gió lạnh cùng hoa tuyết bay vào bên trong nhà, một thanh âm the the liên truyền vào, "Ai yêu, tướng gia, ta là tới tìm Vương gia. Nghe nói Vương gia ở Tể tướng phủ, phụng ý chỉ của hoàng thượng, đặc biệt tới địa phương của ngài."

Từ lời nói cùng với hành động của người này đã nhìn ra người này đối với Dạ Thiên vẫn còn ở trong triều làm tướng gia, cùng với Nguyệt Vô Thương vẫn như cũ là Vương gia không chút nào tôn trọng, Dạ Thiên giận đến râu mép vểnh lên, hướng về phía thái giám kia nói: "Không biết ba vị công công đến vì chuyện gì?"

"Hoàng thượng ra lệnh chúng ta dẫn theo người tới gặp Vương gia." Ba vị công công kia vội phát trần trong tay ra, hướng về phía ngoài cửa hô: "Còn không vào."

Nghe tiếng một người đi vào, khẽ cúi thấp đầu, làm cho người ta không nhìn thấy diện mạo nàng, cho đến khi người nọ mang mũ áo choàng trên đầu bỏ ra, nhất thời sắc mặt những người bên trong phòng đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Phong Mãn Lâu

Gió lạnh cuốn những bông tuyết trên người cô gái kia xuống, chỉ thấy nữ tử có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, đôi mắt long lanh, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhuận, nhìn mặt thì tầm mười bốn mười lăm tuổi. Cô gái xinh đẹp tuyệt trần, vốn khuôn mặt xinh đẹp chẳng có gì lạ, chỉ có điều nàng có khuôn mặt giống Dạ Nguyệt Sắc, cơ hồ là giống nhau như đúc, nhất là đôi mắt trong suốt long lanh.

Chiếc ly trong tay Dạ Thiên "Bộp" một tiếng rơi trên mặt đất vỡ nát, cả người càng thêm khiếp sợ nói không ra lời, mắt không hề chớp mắt nhìn người trước mặt, thần trí bay xa nhưng thân thể vẫn ở chỗ cũ.

Mọi người ở đó cũng rất khiếp sợ, hết nhìn cô gái này lại nhìn Dạ Nguyệt Sắc, cuối cùng nhìn thái giám Nguyệt Lưu Ảnh phải tới.

Nguyệt Vô Thương hơi hơi nheo mắt, nhìn lướt qua cô gái giống hệt Dạ Nguyệt Sắc, không biết đang suy nghĩ gì. Dạ Nguyệt Sắc cũng là tò mò quan sát người nọ, trên thế giới làm sao có thể có người giống nàng như vậy ?

"Hoàng đế bệ hạ gần đây tìm được người này, dung mạo như nữ nhân trên thiên giới, do đó đưa tới cho Vương gia, vì hoàng thất khai chi tán diệp. . . .
." Thái giám kia nói, rồi quay sang Dạ Thiên: "Tướng gia có thấy, nàng cực kỳ giống đệ nhất mỹ nhân danh chấn tứ quốc năm xưa."

Dạ Thiên sững sờ nhìn người nọ, tinh thần hoảng hốt, lắp bắp nói: "Giống, rất giống."

Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua người nọ, hơi nheo mắt lại, Nguyệt Lưu Ảnh làm vậy hẳn là có chủ ý. Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương nhìn chăm chăm mỹ nhân kia, nghĩ tới Nguyệt Lưu Ảnh nói muốn đưa cho Nguyệt Vô Thương, hung hăng bóp tay Nguyệt Vô Thương một cái.

"Như vậy, người cũng đã đưa đến, chúng tôi trở về phụng mệnh. Hoàng thượng còn bảo ta nhắc nhở Vương gia một chút, hôm nay là ngày cuối cùng rồi." Thái giám kia vung phất trần, nghênh ngang ra khỏi phòng, hồi cung.

Nhưng người còn lại thần sắc khác nhau nhìn nữ nhân đứng ở cửa phòng.

Trong hoàng cung, Nguyệt Lưu Ảnh ngồi trên ghế rồng, một đôi mắt phượng chăm chú nhìn chiếc lồng đặt trên long án. Bên cạnh lồng để một lò sưởi nhỏ, trong lồng, một con Hồ điệp xinh đẹp nhẹ nhàng bay múa, cùng không khí mùa đông bên ngoài là cực kỳ tương phản.

Nguyệt Lưu Ảnh chăm chú nhìn Hồ điệp tới mức mất hồn, cho đến khi thái giám vừa từ Tướng phủ trở về phá vỡ im lặng, mới đem suy nghĩ của Nguyệt Lưu Ảnh kéo trở lại.

"Người đã đưa đi rồi?" Nguyệt Lưu Ảnh ngẩng đầu trầm giọng hỏi, trong khoảng thời gian trước hẳn vẫn tìm một cô gái sinh ngày mười bốn tháng bảy, chỉ là lúc thấy nàng hẳn thật sự sợ hết hồn, nữ tử này cực kỳ giống Dạ Nguyệt Sắc, càng giống như đệ nhất mỹ nhân danh chấn tứ quốc nhiều năm trước.

Nếu nói người biết thức thời mới là tuấn kiệt, hẳn lần này làm như thế cũng là cố kỵ tình cảm chú cháu nhiều năm, chỉ trông mong hoàng thúc có thể hiểu khổ tâm của hắn. Nguyệt Lưu Ảnh nhìn trong Hồ điệp lồng, khẽ mỉm cười, chỉ bất quá hôm nay đã ngày cuối cùng trong kỳ hạn ba ngày, hẳn thật là không muốn dùng phương pháp cực đoan như thế xử lý để cho nàng chịu đau khổ.

Chẳng qua là mấy lần phải người điều tra, thế nhưng tra không ra lai lịch của cô gái thần bí kia, chỉ biết là nàng ta tên là Mặc Ly, chẳng qua là hôm nay hắn đem nàng cho Nguyệt Vô Thương, tự nhiên là không cần quan tâm nữa.

Tướng phủ.

Nữ tử kia khẽ nhìn qua mọi người, cuối cùng dừng trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, hơi nâng nụ cười, quả thật là rất giống nàng.

Mặc Ly khẽ mỉm cười, nụ cười giống như gió xuân, khiến tất cả mọi người trong nhà cảm thấy thoải mái cực kỳ. Dạ Nguyệt Sắc cũng quan sát Mặc Ly, sau đó quay sang Dạ Thiên, yếu ớt hỏi một câu: "Cha, không phải là cha ở ngoài, khụ khụ, có con gái riêng chứ?"

Dạ Thiên ho khan hai tiếng, lúng túng nhìn chăm chăm vào Mặc Ly, nàng sao có thể là con gái riêng của hắn, có thể là con của người kia. . . . Nhưng mà hắn đã tận mắt nhìn thấy nàng ấy đã chết, làm sao có thể sinh ra một nữ nhi mười bốn mười lăm tuổi ?

Dạ Thiên cũng rất băn khoăn, hai lông mày nhíu lại, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Tất nhiên không phải, có lẽ là đáng đáp giống nhau mà thôi. . . .
."

Trong mắt Mặc Ly thoáng hiện tia sáng tinh nghịch, nhưng trong nháy mắt biến mất, ngay sau đó vô hại hướng về phía mọi người cười cười: "Nguyệt Lưu Ảnh nói, là đưa ta cho Cẩm Nguyệt vương gia." Nói xong bước về phía trước hai bước, đứng trước mặt Nguyệt Vô Thương, cười nói: "Người chính là Cẩm Nguyệt Vương sao, chúng ta trở về Vương Phủ chứ?"

Nguyệt Vô Thương nheo mắt lại, nhìn người dám gọi thẳng tên Nguyệt Lưu Ảnh, ngay sau đó khẽ mỉm cười, hướng về phía Mặc Ly nói: "Người trở về nói cho hắn biết, Bồn vương không có tính háo sắc, hơn nữa." Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc, thần sắc ôn nhu sùng nịnh, trong giọng nói cũng có một tia mềm mại tinh tế, "Bồn vương cũng không muốn nạp thêm tiểu thiếp."

Vừa dứt lời, sắc mặt Mặc Ly biến hóa, nhưng trong phút chốc liền khôi phục tự nhiên, đối với Nguyệt Vô Thương không chút phật lòng: "Người xem, ta

trẻ tuổi hơn nàng, dung mạo y hết nàng, hơn nữa ta so với nàng đang bệnh tật thì có phần tốt hơn."

Mặc Ly nhìn mặt Dạ Nguyệt Sắc, thần sắc khiêu khích, bộ dáng bời bời, một đôi mắt sang quắc quan sát Dạ Nguyệt Sắc, ngay sau đó khẽ lắc đầu một cái, cái cổ độc này đặt tên là "Phá kiển", hẳn là không dễ giải, hơn nữa có vẻ đã tái phát hai lần rồi.

Dạ Nguyệt Sắc thấy Mặc Ly quan sát mình, vừa nghe Mặc Ly nói nàng liền kích động, Xú nha đầu. . . Đối với khiêu khích của Mặc Ly, Dạ Nguyệt Sắc không chút phật lòng hơn nữa rất là đắc ý nói: "Ta sẽ sinh đứa trẻ, ngươi có thể sao?"

Mặc Ly mỉm cười, khoe miệng giật giật, bất quá, sinh đứa trẻ sao, nàng thật sự sẽ không làm.

Lúc này Nguyệt Vô Thương cũng không xem qua Mặc Ly một chút, thần sắc ôn nhu mang theo một tia sầu lo, hôm nay đã là ngày cuối cùng, tìm khắp nơi không thấy chỗ Nguyệt Lưu Anh giấu cổ độc, trong mắt thoáng qua một tia sát ý.

Mặc Ly nhìn Nguyệt Vô Thương lúc này trong mắt lộ ra sát ý, khoe miệng hơi nâng lên, sau đó nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nụ cười càng hiện rõ.

Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy, đột nhiên xuất hiện một nữ nhân đáng đáp cực kỳ giống mình, hơn nữa so với mình có phần đẹp hơn, loại cảm giác này thật là cực kỳ không tốt, hướng về phía Mặc Ly hết sức bất mãn nói: "Bản tiểu thư cần nghỉ ngơi rồi, những người không có nhiệm vụ sớm một chút rời đi đi!"

Dạ Thiên nhìn Mặc Ly, quay lại nhìn Dạ Nguyệt Sắc, kể từ khi Mặc Ly vào nhà, chân mày chưa từng giãn ra, hướng về phía Mặc Ly nói: "Vị cô nương này, mời theo ta đi ra ngoài, ta có lời muốn hỏi cô nương."

Mặc Ly cười vô hại, hướng về phía Dạ Thiên gật đầu một cái, tất cả mọi người rời đi.

Nguyệt Vô Thương nhìn bóng lưng Dạ Thiên cùng Mặc Ly, trong bụng suy nghĩ, cảm thấy càng khả nghi, đệ nhất mỹ nhân sao? Xem ra chuyện này có chút phức tạp, chỉ mong đừng làm loạn kế hoạch của hắn.

Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc ngủ thiếp đi, kéo chăn lại, đứng dậy, xem ra hắn nên tự mình đi một chuyến.

Sau khi bóng người màu trắng ra khỏi phòng, một bóng người như gió làm cho người ta cảm thấy bị hoa mắt, nhanh chóng lẩn mình vào trong phòng Dạ Nguyệt Sắc.

Người nọ bước chân thanh thản, giống như đi ở trong nhà mình, nhàn nhã xoay bước, chậm rãi đi tới trước giường Dạ Nguyệt Sắc, ồng tay áo vung lên điểm huyệt ngũ của nàng, nhàn nhã tự đắc ngồi ở vị trí của Nguyệt Vô Thương vừa rồi, nghiêm túc quan sát Dạ Nguyệt Sắc đang ngủ thiếp đi.

Thật là giống nhau a! Mặc Ly ở trong lòng cảm khái, đột nhiên đưa tay kéo chăn ra, không chút do dự mở áo Dạ Nguyệt Sắc, nhìn điểm hồng nơi ngực trái, da trắng nõn gần như trong suốt, tựa hồ có thể xuyên qua da thấy cổ trùng ngũ động bên trong.

Mặc Ly từ từ mở tay ra, nụ cười nơi khóa miệng so với vẻ vô hại vừa rồi thì khác nhau một trời một vực, hơn nữa lại lộ ra vẻ đắc ý.

Mà lúc này ngoan ngoãn nằm ở trong tay Mặc Ly chính là hồ điệp vẫn mong muốn vỗ cánh mà bay, rất giống con ở cùng Nguyệt Lưu Anh, nụ cười của Mặc Ly lại càng sâu.

Trong hoàng cung, hai người giằng co, không ai nhường ai. Không khí có vẻ hết sức đè nén khấn trương, không khí chung quanh tựa hồ cũng ngưng kết lại, Nguyệt Lưu Anh mắt thẳng tắp nhìn Nguyệt Vô Thương, hẳn cũng không dám dùng sức hô hấp, chỉ có thể gượng chống mà cùng Nguyệt Vô Thương giằng co, trầm giọng hỏi: "Hoàng thúc có thể viết hưu thư?"

Nguyệt Vô Thương nhìn Nguyệt Lưu Anh, trong mắt lóe lên tức giận, thanh âm càng thêm âm trầm vô cùng, "A Anh, hôm nay ta muốn ngươi chết, ngươi tuyệt đối sống không qua ngày mai!"

Nguyệt Lưu Anh sắc mặt tối sầm lại, ngay sau đó trấn định, trên mặt vẫn sinh ra vẻ tươi cười, "Cổ Dạ Nguyệt Sắc chôn theo ta, chúng ta khi sống không làm được vợ chồng, không thể sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, cũng có thể chết cùng tháng cùng năm, như vậy tốt lắm, đa tạ hoàng thúc thành toàn!"

Nguyệt Vô Thương đột nhiên đi tới trước mặt Nguyệt Lưu Anh, ngón tay thon dài nắm cổ hắn thật chặt, từng chữ từng câu nói: "Đừng cho là ta không dám giết ngươi!"

Nguyệt Lưu Anh vô vị cười, mắt nhìn chằm chằm Nguyệt Vô Thương, "Ta đây cho là ngươi không dám!"

Nguyệt Lưu Anh bởi vì thiếu dưỡng khí, sắc mặt tím lại, cổ nặn ra vẻ tươi cười, tựa hồ lúc này người bị bóp chặt cổ họng không phải là hắn.

Hắn tin, Nguyệt Vô Thương sẽ không giết hắn, nếu không hai ngày trước sẽ không tra xét địa phương của hắn, tìm mẫu cổ. Nói vậy hôm nay chính là tìm khắp nơi không thấy, mới có thể ra hạ sách này tới uy hiếp hắn.

Bất kể Nguyệt Vô Thương thông minh như thế nào, hắn cũng sẽ không tìm được mẫu cổ, bởi vì mẫu cổ là cổ cũng mà không phải là cổ vậy. Dù ruột hắn có chín khúc, tìm có bấy lỗ, cũng không thể sẽ tìm được mẫu cổ chút nào dấu vết.

"Vậy ta lập tức giết ngươi!" Nhẹ nhàng nói ra mấy chữ, thanh âm nhẹ tựa hồ bay theo, ngón tay từ từ nắm chặt, động tác cực chậm, chậm để cho Nguyệt Lưu Anh có thể thử nghiệm cảm giác không khí từng chút từng chút biến mất. Đồng thời từ từ đưa tay nâng lên cao, khiến chân Nguyệt Lưu Anh

dần dần rời khỏi mặt đất.

Nguyệt Lưu Ảnh cắn răng không lên tiếng, bọn họ hiện đang đánh cuộc, đánh cuộc người nào mất kiên nhẫn trước.

Không khí tĩnh mịch, chỉ có thể nghe tiếng gió gào thét bên ngoài, cùng với hô hấp của Nguyệt Lưu Ảnh.

"Ha ha." Lúc này tĩnh mịch bị một trận tiếng cười dễ nghe phá hủy, thanh âm từ xa đến gần, đồng thời một bóng người màu đỏ xuất hiện trong phòng, người này chính là Mặc Ly. Thân ảnh mờ hồ vào trong điện, nếu như nàng không lên tiếng, hẳn là hai người cũng không phát hiện

Ông tay áo màu đỏ giống như có ý thức cuốn qua hông của Nguyệt Lưu Ảnh, không biết Mặc Ly dùng phương pháp gì, một giây sau, Nguyệt Lưu Ảnh đã được cứu ra ngoài, lúc này khom lưng kịch liệt ho khan, tham lam hô hấp.

Nguyệt Vô Thương cả kinh, nữ nhân nhỏ tuổi này lại có tu vi như thế. Hắn vốn tưởng rằng Mặc Ly có dáng dấp giống như Dạ Nguyệt Sắc, chắc chắn có liên hệ máu mủ, nhưng lại cùng một giuộc với Nguyệt Lưu Ảnh, hơn nữa người này thần bí như vậy, không biết trong hồ lô bán thuốc gì?

"Vương gia làm cái gì vậy?" Mặc Ly hướng về phía Nguyệt Vô Thương khẽ mỉm cười, đem Nguyệt Lưu Ảnh kéo ra phía sau, "Vương gia không ở nhà thường thức tiếng địch ta tự chuẩn bị, ngược lại rảnh rỗi chạy đến hoàng cung đi dạo."

Nguyệt Vô Thương con mắt sắc lạnh, sáng như đuốc nhìn Mặc Ly, lại nhìn Nguyệt Lưu Ảnh thần sắc khiếp sợ, lắc mình một cái đi tới trước mặt hai người, trầm giọng hỏi: "Mẫu cô ở nơi nào?"

Nguyệt Lưu Ảnh sau khi thở dốc cũng trầm giọng hướng về phía Mặc Ly hỏi: "Người rút cuộc là người phương nào?"

Mặc Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, thanh âm giống như ngọc, thanh thúy mà dễ nghe, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh nói: "Hoàng thượng chẳng lẽ đã quên, ngày đó nhìn thấy tình cảnh của ta, hôm nay lại không biết ta là ai?"

Trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh thoáng qua một tia sát ý, hôm đó nhìn thấy nàng, lúc đó hắn thật sự cho nàng là Dạ Nguyệt Sắc. Mặc Ly lời vừa nói ra, mặt của hai người liền trầm lại, Mặc Ly rút cuộc là lai lịch ra sao?

"Hai vị nghe được tiếng địch mơ hồ, dễ nghe lắm đúng không!" Mặc Ly nhẹ nhàng cười một tiếng, ngay sau đó xoay người biến mất khỏi cung điện, động tác nhanh, chỉ làm cho người ta cảm thấy một đạo hồng quang thoáng qua, đợi họ phản ứng kịp thì Mặc Ly đã biến mất không thấy đâu.

Nguyệt Vô Thương phản ứng kịp, thật nhanh chạy về Tướng phủ, Nguyệt Lưu Ảnh con mắt sắc ám trầm, xoay người cầm Hồ Điệp trên long án, đi theo Nguyệt Vô Thương tới Tướng phủ.

Lúc này trong Tướng phủ, tiếng địch réo rắt, một tiếng tiếp một tiếng, nhiều tiếng đòi mạng.

Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường, trên mặt tràn đầy khổ sở, mồ hôi không ngừng từ trán và chóp mũi tràn ra, đôi tay ngón trở trắng bệch, nắm chặt vải giường, đôi mắt đóng chặt, chân mày nhíu lại, xem ra hết sức khó chịu.

Một bên Bắc Đường mười ngón tay cùng sử dụng, nhanh chóng ghim kim, dùng ngân châm ngăn thính giác Dạ Nguyệt Sắc lại, chẳng qua là tiếng địch quá mức mãnh liệt, biện pháp như thế chẳng qua là trị ngọn không trị gốc, Bắc Đường mồ hôi trên mặt toát ra, hẳn chỉ hy vọng có thể chống đỡ được tới lúc Nguyệt Vô Thương mang theo mẫu cô trở lại.

Mà phía ngoài, Nam Uyên mang theo người của Vương Phủ, từng bước từng bước giết người thổi địch, chẳng qua là có hơi nhiều người, cho nên tiếng tiêu kia mãi không dứt.

Nhất thời trong Tướng phủ, mùi máu tươi tràn ngập. Dù là gió cuồng liệt cũng thổi không hết, là tuyết tràn ngập cũng ép không được.

Lúc Nguyệt Vô Thương chạy về, chỉ nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi chảy ra làm tóc ướt đầm dẫm thật chặt ở trên mặt, khiến cho khuôn mặt vốn nhỏ nhắn lại càng nhỏ hơn, giống như sinh mệnh sắp tiêu tán, Nguyệt Vô Thương đột nhiên có cảm giác không nắm bắt được.

Nguyệt Vô Thương trong lòng đau xót, bước nhanh về phía trước. Chỉ thấy vẻ thống khổ trên mặt Dạ Nguyệt Sắc càng nặng nề, cả kinh trong lòng, vén chăn lên nhìn, chỉ thấy thật dày dưới vẩy mồ hôi tràn ra một màu đỏ.

Nguyệt Vô Thương lúc này đôi mắt đỏ ngầu, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh quát lên: "Mẫu cô đâu?"

Bắc Đường thấy thế cũng cả kinh, vội vàng ghim kim ổn định thai nhi, lúc này trên tay hắn tràn đầy mồ hôi hột. Cả người giống như là ngâm trong nước, toàn bộ ướt đầm.

Nguyệt Lưu Ảnh thấy thế, sắc mặt càng ám trầm, nhìn Dạ Nguyệt Sắc sắc mặt trắng bệch, cùng với huyết sắc tràn ngập, trong mắt lóe lên một tia không đành lòng cùng tàn nhẫn, ngay sau đó quay đầu.

Lần nữa quay đầu lại thì trong mắt đã hoàn toàn không có thần sắc vừa rồi, lại tràn đầy vẻ hung ác, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Nếu muốn cứu nàng, mà hoàng thúc lại không muốn viết hưu thư, vậy cũng được, chỉ cần đem Thiên Nhật Hồng độc tập trung vào cơ thể, ta đương nhiên sẽ cứu nàng."

Đôi mắt phượng của Nguyệt Lưu Ảnh nhìn thẳng vào Nguyệt Vô Thương, cầm trong tay một bình sứ trong suốt đưa cho Nguyệt Vô Thương, một tay đem nắp bình lấy ra, một mùi máu tươi nhất thời tràn ngập ở trong không khí.

Mắt Nguyệt Vô Thương tối sầm lại, nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, nâng tay trái lên, ở trên cổ tay hung hăng lướt một cái, nhất thời máu tươi chảy ròng. Nguyệt Vô Thương cũng không nhìn lại trên cổ tay mình, đưa tay tiếp nhận bình sứ trong tay Nguyệt Lưu Ảnh.

"Không thể. . . ." Bắc Đường sợ hãi kêu lên, trên đời đã không còn cái tử hồi sinh đan, nếu như lại trúng Thiên Nhật Hồng độc nhất định là phải chết, nếu như chỉ tạm thời hưu phu nhân, núi xanh còn đó, ngày khác nhất định có thể giết Nguyệt Lưu Ảnh.

Chẳng qua là Nguyệt Vô Thương đã đem bình sứ chứa Thiên Nhật Hồng độc hòa với máu, rót lên vết thương, hai loại huyết dịch từ từ dung hợp, phát ra màu sắc xinh đẹp.

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc trên giường khẽ mỉm cười, cho dù lúc này hắn viết hưu thư, Nguyệt Lưu Ảnh cũng sẽ dùng cổ độc uy hiếp hắn dùng độc, nếu không tại sao đem độc được mang ở trên người, nhất định là sớm có dự mưu.

Huống chi, cho dù chết, hắn cũng sẽ không bỏ nàng.

Nguyệt Lưu Ảnh thấy thế, tảng đá treo trong lòng rốt cuộc rơi xuống, trên mặt tràn ngập nụ cười, đi tới bên giường nhìn Dạ Nguyệt Sắc, cúi người chuẩn bị ôm Dạ Nguyệt Sắc mang đi.

Bắc Đường thét một tiếng kinh hãi, sau đó liền tiếng ngã xuống đất, Nguyệt Lưu Ảnh cúi người ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc, nhanh chóng ra khỏi Tướng phủ.

Trên đường đi bông tuyết gào thét, hàn phong rên rỉ.

Nguyệt Lưu Ảnh đem Dạ Nguyệt Sắc quấn vào áo choàng, phi thân ra khỏi Tướng phủ, nhanh chóng chạy về phía phủ Tứ hoàng tử trước kia.

Một gian phòng của phủ Tứ hoàng tử, Nguyệt Lưu Ảnh cảm khái thế sự vô thường, hôm đó chính tại nơi này, tây tử đặc đem nàng giao cho hắn, hắn ở nơi này đem nàng vứt bỏ, cho nên thành toàn bọn họ, hôm nay ở nơi này, hắn tuyệt đối không cho phép nàng rời khỏi hắn, bất kể là dùng phương pháp gì.

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường, từ trong ngực thận trọng lấy ra hồ điệp trong lòng, khẽ kéo vạt áo Dạ Nguyệt Sắc, đem Hồ điệp tới trước ngực Dạ Nguyệt Sắc .

Không sai, mẫu cô cũng không phải là cô trùng, cho nên dù Nguyệt Vô Thương có bản lĩnh mức nào cũng sẽ không biết mẫu cô chính con bướm này. Cũng sẽ không biết, ngày đó Tây Tử Đặc cho Thái hậu trúng cô độc, chính là mẫu cô của Dạ Nguyệt Sắc, mà sau khi dùng cô độc, liền đem mẫu cô thả vào cơ thể người khác, cho đến khi nó phá kén thành bướm, dùng cái này giải cô độc.

Cho nên hắn mới có thể chắc chắn, Nguyệt Vô Thương không tìm được mẫu cô, chắc chắn hắn sẽ mình tự nguyện trúng Thiên Nhật Hồng độc. Mà hắn đem Mặc Ly thân phận thần bí kia cho Nguyệt Vô Thương, cũng sinh vào mười bốn tháng bảy, nếu như hắn muốn giải độc, như vậy tất sẽ giống như trước đây, sau đó cả cuộc đời này là cùng Dạ Nguyệt Sắc vô duyên.

Nguyệt Lưu Ảnh nở nụ cười, như thể quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn như vậy.

Sau đó nụ cười trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên dừng lại, chỉ thấy Hồ điệp trong lòng lúc đến gần ngực Dạ Nguyệt Sắc liền hấp hối. Thấy hồ điệp phơi thấy ở trong lòng, Nguyệt Lưu Ảnh liền biến sắc, thấy trước ngực Dạ Nguyệt Sắc không có động tĩnh gì, không có chút nào là giải được cô độc.

Tây Tử Đặc! Ngươi dám lừa ta! Nguyệt Lưu Ảnh hai tay nắm chặt lại. . . .

Trong Tướng phủ, sắc mặt Nguyệt Vô Thương nhiễm đem nằm trên giường, Nam Uyên đã không biết đi nơi nào, chỉ còn Bắc Đường quỳ gối bên cạnh, tiếp tục thuần thực ghim kim lấy máu.

Bắc Đường thần sắc chuyên chú, cũng không chú ý tới lúc này trong phòng nhiều hơn hai người, chính là Bắc Mạc quốc quân cùng với Hường Nhai. Bắc Mạc quân chủ thần sắc nghiêm nghị, nhìn Nguyệt Vô Thương trên giường, trong lòng một trận đau đớn, năm đó ông ta chính là bị như vậy khổ sở hơn hai mươi năm.

Bắc Đường ở Tướng phủ cứu trị Nguyệt Vô Thương, bên kia Nam Uyên đi theo Nguyệt Lưu Ảnh đến Tứ hoàng tử phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82

Gió lạnh thổi tuyết bay, bên trong nhà màu hoàng quất (màu vàng giống trái quýt) ánh đèn ấm áp chiếu xuống, trên cửa sổ hình ảnh tuyết rơi nhiều, đột nhiên một bóng người thoáng qua. Trong phòng Nguyệt Lưu Ảnh nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc cau mày, hồ hấp dồn dập nằm ở trên giường, khe cau mày, sau đó đứng dậy đi ra bên ngoài.

Cửa đột nhiên mở ra, hoa tuyết bị gió lạnh thổi đem một bóng trắng chạy vào phòng, cửa nhanh chóng đóng lại. Bóng trắng vọt đến trước giường, đôi mắt hoa đào thần sắc quyến luyến, ngón tay trắng nõn thon dài khẽ nâng lên dung nhan người đang ngủ thiếp, còn chưa kịp khẽ xoa dung nhan trắng như ngọc kia, người kia cau mày buồn bực đột nhiên mở mắt.

Một đôi mắt sáng lấp lánh, bên trong tràn ngập hài hước, dù vậy vẫn ung dung nhìn người ngồi bên giường, một cánh tay lúng túng của Nguyệt Vô Thương nâng trong không trung, khẽ khoi lên một đôi mắt to ngập nước, không hề chớp mắt nhìn Nguyệt Vô Thương.

“Là người!” Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua người nằm trên giường, nếu như không phải vừa mới nhìn thấy tia thần sắc kia trong mắt nàng ấy, hẳn thật đúng là thiếu chút nữa không nhận ra, Nguyệt Vô Thương khoé mắt dư quang quét về phía hồ điệp trong lồng tre, khe cau mày, trong bụng mím cười suy tư, đột nhiên hiểu rõ rồi, hẳn đã nói đem chỗ của Nguyệt Lưu Ảnh cùng với cả Thiên đồ lật tung lên mà không tìm được mẩu cỏ, hẳn làm sao cũng không hề nghĩ đến mẩu cỏ cũng có thể phá kén thành bướm.

“Sao lại không thể là ta?” Mặc Ly từ trên giường ngồi dậy, sóng mắt lưu chuyển nhìn Nguyệt Vô Thương, chậm rãi từ trên giường bò dậy, sau đó hướng về phía Nguyệt Vô Thương khẽ mím cười: “Chuyện đã hoàn thành, ta muốn đi trước, sẽ không quấy rầy Vương gia thưởng tuyết...”

Trông mặt Nguyệt Vô Thương khẽ híp một cái, nhìn thần sắc Mặc Ly hôm nay như vậy, hẳn ngược lại kết luận Dạ Nguyệt Sắc hiện tại không có việc gì rồi, chẳng qua là hiện giờ đang ở đâu, chỉ sợ là bị Mặc Ly giấu đi.

Nguyệt Vô Thương muốn kéo Mặc Ly ra bên ngoài biệt viện của Tứ hoàng tử, trong mắt Mặc Ly thoáng qua một tia cười giảo hoạt, thân hình lóe lên, lập tức thần kỳ xuất hiện phía sau lưng Nguyệt Vô Thương, thân hình xinh đẹp tựa trước gương, nhìn Nguyệt Vô Thương có chút kinh ngạc, cười quyến rũ một tiếng, sau đó đứng dậy bay ra ngoài.

Nguyệt Vô Thương nhìn bóng lưng Mặc Ly rời đi, khe cau mày, đem bên trong gian phòng quét nhìn một vòng, trừ mùi hương thơm lạ lùng trong phòng, ngoài ra cũng không có phát hiện bên trong có cái gì khác thường, kết quả là đuổi theo thân hình Mặc Ly rời khỏi biệt viện của Tứ hoàng tử.

Nguyệt Vô Thương đạp tuyết đuổi theo Mặc Ly, cho đến khi dừng lại ở ngôi miếu đồ nát ngoài thành. Nguyệt Vô Thương nhìn Mặc Ly dừng lại, trầm giọng hỏi: “Nàng ở đâu?”

Mặc Ly vuốt ve lọn tóc buông xuống trước ngực, nhìn Nguyệt Vô Thương nói: “Tại sao ta phải nói với người?”

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương nhú lại, quét Mặc Ly một vòng, chỉ bằng nàng vừa mới tránh thoát hẳn một khắc kia, hẳn đã biết Mặc Ly người này không đơn giản. Gió lạnh vừa thổi, đem vạt áo Nguyệt Vô Thương thổi lên, gió cuốn bột tuyết nhào lên trên mặt Nguyệt Vô Thương, ánh sáng tuyết chiếu lên sắc mặt của hắn càng thêm trắng bệch.

Đôi mắt Mặc Ly vô hại, ánh mắt lại mang theo nụ cười nhìn Nguyệt Vô Thương, nụ cười trong mắt sâu hơn, đột nhiên bay tới trước mặt Nguyệt Vô Thương, thân hình mềm yếu không xương hướng trên người Nguyệt Vô Thương ngang nhiên dựa tới, Nguyệt Vô Thương khẽ lui về phía sau, tránh đi thân thể Mặc Ly dựa tới.

Ánh mắt nhìn Mặc Ly hết sức không vui, trong mắt ẩn chứa tức giận. Mặc Ly khẽ mím cười, lơ đãng nhìn Nguyệt Vô Thương, cười duyên nói: “Người phải hôn ta, ta liền nói cho người biết nàng ở nơi nào?”

Mặc Ly khẽ ngẩng đầu lên, cổ cao to ngoắt ra một đường cong đẹp mắt, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, ngón tay thon dài vuốt đôi môi một cái, nị nhàn như tơ nhìn Nguyệt Vô Thương, một bộ dạng nặc cho người hái.

Tức giận trong mắt Nguyệt Vô Thương càng sâu thêm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Ta đã nói qua, ta không đam mê đoạn tị!”

“Vậy là người không đáp ứng?” Mặc Ly nhìn lướt qua Nguyệt Vô Thương, vẻ mặt không chút nào biến hóa, vẫn như cũ cười nhìn Nguyệt Vô Thương nói: “Vậy người chờ cả đời cũng không thể nhìn thấy nàng đi!”

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương nhú lại, trong mắt sát ý nồng đậm, đột nhiên đưa tay đặt ở cổ Mặc Ly: “Không cần giờ trò, nếu không cho dù có thêm cánh người cũng đừng mơ tưởng bay ra khỏi kinh thành!”

Nụ cười trên mặt Mặc Ly vẫn như cũ, thấy Nguyệt Vô Thương đặt tay trên cổ của nàng, nàng ta cũng không có chút nào sợ hãi, thuận thế hướng trong ngực Nguyệt Vô Thương khẽ dựa, cả người giống như là không xương lướt qua tay Nguyệt Vô Thương, đem gò má tựa vào lồng ngực Nguyệt Vô Thương, một cái tay khác lại nhẹ nhàng vuốt lồng ngực Nguyệt Vô Thương, cười trêu nói: “Thật là không thương hương tiếc ngọc a!”

Nguyệt Vô Thương chán ghét đem Mặc Ly trong ngực đẩy ra ngoài, trầm giọng nói: “Ta hỏi lần cuối cùng, nàng ở đâu?”

Nụ cười trong mắt Mặc Ly sâu hơn, trông mặt hướng hương án của ngôi miếu đồ nát liếc một cái, chỉ thấy trên hương án khoác một màn vải, Đôi mắt Nguyệt Vô Thương nhú lại, thân thể thật nhanh hướng hương án đi tới, khoé miệng Mặc Ly cau lên, nụ cười càng phát sâu.

Nguyệt Vô Thương vạch mảnh vải rách trước mặt hương án, lại phát hiện phía dưới là một con heo bị trói gô lại, chính lúc này đây đang dùng lỗ mũi đẩy đi mảnh vải rách. Nguyệt Vô Thương trong mắt lóe lên tức giận cuồng bạo, tức khắc quay đầu, lại phát hiện Mặc Ly cười quỷ dị một tiếng, đột nhiên lác mình một cái mất tung hình ảnh.

Nguyệt Vô Thương nhanh chóng đuổi theo thân hình Mặc Ly đi ra ngoài, trong bụng khẽ suy tư, từ hoàng cung đến phủ Tứ hoàng tử, lại có mặt trong miếu hoang đồ nát, Mặc Ly căn bản không thể mang Dạ Nguyệt Sắc đi, cho nên chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất, Dạ Nguyệt Sắc đoán chừng vẫn còn ở trong biệt viện của Tứ hoàng tử.

Trong biệt viện của Tứ hoàng tử, Nguyệt Lưu Ảnh đuổi theo bóng người đi ra ngoài một lát sau phát hiện tình huống không đúng, đề ngựa trổng kể điệu hồ ly son, vội vàng chạy về phòng, chỉ thấy trên giường sớm đã không còn bóng dáng của Dạ Nguyệt Sắc, sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh đen lại, đột nhiên phát hiện phía sau bình phong có dị động, bèn chuyển tới phía bên ngoài của bình phong, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc đang trốn ở sau tấm bình phong, trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh rốt cuộc cũng dịu lại, đi lên phía trước ôm lấy người Dạ Nguyệt Sắc.

“Nguyệt Sắc, nàng đã tỉnh?” Giọng nói Nguyệt Lưu Ảnh kích động, hắn còn tưởng Tây Từ Dặc lừa gạt hắn, không nghĩ đến cô độc thật sự đã giải, trong lòng Nguyệt Lưu Ảnh kích động vạn phần: “Nàng đã tỉnh, ta lo lắng...”

Dạ Nguyệt Sắc cả người cứng ngắt nhìn Nguyệt Lưu Ảnh ôm nàng, lúc này thân thể không thể động, miệng không nói, chỉ có thể mặc cho tên Lesbian ôm nàng, nhưng trong lòng thì nóng nảy vạn phần.

“Nguyệt Sắc...” Nguyệt Lưu Ảnh đem cằm đặt trên bả vai của Dạ Nguyệt Sắc, giọng nói ôn nhu:

“Về sau để cho ta đến chăm sóc cho nàng được không?”

Dạ Nguyệt Sắc khẽ nhủ mảy, trong lòng vạn phần khinh bỉ, chỉ có thể khiến cho Nguyệt Lưu Ảnh ôm nàng nói nhỏ, lời nói chút được chút không.

“Nguyệt Sắc...” Nguyệt Lưu Ảnh đặt tay trên bụng của Dạ Nguyệt Sắc, thai kì đã hơn ba tháng, bụng đã có chút nổi lên, ngón tay Nguyệt Lưu Ảnh đặt trên bụng Dạ Nguyệt Sắc mỉm cười, nhưng con mắt thì tối sầm lại, trầm giọng nói: “Nguyệt Sắc, đứa nhỏ trong bụng chúng ta không cần, có được hay không, về sau chúng ta sẽ có rất nhiều hài tử...”

Dạ Nguyệt Sắc nghe Nguyệt Lưu Ảnh vừa nói như vậy, trong lòng trầm xuống, đôi mắt sáng quắc khẽ thoáng qua một tia khiếp sợ, trong lòng nóng nảy vạn phần.

Lúc này cửa đột nhiên bị mở ra, gió lạnh đi vào, một đạo âm thanh khinh thường vang lên: “Vậy cũng không được, đứa bé trong bụng của nàng cũng không phải là người có thể động được!”

Thân hình Mặc Ly lóe lên, trực tiếp xuyên qua bình phong đi cùng Nguyệt Vô Thương tới trước mặt của Nguyệt Lưu Ảnh, cười duyên nói: “Nàng đương nhiên là không thể để cho người chiếu cố, người muốn nàng vui vẻ vậy thì thay đổi lời nói kia đi, vậy thì ta có thể dừng lại, ha ha...”

Sau đó thân hình tiến về phía trước, Nguyệt Lưu Ảnh ngay sau đó ngã về phía sau lùi mấy bước, mà Dạ Nguyệt Sắc thì bị tách ra khỏi trong lòng Nguyệt Lưu Ảnh, trong mắt lóe nụ cười khinh thường, ánh mắt nhạo báng nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, tiếng cười dễ nghe giống như là châu ngọc rơi xuống khay ngọc.

“Để nàng lại, trầm thả người một con đường sống!” Nguyệt Lưu Ảnh nhìn Mặc Ly cùng Dạ Nguyệt Sắc phía sau lưng, hắn biết thân phận Mặc Ly không rõ nên không thể khống chế, chẳng qua là hôm nay quả quyết không thể để cho Mặc Ly mang Dạ Nguyệt Sắc đi.

“Cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!” Mặc Ly nhạo báng nói, kéo Dạ Nguyệt Sắc, hai người cùng nhau biến mất ở trong gian phòng.

Con cóc! Nguyệt Lưu Ảnh nhìn bóng người biến mất, lớn tiếng quát lên: “Người đâu, đuổi theo!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Mặc Ly mang theo nàng bay trên không như giẫm trên đất bằng bình thường đi lại, khẽ lên tiếng nói: “Người muốn mang ta đi đâu?”

Mặc Ly vừa bay, vừa lơ đãng đối với Dạ Nguyệt Sắc nói: “Đ dẫn nàng đến nơi tốt!”

“Ta không muốn đi!” Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía Mặc Ly nói: “Người thả ta xuống đi, ta nói ta không đi!”

“Phải không?” Mặc Ly bước chân không ngừng, xem thường cười nói: “Vậy cũng không phải do nàng quyết định!”

“Bụng của ta đau quá.” Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên nghĩ đến mới vừa rồi tình cảnh trong biệt viện của Nguyệt Lưu Ảnh, tựa hồ Mặc Ly cũng giống nàng rất quan tâm đến đứa bé trong bụng của nàng, vì vậy hướng về phía Mặc Ly lớn tiếng kêu lên nói: “Ai yêu, bụng của ta đau, đau bụng...”

Mặc Ly ôm Dạ Nguyệt Sắc đứng trên một gốc cây, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Đừng chơi trò vặt vãnh này, ta nhìn một cái cũng biết hài tử trong bụng nàng không có sao!”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Mặc Ly, đột nhiên hét lớn: “Nguyệt Nguyệt, cứu mạng! Cứu mạng a Nguyệt Nguyệt...”

“Đừng kêu nữa...” Mặc Ly dùng ngón tay móc móc lỗ tai, cười nói: “Gọi cũng uống phí khí lực, ta nghĩ nàng vẫn không biết...”

Mặc Ly nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói: “Hắn trổng Thiên Nhật Hồng, tạm thời đuổi theo chúng ta cũng vô ích...”

“Thiên Nhật Hồng?” Dạ Nguyệt Sắc nhướn mày, nàng biết rõ tình hình thống khổ của hắn khi trổng Thiên Nhật Hồng, trong lòng nóng nảy, nắm chặt tay Mặc Ly hỏi: “Sao lại trổng Thiên Nhật Hồng?”

Mặc Ly nhìn Dạ Nguyệt Sắc, khỏe mắt khẽ nhướng lên, đôi mắt đi lòng vòng, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói: “Ta phải nói thế nào với nàng cho đúng đây?” Mặc Ly nhìn lướt qua bộ dạng ngây thơ của Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương quả nhiên là đem nàng bảo vệ rất khá, đoán chừng nữ nhân ngọc này hiện tại cũng không biết mình trúng cổ độc đi, vậy hẳn có nên nói cho nàng biết sự thật hay không đây?

“Người nói a! Người nói a!” Dạ Nguyệt Sắc cắn ống tay áo Mặc Ly, lo lắng hỏi.

“Nếu như mà ta nói nàng phải đáp ứng ta ngoan ngoãn đi theo ta!” Đôi mắt Mặc Ly chợt hiện ý cười, khỏe miệng còn cong lên một nụ cười ta ác: “Đĩ nhiên nàng cũng có thể không đáp ứng ta, vậy nàng liền mang theo nóng này, mang theo nghi ngờ đi theo ta!”

“Được, ta đáp ứng người!” Tiểu nữ tử co được dân được, nói không giữ lời đó cũng là thái độ bình thường, Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía Mặc Ly nói: “Người mau nói...”

“Ta nghĩ nàng còn không biết nàng trúng cổ độc ‘Phá kiến’ đi...” Mặc Ly nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, nàng là không có tim không có phổi đây? Hay chỉ ngọc một chút mà thôi? Mặc Ly lướt qua Dạ Nguyệt Sắc: “Giải cổ của mẫu cổ của nó là ở trong tay Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh uy hiếp Nguyệt Vô Thương viết từ thư bỏ nàng, kẻ này không thành liền ép Nguyệt Vô Thương tự tay mình gieo xuống Thiên Nhật Hồng cổ độc, sau đó thì cho nàng giải cổ! Biết rồi chứ!”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe sự thật khiếp sợ, sau đó nước mắt liền cứng đầu cứng cổ từ trong vành mắt tràn ra. Trong lòng trừ trách Nguyệt Vô Thương chuyện gì cũng gạt nàng, bất kể là trước kia chuyện đổi kiểu hoa hay là hôm nay chuyện nàng trúng độc, hẳn cũng gạt nàng, nước mắt càng rơi càng nhiều, giống như chuỗi ngọc bị đứt, từ trên mặt chảy xuống rơi trong gió rét đông thành một viên rồi một viên trên châu.

“Nguyệt Vô Thương, cái tên khốn kiếp này!” Dạ Nguyệt Sắc lấy tay hung hăng lau nước mắt, hướng về phía bầu trời đen kịt hô: “Khốn kiếp, khốn kiếp, tên lòng gạt...”

Nàng vẫn cho là hẳn chính là cung chịu nàng, giống như một dạng cung chịu súng vật, ngay cả khi chuyện đổi kiểu hoa lần trước, làm cho nàng thương tâm thật lâu, nhưng mà hôm nay vì nàng ngay cả mạng cũng không cần, hôm nay nàng mới phát hiện hẳn không để cho nàng biết là vì tốt cho nàng, không muốn làm cho nàng quan tâm, chỉ muốn cho nàng mọi việc ở trong lòng đều khoải khoải lác lác, nước mắt trên mặt Dạ Nguyệt Sắc càng rơi càng nhiều.

“Nguyệt Vô Thương, cái tên lừa gạt này!” Dạ Nguyệt Sắc giọng nói nghẹn ngào hô: “Tên lừa gạt, tên lừa gạt...”

“Ừ, ta là tên lừa gạt...” Một tiếng thờ dài mỏng như cánh ve, đi theo hướng gió thổi đến trong tai của Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc dùng ống tay áo lau nước mắt một cái, chỉ cảm thấy nhánh cây đứng dưới chân nhẹ nhàng run rẩy, bên cạnh đã nhiều hơn một người.

Đột nhiên bị người khác ôm, Mặc Ly đã mang theo Dạ Nguyệt Sắc bay đến một ngọn cây khác, Dạ Nguyệt Sắc ngược mắt đắm lệ mông lung, chỉ thấy tuyết trắng làm màn che đi gương mặt hoa đào yêu mị, lại tái nhợt như hoa tuyết.

“Nguyệt Nguyệt, chàng làm sao vậy?” Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, giọng nói lo lắng hỏi, đôi mắt sòng nước mênh mông tràn ngập lo âu.

Nguyệt Vô Thương vẫy vẫy cổ tay phải, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Không có chuyện gì...”

“Chàng lại gạt ta!” Tròng mắt Dạ Nguyệt Sắc nhìn theo tay Nguyệt Vô Thương thấy được cổ tay trái của hắn, chỉ thấy trên bạch y đã nhuộm màu đỏ, trong lòng càng nóng này, quay đầu lại hương Mặc Ly nói: “Người thả ta xuống đi, mau thả ta xuống đi...”

Khỏe miệng Mặc Ly câu lên một nụ cười quỷ dị hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Là nàng nói a...”

Sau đó đôi tay vừa để xuống, cả người Dạ Nguyệt Sắc liền từ trên nhánh cây rơi xuống, đột nhiên kinh hô: “A...”

Đôi mắt Nguyệt Vô Thương nhíu lại, thật nhanh lắc mình hướng chỗ Dạ Nguyệt Sắc bay tới, nhưng mà do tay bị thương còn mất máu quá nhiều, khiến cho tốc độ Nguyệt Vô Thương so với bình thường chậm rất nhiều, Mặc Ly nhắc thấy Dạ Nguyệt Sắc rơi xuống trên bệ thủy lâu liền ôm lấy.

Thân hình Nguyệt Vô Thương lao đảo một cái, dừng ở phía trước của Dạ Nguyệt Sắc và Mặc Ly.

Chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc che bụng, sắc mặt có chút trắng bệch: “Đau bụng...”

Mặt Mặc Ly liền biến sắc, bảo bối trong bụng chính là hi vọng của hắn a, hắn ta bất quá mới vừa chỉ cùng nàng đùa giỡn một tí, hắn ta cũng không biết Dạ Nguyệt Sắc sẽ sợ hãi như vậy.

Sắc mặt Nguyệt Vô Thương cũng biến đổi, đột nhiên lắc mình đến trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, một tay đẩy Mặc Ly đang sừng sốt qua một bên, khom lưng đem một viên định thai hoàn luôn mang trong ngực đưa vào miệng Dạ Nguyệt Sắc, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Sắc Sắc, đừng sợ, ta dẫn nàng trở về, nàng đừng sợ...”

Lúc này đôi tay Nguyệt Vô Thương run rẩy, thừa dịp Mặc Ly mất hồn trong nháy mắt ôm Dạ Nguyệt Sắc phi thân rời đi.

“Nguyệt Nguyệt, đau bụng...” Trán Dạ Nguyệt Sắc mồ hôi tràn đầy, đôi tay nắm thật chặt ống tay áo của Nguyệt Vô Thương, trên mặt tràn đầy thần sắc thống khổ.

Nhất thời trán Nguyệt Vô Thương cũng nhanh chóng đổ đầy mồ hôi, cả người không ngừng run rẩy, nhưng mà chân cũng vững vàng từng bước một, trong miệng không ngừng an ủi: “Sắc Sắc, đừng sợ, có ta ở đây không có chuyện gì!”

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc vào một gian Thiên Hạ tiền trang, hiện tại đoán chừng Nguyệt Lưu Ảnh cũng đang tìm bọn họ khắp nơi, Vương phủ cùng Tướng phủ không thể quay về, chỉ có thể tạm thời dừng ở nơi này.

Người của tiền trang đưa Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc đến nội thất, Nguyệt Vô Thương thả Dạ Nguyệt Sắc lên giường, cánh tay trái đã bị máu tươi nhuộm đỏ, nhận được tín hiệu Bắc Đường sớm đã chạy tới nơi này, giúp Dạ Nguyệt Sắc châm cứu giữ thai.

Nam Uyên đứng ở một bên nhìn cánh tay Nguyệt Vô Thương chảy máu, tiến lên đem cánh tay băng bó đơn giản.

Bởi vì sớm đã nhận thấy được ý đồ của Nguyệt Lưu Ảnh, sớm đã đem ngân châm phong trụ huyết mạch trên cánh tay trái, sau đó đem Thiên Nhật Hồng gieo xuống, thứ nhất tiêu trừ hoả nghi của Nguyệt Lưu Ảnh, để cho hắn giải độc cho Dạ Nguyệt Sắc, sau đó hắn liền bảo Bắc Đường đem huyết dịch nhiễm Thiên Nhật Hồng toàn bộ phóng ra ngoài.

Sau đó ngay thời điểm Nguyệt Lưu Ảnh lấy cổ trùng trong người Dạ Nguyệt Sắc ra, hắn nhân cơ hội này dẫn nàng đi. Chẳng qua là vạn nhất không nghĩ tới, Mặc Ly lại phát hiện, đem kế hoạch của hắn phá hư, bất quá may mà là nàng vẫn còn ở bên cạnh, nhưng hiện giờ Nguyệt Vô Thương lo lắng nhìn Dạ Nguyệt Sắc sắc mặt trắng bệch trên giường, trong lòng nóng nảy vạn phần.

Lúc này Bắc Đường một châm một châm vững vàng chưa trị cho Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương nắm chặt quả đấm, bắt kẻ lai lịch Mặc Ly ra sao, nếu mà hài tử trong bụng Dạ Nguyệt Sắc ngộ nhờ xảy ra chuyện gì, cho dù hắn là thần thì Nguyệt Vô Thương cũng muốn hắn xuống địa ngục.

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, một gia nhân của Thiên Hạ tiền trang nhẹ nhàng đi vào, hướng về phía Nam Uyên nói: “Không xong, thị vệ quan phủ ở khắp nơi lục soát người...”

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Bởi vì ta yêu chàng.

Tiếng pháo nổ vừa dứt, Mặc Ly liền từ ngoài cửa nhẹ nhàng bước vào, chạy vội đến nhìn Dạ Nguyệt Sắc, thấy nàng sắc mặt tái nhợt, Mặc Ly liền thấy áy náy.

Nghe tiếng lục soát của quan binh ở phía ngoài, Mặc Ly liền đứng dậy xông ra ngoài đánh lạc hướng quân binh. Nhìn thấy Mặc Ly từ trong cửa tiền trang chạy ra ngoài, quân binh liền lập tức đuổi theo, ánh đuốc lập lòe từ phía ngoài truyền qua cửa sổ, thanh âm càng lúc càng xa, cả khu vườn trở lại an tĩnh trở lại.

Bắc Đường thu ngân châm lại. Nằm ở trên giường, sắc mặt Dạ Nguyệt Sắc dần dần hồi phục. Thấy thế, Nguyệt Vô Thương mới cảm thấy an tâm được đôi chút, tiến lên cầm tay Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ giọng hỏi, “Thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại nữa.” Bắc Đường xếp ngân châm vào thùng thuốc, tiếp tục nói, “Chẳng qua là bị chút hoảng sợ. Bất quá, hôm nay không thể lên đường đi xa được.”

Nguyệt Vô Thương cup mắt xuống, ánh sáng nhẹ chiếu lên đôi mi dài, lưu lại bóng đen trên gương mặt trắng nõn, khẽ suy tư. Sau đó Nguyệt Vô Thương ngước lên, nhìn Nam Uyên nói, “Đền Tướng phủ gặp Dạ tướng. Theo lộ tuyến đã an bài trước, người hộ tống Tướng gia cùng gia quyến, trong đêm nay lập tức rời khỏi đây đi tới Bắc Mạc.”

“Tuân lệnh.” Nam Uyên cung kính đáp, xoay người rời khỏi phòng.

Gió lạnh cuốn theo bão tuyết, tạo ra tiếng gào thét ở khắp nơi. Đêm nay nhất định là một đêm mất ngủ.

Sau khi Nguyệt Vô Thương đưa tay cho Bắc Đường băng bó kỹ, liền một mình lẳng lặng ngồi bên giường Dạ Nguyệt Sắc. Đôi mắt thâm tình, đầy khăn thiết nhìn chăm chăm vào người đang ở trên giường. Bàn tay ấm áp cầm lấy bàn tay nhỏ bé có chút lạnh buốt của nàng. Lẳng lặng chờ nàng tỉnh lại.

Ngoài phòng tuyết trắng rơi không ngừng. Trong phòng người ảnh thành đôi.

Mi Dạ Nguyệt Sắc khẽ run, giống như cánh bướm nhẹ nhàng mở ra, nhìn Nguyệt Vô Thương đang ở bên giường. Vốn muốn nở nụ cười thật tươi nhìn hắn, chẳng qua nụ cười vừa được một nửa liền ngừng. Khẽ giật giật bàn tay đang bị Nguyệt Vô Thương nắm, lại khiến hắn nắm lấy thật chặt.

Dạ Nguyệt Sắc chau mày, hôm nay nàng đáng lẽ nên giận hắn mới đúng. Giận hắn cái gì cũng gạt nàng. Còn có gì mà hắn không gạt nữa? Đột nhiên vang lên tiếng nói của Mặc Ly nhắc về chuyện Thiên Nhật Hồng, Dạ Nguyệt Sắc liền lật người ngồi dậy.

Nguyệt Vô Thương bắt đầu dĩ thử dài, đem gối để sau lưng Dạ Nguyệt Sắc cho nàng dựa vào, ôn nhu nói, “Cẩn thận một chút. Đã sắp làm mẹ rồi, sao

mà còn hành động gấp gáp vậy chứ.”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn nụ cười ôn nhu của Nguyệt Vô Thương, hẳn chính là như vậy, lúc nào cũng làm ra bộ đáng lười biếng cầu thả, khiến nàng luôn cho rằng không có chuyện gì. Trong lòng đầy tức giận, thần sắc nóng nảy, lại không giấu được vẻ lo lắng hỏi, “Nguyệt Nguyệt, người có sao không?”

Vừa nói chuyện, Dạ Nguyệt Sắc vừa nhìn lướt qua khuôn mặt có chút tái nhợt của Nguyệt Vô Thương, đưa tay đặt lên mặt hắn, có chút đau lòng, “Chàng chính là một tên đần độn.”

Ngốc đến nỗi ngay cả tính mệnh cũng không cần, Dạ Nguyệt Sắc cắn môi dưới, chỉ cảm thấy một cổ chua xót từ sâu trong nội tâm dâng tràn lên chớp mũi, hốc mắt. Khắp nơi đều có cảm giác chua xót, hết sức khó chịu. Trái tim nhỏ bé của nàng, càng lúc càng cảm thấy đau.

Không phải hừhàng rồi thì còn có thể cưới nàng thêm một lần nữa sao. Tại sao có thể ngu ngốc chịu trúng độc Thiên Nhật Hồng thêm một lần nữa chứ? Tên ngu ngốc này muốn chết có phải không?

Nước mắt Dạ Nguyệt Sắc tuôn nhanh, ngón tay xoa gương mặt Nguyệt Vô Thương, đôi tay chuyển xuống ôm lấy cổ hắn, nghiêng người ngã vào lòng Nguyệt Vô Thương, trong lòng tức giận vạn phần, cắn lên cổ Nguyệt Vô Thương một cái, lại nghĩ tới hắn đang bị thương, không dám dùng sức quá mạnh, đành dùng quai hàm của Nguyệt Vô Thương lau đi toàn bộ nước mắt.

Nước mắt nóng bỏng rơi trên mặt, trên cổ, từng giọt từng giọt rơi xuống ngực.

Nguyệt Vô Thương vừa khẽ vuốt lưng Dạ Nguyệt Sắc, vừa ôn nhu trấn an nàng, “Nàng xem, không phải ta vẫn khỏe mạnh ngồi đây sao?”

Khỏe mạnh ngồi ở đây!! Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe thấy thế càng thêm tức giận, trúng Thiên Nhật Hồng, thì có thể thật tốt ngồi ở đây được bao lâu chứ? Một trăm ngày? Hoặc là ít hơn! Trong lòng Dạ Nguyệt Sắc càng thêm bị phẫn, nhìn Nguyệt Vô Thương nói, “Nhưng không có chàng, ai sẽ nuôi hài tử đây?”

Dạ Nguyệt Sắc tiếp tục đem nước mắt nước mũi bôi lên cổ Nguyệt Vô Thương, nước mắt chảy ra, không những không giảm bớt cảm giác chua xót ngược lại càng thêm đau đớn, trong lòng Dạ Nguyệt Sắc rối bời, nàng chỉ muốn hắn sống sót thật tốt mà thôi, giọng đầy nức nở nói, “Chàng chính là một tên lười gát... Chàng nói hài tử sẽ do chàng nuôi... Vậy mà chàng lại trúng Thiên Nhật Hồng...”

Nguyệt Vô Thương cảm thấy có chút buồn cười, nhẹ nhàng vuốt lưng Dạ Nguyệt Sắc. Mặc dù trong lòng biết rõ ý của nàng là gì, chẳng qua là ở bên cạnh nhau lâu như vậy, có đôi lời hắn luôn muốn được nghe chính miệng nàng nói. Nguyệt Vô Thương đặt cằm lên bả vai của Dạ Nguyệt Sắc, giọng đầy sâu kín nói, “Sắc Sắc, tài sản của ta đủ để nuôi sống rất nhiều hài tử, bảo vệ chúng, khiến chúng không cần lo việc cơm áo, vinh hoa cả đời.”

Nguyệt Vô Thương khẽ nghiêng người, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, “Tất cả điều này cùng việc ta còn sống hay không không có quan hệ. Nàng có thể an tâm, sau này tất cả tài sản đều là của nàng.”

Sau này, đôi mắt đầy nước mắt của Dạ Nguyệt Sắc trừng lớn nhìn Nguyệt Vô Thương, ý hắn nói về sau hắn không có ở đây, tất cả tài sản đều là của nàng. Nàng nên rất vui vẻ mới đúng a, vậy vì sao trong nội tâm lại tràn đầy cảm giác đau ê ẩm thế này? Đôi dòng lệ trên mặt là sao?

Dạ Nguyệt Sắc cắn chặt môi dưới, cau mày, từ trong ngực Nguyệt Vô Thương xich ra đôi chút, đôi tay bắt lấy hai vai Nguyệt Vô Thương, lớn tiếng quát, “Ta không cần, ai thêm tài sản của chàng chứ.”

Nước mắt thấm ướt mi, Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương, thần sắc nghiêm túc, đôi mắt lấp lánh hữu thần nhìn nàng, nhìn ở trong mắt Dạ Nguyệt Sắc lại là nỗi đau của chia ly, trong lòng càng thêm nôn nóng, nhìn Nguyệt Vô Thương lâm bầm nói, “Ta không cần. Ta càng không cho phép...”

Nguyệt Vô Thương nhìn đôi mắt đầm lệ của nàng, tâm khẽ nhói đau, kéo Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi, “Vì sao không cần? Vì sao càng không cho phép?”

“Bởi vì, bởi vì...” Dạ Nguyệt Sắc cau mày, sắc mặt rối rắm, cắn cắn môi dưới, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói, “Bởi hài tử mồ côi cha sẽ không hạnh phúc. Hài tử không thể không có phụ thân.”

“Vậy còn nàng?” Cầm Nguyệt Vô Thương đặt trên đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu hỏi nàng, “Còn nàng thì sao? Không có ta, nàng sẽ như thế nào?”

Đối với những câu hỏi của Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc càng thêm rối rắm, giọng nghẹn ngào, kỳ kỳ ngả ngả nói, “Ta, ta... Bởi vì ta, bởi vì ta...”

“Bởi vì nàng thế nào? Sắc Sắc.” Lời nói đầy ôn nhu của Nguyệt Vô Thương từ đỉnh đầu truyền xuống, giống như ngọn gió xuân, khiến người say đắm. Dạ Nguyệt Sắc hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt tràn đầy nhu tình của Nguyệt Vô Thương, nước mắt của nàng càng chảy càng nhiều khiến thân ảnh của người trước mắt trở nên mơ hồ, gương mặt càng lúc càng xa tựa như sắp biến mất, Dạ Nguyệt Sắc lo lắng nói, “Bởi vì ta yêu chàng, Nguyệt Nguyệt. Bởi vì ta yêu chàng.”

Cho dù trong lòng đã sớm chuẩn bị, biết nàng vốn là yêu hắn, nhưng chỉ cần ba chữ đơn giản đó, đã đánh thẳng vào lòng Nguyệt Vô Thương, khiến tâm hắn không ngừng run rẩy, thật lâu không thể yên bình trở lại. Thì ra cảm giác được nghe nàng nói thương hắn chính là như vậy, khiến tâm hắn cứ lo lo lúng lúng như ở trên mây, một loại cảm giác mang tên hạnh phúc dâng tràn lan tràn ra từng góc ngách trong cơ thể, khiến thân thể hắn cũng khẽ run.

Gương mặt Dạ Nguyệt Sắc tràn đầy nước mắt, đôi tay bắt lấy vạt áo Nguyệt Vô Thương, đem toàn bộ nước mắt nước mũi chùi lên trên vạt áo, lúc này một chút mỹ cảm cũng đều không có, vậy mà trong mắt Nguyệt Vô Thương, bộ dáng lúc này của nàng chính là đẹp nhất mà từ trước tới giờ hắn mới

thấy được.

Dạ Nguyệt Sắc lau một cái, nước mắt vẫn như cũ tràn đầy trên mặt. Vạn sự khởi đầu nan, câu nói khi này vừa nói xong, cũng khiến cho tâm nàng rung động, đem những thứ muốn nói đều nói ra hết, “Nguyệt Nguyệt. Bởi vì ta yêu chàng, cho nên về sau chàng cái gì cũng không thể gạt ta, không thể gạt ta. Không thể để cho ta cái gì cũng không biết, còn ngây ngốc cho rằng chàng không phải là yêu thích ta giống như trong tưởng tượng.”

Nguyệt Vô Thương liền giật mình trong lòng, hẳn vốn cho rằng, yêu chính là không để cho nàng chịu đau khổ, không để cho nàng phải lo lắng, không để cho nàng biết được những chuyện không tốt đẹp trên thế gian. Để cho nàng bình yên đứng sau lưng mình, vì nàng chặn lại cuồng phong bạo vũ, chỉ để lại cho nàng một ngọn gió nhẹ, làm mát cả thiên địa.

Thì ra yêu không phải là một mình gánh vác, chịu đựng tất cả. Nó cần chia sẻ, cần cùng hưởng, cần cùng nhau hợp tác. Đứng vị trí ngang nhau, kẻ vai sát cánh, chứ không phải đứng ở phía sau.

Nguyệt Vô Thương có chút kích động ôm Dạ Nguyệt Sắc vào trong lòng, không ngừng trấn an nàng, giọng nói ôn nhu như ngọn gió thanh xuân của tháng hai, “Là ta không đúng. Sau này sẽ không như thế nữa. Nàng đừng khóc.”

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy trong lòng đầy ứ khuất, càng khóc càng hăng say, đem nước mắt nước mũi trả thù lên y phục của Nguyệt Vô Thương, “Chàng là tên lười gạt. Chàng chưa nói muốn chăm sóc cho ta, muốn cùng ta cả suốt đời suốt kiếp. Ta chính là đứa ngốc, chàng không nói gì ta đã gả cho chàng.”

“Ta sẽ chăm sóc nàng, cùng với nàng suốt đời suốt kiếp.” Trong lòng Nguyệt Vô Thương tan chảy, chỉ còn lại dư âm nhộn nhạo, đôi môi thương tiếc hôn lên đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, hẳn tuyệt đối không để nàng hối hận với quyết định gả cho hắn. Nguyệt Vô Thương ôn nhu an ủi nàng, “Đừng khóc. Nếu không sau này hai từ sinh ra sẽ thích khóc mất.”

“Chàng chính là tên lười gạt, mới vừa nói không gạt ta, vậy mà còn nói cái gì suốt đời suốt kiếp. Chàng đã trúng Thiên Nhật Hồng rồi, làm thế nào mà theo ta một đời một thế được?” Dạ Nguyệt Sắc vừa khóc vừa hươu Nguyệt Vô Thương quát, sau đó nằm vào trong ngực Nguyệt Vô Thương, tấm lưng không ngừng run động, tiếng khóc buồn bã từ trong ngực không ngừng truyền đến. Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy tâm của mình cũng run rẩy theo bóng lưng bị khi dễ của nàng, cảm giác như tự nâng cục đá đập vào chân mình.

“Sắc Sắc.” Nguyệt Vô Thương đem hai tay đặt lên vai Dạ Nguyệt Sắc, nữ nhân trong ngực giương nanh múa vuốt vung tay lên đẩy cánh tay hắn ra, sau đó hai tay ôm chặt hông hắn khóc không ngừng. Tay Nguyệt Vô Thương nâng cao ở không trung, bỏ xuống không được, mà ôm cũng không xong.

Nguyệt Vô Thương luống cuống giơ hai tay, ôm lấy thân thể đang khóc thút thít của Dạ Nguyệt Sắc. Cho dù là hình ảnh quái dị như thế, một người khóc, một người ngồi ở tư thế quái dị, vẫn đẹp mắt như thế, giống như bức tranh của hạnh phúc vĩnh viễn.

“Sắc Sắc.” Nguyệt Vô Thương nghe được tiếng khóc trong ngực càng lúc càng nhỏ, nhẹ giọng gọi, “Sắc Sắc.”

Thấy Dạ Nguyệt Sắc không trả lời, Nguyệt Vô Thương khẽ nhúc nhích cánh tay có chút tê cứng của mình, đẩy nhẹ người đang nằm trong ngực ra, chỉ thấy nước mắt trên mặt nàng vẫn chưa khô, khóc mệt nên đã ngủ thiếp đi. Cánh tay Nguyệt Vô Thương tụt đại, nụ cười trên mặt vẫn ôn nhu, đem Dạ Nguyệt Sắc đặt nhẹ lên giường, đắp chăn lại cho nàng.

Nguyệt Vô Thương ngồi bên mép giường, thần sắc ôn nhu nhìn chăm chú Dạ Nguyệt Sắc đang ngủ say, hẳn còn nghĩ chuyện thăng thần sẽ được khoan hồng, chờ bọn họ được an toàn liền sẽ đem chân tướng nói cho nàng biết.

Sau khi đắp chăn cho nàng, ngoài cửa đột nhiên có trận gió thổi vào, Mặc Ly đứng tựa người bên bình phong, sắc mặt nhìn Nguyệt Vô Thương đầy ché nhạo, vỗ vỗ ngực nói, “Thật là cảm động nha. Bảo hại ta đợi ở bên ngoài chịu gió tuyết, cũng không dám đi vào.”

Nguyệt Vô Thương lơ đãng quay đầu, thần nhiên nói, “Linh tộc sống trong núi tuyết ở Bắc Mạc, có được một loại linh lực, khiến cho thân thể đao thương bất nhập. Tuy nhiên, nếu dùng lần phần làm mỗi lần lửa, chắc chắn sẽ phải chết.”

Mặc Ly đang dựa vào bình phong đột nhiên cứng lại, thái độ cũng cứng nhắc, sau đó lơ đãng nhìn Nguyệt Vô Thương, “Kiến thức của Vương gia thật rộng rãi.” Chẳng qua bây giờ là mùa đông, cho dù có dùng lần phần, cũng không thể nào đốt cháy được.

“Ta chỉ muốn biết, người cùng Tướng phủ có quan hệ như thế nào?” Đôi mắt sáng như đuốc của Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua Mặc Ly, “Còn có, vì sao muốn đem nàng đi?”

Đôi mắt khôi phục thần sắc diêm dúa lạnh lẽo, khóe mắt tràn ngập ý cười, giọng nói mang chút lười biếng nói, “Người không nói cũng không sao. Nếu ta đem chuyện lần phần nói cho Nguyệt Lưu Ảnh, kẻ cả chuyện người đem Dạ Nguyệt Sắc đi. Hắn nhất định sẽ rất vui lòng đem lần phần chiêu đãi người.”

Mặc Ly trừng mắt nhìn Nguyệt Vô Thương, dù cho thông minh thế nào thì cũng chỉ là một đứa trẻ mười bốn mười lăm tuổi, tự nhiên về mặt nào đó thì trình độ không thể nào theo kịp còn hồ ly đã thành tinh Nguyệt Vô Thương này. Mặc Ly chỉ có thể mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn Nguyệt Vô Thương, sau đó quét qua nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang nằm trên giường, đôi mắt đảo vòng.

“Đừng nghĩ ra chủ ý lệch lạc gì.” Nguyệt Vô Thương nhìn qua cánh cửa vừa mới được Bắc Đường rải lần phần, Mặc Ly đẩy cửa bước vào đã dính không ít, dưới ánh đèn mờ mờ, mơ hồ có thể nhìn thấy ánh bột trên mặt của Mặc Ly, “Ta tình tường những chuyện khác là rất khó làm. Nhưng chuyện châm lửa đốt lần phần đối với ta mà nói lại không hề khó chút nào.”

Mặc Ly nhìn theo tầm mắt của Nguyệt Vô Thương, tựa hồ cũng phát hiện lên phần dính trên người mình, thờ hồ hồ nhìn Nguyệt Vô Thương, “Người muốn làm gì. Ta cũng không phải là cô ý.” Mặc Ly hướng đôi mắt đầy tội nghiệp nhìn Dạ Nguyệt Sắc nằm ở trên giường, hẳn thật sự chỉ muốn dọa nàng một chút thôi, ai biết nàng không tỏ chút sợ hãi nào chứ.

Ở một trình độ nào đó, tính khí của Mặc Ly có một chút giống như Dạ Nguyệt Sắc, cô được dân được,

Nguyệt Vô Thương thần sắc khoan thai tự đắc nhìn Mặc Ly nhanh chóng đem quần áo cởi xuống, khoe miệng nhếch lên. Thừa dịp Mặc Ly còn đang cởi quần áo, trong nháy mắt lên vung tay một lần nữa đem lên phần hất lên người của Mặc Ly. Trong tay không biết lấy đâu ra diêm quẹt, đưa mắt nhìn Mặc Ly không ngừng dậm chân tức giận.

“Thế nào? Chúng ta làm giao dịch chứ?” Nguyệt Vô Thương nhìn đáng đáp cực kỳ giống Dạ Nguyệt Sắc của Mặc Ly, nếu là người không hiểu rõ Dạ Nguyệt Sắc nhìn vào chắc chắn sẽ nhận nhầm. Nguyệt Vô Thương khoe miệng nhếch lên, “Người hãy giả trang Dạ Nguyệt Sắc đánh lạc hướng Nguyệt Lưu Ảnh, cho đến khi chúng ta an toàn rồi khỏi đây mới thôi. Thế nào?”

Mặc Ly nhìn Dạ Nguyệt Sắc, bộ dáng suy yếu không thể chịu nổi, hẳn cũng không biết, nàng suy yếu đến vậy? Bất quá nếu mang nàng ra khỏi Nguyệt quốc, một đường dài bị truy binh đuổi theo, chắc chắn sẽ không an toàn cho nàng. Nghĩ đến lời nói của Nguyệt Vô Thương cũng không phải không đúng, bằng bản lĩnh của hắn, chỉ cần tới thời điểm liên có thể dễ dàng rời khỏi Nguyệt quốc, sau đó liền trốn lại Dạ Nguyệt Sắc là được rồi.

Mặc Ly gật đầu một cái, “Được!”

Nguyệt Vô Thương hài lòng cười một tiếng, dập tắt diêm quẹt đang cầm trong tay, hướng về phía Mặc Ly nói, “Cứ như thế đi. Nguyệt Lưu Ảnh chắc là tìm cũng muốn điên rồi. Đề cho hắn tin tưởng, người cứ nói thế này...”

Mặc Ly chu mỏ, bực bội cởi bỏ y phục trên người, trần trụi đứng trước mặt Nguyệt Vô Thương hỏi, “Y phục ở chỗ nào?”

Trong lúc Mặc Ly cởi y phục, Nguyệt Vô Thương thần sắc chán ghét quay đầu lại, chỉ chỉ về phía bình phong.

Sau khi Mặc Ly rời đi, không bao lâu, tiếng bước chân cùng tiếng la ở phía ngoài dần dần biến mất, ánh lửa ngoài cửa sổ cũng dần hạ xuống, rốt cuộc tất cả đều yên lặng trở lại.

Nguyệt Vô Thương nằm xuống bên cạnh Dạ Nguyệt Sắc, người bên cạnh tự giác lăn vào ngực hắn, tìm vị trí thích hợp, tiếp tục ngủ say sưa.

Sáng sớm ngày hôm sau, gió tuyết ngừng lại. Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, trọn căn phòng được chiếu sáng rực rỡ. Dạ Nguyệt Sắc cố gắng mở mắt ra nhưng cứ có cảm giác mắt như bị dán keo lại, có chút khốn đốn khó khăn để mở mắt.

Ý thức được mình tới qua khóc mệt đến mức ngủ thiếp đi, Dạ Nguyệt Sắc đưa tay muốn dụi mắt, Nguyệt Vô Thương liền giữ tay Dạ Nguyệt Sắc lại. Đưa tay vuốt ve mí mắt sưng vù của Dạ Nguyệt Sắc, khẽ thở dài, “Về sau đừng khóc nữa. Ta sẽ đau lòng lắm.”

Nguyệt Vô Thương nâng tay trái lên, ống tay áo to lớn theo cánh tay chảy xuống, chỉ thấy cổ tay trái được băng bó, cánh tay có một đường màu tím bầm cùng vết kim nhỏ, Dạ Nguyệt Sắc thận trọng chạm vào tay Nguyệt Vô Thương, nhẹ giọng hỏi, “Chàng bị thương sao?”

Nguyệt Vô Thương hướng Dạ Nguyệt Sắc cười cười, ý bảo không sao, suy nghĩ một chút liền hướng về Dạ Nguyệt Sắc nói, “Hôm đó, Nguyệt Lưu Ảnh ép ta tự tay hạ Thiên Nhật Hồng cho bản thân, ta trước đem cánh tay dùng gân bó ghim chặt lại, sau đó Bắc Đường dùng kim châm che huyết mạch lại. Sau khi trúng Thiên Nhật Hồng, chờ Nguyệt Lưu Ảnh rời đi, Bắc Đường liền đem toàn bộ huyết dịch đã trúng Thiên Nhật Hồng thả ra. Chăm sóc một chút dư độc dĩ nhiên hoàn toàn vô hại.”

Nguyệt Vô Thương đưa tay vuốt ve mặt Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu nói, “Đã nói phải bồi nàng suốt đời suốt kiếp nên nàng đừng lo lắng, bây giờ đã không có việc gì rồi.”

“Chàng có thể viết thư hưu ta.” Đầu Dạ Nguyệt Sắc tựa vào trước ngực Nguyệt Vô Thương, đột nhiên nhớ đến tới qua Nguyệt Vô Thương ép nàng nói ra câu kia, để cho nàng tưởng rằng hẳn thật sự sống không được bao lâu, trong lòng lại không có chút tức giận nào, ngược lại lại xuất hiện một cổ chua xót. Một giọng nói buồn buồn từ trong ngực Nguyệt Vô Thương cất lên, “Nguyệt Nguyệt. Chàng chính là một tên ngốc. Ngu ngốc.”

Cảm giác được bộ ngực bị thấm ướt, Nguyệt Vô Thương khẽ thở dài, “Đừng khóc.” Hẳn dù thế nào cũng sẽ không hưu nàng, vốn lần đó gạt nàng chuyện đôi kiều hoa, hẳn biết nàng rất đau lòng. Chuyện lần này, Nguyệt Lưu Ảnh sẽ không vì một bức thư hưu mà để hắn sống yên ổn, cho dù không như thế, hẳn cũng sẽ không viết.

Đàn thì liền dần đi, một đời thông minh tính toán, nay thành hồ đồ. Vì nàng mà đàn, hẳn cảm thấy rất hạnh phúc.

Đột nhiên một trận âm thanh không hài hòa vang lên, Dạ Nguyệt Sắc cọ xát trước ngực Nguyệt Vô Thương. Đem nước mắt trên mặt lau khô, lúng túng ngẩng đầu lên, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói, “Cho đứa nhỏ, bảo bảo nói đôi bụng.”

Nguyệt Vô Thương sững sốt, hướng Dạ Nguyệt Sắc cung chiều nói, “Chờ một chút. Ta lập tức trở lại.”

Nói xong liền vô cùng lo lắng từ trên giường bò dậy, giúp Dạ Nguyệt Sắc đắp lại chăn, cúi đầu hôn khẽ lên môi Dạ Nguyệt Sắc, “Chờ ta.”

Sau đó xoay người rời khỏi phòng, Dạ Nguyệt Sắc nhìn bóng lưng Nguyệt Vô Thương, khẽ mỉm cười, đưa tay vuốt ve bụng nhỏ ra, cảm giác thật tốt, “Bảo bảo, con cũng cảm thấy như thế phải không?”

Dạ Nguyệt Sắc tựa đầu vào giường, ánh sáng từ ngoài phòng chiếu vào, chiếu sáng cả gò má nàng, cả người phát ra một loại ánh sáng tràn đầy hạnh phúc. Nụ cười trên mặt càng giống như một nụ hoa nở rộ, một nụ hoa nở mãi không tàn.

Thời điểm Nguyệt Vô Thương bung khay tiến vào, đã nhìn thấy nàng tựa vào bên giường, mí mắt sụp xuống, một tay nhẹ nhàng khẽ vuốt ve bụng, thần sắc điềm nhiên. Nụ cười trên mặt Nguyệt Vô Thương càng thêm nhu hòa, bước nhanh về phía trước.

Đem cháo trắng cùng rau dưa đặt ở bàn nhỏ bên giường, màu xanh thức ăn có chút thanh thúy, sắc hương câu toản, lập tức khiến Dạ Nguyệt Sắc muốn ăn ngay. Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc muốn tự mình ăn, liền không tính chuyện dứt nàng ăn nữa, tay đặt ở trên cái chén nhỏ đựng một khối băng. Thần sắc ôn nhu nhìn Dạ Nguyệt Sắc dùng cơm.

Dạ Nguyệt Sắc ăn xong, Nguyệt Vô Thương dùng khăn tay lau miệng cho Dạ Nguyệt Sắc. Cầm khối băng lên, xác định nhiệt độ không quá lạnh, liền đem đặt lên mí mắt Dạ Nguyệt Sắc để tiêu sưng.

Dạ Nguyệt Sắc thần sắc sảng sốt, nghiêng người để Nguyệt Vô Thương ôm lấy, lẩm bẩm lên tiếng, “Nguyệt Nguyệt.”

“Thế nào?” Nguyệt Vô Thương ngừng đầu, ngón tay đặt trên mí mắt Dạ Nguyệt Sắc, từ từ di động, thanh âm nhu hòa hỏi nàng.

Thấy nhiệt độ ở tay cùng mí mắt Dạ Nguyệt Sắc không sai biệt lắm, liền thu tay lại chuẩn bị bỏ khối băng vào trong chén, liền bị tay Dạ Nguyệt Sắc bắt lại. Đôi tay bao lấy ngón tay hơi lạnh của Nguyệt Vô Thương, trên mặt biểu tình vừa như muốn khóc lại vừa như muốn cười, nhẹ giọng nói, “Ngu ngốc.”

Hắn ở một mức độ nào đó lừa gạt nàng, nhưng hôm nay nàng cảm thấy thật thích, thật thích hắn. Đưa tay ôm lấy mặt Nguyệt Vô Thương, ngừng đầu đem môi đặt lên môi Nguyệt Vô Thương, đôi môi đỏ mọng khẽ động, “Về sau chúng ta phải làm sau bây giờ?”

Nếu biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, nàng cũng không biết Nguyệt Lưu Ảnh rốt cuộc vì sao lại thích nàng, vì sao nhất định phải là nàng? Nàng nửa điểm cũng nhìn không ra. Không thích nàng? Vậy tại sao còn nhất định phải tách nàng và Nguyệt Nguyệt ra, còn phải dồn Nguyệt Nguyệt đến chỗ chết. Trong lòng Dạ Nguyệt Sắc rối rắm, Nguyệt Lưu Ảnh thích nàng, nàng không muốn cũng không được sao?

“Đừng lo lắng.” Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng hôn vào cánh môi anh đào của nàng, ôn nhu nói, “Ta dẫn nàng đi Bắc Mạc xem núi tuyết có chịu không?”

Bất kể sem cái gì cũng tốt, nàng đột nhiên không muốn sống nơi Nguyệt quốc đầy thị phi này, “Vậy cha mẹ phải làm sao bây giờ?”

“Ta đã ra lệnh cho Nam Uyên mang bọn họ rời đi trước rồi.” Nguyệt Vô Thương ôn nhu nói, hôm nay Mặc Ly vào cung tìm Nguyệt Lưu Ảnh, một lát nữa nếu Nguyệt Lưu Ảnh không phát hiện được Mặc Ly là Dạ Nguyệt Sắc, chẳng qua nếu Mặc Ly không chết, như vậy hắn cũng yên tâm. Đợi qua vài ngày, liền mang Dạ Nguyệt Sắc đi Bắc Mạc.

Dạ Nguyệt Sắc yên lòng, tựa gò má lên bả vai Nguyệt Vô Thương, ngược mắt nhìn khuôn mặt gần như hoàn mỹ kia, nụ cười ôn nhu trên mặt. Vẫn trong lòng nàng có hấn, chỉ là nàng không nhận ra hoặc không muốn nhận mà thôi, hôm nay hắn yêu nàng đến độ bất kể cả sinh mạng, làm sao không khiến nàng nhận rõ lòng mình, làm sao không yêu hắn được chứ.

Hôm nay nhìn hắn như vậy, tâm đầy áy náy rối loạn.

Môi Nguyệt Vô Thương hơi cong lên, đem áo choàng khoác lên người Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ giọng hỏi, “Đẹp không?”

“Đẹp lắm!” Nữ nhân vừa mới thông minh không được bao lâu liền ngây ngốc trả lời, phản xạ như thế khiến nàng biết việc mình rình coi đã bị phát hiện, kết quả liền nói xạo, “Nhìn mỹ nam, hải tử mới có được bộ dáng xinh xắn, cái này gọi là dưỡng thai có biết không?”

Dưỡng thai? Nguyệt Vô Thương khẽ híp mắt, nàng là từ đâu mà biết được những từ ngữ kỳ quái này, miễn cưỡng hỏi, “Dưỡng thai là gì?”

Dạ Nguyệt Sắc đắc ý cười trên nói, “Chàng đã thành tâm muốn biết, ta liền mở lòng từ bi nói cho chàng biết. Vì duy trì hòa bình của thế giới, tiểu hài tử phải được giáo dục từ khi còn nhỏ. Hay nói cách khác chính là bắt đầu từ thời điểm còn nằm trong bụng mẹ. Đó chính là dưỡng thai.”

“Thật sao?” Nguyệt Vô Thương một tay nâng đầu Dạ Nguyệt Sắc, đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trước ngực, nâng cằm Dạ Nguyệt Sắc lên, nhẹ giọng hỏi, “Từ đâu mà nàng biết những chuyện này?”

“Thế kỉ 21...” Dạ Nguyệt Sắc vừa nói một tiếng liền ngượng ngùng nhìn Nguyệt Vô Thương, cảm giác được mình quá đắc ý nên? Đó là đồ chơi gì, Nguyệt Vô Thương đã bắt can, “Tập chí thế kỉ 21.”

Tập chí thế kỉ 21? Đó là cái gì. Nguyệt Vô Thương tự nhận là mình có học thức cũng phải cau mày, trong mắt thoáng qua một tia nghi ngờ. Hướng Dạ Nguyệt Sắc nói, “Sắc Sắc trong quá khứ không thích xem sách. Đến nay cũng không thấy nàng xem qua.”

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy lưng đồ mồ hôi lạnh, ý của Nguyệt Vô Thương muốn nói bọn họ ngày ngày ở chung cũng không thấy nàng lật sách, thì làm sao mà nàng xem được cái gọi là tập chí thế kỉ 21 chứ?

Dạ Nguyệt Sắc ngượng ngùng nhìn Nguyệt Vô Thương nói, “Đừng có trông mặt mà bắt hình dong, ai nói trước kia ta không thích đọc sách chứ? Chàng có tận mắt nhìn thấy sao? Nếu không thì không thể nào nói ta không đọc sách được.” Tay Dạ Nguyệt Sắc bắt lấy mặt Nguyệt Vô Thương, hận hận nói, “Nguyệt Nguyệt. Đầu là chàng làm hư ta. Đi theo chàng sống phóng túng, không học hành gì được. Nếu không, bản tiểu thư đây nói thế nào cũng có thể

trở thành tài nữ của Nguyệt quốc này.”

Đây chính là đổi trắng thay đen, chứ không phải là quỷ biện nữa. Nguyệt Vô Thương bắt đầu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, miễn cưỡng nói, “Vây để đền bù cho nàng. Sau nàng tự tay ta sẽ truyền thụ cảm kỳ thi họa cho nàng.” Tay lần nữa nâng cằm của Dạ Nguyệt Sắc lên, khóe miệng nhếch lên, “Vi phu bảo đảm. Không chỉ là tài nữ Nguyệt quốc, mà nàng còn có thể trở thành thiên hạ đệ nhất tài nữ nữa.”

Nụ cười trên mặt Dạ Nguyệt Sắc trở nên cứng đờ,. Nhớ lại chuyện Nguyệt Vô Thương dạy nàng khảy khúc “Phượng Cầu Hoàng”, khẽ đỏ mặt, khóe miệng rụt rụt, dùng đầu cọ cọ vào gò má Nguyệt Vô Thương, giọng kéo dài nói, “Nguyệt Nguyệt.”

Khóe miệng Nguyệt Vô Thương nhếch lên, hẳn chính là thích cùng nàng cãi nhau như tiểu hài tử, ôn nhu nói, “Thấy sao nào? Nương tử.”

Dạ Nguyệt Sắc ngẩng đầu, mặt nghiêm nghị nhìn Nguyệt Vô Thương, giọng đầy nghiêm túc nói, “Nguyệt Nguyệt, quá trình dưỡng thai là hết sức quan trọng.” Dạ Nguyệt Sắc tiến tới gần trước mặt Nguyệt Vô Thương, dục dục nói, “Trước mặt hài tử phải cho ta chút mặt mũi chứ.”

Nguyệt Vô Thương ôn nhu cười một tiếng, nhìn mặt Dạ Nguyệt Sắc, thần sắc đầy ôn nhu, thanh âm càng thêm mềm nhẹ, “Được. Liền nghe theo lời nương tử.”

Dạ Nguyệt Sắc nằm trong ngực Nguyệt Vô Thương, thâm than nguy hiểm thật, bí mật của nàng thiếu chút nữa liền bị khám phá.

Trong hoàng cung, Mặc Ly nằm chán nằm trên long sàng của hoàng đế, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh ở trước mặt nhìn ngắm hẳn đã hai canh giờ, cái rắm gì cũng không làm, ngáp một cái, hỏi, “Ta nói, người rốt cuộc là muốn xem bao lâu đây?”

Trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh là nụ cười hòa thuận vui vẻ, nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang ở gần ngay trước mặt, cười đến có chút ngu xuẩn, lẩm bẩm nói, “Ta muốn phong nàng làm hoàng hậu.”

Mặc Ly móc móc lỗ tai, hẳn có thể nói không có hứng sao? Trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại nở nụ cười giả lả, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, ôn nhu nói, “Được.”

Đôi mắt Nguyệt Lưu Ảnh nhú lại, trong mắt có chút hồ nghi, lúc này chẳng phải Dạ Nguyệt Sắc nên vừa khóc vừa nháo náo hẳn sao? Hôm nay sao lại bình tĩnh nói chuyện như vậy. Thật kỳ quái.

Trên mặt Mặc Ly đầy vẻ mong mỏi, đôi mắt chăm chú nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, thâm tình khẩn thiết nói, “Thật ra, ta vốn luôn thích chàng.”

Nguyệt Lưu Ảnh sùng sốt, Mặc Ly nghiêng người ôm lấy Nguyệt Lưu Ảnh, ôn nhu nói, “Vẫn luôn thích chàng.”

Giọng nói mềm nhẹ, như nước vùng Giang Nam, cho dù là ai cũng sẽ bị mất đi năng lực suy nghĩ. Nguyệt Lưu Ảnh theo bản năng đưa tay ôm lấy người trong ngực, nghi ngờ trong lòng tạm thời bị quăng lên chín tầng mây.

Đôi mắt Mặc Ly lóe lên nụ cười ôn nhu, dáng dấp Nguyệt Lưu Ảnh thật tốt, nếu không phải tại hắn muốn giành giật Dạ Nguyệt Sắc, Mặc Ly ngược lại sẽ có hứng thú cướp hắn trở về. Chẳng qua chỉ mong Nguyệt Vô Thương sớm mang Dạ Nguyệt Sắc đi Bắc Mạc, hẳn có thể sớm chút thoát thân.

Bên ngoài đại điện đột nhiên xuất hiện một bóng người. Mặc Ly ngược mắt nhìn thì thấy đó chính là Vân Thanh Nghê, liền hướng về nàng khẽ mỉm cười. Vân Thanh Nghê sùng sốt, mặt tràn đầy hồ nghi. Vốn nàng nghe nhói Dạ Nguyệt Sắc bị Nguyệt Lưu Ảnh mang về hoàng cung, trong bụng lo lắng nên tới xem một chút.

Nhưng nhìn Dạ Nguyệt Sắc lúc này, nàng cảm thấy thật kỳ quái, vừa giống nàng nhưng lại không giống nàng.

Ngược mắt nhìn lại Dạ Nguyệt Sắc lần nữa, Vân Thanh Nghê chỉ thấy được gương mặt cùng diện mạo cực kỳ giống Dạ Nguyệt Sắc, nhưng cảm giác lại kém rất nhiều. Cho nên nàng dám khẳng định, người đó không phải là Dạ Nguyệt Sắc!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Nguyệt Nguyệt mặc nữ trang

Liên tiếp ba ngày nay, các con đường chính ra vào kinh thành ra đều bị binh lính canh giữ nghiêm ngặt, triều đình tuyên bố gian tể Bắc Mạc lên vào kinh thành, thị vệ tuần tra trong thành được lệnh không được cản trở mọi hình thức tìm kiếm. Hơn nữa, Cẩm Nguyệt Vương phủ cho tới biệt viện Vương Phủ, thậm chí là Dạ Tường phủ cũng có trọng binh canh giữ, nói ra cho oai: là bảo vệ an toàn cho Vương gia cùng Dạ tướng gia

Vậy mà hai cái người ở trong cuộc, Nguyệt Vô Thương không hề đối với việc này làm ra bất kỳ phản ứng nào, mà Dạ tướng gia còn lại là cáo ốm ở nhà nghỉ ngơi, không thèm tiếp khách.

Kì thực là nếu nói đến tìm tòi gian tế, Nguyệt Vô Thương sau khi trúng độc liền không biết tung tích .

Khắp nơi đều là quan phủ binh sĩ, liên tiếp ba ngày nay xông vào nhà dân, mượn cơ hội vợ vắng nhà không ít mở hôi nước mắt nhân dân, trong lúc nhất thời dân chúng giận mà không dám nói. Bởi vì Bắc Mạc gian tế vừa nói, lòng người bàng hoàng, bảo tuyết tung hoành trong kinh thành, trong lúc nhất thời dân chúng có chút lằm thán.

Cho đến buổi sáng ngày thứ ba, biên giới Nguyệt quốc ở Lâm thành truyền đến Bắc Mạc đại quân đánh bất ngờ, thị vệ tại kinh thành mới triệt để bỏ hơn phân nửa tụ tập lại, rồi rít chạy tới Lâm thành chống đỡ quân đội Bắc Mạc. Vì vậy dân chúng ở kinh thành hoan hô, cũng không sợ khuya khoắt quan binh đột nhiên xông vào tuần tra.

Chẳng qua, coi như thị vệ chỉ đi một nửa, nhưng là ở các cửa lớn của kinh thành vẫn có người canh giữ như cũ, ra vào cửa thành đều phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc.

Ba ngày sau, quan binh tuần tra ít đi, không khí tựa hồ cũng mát mẻ không ít. Một ngày rực rỡ, cửa bắc kinh thành, trong đội ngũ xếp hàng đi ra thành, hai cô gái mặt mũi mỹ lệ, một người khá cao, một người xinh xắn lạnh lợi.

Cô gái thân hình khá cao, khuôn mặt trắng nõn, mặt mày như vẽ, một đôi biêng nhác mê người, đôi mắt hoa đào, tựa hồ có bản lĩnh Câu Hồn Đoạt Phách, làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Một thân áo trắng như tuyết, chẳng qua thật đơn giản, liêu nhân phong tư liền thoải mái triển lộ không bỏ sót.

Trên tay dắt một cô gái nhỏ, cô gái có một đôi mắt sáng long lanh, tròn mắt linh động vạn phần, ánh mắt lóe lên tươi đẹp nhìn chăm chăm người bên cạnh, chỉ kém không có chảy ra nước miếng.

Đang ở thời điểm tới phiên họ kiểm tra ra khỏi thành, sau lưng đột nhiên phát lên tiếng khóc lớn cùng với giấy tiền vàng mã từ trên trời bay xuống, đột nhiên từ phía sau vọt qua mấy người, chạy đến thống lĩnh thị vệ thủ thành trước mặt, khóc thút thít nói: "Quan gia, lão gia nhà ta được bệnh sởi mà chết, hiện tại đang gấp rút chạy ra ngoài thành nhập liệm, van ngài xin thương xót cho chúng ta đi trước!"

Vừa nghe bệnh sởi, hàng người đang đứng tự động nhường từng bước từng bước, cũng không dám đến gần bộ quan tài kia. Hai nữ tử cũng đi đến bên cạnh, nhìn thị vệ thủ thành cùng nhà kia đang đợi được chu toàn.

"Bệnh sởi?" Thống lĩnh thị vệ hồ nghi nhìn lướt qua quan tài, bên cạnh là người nhà của người chết, thái độ ông thả tin rằng có còn hơn là không, tự nhiên không dám mở chốt nghiệm chứng, phân phó thủ hạ: "Mau đem người nhà của người chết kiểm tra một lần, cho đi."

Thủ hạ thị vệ vội vàng kiểm tra, không có khác thường liền cho đi, đội ngũ người nhà của người chết vội vàng nâng lên quan tài, ném xuống giấy tiền vàng mã rồi bước ra khỏi cửa thành.

Sau đó liền bắt đầu kiểm tra hai cô gái diện mạo tuyệt sắc, một người có dáng dấp rất là bi ối, hướng về phía thủ lĩnh thị vệ nói: "Lão Đại, cái này có muốn soát người?"

Thống lĩnh đem đôi mắt dừng ở hai cô gái tuyệt sắc, nhìn hai người đeo mặt nạ cũng không phải là vật phẩm tục, tuyệt không phải người nữ nhi bình thường, nói vậy tức là bọn họ không chọc nổi hai người kia, thống lĩnh thị vệ tất trên đầu thị vệ đang nói chuyện một cái: "Khốn kiếp, để cho người làm việc, trong đầu heo người đang nghĩ gì! Không có gì khác thường liền cho đi!"

Vừa nói thế xong, thân hình cô gái khá cao có chút âm trầm, con mắt đẹp khê nhảm, cô gái vốc người linh lung che miệng, thái độ co quắp, bộ dáng buồn cười lại không dám cười.

Thị vệ bị đánh lại bị mắng, ủy khuất nhìn thiên nga đến bên tay lại bay trước mặt, lớn tiếng hét lên: "Được rồi, được rồi, ra khỏi thành đi, người tiếp theo."

Hai người nắm tay đi ra cửa thành, vừa mới đi được hai bước, sau lưng đột nhiên phát lên một âm thanh nữ bén nhọn, "Đứng lại, quân gia họ rất khả nghi."

Bước chân hai người dừng lại, thân thể cứng đờ, sắc mặt cả hai đều thay đổi.

Đúng vào lúc này, đội ngũ tang lễ vừa mới ra khỏi thành, chẳng qua là cách bọn họ mấy bước xa, một chiều Dạ Minh Châu mang theo tiếng gió lớn, đánh dọc theo lên vào quan tài, quan tài lập tức mất đi thăng bằng, "Oanh" một tiếng gãy lìa, rơi xuống trên đất.

Sự chú ý của mọi người toàn bộ tập trung ở đội ngũ tang lễ, hai người thừa cơ hội này nhanh chóng dời xoay người đi, biến mất ở ánh mắt mọi người .

Thống lĩnh thị vệ kia, nhìn quan tài rơi xuống đất, quan tài nắp bị chấn động mở ra chút, thần sắc hồ nghi tràn đầy trên mặt, nghĩ đến mật lệnh phía trên, gian tế Bắc Mạc trúng độc, Cẩm Nguyệt vương gia đào vong ra khỏi Nguyệt quốc, trúng độc? ! Quan tài, càng nghĩ càng thấy có nhiều điểm nghi ngờ, thủ lĩnh thị vệ vung tay lên, hướng về thủ hạ phía sau lưng nói: "Đem quan tài mở ra kiểm tra."

Tất cả thị vệ thủ thành nghĩ tới đội ngũ chịu tang, vội vàng xông tới, gần như lực chú ý của tất cả mọi người cũng tập trung ở quan tài vào thời điểm này, giọng nữ âm thanh vừa mới kêu to, đột nhiên xông ra kéo vạt áo thống lĩnh, lo lắng nói: "Quân gia, khả nghi không phải là cái quan tài này, là hai nữ tử

kia."

Vừa nói một ngón tay hướng hai cô gái tuyệt sắc vừa mới đứng, chẳng qua là nơi đó không còn người, cô gái mang theo mũ sa lo lắng hô: "Họ ra khỏi thành, khẳng định là rất khả nghi."

Thống lĩnh thị vệ kia híp mắt nhìn lên cô gái mang cái khăn che trước mặt, trầm giọng nói: "Ta xem có thể là người đi, ban ngày mang theo mũ sa."

Nói xong vùng tay lên, mũ sa của cô gái trên đầu không cánh mà bay, vết thương chần chịt trên mặt bị bại lộ trước mặt mọi người, trên mặt đã không có còn da thịt hoàn hảo, Ba Đạo nhìn cô gái không ra bộ dáng, chẳng qua là ánh mắt độc ác rất quen thuộc, rõ ràng chính là Tần Khuynh.

"Cái mũ của ta." Tần Khuynh đôi tay che mặt, vừa tìm khắp nơi cái mũ sa vừa rơi xuống, thấy mũ sa rơi xuống chân một người, Tần Khuynh mừng rỡ đi tới mũ sa, chỉ là một tay vừa mới cầm lấy, cái mũ bị người đập lại, sĩ quan kia hung hãn nói: "Ăn mặc quái dị, làm trở ngại công vụ, người đầu, tới bắt lại."

Thị vệ bên cạnh đem cánh tay Tần Khuynh bẻ ngoặt, kéo nàng đi, mãi cho đến rất xa nơi, còn có thể nghe được tiếng thét chói tai: "Cái mũ của ta, cái mũ của ta.".

Bởi vì tội bất đội ngũ chịu tang hết sức có thể, toàn bộ bị đưa vào đại lao.

Mà lúc này, từ kinh thành đến phương hướng Bắc Mạc, một chiếc xe ngựa hào hoa nghênh ngang trên đường, bên trong xe ngựa, đang ngồi chính là hai cô gái có dung mạo tuyệt sắc kia.

"Nguyệt Nguyệt, ta đã nói phương pháp của ta được mà." Thân hình cô gái nhỏ nhắn, chính là Dạ Nguyệt Sắc, đôi mắt lóe lên tia sáng thông minh trong nhìn một thân nữ trang giống Nguyệt Vô Thương, tiếp tục nói: "Chúng ta cứ nghênh ngang ra ngoài như vậy, bảo đảm sẽ không ai hoài nghi ta."

Một tia chế nhạo ở đôi mắt quét nhìn trên người Nguyệt Vô Thương, ngay sau đó che miệng cười ha hả, "Bất quá, Nguyệt Nguyệt mặc nữ trang thật đúng là đẹp mắt."

Nguyệt Vô Thương nhìn áo trên người mình, cùng với đỉnh búi tóc trên đầu, mặc dù trong lòng đối với người xuất ra chủ ý cù ỷ bấp vạ phần khinh thường, nhưng nếu Nguyệt Lưu Ảnh muốn đuổi bắt hẳn, giả trang thành nữ không hẳn là một phương pháp tốt. Hơn nữa vô cùng phiêu lưu, trang phục và đạo cụ cùng với xe ngựa hào hoa, cũng đương nhiên không làm quan binh hoài nghi, bởi vì cái gọi là nguy hiểm nhất chính là an toàn nhất. Chiêu này cũng không phải tệ lắm.

Điều duy nhất làm hấn cảm thấy bất mãn chính là thân nữ trang, trang phục và đạo cụ, nhưng là trên mặt lại không chút nào lộ vẻ gì, thần sắc tự nhiên, tựa trên vách xe ngựa, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc, lông mày ngọn núi nhướng lên, khóe miệng nhếch lên, đôi mắt hoa đào phong tình của Nguyệt Vô Thương mị thái lưu chuyển ra ngoài, trong miệng miên cưỡng nói: "Người ta biết rất đẹp mắt, nương tử không cần khách lệ ta như thế."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn yêu nghiệt ngồi đối diện, quả nhiên là không cảm thấy ngượng ngùng chút nào! Chỉ bất quá cũng đã là người của nàng, nàng rất tự hào! Dạ Nguyệt Sắc ở trong lòng tự an ủi mình.

"Cánh tay bị thương sao rồi?" Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói, trong khi nói chuyện xách hòm thuốc ở trong xe ngựa qua, động tác rất là thuần thực, lấy ra thuốc trừ độc, rượu còn, cùng với băng gạc, Kim Sang Dược và một loạt đồ dùng, đặt ở trên bàn nhỏ, sau đó nhìn về phía Nguyệt Vô Thương thì thầm: "Mau vơn tay ra, ta bôi thuốc cho người."

Nguyệt Vô Thương sắc mặt nhu hòa, đưa tay đến trước người Dạ Nguyệt Sắc, mang nụ cười trên mặt nhìn Dạ Nguyệt Sắc đem băng ở cổ tay hấn mở ra, thấy chân mày Dạ Nguyệt Sắc chau lại một chỗ, bởi vì vừa mới ném ra trần châu cắt đứt quan tài mà dùng quá lực làm vỡ miệng vết thương, trong miệng lại bắt đầu lẩm bẩm: "Lại bị vỡ, sao lại không cẩn thận như vậy."

Có chút ngữ khí trách cứ, vậy mà động tác trên tay không ngừng, nàng dùng lấy miên hoa tự chế, xưng là bông băng gì đó, thấm rượu, nhẹ nhàng bôi ở chỗ nứt trên vết thương, vừa nhẹ nhàng thổi. Mang theo gió lạnh lẽo thổi trên vết thương, nội tâm Nguyệt Vô Thương nóng bỏng, cảm giác như thế rất tốt!

"Mùa đông nhiệt độ hơi thấp, vết thương không dễ khép lại, chỗ nứt ra khẳng định không tốt lên được." Dạ Nguyệt Sắc thoa xong rượu còn, sau đem Kim Sang Dược vẩy đều đều trên vết thương, sau đó dùng băng gạc gói kỹ, vừa băng bó vừa nói lảm nhảm: "Không thể làm quá gấp, nếu không thì không thể thông gió, dễ mắc phải bệnh phong đòn gánh."

Nguyệt Vô Thương nghe Dạ Nguyệt Sắc nói lời kỳ quái, nghe không biến sắc, cũng không nói chuyện, đôi mắt nhu hòa như dòng nước chảy, chờ Dạ Nguyệt Sắc đem mấy thứ cất xong, sau đó ngước mắt, vừa vận dụng vào một ánh mắt nhu tình như hồ sâu. Ánh mắt ôn nhu như vậy, mặc dù thỉnh thoảng hấn dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, nàng vẫn là, không có sức miễn dịch như cũ, thần sắc trong nháy mắt trở nên thẹn thùng, ngượng ngùng nói: "Vi sao nhìn ta như vậy?"

"Ta phát hiện." Nguyệt Vô Thương đem thân thể nghiêng qua cái bàn nhỏ đặt giữa hai người, đem gương mặt tiến tới gần Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc thấy khuôn mặt hấn đột nhiên tiếp cận, đầu phần xạ có điều kiện ngửa về phía sau, vừa nói: "Phát hiện cái gì?"

Coi như là phát hiện thế giới thứ chín, Đại Kỳ Tích cũng không thể nhìn nàng như vậy a, nàng cũng không phải là quốc bảo!

"Ta phát hiện nương tử càng lúc càng giống hiền thê lương mẫu." Nguyệt Vô Thương đưa tay tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc nghịch ngợm, rồi sau đó

ngón tay thon dài nhân cơ hội ở trên mặt Dạ Nguyệt Sắc phát qua, chỉ thấy dưới ngón tay bởi vì mang thai, mặt mượt mà không ít, nhất thời trở nên phấn hồng, cảm giác cực tốt!

"Có một người, xinh đẹp vạn phần, có một người, khéo léo đáng yêu, "hồ hấp ám áp phun trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, làm cho mặt của nàng càng phát đỏ ửng, chẳng qua là thanh âm Nguyệt Vô Thương vẫn không ngừng"Người ấy vu quy, đã lập gia đình."

"Nguyệt Nguyệt. Người, người khích lệ ta như vậy, ta ngưng ngừng." Tự nhận là da mặt dày có thể so với thành tường nào đó, người nào đó hết sức không có cốt khí bại dưới da mặt càng dày của Nguyệt Vô Thương, nín nửa ngày trời sau, thốt lên một câu ngưng ngừng, cũng có thể nói trước không có người, sau cũng không có người.

"Ha ha." Nguyệt Vô Thương nhẹ giọng cười, đem mặt đến gần, nhẹ nhàng hôn lên gò má phấn hồng của Dạ Nguyệt Sắc, sau đó đem thân thể rút về, ngồi vào chỗ ngồi, cười nói: "Đừng ngưng ngừng, đó là sự thật."

Xe ngựa đi một đường không chậm không nhanh, trên xe ngựa nệm lót chăn bông thật dày, chỗ ngồi rộng rãi, lúc mệt mỏi có thể nằm xuống nghỉ ngơi, dọc theo đường đi Dạ Nguyệt Sắc cũng không phải cảm thấy mệt nhọc khó chịu.

Dạ Nguyệt Sắc mang thai gần bốn tháng, cảm thấy gần đây luôn mệt mỏi, căn bản phần lớn thời gian đều là ngủ một cách bình yên ở trong ngực Nguyệt Vô Thương, cũng may Bảo Bảo trong bụng tương đối nghe lời, không có làm âm ỉ. Vì tại người nào đẩy chiều cổ cho ăn tốt, nên mỗi lần tăng chiều rộng, vừa mập vừa tròn lên không ít.

Ngày thứ ba ra khỏi kinh thành, xe ngựa hào hoa kia vẫn như cũ nghênh ngang chậm rãi đi trên đường, lúc này trong xe ngựa Nguyệt Vô Thương ngồi trên đệm, Dạ Nguyệt Sắc đem đầu đặt ở trên đùi Nguyệt Vô Thương, ngáp dài, chỉ chốc lát liền nhắm mắt lại đã ngủ.

Nguyệt Vô Thương về mặt ôn nhu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, kéo chân lên đến cổ, sửa lại góc chân, tất cả động tác cũng làm mau lẹ, xe ngựa chậm chạp dừng lại. Người phụ trách đóng cửa xe, nhẹ giọng nói: "Chủ nhân, có phong thư khẩn cấp."

Nguyệt Vô Thương nhắm mắt vừa nghĩ, lúc này phong thư khẩn cấp đúng là trong cung truyền tới hoặc là Nam Uyên hộ tống Dạ tướng gia, ngay sau đó hướng về phía màn nói: "Mang thư lên."

Nguyệt Vô Thương nhận lấy phong thư, một tay nâng đầu Dạ Nguyệt Sắc chếch ra bên ngoài, một tay đem tờ giấy mở ra, chỉ thấy phía trên viết mấy chữ, khiến sắc mặt Nguyệt Vô Thương biến đổi, "Dạ tướng gia hồi kinh, bị cấm ở Tướng phủ" !

Nguyệt Vô Thương hơi hơi nheo mắt nhìn chằm chằm tờ giấy kia một hồi lâu, ngón tay nắm tờ giấy lại, đem tờ giấy hóa thành bột.

Hắn thủy chung không hiểu, Dạ Thiên lúc này trở lại kinh thành làm cái gì? Bọn họ đi đường so với hắn ra khỏi thành sớm hơn, lẽ ra đã đến nơi an toàn, nhưng đột ngột chợt hồi kinh là vì chuyện gì?

"Sớm ngày cứu ra." Nguyệt Vô Thương ngưng mắt, đột nhiên cảm thấy có chút không tốt, chẳng lẽ Nguyệt Lưu Ảnh đã phát hiện Mặc Ly là giả, "Bất cứ giá nào, mang Dạ Tướng cùng tới Bắc Mạc."

Tốc độ xe ngựa so với lúc trước nhanh lên không ít, Nguyệt Vô Thương đem thân Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, để giảm bớt lắc lư.

Sau tiết vạn thọ, tướng quân Bắc Mạc cũng không rời khỏi Nguyệt quốc, bởi vì Nguyệt Vô Thương thủy chung không chịu gặp hắn, cho nên vẫn lưu lại kinh thành. Biết hôm đó Nguyệt Vô Thương bị Nguyệt Lưu Ảnh bức bách trúng Thiên Nhật Hồng lần nữa, hắn mới xuất hiện ở Tướng phủ, bọn họ sẽ làm một cái giao dịch ở đó.

Triệu tập quân đội Bắc Mạc tấn công lướt qua biên cảnh, khiến Nguyệt Lưu Ảnh không thể phân thân, dùng cái này giảm bớt thủ vệ tuần tra ở kinh thành, cũng dùng cái này dời đi lực chú ý của Nguyệt Lưu Ảnh cùng với tinh lực, để cho bọn họ ra kinh trở nên dễ dàng một chút.

Nguyệt Vô Thương cũng không phải là một người tự phụ đến nỗi không gì làm không được, có thể lợi dụng điều kiện của phía kia, vạn vạn không thể lãng phí. Hơn nữa coi như bởi vì năm đó Bắc Mạc đem mẫu thân hắn đưa đến Nguyệt quốc hòa thân, dẫn đến chuyện mẹ hắn chết thảm, vẫn trách hắn. Nhưng hôm đó, ông ấy cũng đã dùng máu của mình để dẫn độc cho hắn, ngoài miệng nói không hề cảm động, nhưng là trong lòng không thể không lay chuyển.

Bởi vì năm đó ông ta không biết thế nào là yêu, cũng là một trong những nguyên nhân để cho mẫu thân hắn đi hòa thân. Chẳng qua là hôm nay ông ta hiểu được yêu, tự nhiên có thể hiểu nhiều hoặc ít.

Trong mắt Nguyệt Vô Thương không hề có chút cảm xúc về những chuyện cũ, hướng về phía bên ngoài nói: "Truyền tin đến trong cung, bảo người nọ dùng mọi cách điều Dạ tướng gia đi đốc chiến ở biên giới!"

Vậy mà trong hoàng cung, Mặc Ly vẫn bị Nguyệt Lưu Ảnh bắt nhốt tại một chỗ được gọi là hoàng loan điện, trong điện, trừ cung nữ phục vụ bên ngoài, người bình thường cũng không vào được, chỉ có hắn tự nhiên ra vào.

Ở hai ngày trước mới phong phi, Vân Thanh Quý Phi đứng gần ở cửa điện bị phát hiện, bị phạt cấm túc. Từ nay về sau những người không có nhiệm vụ lại càng thêm không dám bước vào Hoàng loan điện một bước, Mặc Ly ở trong hoàng cung tỉnh xảo đang ăn sáng, đột nhiên cung nữ bụng điểm tâm đem hương về phía hắn nói: "Nương nương, đạo điểm tâm này tên là ‘ Cách biệt đôi nơi ’ mời ngài thưởng thức."

Cách biệt đôi nơi? Mặc Ly tròn tròn mắt đi lòng vòng, phát tay bảo cung nữ đem điểm tâm ‘ Cách biệt đôi nơi ’ kia đặt trên bàn, nghỉ hoặc đem điểm

tâm chọc từng cái một, phát hiện bên trong có tờ giấy thật nhỏ, mở ra vừa nhìn thấy, "Làm cho Dạ tướng gia thành giám quân"! Mặc Ly suy nghĩ một chút liền biết Dạ Thiên không ra khỏi thành bình an, hoặc cũng là bị bắt lại.

Trong lúc suy tư, Nguyệt Lưu Ảnh đi tới trước mặt, hồ nghi nhìn lướt qua điểm tâm bị Mặc Ly phá, trầm giọng hỏi: "Đang làm gì?"

Mặc Ly trên tay hơi dùng lực một chút, tờ giấy trong lòng bàn tay liền biến mất không thấy, ngẩng đầu nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, cười nói: "Cái này được đặt tên là ‘ Cách biệt trời đất ’ rốt cuộc có cái gì Cần Khôn, thì ra là cũng không có gì khác biệt."

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn lướt qua điểm tâm bị phá trước mặt, thản nhiên nói: "Vậy thì đem ngự trù làm điểm tâm này lôi ra chém đi."

Mất Mặc Ly tròn mắt, miễn cưỡng nói một câu: "Tùy ngươi a."

Nói xong liền đứng dậy đi, bởi vì gần đây hắn phát hiện Nguyệt Lưu Ảnh không thể đối đãi quá tốt, hắn chính là một đối tượng thích ngược, ngươi càng ngược đối với hắn, hắn càng vui vẻ.

Nguyệt Lưu Ảnh đi theo sau Mặc Ly đi tới truyền khắp, chuẩn bị đưa tay ôm Mặc Ly từ phía sau, lại bị mỹ nhân đẩy về sau, lao đảo mấy bước mới dừng lại, Mặc Ly cười duyên: "Hoàng thượng, ta đã rất lâu không có nhìn thấy phụ thân.

Tiếng nói vừa dứt, con mắt sắc của Nguyệt Lưu Ảnh tối sầm lại, mang theo ánh mắt xem kỹ bắn khoan trên mặt của Mặc Ly, phượng mâu dài hẹp sắc bén quét qua mặt của Mặc Ly, hôm đó người canh giữ của Tướng phủ trở lại bẩm báo, người ở Tướng phủ đã đi hết, có thể thấy được từ Dạ tướng cáo bệnh không thượng triều, không tiếp khách, chính là nổi lên một âm mưu đã lâu, hôm nay thật vất vả chính hắn đưa tới cửa, hắn bị nhốt ở địa phương bí mật, loan tin ra bên ngoài Dạ Thiên ở Tướng phủ, chính là chờ người tự chui đầu vào lưới.

Hơn nữa Nguyệt Vô Thương sống không thấy người, chết không thấy xác. Hắn thủy chung cảm thấy không yên lòng, kể hôm nay chính là lúc thời điểm quan trọng dùng Dạ Thiên uy hiếp không chế Dạ Nguyệt Sắc, để cho nàng ngoan ngoãn sống ở trong cung.

Màu sắc trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh đen hơn, mấy ngày gần đây cử chỉ hành động của Dạ Nguyệt Sắc rất kỳ quái, lúc mới bắt đầu, hắn còn tính cùng nàng từ từ bồi dưỡng một chút tình cảm, tự nhiên nàng nói mang thai, hắn kêu thái y tới khám một chút cũng bị cự tuyệt. Ở trong đó ăn nàng hạ một ít thuốc phá thai, ăn cũng không thấy phản ứng. Trong bụng vốn có mang, nàng căn bản không mang thai, còn có nguyên do khác?

Cho dù có nhiều nghi điểm hơn nữa, mấy ngày gần đây Mặc Ly lúc tốt lúc xấu đối với Nguyệt Lưu Ảnh, làm trong lòng nghi ngờ hắn không dứt, lại không dám quyết tâm hạ phán đoán, chẳng qua là lúc Mặc Ly mắng hắn khiến hắn cảm thấy đây chính là Dạ Nguyệt Sắc. Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên cảm giác việc cấp bách hôm nay chính là muốn gạo nấu thành cơm mới đúng.

"Nguyệt Sắc, tối nay ta muốn ngủ lại." Nguyệt Lưu Ảnh không để ý phản ứng của Mặc Ly, cố chấp đem Mặc Ly ôm vào trong ngực, miệng tiếp tục nói: "Quên tất cả người không có liên quan đi, ta sẽ đối tốt với ngươi cả đời."

Lời này vừa nói ra, Mặc Ly kinh hãi, ý tứ ngủ lại không phải là. Trong lòng nóng nảy, nếu là cái kia, Cái gì??, nhất định sẽ bị phát hiện, ngay sau đó hét lên: "Không được!"

"Không được? !" Con mắt sắc của Nguyệt Lưu Ảnh tối sầm lại, quả nhiên nàng thích Hoàng Thúc Nguyệt Vô Thương, ngay sau đó trên mặt lẫn lộn con tức giận điên cuồng, hung hãn nói: "Cũng không phải ngươi."

Mặc Ly nóng nảy, nhanh chóng xoay người lại, thừa dịp Nguyệt Lưu Ảnh không chú ý vung một cái tát trên mặt Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh cảm tay Mặc Ly, dùng sức kéo về phía trước, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ngươi dám đánh ta."

"Ta chính là dám đánh ngươi." Thừa dịp Nguyệt Lưu Ảnh không chú ý, một cái tay khác hung hăng tát lên má bên kia của Nguyệt Lưu Ảnh, sau đó nện ra vài giọt nước mắt cá sấu, "Không để cho ta thấy cha ta coi như là hết, ngươi còn muốn cưỡng bạo ra."

Nguyệt Lưu Ảnh bị đánh có chút kinh ngạc, nhìn trên mặt Mặc Ly mang vài giọt nước mắt, trong lúc nhất thời không biết làm sao, chỉ nghe người trong ngực tiếp tục nói: "Có bản lĩnh ngươi liền đem cha ta lưu đây đến nơi chiến loạn Lâm thành, để cho ta cả đời không thấy được hắn."

Nguyệt Lưu Ảnh nhìn nước mắt Mặc Ly thay phiên rơi xuống, không nhịn được lại muốn an ủi nàng, nhưng ngay sau đó vừa nghĩ, tại vì thời gian quá quá dung túng nàng, mới để cho nàng không nghe lời như vậy, kết quả là hất tay Mặc Ly ra, trầm giọng nói: "Đừng tưởng rằng ta không dám!"

Mặc Ly ngừng khóc, trong mắt thoáng qua vẻ tươi cười, ngoài miệng lại giận dữ nói: "Vậy ngươi làm đi, không có gan đem cha ta đưa đến Lâm thành thì đừng tới gặp ta."

Nguyệt Lưu Ảnh dùng sức đem tay áo vung một cái, nuốt cục tức cảnh hồng đi ra khỏi hoàng loan điện.

Ban đêm, đêm tuyết mịn mờ , trong lãnh cung vắng vẻ hoang vu , đoàn người nhanh chóng tiến vào, trong cung điện tàn phá cũ kỹ, một người đi tới chạm vào một bình hoa nhỏ, trên vách tường lộ ra một cánh cửa, đoàn người nhanh chóng đi vào, sau đó cửa từ từ khép lại, khôi phục hình dáng ban đầu.

Nơi này là mật thất, chính là địa phương mấy ngày gần đây bắt được nhân vật khả nghi, nhốt Dạ Thiên cùng với đám người.

Nguyệt Lưu Ảnh đi về một đường phía trước, bên trong hai ngục giam đem người đang gào lên nhốt vào, tức miệng mắng to, hắn đơn giản không nói tiếng nào. Nguyệt Lưu Ảnh cất bước đi về phía trước, hôm nay hắn chủ yếu tới gặp Dạ Thiên, những người này không cần phải để ý tới.

"Ảnh." Một tiếng thở nhẹ tội nghiệp, khiến Nguyệt Lưu Ảnh bước chân của dừng lại, bên cạnh song sắt thấy một người đang nằm, tóc loạn rồi bởi làm che giấu khuôn mặt, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh nói: "Ảnh, là người tới đón ta đi ra ngoài sao?"

Mặc dù không thấy rõ mặt mũi, nhưng Nguyệt Lưu Ảnh cảm thấy âm thanh rất quen, nhũn nhũn? Ngay sau đó nghĩ tới, nàng làm sao có thể xuất hiện ở địa phương này, vì vậy cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Chẳng qua âm thanh phía sau biến thành bén nhọn mang theo ác độc, không cam lòng, âm thanh đó gầm thét: "Người sao vẫn chưa hiểu, người thích nhất là ta, Dạ Nguyệt Sắc à đó có cái gì tốt, hôm nay à ta đã cùng người khác cao bay xa chạy rồi, người còn không thích ta."

Thân hình Nguyệt Lưu Ảnh dừng lại, cũng không xoay người, chẳng qua là chân mày hấn nhếch lên, ám chỉ tâm tình của hấn giờ khắc này hết sức không tốt, ngực tốt bên cạnh cầm võ kiếm hướng trên lan can sắc, đánh ngã người phụ nữ một cái, ngoài miệng quát lớn: "À đàn bà điên này, tục danh của hoàng thượng há có thể để cho người tự tiện kêu."

Bị đánh ngã trên mặt đất, Tần Khuynh, điên cuồng mà cười lớn: "À ta cùng người khác đi rồi, mấy ngày trước đây, ta còn ở cửa bắc kinh thành thấy à ta ra khỏi thành."

Nguyệt Lưu Ảnh nắm chặt tay thành quả đấm, phát ra tiếng vang kéo kẹt, đột nhiên thay đổi thân hình, nói một tiếng: "Trẫm muốn về cung trước."

Trong đầu không ngừng lóe lên những cử động kỳ quái của Dạ Nguyệt Sắc gần đây, mặc dù hấn có điều hoài nghi, nhưng dựa vào đêm hôm nay, Nguyệt Sắc tát hấn hai bàn tay, hấn căn bản bỏ đi nghi ngờ trong lòng, trên thế giới này nữ nhân có thể kiêu ngạo như vậy đối với hấn, trừ Dạ Nguyệt Sắc thật đúng là tìm không ra người thứ hai.

Nhưng mới vừa nghe người nọ nói, nghi ngờ trong lòng Nguyệt Lưu Ảnh tăng lên lần nữa, không thể không hoài nghi, dù sao chính mắt mình phát hiện một người dáng dấp cơ hồ giống Dạ Nguyệt Sắc như đúc, mặc dù tuổi so với Dạ Nguyệt Sắc nhỏ hơn, nhưng từ mỉm cười, lời nói tới ăn mặc, có thể lấy giả thành thật. Hôm nay hấn là thật hoài nghi, cũng không quay đầu lại đi về phía sau, hướng tùy tùng nói: "Đem nàng mới vừa nói kia đi ra ngoài."

Ra khỏi mật thất, Nguyệt Lưu Ảnh suy đi nghĩ lại, đã đi tới hoàng loan điện, Mặc Ly vừa thấy Nguyệt Lưu Ảnh đứng ở cửa điện nhìn nàng có điều suy nghĩ, nghĩ thầm, chẳng lẽ là hai cái tát kia không đủ nặng, để cho hấn lại quay lại rồi.

Chẳng qua Nguyệt Lưu Ảnh không nói lời nào, cứ như vậy mang theo ánh mắt quan sát kỹ không hề chớp mắt, làm cho trong lòng nàng có chút sợ hãi, chẳng lẽ bị phát hiện rồi.

"Nguyệt Sắc." Nguyệt Lưu Ảnh nhẹ nhàng nói, sau đó chậm rãi đi tới trước mặt Mặc Ly. Mặc Ly vừa nghe Nguyệt Lưu Ảnh gọi hấn, trong lòng có chút yên tâm, mặt không biến sắc nhìn Nguyệt Lưu Ảnh.

Chỉ nghe Nguyệt Lưu Ảnh tiếp tục nói: "Ta rất thích cách gọi người đối với ta trước kia, có thể hay không kêu thêm một lần nữa."

Trong lòng Mặc Ly hồ nghi, cụp xuống mắt, nghĩ đến nát óc cũng không biết trước kia Dạ Nguyệt Sắc kêu hấn là cái gì, nghĩ đến mắt hấn, hấn cho đến nay cũng không quên, còn muốn trở về chỗ ấy.

"Nguyệt Sắc." ánh mắt đen của Nguyệt Lưu Ảnh lẩn lộn ám trầm, giọng nói lại ôn nhu vạn phần, nhìn Mặc Ly, "Kêu thêm lần nữa đi."

Mặc Ly nắm chặt ngón tay, đột nhiên ngừng đầu nhìn Nguyệt Lưu Ảnh, chê cười nói: "Vừa rồi không phải nói chuyện quá khứ đã qua thì quên đi, sao bây giờ còn nhắc lại?"

Cjoiw trò mèo vờn chuột, Mặc Ly tự nhận rằng đã giả dạng rất tốt, chẳng qua không nghĩ tới nghi ngờ trong lòng Nguyệt Lưu Ảnh tăng hơn, nhìn về phía Mặc Ly cười cười: "Tốt, chuyện quá khứ không nhắc lại nữa, người sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai ta trở lại thăm người."

Mặc Ly vỗ ngực, rốt cuộc đã đem ôn thần đuổi đi rồi, miễn cưỡng bỏ lại lên giường, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Rạng sáng ngày thứ hai, Thừa tướng Nguyệt Quốc, Dạ Thiên được bổ nhiệm làm giám quân, tiến về phía Lâm thành tham chiến.

Kết quả, một tiểu đội quân hộ tống Dạ tướng gia đi Lâm thành, cũng là đạo quan.

Nguyệt Vô Thương nhận được tin tức, vẫn đem tờ giấy hóa thành phần vụn như cũ, chuyện phát sinh quá thuận lợi, làm cho hấn có chút cảm thấy kỳ quái.

Dạ Nguyệt Sắc ngồi ở cửa xe ngựa nói chuyện cùng với Tiểu Lục đánh xe, "Tiểu Lục a, tại sao đi lâu như vậy ta đều không thấy son tặc trong truyền thuyết nhỉ?

Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy làm son tặc cũng là một cái chuyện rất thú vị a, chẳng qua là đã đến địa phương có chút hoang vu rồi, hơn nữa hai bên cũng là núi lớn, đường đi hạn hẹp, loại địa phương này không phải là phải là khu vực vàng để son tặc ẩn hiện sao ?

Tiểu Lục đánh xe đối với phu nhân chỉ sợ thiên hạ không loạn nhà mình có chút im lặng, phía trước coi như cục u ác tính của triều đình, Thanh Phong Trại có vài chục năm qua, nhưng là có người âm thầm bảo vệ, không có sơn tặc nào chán sống dám tới giành a.

Son tặc? Nguyệt Vô Thương khẽ híp mắt, ngay sau đó hướng về phía Tiểu Lục đánh xe nói: " nếu phu nhân thích, nhất định có thể gặp được."

Thân hình Tiểu Lục cứng lại, mấy ngày gần đây hẳn nhìn là hiểu, chủ tử này cũng chịu lão bà quá mức giống như sông Hoàng Hà cuộn cuộn không thể thu thập, phu nhân muốn thấy son tặc, hoạt động biểu diễn nguy hiểm như vậy cũng chiều theo ý nàng, huống chi hôm nay, bọn họ nói khó nghe một chút là đang chạy trốn trời chết có được hay không?

Mệnh lệnh của Nguyệt Vô Thương đương nhiên hẳn cũng không dám cãi lời. Tự có thể chấp hành quét đường truyền cho các huynh đệ phía trước một tín hiệu, sau đó không nhanh không chậm, xe ngựa vội vàng mong đợi điểm ngộ gặp son tặc .

Quả nhiên không quá nửa ngày, một đoàn người phía trước diện mạo thô lỗ, mặt lộ vẻ hung dữ, đem người ngăn xe ngựa lại, sau đó là một trận vang lên, cả xe ngựa cũng bị bao vây lại.

Dạ Nguyệt Sắc thấy xe ngựa dừng lại, tò mò vén rèm xe lên, nhìn thấy son tặc đã nghe từ lâu, trong lòng rất là kích động. Đối với một đám son tặc lấy ra đại đao sáng loáng cũng có thể lựa chọn làm như không thấy.

"Người trong xe ngựa nghe cho kỹ, đường này là ta mở." Người cầm đầu hướng về phía xe ngựa thanh âm thô quát.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, lập tức nhận lấy lời nói: " đại ca, ta hiểu biết rõ đường này là ngòi mở, cây này là ngòi trồng, nếu muốn qua thì lưu lại tiền mua đường, có hay không làm lời kịch mới mẻ một chút a."

Người nọ vừa thấy Dạ Nguyệt Sắc thò đầu ra, cặp mắt mạo hiểm sáng lên, lăm bầm nói: " mỹ nhân, về sau đi theo đại gia."

"Đi theo đại gia toàn được nhậu nhẹt ăn ngon, mặc kim Ngân, đeo vàng bạc châu báu không hết, mặc dải lụa tơ lụa không thiếu, đại ca cái lời kịch này cũng quá xưa rồi, lão ngài có gì mới mẻ hay không."

Một tên đứng cạnh son tặc đang dụ dỗ, cười lên một tiếng, đầu lĩnh son tặc hết sức mắt mặt, dứt khoát đi lên, phun một ngụm nước bọt, lớn tiếng mắng: " một đám ngu ngốc, cười con mẹ ngươi, còn không vội vàng đem mỹ nhân đoạt lại."

"Sắc Sắc, lại nghịch ngợm." Trong xe ngựa đột nhiên truyền ra một tiếng âm khó phân biệt, ngay sau đó, cô gái thò đầu ra bị kéo vào, âm thanh ôn nhu tiếp tục vang: " bên ngoài gió lớn, đi vào trong ngồi."

Nghe thấy thanh âm, nửa người cũng tê dại, nếu thấy được chân diện, chắc cũng thật là mất hồn.

Nguyệt Vô Thương ngón tay thon dài vén rèm lên, nhìn lướt qua mấy tên son tặc trước mặt, nếu không phải là có cần, chỉ bằng nói năng lỗ mãng cũng đáng chết rồi.

Nguyệt Vô Thương một thân nữ trang , gần đây không chịu làm kiểu tóc nữ nhân, đành phải đem tóc đánh ra, dùng một sợi ruy băng đơn giản cột ở phía sau, vốn là mặt mày như mặt vẽ, lúc này càng thêm thêm một phần cảm giác huyền bí khó phân biệt.

Nhìn một đám son tặc hai mắt sáng lên , tên đầu lĩnh son tặc hướng về phía Nguyệt Vô Thương hô: "Đều là mỹ nhân, mỹ nhân a. Người đâu, không, lão tử muốn tự mình đuổi theo xe ngựa."

Kết quả là tiểu Lục từ đánh xe bị một đám son tặc buộc ngừng lại, từng tiếng hoan hô vang lên, đầu lĩnh son tặc Thanh Phong son vội vàng leo lên xe ngựa

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Ngăn cơn sóng dữ —— phản kích

"Nguyệt Nguyệt. . . ." Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn tiến tới trước mặt Nguyệt Vô Thương , khuôn mặt tươi cười rạng rỡ như hoa, " Nếu ta đây làm Sơn Đại Vương, sẽ đi bắt vô số mỹ nhân về làm áp trại !"

Lông mày Nguyệt Vô Thương nhảy lên, vô số áp trại mỹ nhân? Trừ phi hắn chết !

Có lẽ đầu lĩnh son tặc đánh xe bên ngoài vô cùng hưng phấn, đem xe ngựa bắt được chạy thật nhanh, đột nhiên gia tăng tốc độ khiến Dạ Nguyệt Sắc nghiêng về phía trước, Nguyệt Vô Thương cũng chịu mà lại bất đắc dĩ đưa tay ôm người Dạ Nguyệt Sắc vào trong ngực, thở dài, khẽ cắn lỗ tai Dạ Nguyệt Sắc, " Bụng ngươi lớn như vậy rồi, sắp làm mẹ, sao không để tâm một chút."

"Nguyệt Nguyệt của chúng ta quả thật là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, Quốc Sắc Thiên Hương." Dạ Nguyệt Sắc không yên phận chút nào, tiếp nhạo báng Nguyệt Vô Thương, " Chẳng nói xem người nào sẽ là áp trại phu nhân của chúng ta?"

Nguyệt Vô Thương đem người Dạ Nguyệt Sắc đặt ở vị trí an toàn nhất trong ngực để bảo đảm bụng sẽ không bị tổn thương, vừa đáp lời Dạ Nguyệt

Sắc nói: "Nàng làm Sơn Đại Vương, ta làm áp trại phu nhân, như thế nào?"

Dạ Nguyệt Sắc nghe thấy Nguyệt Vô Thương phối hợp, tâm tình hưng phấn lên, đem đầu đến gần "Bẹp" một cái hôn ở trên mặt Nguyệt Vô Thương, rục rờ cười nói: "Tốt lắm, để cho chàng làm bà lớn!"

Nguyệt Vô Thương lơ đãng nghe Dạ Nguyệt Sắc hồ ngôn loạn ngữ, tâm không chỉ muốn làm bà lớn, mà còn muốn chỉ có thể có một mình hắn!

Đầu lĩnh sơn tặc nhanh chóng lái xe ngựa, không bao lâu, xe ngựa rất nhanh đã tới Thanh Phong Trại! Màn xe bị vén lên, đầu lĩnh sơn tặc mặt hưng phấn, chuẩn bị hướng về phía mỹ nhân trong xe nói chuyện, chỉ thấy hai nữ tử ôm nhau thân mật, đây chính là chuyện chưa bao giờ nghe thấy a! Nghe thấy nhưng chưa thấy a! Toàn thân lập tức sững sờ, một cánh tay chỉ vào Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương, "Người, người, các người."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương một tay ôm eo nàng, còn nàng nắm chặt cổ tay Nguyệt Vô Thương, khoe miệng giật giật, tư tưởng của người cô đại này cũng đi trước một bước đấy, rất phát triển phải không? Chỉ là ôm như vậy, cũng có đặc biệt hơn người đấy!

Dạ Nguyệt Sắc trong mắt đột nhiên thoáng qua một ý nghĩa đen tối, đưa một tay sờ sờ ở ngực Nguyệt Vô Thương, hướng về phía đầu lĩnh sơn tặc nói: "Đại ca, nhanh như vậy đã đến?"

Sơn tặc kia vừa thấy động tác của Dạ Nguyệt Sắc, mắt nhìn chằm chằm tựa như nhìn chuông đồng, cái này, hắn chỉ nghe nói qua nam luyện, con em quan gia nuôi luyện nam đệ sùng, ngược lại hắn lại gặp tiểu thư cũng có thể nuôi cả luyện nữ?

Trong lúc hắn đang kinh ngạc, Dạ Nguyệt Sắc lần nữa "Bẹp" một cái hôn ở trên môi Nguyệt Vô Thương, sau đó nói: "Nguyệt Nguyệt, đến rồi a, chúng ta đi xuống."

Đầu lĩnh sơn tặc kia chỉ kém miệng không có sùi bọt mép mà ngã xuống đất bỏ mình, các nàng là bị bắt đến Thanh Phong Trại của hắn, sao hắn lại cảm giác cũng giống như là khách du lịch đấy!

Trong khi hắn mất hồn, Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc đã xuống xe ngựa. Dạ Nguyệt Sắc đứng ở bên cạnh hắn, tay hướng Thanh Phong Trại chỉ chỉ chỗ chỗ, "Cái chỗ này mặc dù hơi cũ nát một chút, trang trí bình thường, bắt quá cũng may là không khí mát mẻ."

Đầu lĩnh sơn tặc kia nghe xong, nếu để cho các nàng nói tiếp như vậy, hắn đâu còn mặt mũi nào mà tồn tại, "Người đâu, đem hai mỹ nhân trói lại, Lão Từ hôm nay sẽ để cho bọn họ làm áp trại phu nhân."

Tiếng nói vừa dứt, liền có sơn tặc chuẩn bị tiến tới, chỉ là Tiểu Lục vừa mới trói liền dùng sức vùng vẫy, làm đứt sợi dây trói, phi thân tiến tới ngăn trở những người muốn đến gần Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc, sơn tặc vừa mới tiến lên liền bị ngã xuống đất không dậy nổi, bắt đầu oa oa la to.

"Người đâu, lên cho Lão Từ, đem tiểu tử thú này bắt cho Lão Từ, rồi mang đi làm phân bón!" Đầu lĩnh sơn tặc kia thấy Tiểu Lục đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, những người còn lại cũng không dám tiến tới, "Nếu bắt được, Lão Từ thưởng năm trăm lượng bạc, còn được ngắm một mỹ nhân!"

Phản thưởng vừa ban xuống, những tên còn lại chỉ sợ chậm chuyện tốt không tới phiên mình, liền đồng loạt xông lên, chẳng qua cũng là trong chớp lát, tập thể sơn tặc rồi rít ngã xuống gào lên.

Đầu lĩnh sơn tặc đến gần Tiểu Lục, giả bộ nói: "Vị đại gia này, ta có mắt mà không biết Thái Sơn, xin ngài đại nhân bỏ qua cho tiểu."

Dạ Nguyệt Sắc nhìn kia đầu lĩnh sơn tặc đôi mắt giả hoạt chuyển động, chỉ thấy chân hắn đá một cước phía trước, một mảng bùn đất lớn liền đánh về phía ánh mắt của Tiểu Lục, thừa cơ hội này, thân hình đi phía trước, cùi chỏ nhân cơ hội hướng đánh Tiểu Lục, Dạ Nguyệt Sắc vội vàng hô to một tiếng: "Tiểu Lục tử, cẩn thận."

Nguyệt Vô Thương xem thường võ tay Dạ Nguyệt Sắc, ý bảo nàng không cần phải lo, chỉ thấy Tiểu Lục một tay bắt được khuỷu tay sơn tặc kia, hơi dùng lực một chút, liền nghe một tiếng gào khóc thảm thiết kêu la, sơn tặc kia té xuống đất, cánh tay rũ xuống vô lực, có thể thấy là bị trật khớp.

Dạ Nguyệt Sắc hùng hổ đi đến trước mặt sơn tặc kia, nhặt lên một cái nhánh cây trên đất, chọc chọc đầu của sơn tặc kia, cười nói: "Bản tiểu thư mà người cũng dám đánh, điều này ta có thể bỏ qua, nhưng Nguyệt Nguyệt nhà ta mà người cũng dám đánh, đó là người của bản tiểu thư, thật là không muốn sống rồi."

"Cô nãi nãi, tiểu nhân đã biết sai." Đầu lĩnh sơn tặc kia về mặt co giật, khuôn mặt đơn giản chỉ cần nặn ra nụ cười có mấy phần dữ tợn, "Tiểu nhân hôm nay đã biết, vị cô nương kia là người của người, cũng không dám nữa, cô nãi nãi tạm tha cho tiểu nhân."

Dạ Nguyệt Sắc "Xi" một tiếng bật cười, cho tới bây giờ, hắn vẫn còn cho Nguyệt Nguyệt là nữ!

"Biết là tốt." Dạ Nguyệt Sắc dùng nhánh cây tiếp tục đâm vào bụng của người kia, trong mắt lóe tinh quang, hung hãn nói: "Nếu nói của đi thay người, muốn ta thả người thì cũng có thể."

Đầu lĩnh sơn tặc kia vừa nghe của đi thay người, thái độ trở nên nhút nhối, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cò kè mặc cả nói: "Tiểu nhân cho ngài một ngàn lượng bạc!"

Dạ Nguyệt Sắc cười cười xem thường, mở miệng nhẹ nhàng nói: "Mạng của người trị giá chỉ có một ngàn lượng, hay là ta cùng Nguyệt Nguyệt nhà ta chỉ trị giá một ngàn lượng, theo người vậy đem chúng ta bắt tới đây, chẳng lẽ cảm thấy chúng ta chỉ trị giá một ngàn lượng?"

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc tham tiền, trong ánh mắt đều là nụ cười cung chiêu, khoe miệng nhếch lên, hướng về Tiểu Lưu đứng ở bên cạnh nói: "Đã như vậy, chặt thêm một cánh tay khác của hắn."

Người nọ vừa nghe, lập tức kêu lên: "Hai ngàn lượng."

"Không ngoan." Nguyệt Vô Thương đi tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc, đem Dạ Nguyệt Sắc đang ngồi chồm hổm trên mặt đất đỡ dậy, nhỏ giọng nói: "Ngồi chồm hổm quá lâu sẽ làm bụng không thoải mái."

Sau đó quay đầu lại đối với sơn tặc kia nói: "Vậy thì thêm cái chân."

Dạ Nguyệt Sắc để Nguyệt Vô Thương đỡ dậy, ngồi vào một ghế đầu, nhìn một bộ dáng cướp núi của Nguyệt Vô Thương rất là mới lạ, Vương gia ở nơi này giống như sống an nhàn sung sướng, ngược lại đi cướp của Hắc lão đại.

Nguyệt Vô Thương tựa hồ nhìn thấu ý nghĩa Dạ Nguyệt Sắc, đôi mắt hoa đào hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc mang theo phong tình vạn chủng, âm thanh hút hồn phát ra mềm mại đến tận xương, "Cái này gọi là thể hát phu thê."

Tiểu Lục thấy kia sơn tặc không nói lời nào, mặt rối rắm, tiến lên chuẩn bị thi hành mệnh lệnh của Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc ở một bên không hề sợ thiên hạ không loạn nói: "Chờ một chút, trước đó ta nghe mọi người nói qua một cách tra tấn thông thường, chính là bóc da người a, đầu tiên đào một cái hố, đem người chôn ở trong hầm, treo hắn đầu lên phía trên, sau đó khi mổ trên đầu hắn một vết thương, tiếp theo đổ thủy ngân vào bên trong vết thương, thủy ngân thấm vào da ở bên trong, người nọ sẽ đặc biệt đặc biệt khó chịu, ngay sau đó hắn liền hết sức gãy gục, cuối cùng hắn nhảy lên, cả người từ trong đất nhảy ra, chẳng qua là da đã không còn

Lời nói này nói ra, đến nỗi ngay cả Tiểu Lục khắp người tóc gáy đều dựng lên không ít, sơn tặc kia càng bị dọa thêm cho sợ đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh từ ót rơi xuống, sau đó kêu to "Oa" một tiếng, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Cái chìa khóa ở ngang hông của ta, tất cả bảo bối của chúng ta sơn trại đều nằm trong rương ở phòng ta. Cô nãi nãi, người hãy tha cho ta đi, ta sai lầm rồi, về sau không bao giờ nữa đi cướp của nữa !"

Nguyệt Vô Thương mặt không biến sắc nhìn Dạ Nguyệt Sắc, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, "Nương tử, phải chú ý dưỡng thai."

"Dù thế nào đi nữa, bọn hắn cũng không phải là người tốt, không biết đã hại bao nhiêu người, bản tiểu thư lấy được bạc, chính là cướp của người giàu giúp người nghèo khó.", Dạ Nguyệt Sắc da mặt không đỏ không biết ngượng, quý biện nói: "Ta đây là dạy hải tử mở rộng về chính nghĩa."

Chỉ bất quá, người ta thường nói trò học từ thầy mà giỏi hơn thầy, thì có nhiều bà mẹ thì sẽ có Bảo Bảo ác ma hơn.

Tiểu Lục nghe vậy, lấy chìa khóa ở bên hông của đầu lĩnh sơn tặc, cung kính giao cho Dạ Nguyệt Sắc, Dạ Nguyệt Sắc cầm chìa khóa cười vui vẻ, đây cũng là một khoản thu vào!

Sau khi chế phục sơn tặc, thái độ Nguyệt Vô Thương khác thường, mang Dạ Nguyệt Sắc đến nơi nghỉ của Thanh Phong Trại, không một chút gấp gáp như thể bọn họ đang thật sự chạy trốn.

Hung phấn Dạ Nguyệt Sắc qua đi, một mối nằm ở bên cạnh bàn, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Nguyệt Nguyệt, còn phải chạy trốn a, lúc nào thì chúng ta rời đi a."

"Ta sợ nàng không chịu nổi, mấy ngày nữa lại phát." Nguyệt Vô Thương nghịch nghịch tóc Dạ Nguyệt Sắc, mặc dù không minh bạch rõ ràng chạy trốn là ý gì, nhưng hôm nay ở tại Thanh Phong Trại, để bảo đảm xe ngựa và người còn phải an toàn, nên có ai nghĩ tới bọn họ núp ở hang ổ sơn tặc?

Hơn nữa đi đường xa đối với đứa trẻ không tốt, nghỉ ngơi mấy ngày cũng là tốt, chẳng qua là tiêu khiển như thế nào đây?

Dạ Nguyệt Sắc nhìn lướt qua đầu lĩnh sơn tặc bước vào dâng trà, hôm nay áp dụng chế độ tố cáo, chính là để cho bọn họ giám sát lẫn nhau, phát hiện người nào chạy trốn thì được thưởng một trăm lượng bạc, còn trừng phạt đối với kẻ chạy trốn chính là lột da. Như vậy, sau này không có sơn tặc nào dám chạy.

"Tiểu Lục tử, đem quần áo của ta cho hắn một bộ, để hắn mặc khiêu vũ cho ta." Dạ Nguyệt Sắc nhàm chán suy nghĩ, miễn cưỡng nói: "Lấy lòng đi, bản tiểu thư có phần thưởng, còn không tốt, đào hầm."

"Ta nhảy, ta nhảy là được a, cô nãi nãi." Khuôn mặt đầu lĩnh sơn tặc kia khổ sở, bộ dáng bị ép buộc, đặt trà xuống, nhận lấy y phục cô gái mà Tiểu Lục đưa tới, y phục có phần hơi nhỏ, lúc người nọ đi ra một bộ dáng tức cười.

Thân thể mập ú thô cứng gãy dựa trước mặt Dạ Nguyệt Sắc một cách tức cười, chẳng qua cái mông uốn éo quá thô bạo, làm cho quần áo hắn mặc đang căng "Rẹt" một tiếng, xuất hiện một vết rách lớn.

Đầu lĩnh sơn tặc kia đang xoay tròn trên không trung, tay lập tức để phía sau che cái mông, hai cánh tay để ở phía sau đột nhiên dùng sức, khiến cho phần ngực ở y phục rách toạc. Người nọ vội vàng để một tay che ở trước ngực.

Cảnh trước mắt, bộ dáng kia thật tức cười. Hơn nữa, người nọ lại lúng túng, làm ra vẻ bộ dáng của một trinh nữ đang tiết liệt chống lại, làm Dạ Nguyệt Sắc vui vẻ, "Ha ha ha, thật, thật là, quá buồn cười. Ha ha

"Đi xuống thay quần áo trước đi." Nguyệt Vô Thương ngồi ở bên cạnh thấy Dạ Nguyệt Sắc nhìn chăm chăm người ta, khẽ nhíu mày, một thân mập ú, có cái gì đẹp để nhìn chứ? Phát tay.

Người nọ như được đại xá, một tay che hông, một tay che ở trước ngực biến mất như một làn khói.

"Nguyệt Nguyệt, thật buồn cười." Dạ Nguyệt Sắc một tay ôm bụng, một tay vỗ bàn, trên mặt cười giống như nở hoa, "Hắn ta tại sao có thể đáng yêu như vậy?"

Đáng yêu? ! Nguyệt Vô Thương xem thường, nhìn lướt qua còn nhìn thấy bóng lưng của đầu lĩnh sơn tặc, tựa hồ thoát nhìn đáng yêu, Nguyệt Vô Thương ho nhẹ hai tiếng, mặt nghiêm túc hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Sắc Sắc, nhìn hắn như thế sẽ bất lợi cho Bảo Bảo khi lớn lên?"

Dạ Nguyệt Sắc ngưng cười, có chút không rõ nên nhìn Nguyệt Vô Thương, chỗ nào không có lợi cho Bảo Bảo khi lớn lên?

"Nếu nói dưỡng thai." Nguyệt Vô Thương hí đôi mắt đẹp, miễn cưỡng hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Nàng nên nhìn đáng đáp của người đẹp, tương lai Bảo Bảo mới có thể xinh đẹp, cho nên nàng nên xem ta nhiều hơn mới phải."

Dạ Nguyệt Sắc cảm thấy đỉnh đầu như có con ếch đang kêu, nàng bắt quá chỉ là nói một câu che giấu mình đang nhìn lên hắn bị phát hiện mà thôi, lại cảm thấy giống như có đá đập vào đầu một cái.

Hai tròng mắt giả hoạt đảo lòng vòng lóe ra tia sáng, ánh sắc Dạ Nguyệt Sắc chuyển động nhìn trên mặt Nguyệt Vô Thương, giọng hết sức tà ác nói: "Nguyệt Nguyệt có ý muốn nhảy thoát y cho ta xem?" Đầu gị Sơn Đại Vương mới vừa nhảy kia cũng được coi là múa thoát y!

Nguyệt Vô Thương vừa nghe xong, nụ cười trong mắt càng đậm hơn, âm thanh mắt hờn càng thêm mềm mại đến tận xương, "Không bằng trở về phòng, nhảy cho một mình nàng xem?"

"Không cần." Dạ Nguyệt Sắc cười giả là một tiếng, mặt đỏ lên, Tiểu Lục đang đứng ở ngoài cửa đột nhiên đi vào, phá vỡ vẻ lúng túng của Dạ Nguyệt Sắc.

Tiểu Lục nhìn Dạ Nguyệt Sắc đang ngồi ở một bên một chút, cuối cùng đem ánh mắt hồi thăm dừng ở trên mặt Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Vô Thương thấy thế, đại khái cũng biết vì chuyện gì, nhẹ giọng hỏi: "Tối rồi?"

"Đúng vậy, ngày mai là có thể đến được Thanh Phong sơn." Tiểu Lục hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?"

"Nếu đến Thanh Phong Trại, tự nhiên cũng nên nhập gia thì tùy tục." Đôi mắt Nguyệt Vô Thương mỉm cười, miễn cưỡng nói: "Người nói cho cái vị Đại đương gia trong trại kia, để cho hắn ngày mai đi làm chút buôn bán lớn."

"Nhập gia tùy tục?" Dạ Nguyệt Sắc kích động, đứng lên chạy đến trước mặt Nguyệt Vô Thương, "Nguyệt Nguyệt, chàng hôm nay quyết định muốn lên Lương Sơn làm hảo hán có phải không?" Vừa nghĩ tới dáng vẻ khiêng một đại đao sáng loáng, múa võ dương oai, đặc biệt là giống như mỹ nhân Nguyệt Nguyệt khi làm sơn tặc như thế, ha ha.

Nguyệt Vô Thương nhìn lên Dạ Nguyệt Sắc đứng trước mặt cười khúc khích, vẻ mặt trước sau như một đều là cung chiêu và bất đắc dĩ, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Coi chừng một chút." Đùng cò cười khúc khích, trong bụng còn có bảo bối.

Ngày thứ hai, Dạ Nguyệt Sắc chờ mong rất nhanh đi ra. Trong một ngày trời nắng ấm, đột nhiên tiết trời có chút ẩm lại có chút lạnh, khiến những người khác chỉ muốn núp trong chăn không muốn rời giường.

Dưới chân núi Thanh Phong, ý Nguyệt Vô Thương sai bảo đầu lĩnh đầu lĩnh sơn tặc, sáng sớm ra chờ ở trên quan đạo, trên vai khiêng một thanh đại đao, một đôi mắt lấp lánh nhìn phía trước, có thể nói mỗi mắt chờ mong.

Đầu lĩnh sơn tặc thấy phía trước một mảnh trắng xóa, nơi đó không thấy bộ dáng xe ngựa, kết quả là thần sắc trở nên ủ oải. Đột nhiên truyền đến tiếng vỗ ngựa, cùng với một góc xe ngựa xuất hiện, làm cho ánh mắt của hắn nhất thời sáng lên.

"Các huynh đệ, tối rồi, tất cả đều lên tinh thần chuẩn bị cho Lão Tử." Quát to một tiếng, tất cả sơn tặc cũng chuẩn bị sẵn sàng, sẽ chờ xe ngựa kia dâng tới cửa.

Xe ngựa nhanh đã chạy đến nơi mở đường, mười binh lính mặc khôi giáp cỡi ngựa, đầu lĩnh sơn tặc kia vừa trông thấy, hướng về phía bên cạnh Tiểu Lục nói: "Này, đây chính là xe ngựa quan phủ, ta không dám đánh cướp."

"Phu nhân nhà ta nói, đánh cướp của nhà nghèo kêu là không có tiền đồ, chỉ có đánh cướp quan phủ mới là anh hùng hảo hán." Tiểu Lục lơ đãng nói lời Dạ Nguyệt Sắc đã nói ra, "Nàng còn nói, không có tiền đồ cũng đào hố."

"Lão tử là anh hùng thật sự!" Vừa nghe thấy một chữ hố, hắn liền liên tưởng đến nguyên cái da người kia bị lột, lại còn máu chảy đầm đìa khắp người, cả người rùng mình một cái.

Trong khi nói chuyện, xe ngựa dừng ở trước mặt bọn họ, đầu lĩnh sơn tặc kia đem đại đao vung lên, người của xe ngựa có chút trung khí chưa đủ, quát: "Đường này là ta." Nói đến một nửa đột nhiên chợt nhớ tới Dạ Nguyệt Sắc nói qua là không có lời mới mẻ mà nói, kết quả là dứt khoát hô: "Mẹ nó, lão tử muốn đánh cướp, đem tiền giao ra đây!"

Người ngồi trên lưng ngựa ánh mắt khinh thường nhìn hắn, rút kiếm ra, hướng về phía hạ phía sau lưng nói: "Người đâu, giết bọn hắn."

Sau lưng mười mấy người rút thanh đao ra, khiến một đám sơn tặc co rụt cổ lại, bọn họ bình thường đánh cướp toàn là phụ nữ và trẻ con, chưa từng trải qua loại trận chiến này, "Chúng ta có nên trốn hay không."

"Chạy trốn vào hầm chôn." Tiểu Lục vừa nói, rút đao dẫn đầu xông ra phía trước, kết quả là hai phe nhân mã giao chiến, Tiểu Lục rất nhanh liền đi tới trước mặt xe ngựa, dùng đại đao đẩy màn xe ra, nhìn thấy người đang ngồi bên trong, phát hiện không phải là Dạ Thiên, kết quả là đem đao kề trên cổ hắn, "Đem tiền giao ra đây, đại gia tha cho người một mạng."

Người nọ chẳng qua dùng hai ngón tay kẹp lại thanh đao của Tiểu Lục, vừa dùng lực, đao gãy thành hai mảnh, Tiểu Lục cả kinh, vội vàng chạy đi, hướng về phía sơn tặc hô: "Chạy mau."

Sau đó trên tay không mang một vết thương, một đám sơn tặc nhất thời chạy trốn mất dạng.

"Bẩm, có muốn đuổi theo hay không?" Một người thị vệ đứng ở trước cửa kiệu hỏi.

Người trong kiệu khẽ suy tư, cảm thấy đây chẳng qua là một đám sơn tặc không có tiền đồ, kết quả nói: "Chúng ta có Hoàng mệnh trong người, lập tức lên đường." Phải tìm được hai cô gái mà hoàng thượng nói.

Một nhóm người trở lại Thanh Phong Trại, từng một người run sợ ở trong lòng, Tiểu Lục đi chờ đợi Nguyệt Vô Thương tới, nói: "Người tới không phải là."

Nguyệt Vô Thương vừa nghe liền biết thân phận Mặc Ly ở trong cung đã bị khám phá. Lần này tương kế tựu kế, lên Thanh Phong Trại không chỉ có nguyên nhân bởi vì Dạ Nguyệt Sắc, chủ yếu đến đây còn là phán đoán xem Nguyệt Lưu Ảnh có phát hiện hắn và Dạ Nguyệt Sắc đã ra khỏi kinh hay không.

Sơn tặc đi đánh cướp lần này, nếu như trong xe ngựa là Dạ Thiên, đủ để nói rõ hai vấn đề, một là Nguyệt Lưu Ảnh không có đoán được thân phận Mặc Ly, nghe lời Mặc Ly nói Dạ tướng gia đã được phái đi Lâm thành đốc chiến, chính là mượn cơ hội Dạ Tướng không kịp đến Thanh Phong Trại cùng bọn họ.

Xem ra hôm nay, chỉ có thể thay đổi sách lược, nếu như chỉ có hắn trở về nhất định sẽ làm Dạ Nguyệt Sắc hoài nghi, nếu để cho Sắc Sắc biết đêm nay Tướng gia bị Nguyệt Lưu Ảnh nhốt ở kinh thành, nàng nhất định sẽ đi về, chẳng qua là đạo này bụng càng lúc càng lớn, ý nghĩa trở về liền mang một phần nguy hiểm. Cho nên chỉ có thể đi Bắc Mạc trước, bất kể là vụng trộm cứu hay là chọn lựa chính sách ngoại giao, chỉ cần hắn và nàng trở về.

"Nguyệt Nguyệt, tại sao chàng không gọi ta dậy." Dạ Nguyệt Sắc mơ mơ màng màng đi ra, nhìn sơn tặc ở bên ngoài nghe răng trợn mắt kêu đau, có người đang băng bó vết thương, Dạ Nguyệt Sắc cũng biết nàng đã ngủ quên, bọn họ đi đánh cướp đã trở lại.

Nguyệt Vô Thương thu hồi con mắt sắc bén, đưa tay kéo thân người Dạ Nguyệt Sắc đến bên cạnh, vừa nói: "Ta thấy nàng ngủ rất ngon!"

"Tiểu Lục, chuẩn bị một chút, chúng ta đổi đi đường thủy." Nguyệt Vô Thương hướng về phía Tiểu Lục đang rũ đầu nói, Tiểu Lục dạ một tiếng, liền đi chuẩn bị.

"Tại sao đột nhiên phải đi đường thủy?" Dạ Nguyệt Sắc ôm cổ Nguyệt Vô Thương vừa ngồi ở trên đùi hắn, trên nước không có cái gì nhìn, có cái gì vui để chơi a! Thân thể người nào đó đang mập ra đã quên bây giờ không phải là lúc chơi đùa mà là đang chạy trốn!

"Đường thủy vững vàng." Nguyệt Vô Thương lấy tay捏 nhẹ chóp mũi Dạ Nguyệt Sắc một cái, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc cung chiều nói: "Giảm bớt lấc lư."

Kết quả là, Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc không lên xe ngựa, đổi đi đường thủy.

Mà lúc này ở trong hoàng cung Nguyệt quốc, Mặc Ly đột nhiên nhìn thị vệ bao vây, thăm nghĩ không tốt, không biết Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc đã đi tới đâu!

Nguyệt Lưu Ảnh từng bước từng bước đi vào phía Mặc Ly, sắc mặt âm trầm, ánh mắt nhìn Mặc Ly tựa hồ muốn đem hắn xé nát, không chỉ khiến Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương dễ dàng bỏ ra ngoài kinh thành, hơn nữa còn bị một cái tên ngu ngốc làm tức giận

"Người đâu, bắt lại cho ta!" Nguyệt Lưu Ảnh nhìn gương mặt đó, tức giận càng lớn, cứng rắn dừng bước, phân phó thị vệ sau lưng đem Mặc Ly bắt lại.

Mặc Ly khinh thường cười một tiếng, thân hình lóe lên, xuyên qua vòng vây của thị vệ, đi tới bên người Nguyệt Lưu Ảnh, cười hi hi một tiếng, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh nói: "Bản công tử cũng chơi với người xong rồi, hẹn gặp lại." Nói xong trả lại một cái hôn ở trên môi Nguyệt Lưu Ảnh, sau đó thân ảnh liền dần dần biến mất trong màn đêm.

Nguyệt Lưu Ảnh đứng tại chỗ kinh ngạc, Bản công tử! Nguyệt Lưu Ảnh hung hăng lau môi, không nghĩ tới hắn lại là đàn ông! Mà mình lại bị nam nhân đùa giỡn!

"Người tới, đuổi theo cho ta." Nguyệt Lưu Ảnh gầm lên một tiếng, "Trẫm muốn đem hắn chặt thành trăm mảnh!"

Thị vệ trong cung chạy đuổi theo phương hướng Mặc Ly vừa biến mất.

Nguyệt Lưu Ảnh phẫn hận đứng tại chỗ, vốn muốn để cho người giả tin truyền ra Dạ Thiên đi về phía Lâm thành đốc chiến, bất quá là muốn dẫn dụ

Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc đi ra.

Hôm đó mang Tần Khuynh ra khỏi ám thất xong, sai người mang bức họa của Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương đưa cho cửa thủ vệ thành bắc phân biệt, quả nhiên, hai người đã bỏ chạy, tự nhiên cảm thấy Dạ Nguyệt Sắc giả không cần thiết phải giữ lại.

Hơn nữa, xem ra hôm nay, các loại nghi vấn xen lẫn vào nhau, vốn tưởng rằng Bắc Mạc tấn công Nguyệt quốc là bởi vì nguyên nhân là mẫu thân của Nguyệt Vô Thương. Hôm nay nghĩ đến, cũng là hai người đó đã sớm thương lượng với nhau, thừa dịp Bắc Mạc tấn công Nguyệt quốc, dời đi sự chú ý của hân, để cho bọn họ thuận lợi đào thoát.

Nguyệt Lưu Ảnh nắm chặt quả đấm, hân đã cho Dạ Nguyệt Sắc cơ hội, nhưng hôm nay cũng đừng trách hân ra tay độc ác, "Người đâu, mang Dạ Tướng vào cung!"

Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc vẫn ngồi thuyền, càng ngày càng đến gần Lâm thành, tự nhiên cũng biết là lời đồn ở Nguyệt quốc nổi lên bốn phía, nội dung cụ thể chính là mẹ đẻ Nguyệt Vô Thương là Bắc Mạc công chúa có thai, hòa thân với Nguyệt quốc, với ý đồ làm lẫn lộn huyết mạch hoàng thất của Nguyệt quốc. Mà lúc này Bắc Mạc đột nhiên tấn công Nguyệt quốc, chính là quân chủ Bắc Mạc cùng Cẩm Nguyệt vương gia, Nguyệt Vô Thương trong ứng ngoài hợp, ý đồ cướp giang sơn xã tắc của Nguyệt quốc.

Trong lúc nhất thời, lời đồn bay đầy trời, đơn giản là Cẩm Nguyệt Vương, Nguyệt Vô Thương chính là con riêng của quân chủ Bắc Mạc cùng em gái.

Triều đình lúc này bắt đầu lung bắt Cẩm Nguyệt vương gia Nguyệt Vô Thương càng thêm trắng trợn, vô luận là chết hay sống nếu bắt được Nguyệt Vô Thương thì phần thưởng là ngàn vạn lượng.

Khắp các nơi trên cả nước dán đầy bức họa Nguyệt Vô Thương, vô luận là người triều đình quan viên cao cấp, hoặc là son tặc thảo khấu trong giang hồ, khắp nơi đều tìm kiếm tung tích Nguyệt Vô Thương. Nói trọng thưởng thì phải có dũng phu, có tiền có thể mua được ma quỷ quả nhiên không sai.

Nguyệt Vô Thương mang theo Dạ Nguyệt Sắc cùng Tiểu Lục đi đường cải trang, bởi vì bụng của Dạ Nguyệt Sắc đã năm tháng, bụng càng lớn nên dọc theo đường bước đi cũng thả chậm, rốt cuộc sau một tháng đã tới Lâm thành.

Khắp nơi ở Lâm thành bởi vì nguyên nhân đang giao chiến cùng Bắc Mạc, càng thêm đề phòng nghiêm ngặt, căn bản cách mỗi năm thước đều có binh lính tuần tra. Ngay từ lúc Lâm thành chờ quân tiếp ứng, đã đợi chờ cách Lâm thành tại sông đào bảo vệ thành, cách đó không xa trong một ngôi miếu đồ nát.

Nguyệt Vô Thương đã khôi phục thân nam trang mang theo Dạ Nguyệt Sắc đi vào ngôi miếu đồ nát, mặc dù đi đường núi bốn ba, không chút nào tẩy đi khí thế phong trần, ngược lại vẫn phong hoa như cũ, cử chỉ thông dong lạnh nhạt, thần sắc tự nhiên không lo, tựa hồ một chút cũng bị lời đồn gây đây làm cho khó khăn.

Xem xét trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, mặc dù có chút mệt mỏi, trên mặt còn có thần sắc bức tức, trong một tháng qua, bọn họ đi qua chỗ địa phương nào, sóng gió nổi lên bốn phía, khắp nơi đều đàm luận về Nguyệt Vô Thương là kết quả cảm kích của loạn luân, trên mặt Dạ Nguyệt Sắc có vẻ tức giận.

"Chủ nhân. . . ." Trong miếu đồ nát, người của Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc xuất hiện ở trước cửa, rồi rít quỳ xuống, cúi đầu đập từng cái một, không dám nhìn lên phong hoa trên người Nguyệt Vô Thương, tựa hồ ngôi miếu đồ nát cũng không làm mờ được ánh sáng rạng rỡ.

"Thuyền đậu ở gần Lâm thành đã chuẩn bị tốt lắm, xin chủ nhân cùng phu nhân đi giá!" tên cầm đầu đóng ở Lâm thành, quân sự ngân hàng thiên hạ tư nhân hướng về phía Nguyệt Vô Thương kính cẩn nói, "Chờ thuyền xong, đến lúc đó lại truyền tin tức nói quân đội Bắc Mạc đánh tập kích Lâm thành, như thế trong lúc hỗn loạn hoành độ sông đào bảo vệ thành!"

Nguyệt Vô Thương vừa nghe xong, khẽ cau mày, liếc mắt nhìn bụng Dạ Nguyệt Sắc đang nhô lên, trong bụng khẽ suy tư, hướng về phía người kia nói: "Nói quân đội Bắc Mạc tập trung binh lực, tối nay tập kích Lâm thành, Đả Thảo Kinh Xà, trở về đường cũ. Liên tục bảy ngày ở cùng 1 thời điểm, không ngừng nghỉ.

Người nọ tuy có nghi ngờ, nhưng cũng dám không nhiều lời, lĩnh mệnh đi.

Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc buổi tối liền tiến vào ngôi nhà nông bên cạnh miếu đồ nát. Phòng ốc cũ rách, tựa hồ cũng có thể nghe tiếng gió lạnh gào thét bên ngoài, ván giường thô ráp, tựa hồ vừa động cũng có thể phát ra tiếng kêu kẹt.

Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc ôm nhau nằm ở trên giường, đêm đen có chút yên tĩnh, Dạ Nguyệt Sắc không ngủ được, xoay người đối mặt với Nguyệt Vô Thương, nhẹ giọng hỏi: "Nguyệt Nguyệt, chàng ngủ chưa?"

Nguyệt Vô Thương đem một nửa chăn đệm che phía dưới Dạ Nguyệt Sắc, đưa tay thận trọng ôm người trong ngực, nhẹ nhàng nói: "Chưa."

"Vậy chúng ta trò chuyện!" Dạ Nguyệt Sắc tựa đầu vào cổ Nguyệt Vô Thương cọ xát, muốn đến gần một chút, nhưng bụng tròn làm gì để giữa hai người có khe hở, Dạ Nguyệt Sắc bất đắc dĩ đem mặt hướng đến gần cổ Nguyệt Vô Thương, vừa nói thầm: "Nguyệt Nguyệt, chàng không tức giận sao? Chúng ta nên bán ít đi bánh quy lại, ăn miếng trà miếng, khiến Nguyệt Lưu Ảnh đẹp mắt mới phải, nói là hân oán vị đi!"

Nguyệt Vô Thương đương nhiên hiểu Dạ Nguyệt Sắc đang nói tới chuyện gì, đột nhiên đôi mắt mở ra, trong bóng tối đều có thể nhìn thấy như có ánh sao lấp lánh bên trong. Vốn dĩ là nghĩ tới Thái hậu đã chết rồi, hân cũng không muốn chấp nhất với thù giết mẹ, không nghĩ tới Nguyệt Lưu Ảnh không để

cho mẫu thân hấn chết cũng không thể yên ổn, tội danh trên lưng như vậy, hấn có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

"Ta không tức giận." Nguyệt Vô Thương chậm rãi vận công nội lực, đem nhiệt độ trong ngực lên cao tới mức thích hợp, vừa hướng Dạ Nguyệt Sắc nói: "Những chuyện này nàng đừng suy nghĩ nhiều, gần đây nàng cũng không có nghỉ ngơi tốt, ngủ sớm một chút thôi."

Khẽ cúi đầu hôn lên đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc, hấn thật không có tức giận, chẳng qua là đối với thủ đoạn hèn hạ và thấp kém hôm nay của Nguyệt Lưu Ảnh, hấn không chút không nghiêng răng, lúc đầu định không tranh đoạt, nhưng hôm nay dù bất cứ giá nào cũng phải đòi lại cho mẹ hấn một công đạo.

Dạ Nguyệt Sắc hưởng bụng mềm mại của Nguyệt Vô Thương đụng đụng, đường dài mệt mỏi, câu được câu không cùng Nguyệt Vô Thương vừa nói thế nào truyền bá lời đồn đãi sửa trị Nguyệt Lưu Ảnh, chỉ chốc lát liền ngủ thiếp đi.

Nguyệt Vô Thương cung chịu hôn một cái ở đỉnh đầu Dạ Nguyệt Sắc đỉnh, thì ra là nàng cũng là một người cực kỳ bao che.

Lúc này ở thành tường Lâm thành, một người đứng chấp tay, cả người hết sức cứng ngắc làm cho người ta có một cỗ cảm giác lạnh rùng mình, một đôi phương mâu đen sâu vô cùng, làm cho người ta không nhìn ra tâm tình, chẳng qua là chờ quân đội Bắc Mạc công thành ở dưới. Hôm nay bốn phía nổi lên lời đồn đãi, quân đội Bắc Mạc vốn là vô có khởi binh, lúc này càng thêm làm cho lòng người trong thiên hạ lên án

Nguyệt Lưu Ảnh đi tới thành lâu, hôm nay hấn bí mật đi tới Lâm thành, chính là muốn xem Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc có chạy đằng trời, muốn đến xem Bắc Mạc như thế nào qua Lâm thành, hơn nữa mùa đông năm nay cơ hồ gần đã qua, băng tuyết cũng đang tan rã, thủy lực bão trên sông đảo cũng thật lớn, muốn qua được cũng nhất định khó khăn.

Dạ Thiên bí mật bị giam ở kinh thành, cách này dùng để kiềm chế thế lực Vân thị, nếu như Dạ Thiên có hành động kì lạ, như vậy tên ám vệ hấn phái ở bên cạnh Dạ Thiên nhất định sẽ tru diệt Dạ Tướng trước tiên.

Nguyệt Lưu Ảnh không chút để ý nhìn quân đội Bắc Mạc tập trung binh lực tập kích Lâm thành, thế trận thật lớn, quả thật làm cho quân Nguyệt quốc trở tay ứng phó không kịp, hai quân giao chiến, một trận tiếng trống vang như muốn xông pha lên đến tận trời. Lĩnh trên công thành bắn tên che chở, để cho một đội binh lính ra khỏi thành đối chiến, khí thế đánh nhau hùng hực càng cao lên, cơ hồ là sắp đến giai đoạn gay cấn, tướng quân Bắc Mạc ra lệnh một tiếng, "Thu binh!"

Sau đó trên mặt quân đội Nguyệt quốc có vẻ kinh ngạc, cả đội nhanh chóng rút lui, tốc độ quả thật so tiến công Lâm thành còn có phần nhanh hơn.

Binh lính Nguyệt quốc giết từng người thấy đỏ cả con mắt rồi, đột nhiên thấy địch nhân chạy trốn, đều tức há miệng mắng to!

Nguyệt Lưu Ảnh vẫn đứng ở trên công thành để xem cuộc chiến, thấy binh sĩ Bắc Mạc đột nhiên chạy, cũng không để ở trong lòng, phân phó người cận thân điều tra mấy người gần đây ra vào Lâm thành, sau đó liền xuống thành lâu.

Liên tiếp ba ngày, quân đội Bắc Mạc tập kích Lâm thành, đều là đang giao chiến một nửa, tự động rút lui, khiến cho binh lính Nguyệt quốc mắng cha chửi mẹ nó, đứng một cái mấy ngày nay nửa đêm đang say sưa mộng, đột nhiên quân đội Bắc Mạc đột kích, vội vã ra thành nghênh chiến, liên tiếp ba ngày, quân đội Bắc Mạc quân đội vẫn là như vậy tới, vội vã tới cũng vội vã đi.

Kết quả là ngày thứ tư, ngày Thứ năm, ngày thứ sáu, binh sĩ Nguyệt quốc cũng mệt mỏi không chịu nổi, vô tâm ứng phó, cộng thêm mấy ngày gần đây nhiệt độ chợt giảm xuống, gió lạnh gào thét, binh sĩ Nguyệt quốc càng thêm lười biếng.

Hơn nữa quan trọng nhất là ngày thứ bảy, một lời đồn về đại nghịch bắt đạo nổi lên, từ kinh thành Nguyệt quốc thẳng đến biên cảnh Lâm thành, nội dung chính là: Nguyệt Lưu Ảnh cùng với nam nhân hiện đang là hoàng đế Tây Tù bí mật mưu đồ cấu kết, dùng một loại cỏ được có tên là "Mộc Ngẫu cỏ", đem Chiêu Đức để khống chế, dùng để bức bách Chiêu Đức để nhường ngôi.

Một phương thức phá hủy lời đồn không phải là giải thích rõ ràng, cũng không phải là mặc kệ nó, mà là dùng một loại lời đồn có lực ảnh hưởng hơn đem bao trùm lại.

Tin tức Nguyệt Lưu Ảnh soạn vị dĩ nhiên là do Nguyệt Vô Thương sai người ta nói ra ngoài, hơn nữa, đêm trừ tịch hôm đó, lúc hoàng đế nhường ngôi vị, thần sắc Chiêu Đức ế, hình dung theo lời đồn đãi cũng phải trông rất sống động, đó cũng là triệu chứng trùng "Mộc Ngẫu cỏ".

Còn có người tin lời đồn truyền ra, hôm nay được gọi là tình dưỡng kì thực chính là Chiêu Đức ế bị tạm giam có thể tùy thời tình lại, Nguyệt Lưu Ảnh chính là nghịch tặc to gan không ngờ dám soạn vị. Hôm nay quân đội đóng Lâm thành từng người một lộ về mặt hoài nghi, hôm nay theo lời Nguyệt Lưu Ảnh nói cùng Bắc Mạc giao chiến, nếu như Chiêu Đức ế tình lại, đó chính là trợ ngược vì Trụ phá hư quan hệ hòa bình hai nước.

Mặc dù có phái Khâm sai tới đốc chiến, đối với việc giải thích lần này, nhưng bên trong Lâm thành, quan dân vẫn là mang theo tâm tình hoài nghi như vậy tới ngày thứ bảy quân đội Bắc Mạc tập kích Lâm thành.

Quân đội Nguyệt quốc có chút sợ khi ném chuột vỡ bình, rồi hướng Bắc Mạc loại làm cho người ta chết không thoải mái, phương châm tác chiến hết sức kì lạ. Kết quả là ngày thứ bảy, quân đội Bắc Mạc đánh Lâm thành, tất cả binh lính Nguyệt quốc nghe được tiếng ồn bên ngoài thành lâu vẫn như cũ không có chút phản ứng nào, vẫn như cũ đáp chần nằm nghỉ. Ngay cả thị vệ tuần tra cũng có chút không để ý, lơ lơ ở cương vị công tác.

Tối nay tựa hồ là một ngày mùa đông lạnh nhất năm nay, bão tuyết đang bay, tựa hồ càng rơi xuống có khuynh hướng càng lớn.

Mà lúc này ở cửa thành Lâm thành, tiếng ồn của trống vang lên, tiếng quân đội Bắc Mạc hét lên, vậy mà quân đội Nguyệt quốc trừ mấy thị vệ thủ thành đang ngủ gật trên công thành, cũng không có người ứng chiến.

Cùng lúc đó, ở cửa khẩu Kinh Giao, Nguyệt Vô Thương khoác một cái áo choàng trắng thật to, đem cả người Dạ Nguyệt Sắc cũng khép tại ở trong áo choàng, ở trong đêm tối đen đặc biệt làm bất mắt.

"Chủ nhân, hôm nay chính là thời cơ qua sông tốt nhất." Tiểu Lục nghe trống trận truyền tới từ cách đó không xa, hướng về phía Nguyệt Vô Thương nói: "Nếu không, chờ một lát nữa bị hấn biết được ý đồ của chúng ta, như vậy sẽ không kịp

Nguyệt Vô Thương nhìn một vòng mặt hồ đang nước chảy xiết, những bông tuyết trắng thong thả bay xuống trên mặt sông, mà nước sông tựa hồ cũng có khuynh hướng chảy chậm lại, miệng không vội nói với Tiểu Lục: "Không vội, đợi thêm một trận nữa."

Gió lạnh gào thét, tuyết trắng khuynh đảo, chỉ chốc lát trên đất liền có tầng tuyết lớn đọng lại, đôi mắt Tiểu Lục nhìn chăm chăm mở lớn như chuông đồng, chỉ thấy trên mặt sông, nước chảy tựa hồ ngừng lại, một tầng trắng mỏng từ xa đến gần, lan tràn đến hướng bọn họ.

Nhìn kỹ, là mặt sông chợt kết băng, Tiểu Lục ngạc nhiên nhìn mặt sông, nói chuyện cũng cả lăm, "Mặt sông đang, kết, kết băng."

Dạ Nguyệt Sắc núp ở trước ngực Nguyệt Vô Thương để tránh tuyết vừa nghe thấy, ở trong ngực Nguyệt Vô Thương cựa quậy, nhẹ giọng hét lên: "Ta muốn nhìn, ta muốn nhìn."

Nguyệt Vô Thương đem người đang cựa quậy trong ngực ôm lên, mắt nhìn mặt sông, thấy mặt sông đã kết thành một tầng băng thật dày, khoe môi cong lên, ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc phi thân lên mặt băng, cả người lướt đi.

Tiểu Lục nhìn Nguyệt Vô Thương ở trên mặt sông dần dần bay xa, không khỏi trong lòng thán phục, tốc độ như vậy tự nhiên so với nước trong sông chảy xiết vẫn bay đi, chẳng qua là gia chủ hấn thật là người thần kỳ, ngay cả chuyện bảy ngày sau nước sông kết băng cũng có thể tính đúng.

"Ê. Chờ ta một chút." Một bóng người đột nhiên từ xa biến vọt nhanh qua, một thân đỏ rực, người nọ không ai xa lạ chính là Mặc Ly.

Dưới cổng Lâm thành, Hướng Nhai thấy Kinh Giao sáng lên một màu pháo hoa tím nhạt, đột nhiên vùng kiếm chỉ huy vào lầu thành Lâm thành, "Công thành!"

Trong lúc nhất thời chia ra ba đường, tấn công vào cửa thành, một đường dùng súng bắn đá tiêu diệt thủ vệ thành lâu, một đường bắt thang leo lên thành, nhận thấy quân đội Nguyệt quốc không có chút chuẩn bị nào, nên không lâu sau, cửa Lâm thành được mở ra, quân đội Bắc Mạc đánh vào Lâm thành.

Lúc này thần sắc Nguyệt Lưu Ảnh nổi cơn thịnh nộ cuộn cuộn, nhìn tên thủ thành Lâm thành đang quỳ gối trước mặt báo cáo, một cước đem người nọ gạt ngã, "Một đám phế vật!"

Trong mắt Nguyệt Lưu Ảnh lóe ra tia tức giận, mấy ngày nay hấn vì chuyện lời đồn hao hết tâm lực muốn sút trán bẻ đầu, vừa đề phòng trong triều xảy ra biến động lớn, vừa đề phòng Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc thoát ra khỏi Lâm thành, mà đám phế vật này lại đang trong thời kỳ giao chiến, lại bình yên ngủ ngon.

"Rút lui khỏi Lâm thành trước, lui về giữ ven sông huyện!" Nguyệt Lưu Ảnh trầm giọng phân phó một tiếng, lúc này quân đội Bắc Mạc không có ở đây, lui bước về phía sau, như vậy cũng đồng nghĩa với việc Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc đã ra khỏi Lâm thành, nghĩ đến đây, tức giận trong lòng Nguyệt Lưu Ảnh càng thêm lửa nóng như muốn đốt phổi gan thận ngàn lần, lúc này lại không có chỗ phát tiết.

"Cấp báo." Bên ngoài đột nhiên có một binh sĩ phong trần mặt mũi xông tới, té bở nhào ở trước mặt Nguyệt Lưu Ảnh, thờ không ra hơi nói: "Bẩm báo hoàng thượng, kinh, kinh thành."

Vốn đang tức giận không có chỗ phát, Nguyệt Lưu Ảnh một cước đá người nọ té xuống, tức giận nói: "Chuyện gì!"

"Trong kinh, trong kinh đại biến." Người nọ đi đến trước mặt Nguyệt Lưu Ảnh, "Hoàng thượng, Thái thượng hoàng đột nhiên tỉnh, nói, nói ngài có ý muốn giết cha soán vị, dùng Mộc Ngẫu cổ đem ông ấy khống chế, cướp ngôi vị hoàng đế, đại nghịch bất đạo, hôm nay đã phái người tới lung bắt ngài quy án!"

"Cái gì?" Nguyệt Lưu Ảnh kinh hãi, thần sắc trên mặt thay đổi liên tục, trong lòng không chịu nổi sau đó bắt đầu hối hận về lòng dạ đàn bà của mình, không diệt cỏ tận gốc, quả nhiên nhất định sẽ gây họa sát thân mà! Lúc ấy nhất thời không đành lòng giết Chiêu Đức đế, hôm nay đã trở thành họa lớn!

Tướng quân thủ Lâm thành kia vừa mới bị Nguyệt Lưu Ảnh đá một cước ngã xuống vừa nghe xong, trong mắt tình quang chợt lóe, hôm nay Lâm thành bị thất thủ, hoàng thượng nhất định sẽ trách tội, nếu như có thể dùng. Nghĩ đến nơi này, người nọ đột nhiên rút kiếm vọt tới trước mặt Nguyệt Lưu Ảnh, "Loạn thần tặc tử, còn không đưa tay chịu trời!"

Trông mắt Nguyệt Lưu Ảnh nhuộm đen mang vẻ giận dữ, xoay người tránh thoát công kích của tướng quân kia, phá cửa sổ mà chạy!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Đời người như câu đố – âu lo ẩn giấu

Lâm thành, tướng quân đóng ở Nguyệt Quốc chẳng những cuối cùng không có nghe theo lời của Nguyệt Lưu Ảnh phân phó, lui giữ các huyện ven sông ngược lại còn tập kết hàng loạt binh mã đuổi bắt Nguyệt Lưu Ảnh. Kết quả là, quân đội Bắc Mạc đến chiếm lĩnh thành, đại quân thế như chẻ tre công hướng một thành trì khác của Bắc Mạc.

Nguyệt Lưu Ảnh cảm một thanh trường kiếm bị nhiều binh lính vây công, ứng phó có chút có hết sức, chỉ chốc lát toàn thân ngày càng nhiều vết thương hơn. Hồ xuống đồng băng bị chó khinh, quả thật không tệ, đôi mắt phượng của Nguyệt Lưu Ảnh, thân sắc tràn đầy khắc nghiệt, huy kiếm xoay một vòng tròn, đem bột tuyết trên đất xung quanh quét tung bay, một mảng lớn bột tuyết trắng xóa bị quét, cản trở tầm mắt của bọn thị vệ, đợi tất cả bột tuyết rơi xuống đất, trên mặt tuyết chỉ có một chút điểm đỏ thẫm của vết máu, không còn lấy chút bóng dáng của Nguyệt Lưu Ảnh.

“Các tướng sĩ, hôm nay chúng ta nghe theo lời của loạn thần tặc tử Tứ hoàng tử Nguyệt Lưu Ảnh, cùng Bắc Mạc giao chiến đã là hành động trợ Trụ vi ngược, gây thành sai lầm lớn, vì thế hôm nay chỉ có thể đem Nguyệt Lưu Ảnh bắt đến trước mặt hoàng thượng chuộc tội!”. Tướng quân dẫn đầu trung khí mui phần nói: “Tính mạng của bản thân chúng ta toàn bộ thất ở trên một sợi thừng, thế không bắt được Nguyệt Lưu Ảnh thế không trở về!”

Một nhóm đại binh theo vết máu Nguyệt Lưu Ảnh lưu lại, bắt đầu tìm kiếm tung tích của Nguyệt Lưu Ảnh. Theo quán tính được sống sung sướng an nhàn, đầu lại không dùng được, một đám ngu ngốc không đi ngăn cản đội quân Bắc Mạc, ngược lại đấu tranh nội bộ đi bắt sống Nguyệt Lưu Ảnh, ngược lại lẫn lộn đầu đuôi.

Nguyệt Lưu Ảnh lấy tay che trên eo, một đường theo hướng Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc vừa mới vượt qua cửa sông để chạy trốn, chẳng qua là hôm nay băng vừa mới đóng trên mặt sông vừa mỏng hơn rất nhiều.

Nguyệt Lưu Ảnh vừa thấy cảnh tượng lúc này, liền hiểu đại khái, hoàng thúc hần, lúc trước quả thật là đoán hần quá thấp, liên tiếp bảy ngày tập kích ban đêm quấy nhiễu, thậm chí ngay cả khí trời cũng đã xem chính xác trước, quả nhiên là hướng về phía Thiên Đô của hần!

Sau lưng tiếng bước chân đuổi bắt càng ngày càng gần, Nguyệt Lưu Ảnh nhìn mặt sông đóng băng, phi thân trên mặt nước lướt đi.

Sau lưng người đuổi theo thấy thế, liền biết được Nguyệt Lưu Ảnh từ trên mặt sông đóng băng đã trốn tới Bắc Mạc, rồi rút đem tầm mắt hỏi về phía tướng quân đầu lĩnh kia.

Tướng quân kia khẽ suy tư, hiện tại sợ rằng trở về cũng rơi vào trong tay quân Bắc Mạc, cũng xem như chết, không bằng mặc kệ hiểm nguy đến Bắc Mạc đem Nguyệt Lưu Ảnh trở về quy án!

“Vượt qua sông đào bảo vệ thành, trốn về loạn tặc Nguyệt Lưu Ảnh quy án!” Ra lệnh một tiếng, tất cả binh lính rồi rút bước lên mặt sông đã kết băng, bắt đầu hướng phía đối diện tìm kiếm.

Chẳng qua là lúc này gió tuyết giảm đi, phía trước sông đào bảo vệ thành chảy xuống dòng nước, dần dần trung hòa nhiệt độ đoạn nước sông này, binh lính chỉ lo đuổi theo Nguyệt Lưu Ảnh đương nhiên không có phát hiện mặt băng càng ngày càng mỏng.

Nguyệt Lưu Ảnh đi tới trước một nửa, nhìn mặt băng trước mắt càng ngày càng mỏng, không khỏi kinh hãi, chẳng qua là lúc này cách bờ bên kia ít nhất hơn 10m, cho dù nếu không không bị thương đều không nhất định có thể bay qua, mà lúc này thân đang bị thương càng thêm không thể nào, Nguyệt Lưu Ảnh dừng trên mặt băng, cảm giác xúc cảm dưới chân càng ngày càng âm áp, cuối cùng hóa thành một vùng nước mềm mại, Nguyệt Lưu Ảnh ngược cổ khẽ nhìn chân trời trắng bạch, quả nhiên là trời muốn hần chết!

Đêm nay, trong nước sông đào bảo vệ thành đã chôn cất Nguyệt Lưu Ảnh cùng với mấy ngàn quan binh đuổi theo.

Bên kia sông đào bảo vệ thành, lúc này Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc đang ở biên thủy Bắc Mạc, trong một huyện thành tên gọi là Vu thành, là một trong những chi nhánh của Thiên hạ tiền trang, mà lúc này ở chỗ này còn có Nhị Nương, Tam Nương, Tứ Nương, Ngũ Nương của Dạ Nguyệt Sắc, nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương phong trần mệt mỏi, trên mặt cũng không ngừng có chút hưng phấn, ngay sau đó nhìn về phía sau của hai người một chút, nghi ngờ hỏi: “Sắc Sắc, lão gia đâu?”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bốn vị mẫu thân, trong lòng cũng là vô cùng kích động, kết quả là ở trong lòng Nguyệt Vô Thương còn chưa có bất kỳ cử động nào lớn tiếng nói: “Phụ thân không phải ở chung với mọi người sao?”

Thân sắc hưng phấn cao độ của Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên dừng lại, nụ cười liền từ trên mặt biến mất, ngay sau đó quay đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, vội vàng hỏi: “Nguyệt Nguyệt, không phải chàng nói là phụ thân cùng các mẫu thân ở cùng nhau sao?”

Bốn vị mẫu thân vừa nghe, liền biết Dạ Thiên hiện tại vẫn còn một mình ở Nguyệt quốc, niềm vui sướng trong lòng khi gặp lại lập tức biến mất, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Hôm đó lão gia nghe nói, con vẫn còn ở trong kinh, nên để chúng ta đi trước, nói trở về tìm con rồi cùng đi a... Hiện tại là sao?”

Nguyệt Vô Thương nhìn thấy mấy người họ dừng lại không nói tiếp, mới chậm rãi mở miệng an ủi: “Ta nghĩ nhạc phụ đại nhân sẽ bình yên vô sự...”

Nguyệt Vô Thương nghĩ tới mới vừa vào Vu Thành thì khắp nơi đều là bình thường, cảnh tượng bình yên, nói vậy quân Bắc Mạc đại thắng quân Nguyệt quốc. Mà khi này Nguyệt Lưu Ảnh lại đang ở Lâm thành, theo loại tình huống này chỉ có thể có một kết quả, đó chính là trong kinh đại loạn, Nguyệt Lưu Ảnh đã không rảnh để bận tâm đến chiến sự. Như vậy vừa nghĩ, liền tự nhiên có thể biết, Chiêu Đức đế đã tỉnh, Dạ tướng có công, tự nhiên tạm thời bình yên vô sự.

“Làm sao chàng biết?” Dạ Nguyệt Sắc hướng về phía Nguyệt Vô Thương hỏi, ngay sau đó đi ra ngoài, vừa đi vừa hét lên: “Không được, phụ thân là muốn đi tìm ta mới rơi vào tay Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Lưu Ảnh chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cha, không được, không được, ta muốn trở về xem thử!”

Nguyệt Vô Thương có chút bất đắc dĩ lại có chút nôn nóng kéo Dạ Nguyệt Sắc lại, chậm rãi nói: “Đừng lo lắng, Nguyệt Lưu Ảnh hôm nay bản thân khó bảo toàn, làm sao có thời gian đi tìm nhạc phụ gây phiền phức!”

Dạ Nguyệt Sắc quay đầu nhìn thần sắc lạnh nhạt khẳng định của Nguyệt Vô Thương, nếu Nguyệt Nguyệt đã nói như vậy, Dạ Nguyệt Sắc liền buông xuống lo lắng trong lòng, sau đó rất tò mò, lại rất nghi ngờ: “Chuyện gì đã xảy ra?”

“Nương tử không phải nói muốn đi nha hoàn nha (*bị cần thì cần trả*), đầu đào báo lí(*lấy đào đáp lại hận*) sao?” (*cả hai câu này đều là thành ngữ nên muội để nguyên*,

Nguyệt Vô Thương kéo người Dạ Nguyệt Sắc đến bên ghế ngồi xuống, từ từ nói với nàng: “Vi phu nghe theo lời nương tử, đem tin tức Nguyệt Lưu Ảnh soạn vị truyền ra, hẳn lúc này dù có thuật phân thân cũng không chạy trốn được, tự nhiên sẽ không trở về kinh thành!”

“Thật sao?” Dạ Nguyệt Sắc vẫn còn có chút kì quái, dù sao Nguyệt Lưu Ảnh một giây trước còn là hoàng thượng, một giây kế tiếp lại biến thành đào phạm, sự việc phát triển có chút nhanh, nhất thời khó có thể tiếp nhận.

“Đương nhiên là thật!” Thần sắc Nguyệt Vô Thương khẳng định nhìn về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Đã lâu không gặp các vị nhạc mẫu, nên hảo hảo ôn chuyện mới phải, nhạc phụ đại nhân không lâu sẽ đến Nguyệt quốc gặp chúng ta!”

“Không được, chàng hãy nói cho ta nghe thử đã xảy ra chuyện gì? Nếu không ta không an lòng!” Tam Nương nôn nóng ngồi ở trên ghế, nhìn Nguyệt Vô Thương, còn lại ba vị mẫu thân mỗi người cũng một bộ dạng đập nồi thành cát, muốn hỏi cho đến cùng, hôm nay lão gia không có ở đây, nào có tâm tình mà ôn chuyện a!

Nguyệt Vô Thương có chút bất đắc dĩ nhìn mười đôi mắt trong suốt trước mặt theo dõi ánh mắt của hắn, vốn tưởng Sắc Sắc hiện tại gần một đêm không ngủ, cảm giác tất nhiên là mệt mỏi, nhưng nhìn thần sắc của nàng, nói lên rằng nếu không biết rõ cũng không ngủ được, kết quả là liền quyết định nói cho các nàng biết.

“Tiệc Trừ tịch hôm đó còn nhớ rõ không?” Nguyệt Vô Thương hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói, Dạ Nguyệt Sắc gật đầu một cái, liền tiếp tục nói: “Vốn tiệc Trừ tịch là trước lễ Vạn Thọ, Nguyệt Lưu Ảnh đã lên lút cùng Tây Tử Dặc cầu kết, lấy được một loại cỏ độc có tên là Mộc Ngẫu cổ, ý đồ là đợi thời cơ thích hợp dùng để khống chế Chiêu Đức để cướp ngôi vị hoàng đế. Mà lúc trước ta cũng biết được tất cả tính toán của Nguyệt Lưu Ảnh, vì vậy đã chuẩn bị tại tiệc Trừ tịch trên điện vạch trần Nguyệt Lưu Ảnh...”

“Vậy tại sao cuối cùng lại không vạch trần hắn?” Dạ Nguyệt Sắc hết sức tò mò chen vào nói, sớm một chút vạch trần hắn cũng không có ngày hôm nay, vừa bôn ba vừa phiền toái.

Nguyệt Vô Thương bất đắc dĩ nhìn Dạ Nguyệt Sắc, dĩ nhiên là vì Nguyệt Lưu Ảnh dùng giải cổ của Phá kén cổ uy hiếp hắn. Bốn vị mẫu thân thấy Dạ Nguyệt Sắc cắt lời của Nguyệt Vô Thương, mọi người đồng tâm hiệp lực nói: “Sắc Sắc, chớ xen mồm!”

Dạ Nguyệt Sắc mím mím môi, nàng sớm đã biết, hiện tại có Nguyệt Vô Thương thì địa vị của nàng quả nhiên là “Phi lưu trực hạ tam thiên xích”! (*Nước bay thẳng xuống ba nghìn thước – một câu trong bài thơ Xa ngắm thác núi Lư của Lý Bạch, muội nghĩ Sắc Sắc muốn chỉ địa vị của tì áy từ trên cao mà bay vèo xuống dưới đất ấy!*)

“Cho nên ta dẫn nàng trở về Tướng phủ, ngay đêm đó sẽ đem cái bí mật này nói cho nhạc phụ nghe!” Nguyệt Vô Thương lướt nhìn Dạ Nguyệt Sắc, nghĩ đến hôm đó nàng bởi vì nghe lên bị hắn hù mà động thai khí, hiện tại trong lòng vẫn còn sợ hãi, Nguyệt Vô Thương thu liễm thần sắc, tiếp tục nói: “Ta liền đem Mộc Ngẫu cổ giao cho nhạc phụ, chuẩn bị bất cứ tình huống nào!”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, liền nhớ đến ngày đó ở ngoài cửa thư phòng, nghe được hai người nói cái gì “cỏ độc, rồi đi”... Thì ra chính là ý này!

“Hiện tại Nguyệt Lưu Ảnh trốn đến Lâm thành, muốn ra tay đem chúng ta bắt trở về, nhạc phụ đại nhân muốn lợi dụng cơ hội này ở tại kinh thành, giải trừ cỏ độc của Chiêu Đức để, cho nên lúc này Nguyệt Lưu Ảnh không có ở trong kinh thành, chính là trùng kismet, hiện tại bị người trong thiên hạ đuổi bắt, đã là vô lực hồi thiên rồi! (*không còn khả năng quay lại ban đầu*)” Nguyệt Vô Thương chậm rãi nói xong, thần sắc có chút không hiểu, hắn không biết, A Ảnh vì sao có thể biến thành như vậy! (*Cho muội bình luận tí: Vì vợ anh chứ ai!*)

Hiện tại ngẫm nghĩ, Dạ tướng gia đột nhiên hồi kinh nhất định muốn nhân cơ hội tìm Chiêu Đức để, nếu không bọn họ làm sao chạy thoát Nguyệt quốc, nhất định cũng mang tội danh tự thông với địch bán nước. Hiện tại xem ra, hồ ly không phải cũng chỉ một mình hắn, lão hồ ly Dạ tướng gia kia cũng không kém, hơn nữa còn có thể lợi dụng chính hắn. Tỷ như, Nguyệt Lưu Ảnh thích Dạ Nguyệt Sắc, nhất định sẽ không động đến ông ta.

Hơn nữa nói vậy Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên tới Lâm thành chắc cũng là một tay ông ta khuyến khích đây!

Đang lúc mọi người hết sức trầm mặc, một thân hồng y chạy vào, đi tới trước mặt của Dạ Nguyệt Sắc, mặt hung phấn nói: “Quả nhiên là nàng, quả nhiên là nàng...”

Mọi người thấy đột nhiên có người tiến vào, trên mặt đều là vẻ mặt kinh dị, sắc mặt Nguyệt Vô Thương trầm xuống vọt đến chính giữa Dạ Nguyệt Sắc và Mặc Ly, ánh mắt không nhìn qua Mặc Ly, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: “Sắc Sắc, một đêm không có nghỉ ngơi, đi nghỉ ngơi sớm một chút...”

Bốn vị mẫu thân bên trong phòng vừa nghe thấy, nhìn lướt qua bụng Dạ Nguyệt Sắc đã to ra, trầm miệng một lời bắt đầu phụ họa Nguyệt Vô Thương nói: “Cũng đã năm tháng rồi, nhanh nghỉ ngơi đi...”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe nói cha nàng không sao, cũng yên lòng, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, da mắt liền bắt đầu tìm mí mắt dưới ánh nhau, Nguyệt Vô Thương không để ý phản ứng của Dạ Nguyệt Sắc, một tay ôm lấy ngang người Dạ Nguyệt Sắc hướng gian phòng đã sớm chuẩn bị xong, sải chân bước đi.

Mặc Ly nhìn phản ứng của Nguyệt Vô Thương có chút mang địch ý, có chút kinh ngạc, lại có chút ủy khuất: “Ta còn chưa nói xong!”

Mặc Ly nhìn linh tộc thánh vật trong ngực, hẳn vốn đang bị Nguyệt Lưu Ảnh đuổi theo, trong lúc vô tình phát hiện trong Tượng phủ lóe kỳ quang, vừa đi vào liền phát hiện thánh vật linh tộc đã biến mất gần 20 năm, liền vội vã chạy tới nói cho Dạ Nguyệt Sắc a, làm sao lại không người chào đón như vậy a.

Bốn vị mẫu thân nhìn người trước mặt cùng Dạ Nguyệt Sắc dáng dấp cơ hồ giống nhau như đúc, chẳng qua là lúc này đổi một thân áo khác, liền có chút kinh ngạc hỏi: “Người, người rốt cuộc là ai, vì sao dáng dấp cùng Sắc Sắc nhà ta giống nhau như thế?”

Mặc Ly thấy rốt cuộc cũng có người chú ý đến hắn rồi, liền đi đến trước mặt Nhị Nương nói chuyện, lập tức thay một bộ mặt người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, mặt vui vẻ nói: “Ta tên là Mặc Ly... Ta cùng nàng dáng dấp rất giống, cái này phải hỏi lão gia nhà các người mới biết a!”

Bốn vị mẫu thân ngạc nhiên nhìn Mặc Ly trước mặt, nghe câu nói của hắn có điều ngu ý, vì vậy liền đương nhiên suy nghĩ sai lệch, đây là lão gia bên ngoài có con riêng? Mà xem xét Mặc Ly lại, chẳng qua là mới đại khái 15, 16 tuổi, cũng không có nghe nói lão gia ở bên ngoài còn có nữ nhân a? Năm đó thời điểm họ đến Tượng phủ, Dạ Nguyệt Sắc cũng chỉ mới ba tuổi, cho nên bọn họ chưa từng nhìn thấy qua mẹ ruột của Dạ Nguyệt Sắc, đều là nữ nhân số khô, bản thân không có hài tử, tự nhiên biến Dạ Nguyệt Sắc thành khuê nữ ruột.

Cho nên Mặc Ly không thể nào là con riêng của Dạ Thiên, vậy duy nhất chính là Dạ Nguyệt Sắc không phải là con của Dạ Thiên! Bốn vị mẫu thân nghĩ đến đây, rồi rít cả kinh. Nhưng ngay sau đó liền bình thường trở lại, phải hay không thì cung chiều cũng đã vài chục năm rồi, đâu vì thế này mà giảm đi mấy phần cung chiều.

Vì vậy, đoàn người liền dừng ở Vu thành, đợi đêm xuống, sau khi xử lý hết tất cả sự việc, sẽ cùng nhau đi.

Kinh thành Nguyệt quốc, trong Hoàng cung.

Chiêu Đức đế ngồi ở trên long án, nhìn tin tức do khoai mã gửi về, Lâm thành thất thủ, đại quân Bắc Mạc tiến nhanh vào liền tiếp đánh hạ ba tòa thành trì, mà đứa con bất hiếu cùng quân giữ Lâm thành toàn bộ tống táng ở sông đào bảo vệ thành.

Chiêu Đức đế một ngụm máu tươi phun trên điện. Vốn là trúng “Mộc Ngẫu cổ” đã là cực kỳ hại thân, hiện tại thân thể Chiêu Đức đế đã là nò mạnh hết đà.

Lúc này Tần Khuynh vẫn bị trông coi ở một chỗ vắng vẻ trong cung, thấy Nguyệt Lưu Ảnh hồi lâu cũng không đến xem qua nàng ta, nàng ta hiện tại mơ thấy một giấc mộng khủng khiếp, mơ thấy Nguyệt Lưu Ảnh rơi vào trong nước, sau đó toàn bộ nước đóng thành băng, Nguyệt Lưu Ảnh chết không nhắm mắt, mở to hai mắt, xuyên thấu qua từng tầng băng, cặp mắt kia mang theo vẻ không cam lòng, khiến trong đầu Tần Khuynh hiện tại cũng không trở về được. Vì vậy liền bắt đầu la lối om sòm, chạy đến Càn Chính điện nơi xử lý công vụ.

“Các người đừng cản ta, ta muốn gặp Hoàng thượng!” Tần Khuynh một tay vươn ra ngăn ở trước mặt thái giám, hướng bên trong hô: “Ảnh, Ảnh, chàng ra đây gặp ta!”

Tần Khuynh vừa giãy dụa, vừa hướng bên trong kêu: “Ảnh, chàng ra đây gặp ta đi!”

Chiêu Đức đế ở bên trong, dùng chiếc khăn tay màu vàng sạch sẽ lau máu tươi bên khóe miệng, hướng về phía ngoài điện trầm giọng nói: “Để cho ả ta đi vào!”

Tần Khuynh vừa nghe đến thanh âm bên trong truyền đến, cũng không phải là của Nguyệt Lưu Ảnh, trong lòng nghĩ về việc Nguyệt Lưu Ảnh xảy ra chuyện cảm giác càng nồng đậm, mang theo tâm tình bất an, gian nan bước tiếp bước hướng trong điện đi đến.

Đi tới trong điện nhìn thấy, Chiêu Đức đế đang ngồi trong điện thì thần sắc nhất thời đại biến!

“Người là con gái của Thái phó Tần Viễn Trung?” Chiêu Đức đế sáng như đuốc nhìn Tần Khuynh mặt mũi xấu xí đứng trong điện, những thứ này thiết nghĩ đều không là thứ ả ta nên nhận!

Chiêu Đức đế đột nhiên lại nghĩ đến Nguyệt Lưu Ảnh rơi xuống sông đào bảo vệ thành, một chút tin tức cũng không có. Nói lòng hắn hung ác, hắn đã giết nhị hoàng tử, hôm nay thân mình đã táng vào sông đào bảo vệ thành, để cho huyết mạch duy nhất Nguyệt quốc của ông ta không còn người nối nghiệp, quả nhiên là lòng dạ độc ác!

“Nô tỳ, nô tỳ...” Tần Khuynh nhìn Chiêu Đức đế trong mắt bị thống đan vào nhau, trong lòng đoán không ra ý nghĩ của hắn, ả ta là con gái của tội thần, vốn nên sống ở Thiên Hương lâu. Nhưng mà hiện tại khuôn mặt đã bị hủy, Chiêu Đức đế đáng lẽ không thể nhận ra ả ta mới phải, vốn định giấu giếm, nhưng nhìn thấy thần sắc Chiêu Đức đế tựa hồ có thể thấy rõ tất cả, chỉ có thể lắp bắp trong miệng nói: “Dân nữ, đúng vậy...”

Chiêu Đức đế đột nhiên nhớ đến Nguyệt Lưu Ảnh quỳ gối trước ông ta, vì Tần Khuynh muốn thỉnh cầu ông ta tha cho Tần Viễn, hôm nay người và vật

không còn, Nguyệt Lưu Ảnh đột nhiên không thương ả ta nữa, hơn nữa nữ nhân này! Chiêu Đức để nhìn Tần Khuynh trong mắt lóe tinh quang, chỉ cảm thấy ả ta là một nữ nhân sinh sự, hoặc giả ban đầu không phải là ả ta lang dạ muốn gả cho Nguyệt Vô Thương, Nguyệt Lưu Ảnh đương nhiên cũng không có đưa mắt chuyển dời đến trên người của Dạ Nguyệt Sắc, vì vậy mà gây thành sai lầm lớn.

Hôm nay nhìn chỗ sâu trong tròng mắt của Tần Khuynh có sự không cam lòng, loại nữ nhân này ở lại trên đời nhất định là gây sóng gió gieo họa! Sát ý trong mắt chợt lóe lên.

Tần Khuynh cup mắt, nhìn sát ý không chút nào che giấu trong mắt Chiêu Đức, trong lòng chợt lạnh, chẳng lẽ hôm nay phải bỏ mạng ở chỗ này?

Đứng vào lúc này! Ngoài cửa thái giám cầu kiến, nói Tứ hoàng tử phi Vân Thanh Nghe cầu kiến!

Chiêu Đức để ra lệnh cho người dẫn Vân Thanh Nghe vào, Vân Thanh Nghe nhìn người đứng trong điện, mặc dù đã hoàn toàn thay đổi, nhưng mà dựa vào sự chú ý của nàng đối với Nguyệt Lưu Ảnh, tự nhiên có thể dễ dàng nhận ra người này chính là Tần Khuynh.

Vân Thanh Nghe mặc dù lòng đầy nghi hoặc, nhưng mà không biến sắc tiến lên quỳ gối trước điện hướng Chiêu Đức để xin tội: “Hoàng thượng, hôm nay chàng đã tâng thân trong nước sông, xin hoàng thượng có thể tha thứ cho chàng!”

Chiêu Đức để nhìn Vân Thanh Nghe quỳ trên mặt đất, trong lòng rất thích nữ tử này, chẳng qua đáng tiếc là hiện tại Vân thị nhất tộc trợ giúp Nguyệt Lưu Ảnh đoạt vị, khí điểm càng thêm phách lối! Vốn dĩ chính là làm cho người ta kiêng kỵ, ngoại thích, hôm nay thừa dịp Nguyệt Lưu Ảnh soán vị càng thêm muốn tiêu diệt, nếu không hậu họa vô cùng!

“Ngịch tử như thế! Trẫm xem như không có đứa con trai như thế!” Chiêu Đức để tức giận, huyết khí xông lên ngực, ngũ khí cứng rắn.

“Nếu như, tội thiếp nói tội thiếp đã mang thai hơn một tháng, kính xin hoàng thượng tha thứ cho chàng!” Vân Thanh Nghe quỳ trên mặt đất không kiêu ngạo không tự ti nói, hôm đó bởi vì Nguyệt Lưu Ảnh phát hiện Mặc Ly không phải là Dạ Nguyệt Sắc, sau khi đến cung của nàng, uống nhiều rượu, tự nhiên rượu vào thì có thể mất đi lý trí.

Chiêu Đức để vừa nghe, trên mặt vui mừng! Trời cao quả nhiên không tệ! Chẳng qua là hài tử của Vân gia, khiến cho nụ cười trên mặt Chiêu Đức để dừng lại.

Vân Thanh Nghe thấy thế, không nhanh không chậm nói: “Chỉ cần hoàng thượng nguyên ý tha thứ cho chàng, tha cho Vân thị nhất tộc tội chết, Vân thị nhất tộc từ nay về sau sẽ rời khỏi kinh thành, trọn đời không vào triều làm quan!” Lời như vậy nhất định có thể đánh tiêu tất cả sự băn khoăn của Chiêu Đức để, cũng tìm được giải pháp cho việc khẩn cấp tìm người nối nghiệp, nhưng mà nàng cũng không nghĩ qua để cho nàng cùng hài tử của hân có thể đi lên ngai rồng, chỉ là muốn dùng điều này để cầu xin cho hân sau khi chết, vong linh có thể an tâm.

Hơn nữa quan trọng nhất là, đến nay cũng không biết là nam hay nữ!

Tần Khuynh một bên vừa nghe, trong lòng cũng cả kinh, hân đã chết! Hơn nữa hân cùng nàng ta đã có hài tử! Thần sắc ác độc chợt lóe lên trong mắt, bọn họ không phải cũng muốn để cho ả ta chết sao? ả ta muốn tìm một người có thân phận quý nhất cùng chôn theo!

Tần Khuynh thừa dịp hai người ở trong thời điểm giằng co, từ từ đến gần Vân Thanh Nghe đang quỳ trên mặt đất, nụ cười trong mắt chợt lóe, hân chỉ có thể có hài tử cùng ả ta, chỉ có thế!

Cả người đột nhiên hướng trên người Vân Thanh Nghe bỏ nhào về phía trước, Chiêu Đức để phát hiện thì đã muộn! Tần Khuynh cả người lấy động tác áp đảo đem Vân Thanh Nghe nặng nề té nhào xuống đất, Vân Thanh Nghe nhất thời thần sắc trắng bệch, mồ hôi lạnh lớn chùng hạt đậu từ cái trán, chớp mắt tràn ra.

Chiêu Đức để vội vàng tiến lên một cước đem Tần Khuynh đá văng, đỡ Vân Thanh Nghe đau đến co giật dậy, hướng về phía ngoài điện lớn tiếng hô: “Người đầu truyền thái y, truyền thái y...”

Thái giám chờ ngoài điện, ứng tiếng chạy vào, Chiêu Đức để hướng về phía thị vệ tiến vào đau xót hô: “Người đầu đem ác phụ này bắt lại cho ta!”

“Hahaha...” Tần Khuynh cười điên cuồng, cả người điên vô cùng, trên mặt giăng đầy sẹo tạo nên một thần sắc điên cuồng, cực kỳ dữ tợn! Trong miệng càng thêm không biết sống chết nói: “Giết ta đi, dù sao ta đây đáng vẻ như quý cũng là nỗi khổ, hahaha... Hôm nay có Ảnh, còn có hài tử của chàng, chúng ta ở hoàng tuyền cũng có thể làm một nhà hạnh phúc. Hahaha...”

Thái y nhanh chóng chạy vào, nhìn Vân Thanh Nghe vẻ mặt trắng bệch che bụng, nhanh chóng tiến lên đem Vân Thanh Nghe đỡ đến một bên trên giường êm nằm xuống, đặt tay ở trên cổ tay Vân Thanh Nghe, thần sắc biến đổi, trong miệng vững vàng nói: “Bị đụng mạnh liệt, thai khí đại động...”

“Trẫm muốn biết thai nhi như thế nào!” Chiêu Đức để ở một bên chau mày lại, đầy lo lắng nói: “Trẫm muốn các người phải giữ được đứa bé này, nếu như không may cả Thái y viện chôn theo!”

“Dạ!” Viện thủ Thái y viện vội vàng lên tiếng, bắt đầu chăm chú giữ lấy thai nhi, hiện tại tình hình của bọn họ cũng có thể biết, hôm nay trong bụng Tứ hoàng tử phi là hoàng tử duy nhất, nếu như có gì bất trắc, chỉ sợ phải tru di cửu tộc!

Thời gian trôi qua từ từ, y đồng bên cạnh xoa xoa mồ hôi trên trán thái y, lúc này an tĩnh tựa hồ cũng có thể nghe được tiếng tim đập hết sức rõ ràng.

Ngoài điện, nụ cười điên cuồng của Tần Khuynh lớn tiếng vang lên, còn có trong miệng điên cuồng nói lời loạn ngữ: “Hân chỉ có thể có hài tử cùng ta,

còn lại đều phải chết! Đều phải chết!”

Hai canh giờ qua đi, Vân Thanh Nghe đau đến ngất đi, thái y rút cuộc thờ hồn hển một hơn thật to, quỳ trên mặt đất hướng về phía Chiêu Đức đế nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, thai nhi trong bụng Tứ hoàng tử phi đã bình yên vô sự, sau này chỉ cần nằm trên giường tịnh dưỡng tới khi lâm bồn!”

Chiêu Đức đế vừa nghe, trái tim treo ở cổ họng mới trở về chỗ cũ! Nghe bên ngoài Tần Khuynh điên cuồng cười, điên cuồng nói loạn ngữ! Sắc mặt biến thành cực kỳ khó coi, hướng về phía người bên ngoài phân phó nói:

“Người đầu, đem ả điên cuồng kia lăng trì xử tử, sau khi chết đập gãy tro cốt!” Chiêu Đức đế vốn là trước khi Vân Thanh Nghe tiến vào đã chuẩn bị tìm lý do đem Tần Khuynh xử lý! Chẳng qua là không nghĩ đến ác phụ này, lại dám hành hung ở trước mặt ông ta!

Thái giám chờ một bên linh mệnh đi, địa điểm hành hình chọn ở một mảnh đất trống bên ngoài Càn Chính điện, khiến cho tất cả mọi người trong cung đến xem, giết gà dọa khỉ, răn đe!

Tần Khuynh bị bắt trời đến trên cột hành hình, lăng trì chính là cực hình, tục xưng là “róc xương lóc thịt”, thời điểm trước khi hành hình, đao phủ dùng tay nắm miệng Tần Khuynh vẫn như cũ, hung hăng nguyên rửa hoàng tôn, bóp một cái, bức bách đem miệng ả ta há mở, sau đó trợ thủ một bên đem một tiểu đao tinh xảo đưa tới, đao phủ kia động tác tay thuần thục thật nhanh đem đầu lưỡi Tần Khuynh cắt đi, nếu để cho ả ta tiếp tục mắng, nhất định mặt rỗng sẽ giận dữ! Như vậy cũng có thể phòng ngừa ả ta không chịu nổi cần lưỡi tự sát!

Cả đôi mắt nhẹ nhàng kịch liệt co rút lại, muốn thống khổ gọi ra tiếng, chỉ phát ra mấy tiếng gầm nhẹ mang theo máu tươi.

Xét thấy Tần Khuynh là nữ tử, cho nên thời điểm hành hình cũng không có theo quy củ là đem ả ta lột trần trụi, đao phủ tay cầm lưỡi dao sắc bén, lần thứ nhất cắt lấy một khối thịt lớn nhỏ như một đồng tiền, sau đó giờ ra biểu diễn cho mọi người xem, sau đó để ở trên một cái khay được trợ thủ bên cạnh chuẩn bị sẵn.

Trong chốc lát, cả người Tần Khuynh liền bị máu tươi nhuộm đỏ, máu đỏ đầm đìa, lúc này đã không còn động đậy gì nữa. Kết quả là y theo thường lệ, cho Tần Khuynh dội một thùng nước đá có thả muối. Để cho ả ta đột nhiên giật mình, phong bế huyết đạo, để cho đao phủ tiếp tục hành hình.

Cả người Tần Khuynh lúc này co quắp lại, toàn bộ dây thần kinh bị nước muối kích thích co rúc lại, từng trận đau đớn trước nay chưa từng có, mãnh liệt truyền tới cơ thể ả ta. Giống như hỏa thiêu, giống như than nướng, khiến ả ta cảm thấy cả người đau rát. Giống như bị đặt trong hàn băng ngàn năm, khắp nơi đều co giật đau đớn.

Từng đao từng đao cắt ở trên người, đau đớn đến mất đi cảm giác, linh hồn Tần Khuynh tựa hồ như bị rút ra khỏi cơ thể, cả người phiêu phiêu, không khỏi bắt đầu suy tư lại cuộc đời của mình. Tần Khuynh đột nhiên muốn cười to, chẳng qua là như thế nào cũng không thể phát ra tiếng được. Quả thông minh tính toán, cuối cùng lại hại chết Khanh Khanh.

Cung nữ, thái giám cùng các phi tần trong cung đứng ở một bên xem dụng hình. Nhìn thấy một trận khốc hình (cực hình tàn khốc) máu chảy đầm đìa trước mắt, người nhất gan đã bị dọa cho ngất, còn lại đều cúi đầu khom lưng bắt đầu cảm thấy ghê tởm.

Một lát sau, trong mâm máu thịt đã chất thành một núi nhỏ, Tần Khuynh cả người máu me đầm đìa bị treo lên cột, đầu nghiêng qua một bên, đoán chừng cũng chỉ còn chút hơi tàn.

Sau khi hành hình, đao phủ sẽ đem Tần Khuynh ra thiêu đốt. Thân xác của ả ta sẽ lập tức bị thiêu cháy chỉ trong một khoảnh khắc. Nhưng đối với Tần Khuynh mà nói, xử phạt như thế, đối với ả ta chính là một giải thoát!

Trong điện, Vân Thanh Nghe đã tỉnh lại, nhẹ nhàng vuốt bụng. Nghe tiếng vang ngoài điện, vẻ mặt nàng lãnh đạm, đôi mắt ôn nhu, có chút đau thương, có chút hoài cảm, nhưng nhiều hơn chính là kiên định. Chuyện hán không hoàn thành, nàng sẽ vì hán mà hoàn thành!

Chiêu Đức Đế thấy Vân Thanh Nghe đã tỉnh lại, liền ra lệnh cho người mang nàng hồi cung tịnh dưỡng. Vân Thanh Nghe nằm trên giường êm, đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn quét qua Tần Khuynh. Nữ nhân này mở miệng ra là nói yêu Nguyệt Lưu Ảnh, nhưng trong quá khứ lại đáp ứng giúp Nguyệt Vô Thương, hôm nay còn có ý tưởng hại chết huyết mạch duy nhất của hán. Nàng ta chết không có gì đáng tiếc.

Sắc mặt Vân Thanh Nghe lạnh lùng, bình tĩnh, không nhìn ra chút bất thường gì, chẳng qua nỗi đau sâu trong đôi mắt kia, ai có thể hiểu? Cũng không có người tiếc thương! Vân Thanh Nghe đặt tay lên ngực, cố gắng kìm chế lại, tựa hồ muốn đem toàn bộ bi thống đang muốn thoát ra kia cầm tù trở lại.

Cuối cùng nàng rũ mắt xuống, đôi mi dài che dấu đi nỗi đau thương không muốn người khác biết, một giọt lệ nhẹ nhàng từ khóe mi chảy xuống, gió lạnh thổi xào xạc đem giọt nước mắt kia cuốn đi, xé thành từng mảnh vụn trong không trung.

Sau khi Vân Thanh Nghe đi rồi, Dạ Thiên liền tới Càn Chính điện chào từ giả. Dạ Thiên quỳ gối trong điện, hướng Chiêu Đức Đế thi lễ, hắng giọng nói, “Thần tuổi tác đã cao, muốn cáo lão hồi hương. Xin bệ hạ đáp ứng.”

Chiêu Đức Đế nhẹ nhàng ho hai tiếng, cố ý hạ thấp giọng, mặc dù vậy vẫn ho đến đỏ mặt tía tai, xem ra không còn sống được bao lâu nữa.

Chiêu Đức Đế vất vả ngừng cơn ho lại, nhìn Dạ Thiên hôm nay có công cứu giá. Vốn gia tộc Vân thị đã bị định tội bắt giam, lúc này Dạ Thiên ở Nguyệt quốc chính là mối lo lớn nhất, quyền khuynh triều dã, hôm nay cáo lão là có ý gì? Chiêu Đức Đế đối với Dạ Thiên là muốn coi trọng, nhưng cuối cùng vẫn tồn tại cố kỵ, thân thể của ông ta có thể đợi đến lúc Vân Thanh Nghe lâm bồn đã là cực hạn. Ông ta vừa xuôi tay, trong triều tất sẽ đại loạn.

“Hôm nay là lúc quốc gia cần người, ái khanh cũng không thể chỉ muốn thanh tịnh. Tuổi của Trẫm đã đến lúc cảm mạo đùa vui cùng cháu. Việc Tứ hoàng

phi có hi, sau này còn phải nhờ ai khanh chiếu cố nhiều hơn mới phải.” Chiêu Đức Đế lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ, muốn dùng chiêu bài thân tình.

“Chẳng qua, đứa nữ nhi không có tiền đồ nhà hạ thần cũng đang có thai, đã được năm tháng. Bây giờ không biết đang ở nơi nào, thần rất là lo lắng.” Dạ Thiên mặt bất đắc dĩ, giọng nói mang chút trách cứ.

Chiêu Đức Đế tự nhiên nghe hiểu được ý của Dạ Thiên. Thân thể Nguyệt Vô Thương bị Nguyệt Lưu Ảnh truyền ra, khiến cho quan phủ khắp nơi dân hình truy bắt Nguyệt Vô Thương. Ý tứ của Dạ Thiên chính là Dạ Nguyệt Sắc không biết đã cùng Nguyệt Vô Thương bốn ba đến nơi nào. Chiêu Đức Đế nhìn lão hồ ly Dạ Thiên, mặc dù kiêng kỵ, nhưng quả thật cũng không còn cách nào, “Nghịch tử của ta đã làm ra chuyện như thế, trầm nhất định phải trả lại cho Nguyệt Vô Thương một cái công đạo.”

“Người đầu. Lập tức hạ chỉ, phong cho mẫu thân của Cẩm Nguyệt vương gia làm Hiếu Nhân Thái hậu. Chiêu cáo toàn thiên hạ.” Chiêu Đức Đế hướng về phía thái giám đứng ở cửa ra lệnh, làm như vậy không chỉ vì Dạ Thiên, mà còn muốn được hưởng lợi từ cuộc hôn nhân của Nguyệt Vô Thương và Dạ Nguyệt Sắc. Thiên Hạ tiền trang vì muốn chúc mừng đám cưới của Vương gia, đã tặng cho quốc khố một triệu lượng bạc.

Hơn nữa ở thời điểm kiệu hoa bị đổi, quốc khố trống không, ông ta vừa nói thái giám đã truyền sai thánh chỉ rồi, chính là để giữ thể diện cho hoàng gia. Nhưng nguyên nhân chủ yếu chính là do vào lúc đó Thiên Hạ tiền trang đã góp rất nhiều bạc.

Nếu không có Thiên Hạ tiền trang của đệ đệ luôn ra về bệnh hoạn ốm yếu kia của hần, Nguyệt quốc hôm nay đã không thể dẹp loạn được. Nguyệt Vô Thương lại là cháu ngoại của Bắc Mạc quân chủ, Bắc Mạc quân chủ hiện giờ không có con cháu nối dõi, chuyện Nguyệt Vô Thương thừa kế ngôi vị quân chủ Bắc Mạc là hoàn toàn có thể xảy ra. Nếu như không chiêu cáo thiên hạ trả cho Nguyệt Vô Thương một cái công đạo, sợ rằng nghị hòa với Bắc Mạc cũng sẽ không thể thực hiện được.

Dạ Thiên khẽ cúi đầu, không nhìn thần sắc của Chiêu Đức Đế. Hôm nay hạ chỉ phong mẫu thân Nguyệt Vô Thương làm Thái hậu, chuyện của Nguyệt Vô Thương sẽ tự động được giải quyết. Cho dù không đau lòng Nguyệt Vô Thương, ông cũng đau lòng kim tôn bảo bối còn chưa ra đời của ông.

Thấy tư thái của Chiêu Đức Đế, Dạ Thiên liền không chậm trễ nói, “Hôm nay Bắc Mạc đã liên tục đánh hạ bốn thành trì của Nguyệt quốc. Thần xin bệ hạ nghị hòa.”

Chiêu Đức Đế cũng có ý tưởng như thế, vì vậy hướng Dạ Thiên nói, “Trẫm phong ái khanh làm Khâm sai đại thần. Đi trước nghị hòa.”

Lâm Thành được chọn làm địa điểm nghị hòa. Lúc Dạ Thiên chạy tới Lâm Thành, Nguyệt Vô Thương đã mang theo Dạ Nguyệt Sắc chờ sẵn ở đó từ lâu.

Dạ Thiên nhìn thấy bụng đã nhô cao của Dạ Nguyệt Sắc, trên mặt liền lộ ra nụ cười vui mừng. Nhìn lại bốn vị phu nhân đã bầu bạn với mình nhiều năm, mọi người đều đã đỏ hộc mắt. Dạ Thiên thiếu chút nữa cũng đã lệ rơi thành hàng.

Vội vã ôn chuyện trong chốc lát, Dạ Thiên liền một mình vào thư phòng cùng Nguyệt Vô Thương. Hai người đều là hiểu chuyện, tự nhiên cái gì cũng đều ngầm hiểu nhau.

Mọi chuyện trong kinh thành, Nguyệt Vô Thương đều rõ như lòng bàn tay. Dạ Thiên nhìn Nguyệt Vô Thương một cái, cũng không nhiều lời liền trực tiếp nói thẳng vào vấn đề, “Người có nghĩ tới chuyện muốn ngôi vị hoàng đế kia hay không?”

Nguyệt Vô Thương nhìn thấy vẻ mặt thần bí bí kia của Dạ Thiên, đương nhiên cũng biết ông muốn nói gì, trên mặt không có một chút kinh ngạc. Nếu như hần có suy nghĩ như lời Dạ Thiên nói thì không chỉ Nguyệt quốc cả Bắc Mạc đều là của hần. Bất quá nghĩ đến lời của thê tử nhà hần, vừa nhìn nàng thì đã thấy không thích hợp với cuộc sống trong cung, để cho nàng ngày ngày đoan đoan chính chính ngồi, sông tù túng trong cung, nhìn bốn góc trời bao la, không bị bệnh mới là lạ.

Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng lắc đầu một cái, không thể không nghĩ tới quá khứ, nhưng kể từ ngày gặp được Dạ Nguyệt Sắc, hần mới hiểu rõ hạnh phúc đơn giản là như thế nào, cần phải nắm chặt nó. Nếu không cho dù có được quyền lực chí cao vô thượng, mọi sự lại đều phải thân bất do kỷ, cuộc sống đúng là một bi kịch. Hần không phải thánh nhân, đương nhiên cũng không quan tâm mọi chuyện thay cho thiên hạ.

Dạ Thiên thấy Nguyệt Vô Thương lắc đầu, khẽ thở dài một cái, nhẹ giọng nói, “Cũng được, cũng được.”

Đột nhiên thần sắc của Dạ Thiên có chút nghiêm túc, vẻ mặt cũng thay đổi, đứng đó chìm trong suy nghĩ. Nguyệt Vô Thương đứng một bên cũng không nhiều lời, hần nhìn thần sắc Dạ Thiên lúc này, chỉ sợ là đang muốn nói ra thân thể của Dạ Nguyệt Sắc.

Hai người ngồi trng thư phòng, một người thần sắc tiêu điều, một người nét mặt vẫn luôn mang nụ cười nhân nhật. Cho đến khi một thân ảnh mặt áo xanh nhật, bộ dáng tròn trịa xuất hiện trước mặt hai người. Biểu tình không đồng nhất của hai người liền biến mất, cùng nở ra nụ cười vui vẻ hòa thuận.

Nguyệt Vô Thương đứng dậy ôn nhu đỡ Dạ Nguyệt Sắc đến chỗ ngồi ngồi xuống, thần sắc cũng dịu dàng khiến Dạ Thiên yên tâm. Xem ra, bọn họ trải qua cuộc sống đơn giản như vậy mà thật tốt. Ít nhất họ có được hạnh phúc.

“Cha. Cha kêu con tới có chuyện gì không?” Dạ Nguyệt Sắc nhìn thần sắc cao hứng nhưng lại pha chút ưu thương của Dạ Thiên, có chút khó hiểu, nhẹ giọng hướng Dạ Thiên hỏi.

“Sắc Sắc. Thân thể hôm nay có tốt không?” Dạ Thiên không có trực tiếp trả lời câu hỏi của Dạ Nguyệt Sắc, ngược lại hỏi thân thể nàng thế nào.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, liền mặt mi phi vũ nói cho Dạ Thiên biết chuyện sáng nay Bắc Đường vừa nói với nàng, “Tốt lắm. Sáng sớm nay bảo bảo ở trong bụng con đã đá một cái.”

Dạ Thiên vừa nghe, thái độ liền rất vui mừng, đưa con bảo bối mình yêu thương nuôi dưỡng hơn mười năm, giờ sắp làm mẹ rồi.

“Còn nữa... còn nữa... Bắc Đường nói cho con biết, hôm nay hài tử đã thành hình rồi. Bắc Đường còn nói con mang là long phụng thai nữa đó nha.” Dạ Nguyệt Sắc hưng phấn nói, vẻ mặt đầy kiêu ngạo, “Cha à. Sau này con sẽ đẻ cho hài tử theo họ của con.”

Dạ Thiên nghe xong liền biết Dạ Nguyệt Sắc là đau lòng vì ông, thương Dạ gia ông không có người nối nghiệp hương khói. Trong lòng cảm động vạn phần, khỏe mặt lập tức trở nên hồng hồng. Dùng tay xoa xoa khỏe mắt, hài tử của Nguyệt Vô Thương nói thế nào cũng là thuộc về hoàng tộc, làm sao liền có thể nói để nó làm con thừa tự là có thể làm.

“Vây cũng tốt.” Nguyệt Vô Thương ở một bên bảo vệ Dạ Nguyệt Sắc đang lộn xộn, hướng Dạ Thiên cười nói, “Ta và Dạ Nguyệt Sắc cũng không có ý định quay về Nguyệt quốc. Về sau để cho nó hiếu kính với nhạc phụ vậy.”

Vừa nghe nói việc họ không muốn trở về, ánh mắt Dạ Thiên vốn đã đỏ nay lại mang nét sầu biệt ly. Nhìn thấy bộ dáng của Dạ Thiên, Dạ Nguyệt Sắc liền tiến lên an ủi, “Cha à. Sau này chúng con nhất định sẽ thường xuyên về thăm cha mà. Chờ cho chúng con đi chơi đã rồi sẽ trở về phụng dưỡng cha mà.”

“Sắc Sắc.” Thần sắc Dạ Thiên thay đổi, nhìn Dạ Nguyệt Sắc nói, “Cha có chuyện muốn nói với con.”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn bộ dáng muốn nói rồi lại thôi của Dạ Thiên, liền thông minh ngồi yên chờ đợi, chờ cho Dạ Thiên bắt đầu. Thật ra thì từ khi nàng đến thế giới này, Dạ Thiên luôn đối xử tốt với nàng, cơ hồ ngấm trong miệng sợ tan, cầm trong tay sợ vỡ. Mà nàng cũng thật lòng muốn hiếu thuận với lão nhân gia ngài.

“Sắc Sắc. Thật ra thì... Thật ra thì...” Dạ Thiên nhìn Dạ Nguyệt Sắc. Cuối cùng liền quyết định đem bí mật giấu kín vài chục năm nói ra, “Thật ra thì ta không phải là cha ruột của con.”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, liền lập tức mất hồn, sau khó khôi phục thần sắc, nhìn Dạ Thiên nở nụ cười chân thành, “Ồ trong mắt của con, cha chính là cha ruột.”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Mặc Ly có dáng dấp giống nàng. Tuy nói thần kinh có chút choáng váng, nhưng dù sau cũng là người hiện đại, hiểu được làm sao lại có người giống người nhiều như thế. Kìa chỉ có thể là sinh đôi hoặc có cùng cha mẹ.

Dạ Thiên cô chấp nói, “Năm đó, không biết tại sao mẹ con lại tới Nguyệt quốc. Lúc đó nàng đã có thai bảy tám tháng. Diện mạo nàng rất đẹp, khiến cho vô số người mơ ước. Cơ duyên xảo hợp chúng ta đã gặp nhau. Cha đón bà ấy vào phủ ở. Ngày thứ hai sau khi con ra đời, bà ấy đã biến mất không thấy tông hơi.”

“Người được kêu là Mặc Ly nhất định là em con. Nàng nhất định là muốn tìm con.” Dạ Thiên tiếp tục nói, “Nếu có thể, cha cũng muốn được gặp con bé một lần.”

Dạ Nguyệt Sắc nhìn thần sắc buồn bã của Dạ Thiên, trong lòng khẽ cảm thái. Nghĩ tới chuyện Mặc Ly vẫn luôn cố động nàng đi đến Bắc Mạn linh tộc, nói rằng nơi đó chơi rất vui. Nói vậy thì ra đó là nơi mẹ nàng đang ở.

Đó cũng chính là một trong những nguyên nhân mà Dạ Thiên muốn nhân cơ hội nghị hòa này để đến gặp nàng.

“Cha à, cha yên tâm.” Dạ Nguyệt Sắc hướng về Dạ Thiên nói, “Con sẽ lập tức đi tìm Mặc Ly hỏi cách để đi đến linh tộc.”

Nguyệt Vô Thương nhìn bộ dáng hấp tấp nói là làm ngay của Dạ Nguyệt Sắc, liền bước nhanh theo sau nàng ra ngoài. Nàng thật ngốc, bị cha nàng bỏ trí vậy mà mặt còn cao hứng, Nguyệt Vô Thương bắt đầu đi thờ dài.

Cả bầu trời trắng xóa, một đám người nhón nháo, trên mặt họ toàn bộ đều mang nét thật thà chất phác. Đặc biệt là những đứa bé, nhìn giống như tiểu thiên sứ rơi lạc trần gian. Cả một thế giới trắng noãn tinh khiết, nơi này không có tranh đấu, không có âm mưu quỷ kế. Chỉ có sự thanh bình thuần đã.

Nơi này chính là linh tộc, người ở đây ai cũng có linh lực. Sinh hoạt của địa phương càng thêm xa hoa, núi Núi tuyết to lớn, một bông tuyết trắng từ phía trên núi rơi xuống nhẹ nhẹ. Tạo thành cảm giác hoa rơi từ trên núi, vô cùng lãng mạn.

Từng gốc mai đứng nghênh ngang đón gió tuyết. Di thể độc lập, rễ mạnh mẽ quấn quanh. Nhìn giống như những vị trí giả hiền tài, đứng ở nơi này chịu đựng phong sương mưa tuyết, khám phá thế sự hồng trần.

Một nam tử mang thần sắc bệnh hoạn bước chân tập tễnh đi tới rừng mai, gương mặt có chút nghi ngờ nhìn quét qua mọi thứ. Khắp nơi đều là một mảng trắng xóa, đây là nơi nào?

Nguyệt Lưu Ảnh đảo mắt nhìn quanh, từ đầu đến cuối cũng không nhìn thấy thân ảnh của người nào, nhìn lại bản thân trên cơ thể đã không còn chút vết thương nào, không khỏi có chút kì quái. Chẳng lẽ mình đã chết rồi, như thế mới có thể ở nơi kì quái này.

Thời điểm vừa mờ mắt ra, thấy mình nằm trong một căn nhà đơn giản, chung quanh lại không có bóng người, Nguyệt Lưu Ảnh đã tự mình bước ra ngoài, đi hồi lâu cũng không phát hiện có người ở. Nơi này là tiên cảnh hay địa ngục?

"Uy."

Lúc Nguyệt Lưu Ảnh còn đang suy tư, liền nghe có tiếng la ở sau lưng. Nguyệt Lưu Ảnh hơi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một thiếu nữ khoảng mười sáu mười bảy tuổi hướng hân chạy đến, vừa chạy vừa hô, "Ta nói người sao mà vừa mới tỉnh lại đã đi lung tung."

Nguyệt Lưu Ảnh kinh ngạc nhìn nàng, đây là đang nói chuyện với hân sao? Ảnh lửa nóng nảy trong đôi mắt phượng ngày xưa nay đã giảm bớt, chỉ còn lại tia mờ mịt nhìn cô gái kia. Cô gái kia vốn dĩ rất ít khi gặp nam tử, nay lại bị hân nhìn chăm chăm như vậy, không khỏi có chút đỏ mặt. Đôi mắt nhất thời trở nên ướt ướt, nhỏ giọng nói, "Hôm nay Tộc trưởng cùng tứ đại trưởng lão đều đã mang người đi đón khách quý. Người không thể chạy loạn a."

Nói xong nàng liền vung nhẹ tay lên, cảnh tượng chung quang lập tức liền thay đổi. Nguyệt Lưu Ảnh kinh ngạc nhìn nơi hôm qua hân tỉnh lại, trong lòng càng thêm kì quái vạn phần, không tự chủ hỏi, "Đây là tiên thuật sao?" Hay là yêu pháp?

"Đây không phải là tiên thuật." Cô gái kia ngay thốt cười một tiếng, nói, "Đây là linh lực. Người Linh tộc ai cũng có."

Ảnh mắt Nguyệt Lưu Ảnh lóe lên, sau đó lơ đãng nói, "Không phải là người linh tộc có thể học cái này không?"

Thần sắc cô gái kia khẽ biến, vẻ mặt đầy khổ sở. Sắc mặt Nguyệt Lưu Ảnh không thay đổi, thần nhiên nói, "Ta chỉ là tùy tiện hỏi, cô nương không trả lời cũng không sao."

Nàng kia vừa nhìn thấy thần sắc nhàn nhạt của Nguyệt Lưu Ảnh, bộ dáng không để ý đến nàng nữa, liền cắn răng nghĩ. Dù sao người ngoài đều phải rời đi, nếu như hân biết linh lực nói không chừng sẽ ở lại chỗ này, vì vậy cao hứng nói, "Ta biết ở Bắc Sơn động có một vị trưởng lão. Nghe nói chỉ cần dùng một kiện đồ vật là có thể trao đổi linh lực."(TN: Thêm một cháu mê trai bị trai dụ nữa rồi)

Nguyệt Lưu Ảnh vừa nghe xong, trong lòng liền động, nhưng thần sắc trên mặt lại tỏ vẻ nhàn nhạt, không có lập tức yêu cầu thiếu nữ dẫn đi Bắc Sơn động. Ra bộ không chút để ý hỏi, "Khách quý hôm nay đến thăm tộc của cô nương là ai thế?"

"Nghe nói là thần nữ được thánh vật lựa chọn. Hôm nay nàng trở lại linh tộc, phù hộ cho linh tộc chúng ta." Nói đến chuyện thánh vật cùng thánh nữ, thần sắc của thiếu nữ liền trở nên cung kính và sùng bái, "Vốn tưởng là con của tộc trưởng, công tử Mặc Ly. Nhưng không biết tại sao hân lại không thể mở cửa của Thánh điện được. Cho nên các trưởng lão rất là lo lắng. Hôm nay thánh nữ đem thánh vật quay về đây. Mọi chuyện tất cả đều sẽ tốt."

Mặc Ly?! Nguyệt Lưu Ảnh vừa nghe đến cái tên này, trong mắt liền hiện lên một tia sát ý. Không nghĩ tới lại oan gia ngõ hẹp, gặp được hân ta ở nơi này.

"Bất quá, thần nữ cuối cùng vẫn phải gả cho hoàng thượng." Thiếu nữ còn chưa kịp nói hết, đột nhiên liền dừng lại, hướng về phía Nguyệt Lưu Ảnh lo lắng nói, "Người không thể chạy loạn khắp nơi được. Nếu để cho tộc trưởng phát hiện có người ngoài ở đây, ta nhất định sẽ bị phạt."

Nguyệt Lưu Ảnh gật đầu một cái, đôi mắt kín bưng, thâm sâu như biển rộng.

Lúc này Dạ Nguyệt Sắc bị Mặc Ly dẫn đi khắp Núi tuyết, nơi khó có thể xác định phương hướng này chính là thánh địa trong truyền thuyết sao? Dạ Nguyệt Sắc có chút hối hận. Chẳng qua nhìn đến cha và Nguyệt Vô Thương đang ở bên cạnh, đành mím mím môi không lên tiếng.

Lúc nhìn thấy mấy người đang đứng đón ở đằng xa, có một mỹ phụ nhân dáng dấp cực kỳ xinh đẹp cùng một nam tử trung niên anh tuấn. Phía sau là bốn vị lão gia râu bạc. Phía sau nữa là một đám tộc nhân thuần phác.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn thấy cảnh này, cứ cảm thấy đây chẳng phải là đang nghênh đón Tổng thống sao? Dạ Nguyệt Sắc đứng thẳng lưng lên, cái bụng to lớn đẩy về phía trước, rất là khí thế!

Nguyệt Vô Thương ở một bên đỡ Dạ Nguyệt Sắc, vẻ mặt cung chiêu. Bụng nàng đang mang hai bảo bối, khiến bụng có vẻ lớn hơn bình thường. Nguyệt Vô Thương nhìn dáng vẻ ưỡn bụng thẳng người của Dạ Nguyệt Sắc, thấy có chút kinh hồn tán đảm.

Dạ Thiên đứng xa xa nhìn sắc đẹp không hề suy giảm của người xưa, thần sắc mê mông. Trong lòng không có áy náy cùng kích động, ngược lại lại có cảm giác nhìn thấy cổ nhân từ biệt mấy năm.

Đoàn người dần dần đến gần. Phụ nhân dẫn đầu đoàn người kia, vừa nhìn thấy Dạ Nguyệt Sắc, vành mắt liền phấp phồng, thân hình không ngừng run rẩy, bước chân liền có lúc chập choạng. Trung niên nam tử ở bên cạnh thần sắc ôn nhu đỡ lấy cánh tay của phụ nhân, hai người từ từ đi đến. Thần sắc nhìn Dạ Nguyệt Sắc cũng là ôn hòa ân cần. Nhưng khi hai tầm mắt của hai người rơi đến bụng của Dạ Nguyệt Sắc, thần sắc liền biến đổi.

Sắc mặt Dạ Nguyệt Sắc vẫn không thay đổi. Chẳng qua Mặc Ly ở bên cạnh dù gì cũng chỉ là một cậu nhóc mười bốn mười lăm tuổi, vì vậy vừa nhìn thấy cha mẹ liền chạy thật nhanh về phía trước, làm nũng kêu lên, "Phụ thân, mẫu thân."

Trung niên nam tử kia chính là Linh tộc tộc trưởng Mặc Hành. Đem Mặc Ly kéo đến bên cạnh, ánh mắt tỏ ý hỏi bụng Dạ Nguyệt Sắc là sao?

Mặc Ly vô tội lắc đầu, "Chuyện không liên quan tới con." Khiến cho Nguyệt Vô Thương hung hăng trừng mắt nhìn hân ta, chẳng lẽ tự nhiên liên quan đến hân.

"Thần nữ vừa mang về. Tại sao lại thành như vậy." Người đứng đầu tứ đại trưởng lão bước ra hỏi, "Mặc Ly."

Mặc Ly bắt đầu đi đem thánh vật giấu trong ngực ra giao cho trưởng lão, ủy khuất nói, "Là chỉ thị của thánh vật."

Trưởng lão vừa nhìn thấy cảnh đào bằng ngọc trong tay Mặc Ly, liền lập tức quỳ xuống, giơ tay lên nhận lấy cảnh ngọc đào trong tay Mặc Ly.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn ngọc đào đã nện vào mình khi mình vừa mới xuyên qua, không ngờ nó lại là thánh vật của Linh tộc. Dạ Nguyệt Sắc hỏi thăm, "Chẳng lẽ cái đồ chơi kia chính là thứ dẫn ta tới nơi này sao?"

Nguyệt Vô Thương ở một bên vừa nghe thấy, khẽ nhíu mày, nhìn về phía cảnh ngọc đào, sắc mặt khẽ biến.

Tứ đại trưởng lão nhìn lướt qua Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ hài tử trong bụng kia mới chính là thánh nữ.

Trong lúc ấy, đột nhiên ở Bắc Sơn động xuất hiện ánh sáng màu đen xông thẳng lên trời, dần dần lan tỏa khiến bầu trời phía bắc cũng trở nên xám xịt. Tứ đại trưởng lão vừa nhìn thấy, thần sắc liền cả kinh, hồn hoảng hồ lên, "Không xong. Lại có người đang trao đổi linh lực."

Người của Linh tộc không được tự tiện đến gần Bắc Sơn động. Quy định này mọi người đều biết, hôm nay ai dám to gan như vậy, lại dám làm ra chuyện tà trời như thế.

Vừa mới gặp mặt thân nhân lại không thể ôn chuyện. Tứ đại trưởng lão cùng vợ chồng tộc trưởng liền hướng phía Bắc Sơn động chạy đi. Một đoàn tộc nhân cũng rời rít theo sau.

Dạ Nguyệt Sắc kì quái nhìn đám người kia, hướng về phía Nguyệt Vô Thương hỏi, "Nguyệt Nguyệt, chẳng thấy thế nào?"

Nguyệt Vô Thương nhìn đám mây đen đang dần tụ lại đó, cùng với thần sắc kinh dị của những lão đầu râu bạc kia, nghĩ thầm nhất định là chuyện lớn. Khẽ cau mày, bụng Dạ Nguyệt Sắc giờ đã lớn như vậy, làm sao có thể lợi qua vụng nước đục này.

"Sắc Sắc, nhạc phụ. Người muốn gặp cũng đã gặp, không bằng chúng ta lên đường trở về?" Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Thiên hỏi.

"Như thế cũng được." Dạ Thiên thờ dãi một cái, hướng Nguyệt Vô Thương gật đồng đồng ý.

Đang lúc họ chuẩn bị đi, đột nhiên nghe một tiếng vang thật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Đại kết cục

Sau một tiếng vang thật lớn, núi đá bắt đầu rung chuyển, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy dưới lòng bàn chân lung lay giống như động đất, căn bản là chân đứng không vững, ngay tiếp theo đó đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Nguyệt Vô Thương thấy thế một tay kéo Dạ Nguyệt Sắc vào trong ngực, một tay bắt lấy Dạ Thiên đứng bên cạnh. Tầm mắt mọi người đồng thời hướng về nơi vừa phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy phía Bắc của ngọn Núi tuyết cứng rắn thế như lại nổ tung sụp đổ, bọt tuyết phóng lên cao giống như một cây nấm mây trắng xóa, thẳng lên mây xanh, đem bầu trời vốn đầy mây đen xua tan đi không ít.

Nhìn bầu trời phun đầy bọt tuyết như thế, quan cảnh cực kỳ vĩ đại. Bọt tuyết vẫn bay lên đến chỗ cao nhất, ngừng nửa giây mới rồi rớt xuống, tựa như mưa tuyết, cực kỳ đẹp mắt, nhưng dị tượng như thế cũng làm cho lòng người cả kinh.

Chẳng qua là sau khi đến chỗ cao nhất thì bọt tuyết tan hết, không trung tựa hồ thoáng hai bóng người, sau đó liền phát ra một tiếng cười già nua rất xa xưa, song khi mọi người định thần nhìn lại chẳng qua là trong không trung chỉ còn có bọt tuyết phiêu tán, chẳng nhìn thấy nửa bóng người.

Qua một hồi lâu, mặt đất mới ngừng lay động, đôi mắt Nguyệt Vô Thương đột nhiên nhíu lại nhìn về phía sau, chỉ thấy con đường sau lưng mới đi qua nhảy mất đã bị đất núi rung chuyển toàn bộ phong kín. Một đôi trông mắt Nguyệt Vô Thương thoáng qua một tia sầu lo, loại cảm giác này từ khi đến cái địa phương này cho tới bây giờ đều một mực này sinh trong lòng hắn, đến khi nhìn thấy núi Tuyết kia vừa mới sụp xuống, càng làm cho bất an trong lòng hắn càng sâu hơn.

Đôi mắt của Nguyệt Vô Thương có chút sầu lo nhìn con đường bị phong kín, trải qua vụ nổ tung vừa rồi, đem vài tòa núi tuyết thấp bé không chắc chắn phá tả tơi, khối vụn hỗn loạn chồng chất lên nhau, đem đầu đường gập gao che lại. Xem như một mình hắn đi ra ngoài cũng khó khăn, hiện tại mang theo Dạ Nguyệt Sắc cùng Dạ Thiên càng thêm bất khả thi.

Chẳng qua là không bao lâu sau, Mặc Ly đi từ hướng Bắc, đột nhiên trở lại. Mặc Ly luôn luôn cọt nhả, lúc này vẻ mặt có chút nghiêm túc, tựa hồ nguyên

nhân bởi vì núi tuyết vừa sụp xuống kia.

Thế nhưng khi ánh mắt Mặc Ly quét về đầu đường bị che lấp, đột nhiên sau đó khẽ mỉm cười, hiện tại hẳn cũng không phải đang nghĩ cách muốn Dạ Nguyệt Sắc ở lại chỗ này sao, vì vậy rất là cao hứng, vui vẻ chạy đến trước mặt Nguyệt Nguyệt, trơ mặt ra hỏi: “Ti ti, ta dẫn ti đi dạo một chút...”

Mặc Ly vừa nói vừa đưa tay kéo Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương hết sức không nể mặt vung tay đẩy bàn tay Mặc Ly đang đuổi ra, sắc mặt có chút không vui, chẳng qua là hiện tại cũng chỉ có thể ở lại chỗ này rồi từ từ tính tiếp.

Nguyệt Vô Thương nhìn khung cảnh một mảng lớn tuyết trắng xóa, trời lạnh như thế này, Nguyệt Vô Thương lại nhìn Dạ Nguyệt Sắc ở trong lòng ngực lộ ra bên ngoài chớp mũi đỏ ửng, ôm Dạ Nguyệt Sắc vào trong ngực, dùng áo khoác đem nàng che kín. Sau đó hướng về phía Mặc Ly nói: “Tất cả đều là núi tuyết rách nát có cái gì tốt để đi dạo chơi chứ!”

Nguyệt Vô Thương nhìn lướt qua tuyết ở khắp nơi, mặc dù thoạt nhìn trên mặt tuyết có rất nhiều hoa cỏ kỳ quái, nhưng mà dưới ánh sáng mặt trời chiếu xuống lại không thấy rõ bóng dáng, rõ ràng chính huyền tượng (*trường tự như ảo ảnh*). Cái chỗ này ngược lại đến tột cùng là chỗ kỳ quái nào?

Thần sắc Mặc Ly có chút chán nản nhìn những thứ kia chẳng biết tại sao lại huyền hóa ra hoa cỏ, trong quá khứ linh tộc cũng bốn mùa rõ ràng, chẳng qua là hơn mười năm trước trong tộc thánh vật bị mất tích mới xuất hiện hình dạng này. Hơn nữa hiện tại có người ngoài đến Bắc Sơn động, mà còn đã đến sơn động kia, người bị bao vây bởi ở bên trong nên cũng đi ra, linh tộc sợ lại có một trận biến cố.

“Dù sao hiện tại cũng không ra được...” Mặc Ly có chút hả hê nhìn Nguyệt Vô Thương nói: “Không bằng ta đưa mọi người đi nghỉ ngơi một chút?”

Lời này vừa nói ra sắc mặt Nguyệt Vô Thương càng thêm khó coi, nếu không phải là Mặc Ly giật dây Dạ Nguyệt Sắc, cộng thêm Dạ Nguyệt Sắc cũng muốn sớm ngày để cho cha nàng nhìn thấy mẹ nàng trong truyền thuyết, mới liều mạng đang có mạng, đường dài bốn ba đi tới nơi tột tàn này. Chẳng qua là xem tình huống hiện nay, hẳn chỉ có thể nửa bước cũng không thể để Dạ Nguyệt Sắc rời khỏi hẳn.

Mặc Ly thấy mặt Nguyệt Vô Thương quét tới, ngượng ngùng cười, dẫn bọn họ hướng chỗ sâu nhất của núi tuyết đi tới, Dạ Thiên nhìn biến hóa trước mắt, trong lòng cũng có chút bất an, chỉ có thể đi theo phía sau mà đi về hướng bên trong.

Mặc Ly dẫn ba người đi vào một tiểu lâu trước mặt, Dạ Thiên ở tại lầu dưới, Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương ở lầu trên. Mặc Ly thấy Nguyệt Vô Thương một bộ dạng không hoan nghênh, lơ đãng bỏ đi.

Nguyệt Vô Thương đem cửa sổ đóng lại, ngồi ở trên giường ôm Dạ Nguyệt Sắc cùng nhau đắp chăn, cũng không có nói chuyện, cho đến khi chán dần dần âm áp lên, Dạ Nguyệt Sắc có chút buồn ngủ, nhưng mà cảm giác được lồng ngực âm áp dần sau lưng kia lúc này cũng có chút cứng ngắc, con buồn ngủ của Dạ Nguyệt Sắc lập tức biến mất không thấy gì nữa, chuẩn bị xoay người, lại bị Nguyệt Vô Thương đưa tay ôm lấy, chỉ có thể yếu ớt mà hỏi: “Nguyệt Nguyệt, chàng tức giận à?”

Nguyệt Vô Thương bắt đầu nhìn người đang ôm trước mặt, vốn định nói là chờ nàng sinh hạ hài tử xong mới theo nàng đến nơi này, chẳng qua là thấy bộ dạng nàng nóng nảy, cộng thêm Dạ Thiên sau khi hồi kinh sẽ rất khó trở ra, cho nên không muốn cùng phải đi đến cái địa phương tột tàn này.

Dạ Nguyệt Sắc đương nhiên cũng biết Nguyệt Vô Thương tức giận, cũng biết hẳn đang tức cái gì? Tay trong chăn yếu ớt thò ra ngoài để lên khoe miệng của Nguyệt Vô Thương, về mặt dò hỏi nói: “Vậy chàng cần ta đi! Cần rồi thì đừng tức giận nữa! Có được hay không?”

Nguyệt Vô Thương cũng không khách khí một hớp ngậm lấy ngón tay của Dạ Nguyệt Sắc, dùng hàm răng cắn hai cái, chẳng qua là không dám dùng sức. Ngay sau đó buông người Dạ Nguyệt Sắc ra, nhưng mà không hề hạ giận, chỉ có thể đặt tay lên bụng của Dạ Nguyệt Sắc, hung tợn tiến tới bên tai Dạ Nguyệt Sắc nói: “Xem sau này ta thu thập nàng như thế nào?”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe, mặt đỏ lên. Ngay sau đó nghĩ đến gần đây, bộ dáng người kia chỉ có thể xem không thể ăn, vốn là công việc mạo hiểm cùi khó lừa bịp nhưng mà trung gian ngăn cách chính là cái bụng tròn tròn kia, đã khiến cho Nguyệt Vô Thương rất là ủy khuất.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe nhất thời cảm thấy không phục, ở trong lòng Nguyệt Vô Thương cọ cọ, ngay sau đó lật người đôi tay ôm ở cổ của Nguyệt Vô Thương, trong mắt tràn đầy nụ cười ranh mãnh, một đôi ánh mắt sóng nước mênh mông nhìn đôi môi hồng nhuận của Nguyệt Vô Thương khẽ mở khép, Dạ Nguyệt Sắc lập tức quên ý nguyện ban đầu muốn câu dẫn Nguyệt Vô Thương, đại não không kịp suy tư liền tiến tới trên môi Nguyệt Vô Thương, nhẹ nhàng khẽ cắn.

Nguyệt Vô Thương trầm giọng, vẫn ôn nhu như cũ nói: “Đừng làm rộn!”

Trong giọng nói không khó nghe ra mấy phần cảnh cáo, chỉ là một khi mở miệng nói chuyện, vốn chỉ là trò đùa dai trên môi, thì cái lưỡi thom thuận thể hướng bên trong trượt vào, không lưu loát cũng không có kỹ thuật ở bên trong làm loạn, thân thể Nguyệt Vô Thương căng thẳng, nhiệt huyết toàn thân nhanh chóng hướng cùng một chỗ tụ tập.

Nguyệt Vô Thương hướng Dạ Nguyệt Sắc trong ngực lôi kéo, tận lực không chạm đến cái bụng nhô cao kia, nhanh chóng đoạt lại quyền chủ động. Chỉ đem Dạ Nguyệt Sắc hôn đến chóng mặt hóa thành một vũng xuân thủy, tay như nhũn ra nằm ở trên giường.

Nguyệt Vô Thương buông người Dạ Nguyệt Sắc ra, đem nàng ôm vào trong ngực, hô hấp đại loạn, chẳng qua là người nào đó trong ngực đang thờ, tựa hồ không cam lòng cứ như vậy bị đánh ngã, tay nhỏ bé hướng vào trong chân, sau đó nắm chặt gì đó, liền nghe được trên đỉnh đầu truyền đến một thanh âm hỗn hển hít vào một trận, sau đó liền như dây cung bị kéo căng ra, căng thẳng khàn khàn gầm nhẹ: “Đừng làm rộn!”

Dạ Nguyệt Sắc lơ đãng đem tay trượt động hai cái thành công nghe được người nào đó khẽ rên thoải mái, sau đó lại buông tay, tội nghiệp nói: “Chàng

mắng ta...”

Nguyệt Vô Thương toàn thân huyết mạch căng phồng, một đôi mắt hoa đào đỏ ửng nhìn trong ngực hắt lên một đôi tròng mắt phiếm thủy quang, thật là một yêu tinh giày vò, biết rõ là nàng già bộ đáng thương, nhưng mà giọng nói không khỏi mềm nhũn, thanh âm khàn khàn mang theo thương tiếc nghe có vẻ cực kỳ cảm động: “Ta không có mắng nàng, nàng đừng lộn xộn, động lên ta khó chịu...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên phiếm phần hồng, hướng về phía Nguyệt Vô Thương mong chờ nói: “Cái đó, Nguyệt Nguyệt... Thật ra thì, thật ra thì...” Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên rối rắm, thật ra thì chỉ cần khi mang thai lớn hơn ba tháng và nhỏ hơn tám tháng thì có thể làm cái kia.

Nhưng mà lời nói cầu hoan như vậy, làm sao nói ra khỏi miệng? Vì vậy Dạ Nguyệt Sắc chỉ có thể dùng hành động làm ám hiệu, tay nhỏ bé phía trước duỗi ra lần nữa, lại lần nữa cầm, chỉ thấy gân xanh nổi lên trên trán của Nguyệt Vô Thương, một đôi mắt hoa đào lúc này hiện ra tia sáng yêu dã, nhìn ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ muốn đem nàng ăn đến tận xương nuốt vào trong bụng.

Người nọ quyết định lâm trận rút lui, đưa tay để xuống, yếu ớt nói: “Vẫn là đi ngủ đi...”

Nguyệt Vô Thương nghe xong lời này, chỉ kém không có giận đến hộc máu, cả người căng thẳng cứng ngắc, cho đến một lúc sau thì hỏa khí trong cơ thể mới bình phục xuống, ngay khi cúi đầu nhìn Dạ Nguyệt Sắc, chỉ thấy người trong ngực đã không tìm không phổi mà ngủ thiếp đi.

Nhìn một mối trên mặt Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương thương tiếc cung cúi đầu hôn một cái lên trán của Dạ Nguyệt Sắc, đứng dậy đắp lại chăn cho Dạ Nguyệt Sắc, mở cửa phòng đi ra ngoài xuống dưới lầu vào phòng của Dạ Thiên, chỉ thấy trong phòng lúc này còn có Nam Uyên cùng Bắc Đường.

Nguyệt Vô Thương đóng kỹ cửa, đi tới bên trong nhà ngồi xuống, cùng Dạ Thiên khẽ gật đầu ý bảo không cần nói nhảm nữa, nói thẳng vào vấn đề chính hời: “Hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

“Trong động Bắc Sơn đang giam cầm tộc trưởng tiền nhiệm của linh tộc, cũng không biết là phạm vào chuyện gì, chẳng qua là linh tộc quy định không cho phép tộc nhân đến gần Bắc Sơn động, hôm nay Bắc Sơn động bị sụp xuống, nói vậy người ở bên trong đã đi ra ngoài!” Nam Uyên cau mày nói, bóng người trên bầu trời hôm nay, hẳn đương nhiên cũng nhìn thấy, cảm giác được ở chỗ này có một sấm nhân.

Nguyệt Vô Thương nghe xong hai tròng mắt híp lại, hướng về phía Nam Uyên nói: “Chia ra ba đường, người từ bên ngoài đem đường bế tắc sớm ngày đã thông, sau đó tìm một chút cỏ hay không mặt đạo đi ra ngoài, cuối cùng cho người đi dò thám người bị nhốt...”

Nguyệt Vô Thương lời vừa mới rơi xuống, liền nghe bên ngoài cửa có tiếng bước chân, Nguyệt Vô Thương hướng về phía Nam Uyên cùng Bắc Đường khẽ bảo ý, hai người liền ẩn vào trong phòng, chỉ còn lại Dạ Thiên cùng Nguyệt Vô Thương ngồi ở bên trong nhà.

Chốc lát, bởi vì Bắc Sơn động bị sụp đổ mà vợ chồng tộc trưởng linh tộc chạy tới, Mặc Ly cùng với tứ đại trưởng lão chờ trước lầu các trong viện. Mặc Ly nhìn mọi người một bộ dạng chờ đợi hân, bất đắc dĩ chỉ có thể tiến lên bắt đầu gõ cửa.

Nguyệt Vô Thương miễn cưỡng hô một tiếng: “Vào đi!”

Tròng mắt hoa đào tràn ngập an ủi nhìn Dạ Thiên một cái, ngay sau đó suy nghĩ một chút hai người bên ngoài kia cũng là cha mẹ ruột của Dạ Nguyệt Sắc, mặc dù lão bà nhà hân còn chưa muốn nhận thân thích, hơn nữa Dạ Thiên đối tốt với Dạ Nguyệt Sắc cũng không phải đột nhiên xuất hiện cha mẹ ruột mà có thể thay đổi.

Thấy Dạ Thiên vui mừng gật đầu một cái. Nguyệt Vô Thương lại quay đầu nhìn Mặc Ly đẩy cửa đi vào, cùng với sau lưng là tộc trưởng linh tộc Mặc Hành, Nguyệt Vô Thương đứng dậy về mặt tự nhiên, hướng về phía người mới vào nhà gật đầu một cái coi như là đã chào hỏi, không nhiệt tình cũng không xa lánh.

Ngược lại phụ nhân xinh đẹp kia vừa tiến vào nhà, một đôi mắt sáng quét một vòng bên trong, vốn là ánh mắt tha thiết nhưng thấy không có Dạ Nguyệt Sắc nên dần dần âm ỉm xuống. Nguyệt Vô Thương có chút không nhìn được, đáng thương lòng cha mẹ trong thiên hạ, không có người mẫu thân nào nguyện ý để cho nữ nhi mình lưu lạc bên ngoài, vì vậy nhẹ giọng hướng về phía nàng nói: “Đi đường mệt nhọc, nương tử nhà ta đang ngủ thiếp ở trên lầu, phụ nhân nếu không yên tâm có thể đi xem một chút!”

Phụ nhân sau khi nghe được, nhìn Dạ Thiên một cái, hớn hờ đi lên gian phòng trên lầu hai, tứ đại trưởng lão ở lại phòng ngoài, lúc này trong phòng chỉ còn lại Mặc Ly, Nguyệt Vô Thương, Dạ Thiên cùng Mặc Hành. Trong lúc nhất thời không khí có chút xấu hổ, cũng không có người nói lời nào, cũng không có ai hành động gì. Cho đến khi Mặc Hành đi tới trước mặt Dạ Thiên, khom lưng 90 độ hướng về phía Dạ Thiên làm một đại lễ, Mặc Ly cũng đi theo ở trước mặt Dạ Thiên thì lễ một cái.

Nguyệt Vô Thương hơi hí mắt ra nhìn Mặc Ly cùng Mặc Hành, không có nói gì. Ngược lại Dạ Thiên vừa thấy như thế, một đôi mắt hồ ly sáng quắc lúc này không khỏi ưu thương, thân hình già nua khẽ rung động. Nguyệt Vô Thương đi tới bên người Dạ Thiên, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Dạ Thiên, nếu Dạ Nguyệt Sắc đã nói, Dạ Thiên là cha ruột của nàng thì như vậy chính là nhạc phụ của hân.

“Đa tạ ngài năm đó đã tương trợ phụ nhân nhà ta, cũng đa tạ đã chiếu cố tiểu nữ nhiều năm như vậy...” Mặc Hành bái một cái, hướng về phía Dạ Thiên nói: “Xin các hạ lần nữa nhận của phụ tử ta một lạy!”

Nói xong liền cúi rạp người thật sâu, Nguyệt Vô Thương quan sát Mặc Hành, nhìn bên cạnh Mặc Hành là Mặc Ly vẫn đang giả gái, đây cũng là một hiện tượng kỳ quái.

“Năm đó bất quá là cơ duyên xảo hợp cứu phu nhân một mạng, nhưng mà Sắc Sắc đưa bé kia là ta thật lòng yêu thích, cũng ở bên ta nhiều năm rồi, xem như ta không bỏ được, dù sao máu mủ tình thâm, cha mẹ ruột của nàng cũng còn, ta cũng không thể ích kỷ như vậy...” Dạ Thiên không khỏi cảm khái, hốc mắt ửng đỏ, nhìn tình hình này sợ là phụ tử họ muốn cho Sắc Sắc nhận tổ quy tông, chẳng qua là máu mủ tình thâm, người ta cố ý như thế hẳn cũng không tiện nói gì.

“Như vậy đa tạ các hạ thâm minh đại nghĩa (*hiểu biết đạo lý sâu sắc*)!” Mặc Hành mang trên mặt nụ cười nhìn Dạ Thiên, tựa hồ cũng không có nghĩ đến Dạ Thiên sẽ dễ nói chuyện như thế, nghe thấy tiếng đàn biết nhả ý, dễ dàng đáp ứng cho Dạ Nguyệt Sắc nhận tổ quy tông.

Dạ Thiên chẳng qua là buồn bã cụp tròng mắt xuống. Mà Mặc Ly đã xoay người về phía Nguyệt Vô Thương, một đôi trong mắt không khỏi mang theo áp lực vô cùng kinh sợ quan sát Nguyệt Vô Thương.

Chỉ thấy Nguyệt Vô Thương ngọc thụ lâm phong đứng bên người Dạ Thiên, mặt mày như họa, một đôi tròng mắt hoa đào mang theo nụ cười thản nhiên, không hề chớp mắt nhìn lại hắn, thần sắc trong mắt không thần thiết cũng không xa lánh. Chỉ nhìn tướng mạo, quả thật là tác phong nhanh nhẹn, phong hoa vô hạn, là một cực phẩm nam tử.

Chẳng qua là hiện tại người trong động Bắc Sơn kia cũng thoát ra, sợ là trong tộc lại có một kiếp nạn. Huống chi trong tộc tộc trưởng nhất mạch cũng chỉ có Dạ Nguyệt Sắc là nữ nhi, trong tộc không thể không có thần nữ, cho nên mới phải khiến Mặc Ly một nam tử giả trang thành cô gái nhiều năm như vậy, chỉ là vì trấn an lòng người.

Hiện tại Dạ Nguyệt Sắc đã trở lại, còn mang theo thánh vật đã mất tích vài chục năm, chỉ cần mở ra thần điện, hết thảy đều tốt đẹp. Bất quá thần nữ vào thần điện, nhất định phải cả đời canh giữ ở bên trong không thể ra ngoài.

Ánh mắt Mặc Hành nhìn Nguyệt Vô Thương có chút phức tạp, nghĩ trong chốc lát mới từ từ mở miệng: “Ta xem công tử không phải vật trong ao, nhất định là vinh hoa phú quý khôn g thể nói hết...”

Nguyệt Vô Thương hơi cong môi một cái, tròng mắt hoa đào càng thêm yêu nghiệt, nhàn nhạt quét Mặc Hành một cái. Lại làm cho Mặc Hành chấn động, vốn là nghe Mặc Ly nói Nguyệt Vô Thương là một Vương gia bệnh hoạn, chưa từng nghĩ chỉ cần quét mắt qua một cái, thậm chí có một loại áp lực vô hình. Chẳng qua là lời nói cũng bắt đầu, tự nhiên muốn nói.

“Chẳng qua là tiểu nữ hôm nay đã trở lại, nói vậy công tử cũng không nhẫn tâm bắt người nhà chúng ta cốt nhục chia lìa!” Mặc Hành có chút bất đắc dĩ nói, ông cũng là bất đắc dĩ, hôm nay trong tộc một năm bốn mùa đều là đại tuyết phong sơn, cuộc sống tộc nhân đau khổ, làm tộc trưởng có một số việc cũng không thể theo ý của ông được, ông cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nguyệt Vô Thương vừa nghe, hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại, người ngày nói chuyện ngược lại cực kì quái dị, rõ ràng hiện tại cũng đã thấy Dạ Nguyệt Sắc bụng mang dạ chửa hơn bảy tháng, rất rõ ràng hẳn chính là phụ thân của hải tử. Hiện tại ngược lại không biết xấu hổ nói như vậy, ông ta mang Dạ Nguyệt Sắc đi chính là khiến một nhà hắn cốt nhục phân ly. Có từng nghĩ, nếu như ông ta cưỡng ép khiến Dạ Nguyệt Sắc bị ép ở nơi này, không phải là làm cho một nhà bọn họ cốt nhục ly tán sao?

Nguyệt Vô Thương đè nén tức giận trong lòng, nhìn ông ta dù sao cũng là phụ thân của Dạ Nguyệt Sắc, không muốn làm khó dễ đối với ông ta, nhưng mà càng thêm kiên định ý nghĩa trong lòng, chỗ này quả nhiên là không thể ở lâu. Nhất định phải mau chóng tìm được đường ra, mang theo một nhà già trẻ rời khỏi đây.

“Nhạc phụ!” Nguyệt Vô Thương quay đầu hướng Dạ Thiên hô, quay đầu lại nhàn nhạt cười nhìn Mặc Hành, gọi Dạ Thiên nhạc phụ, đã tỏ rõ lập trường của hắn.

Nguyệt Vô Thương cười nhạt hướng về phía Mặc Hành nói: “Ta bất quá chỉ là đúng lúc mang theo nhạc phụ cùng nương tử đáp ứng lời mời của Mặc Ly đến thăm linh tộc một phen, như vậy sẽ khiến cho một nhà tộc trưởng cốt nhục chia lìa sao?”

Nguyệt Vô Thương đôi mắt nguy hiểm nheo lại, hẳn thừa nhận hẳn cũng là một người hẹp hòi, nếu người khác cũng không có coi hắn là người nhà của mình, như vậy hẳn cũng không cần khách khí. Huống chi người này vừa ra khỏi miệng chính là muốn dùng gậy đánh vỡ uyên ương, đem hắn cùng Dạ Nguyệt Sắc cùng với hải tử chưa ra đời tách ra, vậy càng không thể tha thứ được.

Mặc Hành vừa nghe, quả nhiên thần sắc biến đổi, chỉ cần Dạ Nguyệt Sắc một mình chịu ở lại linh tộc, xem hai người này phản đối như thế nào, ông ta cũng có biện pháp để cho bọn họ không thể mang nàng đi, đôi mắt nhìn lên lâu một chút, chỉ trông mong nương tử nhà mình có thể thuyết phục Dạ Nguyệt Sắc.

Nguyệt Vô Thương cũng có chút lo lắng cho Dạ Nguyệt Sắc phía trên, chẳng qua là cũng không có lo lắng an nguy của nàng, dù sao từ thần sắc của những người ở đây xem ra cũng sẽ không tổn thương tới nàng.

Kết quả mọi người ở phía dưới đang tính toán, đều có suy nghĩ riêng, đột nhiên nghe thấy trên lầu truyền đến một trận tiếng kêu. Nguyệt Vô Thương cả kinh trong lòng, nhanh chóng lắc mình ra khỏi cửa phòng, bay lên lầu.

Nguyệt Vô Thương chỉ cảm thấy tâm坎 cấp, một cước đá văng cửa phòng, chỉ thấy Dạ Nguyệt Sắc đầu đầy mồ hôi, tóc ẩm ướt dính vào trên trán, hai tròng mắt đóng chặt, chau mày, hàm răng cắn thật chặt môi dưới. Vốn là đôi môi đỏ thắm, lúc này có chút tái nhợt, Nguyệt Vô Thương trong lòng căng thẳng, hồi hận mình đã để cho nàng một mình cùng người xa lạ ở chung, vốn là muốn xem mẹ ruột nàng sẽ mang nàng đi như thế nào, nhưng mà hiện tại xem ra chuyện ấy không xảy ra.

Ánh mắt Nguyệt Vô Thương bắt mắt nhìn phụ nhân đứng trước giường tay chân có chút luống cuống, bước nhanh đi tới trước mặt Dạ Nguyệt

Sắc, ôm nàng vào ngực, chau mày, ánh mắt nóng nảy. Nhẹ nhàng vỗ lưng Dạ Nguyệt Sắc, giống như dỗ tiểu hài tử, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói: “Đừng sợ, ta ở đây...”

Nguyệt Vô Thương thấy Dạ Nguyệt Sắc hiện tại đã an tĩnh ngủ thiếp đi, đoán chừng là mơ thấy ác mộng. Kết quả là Nguyệt Vô Thương không coi ai ra gì ở bên tai Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu an ủi: “Sắc Sắc, đừng sợ, ta ở chỗ này...”

Người đứng ở trong phòng nhìn thấy Nguyệt Vô Thương cung chiêu che chở cho Dạ Nguyệt Sắc như thế, trên mặt tràn đầy vui mừng, cầm khăn tay lau hốc mắt hồng hồng ề ề, lặng lẽ thối lui ra khỏi cửa phòng.

Sau khi khép lại cửa, quay đầu nhìn người đứng dưới lầu, ánh mắt rơi xuống trên người của Dạ Thiên, thật ra thì năm đó bà đương nhiên biết Dạ Thiên có ý đối với bà, chỉ bất quá là năm đó bà đã lên chạy đi, lên trở về, cũng không có nói cho Dạ Thiên mọi chuyện về linh tộc. Hiện tại ông đem nữ nhi của mình nuôi dưỡng lớn như thế, gả nàng cho người nam nhân yêu nàng, từ sâu trong nội tâm bà đối với Dạ Thiên rất cảm kích.

Hướng về phía Mặc Hành cùng tứ đại trưởng lão lắc đầu một cái, ý bảo bọn họ bình tĩnh chờ nóng, sau đó đi tới trước mặt Dạ Thiên, nhẹ nói: “Đã lâu không gặp!”

Mặc Hành biết bọn họ có lời muốn nói, rộng lượng mang theo một nhóm người rời đi, đi tới cửa quay đầu lại nhìn phụ nhân kia, chỉ thấy trên khuôn mặt kia mang nụ cười bình yên, liền an tâm bỏ đi.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp...” Dạ Thiên nhìn nữ tử trước mặt đã khiến ông trung tư nhưng nhớ gần hai mươi năm, hiện tại gặp lại tim đã ít đập thành thịch như năm đó, chẳng qua là thật sự đã lâu không gặp, lúc này gặp mặt chính là giống như bạn cũ lâu ngày gặp lại, để cho trong lòng ông sinh ra một loại cảm giác cửu biệt trùng phùng, không liên quan đến cái khác, chỉ liên quan đến cái loại tâm tình bình tĩnh khó hiểu.

Cảm giác như thế ngược lại càng khiến Dạ Thiên cảm thấy hiện tại thật tốt, trên mặt Dạ Thiên mang nụ cười nhân nhật, trong lòng cũng không có tíu nghịu như mắt của. Không thể làm gì khác hơn là gặp mặt, ông cũng xem như đã tròn tâm nguyện.

“Nhiều năm như vậy, cảm ơn ngài đã giúp ta chiếu cố nàng!” Phụ nhân kia nhẹ nói: “Ta có thể nhìn ra được, nàng quả thật rất hạnh phúc, đứa bé kia cũng rất thương nàng...”

Như vậy thật tốt, năm đó vừa mới biết mình mang thai đã nghi ngờ là nữ nhi, bà bất chấp tất cả chạy đi, không phải là hi vọng nàng có thể hạnh phúc sao, hiện tại như vậy chính là vừa vặn. Vừa nghĩ đến đây, nghĩ đến trông mặt Nguyệt Vô Thương tràn ngập thâm tình, bà chỉ cảm thấy rất vui mừng, quyết định năm đó là không hề sai.

Ngước mắt nhìn Dạ Thiên, trong lòng cảm kích càng sâu, vành mắt hồng, nói: “Cảm ơn ngài!”

Nói xong liền che mặt đi về hướng bên ngoài viện, Dạ Thiên nhìn bóng lưng Y Nhân rời đi, khẽ thở dài một cái, mới vừa nghe tiếng kêu Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng cũng hết sức lo lắng, hiện tại người ngoài đều đi rồi. Vì vậy Dạ Thiên liền bước nhanh lên lầu.

Lúc này Dạ Nguyệt Sắc đã tỉnh dậy, nằm trong ngực Nguyệt Vô Thương, ánh mắt tràn đầy sợ hãi. Cho dù đang là mùa đông, trên trán và chóp mũi vẫn không ngừng đổ mồ hôi. Trong ánh mắt nàng còn mang theo một chút kinh sợ.

“Không sao đâu Sắc Sắc. Chỉ là con ác mộng thôi. Hiện tại không sao đâu.” Nguyệt Vô Thương giọng nói ôn nhu mang theo chút đau lòng, vỗ về lưng Dạ Nguyệt Sắc, ôn nhu an ủi, “Không sao đâu. Có ta ở đây.”

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe liền hồi phục tinh thần. Đột nhiên nghiêng người ôm chặt lấy Nguyệt Vô Thương, khóc nức nở, kinh hoàng hướng Nguyệt Vô Thương nói, “Nguyệt Nguyệt, ta sợ.”

Nguyệt Vô Thương nhướn mày, nhẹ giọng nói, “Đừng sợ. Đó chỉ là mộng thôi.”

“Không phải mộng. Đó không phải là mộng.” Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nói, trong giọng tràn đầy kinh sợ, “Nguyệt Nguyệt. Đó không phải là mộng. Ta sợ lắm.”

Dạ Thiên nhìn thấy hai người như vậy. Trong lòng mặc dù có chút lo lắng, nhưng vẫn khép cửa lại, tự mình rời đi. Lúc này chỉ có Nguyệt Vô Thương mới có thể an ủi Dạ Nguyệt Sắc.

“Vậy nàng nói ta nghe xem, nàng mơ thấy gì?” Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày, ánh mắt ôn nhu tràn đầy lo lắng, thanh âm tuy nhẹ nhưng vẫn ôn nhu như cũ.

Dạ Nguyệt Sắc nghĩ tới giấc mộng của mình, trong lòng liền thấy hốt hoảng. Trong mộng nàng nhìn thấy Nguyệt Vô Thương đang nắm tay một cặp song sinh giống nhau như đúc, ánh mắt ôn nhu nhìn về phía xa. Nàng nhìn theo hướng của Nguyệt Vô Thương, thì thấy hán đang nhìn một người khác không phải là mình. Người đó lại đang nhìn mình với ánh mắt đầy khiêu khích. Dạ Nguyệt Sắc liền bắt đầu luống cuống, ôm chặt lấy Nguyệt Vô Thương, mặt dán vào lòng hán, yếu ớt nói, “Nguyệt Nguyệt, chàng là của ta. Chỉ có thể yêu thích ta.”

Nguyệt Vô Thương nghe thấy lời nói kỳ quái của Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng liền đau. Hán yêu nàng còn không đủ rõ ràng sao, sao lại khiến cho nàng lo lắng như vậy chứ. Trong lòng nhất thời liền cảm thấy vừa bức mình lại vừa buồn cười, vừa chua vừa ngọt.

Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên thấy Nguyệt Vô Thương không nói lời nào, trong lòng hoảng loạn. Đôi tay bắt lấy áo Nguyệt Vô Thương, trong giọng nói mang chút nước mắt, cô chấp nói, “Nguyệt Nguyệt. Chàng là của ta. Chỉ được yêu thích một mình ta.”

Nguyệt Vô Thương ôm chặt Dạ Nguyệt Sắc vào lòng, nói khẽ bên tai nàng, “Đứa ngốc.” Nàng khi nào lại trở nên bất an như vậy. Giọng nói của nàng khi nói những lời khi này khiến lòng hần thấy ấm áp, nhưng đương nhiên cũng thấy được sự bất an của nàng, an ủi, “Bất kể nàng nằm mơ thấy cái gì. Ta đều ở đây, mãi yêu thương nàng.”

Dạ Nguyệt Sắc nghe thấy thế, trong lòng liền khẽ yên, nhưng đôi chân mày lại không buông lỏng chút nào. Hơi cắn môi dưới, tay ôm chặt Nguyệt Vô Thương hơn, trong lòng chỉ sợ vừa buông tay, hần liền biến mất.

Nguyệt Vô Thương nhẹ nhàng vuốt lưng Dạ Nguyệt Sắc, an ủi nàng. Trong lòng cũng đại khái đã rõ nàng mộng thấy gì. Chẳng qua nơi này không thể ở lâu được, chỉ mong Nam Uyên có thể tìm được lối ra, nhanh chóng rời khỏi nơi tồi tàn này.

“Nguyệt Nguyệt, chúng ta có đi khỏi đây được không?” Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt vội vàng nhìn Nguyệt Vô Thương, ngữ khí kiên định nói, “Chúng ta không cần sống ở chỗ này. Chúng ta trở về nhà có được không?”

Tinh thần của phụ nữ có thai tương đối nhạy cảm, cũng may là mặc dù tinh thần có chút không ổn định nhưng Dạ Nguyệt Sắc vẫn nhận ra được nơi này sắp xảy ra chuyện, liền tưởng tới giấc mộng của mình, nàng càng thêm hoảng loạn.

Trong lòng Dạ Nguyệt Sắc không phải lo lắng về giấc mơ của nàng, mà chính là bản thân nàng. Nàng vừa mới tỉnh ôm Nguyệt Vô Thương ngăn cản không cho hần đến gần cô gái đang cười khiêu khích kia, chẳng qua bản thân lại tựa như không khí, bước xuyên qua hần. Vốn do cảnh ngọc đảo kia nàng mới bị đưa đến nơi này, chẳng lẽ cũng bởi vì nó mà quay về? Dạ Nguyệt Sắc nhẹ nhàng vuốt ve bụng, cắn cắn môi dưới. Nàng không muốn. Cũng không cam tâm bị như thế!

Chẳng qua là làm sao để nói với Nguyệt Vô Thương đây. Chỉ chuyện này thôi cũng đủ khó khăn. Dạ Nguyệt Sắc thần sắc bối rối nhìn Nguyệt Vô Thương, kéo dần khoảng cách giữa hai người ra, nhìn gương mặt làm cho muốn hoa đều ghen tị kia, trong lòng càng thêm kiên định, Nguyệt Nguyệt là của nàng.

“Nguyệt Nguyệt. Nếu như ta... Nếu như ta...” Dạ Nguyệt Sắc nhìn đôi mắt sáng ngời tựa như có thể thiêu cháy hết thảy mọi thứ của Nguyệt Vô Thương, đột nhiên có chút luống cuống, lắp bắp nói, “Nếu như ta không còn là ta, hoặc là ta đột nhiên biến thành một người khác. Thì chàng sẽ làm sao?”

Nguyệt Vô Thương khẽ cau mày nhìn Dạ Nguyệt Sắc, lời nói của nàng có chút rối loạn, nhưng trong đầu hần lại có một suy nghĩ chợt lóe lên rất nhanh, khiến hần muốn nắm bắt cũng không thể nắm bắt được.

Trong đầu chợt nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy nàng, những cánh hoa đào đang tung bay trong gió, nàng ôm trong ngực cảnh ngọc đảo kia, đột nhiên mở mắt ra nhìn thấy Nguyệt Lưu Ảnh liền lập tức chửi mắng hần. Sau đó lại nhớ đến câu nói thâm của nàng lúc Mặc Ly lấy cảnh ngọc đảo ra. Suy nghĩ của Nguyệt Vô Thương bắt đầu có chút rối loạn, khiến hần không thể suy nghĩ rõ được.

Nhìn gương mặt hốt hoảng lo âu của Dạ Nguyệt Sắc, khẽ hướng nàng cười trấn an, “Bất kể nàng trở thành ai, nàng đều là nương tử của ta.”

Dạ Nguyệt Sắc liền kinh hoàng cùng khổ sở trong lòng, chỉ muốn đem bí mật mình không phải là người của thế giới này nói ra cho Nguyệt Vô Thương biết. Cho hần biết sẽ làm nàng yên tâm hơn.

Chẳng qua là nàng chưa kịp nói, đã nhìn thấy tộc trưởng Linh tộc Mặc Hành cùng tứ đại trưởng lão đứng ở trong viện, thần sắc có chút nóng nảy. Dạ Thiên đứng ở trong viện nhìn bọn họ, khẽ cau mày, nhẹ giọng hỏi, “Các vị đến đây là có chuyện gì?”

Mặc Hành nóng nảy trong lòng, hôm nay Bắc Sơn động sụp đổ, vốn nghĩ là do địa chấn, không nghĩ tới vừa rời khỏi căn nhà này không bao lâu lại xuất hiện thiên hỏa. Mặc Hành trong lòng gấp gáp, nghĩ đến linh tộc sắp xảy ra đại loạn.

Mặc Hành nhìn Dạ Thiên, bình tĩnh nói, “Trong tộc xảy ra chuyện lớn. Nàng vốn là thần nữ của Linh tộc. Nay trong tộc có nạn...”

Dạ Thiên nghe thấy lời nói của Mặc Hành, mặc dù còn không biết tại sao nàng năm đó đang mang thai lại đến Nguyệt quốc xa xôi, nhưng ông tin tưởng chắc chắn nàng sẽ không thương tổn Dạ Nguyệt Sắc. Nhưng người nam nhân trước mắt này thì lại không thể nào chắc chắn được.

Dạ Thiên khẽ nheo mắt, nhìn gương mặt lo lắng của Mặc Hành, vừa nhìn chính là dạng người mở miệng là lấy đại cục làm trọng, hy sinh cái tôi vì tập thể. Dạ Thiên đột nhiên không muốn trả Dạ Nguyệt Sắc lại cho người mang nặng chủ nghĩa nam nhân như hần ta.

Bảo bối mà ông cưng chiều bao năm nay, vừa gặp mặt còn không có hỏi những năm qua nàng sống tốt hay không, có chịu cực khổ gì không. Không chỉ không thực hiện trách nhiệm của một phụ thân, lại muốn hưởng thụ quyền lợi sao?

Dạ Thiên chưa kịp nói, Nguyệt Vô Thương từ trong nhà đã bước ra nhìn những người đang đứng trong viện. Mặc dù biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng Dạ Nguyệt Sắc vừa mới mơ thấy ác mộng, tâm tình đã không được ổn định, hần không muốn để cho nàng chịu quá nhiều vất vả.

“Tộc trưởng, trong tộc đã xảy ra chuyện gì?” Nguyệt Vô Thương nhẹ giọng hỏi, một chút cũng không có ý định đi đánh thức Dạ Nguyệt Sắc.

Bốn lão đầu râu ria đang đứng ở trong viện, nhìn thấy Nguyệt Vô Thương liền mất bình tĩnh, lập tức quỳ gối xuống, hướng về phía lâu các hô lớn, “Cầu xin thần nữ cứu Linh tộc.”

Mặc Hành nhìn bộ dáng không để tâm của Nguyệt Vô Thương, trong lòng có chút tức giận. Dù gì ông ta cũng là cha ruột của Dạ Nguyệt Sắc, nói thế

nào cũng phải chờ cho ông ta chút mặt mũi chứ. Bất quá hôm nay là vì có việc cầu người, cho dù tức giận cũng chỉ có thể để trong lòng, hướng Nguyệt Vô Thương nói, “Đây là chuyện của tộc chúng tôi, xin thứ lỗi không thể nói cho người biết. Không cần biết nàng có đang nghỉ ngơi hay không, ta muốn nói chuyện riêng với nàng.” (Dạ em thú tội. Quả thật là em có sửa lời đôi chút, nhưng trong convert ý của nó vốn là thế. Em chỉ sửa lời là để thấy rõ sự đáng ghét của thằng cha Mặc Hành thôi. Đừng oán em.)

Vốn đang thiêm thiếp ngủ, Dạ Nguyệt Sắc nghe được tiếng động bên ngoài, liền thức dậy ưỡn bụng đi ra. Nguyệt Vô Thương thấy thế liền khẽ nhủ này, bước nhanh tới bên Dạ Nguyệt Sắc khép chặt y phục của nàng lại, ôn nhu nói, “Ra ngoài này làm gì?”

Dạ Nguyệt Sắc vỗ vỗ tay Nguyệt Vô Thương ý bảo nàng không sao. Sau đó nhìn một chút người mang danh cha ruột nàng. Trong đôi mắt ông ta chỉ thấy sự nóng vội, không hề có cái gì gọi là sự ân tình mà một phụ thân nên có. Dạ Nguyệt Sắc lại nhìn đến Dạ Thiên đang đứng lo lắng ở một bên, trong lòng liền thấy âm ỉ.

Nếu như có thể giúp ông ta thì cứ coi như là nàng đang làm tròn tình nghĩa cha con của bọn họ, về sau hai người không còn liên quan gì nhau nữa. Dù sao Mặc Ly trăm phương ngàn kế dụ nàng đến nơi nàng cũng không phải là để chơi, cho nên Dạ Nguyệt Sắc quyết định giải quyết tất cả mọi chuyện ở Linh tộc, để nó không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của gia đình nàng.

“Không biết tộc trưởng tìm ta có chuyện gì?” Dạ Nguyệt Sắc nhẹ giọng hỏi Mặc Hành, ngữ điệu giống hệt Nguyệt Vô Thương, không thân thiết cũng không xa lạnh.

Mặc Hành thấy Dạ Nguyệt Sắc không có ý muốn nói chuyện riêng với ông ta, đôi tay nắm chặt tay của Nguyệt Vô Thương. Nhìn cái bụng tròn tròn của Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng chợt có chút áy náy.

Năm đó ông ta không biết khi rời linh tộc mẹ nàng đã có thai nàng. Đợi đến khi ông ta đến Nguyệt quốc đón mẹ nàng trở về, mẹ nàng cũng không hề nói với ông ta là bà đã hạ sinh một nữ nhi.

Nếu không phải khi sinh Mặc Ly, bà bị khó sanh, đại phu bảo nàng trước đó chắc cũng bị khó sanh. Ông ta đã không biết mình có một nữ nhi đang lưu lạc bên ngoài. Vậy mà mẹ nàng lại lấy cái chết uy hiếp ông ta, không cho ông ta mang Dạ Nguyệt Sắc về. Mặc Ly là con trai, tộc trưởng Linh tộc nếu không sinh ra thần nữ, khó giữ được vị trí tộc trưởng là chuyện nhỏ. Quan trọng là linh tộc sẽ gặp đại loạn. Cho nên mới cho Mặc Ly giả trang thành con gái lâu như vậy.

Năm đó thánh vật mất tích. Hôm nay tộc trưởng đòi trước, cũng chính là bá phụ của ông ta, vốn bị nhốt ở Bắc Sơn động đã thoát ra ngoài. Việc mở cửa thần điện càng trở nên cấp bách. Khi trong tộc đại loạn, chỉ cần mở cửa thần điện, mới có thể bảo vệ Linh tộc. Từ trước tới nay chỉ có tộc trưởng mới biết được chuyện này.

“Con ngoan. Ta chỉ muốn con giúp linh tộc một chuyện.” Mặc Hành lúc này đã bỏ đi ý định cho Dạ Nguyệt Sắc ở lại Linh tộc làm người canh giữ thần điện. Nếu Mặc Ly có hài tử, thì đứa bé sẽ trở thành thần nữ đời kế. Vì thế kế hoạch hôm nay chính là mau chóng đem cửa thần điện mở ra.

“Gấp cái gì chứ?” Một tay Dạ Nguyệt Sắc nắm lấy tay Nguyệt Vô Thương, một tay đỡ eo. Đừng nói chuyện chính là đau thắt lưng mà. Cũng may là Nguyệt Vô Thương hết lòng sẵn sàng đưa tay ôm hông Dạ Nguyệt Sắc, cơ hồ đem toàn bộ sức nặng dựa vào người mình.

“Xin mời theo ta!” Mặc Hành liếc nhìn Nguyệt Vô Thương ở bên cạnh nàng, sau đó nói, “Công tử cũng cùng đi đi.”

Nguyệt Vô Thương lo lắng dẫn Dạ Nguyệt Sắc đi theo Mặc Hành cùng tứ đại trưởng lão ra khỏi viện, Dạ Thiên theo ở phía sau. Đoàn người hùng dũng hướng trung tâm Linh tộc đi tới.

Dọc theo đường đi là tuyết trắng xóa bao phủ. Rất khó tưởng tượng nơi này là nơi có bốn mùa rõ ràng, cũng có xuân về hoa nở, hạ dương cao chiếu, gió thu cuốn bay lá vàng. Chẳng qua cảnh tượng của ba mùa kia, đã bị tuyết trắng bao phủ toàn bộ, làm cho cả Linh tộc đứng lại trong một thế giới trắng xóa.

Phía trước mặt xuất hiện một góc to lớn của thần điện. Dần dần cả cung điện đều hiện rõ trước mắt mọi người. Cả tòa cung điện to lớn, lầu cao chót vót, cùng với những bức điêu khắc trên vách tường nhìn rất giống kiến trúc của cung đình Châu Âu thế kỉ 19. Kỳ quái nhất chính là thần điện không hề có một cái cửa sổ nào, cả kiến trúc hoàn toàn bị phong bế. Không trách được nhiều năm như vậy không một người nào trong Linh tộc có thể đi vào.

“Thần điện trừ tổ tiên của Linh tộc không ai có thể bước vào.” Mặc Hành nhìn thần sắc kinh dị của Dạ Nguyệt Sắc, ở một bên giải thích, “Thần nữ đòi trước cũng không thể đi vào” Hôm nay chính là được ăn cả ngã về không, toàn bộ hi vọng đều đặt trên người Dạ Nguyệt Sắc.

“Không ai có thể mở ra sao?” Dạ Nguyệt Sắc không khỏi có chút tò mò hỏi, “Bên trong có gì thế?”

“Không biết!” Mặc Hành bắt đầu kể, truyền thuyết về thần điện có rất nhiều. Truyền thuyết lưu truyền rộng rãi nhất chính là bên trong thần điện chứa rất nhiều của cải. Chính vì vậy mà bá phụ của hắn mới không muốn tộc huấn muốn đột nhập vào thánh điện, vì vậy mới bị trưởng lão bắt lại nhốt vào Bắc Sơn động.

Không biết làm sao ông ta có thể thoát ra ngoài, chỉ biết là có người bên ngoài vào Linh tộc. Đi đến Bắc Sơn động mới khiến nó sụp đổ.

Vừa đi vừa nói chuyện, trong chốc lát mọi người đã đi đến trước thần điện. Nguyệt Vô Thương vừa đỡ Dạ Nguyệt Sắc vừa quan sát, chỉ thấy cung điện có hình trụ, sừng sững hướng thẳng trên mảnh đất trong lòng ở trung tâm Linh tộc. Chung quanh không có cửa sổ, cũng không biết cách nào để đi vào.

Hơn nữa, thần điện cùng thánh vật chính là tín ngưỡng của người Linh tộc, là một loại ký thác tinh thần của mọi người nên không ai dám đem nó cạy ra

hoặc cho nổ tung. Chính vì vậy, bên trong thần điện có vật gì hay không, đến nay không một ai biết rõ cả.

Toàn bộ ánh mắt đều hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc. Dạ Nguyệt Sắc tựa vào bên người Nguyệt Vô Thương, quan sát tòa kiến trúc giống như lô-cốt này. Nàng không tin nơi này không có cơ quan mở ra.

Linh tộc thần điện cùng với thánh vật. Dạ Nguyệt Sắc tựa hồ nghĩ tới chuyện gì, quay đầu nhìn Nguyệt Vô Thương, chỉ thấy hắn khẽ mỉm cười. Hai người tựa hồ như có cùng suy nghĩ, nhìn nhau cười một tiếng.

“Không biết thánh vật giờ đang ở chỗ nào?” Dạ Nguyệt Sắc quay đầu nhìn Mặc Hành. Nếu nàng nghĩ không sai, thánh vật chính là chìa khóa mở cửa thần điện. Chẳng qua không biết chìa khóa giờ ở đâu thôi.

Người đứng đầu tứ đại trưởng lão cung kính đưa ngọc đào tới trước mặt Dạ Nguyệt Sắc. Nào ngờ Dạ Nguyệt Sắc chưa kịp cầm lấy cành ngọc đào, Nguyệt Vô Thương đã đoạt lấy. Thần sắc trong mắt có chút không tự nhiên, giọng nói kiên định vạn phần hướng Dạ Nguyệt Sắc nói, “Thần thể nương tử có nhiều bất tiện. Để vì phụ thay nàng làm cho.”

Nguyệt Vô Thương nhận lấy cành ngọc đào, liền đem Dạ Nguyệt Sắc an trí ở chỗ an toàn, sau đó phi thân tới trước thần điện. Trên không trung, bạch y bay bay, tay áo phiêu phiêu, thân hình nhẹ nhàng, tư thế như thiên tiên hạ phàm. Cả người ở giữa không trung, tay chạm nhẹ vào bức tường, có chỗ lõm chỗ lồi, liền tiếp dò xét trên mặt tường.

Dạ Nguyệt Sắc nhìn Nguyệt Vô Thương đang đứng dựa trên tường. Mặc dù bộ dáng như con thần lân nhưng vẫn như cũ, phong tư hiên ngang, phong hoa vạn vạn. Dạ Nguyệt Sắc còn đang bị tư thế của Nguyệt Vô Thương hút hồn thì thấy trong nháy mắt hắn đã xoay người quay trở lại bên mình. Thần sắc an tĩnh ôm Dạ Nguyệt Sắc vào lòng, nhìn chỗ bức tường vừa được gắn cành đào ngọc kia.

Chỉ thấy cành đào ngọc từ từ bị nuốt vào trong tường, sau đó mặt đất liền chấn động. Thần điện từ từ nứt ra, một khe nhỏ dần dần mở rộng. Địa chấn tiếp tục kéo dài. Bởi vì thần điện nứt ra, bụi đất liền tung bay khắp nơi.

Cát bụi vẫn tiếp tục tung bay, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được thân ảnh của một người đang phi thân vào thần điện.

Dạ Nguyệt Sắc từ trong ngực Nguyệt Vô Thương nhìn ra, chỉ thấy khe nứt trên thần điện khi nãy vẫn còn rộng nay đang nhanh chóng khép lại, có lẽ người khi nãy đi vào thần điện đã vô tình ấn phải cơ quan gì đó. Chỉ trong chớp mắt, thần điện đã khôi phục lại dáng vẻ ban đầu của mình.

Trong lúc nhất thời, dư chấn tựa hồ dừng lại, khiến cho âm thanh bên trong thần điện cực kỳ rõ ràng. Tiếng hoảng sợ từ trong thần điện không ngừng truyền ra, “Thả ta ra ngoài. Đây là nơi quái quỷ gì. Đây là quái vật gì. Thả ta ra ngoài.”

Tiếng khóc kinh sợ liên tục truyền ra, mang theo hơi hướm tử vong. Khoảng một khắc sau, tiếng chửi rủa liền biến thành tiếng kêu vang thảm thiết. Điều đó chứng minh thần điện khi nãy vừa mở ra, cũng chứng minh được khi nãy thật sự có người tiến vào trong.

Lúc này cái chìa khóa ngọc đào kia không biết ở nơi nào xuất hiện, từ không trung rơi xuống đất.

Nguyệt Vô Thương nhún người bay lên đón lấy cành ngọc đào. Tự nhiên có một bóng người bay ra, đoạt lấy cành ngọc đào, đồng thời phóng ám khí về phía Nguyệt Vô Thương cùng Dạ Nguyệt Sắc.

Tình huống đột ngột xảy ra. Nguyệt Vô Thương chỉ có thể ôm Dạ Nguyệt Sắc lui về sau tránh né. Cành ngọc đào liền rơi và tay của người kia.

Sau khi người kia văng vẳng rơi xuống đất. Nguyệt Vô Thương liền nhíu mày. Bởi vì người đang đứng ở trước mắt chính là Nguyệt Lưu Ảnh. Hắn thật đúng là mạng lớn!!

Nguyệt Lưu Ảnh cẩn thận cầm cành ngọc đào ở trong tay, ánh mắt khẩn cấp nhìn Dạ Nguyệt Sắc, tay chẳng biết vì sao lại run rẩy.

Mặc Hành cùng tứ đại trưởng lão lo lắng nhìn thần điện đã khép lại. Chẳng qua trong lòng cũng khẽ yên. Hôm nay người nọ bị giam vào trong thần điện, tạm thời sẽ không có nguy hại gì.

Chẳng qua, tiếng hoảng sợ thảm thiết từ trong thần điện truyền tới, một tiếng so với một tiếng lại càng thống khổ. Cuối cùng thanh âm gào thét kia biến mất, chỉ còn truyền tới tiếng rống của một con thú lớn. Vừa nghe đã khiến mọi người sợ run rẩy.

Xung quanh thần điện đột nhiên bốc khói trắng, có mùi lưu huỳnh thiêu đốt. Dạ Nguyệt Sắc vừa nghĩ thấy, trong lòng liền có cảm giác ghê tởm, cổ nén khó chịu trong lòng, hướng Nguyệt Vô Thương nói, “Nguyệt Nguyệt. Rời khỏi đây mau, có nguy hiểm.”

Nguyệt Vô Thương tựa hồ cũng nghĩ được mùi lưu huỳnh, liền ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc hướng Dạ Thiên nói, “Nơi này rất nguy hiểm. Mau rời đi.”

Nói xong liền ôm Dạ Nguyệt Sắc phi thân rời đi. Chẳng qua Nguyệt Lưu Ảnh làm sao có thể dễ dàng để Nguyệt Vô Thương mang Dạ Nguyệt Sắc đi. Lập tức liền phi thân theo sát Nguyệt Vô Thương, muốn đoạt lấy Dạ Nguyệt Sắc.

Lúc này khói trắng từ trong thần điện tỏa ra càng lúc càng nhiều, mùi lưu huỳnh thiêu đốt càng nặng, rõ ràng chính là mùi hỏa dược.

Mặc Hành cùng tứ đại trưởng lão trong lòng cả kinh, nghe Nguyệt Vô Thương báo nguy hiểm, liền chạy ra ngoài.

Nguyệt Vô Thương đang ôm Dạ Nguyệt Sắc, chỉ có thể vừa phòng thủ những đòn công kích của Nguyệt Lưu Ảnh, vừa chạy thật xa khỏi thần điện.

Nguyệt Lưu Ảnh càng không cam lòng để Nguyệt Vô Thương mang Dạ Nguyệt Sắc đi, trên tay càng tăng thêm lực công kích.

Mà lúc này mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, bên tai có thể nghe được tiếng vang rầm rập. Dạ Nguyệt Sắc cả kinh, nàng nghĩ trong thần điện nhất định chôn không ít thuốc nổ. Hiện tại đã bị thứ gì dẫn đốt, không bao lâu sẽ nổ tung. Hơn nữa từ thần điện còn truyền ra tiếng kêu rên của dã thú, nghe hết sức kinh khủng.

Nhìn Nguyệt Lưu Ảnh trước mặt cứ quần lý không chịu buông. Dạ Nguyệt Sắc trong lòng nóng nảy, thừa dịp Nguyệt Lưu Ảnh còn đang cùng Nguyệt Vô Thương giao chiêu, nhìn Nguyệt Lưu Ảnh nói, “Đồ nhân yêu. Người rốt cuộc muốn gì?”

Nguyệt Lưu Ảnh nghe Dạ Nguyệt Sắc gọi như thế, trong lòng không hề thấy tức giận như lúc trước nữa, ngược lại lại cảm thấy rất thân thiết. Có thể nói mặc dù bị coi thường, nhưng trong lòng hẳn lại cảm thấy thoải mái, vừa vươn tay muốn đoạt lấy Dạ Nguyệt Sắc trong lòng Nguyệt Vô Thương, vừa nói, “Ta muốn dẫn nàng đi. Đến nơi chỉ có hai chúng ta.”

Dạ Nguyệt Sắc nghe được liền cả kinh, ánh mắt thất kinh nhìn Nguyệt Lưu Ảnh. Sau đó liền miệng cộp gan thỏ, ngoài miệng trong yếu nói với Nguyệt Lưu Ảnh, “Ta sẽ không đi cùng người. Người đừng hi vọng nữa.”

Cả người run rẩy bắt lấy vạt áo của Nguyệt Vô Thương. Giác mộng đêm đó giống như điềm báo trước, nhắc nhở nàng rằng nàng không thuộc về thế giới này. Một ngày kia có thể nàng sẽ rời đi, lưu lại Nguyệt Vô Thương cùng với hài tử của bọn họ. Để họ cùng một nữ nhân khác hưởng cuộc sống hạnh phúc.

Nguyệt Vô Thương cau mày lắng nghe đối thoại của hai người. Vừa phải che chở Dạ Nguyệt Sắc, vừa phải đề phòng Nguyệt Lưu Ảnh công kích, khiến hẳn chỉ có thể đánh ngang tay với Nguyệt Lưu Ảnh. Ba người dôi trận địa, cách thật xa thần điện.

Chẳng qua là hai người đối thoại khiến trong lòng Nguyệt Vô Thương quýnh lên, từ lần trước ở Hoa Đào Tự mới gặp gỡ Dạ Nguyệt Sắc, hoàn toàn muốn giải độc Thiên Nhật Hồng, đem Dạ Nguyệt Sắc tra xét một lần, đơn giản đúng là con gái của Dạ tướng gia, nhưng cũng đã tìm đủ mọi tin tức, cũng không tra ra nhiều hơn tin tức.

Cho đến khi Dạ Nguyệt Sắc mang thai tới nay nói lời nói kỳ kỳ quái quái cũng làm cho hẳn sinh nghi, chẳng qua là hẳn cảm thấy hẳn nên tin tưởng nàng, vô luận nàng là ai, đến từ nơi nào đều là kiếp này hẳn ắt không thể thiếu nàng, đã muốn in ở xương máu trong người của hẳn nên cũng không lại đi tra về tất cả về Dạ Nguyệt Sắc.

Nếu là người sống bên nhau cả đời, Nguyệt Vô Thương sao lại có thể để cho Nguyệt Lưu Ảnh dẫn nàng đi, Nguyệt Vô Thương hơi híp tròng mắt, cả người tan nát ra khí thế nguy hiểm khiếp người, đem Dạ Nguyệt Sắc ôm vào trong ngực, thừa dịp Nguyệt Lưu Ảnh cùng Dạ Nguyệt Sắc nói chuyện, trong nháy mắt, đem hết toàn lực vùng một chương chụp về hướng Nguyệt Lưu Ảnh.

Nguyệt Lưu Ảnh thấy tình huống không đúng, theo bản năng dùng cánh ngọc hoa đào cầm trong tay lên đỡ.

Nhất thời có thanh âm núi sông băng liệt, thần điện sau lưng vang lên một tiếng thật lớn, ầm ầm sụp đổ, toàn bộ mặt đất dao động càng thêm lợi hại, người đứng trên mặt đất căn bản không cách nào ở đứng thẳng. Cả thần điện nổ tung thành mảnh vụn, mang theo lực lượng cường đại, thật nhanh bắn ra bốn phía.

Nguyệt Lưu Ảnh nắm ngọc hoa đào bị Nguyệt Vô Thương dùng toàn lực đánh một chiêu này, đánh cho nát bấy, tiếng nứt nổ của ngọc thượng hạng vẫn có thể nghe rõ ràng như cũ. Sau khi phát ra ánh sáng trắng muốt long lánh, ánh sáng đó chiếu mạnh mẽ tựa hồ có thể đem cả núi tuyết chiếu sáng.

Nguyệt Vô Thương cả kinh trong lòng, che chở Dạ Nguyệt Sắc vội vàng nằm trên mặt đất, cả người dùng tư thế bảo vệ ngăn ở trên người của Dạ Nguyệt Sắc, trong lòng càng thêm tuyệt vọng cùng cực, cho dù như thế, nhưng vẫn liều mạng dùng lực lượng cuối cùng cũng muốn bảo vệ nàng an toàn.

Thần điện nổ tung lấy tư thái hủy diệt, cơ hồ phá hủy cả Núi tuyết. Đất rung núi chuyển, cơ hồ khiến cả Bắc Mạc cũng bắt đầu lắc lư kịch liệt. Tại phía xa Bắc Mạc, nơi kinh đô quốc quân Bắc Mạc tâm thần xóc xệch, hẳn biết Nguyệt Vô Thương mang theo Dạ Nguyệt Sắc đến ở linh tộc Núi tuyết, vẫn luôn luôn lo lắng không yên, mới vừa rồi cả hoàng cung bắt đầu lắc lư kịch liệt, đúng đưa cơ hồ kéo dài hết một canh giờ mới dừng lại.

Vì vậy Bắc Mạc hoàng đế luôn luôn chững chạc, không thể ngồi yên, trong lòng mang theo nồng đậm không yên bất an, phân phó người chuẩn bị xe ngựa, ra roi thúc ngựa, ngày đêm kiên trì đi về hướng linh tộc ở Núi tuyết.

Lại nói trải qua một canh giờ sau chấn động, tất cả phòng ốc linh tộc toàn bộ sụp đổ, cả linh tộc bị bao phủ bởi một tầng thật dày băng tuyết, Núi tuyết mệnh mông bát ngát lúc này bình tĩnh tựa như đứa trẻ vừa mới tỉnh ngủ, giống như chấn động vừa rồi chỉ là hư ảo mà không tồn tại.

Một mảnh băng phẳng trong đồng tuyết, cả người bị chìm ngập ở chỗ cạn, Tông Tuyết rồi rít trong bọt nước bờ dầy, vừa mới trải qua thời khắc sinh tử, tánh mạng treo lơ lửng, lúc này ánh mắt mê mang nhìn băng tuyết mặt mờ, cho đến khi càng ngày càng có nhiều tộc nhân Tông Tuyết trong bọt nước bờ ra ngoài.

Dạ Thiên lau một cái đắp lên trên mặt bọt tuyết, mạng mới vừa treo lơ lửng hết sức, ông một lần suy nhược, tự nhiên không chạy nổi, thật may là đúng lúc quay đầu, Mặc Hành kéo ông chạy về phía trước, thời điểm tiếng nổ vang lên mà che chở ông. Mới làm cho ông còn mệnh từ trong bọt nước bờ ra ngoài, có lẽ là bởi vì Mặc Hành đối với việc dưỡng dục Dạ Nguyệt Sắc cảm kích mới có thể ra tay cứu giúp, nhưng là dù sao sinh tử một khắc chỉ thấy, ông có thể nghĩ đến cứu người, nói vậy cũng là bởi nguyên nhân vì yêu Dạ Nguyệt Sắc.

Vậy mà, Dạ Thiên vươn tay ra, phát hiện mình cả ống tay áo cũng thấm đầy máu, vậy mà toàn thân không có một chỗ đau đớn, cả kinh trong lòng, nhanh chóng bắt đầu đào bới bên cạnh bọt tuyết, cho đến thấy được một cái tay Mặc Hành, Dạ Thiên đem Mặc Hành từ sâu trong tuyết bọt nước đào ra...,

sắc áo xanh của người nọ chỉ thấy tràn đầy loang lổ vết máu, bên cạnh băng tuyết đã bị nhuộm đỏ.

Dạ Thiên thận trọng lấy tay thăm dò chút chớp mũi Mặc Hành, ngón tay đưa ra có chút run rẩy, may mắn hơi thở tuy yếu nhưng vẫn còn. Dạ Thiên lòng lo lắng lơ lửng trong không trung của rốt cuộc trở về thực tại. Lập tức bắt đầu lo lắng cho Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương, lo lắng hô: "Sắc Sắc, A Nguyệt."

Chẳng qua là tìm kiếm thân nhân của tộc nhân quá nhiều, cho nên thanh âm của ông bị chôn vùi ở trong đông đảo tiếng ồn, Dạ Thiên thấy có người đem Mặc Hành khiêng đi, bước chân tập tễnh liền bắt đầu ngó khắp nơi tìm kiếm Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương.

Bởi vì vừa rồi Nguyệt Lưu Ảnh vẫn quán Nguyệt Vô Thương, cho nên ba người họ cách thần điện khoảng cách không xa, sau khi thần điện nổ tung, chỗ bọn họ là nơi bị bọt tuyết bùn đất bao trùm dày nhất.

Dạ Thiên nóng lòng kêu tên Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương, vừa lao đảo nghiêng ngã hướng thần điện mà chạy đi, sau lưng là Mặc Ly mang theo một đám tộc nhân cũng lo lắng chạy qua bên này.

Dạ Thiên đang đi bỗng dừng lại khi thấy dưới đất có rất nhiều mảnh Ngọc vỡ nát, Mặc Ly cũng biết đó là các mảnh vụn thánh vật của linh tộc, vì vậy cho người bắt đầu đào ở nơi này.

Trong chốc lát, Nguyệt Lưu Ảnh, Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương toàn bộ đều tìm được từ rất sâu dưới lớp băng tuyết, ba người cũng đã hôn mê, Dạ Nguyệt Sắc được Nguyệt Vô Thương bảo vệ tốt, toàn thân trên dưới cũng không có một vết thương. Xem xét lại Nguyệt Vô Thương, trên người có rất nhiều chỗ bị đá bay gây nên vết thương, cũng may vết thương không quá sâu, Dạ Thiên mới khẽ yên tâm.

Tất cả mọi người được cứu nhanh chóng được sắp đặt ở khoảng trống cách xa thần điện. Nơi mà thần điện nổ tung bây giờ một tác đất cũng không còn, giống như tựa như cho tới bây giờ đều không hề tồn tại qua.

Những người còn sống, lòng đầy ưu tư nhìn thân nhân mình, mặc dù không còn như lúc trước, cũng may số người chết không nhiều, trong lòng các tộc nhân cũng an ủi phần nào.

Vốn là địa phương an tĩnh, đột nhiên có một người nam tử trung niên dáng dấp xấu xí, lớn tiếng hướng về phía trên đất trống nơi mọi người đang ở nói: "Linh tộc ta tồn tại hơn trăm năm, chưa bao giờ xảy ra qua chuyện như vậy, kể từ nữ tử này tới đây, đầu tiên là tù nhân ở Bắc Sơn động chạy trốn thoát, ngay sau đó là những ngôi nhà đột nhiên bị cháy, cuối cùng chính là thần điện linh tộc nổ tung, ngay cả thánh vật cũng bị hủy diệt, nữ nhân này chính là người gieo họa!"

Nói xong vẫn không quên chỉ vào Dạ Nguyệt Sắc đã hôn mê ở trong đoàn người.

Nơi mê tỉnh, địa phương có tín ngưỡng tôn giáo mãnh liệt, mọi người vừa nghe nhiều sự kiện kỳ lạ như vậy rồi rít cảm thấy lời người nọ nói không ngoa, nhìn Dạ Nguyệt Sắc hôn mê trong mắt biến vài phần địch ý.

"Hơn nữa, nữ nhân này lại là tộc trưởng nói láo là nữ nhi tộc trưởng, linh tộc thần nữ, do tộc trưởng chi nữ Mặc Ly tự mình từ bên ngoài mang vào, bọn họ bụng làm dạ chịu!" Người nọ tiếp tục nói.

Làm cho vô số người gặp tai nạn một số còn đối mặt với việc mất đi thân nhân, các tộc nhân bị khủng hoảng rồi rít bắt đầu cùng chung mối thù, rồi rít bắt đầu phụ họa.

"Yêu nữ như thế, ta đề nghị đem Yêu nữ cùng với một nhà tộc trưởng xử lý áp dụng hoả thiêu, để làm nguôi cơn giận của thần linh!"

Bắc Đường, Nam Uyên ẩn trong các tộc nhân lặng lẽ giúp Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương tiếp tục bắt mạch, chẳng qua là hôm nay Nguyệt Vô Thương bị nội thương, nhất thời nửa khắc cũng vẫn chưa tỉnh lại. Dạ Nguyệt Sắc ngược lại chỉ là hôn mê, mẹ con bình an.

Nghe thanh âm tức giận của mọi người, trong lòng Nam Uyên cùng Bắc Đường cũng có chút nóng nảy, người bên ngoài đến nay đều không tìm được đầu đường đi vào, chỉ bằng hai người bọn họ cũng không thể vừa mang theo Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương cùng với Dạ Thiên an toàn rồi đi lúc này.

Vì vậy có người đã nhắc lên Mặc Hành cùng với tộc trưởng phụ nhân tay trái gà không chặt. Mặc Ly ngăn ở trước mặt của cha mẹ hấn, trầm giọng nói: "Các người muốn làm gì?"

"Xử tử hoả hình!" Người đứng đầu vừa mới hét lên một tiếng, tất cả tộc nhân liền bắt đầu kéo Mặc Hành vẫn còn hôn mê, hướng bên kia giàn hỏa không biết đã đốt cháy từ lúc nào đi tới.

Mặc Ly tức giận muốn đi ngăn cản đoàn người bắt đi Mặc Hành, nhưng những người bên cạnh lại bắt đầu kéo mẫu thân hấn, chỉ có thể rút kiếm mà che ở mẫu thân hấn, trợ mắt nhìn Mặc Hành bị trời lên giàn hỏa.

Nam Uyên bảo hộ ở trước mặt Nguyệt Vô Thương, Dạ Nguyệt Sắc cùng Dạ Thiên, Bắc Đường chăm hướng trên người Nguyệt Vô Thương mà lay lay, Nguyệt Vô Thương sâu kín tỉnh lại sau, chỉ cảm thấy bên cạnh có người chụp tới, cho đến khi cảm nhận kia ôn hòa mà quen thuộc rơi vào trong ngực, trong lòng tâm tình bất an mới từ từ bình tĩnh.

Nhìn bên cạnh vây quanh là một đoàn người xuẩn ngốc đang kích động, vốn là tộc nhân rất thuần phát hôm nay lại dùng một loại ánh mắt cừu hận nhìn Nguyệt Vô Thương cùng với Dạ Nguyệt Sắc trong ngực hấn. Nguyệt Vô Thương đem toàn bộ chuyện liên tưởng ở chung một chỗ, tự nhiên hiểu những

người này vì cái gì, nhưng là thế nhưng hẳn lại không coi ai ra gì hỏi Bắc Đường: "Phu nhân thế nào?"

Bắc Đường đem sự tình bẩm báo: "Mẹ con bình an, cũng không khác thường, chẳng qua là hôm nay vẫn còn đang ngủ mê man!"

Nguyệt Vô Thương khẽ yên lòng, nhìn lên đám ngu dân trước mặt bắt đầu bạo động, nhìn Mặc Hành hôn mê đã bị cột vào giàn hỏa lên, Mặc Ly không có cách phân thân cản trở những người muốn bắt mẫu thân hắn.

Nguyệt Vô Thương ý bảo Bắc Đường tiến lên chế trụ ở bên cạnh Mặc Ly khiêu chiến tộc nhân. Mặc Ly, Nam Uyên cùng Bắc Đường phòng hộ, đem Nguyệt Vô Thương bảo hộ ở phía sau, một đám tộc nhân nhìn ba người ngăn trở trước mặt, bọn họ cũng không thể làm được gì, chỉ có thể mắt tròn mắt cùng ba người nhìn thẳng vào mắt.

Nguyệt Vô Thương hướng Dạ Nguyệt Sắc che chở ở trong ngực, nhìn tộc nhân hung thần ác sát bên ngoài, nhàn nhạt hỏi: "Quốc thổ Bắc Mạc khi nào cho phép động tư hình rồi?"

Người mới vừa bạo động đưa người tới liền thấy tộc nhân bên này bắt động, liền lớn tiếng chỉ sợ thiên hạ không loạn nói: "Chỉ có đem các người gieo họa xử lý hoá hình, mới có thể làm thần nguôi giận, bảo vệ linh tộc ta bình an!"

Nguyệt Vô Thương nhìn cái nam nhân xấu xí đó, hướng về phía Nam Uyên khẽ ý bảo, Nam Uyên liền lắc mình một cái bay đến trước mặt người nọ, không chút lao lực đem người nọ chế trụ, dùng sức vung ném tới giàn hỏa lên, tên kia hốt hoảng la lớn, Nam Uyên nhân cơ hội tiến lên đem Mặc Hành đi xuống, trở lại tại chỗ.

Mới vừa rơi xuống đất, ngọn lửa trên giàn hỏa bắt ngờ liền bắt đầu tự cháy, tất cả tộc nhân hoảng sợ cách xa giàn hỏa.

Cho dù ở bên trong Băng Thiên Tuyết Địa, lửa kia liền hùng hực thiêu đốt, chỉ chớp lát người té trên giàn hỏa thượng không thể nhúc nhích người liền bị lửa thiêu nuốt chừng, phát ra tiếng thét chói tai thê thảm, một trận khói bay đến mù mịt thật khó.

Thanh âm nhàn nhạt của Nguyệt Vô Thương lúc này vang lên: "Nói nhảm mê hoặc người khác như thế, mới phải phạm vào luật trời, trời cao dùng hoá hình trừng phạt hắn!"

Tất cả mọi người Linh tộc nhìn người bị hoá hoạn thiêu đốt, tận mắt nhìn thấy giàn hỏa tự mình bốc cháy lên, rồi rút lại không khỏi bắt đầu tin tưởng lời nói của Nguyệt Vô Thương. Nhưng kể từ ngày mấy người ngoại tộc bước chân đến đây, linh tộc liền xảy ra nhiều chuyện như vậy, làm cho bọn họ không thể không hoài nghi.

Chẳng qua là không cho bọn họ hoài nghi lâu, cách đó không xa liền truyền đến tiếng vó ngựa, từ xa chạy tới một nhóm người, cầm đầu chính là Bắc Mạc quốc vương.

Cho đến đến sai nha nhanh chóng dừng ở trước mặt của Nguyệt Vô Thương, hắn bước nhanh từ trên ngựa nhảy xuống, mắt quét qua đám người, cho đến khi thấy được Nguyệt Vô Thương mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Đi lên phía trước mấy bước lo lắng hỏi: "Có bị thương tích không?"

Nguyệt Vô Thương lắc đầu một cái, Bắc Mạc quân vương thấy vậy mới yên lòng, ý bảo tùy tùng đem tộc nhân Linh tộc an bày ổn thỏa.

Truyền thuyết rất lâu trước kia, trên lãnh thổ Bắc Mạc có rất nhiều rất nhiều quái thú, bọn họ trên lãnh thổ Bắc Mạc hoành hành ngang ngược, hại người vô số, làm cho dân chúng lầm than. Cho đến khi có vị cao nhân đem bọn họ toàn bộ xua đuổi đến linh tộc Núi tuyết, xây một thần điện đem toàn bộ bọn chúng nhốt ở bên trong. Về sau liền lưu lại người thay phiên trông chừng, mà trông chừng quái thú hết đời này qua đời khác sau này mới hình thành nên Linh tộc.

Mà trong thần điện đến rốt cuộc là vật gì cũng không ai biết được, chỉ có hoàng thất Bắc Mạc biết, vì phòng ngừa người của Linh tộc sinh ra dị tâm đem quái thú thả ra, vì vậy hoàng thất Bắc Mạc cũng sẽ cưới nữ nhi tộc trưởng linh tộc.

Cho nên, năm đó mẫu thân Dạ Nguyệt Sắc mới mang thai nàng, hoàng đế lão nhân Bắc Mạc đã gần đất xa trời, cũng chính là đang đảm nhiệm vai trò hoàng đế phụ thân của nàng, coi như là hiện đảm nhiệm hoàng đế chờ thời điểm Dạ Nguyệt Sắc có thể lập gia đình cũng có thể làm cha nàng, cho nên hắn mới có thể trăm phương ngàn kế chạy ra khỏi linh tộc chạy đến Nguyệt quốc, đem Dạ Nguyệt Sắc ở lại Nguyệt quốc không có mang về.

Hôm nay xảy ra động tĩnh lớn như vậy, nói vậy chính là thần điện bị mở ra, có người sau khi đi vào dẫm phải cơ quan trong thần điện dẫn đến thuốc nổ chôn ở trong thần điện toàn bộ bị dẫn nổ. Vì vậy quái vật bên trong chắc cũng là không một con nào còn sống.

Bắc Mạc quân vương khẽ yên tâm, đã như vậy, linh tộc tồn tại cũng không còn cần thiết.

Nguyệt Vô Thương nhìn Bắc Mạc quân vương, trên mặt cậu ruột của hắn không chút biểu hiện, dù sao cũng là chuyên nội bộ của Bắc Mạc, hắn cũng không tiện quản nhiều, nhìn hắn trong đội ngũ mang theo xe ngựa, không khách khí ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc mang theo đám người Dạ Thiên đi về hướng xe ngựa.

Về phần Nguyệt Lưu Ảnh, Nguyệt Vô Thương liếc mắt nhìn, vừa rồi bởi vì hắn làm cho Dạ Nguyệt Sắc lâm vào tình cảnh nguy hiểm, cho nên quyết định để cho hắn ở chỗ này tự thân tự diệt.

Nguyệt Vô Thương ôm Dạ Nguyệt Sắc trên xe ngựa to lớn, nhìn Dạ Nguyệt Sắc ngủ được an tường, hơi thở vững vàng, nhưng một chút cũng không có

dấu hiệu muốn tỉnh lại, Nguyệt Vô Thương có chút nóng vội, tự mình tra xét một phen sau, cũng không thấy trên người Dạ Nguyệt Sắc có nửa phần vết thương.

Vì vậy trong lòng có chút nóng nảy, vội vàng hướng về phía Bắc Đường nói: "Đây là thế nào, không có một chút ngoại thương, mạch tượng hồ hấp cũng vững vàng, vì sao vẫn chưa tỉnh lại?"

Bắc Đường vội vã rút ra một cây ngân châm, ghim ghim huyết đạo trên người Dạ Nguyệt Sắc, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy lông mi Dạ Nguyệt Sắc bắt đầu từ từ rung động, sau đó mở ra ánh mắt mê mang, liếc mắt nhìn Nguyệt Vô Thương bên cạnh lo lắng, ánh mắt nhàn nhạt, nói ra một câu cơ hồ khiến Nguyệt Vô Thương học máu mà chết: "Người là ai?"

Nguyệt Vô Thương nhìn Dạ Nguyệt Sắc mở mắt, nháy mắt kia lại cảm thấy trong nội tâm run lên, ánh mắt thật xa lạ, xa lạ đến khiến lòng hắn hoảng hốt.

Mà Dạ Nguyệt Sắc ngồi dậy, nhìn một vòng tất cả mọi người trong xe ngựa, cho đến khi thấy Dạ Thiên sau mới nhào qua "Oa" một tiếng khóc lên, lớn tiếng kêu lên nói: "Phụ thân!"

Đây là một ngạc nhiên sự thật, Dạ Nguyệt Sắc chỉ nhận biết Dạ Thiên, không biết Nguyệt Vô Thương! Lòng của Nguyệt Vô Thương giống như là bị ngàn cái tay đồng thời xé rách, rất đau. Hắn thấy Dạ Nguyệt Sắc trước mắt tỉnh lại, liền chỉ cảm thấy người trước mắt này không phải Sắc Sắc của hắn.

Nguyệt Vô Thương có chút thô lỗ vươn tay bắt lấy tay Dạ Nguyệt Sắc đang khóc thút thít trong ngực Dạ Thiên, trầm giọng hỏi: "Người là ai?"

"Người là ai? Buông ta ra!" Dạ Nguyệt Sắc hết sức phách lối hất tay Nguyệt Vô Thương ra, lớn tiếng mắng: "Gã háo sắc này từ đâu tới, dám đối với bản tiểu thư vô lễ, ta sẽ bảo cha ta cắt đứt chân chó của ngươi!"

Nguyệt Vô Thương thần sắc đau lòng nhìn lên người trước mặt rõ ràng mang hình dáng là nàng, nhưng cũng không phải là Sắc Sắc của hắn. Nguyệt Vô Thương có chút hôn bay phách lạt buông bản tay vừa nắm lấy Dạ Nguyệt Sắc ra.

Dạ Thiên cũng là tò mò nhìn Nguyệt Sắc, rõ ràng chính là Sắc Sắc cũng không phải là Sắc Sắc. Không đợi Dạ Thiên tiếp tục hoài nghi, Dạ Nguyệt Sắc trong ngực ngược mắt nhắm hết khuôn mặt, hướng về phía Dạ Thiên nói: "Phụ thân, con hồ ly tinh Tần Khuynh kia lại khi dễ con, cha phải báo thù cho con!"

Nguyệt Vô Thương càng thêm cả kinh, Dạ Nguyệt Sắc này rõ ràng chính là Dạ Nguyệt Sắc ở Hoa Đào Tự lúc trước, còn người kia rốt cuộc đi nơi nào? Nguyệt Vô Thương nghĩ đến đây lần nữa bắt được tay Dạ Nguyệt Sắc, vội vàng hỏi: "Người từ đâu tới?"

Dạ Nguyệt Sắc tức giận nhìn Nguyệt Vô Thương trước mặt, nhìn lên khuôn mặt diêm dúa lạnh lẽo mặt hoa đào, vẻ mặt kia giống như là muốn ăn luôn nàng. Dạ Nguyệt Sắc từ trong ngực Dạ Thiên tránh ra, vươn ngón tay chỉ mặt Nguyệt Vô Thương mắng to: "Đừng tưởng rằng mình đáng đáp có mấy phần tuấn tú liền không biết gì quần quít chặt lấy bản tiểu thư ta, ta cho ngươi biết, ta không thích ngươi, ta chỉ thích một người là Tứ hoàng tử! Muốn chết thì cứ tiếp tục dây dưa, ta sẽ cho người đem ngươi đánh không toàn mạng! Con của Vương Thương Thư ở Kinh thành chính là ví dụ!"

Dạ Nguyệt Sắc thấy trong ánh mắt Nguyệt Vô Thương thoáng qua một tia đau lòng, hơn nữa cảm cổ tay nàng tay cùng lúc dùng sức, trong lòng bắt đầu tức giận bất bình, lớn tiếng mắng: "Người buông ta ra!"

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương không chút nào có ý định buông nàng ra, cay cú nàng dùng hết sức hướng Nguyệt Vô Thương đánh tới, một mình ôm nỗi đau trong lòng thương tâm Nguyệt Vô Thương không ngờ rằng Dạ Nguyệt Sắc sẽ nhào về hướng hắn, một chút cũng không phòng bị liền bị Dạ Nguyệt Sắc té nhào vào lập tức văng xe lên, mà Dạ Nguyệt Sắc mình là hung hăng đụng vào đầu gối Nguyệt Vô Thương.

Dạ Nguyệt Sắc nhất thời chỉ cảm thấy bụng đau nhói, sắc mặt bắt đầu trắng bệch, cúi đầu mà xem xét, chỉ thấy cái bụng căng tròn, còn chưa tới kịp lên tiếng hỏi rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trong bụng liền truyền đến các con co thắt đau đến tê tâm liệt phế, để cho toàn bộ nghi ngờ trong lòng nàng lại biến thành một tiếng rên rỉ đau đớn.

Hết thấy biến cố xảy ra quá đột ngột, làm cho tất cả mọi người đang nghi ngờ Dạ Nguyệt Sắc hôm nay tại sao lại biến thành bộ dạng như thế này, Dạ Nguyệt Sắc nhào lên và vào đầu gối của Nguyệt Vô Thương, lúc này che bụng bắt đầu yếu ớt rên rỉ.

Nguyệt Vô Thương kịp phản ứng trước hết, nhìn khuôn mặt giống nhau như đúc, cùng với cái bụng kia có hài tử của hắn, trong lòng một trận co rút đau đớn lần nữa, nhưng là vẫn vội vàng ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc lập tức bế đến chỗ giường êm ái trong xe, Bắc Đường cũng gấp rút phục hồi tinh thần lại, nhanh chóng đã quỳ gối bên cạnh giường giúp Dạ Nguyệt Sắc bắt mạch, một đầu nhú chặt, "Sợ là sắp sinh non rồi!"

Trong xe ngựa tất cả đều là một đám đại nam nhân, lập tức liền hoảng loạn. Bắc Đường coi như trấn định, bảo Nam Uyên tìm chút băng tuyết sạch sẽ nấu hóa lấy nước, lúc này tình huống đặc thù, chỉ có thể đi tìm tộc trưởng phu nhân linh tộc, cũng chính là mẹ ruột Dạ Nguyệt Sắc tới đỡ sinh.

Tất cả những người không có nhiệm vụ toàn bộ bị đuổi ra bên ngoài xe ngựa, một chậu nước đầy máu từ trong xe ngựa bung ra, Nguyệt Vô Thương thấy liền kinh hãi, trong xe ngựa truyền đến tiếng kêu thống khổ một lần lại cứ một lần giống như những vết đao cứ đâm vào lòng Nguyệt Vô Thương. Nguyệt Vô Thương thất thần đứng ở bên ngoài xe ngựa, có chút cảm giác hỗn phách thất lạc.

Lại nói ngọc hoa đào vừa mới bị Nguyệt Vô Thương một chưởng đánh nát sau, một luồng ánh sáng lạ thường phát ra, Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy cả người nhẹ nhàng bay bổng, cả người ở trong một cái Hồn Độn, thế nào cũng không thoát được, cho đến khi có một cái cánh tay lôi nàng đến trên đất. Dạ Nguyệt Sắc vui mừng quay đầu nhìn lại, nụ cười trên mặt nhất thời động lại thành vẻ thất vọng.

"Tại sao là ngươi?" Dạ Nguyệt Sắc tránh khỏi tay Nguyệt Lưu Ảnh, một bộ dáng phòng bị lui về phía sau.

Nguyệt Lưu Ảnh cười khỏ một tiếng, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu, nói liên tục lời nói thanh âm cũng trở nên ôn nhu như nước, "Nguyệt Sắc, chúng ta đến thế giới của nàng có được không? Chỉ có hai chúng ta!"

"Ta không cần!" Dạ Nguyệt Sắc vội vàng cự tuyệt yêu cầu của Nguyệt Lưu Ảnh, ở chỗ đó nàng vô thân vô cố, thật vất vả tới đây mới có một nhà hoàn chỉnh, có cha mẹ thương nàng, có trọng phụ yêu nàng, còn có hài tử chưa chào đời.

"Nhưng nàng không phải thuộc về nơi này, hơn nữa Dạ Nguyệt Sắc thực sự đã trở lại, nàng nhất định phải trở về!" Nguyệt Lưu Ảnh vội vàng tiến lên bắt được tay Dạ Nguyệt Sắc, lo lắng nói: "Nguyệt Sắc, ta đã cái gì cũng không còn, ta cũng không trở về được, cho nên nàng theo ta đi có được hay không?"

Nguyệt Lưu Ảnh tràn ngập kỳ vọng nhìn Dạ Nguyệt Sắc, trong động Bắc Sơn chính là Lão Quái Vật kia nói cho hắn biết, nếu nói linh tộc thánh vật chính là một thứ có thể đem người từ một thế giới này mang tới một cái thế giới khác, hơn nữa ở nơi đó hắn cũng biết tất cả về Dạ Nguyệt Sắc, biết nàng không phải là người nơi này. Hơn nữa ở chỗ này hắn cái gì cũng không có, chỉ có thể đi cùng nàng.

Dạ Nguyệt Sắc vừa nghe là Dạ Nguyệt Sắc kia đã trở lại, nàng lại nghĩ tới giấc mộng đó, trong lòng bắt đầu nóng nảy, vốn dĩ chính là tu hú chiếm tổ chim nàng phải làm như thế nào mới có thể trở lại bên người Nguyệt Nguyệt.

Đang trong lúc Dạ Nguyệt Sắc trầm tư, Nguyệt Lưu Ảnh đi phía trước kéo Dạ Nguyệt Sắc, cho đến khi hai người dừng ở trước một cửa động đang xoay tròn, Dạ Nguyệt Sắc nhìn cảnh tượng trước mắt, trong xe ngựa có một cô gái đang thống khổ rên rĩ, những người bên cạnh không ngừng đến lo lắng không thôi. Dạ Nguyệt Sắc đưa tay sờ sờ trên bụng, chỉ cảm thấy nơi đó một cảm giác căng trữu.

Mà Nguyệt Lưu Ảnh đang chuẩn bị bước tiếp cũng dừng bước, bởi vì hắn thấy được trong hoàng cung Nguyệt quốc, Vân Thanh Nghê thần sắc ôn nhu vuốt ve bụng nở ra. Sau đó cảnh tượng lại tiếp tục biến đổi, chỉ thấy một đứa trẻ mặc long bào ngồi ở trên ghế rồng, đáng vẻ hiền ngang, bộ dáng kia rõ ràng cùng hắn chính là một khuôn mẫu khác ra ngoài. Nguyệt Lưu Ảnh thấy những hình ảnh này, trong lòng kinh hãi, mắt không tự chủ bắt đầu ở cung điện trống rỗng kia tìm kiếm, từ sau cây cột thấy được kia một thân ảnh.

Chẳng biết tại sao, thấy nàng sẽ làm lòng hắn đau? Nguyệt Lưu Ảnh che lồng ngực của mình, giống như thứ gì đột nhiên ở ngực bùng phát, còn không kịp nở rộ liền héo tàn rồi, sau đó toàn bộ từ trong tim của hắn hút ra, một loại đau đớn của trái tim bị người từng mảnh từng mảnh xé toạt ra đau lan tràn đến toàn thân.

Chẳng qua là có người giống như là củ hành, khi đem hắn từng mảnh từng mảnh lột ra, sau đó mới phát hiện thật ra thì hắn không có tâm, nhưng là quá trình này lại làm cho người đem nước mắt cả đời cũng toàn bộ chảy vào. Hoặc giả đối với Vân Thanh Nghê mà nói, Nguyệt Lưu Ảnh chính là củ hành trong cuộc đời nàng để cho nàng chảy hết nước mắt kia.

Chẳng qua là ở quá trình bóc củ hành, rồi lẽ không chỉ là người bóc củ hành chính là cái kia, củ hành mặc dù không có tâm, nhưng là bị từng mảnh từng mảnh bóc ra sau, hắn cũng sẽ đau.

Nguyệt Lưu Ảnh còn đang muốn nhìn cô gái, chẳng qua là cảnh tượng trước mắt đã hoàn toàn biến đổi, từ chỗ xe ngựa dập diu bỗng chốc biến thành những tòa cao ốc, ở trên đường xe hơi chạy ngược xuôi, Nguyệt Lưu Ảnh một trận ngạc nhiên, không phản ứng được gì, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại đem hắn hút về hướng địa phương xa lạ đó.

Cả người Nguyệt Lưu Ảnh hoàn toàn rơi cái nào trong động, mà bị hắn kéo Dạ Nguyệt Sắc cũng nhanh chóng rơi xuống, Dạ Nguyệt Sắc bắt lực lớn tiếng hô một tiếng: "Nguyệt Nguyệt."

Mà trong xe ngựa bởi vì kịch liệt đụng, vừa sinh non Dạ Nguyệt Sắc đã đau đến ngất đi, Bắc Đường ở một bên dùng ngón châm làm cho nàng tỉnh lại, một bên tộc trưởng phụ nhân lo lắng hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Con ngoan, con dùng sức a, sắp ra rồi, con dùng sức."

Nhìn hạ thân Dạ Nguyệt Sắc máu chảy không ngừng, đây đã là rong huyết rồi, may nhờ Bắc Đường ở một bên ghim kim đã không còn chảy máu, nhưng hôm nay nước ối vỡ, Dạ Nguyệt Sắc lại hôn mê, cho dù không phải là rong huyết mà chết, hài tử không sinh được cũng sẽ mất, người lớn lại càng nguy hiểm đến tính mạng.

Bị Bắc Đường dùng châm hồi tỉnh Dạ Nguyệt Sắc, đột nhiên hét to một tiếng: "Nguyệt Nguyệt!" Tựa hồ dùng hết khí lực toàn thân, rốt cuộc nghe được một tiếng khóc tiếu hài tử, đứa bé sanh đầu tiên là một công chúa an toàn ra đời rồi.

Ngoài xe ngựa Nguyệt Vô Thương chán nản đột nhiên nghe được trong xe ngựa la lên một tiếng, liền mạng vén lên xe ngựa rèm, lo lắng hô: "Sắc Sắc, ta ở đây, ta ở đây."

Nguyệt Vô Thương trước còn giữ được tỉnh táo, lúc này nước mắt tràn mi, hai hàng nước mắt trong suốt lướt qua trên mặt, bắt được tay Dạ Nguyệt Sắc, nhẹ giọng nói: "Ta ở đây, nàng đừng sợ."

Dạ Nguyệt Sắc chỉ cảm thấy bụng vẫn đau như cũ, lần nữa hô to một tiếng: "Nguyệt Nguyệt!" Sau đó liền hoàn toàn ngất đi. Cũng may tiếng la của nàng là dùng hết khí lực, khiến đứa nhỏ trong bụng thuận lợi sinh ra.

Trải qua một chuyến đi linh tộc Núi tuyết, hoàng thất Bắc Mạc đã không cần tộc nhân linh tộc giúp Bắc Mạc coi chừng thần điện, cho nên tộc nhân linh tộc đều được hỗ trợ một nơi sinh sống, toàn bộ đều có cuộc sống an bình. Mạc Hành mang theo phụ nhân đi khắp nơi du sơn ngoạn thủy, Mạc Ly là đi theo Dạ Nguyệt Sắc cùng Nguyệt Vô Thương, tự giác làm bảo mẫu cho hai hài tử vừa mới chào đời.

Mà Nguyệt Lưu Ảnh là không hề tỉnh lại nữa, bất hạnh đã bị chết tại trận trong lúc nổ tung. Dạ Thiên mang theo phu nhân trở lại Nguyệt quốc, bởi vì ông đã hứa với Vân Thanh Nghê, sẽ phụ trợ hoàng tử tương lai của Nguyệt quốc.

Mà lúc này trong biệt viện của hoàng gia Bắc Mạc, bởi vì sinh non vừa khó sanh Dạ Nguyệt Sắc ngủ mê bảy ngày sau đó, rốt cuộc mở mắt ra, nhìn Nguyệt Vô Thương râu ria bần thủ ngủ ở một bên, Dạ Nguyệt Sắc đột nhiên buồn cười.

Khẽ giật giật ngón tay, cảm thấy bàn tay bị nắm ở trong một đôi tay ấm áp, chẳng qua là động tác hơi nhỏ, liền khiến người đang ngủ bên cạnh cảnh giác mở mắt.

Nguyệt Vô Thương nhìn ánh mắt Dạ Nguyệt Sắc nhìn hẩn, nhiều ngày nay đau khổ trong nội tâm rốt cuộc bình tĩnh, liền mạng tay ôm lấy Dạ Nguyệt Sắc hung hăng ôm vào trong ngực, cả khuôn mặt đặt vào trên cổ Dạ Nguyệt Sắc, không lâu sau, Dạ Nguyệt Sắc liền cảm giác được cổ đang lúc ấm áp lại có gì đó ướt ướt, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng của Nguyệt Vô Thương, thanh âm hơi khô khan, khàn khàn nói: "Nguyệt Nguyệt, ta đã trở về."

Nguyệt Vô Thương cũng là hung hăng cắn lên cổ của Dạ Nguyệt Sắc một ngụm, thanh âm cũng khàn khàn căng thẳng, buồn bực cố chấp nói: "Nàng hãy thê, nói vĩnh viễn không rời khỏi ta, nói mau!"

Dạ Nguyệt Sắc thấy Nguyệt Vô Thương giống như tiểu hài tử không có cảm giác an toàn, nhất thời mũi đau xót, kiên định mà thốt lên: "Nguyệt Nguyệt, ta vĩnh viễn cũng sẽ không rời đi chàng."

Nghe được lời nói của Dạ Nguyệt Sắc, Nguyệt Vô Thương ngẩng mặt lên hung hăng hôn lên trên môi, một nụ hôn không mang theo bất kỳ tình dục, chỉ có đem tình yêu thật sâu cùng lửa nóng tồn tại muốn làm cho đối phương cảm giác được tình yêu, một nụ hôn muốn đem đối phương cũng hòa tan vào thân mình, cả đời đều không tách ra.

Nụ hôn này có thể sánh ngang đến cùng trời đất, cho đến khi ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng khóc của đứa trẻ, mới làm cho Dạ Nguyệt Sắc hết sức xin lỗi đem đầu Nguyệt Vô Thương nhập đề ở trên người đẩy ra.

Sau đó mị nhãn như tơ, cả đôi mắt sáng rực giống như nai con nhìn người đứng ở cửa là Mặc Ly một tay ôm một hài tử, đáng vẻ hết sức tức cười.

Dạ Nguyệt Sắc đẩy người nào đó vẫn như cũ đè ở trên người không nhúc nhích chút nào -Nguyệt Vô Thương, bắt đầu dĩ nói một tiếng: "Nguyệt Nguyệt."

Nguyệt Vô Thương bắt đầu dĩ từ trên người của Dạ Nguyệt Sắc bò dậy, xuống giường đỡ Dạ Nguyệt Sắc ngồi dậy, Mặc Ly thấy thế đem hai đứa bé ôm đến trước giường, chỉ thấy hai hài tử diện mạo cơ hồ giống nhau như đúc, phần điều ngọc trác, hết sức đáng yêu, chẳng qua là bất đồng chính là một há hốc mồm vẫn oa oa kêu to, một đứa khác cực kỳ an tĩnh, đôi mắt tựa hồ đang quan sát cha ruột mẹ ruột trước mặt nhiều ngày như vậy cũng không có đi xem qua bọn chúng.

Dạ Nguyệt Sắc nhận lấy cái hài tử đang khóc suốt kia, khuôn mặt tươi cười nhìn hài tử đang khóc đến nhăn nhúm, hết sức đau lòng, vừa nhẹ nhàng dụ dỗ, vừa nói: "Cái này là nữ nhi nha, nữ nhi đáng yêu lắm nữa."

Mặc Ly cảm thấy trên ót xuất hiện một hàng hắc tuyến, hướng về phía Dạ Nguyệt Sắc nói: "Đây mới là nữ nhi!" Nói xong vẫn không quên chỉ chỉ tiểu cô nương vẫn luôn an tĩnh nằm ở trong lòng mình, hẩn cũng không hiểu, vì sao tính tình tiểu hài tử này lại quái dị như thế, tiểu cô nương ra đời trừ cất tiếng khóc chào đời, khóc mấy tiếng, sau đó cũng không hề nào qua một tiếng, ngược lại tên tiểu tử này, mỗi ngày đều oa oa kêu to, ngày ngày đều không ngừng, giống như như vậy mới có thể chứng minh sự hiện hữu của hẩn.

Dạ Nguyệt Sắc kỳ quái nhìn hài tử trong ngực, chỉ thấy khóc đến bộ dáng nước mắt nước mũi tèm nhem, đau lòng hôn rồi lại hôn, dỗ rồi lại dỗ. Đối với hài tử tính tình kỳ quái trong lòng cũng lơ đãng, quay đầu lại đối với Nguyệt Vô Thương hỏi: "Đặt tên gì thế?"

Nguyệt Vô Thương lắc đầu một cái, thần sắc có chút không tự nhiên, kể từ khi Dạ Nguyệt Sắc kêu hẩn hai tiếng, sau đó hôn mê. Hẩn mang Dạ Nguyệt Sắc đến biệt viện hoàng cung Bắc Mạc, Dạ Nguyệt Sắc sinh xong cơ thể vẫn suy yếu, ngủ mê bảy ngày, hẩn túc trực ở nơi này bảy ngày, cũng không nhìn qua hài một chút từ, làm sao có thời gian mà đặt tên cho con..

Có lẽ ngọc hoa đào kia vỡ vụn, mình rất may mắn lần nữa được trở lại chỗ này, Dạ Nguyệt Sắc kia cùng Nguyệt Lưu Ảnh có lẽ đã đi đến hiện đại, vốn là Dạ Nguyệt Sắc kia vô cùng thích Nguyệt Lưu Ảnh, mà cảm giác Nguyệt Lưu Ảnh đối với nàng ấy cũng chỉ là một loại không có được đồ lại quá mức cố chấp mê luyện cùng chinh phục, nên không thấy được chính là không phải tình yêu.

Đối với chuyện mình chiếm thân thể Dạ Nguyệt Sắc này, nàng chỉ hi vọng là Dạ Nguyệt Sắc có thể có được hạnh phúc ở trong một thế giới khác, cũng hi vọng Nguyệt Lưu Ảnh cũng có thể thấy rõ tim của mình, không cần tôn thương bất kỳ một cô gái nào yêu hẩn nữa.

Dạ Nguyệt Sắc ôn nhu khẽ vuốt ve tiểu hài tử đang khóc thút thít trong ngực, nụ cười trên mặt cũng tản ra ánh sáng hạnh phúc.

"Vậy thì gọi Không Rời cùng Không Xa nhé!" Dạ Nguyệt Sắc nhìn tiểu hài tử trong ngực, hướng về phía Nguyệt Vô Thương cười ôn nhu. Nụ cười của Dạ Nguyệt Sắc rất không mang danh lợi, trên cái thế giới này đã không thể nào có cái ngọc hoa đào thứ hai mang nàng trở về chỗ đó rồi, nàng muốn cùng Nguyệt Nguyệt cả đời đều không hề xa cách, vĩnh viễn không chia cách đến bạc đầu.

Mùa đông giá rét từ từ tan, ánh sáng mùa xuân chiếu vào ấm áp, chiếu rọi cả cô gái đang ngồi ôm hài tử mang theo ôn nhu mà hiền lành, Nguyệt Vô Thương nhìn thấy trong lòng ấm áp, có lẽ là ngày đó Dạ Nguyệt Sắc kia chỉ là trong thời gian ngắn ngủi hiện ra trong chốc lát, do khó sanh trong lúc đó đã lặng lẽ chết đi. Nhưng bất kể như thế nào, từ đó về sau, hẩn cũng không muốn sẽ cùng nàng chia lìa, bởi vì cái loại vô cùng thống khổ đó giống như là đang sống sờ sờ đem trái tim từ thân thể moi ra, hẩn không muốn trải qua một lần nào nữa.

Nguyệt Vô Thương nhận lấy nữ nhi trong tay Mặc Ly, trong đôi mắt lần nữa nổi lên chua xót và hạnh phúc ướt át, đem mẹ con ba người ôm trong ngực, cả nhà bọn họ vĩnh viễn không rời không xa, vĩnh viễn không chia cách!

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Vương Phi Trèo Tường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.